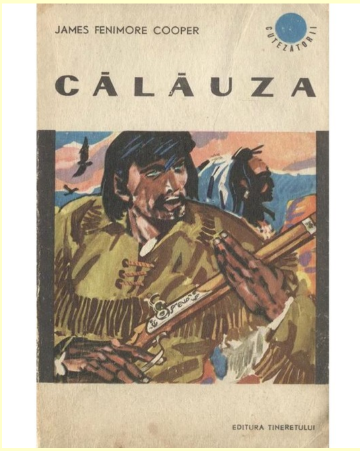
JAMES FENIMORE COOPER

CĂLĂUZA
The Pathfinder; Or, The Inland Sea

V.1.0

CAPITOLUL 1

Livezile-mi vor fi altar înmiresmat,
Iar bolta-ţi, Doamne, un templu înălţat;
Cădelniţă-mi va fi a munţilor suflare.
Iar gândurile mele, tăcută închinare.

Moore

Sublimul îmbinat cu imensitatea sunt familiare oricărui ochi. Când privirea poetului pătrunde în adâncimile abisale, în mintea lui se îngrămădesc ideile cele mai abstracte, mai cuprinzătoare şi poate, mai pure. Cel ce vede pentru prima data întinsul oceanului arareori îl priveşte cu nepăsare, iar mintea găseşte chiar şi în întunericul nopţii o paralelă cu grandoarea aparent inseparabilă a imaginilor pe care simţurile nu le pot cuprinde. Copleşiţi de simţăminte înrudite cu o astfel de admiraţie şi teamă respectuoasă – vlăstare ale sublimului – ne apar personajele cu care începe această povestire, privind peisajul ce li se aşterne dinainte.

Patru oameni – două femei şi doi bărbaţi – izbutiseră să se caţere pe o grămadă de arbori smulşi de furtună, ca să arunce o privire asupra ţinuturilor înconjurătoare. În ţara aceasta, unor astfel de îngrămădiri de trunchiuri li se spune, de obicei, „şiruri de arbori prăvăliţi de vânt”. Lăsând lumina zilei să pătrundă în golurile întunecoase şi umede ale codrului, ele alcătuiesc un fel de oaze în obscuritatea solemnă a pădurilor virgine din America.

Şirul acesta de arbori prăvăliţi de vânt se găseau pe culmea unei ridicături uşoare de pământ, de unde, celor ce se aflau în vârful ei li se deschidea o privelişte întinsă, prilej rar pentru acela care străbate pădurile. Ca de obicei, locul era îngust, însă datorită aşezării sale pe mica înălţime şi deschiderii lui ce se prelungea în jos, oferea ochiului mai

mult decât avantajele obişnuite.

Filosofia nu a stabilit încă originea forţei care creează atât de des luminişuri dezolante de felul acesta; unii le asemuiesc cu vârtejurile ce dau naştere trombelor de apă de pe ocean, în timp ce alţii susţin că se produc datorită scurgerii neaşteptate şi violente a unui fluid electric; oricum, efectele lor asupra pădurilor sunt cunoscute de toţi.

În vârful acestui luminiş despre care este vorba, o forţă necunoscută îngrămădise copacii unul peste altul în aşa fel, încât nu numai ca îngăduise celor doi bărbaţi din grup să se caţere cam până la treizeci de picioare deasupra pământului, ci aceştia, invitându-le şi dându-le curaj, le hotărâseră şi pe timidele lor însoţitoare să-i urmeze. Trunchiurile uriaşe, rupte şi târâte de forţa rafalei, zăceau învălmăşite ca nişte legături de paie; ramurile, care împrăştiau încă o mireasmă de frunze veştede, se împleteau atât de strâns, încât te puteai ţine cu mâinile de ele. Când cei patru îndrăzneţi ajunseră la înălţimea dorită, se opriră pe un fel de platformă alcătuită din rădăcina plină de pământ, zvârlită foarte sus, a unui arbore smuls din locul lui.

Cititorul nu trebuie să se aştepte la descrierea unor oameni de foarte bună condiţie socială când îi voi prezenta – pe fiecare în parte – pe cei ce alcătuiesc grupul acesta. Erau toţi cutreierători ai ţinuturilor sălbatice, dar chiar exceptând acest fapt, nici felul lor de a se purta, nici pătura socială căreia îi aparţineau nu ne-ar îngădui să-i considerăm de un rang mai înalt.

Primii doi, un bărbat şi o femeie, făceau parte dintre stăpânii de baştină ai pământului, fiind indieni din binecunoscutul trib Tuscarora. Dintre ceilalţi doi, care-i însoţeau, bărbatul avea aspectul unuia care-şi petrecuse viaţa pe ocean într-o condiţie, ca să spunem aşa, superioară unui marinar obişnuit, în timp ce tovarăşa sa de drum era o fată dintr-o categorie socială ce nu o depăşea cu mult pe a lui, deşi tinereţea, gingăşia şi înfăţişarea modestă dar vioaie îi dădeau un aer de rafinament şi inteligenţă care accentuează atât de mult farmecul femeii.

În clipa aceasta, ochii ei mari, albaştri, erau plini de admiraţia provocată de priveliştea ce; se deschidea în faţă şi pe chipul ei plăcut se aşternuse expresia gânditoare, caracteristică emoţiilor adânci, care, chiar dacă provoacă cea mai mare plăcere, aruncă totuşi o umbră asupra obrazului celui mai candid şi meditativ.

Într-adevăr, priveliştea era de natură să-ţi impresioneze adânc imaginaţia. Către apus, unde se uitau cei patru oameni, de altfel singura direcţie în care privirea pătrundea până departe, se desfăşura un ocean de frunze, bogat şi mândru, de un verde variat şi viu, al unei vegetaţii generoase umbrită de nuanţele luxuriante proprii celui de-al patruzeci şi doilea grad de latitudine.

Ulmul cu coama sa graţioasă şi plângătoare, diferitele specii de arţar, cea mai mare parte a soiurilor de stejar nobil din pădurile americane, teii cu frunze late, numiţi de localnici „tei americani”, îşi împleteau ramurile cele mai înalte, alcătuind un covor lat, parcă nesfârşit, de frunze, ce se întindea departe, către soarele într-apus, până la orizontul contopit cu norii, cum se contopesc valurile mării cu cerul la temelia bolţii sale.

Ici şi colo, datorită cine ştie cărui fenomen provocat de furtuni sau de capriciile naturii, câte un mic luminiş părăsit printre vlăstarii uriaşi ai codrului îngăduia unui copac de esenţă inferioară să se avânte în înalt, către lumină, ca să-şi înalţe vârful său modest aproape tot atât de sus ca suprafaţa înconjurătoare a vegetaţiei. Din această categorie făcea parte mesteacănul. Alt copac, destul de preţuit în regiunile mai puţin bogate, plopul tremurător, apoi diferite specii de nuci generoşi, precum şi mulţi alţi arbori ce se asemănau cu cei obişnuiţi şi dispreţuiţi, fuseseră aruncaţi de întâmplare în tovărăşia celor impunători şi uriaşi. Ici şi colo şi trunchiul înalt şi drept al unui pin străpungea câmpul imens de deasupra lor, înălţându-se mult mai sus, asemenea unui mare monument al naturii.

Imensitatea acestui spaţiu verde, aproape neîntrerupt, era grandioasă. Nuanţele delicate, atenuate de gradarea

luminii şi a umbrei apăreau pline de frumuseţe, iar liniştea gravă năştea în tine un simţământ înrudit cu teama şi respectul.

— Unchiule – exclamă fata. Uimită, dar şi încântată, întorcându-se către însoţitorul ei, pe al cărui braţ nu se sprijinea, ci doar îl atingea, ca sa urce cu pasul sau uşor, dar sigur – priveliştea aceasta se aseamănă cu oceanul la care tu ţii atât de mult.

— Ca să vezi câtă ignoranţă şi fantezie e în căpşorul tău de fată, Magnet – răspunse marinarul, folosind porecla plină de afecţiune pe care i-o dădea adesea, ca o aluzie la atracţia nepoatei sale. Numai unui copil îi poare trece prin minte se asemuiască adunătura asta de frunze cu Oceanul Atlantic. Dacă ai prinde toate vârfurile acestea de copaci de cămaşa lui Neptun, n-ar arăta decât ca un buchet pe pieptul său.

— Cred că ceea ce spui ţine mai mult de fantezie decât de adevăr, unchiule, ia uită-te mai bine; e o întindere nesfârşită şi nu vezi nimic altceva decât frunze! Ce poţi să descoperi mai mult la un ocean?

— Mai mult! răspunse acesta, mişcându-şi cotul, pe care-l atingea fata, fiindcă-şi ţinea braţele încrucişate, cu mâinile băgate sub o vestă de stofă roşie, cum se purta pe atunci. Mai mult. Magnet? Spune mai degrabă „cu cât mai puţin?” Unde sunt valurile înspumate pe care le cunoşti, apele albastre, ruliurile, digurile, cheiurile, trombele de apă şi neîntrerupta mişcare în peticul ăsta de pădure, copila mea?

— Dar pe ocean unde găseşti, unchiule, vârfurile copacilor, liniştea solemnă, frunzele pline de mireasmă şi verdele acesta minunat?

— Ssst, Magnet, tu nu ştii. Dar află că apa de culoare verde este un blestem pentru marinar. Un ageamiu scapă arareori din vârtejurile ei.

— Dar copacii verzi sunt cu totul altceva. Ascultă foşnetul frunzelor în bătaia vântului!

— Ar fi ca briza de nord-vest, fetiţo, când vântul bate din spate. Acum spune-mi unde sunt furtunile, uraganele,

alizeele, musoanele şi alte fenomene de acelaşi fel în bucăţica asta de pădure şi ce anume peşti înoată în întinderea asta monotonă dinaintea ta?

— Semnele destul de vizibile din jurul nostru dovedesc existenţa furtunilor, iar în locul peştilor, pe sub frunzişul pădurii mişună animale sălbatice.

— Asta n-o ştiu – răspunse unchiul, cu dogmatismul marinarului. La Alban am auzit multe poveşti despre animalele sălbatice din pădurile astea, dar n-am văzut până acum nimic care să poată înspăimânta un lup de mare. Mă îndoiesc că vreuna dintre fiarele tale de uscat s-ar putea compara cu un rechin de la o latitudine sudică.

— Uite! exclamă nepoata, ocupată mai mult să urmărească sublimul şi frumuseţea codrului nemărginit decât argumentele unchiului său. Acolo, deasupra copacilor se văd spirale de fum, n-ar putea fi de la vreo casă?

— Oho! Se pare că fumul acesta e o dovadă a prezenţei omului – răspunse bătrânul marinar – ceea ce valorează mai mult decât o mie de copaci. Trebuie să-l arăt lui Vârf-de-Săgeată, care pe lângă un port, ar trece fără să-şi dea seama;
probabil că este şi o cambuză[1] în apropierea focului.

Scoţându-şi o mână de la piept, îl bătu uşor pe umăr pe indianul care se afla în apropierea lui, şi-i arătă dâra subţire de fum ce se furişa încet din frunzişul pustiu, la o distanţă de vreo milă, risipindu-se în atmosfera unduitoare în filamente abia vizibile.

Indianul Tuscarora era unul din războinicii cu chip nobil, pe care îi întâlneai printre băştinaşii acestui continent mai populat cu un secol în urma cu toate că trăise destul printre colonişti ca să se deprindă cu felul lor de a fi şi chiar cu limba lor, el pierduse foarte puţin – dacă pierduse ceva - din grandoarea sălbatică şi demnitatea gravă a unui şef. Relaţiile lui cu bătrânul marinar erau prietenoase, însă rezervate, fiindcă, datorită legăturilor sale îndelungate cu ofiţerii de la diferitele posturi militare pe care le

[1] Magazie cu alimente la bordul unei nave.

frecventase, îşi dădea seama că însoţitorul lui nu era decât un grad inferior.

Într-adevăr, superioritatea calmă şi rezerva indianului îl impresionaseră într-atât pe Charles Cap, fiindcă aşa se numea marinarul, încât nici în clipele sale cele mai dogmatice sau pline de umor nu avusese curajul să fie familiar cu el, în săptămâna aceasta de când erau împreună. Spiralele de fum îl emoţionaseră însă pe marinar întocmai ca apariţia neaşteptată a unei corăbii pe mare, din care cauză îndrăznise pentru prima oară de când îl cunoştea să-l atingă pe războinic, aşa cum s-a arătat.

Indianul îşi îndreptă numaidecât privirea ageră spre dâra de fum şi înălţându-se pe vârful picioarelor, rămase nemişcat aproape un minut, adulmecând aerul cu nările umflate, ca o căprioară şi cu privirea fixă a câinelui de vânătoare dresat, care aşteaptă ca stăpânul să ia prada la ochi. Apoi, lăsându-se din nou pe tălpi, scoase o exclamaţie uşoară, abia perceptibilă, cu o inflexiune înceată a vocii, care contrasta izbitor cu strigătele sălbatice ale războinicilor indieni. În afară de această exclamaţie, rămăsese netulburat. Era calm şi privirea lui ageră, întunecată, de vultur, dădu ocol frunzişului de dinaintea lui, parcă voind să cuprindă într-o ochire orice amănunt ar fi putut sa-i furnizeze o lămurire.

Marinarul şi nepoata lui ştiau foarte bine că lunga călătorie în care porniseră prin aceste întinse locuri sălbatice era plină de primejdii; dar deocamdată nimic nu le putea spune dacă semnul prezenţei prin apropiere a unor semeni de-ai lor era prevestitor de bine sau de rău.

— Acolo, aproape, trebuie să fie oameni din tribul Oneida sau Tuscarora, Vârf-de-Săgeată – zise Cap, adresându-se însoţitorului său cu porecla lui în limba engleză. Ce-ar fi să ne ducem la ei să ne bucurăm de un culcuş plăcut peste noapte în wigwam-ul[2] lor?

— Nu wigwam acolo – răspunse Vârf-de-Săgeată, imperturbabil – sunt prea mulţi copaci.

---

[2] Colibă de piei-roşii.

— Totuşi, trebuie să fie indieni, poate chiar câţiva vechi tovarăşi de-ai tăi, onorate Vârf-de-Săgeată.

— Nu din tribul Tuscarora sau Oneida şi nici din Mohawk… este foc de feţe-palide[3].

— La dracu' ! Ei bine, Magnet, asta e mai presus de înţelegerea unui marinar! Noi, bătrânii lupi de mare, putem să deosebim raniţa unui soldat de a unui marinar, sau culcuşul unui soldat de hamacul unui matelot, dar sunt convins că nici cel mai vechi amiral din flota maiestăţii sale nu ar putea să deosebească fumul unui vas de linie de acela al unei nave de transportat cărbuni!

Gândul că în oceanul acela de sălbăticie se găseau în apropierea unor fiinţe omeneşti îmbujorase şi mai mult obrajii fragezi ai gingaşei creaturi de lângă el şi ochii; se umpluseră de strălucire, dar îi întoarse numaidecât, uimită, spre unchiul ei, spunând şovăitoare, fiindcă admiraseră adesea cunoştinţele indianului sau, am putea spune, chiar instinctul său:

— Foc făcut de oameni albi! Nici vorbă, unchiule, că nu poate să ştie asta!

— Cu vreo zece zile în urmă, copilă dragă, aş fi jurat că e un om priceput, dar acum nu ştiu ce să mai cred. Îngăduie-mi să te întreb, Vârf-de-Săgeată, de ce presupui că e vorba de fumul unui foc făcut de feţe-palide şi nu de piei-roşii?

— Lemn umed – răspunse războinicul, tot atât de calm ca un pedagog care-i face o demonstraţie aritmetică elevului său încurcat. Prea mult umezeală, prea mult fum; prea mult apă… fum negru.

— Cu iertăciune, onorate Vârf-de-Săgeată, dar fumul nu este negru şi nici prea compact. Mie mi se pare tot atât de uşor şi de subţire ca fumul care iese de obicei din samovarul căpitanului, când nu mai faci focul sub el decât cu câteva aşchii din cală.

— Prea mult apă – răspunse Vârf-de-Săgeată, cu o uşoară înclinare a capului. Indian Tuscarora prea isteţ să facă foc cu lemne umede. Oameni albi citit mult cărţi şi pun orice pe

---

[3] Oameni albi.

foc; mult cărţi înseamnă cunoştinţe puţine.

— Mda, spui un lucru cu judecată, sunt de aceeaşi părere cu tine – zise Cap, care nu avea nici el o prea mare înclinare spre studiu. S-ar părea că face aluzie la lecturile tale, Magnet, fiindcă şeful are noţiuni temeinice despre lucruri în felul său propriu. Cât mai avem, Vârf-de-Săgeată, după socoteala ta, până la micul lac, numit de tine Marele Lac şi spre care ne croim drum de atâtea zile?

Acesta răspunse, privindu-l cu o superioritate liniştită:

— Ontario e ca cerbul. Încă un răsărit de soare şi călător încercat îl vede.

— Desigur, nu pot spune că nu sunt un călător încercat, dar din toate călătoriile mele pe uscat, aceasta e cea mai lungă, cea mai puţin folositoare şi cea mai plicticoasă. Dacă această întindere de apă dulce este aşa de aproape, Vârf-de-Săgeată şi atât de mare, ar fi de aşteptat ca nişte ochi buni s-o zărească, deoarece, după cât se pare, de aici, de unde ne aflăm, se poate descoperi orice pe o rază de treizeci de mile.

— Priviţi – zise Vârf-de-Săgeată, întinzând braţul înaintea sa cu o graţie liniştită – Ontario !

— Unchiule, dumneata eşti obişnuit să strigi *uscat*! nu *apă !*, de aceea nu-l vezi – zise nepoata lui, râzând cum râd fetele de închipuirile lor fără rost.

— Cum, Magnet, crezi că nu mi-aş recunoaşte eu elementul natural, dacă ar fi în câmpul meu vizual?

— Dar Ontario nu e elementul dumitale natural, dragă unchiule, fiindcă al dumitale e apa sărată, pe când acesta e apă dulce.

— Pentru un marinăraş de etatea ta, asta ar fi o diferenţă, dar pentru nimic în lume n-ar putea fi pentru un marinar încercat! Eu aş recunoaşte apa, dragă copilă, chiar şi în China.

— Ontario – repetă Vârf-de-Săgeată, cu emfază, întinzând din nou mâna către nord-vest.

Pentru prima oară de când se cunoşteau, Cap se uită la indian cu un oarecare dispreţ, scrutând totuşi zarea în

direcţia privirii şi a braţului acestuia, care arătau după toate aparenţele către un punct de pe cer, la o distanţă destul de mică pe întinderea de frunze.

— Mda, când m-am îndepărtat de coastă, ca să pornesc în căutarea unui lac cu apă dulce, mă cam aşteptam eu la aşa ceva – începu iar Cap, dând din umeri ca un om care ştie el ce ştie şi e convins că nu mai e nimic de adăugat. Ontario o fi acolo. Bine, presupun că atunci când vom ajunge, vom găsi destul lac să ne lansăm barca. Dar, Vârf-de-Săgeată, dacă aş şti că în apropiere sunt feţe-palide, îţi mărturisesc că aş fi bucuros să mă aflu la o distanţă atât de mică de ele, ca să le pot striga.

Indianul îşi înclină capul fără o vorbă şi grupul coborî tăcut de pe rădăcinile copacului răsturnat. Când ajunseră jos, Vârf-de-Săgeată le spuse în şoaptă că se va apropia de foc să vadă cine-l aprinsese şi-i sfătui, pe soţia lui şi pe ceilalţi, să se întoarcă la barca pe care o lăsaseră pe râul din apropiere şi să aştepte acolo înapoierea sa.

— De ce, şefule? Astfel s-ar proceda la o ieşire în larg, când se cunoaşte canalul – râse bătrânul Cap – dar într-o regiune necunoscută ca aceasta, cred că nu e bine să-l laşi pe pilot să se îndepărteze prea mult de navă, aşa că îngăduie-mi să-ţi ţinem tovărăşie.

— Ce doreşte fratele meu? întrebă indianul, fără să se simtă jignit de neîncrederea destul de vădită a acestuia.

— Vreau să te însoţesc, onorate Vârf-de-Săgeată, asta-i tot. Mergem împreună să vorbim cu străinii aceia.

Indianul consimţi fără şovăire şi o îndemnă din nou pe soţia lui – o femeie măruntă, răbdătoare şi supusă, care nu se uita aproape niciodată la el cu ochii ei negri şi mari, fără să-şi exprime respectul, teama şi iubirea – să se ducă la barcă.

Dar Magnet se opuse; deşi vioaie şi dovedind o neobişnuită energie în încercările prin care treceau, rămăsese totuşi femeie şi gândul că cei doi protectori ai săi o părăsesc în mijlocul acestui ţinut sălbatic, care; se părea fără de sfârşit, îi era atât de neplăcut, încât ceru să-l

însoţească pe unchiul ei.

— Mişcarea mi-ar prinde bine, dragă unchiule, după ce am stat în luntre atât de multă vreme – continuă ea, în timp ce obrajii care-i păliseră din cauza silinţei de a rămâne calmă se îmbujorau de năvala sângelui ei bogat. Şi apoi, cu siguranţă că printre străinii aceia se află şi femei.

— Atunci, copilă, hai cu noi, e un drum de numai câteva sute de metri şi cu o oră înainte de apusul soarelui vom fi înapoi.

Primind încuviinţarea, fata, al cărei nume adevărat era Mabel Dunham, se pregăti să se alăture celor doi bărbaţi, în timp ce Roua-de-Iunie, cum se numea soţia lui Vârf-de-Săgeată, porni, supusă, pe drumul spre barcă, destul de obişnuită cu ascultarea, singurătatea şi întunericul pădurii, ca să-i mai fie teamă.

Cei trei, rămaşi pe grămada de arbori prăvăliţi de vânt, îşi croiră drum prin încâlceala ca de labirint şi ajunseră la marginea pădurii în direcţia cea bună. Vârf-de-Săgeată se orientă doar cu câteva priviri cercetătoare, însă bătrânul Cap, înainte de a porni cu îndrăzneala prin întunericul codrului, se strădui să determine direcţia fumului cu o busolă de buzunar.

— Stabilirea direcţiei prin adulmecare. Magnet, poate fi îndestulătoare pentru un indian, dar unchiul tău de rasă nobilă cunoaşte prea bine virtuţile acului de busolă – zise Cap, mişcându-se cu greu pe urmele indianului Tuscarora, care înainta cu mare uşurinţă. Ascultă-mă pe mine, America n-ar fi fost descoperită niciodată, dacă vestitul Columb s-ar fi orientat numai cu nările. Prietene Vârf-de-Săgeată, ai văzut vreodată o maşinărie ca asta?

Acesta se întoarse, aruncă o privire busolei pe care Cap o ţinea pe direcţia necesară şi răspunse cu gravitate:

— E ochi de faţă-palidă. Indianul Tuscarora vede cu capul. Apă-Sărată (fiindcă aşa-i spunea el însoţitorului său), trebuie acum este numai ochi; nu scoate cuvânt.

— Vrea să spună, unchiule, că nu trebuie să vorbim; poate că nu are încredere în cei pe care-i vom întâlni.

— Eh, aşa se poartă toţi indienii când se apropie de vreun post. Ai băgat de seamă că şi-a încercat cocoşul puştii? Cred că n-aş face rău să mă uit şi eu la pistoalele mele.

Fără să arate niciun fel de teamă faţă de aceste pregătiri cu care se obişnuise în timpul lungii lor călătorii prin pustietăţile sălbatice, Mabel îi urma cu un pas tot atât de uşor şi de elastic ca al indianului, ţinându-se foarte aproape de ei. Străbătură prima jumătate de milă fără vreo altă măsură de prevedere în afară de tăcerea încordată, dar când se apropiară de locul unde presupuneau că se găseşte focul, deveniră mult mai prevăzători.

Ca de obicei, în pădure aveai vizibilitate pe sub coroana copacilor, printre trunchiurile înalte şi drepte. Întreaga vegetaţie se străduise din răsputeri să răzbată spre lumină şi sub baldachinul de frunze se mergea în realitate ca sub o boltă imensă naturală, susţinută de mii de coloane rustice. Dar după trunchiurile acestea de copaci se puteau adesea ascunde şi aventurierii, vânătorii sau duşmanii şi când Vârf-de-Săgeată se apropie de locul unde simţurile sale încercate, care nu dădeau greş, îl preveniseră că se găsesc străinii, paşii; se făcură tot mai uşori şi ochiul deveni mai ager, ascunzându-se cu şi mai multa grijă.

— Vezi, Apă-Sărată? zise el, mulţumit, arătând cu mâna un loc printre copaci. Foc de feţe-palide.

Dumnezeule, băiatul are dreptate ! murmură Cap. Uite-i, destul de siguri de ei, mâncându-şi proviziile tot atât de liniştiţi ca în cabina unei nave cu trei punţi!

— Vârf-de-Săgeată are numai pe jumătate dreptate – şopti Mabel – fiindcă sunt doi indieni şi numai un alb.

— Feţe-palide – zise indianul, ridicând două degete. Om roşu – urmă el, ridicând numai un deget.

— Bine – zise Cap. E greu de spus care din voi are dreptate. Unul este fără îndoială alb şi pare un flăcău arătos, respectabil şi plin de vioiciune; altul are pielea roşie, cum ar putea-o face vopseaua sau natura, însă al treilea are pânzele ridicate numai până la jumătate, nu e nici bric,

nici goeletă.

— Feţe-palide – repetă Vârf-de-Săgeată, ridicând din nou două degete – om roşu – arătând numai unul.

— Cred că are dreptate, unchiule, fiindcă se pare că el nu greşeşte niciodată. Dar acum trebuie să aflăm cât mai iute dacă sunt prieteni sau duşmani. Trebuie să fie francezi.

— Un strigăt ne va lămuri îndată – zise Cap. Dă-te după copacul de colo, Magnet, ca nu cumva cavalerilor ăstora să le trăsnească prin minte să deschidă, fără avertisment, focul pe flanc şi mă voi convinge numaidecât sub ce pavilion navighează.

Cap îşi dusese mâinile la gură, făcându-şi palmele pâlnie şi tocmai era gata să scoată strigătul făgăduit, când Vârf-de-Săgeată îl făcu să se oprească, deranjându-i maşinăria cu o mişcare scurtă.

— Mohican piele roşie – zise indianul – om bun; om alb, englez.

— Veştile astea parcă sunt căzute din cer – murmură Mabel, care se gândise cu teamă la perspectiva unui conflict pe viaţă şi pe moarte în acele îndepărtate locuri sălbatice. Să ne apropiem imediat, dragă unchiule şi să le spunem că suntem prieteni.

— Bine – zise indianul. Om piele roşie, liniştit şi prevăzător; om alb grabă, trage iute. Să se ducă femeia.

— Ce ! exclamă Cap, uimit. S-o trimitem pe micuţa Magnet înainte, ca pe-o vedetă şi noi să rămânem aici, ca doi trândavi, uitându-ne să vedem ce fel de acostare face ea! Dacă aş îngădui aşa ceva… atunci…

— Este cel mai înţelept lucru, unchiule – îl întrerupse generoasa fată – şi nu mi-e frică de loc. Văzând apropiindu-se o femeie singură, niciun creştin n-ar deschide locul asupra ei şi apariţia mea va fi o chezăşie de pace. Lasă-mă să mă duc înainte, cum spune Vârf-de-Săgeată şi totul va fi bine. Străinii nu ne-au observat încă şi uimirea lor va fi mai puternică decât teama.

— Bine – zise Vârf-de-Săgeată, arătându-şi deschis admiraţia pentru curajul lui Mabel.

— Comportarea asta nu se potriveşte unui marinar – răspunse Cap – dar pădurea fiind pustie, n-o să afle nimeni. Dacă tu crezi, Mabel...

— Unchiule, sunt convinsă că nu ai de ce să te temi pentru mine şi doar eşti aproape şi mă poţi apăra în orice clipă.

— Bine, atunci ia un pistol...

— Nu, e mai bine să mă bizui pe tinereţea şi slăbiciunea mea – zise fata zâmbind, roşeaţa obrajilor săi accentuându-se şi mai mult din cauza emoţiei. Printre creştini, cea mai bună apărare a unei femei este să le ceară apărarea. Eu nu mă pricep de loc sa umblu cu armele şi vreau să trăiesc fără să le cunosc.

Unchiul nu mai stărui şi, după ce indianul Tuscarora o sfătui să fie prudentă, Mabel îşi lua inima în dinţi şi înaintă singură spre grupul de lângă foc.

Deşi inima fetei bătea mai repede, mergea cu pas sigur, mişcându-se în aparenţă fără nicio şovăială. De jur împrejur domnea o linişte mormântală; oamenii de care se apropia erau prea ocupaţi să-şi potolească marea necesitate firească, foamea, ca să-şi mai abată cât de cât privirile de la activitatea importantă ce-i absorbea. Totuşi, când Mabel ajunse la vreo sută de paşi de foc, călcă pe o creangă uscată şi zgomotul slab al pasului ei uşor îl făcu pe mohican – după cum îl numise Vârf-de-Săgeată pe indianul din grup – şi pe tovarăşul său asupra căruia nu se lămuriseră încă, să sară în picioare într-o clipă. Amândoi îşi îndreptară privirile spre puştile lor sprijinite de un copac, însă când o zăriră pe Mabel, rămaseră pe loc, fără să întindă braţul după ele. Indianul îi spuse câteva cuvinte tovarăşului său şi se aşeză din nou, continuându-şi masa tot atât de liniştit de parcă nu-l întrerupsese nimeni. Dimpotrivă, omul alb se îndepărtă de foc, ieşind în întâmpinarea fetei.

Aceasta, când străinul se apropie de ea, văzu că era un alb ca şi dânsa, cu toate că îmbrăcămintea lui, alcătuită dintr-o îmbinare foarte ciudată a portului celor două rase, te silea să examinezi omul mai de aproape, ca să fi sigur că

e aşa. Era un bărbat între două vârste; pe chipul lui, care nu putea fi socotit frumos, se citea onestitatea şi o lipsă totală de viclenie, ceea ce o convinse pe Magnet că nu era în primejdie. Ea nu scoase o vorbă, respectând o lege a felului ei de a fi – dacă nu era chiar a naturii – care o oprea să înainteze prea repede în întâmpinarea unei persoane de sex opus, mai ales în situaţia aceea.

— Să nu te temi, tânără femeie – zise vânătorul, fiindcă vânător părea să fie după înfăţişare – în locurile astea sălbatice ai dat de oameni care ştiu sa se poarte cu cei ce respectă pacea şi dreptatea. Eu sunt binecunoscut pe aceste meleaguri şi poate că una din poreclele mele o fi ajuns şi la urechile dumitale. Francezii şi pieile-roşii din cealaltă parte a Marilor Lacuri m-au poreclit La-longue-Carabine; la mohicani, un trib plin de simţul dreptăţii şi de judecată, atât cât au mai rămas din ei, mi se spune Ochi-de-Şoim; în timp ce trupele şi vânătorii călări care cutreieră ţărmurile apelor mă numesc Călăuză, pentru că nu se ştie să fi greşit vreodată şi să nu fi găsit urma unui indian Mingo, sau a vreunui prieten care, căzut în mâinile duşmanului, avea nevoie de ajutorul meu.

Vorbise fără nicio emfază, cinstit, ca omul convins că, sub orice nume l-ar cunoaşte cineva, nu avea niciun motiv să roşească pentru cuvintele sale. Vorbele lui avură asupra fetei un efect neaşteptat. Când auzi ultima poreclă, îşi strânse pumnii de emoţie, repetând cuvântul „Călăuză”.

— Aşa mi se spune, tânără femeie, dar mulţi boieri mari s-au bucurat de titlul acesta fără să-l fi meritat nici măcar pe jumătate; deşi, ca să mărturisesc adevărul, mă laud mai degrabă cu îndemânarea de a-mi croi drum prin locuri fără poteci, decât de a le găsi acolo unde există. Dar trupele regulate nu-şi dau seama de diferenţa asta, în cele mai multe cazuri neştiind să deosebească o potecă de o urmă, deşi una e în legătură mai mult cu ochii, pe când cealaltă înseamnă doar ceva mai mult decât o adulmecare.

— Atunci dumneata eşti prietenul pe care tatăl meu mi-a făgăduit că-l va trimite în întâmpinarea mea!

— Dacă dumneata eşti fiica sergentului Dunham, atunci marele profet al tribului Delawar nu a rostit niciodată un adevăr mai neîndoios.

— Eu sunt Mabel şi acolo, după arborii aceia, se află unchiul meu Cap şi un indian din tribul Tuscarora, căruia; se spune Vârf-de-Săgeată. Nu speram să dăm de dumneata înainte de a ajunge la malul lacului.

— Nădăjduiesc că v-a condus un indian cinstit – zise Călăuza fiindcă nu-i iubesc prea tare pe indienii Tuscarora, care s-au îndepărtat prea mult de mormintele strămoşilor lor ca să se mai poată bucura de mare înţelepciune; iar Vârf-de-Săgeată este un şef ambiţios. Se află şi Roua-de-Iunie cu el?

— Soţia lui, care ne întovărăşeşte, este o femeie umilă şi blândă.

Da şi mai are şi o fire deschisă, ceea ce n-ar putea spune despre Vârf-de-Săgeată cineva care-l cunoaşte. Ei bine, trebuie să ne mulţumim cu ceea ce ne dăruieşte providenţa pe timpul vieţii. Aţi fi putut avea o călăuză şi mai rea decât indianul Tuscarora, cu toate că are prea mult sânge de Mingo în vine pentru unul care merge alături de cei din tribul Delawar.

— Atunci poate că e un noroc că ne-am întâlnit – zise Mabel.

— În niciun caz nu poate fi vorba de nenoroc, fiindcă i-am făgăduit sergentului că-i voi preda copila, teafără, la garnizoană, chiar de-ar trebui să-mi pierd viaţa. Am socotit că vă vom întâlni înainte de a ajunge la cataracte, unde ne-am lăsat barca, gândindu-ne că nu strică să vă ieşim în întâmpinare, ca să ne uşurăm treaba la care am pornit. Îi bine că am luat această hotărâre, deoarece mă îndoiesc că Vârf-de-Săgeată ar fi în stare să înfrunte curentul.

— Iată că vin unchiul meu şi indianul, aşa că vom merge împreună.

Când Mabel tăcu, Vârf-de-Săgeată şi Cap, dându-şi seama de conversaţia prietenoasă dintre cei doi, se apropiară şi câteva cuvinte îi lămuriră cine erau străinii.

Apoi se îndreptară împreună spre ceilalţi doi oameni, care rămăseseră lângă foc.

CAPITOLUL II

Da, atâta timp cât omul, chiar cel mai ne-nsemnat.
Naturii îi păstrează un templu ne-ntinat
De jertfa cea măruntă,
Odoarele pământului sunt toate ale lui.
El e stăpânitor deplin şi tronul lui
Cu falã *se* ridică-n tăria cerului

Wilson

Mohicanul îşi continuă masa liniştit, în timp ce al doilea alb se ridică şi-şi scoase curtenitor cascheta, salutând-o pe Mabel Dunham. Era tânăr, sănătos şi puternic, iar după îmbrăcăminte părea să fie marinar, deşi acest lucru nu era atât de vizibil ca la unchiul ei. Pe vremea aceea, marinarii alcătuiau o clasă cu totul aparte faţă de ceilalţi muritori; felul de a gândi, de a vorbi şi aspectul lor fiind elemente revelatoare ale profesiunii, tot aşa după cum felul de a gândi, a vorbi şi a se îmbrăca al unui turc îl desemnează ca musulman.

Deşi Călăuză nu mai putea fi socotit tânăr, Mabel păstrase faţă de el o atitudine oarecum rigidă, poate din cauza încordării nervoase provocate de situaţia în care se găsea; când, însă, apropiindu-se de foc, întâlni privirea tânărului, îşi plecă ochii în faţa admiraţiei acestuia, pe care o observă sau; se păru că o observă pe când o saluta. De fapt, fiecare dintre ei stârnise curiozitatea celuilalt, probabil prin similitudinea vârstei, a condiţiei sociale, a farmecului lor şi a situaţiei deosebite în care se aflau, toate la un loc impresionând pe cei tineri şi plini de candoare.

— Iată prietenii pe care vi i-a trimis în întâmpinare respectabilul vostru tată – îi spuse Călăuza, cu un zâmbet deschis, fetei. Acesta este un semeţ indian din tribul Delawar, un om care s-a bucurat de cinstire, dar şi de

necazuri în viaţa sa. Numele lui este demn de un şef, fiindcă însă este greu de pronunţat pentru cel ce nu are deprinderea necesară, îi vom spune Marele-Şarpe. Totuşi, să nu credeţi cumva că numele acesta desemnează un trădător, ci doar că este înţelept şi se bucură de viclenia ce se cade s-o aibă un războinic. Vârf-de-Săgeată de colo ştie ce vreau să zic.

În timp ce Călăuză spunea acestea, cei doi indieni se priveau neclintiţi; apoi indianul Tuscarora înainta spre celălalt, vorbindu-i aparent prietenos.

— Îmi place – continuă Călăuză – să văd două piei-roşii salutându-se în inima pădurii, meştere Cap; sunt ca două nave care se salută, şuierând prieteneşte, pe ocean. Dar uite că vorbind despre apă, îmi amintesc de tânărul meu prieten aici de faţă, Jasper Western, care poate pretinde că ştie ceva despre ea, deoarece şi-a petrecut viaţa pe lacul Ontario.

— Mă bucur că te cunosc, amice – spuse Cap, strângând prieteneşte mâna tânărului marinar de apă dulce – deşi mai ai încă de învăţat, dacă ne gândim la şcoala pe care ai făcut-o. Iat-o pe nepoata mea, Mabel. Eu îi spun Magnet, fără ca ea să ştie de ce, dar probabil că dumneata bănuieşti de ce, ţinând seama de pretenţia pe care, după câte cred, o ai că ştii cine atrage acul busolei.

— Motivul e uşor de înţeles – răspunse tânărul, fixând fără să vrea cu ochii săi negri chipul îmbujorat al fetei – şi sunt convins că marinarul călăuzit de Magnet a dumneavoastră va acosta totdeauna fără greş.

— Aha, văd că ştii să foloseşti anumiţi termeni cu pricepere şi exactitate, deşi în general mă tem că ai văzut mai multă apă verde decât albastră.

— Nu e de mirare că mai pomenim câteodată de pământ, fiindcă arareori se întâmplă să nu-l vedem timp de douăzeci şi patru de ore.

— Cu atât mai rău, băiete, cu atât mai rău! Un marinar trebuie să fie cu atât mai mulţumit, cu cât vede mai puţin uscat. Acum, ca să vorbim deschis, domnule Western, presupun că în jurul lacului dumneavoastră există mai mult

sau mai puţin uscat.

Dar bine, unchiule, în jurul oceanului nu există mai mult sau mai puţin uscat? zise Magnet repede, temându-se ca nu cumva Cap să înceapă prea curând o expunere plină de dogmatism, ca să nu-i spunem de pedantism, după cum avea obiceiul.

— Nu. Copila mea, s-ar putea zice că în jurul uscatului există mai mult sau mai puţin ocean, asta vreau eu să-i fac să înţeleagă pe oamenii de pe uscat, fetişcano. După cât se pare, ei trăiesc în mijlocul mării, fără să-şi dea seama şi asta cu sau fără vina lor. Fiindcă apa este mult mai însemnată şi mai vastă. Însă deşertăciunea lumii e fără margini, pentru că cel ce n-a văzut niciodată apa sărată îşi închipuie adesea că ştie mai multe decât cel care a ocolit Capul Horn. Nu, nu, pământul e mai mult o insulă şi tot ceea ce nu poate fi denumit la fel este apă.

Tânărul Western avea un adânc respect pentru un marinar de cursă lungă; simţise de multe ori dorinţa să navigheze pe ocean, însă respecta în chip firesc şi Marele Lac pe care-şi petrecuse viaţa şi care nu era, după părerea lui, lipsit de frumuseţi.

— Ceea ce spui dumneata, domnule – răspunse el modest – poate fi adevărat în legătură cu Atlanticul, însă noi, aici, respectăm şi uscatul din jurul lacului Ontario.

— Asta fiindcă orizontul vă e totdeauna micşorat de pământ – răspunse Cap, râzând din toată inima. Dar iată-l colo pe omul căruia; se spune Călăuza, cu ceva aburind pe nişte funduri de lemn, invitându-ne să împărţim porţia lui cu dânsul şi mărturisesc că pe mare nu poţi vâna. Domnule Western, politeţea faţă de fete este la vârsta dumitale un lucru tot atât de uşor pe cât e să întinzi pavilionul de la pupa şi daca vei fi atent la farfuria şi paharul ei de lemn, în vreme ce eu îi voi ajuta la împărţirea hranei pe Călăuza şi pe prietenii noştri indieni, nu mă îndoiesc că-şi va aminti de asta.

Cap exprimase, fără sa ştie, adevărul. Jasper Western îi citea dorinţele lui Mabel din ochi şi ea nu a uitat multă vreme atenţiile binevoitoare şi curtenitoare ale tânărului

marinar cu ocazia acestei prime întâlniri. El îi pregăti un butuc să se aşeze, îi alese o bucată gustoasă de vânat, îi aduse o cană de apă proaspătă de la izvor şi, stându-i mereu în apropiere, îi câştigă foarte repede stima prin amabilitatea şi politeţea sa – un omagiu pe care femeia îl primeşte totdeauna cu plăcere şi este cu atât mai măgulitor şi mai plăcut, cu cât vine de la un tânăr de aceeaşi vârstă. Ca cei mai mulţi dintre cei ce-şi duc viaţa lipsiţi de societatea sexului slab, tânărul Western avea atenţii pline de seriozitate, sinceritate şi amabilitate, deşi felului său de a se purta îi mai trebuia o doză de rafinament convenţional, lipsă probabil observată de Mabel, dar care era compensată de multele sale calităţi. Să-i lăsăm acum pe tinerii aceştia lipsiţi de experienţă şi sinceri să se cunoască mai curând prin intermediul sentimentelor lor decât prin exprimarea gândurilor şi să ne întoarcem la grupul în care unchiul, cu obiceiul lui de a se scoate în evidenţă, care nu-l părăsea niciodată, ajunsese repede să joace rolul principal.

Se aşezaseră în jurul unui taler de lemn cu bucăţi de vânat din care se serveau toţi şi convorbirea se desfăşura desigur potrivit cu caracterul fiecăruia în parte. Indienii mâncau de zor, tăcuţi, pofta lor de băştinaşi pentru vânat părând de nepotolit. În schimb cei doi albi erau prietenoşi şi vorbăreţi, fiecare din ei exprimând cu volubilitate idei specifice personalităţii sale. Cum dialogul îl va face pe cititor să cunoască anumite fapte care vor uşura înţelegerea povestirii noastre, mai bine să-l expunem.

— Fără îndoială că viaţa pe care o duci, meştere Călăuză – continuă Cap, după ce călătorii îşi potoliră foamea într-atât încât acum dintre gustoasele bucăţi de vânat şi le alegeau pe cele mai îmbietoare – oferă unele bucurii şi posibilităţi de reuşită pe care noi, marinarii, le apreciem, cu singura deosebire că la noi totul se petrece pe apă, iar la voi totul se petrece pe uscat.

— Ba nu – răspunse tovarăşul său alb. În călătoriile şi marşurile noastre avem de-a face şi cu apa. Noi, oamenii de graniţă, mânuim vâslele şi ostia aproape în aceeaşi măsură ca puşca şi cuţitul de vânătoare.

— Aha ! Dar mânuiţi oare braţul, verga, bulina, timona, sonda şi funia de catarg? Desigur, vâsla e folositoare într-o canoe, dar ce rost ar avea pe o navă?

— Am obiceiul să respect oamenii şi profesiunile lor şi cred că ceea ce ai menţionat dumneata sunt lucruri folositoare. Cel care a trăit ca mine în tovărăşia atâtor triburi înţelege deosebirile din comportarea oamenilor. Tatuajul unui Mingo nu se aseamănă cu acela al unui indian Delawar şi cel ce aşteaptă să descopere un războinic într-o squaw[4] indiană, ar fi dezamăgit. Nu sunt prea bătrân, dar am trăit prin păduri şi cunosc în oarecare măsură natura omenească. N-am crezut niciodată prea mult în învăţătura celor de la oraş, deoarece până acum nu am întâlnit printre ei niciun bun ochitor cu puşca sau un îndemânatic descoperitor de urme.

— Tocmai aşa gândesc şi eu, meştere Călăuză. Plimbatul pe străzi, dusul la biserică, duminica, să asculte predici, nu au făcut niciodată un om adevărat dintr-o fiinţă omenească. Pe un băiat, dacă ţi-ai pus în gând să-i deschizi ochii, trimite-l pe întinsul oceanului şi dacă vrei să se înţeleagă pe sine însuşi, lasă-l să cunoască naţiuni străine sau ceea ce numesc eu adevăratul chip al naturii. Iată-l, de pildă, pe cumnatul meu, sergentul. În felul său e un băiat bun ca orice alt om care a ronţăit vreodată un pesmet, dar ce e, la urma urmei? Nimic mai mult decât un simplu soldat. Nici vorbă, e sergent, dar după cum ştii, e tot un fel de soldat. Când a peţit-o pe sărmana Bridget, sora mea, i-am spus fetei ce meserie avea, fiindcă mă simţeam dator s-o fac să cugete la tot ceea ce se putea aştepta din partea unui astfel de soţ. Dar ştiţi cum sunt fetele când le pică cineva cu tronc. Nimic de zis, sergentul s-a ridicat în profesiunea lui şi se spune despre dânsul că e în fort o persoană de vază, însă biata lui soţie n-a avut parte să vadă asta, fiindcă a murit acum paisprezece ani.

— Meseria de soldat este onorabilă numai dacă lupţi de partea dreptăţii – răspunse Călăuză – şi cum francezii se află totdeauna pe o poziţie greşită, iar maiestatea sa şi

---

[4] Femeie.

aceste colonii sunt totdeauna pe o poziţie justă, cred că sergentul are o conştiinţă liniştită şi că e şi un om de caracter. Niciodată nu am dormit mai bine decât atunci când am luptat împotriva trădătorilor. Indianul supranumit Marele-Şarpe, aici de faţă, se poartă într-un fel şi eu într-altul; şi totuşi am luptat în ultimii ani umăr la umăr, fără ca vreunul din noi să critice comportarea celuilalt. Eu îi spun că nu există decât un singur cer şi un singur iad, fără deosebire de credinţă şi că spre ele duc căi multe.

— Ceea ce spui e raţional şi el este dator să-ţi dea crezare, deşi socot că cele mai multe drumuri către iad sunt pe uscat. Marea este, după cum obişnuia să spună sărmana mea soră Bridget, „un loc de purificare” şi omul e în afară de orice ispită când nu mai vede uscatul. Mă îndoiesc că s-ar putea spune acelaşi lucru favorabil despre lacurile voastre de aici, de sus.

— Cred, ca şi dumneata, că oraşele şi aşezările omeneşti te îndeamnă la păcat, dar în jurul lacurilor noastre se întind păduri şi într-un astfel de templu oricine este înclinat să-l slăvească zilnic pe Dumnezeu. Că oamenii nu se aseamănă între ei nici chiar pe meleaguri sălbatice sunt de acord, fiindcă diferenţa dintre un indian Mingo şi unul Delawar este tot atât de uşor de observat ca diferenţa dintre lună şi soare. Sunt fericit, prietene Cap, că ne-am întâlnit, chiar de-ar fi numai pentru faptul că poţi să-i spui Marelui-Şarpe, aici de faţă, că există şi lacuri în care apa e sărată. S-a dovedit din prima clipă că suntem de cele mai multe ori de aceeaşi părere şi că mohicanul, dacă ar avea numai jumătate din încrederea pe care o am eu în el, ar fi convins de ceea ce i-am spus în legătură cu felul de a fi al oamenilor albi şi legile naturii. Dar am avut totdeauna impresia că nicio piele roşie nu crede cu sinceritate, cum ar face-o orice om cinstit, în existenţa marilor lacuri sărate şi în povestirile care vorbesc de râuri ce curg împotriva curentului.

— Asta se-ntâmplă din cauză că lucrurile nu sunt privite cum trebuie – răspunse celălalt, aprobând cu o mişcare a capului. Dumneata te gândeşti la lacuri şi vârtejuri, de parcă le-ai înfrunta cu vaporul şi la ocean şi maree, de

parcă le-ai înfrunta cu barca. Nici Vârf-de-Săgeată, nici Marele-Şarpe nu trebuie să se îndoiască de vorbele dumitale în legătură cu aceste două lucruri, deşi eu mărturisesc că-mi vine cam greu să înghit povestea despre existenta mărilor pe uscat şi încă şi mai greu că ar fi pe undeva vreo mare de apă dulce. Am întreprins această lungă călătorie mai mult ca să-mi potolesc curiozitatea, atât a ochilor cât şi a gustului, cu privire la aceste lucruri şi să-l ajut pe sergent, fiindcă a fost soţul surorii mele; cât despre Magnet, o iubesc ca pe propriul meu copil.

— Greşeşti, greşeşti, prietene Cap, greşeşti foarte tare când nu recunoşti puterea providenţei în tot ce există – răspunse Călăuză cu hotărâre. Cei ce trăiesc în oraşe ori în alte aşezări au ajuns la păreri greşite şi mărginite în privinţa puterii ei, dar noi care ne petrecem viaţa cu adevărat în prezenţa ei, ca să zic aşa, vedem lucrurile altfel, vreau să spun noi care suntem oameni albi. O piele roşie are părerile sale şi pe bună dreptate, iar dacă acestea nu sunt întru totul asemănătoare cu ale albilor creştini nu-i niciun rău. Există însă domenii care depind în chip absolut de voinţa providenţei şi aceste lacuri cu apă sărată şi dulce fac parte dintre ele. Nu am pretenţia să lămuresc toate astea, dar sunt convins că fiece om e dator să creadă în ele. În ceea ce mă priveşte, fac parte dintre cei ce sunt încredinţaţi că mâna care a creat apa dulce a creat-o şi pe cea sărată.

— Până aici, meştere Călăuză! îl întrerupse Cap cu oarecare aprindere. Unei credinţe adevărate şi bărbăteşti nu-i întorc niciodată spatele când mă aflu pe mare; deşi sunt mai obişnuit să strâng şi să desfac velele cum se cuvine decât să mă rog când izbucneşte uraganul. Nu uit niciodată că suntem nişte muritori neajutoraţi şi sper să cinstesc pe cine trebuie; tot ceea ce vreau să spun este mai degrabă o sugestie decât o afirmaţie, care, după cum ştii, e înrâurită de faptul că fiind obişnuit a vedea întinderi mari de apă sărată, aş prefera s-o gust înainte de a accepta că e dulce.

— Dumnezeu i-a dăruit cerbului terenurile nisipoase unde

se cristalizează sarea şi acesta o linge şi i-a dat omului cu piele roşie sau albă izvorul desfătător la care să-şi potolească setea. Ar fi împotriva raţiunii să nu crezi că El ar fi putut crea lacuri cu apă cristalină în apus şi lacuri cu apă tulbure în răsărit.

În ciuda dogmatismului său exagerat, Cap simţea o teamă respectuoasă faţă de simplitatea sobră a gândirii lui Călăuză, deşi nu se bucura la ideea ca trebuie să creadă în ceva despre care susţinuse timp de mulţi ani cu încăpăţinare că nu putea sa existe.

Deoarece nu voia să întrerupă discuţia, dar nefiind nici în stare să aducă argumente convingătoare împotriva unui astfel de raţionament cu care nu era obişnuit şi care avea deopotrivă forţa adevărului şi a credinţei, era bucuros să scape de subiect, evitându-l fără să bată la ochi.

— Bine. Bine, prietene Călăuză – zise el – hai să încheiem aici discuţia şi pentru că sergentul te-a trimis să ne pilotezi la lacul acesta, o să gustăm apa când vom ajunge acolo. Dar nu uita vorbele mele: nu susţin că la suprafaţă n-ar putea fi apă dulce. Aproape de gura marilor fluvii, Atlanticul are şi el uneori apa dulce, dar bagă de seamă că-ţi voi arăta un mijloc de a gusta apa de la o adâncime de câţiva stânjeni, despre care nici n-ai visat şi atunci vom afla mai multe despre lacul acesta.

Şi Călăuza părea mulţumit să întrerupă discuţia astfel încât conversaţia lua alt curs.

— Nu suntem îngâmfaţi de darurile noastre – zise Călăuză, după o scurtă tăcere – şi ştim foarte bine că cei ce trăiesc în oraşe şi în apropierea mărilor…

— Pe mare – îl întrerupse Cap.

— … pe mare, dacă doreşti dumneata, prietene, au ocazii pe care noi, aici, în sălbăticie, nu le avem. Totuşi, ne cunoaştem darurile, care sunt, aşa-zicând, naturale, nepervertite de deşertăciune şi desfrânare. Darurile mele de acum sunt de bun ochitor cu puşca, de căutător de urme, de om care se pricepe la vânat şi hăituirea lui, dar, deşi folosesc şi ostia şi vâsla, nu vreau să mă laud cu felul meu de a le mânui. Însă Jasper, tânărul de colo, care stă de

vorbă cu fata sergentului, este o fiinţă deosebită, fiindcă s-ar putea spune despre el că respiră apa ca un peşte. Indienii şi francezii de pe ţărmul nordic l-au poreclit Eau-douce, din cauza priceperii lui pe tărâmul acesta. El este mai iscusit să mânuiască vâsla şi parâmele decât să descopere o urmă.

— Da, o fi ceva şi cu calităţile astea de care vorbeşti – zise Cap. Uite, de pildă, focul acesta; îţi mărturisesc că a depăşit toată experienţa mea de marinar. Vârf-de-Săgeată a spus că fumul vine de la un foc făcut de feţe-palide, ceea ce, după mine, constituie o frântură de filosofie de valoare egală cu navigaţia pe o noapte întunecată în apropierea unui banc de nisip.

— Nu e cine ştie ce taină şi nimic deosebit – răspunse Călăuză râzând înveselit.

— Nimic nu este mai uşor pentru noi, cei ce ne petrecem timpul în aceasta mare şcoală a lui Dumnezeu, decât să învăţăm lecţiile Sale. Nu am fi de loc în stare să urmărim o pistă sau să transmitem veşti în sălbăticia aceasta, după cum nu sunt în stare butucii de lemn, dacă nu am putea recunoaşte într-o clipă aceste mici deosebiri. Eau-douce, după cum îi spunem noi, iubeşte atât de mult apa, încât a adunat câteva găteje umede pentru focul nostru, care se găsesc cu prisosinţă în jur, deşi sunt destule şi din acelea bine uscate. Vreascurile umede scot un fum negru şi cred că şi marinarii, camarazii dumitale, ştiu asta. Nu este mare lucru şi niciun fel de taină, deşi pentru cei ce nu cercetează fiinţa lui Dumnezeu şi adâncile Sale căi cu umilinţă şi recunoştinţa totul e o taină.

— Trebuie să ai ochiul ager ca al lui Vârf-de-Săgeată, ca să observi o deosebire atât de mică.

— Dacă n-ar fi observat-o, ar fi însemnat că e un biet indian nepriceput. Nu, nu. E timp de război şi orice piele roşie se foloseşte de simţurile lui, ca să preîntâmpine primejdia. Orice rasă de oameni are propria sa fire şi orice fire propriile sale legi. Eu am avut nevoie de mulţi ani ca să pot stăpâni toate ramurile mai de seamă ale ştiinţei pădurii, fiindcă nu e în firea omului alb să-şi însuşească tot atât de

repede cunoştinţele unei piei-roşii, ca pe acelea care, după câte cred eu, sunt hărăzite cunoaşterii sale. Ce-i drept, nu mă pot lăuda cu multe cunoştinţe de felul acesta, deoarece mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii pe meleaguri sălbatice.

— Dar ai fost un elev sârguincios, meştere Călăuză, după cum se observă din înţelegerea atât de adâncă a acestor lucruri. Eu presupun că n-ar fi o problemă prea grea pentru un om care şi-a petrecut viaţa pe mare să-şi însuşească nimicurile astea, dacă s-ar hotărî să se ocupe temeinic de ele.

— Nu sunt de părerea dumitale. Omului alb îi este tot atât de greu să adopte obiceiurile unui indian ca şi indianului pe acelea ale omului alb. Iar în ceea ce priveşte adevărata fire a acestora, cred că niciunul dintre ei nu e în stare s-o cunoască pe deplin.

— Şi totuşi, noi, marinarii care cutreierăm lumea atât de mult, susţinem că nu există decât o singură fire, fie că-i vorba de chinezi, ori de olandezi. În ceea ce mă priveşte, sunt în mare măsură de aceeaşi părere, fiindcă am constatat, în general, că toate naţiunile iubesc aurul şi argintul şi cei mai mulţi bărbaţi savurează tutunul.

— Asta înseamnă că voi, oamenii de pe mare, cunoaşteţi prea puţin pieile-roşii. Dumneata ai văzut vreodată un chinez care ar putea să cânte cântecele lui de îngropăciune, înfruntând moartea, în timp ce un cuţit îi sfârtecă şi-i taie carnea în bucăţi şi trupul gol îi e cuprins de flăcări? Până când nu vei găsi un chinez sau un creştin care să facă toate astea, nu vei fi descoperit omul cu firea pieilor-roşii, oricât de curajos s-ar dovedi şi chiar dacă ar fi citit toate cărţile ce s-au tipărit vreodată.

— Numai sălbaticii îşi joacă unii altora astfel de renghiuri diavoleşti – zise Cap, uitându-se cu oarecare nelinişte la arcadele parcă nesfârşite ale pădurii. Un om alb nu e supus niciodată la asemenea încercări.

— Iar te înşeli – răspunse Călăuză, alegând liniştit o bucată mică de vânat *„pour la bonne bouche"*[5] – fiindcă,

[5] Pentru a lăsa ce-i mai bun la urmă (în limba franceză în text).

dacă pieile-roşii îndură chinurile acestea potrivit firii lor, ca nişte bravi, un om alb, datorită firii lui, poate intra în comă, ceea ce s-a întâmplat adesea.

— Din fericire – zise Cap, străduindu-se să-şi dreagă vocea – niciunul dintre aliaţii maiestăţii sale nu va fi pus probabil în situaţia să îndure astfel de cruzimi condamnabile din partea oricăror supuşi loiali ai maiestăţii sale. E drept că eu nu am servit prea mult timp în marina regală, dar am servit totuşi şi cât priveşte serviciul pe bordul vaselor corsare pentru capturarea corăbiilor şi a încărcăturii duşmanului, am o experienţă desăvârşită. Însă nu cred că există francezi sălbatici prin împrejurimile lacului şi mi-aduc aminte de vorbele dumitale cum că Ontario ar fi o apă întinsă, nu-i aşa?

— Nu, e întinsă doar pentru noi – răspunse Călăuza, fără să-şi ascundă un zâmbet care-i lumină chipul ars de soare, de un roşu aprins – deşi nu cred că cineva ar putea să-l socotească mic; cu toate acestea, dacă vrei să-l ţii pe duşman cât mai departe, este prea puţin întins. Ontario are două capete şi duşmanul care se teme să-l treacă e sigur că-l poate ocoli.

— Aha, vezi, asta e partea slabă a blestematelor voastre bălţi de apă dulce – murmură Cap, tuşind atât de tare, încât îşi regretă imediat lipsa de măsură în vorbă. Până acum niciun om nu a auzit de vreo navă obişnuită sau de piraţi care să fi ocolit un capăt al Atlanticului!

— Cum, oare oceanul să nu aibă capete?

— Nici vorbă că n-are; după cum nu are nici margini şi nici fund. Naţiunea „amarata” în toată liniştea pe una din coastele sale nu are de ce să se teamă de cea „amarată” în partea opusă, oricât de sălbatica ar fi, afară numai dacă se pricepe la construirea corăbiilor. Nu, nu, cei ce trăiesc pe coastele Atlanticului nu se tem decât foarte puţin c-or să-şi piardă viaţa sau scalpul. Pe acolo, oricine îşi pune liniştit capul pe pernă când se culcă seara, fiind convins că a doua zi dimineaţa o să-şi găsească părul pe cap, în afară de cazul că poartă perucă.

— Aici e altcumva. Nu vreau s-o înspăimânt pe tânăra

fată, aşa că nu intru în amănunte, deşi pare ocupată să asculte cu foarte mare plăcere vorbele lui Eau-douce, după cum îi spunem noi, dar chiar dacă nu m-aş bucura de experienţa pe care o am, aş socoti, – datorită situaţiei de la această frontieră, că restul călătoriei noastre, până la garnizoană e foarte primejdios. De partea aceasta a lacului Ontario, afli cam tot atât de mulţi indieni irochezi ca şi de partea cealaltă. Ceea ce l-a şi făcut pe sergent, prietene Cap, să ne trimită în întâmpinarea voastră, ca să vă călăuzim.

— Cum! Au curajul să se apropie atât de mult de tunurile unui fort al maiestăţii sale?

— Oare corbii nu dau târcoale stârvului unui cerb, deşi păsărarul se găseşte pe aproape? Se poartă, ca să zic aşa, în chip firesc. Printre forturi şi aşezări trec destul de mulţi albi şi indieni şi sunt convinşi ca-i vor descoperi. Marele-Şarpe a venit dintr-o parte a râului şi eu dintr-alta, pentru a da de urmele acestora, iar Jasper şi-a adus piroga cu îndrăzneala unui adevărat marinar. Sergentul i-a povestit cu lacrimi în ochi şi cu atâta înflăcărare despre copila sa, despre dorinţa lui adâncă de a o vedea, despre gingăşia şi cuminţenia ei, încât flăcăul cred că s-ar fi năpustit singur şi într-o tabără de
Mingo, numai să poată veni cu noi.

— Pentru promptitudinea lui de a ne ajuta îi mulţumesc şi-l apreciez, deşi presupun că, la urma urmei, băiatul n-a trecut printr-o primejdie prea mare.

— Numai prin pericolul de a fi împuşcat de pe înălţime în clipa când se străduia să ia în piept curentul apei, sau când, aflându-se la un cot al râului, se uita ţintă la vârtejuri. Din toate călătoriile nesigure, cred că aceea de pe un râu plin de capcane este cea mai primejdioasă şi prin asta a trecut Jasper.

— Şi ce diavol l-a împins pe sergent să-mi ceară să străbat o sută cincizeci de mile pe un drum atât de primejdios? Scoateţi-mă în larg, cu duşmanul în faţa ochilor şi mă lupt cu el cum vrea şi cât îi place, cu tragere lungă sau punte la punte, dar să mă las împuşcat ca o turturea

adormită, asta nu-i în firea mea. De n-ar fi vorba de micuţa Magnet de colo, aş vira chiar în clipa asta corabia şi m-aş strădui din răsputeri să mă întorc la York, lăsând în plata Domnului lacul Ontario, cu apa lui sărată sau dulce.

— Asta n-ar îmbunătăţi prea mult situaţia, prietene marinar, fiindcă drumul de întoarcere este mai lung şi aproape tot atât de primejdios ca cel pe care trebuie să-l urmăm. Ai încredere în noi şi te vom duce teafăr la destinaţie sau ne vom pierde scalpurile.

Încercatul marinar, al cărui păr era împletit într-o coadă înfăşurată în piele de ţipar şi avea creştetul capului acoperit aproape în întregime de o chelie. Îşi trecu mecanic mâna şi peste una şi peste alta, de parcă voia să se asigure că se aflau la locul lor. Cu toate acestea, era în realitate un om curajos şi înfruntase adesea moartea cu sânge rece, deşi nu o văzuse niciodată în aspectele atât de îngrozitoare pe care le prezentase sumar, dar plastic, însoţitorul său. Dar acum era prea târziu să mai dea îndărăt, aşa că se hotărî să înfrunte orice încercare cu îndrăzneală, deşi nu se putu stăpâni să nu murmure pentru sine câteva blesteme împotriva nepăsării şi a nedelicateţei cumnatului său, sergentul, care-l băgase în încurcătura asta.

— Nu mă îndoiesc, meştere Călăuză – răspunse el, după câtva timp de gândire – că vom ajunge teferi la destinaţie. La ce distanţă de fort ne aflăm în clipa asta?

— La ceva mai mult de cincisprezece mile şi e vorba de mile scurte, fiindcă râul curge repede, asta însă numai dacă nu ne atacă indienii.

— Şi presupun că pădurea se întinde pe tot parcursul la babord şi la tribord ca şi aici.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mă gândesc că va trebui să ne croim drum printre copacii ăştia blestemaţi!

— Nu, nu, dumneata vei merge cu piroga; trupele au curăţat fluviul Oswego de buştenii plutitori şi luntrea va fi dusă de curentul repede al râului.

— Atunci cum dracu facem să nu ne împuşte trădătorii de care vorbeşti când trecem pe lângă un promontoriu sau

suntem atenţi la ocolirea stâncilor?

— Ne apăra Cel-de-Sus! El, care i-a ajutat atât de des pe alţii în situaţii şi mai grele. Ehe, de câte ori n-aş fi rămas eu fără scalp şi mi-aş fi lăsat pielea pe cine ştie unde, dacă providenţa nu m-ar fi apărat! Eu nu intru niciodată într-o luptă, prietene marinar, fără să mă gândesc la acest mare aliat, care preţuieşte într-o bătălie mai mult decât toate batalioanele regimentului 60, chiar de-ar fi puse într-o singură linie.

— Bine, bine, asta e destul pentru un cercetaş, dar nouă, marinarilor, ne place, când ieşim în larg şi intrăm în acţiune, să nu ne gândim la nimic decât la ceea ce avem de făcut, lupta bord la bord, fără să întâlnim în cale pomi sau stânci.

— Şi îndrăznesc să spun, ca să vorbim adevărul, ca n-aveţi nevoie nici de providenţă. Ascultă la mine, meştere Cap, dacă Cel-de-Sus e alături de cineva, acela nu pierde nicio bătălie. Uită-te la capul Marelui-Şarpe de colo; de-a lungul urechii sale stângi se vede o urmă de cuţit; numai un glonţ din puşca asta a mea i-a salvat scalpul în ziua aceea, deoarece cuţitul îşi şi începuse treaba şi peste o jumătate de minut ar fi fost jupuit! Când mohicanul îmi strânge mâna, spunându-mi că i-am făcut un mare serviciu, îi răspund că numai Domnul mi-a călăuzit paşii spre locul unde trebuia el să fie executat, sau m-a făcut să-mi dau seama, datorită fumului, în ce primejdie se află. Fără îndoială că de îndată ce am ajuns la locul execuţiei, am acţionat din proprie iniţiativă, fiindcă omul care-şi vede prietenul sub ameninţarea tăişului unui tomahawk gândeşte repede şi acţionează într-o clipă, cum s-a şi întâmplat cu mine, altfel spiritul Marelui-Şarpe ar fi acum la vânătoare, pe tărâmul fericit al strămoşilor săi.

— Destul, Călăuză, destul cu palavrele astea, că sunt mai înspăimântătoare decât dacă te-ar jupui cineva de la catarg la pupa; nu mai avem decât câteva ore cu soare şi ar fi bine să ne lăsam în derivă, în voia curentului de care ai vorbit, cât o mai putem face. Magnet dragă, tu nu eşti gata de drum?

Aceasta se ridică de jos, îmbujorându-se tare la faţă. Şi începu sa se pregătească de plecare. Nu auzise nimic din convorbirea celor doi, fiindcă Eau-douce, cum i se spunea mai totdeauna tânărului Jasper, îi împuiase urechile cu descrierea fortului destul de îndepărtat de la capătul călătoriei lor şi cu amănunte despre tatăl ei pe care ea nu-l mai văzuse din copilărie, precum şi despre felul de viaţă al celor ce trăiau în garnizoanele de frontieră. Era atât de curioasă şi preocupată de ceea ce auzea şi atenţia ei atât de absorbită de lucrurile interesante pe care le afla, încât celelalte subiecte mai puţin agreabile, discutate de ceilalţi atât de aproape de dânsa, nu mai ajungeau la urechile sale.

Zarva plecării curmă orice convorbire şi bagajul călăuzelor, sau, dacă vreţi, al cercetaşilor, fiind neînsemnat, grupul fu gata de pornire în câteva minute. Când să părăsească locul, spre mirarea chiar şi a tovarăşilor lui indieni, Călăuză adună un braţ de crengi, printre care unele umede, ca să ardă cu un fum cât mai negru şi mai dens şi le aruncă în foc.

— Când vrei să-ţi ascunzi urmele, Jasper – zise el – la plecarea din cantonament, fumul nu strică, ba chiar îţi prinde bine. Dacă pe o rază de zece mile se află vreo duzină de Mingo, parte din ei caută să descopere fumurile, căţăraţi prin copaci sau pe vreo coamă de deal; lasă-i să vadă fumul asta şi să fie sănătoşi. Sunt bineveniţi la resturile noastre.

— Dar n-or să ne descopere urmele şi n-or să ne urmărească? întreba tânărul care, de când o întâlnise pe Magnet, era mai sensibil la primejdii. Vom lăsa la pârâu urme destul de vizibile.

— Cu cât mai vizibile, cu atât mai bine, fiindcă nici viclenia unui Mingo nu va fi în stare să descopere dacă piroga a luat-o în susul sau în josul râului. Apa este singurul element natural care spală orice pistă, dar nici ea nu izbuteşte s-o facă, dacă mirosul acesteia e prea puternic. Înţelegi, Eau-douce? Daca vreun Mingo a descoperit urmele noastre sub cataracte, vor veni spre fumul acesta şi vor crede că cei ce au pornit în susul râului îşi vor continua

drumul în aceeaşi direcţie. Dacă nu mai ştiu nimic de noi, vor afla acum că un grup e în afara fortului şi nici chiar un Mingo plin de înţelepciune nu va fi în stare să-şi închipuie că am urcat până aici numai ca să avem plăcerea să ne întoarcem, chiar în aceeaşi zi, riscându-ne capul.

— Fără îndoială – zise Jasper, care vorbea deoparte cu Călăuză, în timp ce se apropiau de şirul de arbori răsturnaţi de vânt – că ei nu ştiu nimic despre fiica sergentului, fiindcă venirea sa a fost învăluită în cea mai mare taină.

— Şi nici aici nu vor afla nimic – răspunse Călăuză, atrăgându-i atenţia că el păşeşte cu cea mai mare grijă pe urmele lăsate pe frunze de picioarele delicate ale fetei – afară numai dacă vârstnicul peşte de apa sărată nu şi-o fi adus nepoata pe linia copacilor răsturnaţi de vânt ca să zburde ca o iadă în jurul bătrânei sale căprioare.

— Vrei să zici, „al ţapului”, Călăuză.

— Nu-i ciudat? Uite că mă pot întovărăşi cu un marinar de felul tău, Eau-douce şi nu descopăr nicio deosebire prea mare între însuşirile noastre, deşi dumneata eşti omul lacurilor, iar eu, al pădurilor. Ia ascultă. Jasper – continuă Călăuză, râzând cum îi era obiceiul, fără zgomot – ce-ar fi să încercăm tăişul lamei meşterului Cap, lăsându-l să treacă prin cataracte?

— Şi ce se va întâmpla între timp cu drăguţa lui nepoată?

— Nu, n-o să pată nimic; ea va merge în orice caz pe uscat; dar noi doi am putea să-l punem la încercare pe marinarul ăsta de pe Oceanul Atlantic, ca să ne cunoaştem mai bine. Oare nu crezi că vom afla dacă amnarul flintei sale scapără şi dacă ştie unele din şiretlicurile de frontieră?

Tânărul Jasper zâmbi, fiindcă-i plăcea gluma şi tonul profesoral al lui Cap îl cam sâcâise. Dar chipul frumos al fetei, trupul suplu şi zâmbetul său ispititor stăteau ca o pavăză între unchiul ei şi experienţa propusă.

— Poate că fiica sergentului se va speria – zise el.

— Nici vorbă de aşa ceva, dacă a moştenit cât de cât curajul tatălui ei. Nu pare să fie de loc fricoasă. Las’ pe mine,
Eau-douce, că pun eu treaba la cale!

— Nu tu singur, Călăuză, pentru că, fără doar şi poate, vă veţi îneca amândoi. Când treceţi prin cataracte, trebuie sa fiu şi eu în barcă.

— Bine, fie cum spui tu; fumăm pipa păcii?

Jasper încuviinţă râzând, cu un gest scurt din cap şi părăsiră subiectul, fiindcă ajunseseră la piroga atât de des pomenită şi, cu câteva vorbe, luară toţi hotărâri importante.

CAPITOLUL III

Pân-a nu fi scurmată cu plugul astă glie,
Curgeau a noastre râuri năvalnic, înspumate
Şi apa lor cânta o dulce melodie
Care umplea de freamăt păduri îndepărtate.
În murmur de pâraie şuvoaie năvăleau
Pe când, ascunse-n umbră, izvoarele şopteau.

Bryant.

Se ştie, în general, că râurile care se îndreaptă spre partea de sud a lacului Ontario sunt mai toate înguste, lente şi adânci; cu unele excepţii, fiindcă multe dintre ele au în anumite locuri praguri – cum se spune în limbajul regiunii – adică repezişuri cu stânci şi altele – cataracte.

Printre acestea din urmă se numără şi fluviul pe care navigau acum cutezătorii noştri călători. Oswego se formează prin unirea a două râuri: Oneida şi Onondaga, care izvorăsc din lacuri, străbat o regiune deluroasă pe o distanţă de câteva mile, ajung la marginea unui fel de podiş natural, coboară cam la zece sau cincisprezece picioare la alt nivel, alunecând, strecurându-se şi urmându-şi cursul cu apă adâncă, tăcut şi pe furiş, până când îşi varsă tributul în vastul rezervor al lacului Ontario.

Piroga cu care Cap şi însoţitorii săi călătoriseră de la fortul Stanwix, ultimul post militar de pe Mohawk, se găsea la malul râului; în timp ce toţi ceilalţi se suiră în ea, Călăuză mai zăbovi pe uscat, ca să împingă mica ambarcaţiune pe apă.

— Întoarce luntrea cu spatele în direcţia curentului, Jasper – îi spuse omul pădurilor tânărului marinar, care-i luase vâsla lui Vârf-de-Săgeată şi se aşezase la cârmă. Las-o-n voie s-o poarte curentul. Dacă vreunul dintre indienii duşmani va da de urma noastră şi ne va urmări până aici, n-o să uite să cerceteze semnele rămase în mâl şi,

descoperind că am pornit de la ţărm cu prora în susul râului, va crede, fără îndoială, că am luat-o în direcţia asta.

Jasper îi dădu ascultare şi, după un brânci viguros, Călăuză, care se găsea în plinătatea forţei şi îndemânării sale, cu un salt uşor şi fără să-i strice echilibrul, sări în luntre, chiar la prora. Când barca ajunse în mijlocul râului, pe firul puternic al curentului, se întoarse şi porni fără zgomot în josul apei.

Luntrea în care Cap şi nepoata lui se îmbarcaseră pentru lunga şi aventuroasa lor călătorie, era o canoe din scoarţă de copac, cum obişnuiesc indienii să le construiască; datorită greutăţii lor excepţional de mici şi uşurinţei cu care pot fi împinse. Ele se potrivesc admirabil pentru o navigaţie pe râuri, unde întâlneşti mai la tot pasul bancuri de nisip, trunchiuri plutitoare şi alte felurite obstacole. Cei doi bărbaţi, după ce o goliseră de bagaje, o căraseră de câteva ori pe o distanţă de sute de iarzi. Şi ar fi putut s-o ridice chiar şi un singur om. Potrivit părerii celor neiniţiaţi, era lungă şi prea lată pentru o canoe. Dar principalul defect era, de fapt, greutatea sa prea mică. O practică de câteva ore îndreptă însă în mare măsură acest neajuns. Mabel şi unchiul ei acomodându-se destul de bine cu mişcările luntrii, aşa că putură să-şi păstreze locurile liniştiţi; nici greutatea suplimentară a celor trei călăuze nu-i punea rezistenţa la o încercare deosebită, lăţimea fundului ei curbat provocând dislocarea unei cantităţi necesare de apă, fără a face barca să se afunde prea mult în fluviu. Bine construită, cu material lemnos de dimensiuni mici, legat cu curele, luntrea, deşi atât de uşoară şi cu un aspect modest, era probabil capabilă să transporte încă pe atâtea persoane câte se aflau acum în ea.

Cap şedea pe o bancă joasă din mijloc, iar Marele-Şarpe, îngenuncheat aproape de el. Vârf-de-Săgeată şi soţia lui ocupau locurile din faţa acestora, indianul Tuscarora părăsindu-şi postul obişnuit de la pupa. Mabel stătea într-o rână, pe bagajele ei, în spatele bătrânului marinar, în timp ce Călăuză şi Eau-douce se aflau în picioare, unul la prora şi celălalt la pupa, fiecare vâslind lung, puternic; fără zgomot.

Vorbeau pe şoptite, fiindcă toţi îşi dădeau seama că pe măsura ce se apropiau de fort şi nu mai aveau ocrotirea pădurii, trebuiau să fie prevăzători.

Fluviul Oswego, pe parcursul acela, adânc, întunecat şi nu prea lat, curgea liniştit şi posomorât pe albia lui şerpuitoare, printre arborii ce-l străjuiau de sus, împiedicând pe alocurea aproape cu totul lumina soarelui. Ici şi colo, unii dintre uriaşii pădurii, doborâţi pe jumătate, se înclinaseră aproape orizontal pe suprafaţa lui, silindu-i pe călători să fie atenţi mai tot drumul, să nu se lovească de crengi, ramurile cele mai de jos şi mai scurte împreună cu frunzele lor fiind spălate de ape. Priveliştea de mai sus a fost admirabil zugrăvită de minunatul nostru poet, versurile epigraf de la începutul acestui capitol fiind scrise pe locurile acestea; pământul îngrăşat timp de secole de resturile vegetaţiei şi cafeniu din cauza humei, fluviul umflat, parcă gata să se reverse şi pădurea proaspătă şi nemărginită se ofereau ochiului cu marea plasticitate realizată de pana lui Bryant, pentru desfătarea imaginaţiei. Pe scurt, întregul peisaj se desprindea dintr-o natură bogată şi binecuvântată, neatinsă încă de mâna omului pentru a o supune folosinţei şi dorinţelor lui, luxuriantă, primitivă, plină de promisiuni şi de pitoresc, chiar şi în starea aceasta de adâncă sălbăticie. Trebuie să mai spunem o dată că povestea noastră se petrecea pe la 1759, cu mult înainte ca exploatarea să fi împins către civilizaţie vreo parte a regiunii vestice a statului New York. În vremea aceea îndepărtată existau două mari căi de comunicaţie militară între regiunea nelocuită a coloniei New York şi frontierele dinspre Canada – una de-a lungul lacurilor Champlain şi George şi alta pe linia Mohawk, pădurea Creek, Oneida şi râurile descrise mai înainte. De-a lungul acestor două linii de comunicaţii fuseseră amplasate posturi militare, deşi între ultimul fort de la izvorul râului Mohawk şi între vărsarea lui Oswego exista un spaţiu alb de o sută de mile, pe care Cap şi Mabel îl parcurseseră în cea mai mare parte sub protecţia lui Vârf-de-Săgeată.

— Mi-e dor uneori de pace – zise Călăuză – ca să pot

străbate pădurea, nu în căutarea unui duşman, ci doar vânând animale sălbatice şi pescuind. Ah, Doamne! Câte zile fericite n-am petrecut noi, eu şi Marele-Şarpe de colo, de-a lungul fluviilor, trăind numai din vânat, somoni sau păstrăvi, fără să ne preocupe vreun Mingo sau vreun scalp ! Doresc uneori întoarcerea acelor zile binecuvântate, fiindcă nu sunt făcut să-mi ucid semenii. Sunt convins că fiica sergentului nu crede că aş fi un ticălos, căruia-i place să jignească natura omenească, nu-i aşa?

Spunând aceste cuvinte, care păreau aproape o întrebare, Călăuza se uită îndărăt şi, deşi chiar şi prietenului său celui mai părtinitor i-ar fi fost greu să afirme despre trăsăturile lui aspre şi arse de soare ca ar fi frumoase, Mabel se gândi că sunt atrăgătoare, datorită zâmbetului deschis şi sincerităţii care-i lumina chipul.

— Nu cred ca tatăl meu ar fi putut trimite unul din ticăloşii despre care ai vorbit să-i călăuzească fata prin sălbăticiune – răspunse tânăra, zâmbind tot atât de deschis ca şi el.

— Nici vorbă, nici vorbă că n-ar fi făcut-o; sergentul este un om sensibil; am mărşăluit împreună de nenumărate ori şi am luptat adesea umăr la umăr. După cum spune el. Deşi eu îmi păstrez totdeauna distanţa necesară ca să am mâinile libere când mă găsesc în apropierea vreunui francez sau a unui Mingo.

— Aşadar, eşti tânărul prieten despre care tatăl meu aminteşte atât de des în scrisorile sale?

— ”Tânărul” lui prieten? Sergentul are faţă de mine un avans de treizeci de ani; da, e cu treizeci de ani mai în vârstă şi tot pe atâta mai valoros.

— Dar probabil că nu în ochii unei fete, prietene Călăuză – interveni Cap, care-şi recăpătase umorul când văzuse apa curgând din nou în jurul lui. De multe ori, cei treizeci de ani de care vorbeşti nu sunt priviţi de către o fată de nouăsprezece ani ca fiind un avantaj.

Mabel se înroşi. Întorcându-şi faţa, pentru a se feri de privirea celor ce se găseau la prora şi o întâlni pe aceea, plină de admiraţie, a tânărului de la pupa. Ca o ultimă

salvare, ochii ei vioi, de un albastru deschis, îşi căutară refugiul în apă. Chiar în clipa aceea, un zgomot înăbuşit şi dens, adus de un vânt uşor care abia încreţea apa. Se prelinse pe drumul străbătut de copaci.

— Un sunet plăcut – zise Cap, atent, întocmai ca un câine care aude un lătrat îndepărtat. Cred că sunt valurile care izbesc în malurile lacului vostru, nu-i aşa?

— Nu-i chiar aşa, nu – răspunse Călăuză. E doar zgomotul făcut de râul ce se prăvăleşte peste stânci, la o jumătate de milă mai jos.

— E vreo cataractă pe fluviu? întrebă Mabel, cu faţa luminată de o îmbujorare şi mai accentuată.

— La dracu', meştere Călăuză şi dumneata domnule, hm, Eau-douce! (Fiindcă începuse şi el să-i spună lui Jasper aşa, ca să se adapteze obiceiurilor de frontieră.) N-ar fi mai bine să cârmeşti piroga mai pe lângă ţărm? Cataractele astea, înainte de cădere, provoacă de obicei vârtejuri şi mai bine ai nimeri într-un Maelstrom[6] decât să porneşti spre aceste pompe aspirante.

— Ai încredere în noi, ai încredere în noi, prietene Cap – răspunse Călăuză. E drept că nu suntem decât marinari de apă dulce şi în ceea ce mă priveşte, nici măcar dintre cei mai buni, nu, nici măcar din aceia, dar ne pricepem la repezişuri, praguri şi cataracte şi, trecând prin ele, ne vom strădui să nu ne dezminţim faima.

— Trecând prin ele?! exclamă Cap. La dracu', omule! Visezi cumva să treci printr-o cataractă în coaja asta de nucă?

— Bineînţeles, ăsta-i drumul nostru şi e mult mai uşor să-l străbaţi decât să descarci piroga şi să cari toate bagajele pe uscat, pe o distanţă de o milă.

Mabel îşi întoarse privirea speriată spre tânărul de la prora pirogii, fiindcă tocmai în clipa aceea un alt muget al cascadei îi ajunse la ureche adus de o nouă adiere de vânt şi într-adevăr, acum când se ştia cauza care-l producea, părea înspăimântător.

— Ne-am gândit să lăsăm femeile şi pe cei doi indieni pe

---

[6] Vârtej foarte primejdios lângă coasta Norvegiei.

ţărm – zise calm Jasper – şi noi, cei trei oameni albi, care suntem toţi obişnuiţi cu apa, să conducem luntrea prin cataractă, fără primejdii, deoarece am străbătut-o de multe ori.

— Şi ne-am bizuit pe dumneata, prietene marinar, să ne ajuţi – zise Călăuză, făcându-i cu ochiul peste umăr lui Jasper – fiindcă eşti obişnuit cu rostogolirea valurilor şi fără cineva care să ţină balansul pirogii, toate gătelile fiicei sergentului ar putea fi smulse de şuvoaie şi pierdute.

Cap era încurcat. Ideea de a străbate o cataractă se părea, probabil, mai serioasă decât s-ar fi părut cuiva cu totul neştiutor în materie de ambarcaţiuni, deoarece cunoştea forţa apei şi slăbiciunea totală a omului faţă de furia ei. Totuşi, din mândrie, se revolta la gândul de a părăsi barca, în vreme ce tovarăşii lui se hotărâseră să rămână în ea, plini de curaj şi cu sânge rece. Independent de acest din urmă simţământ şi de firea sa, ca şi de dârzenia dobândită prin trecerea atâtor primejdii, probabil că ar fi părăsit barca, dacă imaginea unor indieni scalpând capul oamenilor nu l-ar fi înspăimântat într-atât, încât să-l determine să socoată piroga ca un fel de sanctuar.

— Dar ce vom face cu Magnet; întrebă el, dragostea pentru nepoată pricinuindu-i un nou scrupul. N-o putem lăsa pe uscat, dacă indienii duşmani se găsesc prin apropiere, nu-i aşa?

— N-avea grijă. Niciun Mingo nu se află de-a lungul malurilor, fiindcă acestea sunt locuri prea în văzul oamenilor pentru faptele lor drăceşti – răspunse Călăuză, sigur de ce spune. Firea e fire şi aceea a indianului îl îndeamnă să se afle acolo unde te aştepţi mai puţin. Să nu-ţi fie frică de el pe o cale bătută, fiindcă dorinţa lui e să te surprindă nepregătit şi tribul ăsta de indieni îşi face o glorie din a te înşela într-un chip sau altul. Cârmeşte spre mal, Eau-douce, s-o lăsăm pe uscat pe fiica sergentului, la capătul buşteanului acela de unde poate să ajungă la ţărm fără să se ude.

Se făcu întocmai şi toţi, în afară de Călăuză şi de cei doi marinari, părăsiră piroga în câteva mituite. Lăsând la o

parte mândria să profesională, Cap ar fi rămas bucuros cu cei care coborâseră din barcă, dar nu-i venea să-şi arate slăbiciunea atât de deschis faţă de un marinar de apă dulce.

— Mărturisesc sincer – zise el, când cei debarcaţi se îndepărtară – că fapta aceasta se poate asemăna cu aceea de a merge cu barca prin păduri. Ca să treci printr-o cădere de apă nu e o treabă de marinar; isprava asta o poate face şi cel mai novice, ca şi cel mai experimentat matroz.

— Nu, nu, să nu dispreţuieşti de loc cataractele de pe Oswego – interveni Călăuză – fiindcă, deşi nu se asemuie cu Niagara sau Genesee, sau cu cele de la Cahoos şi de pe Glen, ori cu acelea din Canada, sunt destul de primejdioase pentru un începător. S-o lăsăm pe fiica sergentului să stea pe stânca de colo, să vadă cum noi, nişte ignoranţi oameni ai pădurii, vom trece peste un obstacol pe care nu-l putem străbate pe dedesubt. Acum, Eau-douce, fi cu ochii în patru şi cu mâna sigură, fiindcă totul depinde de tine, după cum se vede, neputându-ne bizui pe meşterul Cap decât ca pe un pasager.

Când tăcu, piroga se afla departe de mal şi Mabel se îndreptase grăbită şi tremurând spre stânca ce se arătase, vorbindu-i însoţitoarei sale despre primejdia înfruntată fără niciun rost de unchiul ei, cu ochii aţintiţi pe silueta suplă şi viguroasă a lui Eau-douce, care, stând în picioare la pupa, conducea uşoara ambarcaţiune. Ajungând însă într-un loc de unde putea să vadă bine cascada, scoase, fără voia ei, un ţipăt înăbuşit, acoperindu-şi ochii cu mâna. Apoi îi deschise din nou şi fata aceasta curajoasă rămase încremenită ca o statuie, uitându-se aproape fără să respire la ceea ce se petrecea. Cei doi indieni şedeau indiferenţi pe un buştean, abia uitându-se spre fluviu, în timp ce soţia lui Vârf-de-Săgeată se apropie de Mabel, urmărind mişcările pirogii cu interesul pe care l-ar avea un copil privind salturile unui acrobat.

Când barca intră pe firul curentului, Călăuză îngenunche, vâslind mereu, acum mai uşor, sincronizându-şi eforturile cu ale însoţitorului său. Jasper, tot în picioare, îşi aţintise

privirile asupra unui punct situat dincolo de cataractă, cu intenţia vizibilă de a găsi un loc potrivit de trecere.

— Mai spre apus, băiete, mai spre apus – murmură Călăuză – spre locul unde se vede apa spumegând. Pune pe aceeaşi linie vârful stejarului uscat cu tulpina copacului rupt.

Eau-douce nu răspunse, fiindcă piroga se găsea în mijlocul fluviului, cu vârful spre cascadă şi-şi accelera înaintarea, purtată de viteza sporită a curentului. În clipa aceea, Cap ar fi renunţat bucuros la orice pretenţie de glorie datorită acestei isprăvi, numai să se vadă iar în siguranţă, pe mal. Auzi mugetul apei, asemănător unui tunet, din ce în ce mai clar şi mai puternic, dinainte-i apăru o linie tăind pădurea din josul cascadei şi apa verde şi mânioasă părea să se întindă de-a lungul ei şi să strălucească, de parcă particulele sale erau pe punctul de a-şi pierde coeziunea.

— Lasă cârma liberă… lasă cârma liberă, omule! exclamă Cap. Nemaiputându-şi stăpâni neliniştea, pe măsura ce piroga se apropia de marginea cascadei.

— Păi, e liberă şi destul de sigură – zise Călăuză, aruncând o privire în spate, cu râsul lui tăcut şi vesel. Mergem liber în jos, desigur! Lasă pupa să salte, băiatule şi mai sus cu pupa!

Restul trecu întocmai ca o pală de vânt. Eau-douce cârmi cât trebuia cu lopata lui, piroga intră pe canal şi pentru câteva secunde Cap avu senzaţia că ajunsese într-o căldare. Simţi prora pirogii ridicându-se, văzu apa scurgându-se nebuneşte, furioasă şi spumegând, pe lângă el, se temu când simţi construcţia uşoară în care plutea săltând ca o coajă de ou, apoi, spre marea lui bucurie şi surpriză, îşi dădu seama că piroga aluneca pe un bazin de apă liniştită, sub cascadă, mulţumită lopătării pline de siguranţă a lui Jasper.

Călăuză se ridica de jos, râzând mereu şi luând o lingură de corn şi o cutie de tablă, începu să măsoare cu atenţie apa care intrase în barcă în timpul trecerii.

— Paisprezece linguri, Eau-douce, paisprezece linguri

pline. M-aş fi aşteptat, crede-mă, să coborî luând apă numai cât zece linguri!

— Meşterul Cap s-a înclinat prea mult când eram în amonte de cataractă – răspunse Jasper serios – din cauza asta mi-a fost greu să stăpânesc piroga.

— S-ar putea să ai dreptate; fără îndoială că-i aşa, dacă spui tu, dar eu te credeam în stare să treci prin cataractă numai cu zece linguri de apă în barca.

Cap tuşi zgomotos, îşi pipăi coada, să se încredinţeze că era la locul ei, apoi se uită în spate, să vadă primejdia prin care trecuse. Cum o ocoliseră, e uşor de spus... Cele mai multe râuri cad drept în jos de la o înălţime de zece-douăsprezece picioare. Dar spre centru, curentul puternic erodează atât de mult stânca, încât lasă apei posibilitatea să se scurgă printr-o trecere îngustă, într-un unghi cam de patruzeci-patruzeci şi cinci de grade. Piroga alunecase pe drumul acesta în panta abruptă, printre rămăşiţele de stânci mâncate de vârtejuri, spumă şi de izbiturile furioase ale apei, despre care un ochi neexperimentat putea crede că vor distruge neapărat un obiect atât de fragil ca barca lor. Însă tocmai greutatea redusă a luntrei îi înlesnise coborârea, deoarece, purtata pe crestele valurilor şi condusă de un om cu privire sigură şi braţ musculos, trecuse ca o pană de pe o grămadă de spumă pe alta, abia umezindu-şi laturile lucioase. Trebuia să te fereşti de câteva stânci, să păstrezi neschimbată o anumită direcţie, restul fiind făcut de năprasnicul curent de apă[7].

Dacă am spune că marinarul Cap era uimit, nu am dezvălui decât jumătate din adevăratele lui simţăminte. Trecuse printr-o teamă plină de respect, fiindcă admiraţia sa pentru îndrăzneala isprăvii fusese mărită de spaima de stânci pe care o au cei mai mulţi dintre marinari. Dar nu era încă dispus să-şi exprime deschis simţămintele, de teamă să nu aducă prea mari laude apei dulci ori navigaţiei din

---

[7] Pentru ca cititorul să nu creadă că e vorba de închipuiri, autorul adaugă că a aflat despre o piesă de artilerie, calibrul 32 care a fost trecută prin această cascadă în perfectă siguranţă.

cuprinsul lacurilor de pe uscat şi, dregându-şi vocea cu tusea amintită mai sus, îşi dezlegă numaidecât limba şi vorbi cu tonul său obişnuit de superioritate.

— Eu nu zic că nu cunoşti canalul, meştere Eau-douce şi, la urma urmei, cunoaşterea canalului în locul acesta e elementul principal. Am avut timonieri pe vasele mele, care ar fi putut să coboare şi ei prin cataractă, dacă ar fi cunoscut canalul.

— Nu-i destul să cunoşti canalul, prietene marinar – zise Călăuză – mai e nevoie şi de nervi tari şi de iscusinţă pentru a păstra echilibrul pirogii şi a te feri de stânci. Nu găseşti în întreaga regiune un alt navigator care să poată coborî fluviul Oswego în toată siguranţa ca Eau-douce, deşi din când în când mai izbuteşte şi altul s-o facă. Eu nu izbândesc decât dacă mă ajută providenţa şi numai îndemânarea lui Jasper şi ochiul lui îmi dau siguranţa că n-o să mă duc la fund. La urma urmei, paisprezece linguri de apă nu e prea mult, cu toate că aş fi vrut să nu fi fost mai mult de zece, având în vedere că ne privea şi fiica sergentului.

— Totuşi, dumneata ai condus piroga, dumneata i-ai spus încotro s-o îndrepte şi cum s-o cârmească!

— Slăbiciune omenească, meştere marinar; asta, datorită în parte firii omului alb. Dacă Marele-Şarpe de colo ar fi fost în barcă, n-ar fi suflat o vorbă şi nu ar fi dezvăluit niciunul din gândurile sale. Un indian ştie să-şi ţină gura, însă noi, oamenii albi, ne închipuim întotdeauna că suntem mai înţelepţi decât semenii noştri. O să-mi vindec eu repede slăbiciunea aceasta, dar am totuşi nevoie de timp ca să scot din rădăcină copacul care creşte în mine de mai mult de treizeci de ani.

— Nu mi se pare că e cine ştie ce ispravă, domnule, ba nici nu mi se pare a fi o ispravă, ca să vorbesc sincer. E doar ca o simplă stropitură când treci pe sub podul Londrei, cum fac zilnic sute de persoane, ba, adesea, chiar şi cele mai simandicoase doamne din ţară. Maiestatea sa regele a trecut pe sub pod cu propria sa persoană regala.

— Ei bine, eu nu-mi doresc doamne simandicoase ori maiestăţi regale (Dumnezeu să le binecuvânteze!) în piroga

mea, când trec prin cataracte; fiindcă este de ajuns să nu cumpăneşti la timpul potrivii lăţimea bărcii, ca să te scufunzi. Eau-douce, va trebui să-l trecem pe cumnatul sergentului şi prin cascada Niagarei, ca să-i arătăm ce suntem în stare, noi, grănicerii de aici!

— La dracu, meştere Călăuză, cred că glumeşti! Pentru că ar fi cu neputinţă ca o pirogă din scoarţă de copac să treacă prin cataracta aceea năprasnică!

— Niciodată n-ai greşit mai tare ca acum, meştere Cap. Nimic nu este mai uşor; am văzut cu propriii mei ochi multe pirogi trecând prin ea şi dacă vom trăi, îţi voi dovedi că isprava se poate face. În ceea ce mă priveşte, cred că şi cea mai mare navă care a navigat vreodată pe ocean ar putea trece prin cataractă, dacă intră în curent.

Cap nu-l văzu pe Călăuză făcându-i cu ochiul lui Eau-douce şi amuţi pentru câteva minute, fiindcă, sincer vorbind, nu bănuise că s-ar putea trece într-adevăr prin cascada Niagara, oricât de realizabilă s-ar părea isprava aceasta cuiva care ar merge în sensul curentului, dar îşi zise, după o mai îndelungă chibzuinţă, că imposibil e doar s-o treci în sens invers.

Între timp, ajunseseră la locul unde Jasper îşi lăsase propria lui luntre ascunsă în tufişuri şi se reîmbarcară cu toţii: Cap, Jasper şi nepoata lui într-o barcă, iar Călăuză, Vârf-de-Săgeată şi soţia acestuia în cealaltă. Mohicanul coborâse şi el pe malul râului, pe uscat, căutând cu atenţie şi cu iscusinţa rasei sale să descopere vreo urmă a duşmanului.

Obrajii fetei sergentului îşi căpătară din nou roşeaţa lor obişnuită numai după ce piroga intră iar în mijlocul curentului, unde înainta repede, ajutată din când în când de vâsla lui Jasper. Ea asistase la trecerea prin cataractă cu o spaimă care o amuţise, însă aceasta nu fusese în stare să-i înăbuşe admiraţia pentru dârzenia tânărului de la cârma bărcii. Într-adevăr, un om mai puţin ager şi perspicace ar fi fost înşelat de sângele rece şi nepăsarea cu care Eau-douce făcuse isprava asta atât de iscusită. Stătuse neclintit în picioare, fără să se îngrijoreze de cât de adânc se afunda

piroga în apă şi cei ce se aflau pe ţărm îşi dădeau seama că numai datorită intervenţiilor sale pline de pricepere şi forţă la timpul potrivit, barca nu se sfărâmase de stâncile cafenii deasupra cărora apa ţâşnea ca din fântâni arteziene, ba dezgolindu-le, ba acoperindu-le cu un strat subţire şi transparent, de parcă jocul apei era condus de un mecanism. Graiul nu poate exprima totdeauna tot ceea ce prinde privirea, dar Mabel văzuse destule, în ciuda acelor clipe de spaimă, pentru ca imaginea pirogii în coborâre să se împletească definitiv în mintea sa cu aceea a neclintitului ei cârmaci.

În sinea sa acceptă simţământul acela insinuant, care o leagă pe femeie cu atâta putere de bărbat, de îndată ce pricepe că alături de el e mai ferită de primejdii şi de când părăsise fortul Stanwix se simţi pentru prima oară absolut în largul ei pe scoarţa fragilă de copac în care călătorea. Deoarece piroga cealaltă se menţinea aproape de luntrea ei şi Călăuză se afla alături de dânsa, Mabel vorbea mai mult cu el decât cu Jasper; acesta din urmă scotea rar câte un cuvânt, deschizând gura numai când se adresa careva, foarte atent la conducerea propriei sale bărci, lucru care s-ar fi părut ciudat cuiva care-i cunoştea firea degajată şi prietenoasă, dacă ar fi fost de faţă şi ar fi luat aminte la tot ce se petrece.

— Cunoaştem prea bine firea femeii, ca să ne fi gândit s-o trecem pe fiica sergentului prin cataractă – zise Călăuză, privind-o pe Mabel, în timp ce se adresa unchiului ei – deşi ştiu câteva femei în această regiune care n-ar şovăi o clipă să facă asta.

— Mabel este sensibilă, ca şi maică-sa – răspunse Cap. Şi e foarte bine, prietene, că ai ţinut seama de slăbiciunea ei. Gândeşte-te că nu a călătorit niciodată pe mare.

— Nu, nu, mi-a fost destul de uşor să-mi dau seama de asta datorită curajului de care ai dat dumneata dovadă, fiindcă oricine putea observa cât de puţin ţi-a păsat de trecerea prin cascadă! Am străbătut odată o cataractă cu un novice, dar când a intrat în vâltoarea ei, a sărit pur şi simplu din barcă şi cred că-ţi închipui ce-a păţit!

— Ce s-a întâmplat cu sărmanul om? întrebă Cap, fără să suspecteze comportarea atât de seacă, totuşi atât de naturală a celuilalt, despre care altcineva mai puţin redus decât bătrânul marinar şi-ar fi dat foarte uşor seama că e lipsită de sinceritate. Numai cine a trecut prin cataractă ştie ce să creadă despre el.

— Era un sărman novice, după cum spui dumneata şi un biet om de graniţă, cu toate astea se grozăvea cu priceperea lui, socotindu-ne pe noi, ceilalţi, nişte ignoranţi. Ce s-a întâmplat cu el? S-a prăvălit în vâltoare, dus de cascadă, cum s-ar prăvăli o tribună sau un fort luat de ape.

— N-ar îi trebuit să sară din barca – îl întrerupse Jasper, zâmbind, deşi era evident mai înclinat decât prietenul lui să încheie discuţia cu trecerea prin cascadă.

— Băiatul are dreptate – adăuga Călăuză, întorcându-se râzând spre Mabel, în timp ce pirogile aproape se atingeau. Nici vorbă că are dreptate. Dar dumneata nu ne-ai spus ce crezi despre saltul pe care l-am făcut!

— A fost primejdios şi plin de curaj – răspunse aceasta. Privindu-l, aş fi vrut să nu fi fost încercat niciodată; dar acum, după ce pericolul a trecut, pot spune că admir îndrăzneala şi fermitatea cu care a fost înfăptuit.

— Să nu crezi cumva că am făcut asta ca să ne grozăvim în faţa femeilor! Unui tânăr poate că-i place să câştige stima celui de vârsta sa prin astfel de isprăvi care apar ca lăudabile şi temerare, dar nici Eau-douce şi nici eu nu facem parte dintre aceştia. Firea mea, deşi poate că Marele-Şarpe ar putea fi un martor mai de preţ în privinţa asta decât vorbele mele, are câteva slăbiciuni, dar sunt un om dintr-o bucată şi nu aş fi în stare să mă las stăpânit de o astfel de deşertăciune când mă aflu la datorie. Iar în ceea ce-l priveşte pe Jasper, ar fi mai bucuros să treacă prin cataractele fluviului Oswego fără niciun spectator, decât privit de sute de ochi. Îl cunosc bine pe flăcău datorită îndelungatelor noastre legături şi sunt convins că nu este nici lăudăros, nici fanfaron.

Mabel îl răsplăti cu un zâmbet, care-l făcu pe Călăuză să-şi ţină piroga mai multă vreme lângă cealaltă, fiindcă

tinereţea ca şi frumuseţea erau atât de rare pentru el, om al graniţelor îndepărtate, încât chiar şi cele mai ascunse şi refulate simţăminte ale acestui cutreierător de păduri erau sensibil atinse de neasemuita drăgălăşenie a fetei.

— Ne-am străduit din răsputeri să izbândim – continuă Călăuză. Dacă am fi transportat piroga pe uscat, am fi pierdut timp şi nimic nu este mai preţios decât timpul când te temi de indienii Mingo.

— Dar acum nu prea mai avem de ce să ne temem! Luntrele înaintează repede şi, după cum ne-ai spus, în două ore vom ajunge la fort.

— I-ar trebui prea multă viclenie unui indian, ca să se poată atinge chiar şi numai de un singur fir de păr din căpşorul dumitale drăgălaş, fiindcă toţi ne-am luat angajamentul faţă de sergent şi cred că în foarte mare măsura şi faţă de dumneata, să te ducem la fort în siguranţă şi nevătămată. Hei! Ia uită-te, Eau-douce, oare ce se vede colo, în cotul ăla de jos, de sub tufişuri? Cine e pe stâncă?

— Marele-Şarpe, dragă Călăuză şi ne face nişte semne pe care nu le înţeleg.

— Nici vorbă, e Marele-Şarpe tot atât de sigur pe cât sunt eu un om alb şi ne face semn să ne apropiem de mal. Se întâmplă ceva. Fiindcă un om hotărât şi dârz ca el nu s-ar frământa aşa fără rost. Curaj! O să dăm piept bărbăteşte cu uneltirile drăceşti şi aşa cum se cuvine s-o facă nişte albi cu însuşirile noastre. Ehe! O laudă n-a adus niciodată vreun folos; abia am început să ridic în slavă siguranţa noastră şi uite că şi vine o primejdie să mă dezmintă!

CAPITOLUL IV

Ana, voind nespus de mult să-ntreacă
Natura, îşi rânduieşte din toate fără greş
O odăiţă plină de iederi buiacă,
Îmbrăţişând un proaspăt măcieş.

Spencer

Mai jos de cataracte, fluviul Oswego curge mai repede şi mai inegal decât înaintea lor. Pe ici, pe colo, râul îşi continuă drumul cu liniştea apei adânci, formând mai multe bancuri de nisip şi repezişuri şi în vremea aceea îndepărtată, când natura nu fusese încă atinsă de mâna omului, pe alocuri trecerea nu era lipsită cu totul de primejdii. În general, luntraşul nu trebuia să se străduiască prea tare, în afară de cazul când trecea prin porţiuni în care puterea curentului şi stâncile cereau o mare atenţie; când într-adevăr nu aveai nevoie numai de vigilenţă, ci şi de sânge rece, promptitudine şi forţa braţelor, ca să ocoleşti pericolele. Mohicanul cunoştea toate astea şi alesese cu bună ştiinţă un loc unde râul curgea liniştit, ca să întâmpine pirogile şi să le transmită comunicarea fără niciun pericol pentru cei cu care voia să vorbească.

De îndată ce Călăuză îl recunoscu pe prietenul său indian, îşi îndreptă piroga, vâslind puternic, spre mal, făcându-i semn lui Jasper să-l urmeze. Într-o clipă, cele două bărci se abătură din mijlocul râului, intrând sub tufişurile suspendate deasupra apei, într-o tăcere adâncă, unii, din cauza alarmei, ceilalţi, din prudenţa care ajunsese a doua lor natură. Când călătorii se apropiară de indian, acesta le făcu semn să oprească; apoi el şi Călăuză avură o convorbire scurtă dar serioasă în limba indienilor delawar.

— Şeful nu este învăţat să descopere duşmani acolo unde nu sunt – îi spuse albul prietenului său cu pielea roşie. De ce ne-a oprit?

— Indienii Mingo cutreieră pădurea.

— Am cam bănuit eu asta în ultimele doua zile. De unde ştie şeful?

Mohicanul arătă calm gâtul unei pipe de piatră.

— Se afla pe o urmă proaspătă de paşi care duce spre garnizoană (aşa se numeau de obicei pe graniţa aceea forturile militare ocupate sau nu de armată).

— Ar putea să fie şi a unui soldat. Mulţi dintre ei fumează cu pipe de piei-roşii.

— Ia priveşte – zise Marele-Şarpe, întinzând spre acesta obiectul găsit, ca să-l vadă mai bine.

Găvanul de piatră poroasă al pipei fusese sculptat cu migală şi mare pricepere. La mijloc se afla o cruce mică, latină, gravată cu o exactitate riguroasă şi o semnificaţie clară.

— Asta ne prezice atacuri drăceşti şi mişelii – zise Călăuză, cuprins de groaza pe care o inspira simbolul acela sfânt, ce se răspândise în lungul şi-n latul ţării, groază ce se împletea atât de mult cu prejudecăţile locului, încât datorită ei, oamenii erau confundaţi cu lucrurile, lăsând urme destul de adânci în conştiinţa comunităţii, ca să fie descoperite şi acum.

— Niciun indian – continuă el – nu ar grava semnul ăsta pe pipa sa, dacă n-ar fi corupt de preoţii vicleni din Canada! Şi aş putea să jur că netrebnicul, ori de câte ori îşi pune în gând să abuzeze de buna credinţă a unui naiv sau să facă vreo ticăloşie, se roagă la semnul acesta. Pare să fi fost folosită de curând, nu-i aşa, Chingachgook?

— Când am găsit-o, tutunul ardea încă.

— Suntem strâns înconjuraţi, şefule. Unde era urma?

Mohicanul arătă spre un loc la o depărtare de cel mult o sută de iarzi de ei.

Situaţia părea foarte serioasă şi cele două călăuze vorbiră câteva minute deoparte, în timp ce urcau pe mal, îndreptându-se către locul suspect şi cercetând urmele cu cea mai mare atenţie. După un sfert de oră de cercetări, albul se întoarse îndărăt şi indianul dispăru în pădure.

În mod obişnuit, pe obrazul lui Călăuză citeai o expresie

plină de simplitate, integritate şt sinceritate, împletită cu încredere în propriile-i forţe, care inspira mai totdeauna mult curaj celor ce se aflau sub protecţia sa; dar acum, umbra de îngrijorare de pe chipul lui cinstit surprinse întregul grup.

— Ce se petrece, meştere Călăuză? întrebă Cap, dând vocii sale, de obicei sonoră, adâncă şi sigură, inflexiuni pline de prudenţă, ce se potriveau mai bine cu primejdiile acestor locuri sălbatice – s-a furişat inamicul între noi şi port?

— Ce vrei să spui?

— Oare unii dintre bătrânii boiţi să fi ajuns la portul către care mergem, nădăjduind să ne taie intrarea?

— S-ar putea să ai dreptate, prietene Cap, dar nu pricep prea bine vorbele dumitale şi în clipe grele, cu cât cineva vorbeşte o limbă mai simplă, cu atât mai lesne îl înţelegi. N-am idee de porturi şi ancore, dar s-a descoperit urma unor îndrăciţi indieni Mingo la vreo suta de iarzi de aici şi este tot atât de proaspătă ca vânatul încă nesărat. Dacă pe acolo a trecut unul din diavolii aceştia furioşi, se poate să fi trecut şi o duzină. Şi ceea ce este şi mai rău, au coborât spre garnizoană şi acum nimeni nu va putea străbate luminişul din jurul ei fără să fie descoperit de ochii lor ageri şi ciuruit de gloanţe.

— Dar din fort nu se poate trage o salvă, să cureţe totul în jurul lui cât vezi cu ochii?

— Nu, torturile de aici nu se aseamănă cu cele din apropierea aşezărilor omeneşti şi nu au decât două sau trei tunuri uşoare la gura râului; iar salvele de tunuri împotriva unei duzini de indieni Mingo ascunşi în pădure după trunchiurile copacilor nu ar însemna decât pulbere irosită zadarnic. Nu avem decât un singur drum. Şi e foarte frumos. Ne-am oprit aici cu bună ştiinţă, cele două pirogi ale noastre fiind ascunse de malul înalt şi de tufişuri pentru oricine în afară de vreo iscoadă care s-ar afla chiar pe malul opus. Aşa că aici putem poposi fără prea mare teamă. Dar cum să-i hotărâm pe aceşti diavoli înverşunaţi să pornească iar în susul râului? Aha... am găsit şi dacă ceea ce vom

întreprinde nu ne va fi de folos, nici rău nu poate face. Jasper, vezi castanul de colo, cu vârful rotund, de la ultimul cot, pe aceeaşi parte a fluviului pe care ne găsim şi noi?

— Cel din apropierea pinului prăbuşit?

— Întocmai. Ia-ţi cremenea şi iasca, târăşte-te de-a lungul malului şi aprinde acolo un foc; poate că fumul îi va atrage în susul râului. În vremea asta, noi vom coborî cu luntrele încet, dincolo de locul acela de sub el şi ne aciuăm în alt adăpost. Sunt destule tufişuri şi astfel de adăposturi se găsesc uşor în regiunea asta, după cum o dovedesc toate ambuscadele.

— Bine – zise Jasper, sărind pe mal. În zece minute voi aprinde focul.

— Şi, Eau-douce, ai grijă de fă-l cu mult lemn umed – şopti de data asta celălalt, râzând din toata inima în felul său tăcut. Când e nevoie de fum, apa te ajută să-l faci gros.

Tânărul, care-şi dădea seama de importanţa însărcinării sale ca să mai întârzie fără rost, se îndepărtă imediat, croindu-şi repede drum spre punctul indicat. Slaba încercare a lui Mabel de a atrage atenţia asupra primejdiei la care se expunea Jasper nu fu luată seamă şi ceilalţi se pregătiră numaidecât să schimbe poziţia uşor de observat din locul unde marinarul trebuia să aprindă focul. Schimbarea nu trebuia făcută în grabă, aşa că scoborâră pe îndelete şi cu mare luare-aminte. Canoele se îndepărtară de tufişuri, apoi porniră în sensul curentului, până când ajunseră la un loc de unde castanul la poalele căruia Jasper trebuia să aprindă focul nu se mai vedea şi se opriră, uitându-se în direcţia celui ce înfrunta primejdia.

— Uite fumul! exclamă Călăuză, când un curent de aer smulse un mic rotocol de aburi albi de pe uscat, care se ridică deasupra albiei râului. O cremene bună şi o bucată de oţel aprind repede o grămadă de frunze! Nădăjduiesc că Eau-douce nu va uita de lemnele umede, acum, când ne pot fi atât de folositoare.

— Prea mult fum… prea mult viclenie – zise Vârf-de-Săgeată, laconic.

— Ai avea foarte mare dreptate, Tuscarora, dacă indienii

Mingo n-ar şti că se află soldaţi prin apropiere; or aceştia se gândesc de obicei mai degrabă la cina lor când fac un popas, decât la primejdie şi la înţelepciune. Nu, nu, lasă băiatul să adune buşteni care să scoată mult fum; se va crede că fumul e provocat de un foc făcut de un scoţian naiv sau de un irlandez nătărău, care se gândesc mai mult la cartofii şi fulgii lor de ovăz decât la capcanele sau flintele indienilor.

— Totuşi, după câte am auzit în oraş, se pare ca soldaţii de la această frontieră s-au învăţat cu toate şiretlicurile duşmanilor – zise Mabel – şi au ajuns aproape tot atât de vicleni ca pieile-roşii.

— Nu-i chiar aşa. Din experienţă ei nu învaţă decât foarte puţin şi fac exerciţii de întoarceri la dreapta şi la stingă, se desfăşoară în formaţii de pluton şi de batalion aici, în pădure, de parc-ar fi la paradă în ţara lor, de care vorbesc cu atâta plăcere. O piele roşie are mai multă viclenie în el decât un regiment întreg venit din cealaltă parte a oceanului... vreau să spun un fel de viclenie a pădurii. Aha, uite că fumul se ridică din belşug şi n-ar fi rău să ne căutăm un alt adăpost. Flăcăul a turnat pe focul lui toată apa râului şi nu m-ar mira dacă indienii Mingo ar crede ca din fort a ieşit un regiment întreg.

În timp ce vorbea, Călăuză scoase piroga din desişul de crengi şi cotul râului ascunse în câteva minute de privirea lor şi copacul şi fumul. Din fericire, la numai câţiva iarzi mai departe dădură de o buclă a ţărmului, în care cele două canoe intrară vâslind.

Un loc mai bun decât acesta nu ar fi putut găsi pentru ceea ce urmăreau. Crengile dese atârnau deasupra apei, alcătuind o adevărată boltă de frunze. În partea dinspre uscat a acestui golf micuţ se afla o plajă îngustă, cu pietriş, unde o mare parte a grupului coborî pe uscat, să aibă un loc mai comod de odihnă, care putea fi observat doar dintr-un singur punct al râului. Dar chiar şi de acolo pericolul de a fi descoperiţi părea a fi destul de mic, deoarece desişul era mai de nepătruns şi terenul din spatele lor atât de umed şi mlăştinos, încât treceai greu prin el.

— Acum avem un adăpost sigur – zise Călăuză, după ce examină atent poziţia locului – dar poate că ar fi mai bine să-l facem şi mai sigur. Meştere Cap, nu-ţi cer decât să taci şi în timp ce eu şi indianul Tuscarora vom lua măsuri pentru a preîntâmpina orice primejdie, să nu foloseşti nimic din ceea ce poate ai învăţat pe mare.

După aceea, Călăuză şi indianul intrară în tufişurile din apropiere şi începură să taie, cu mare grijă, să nu facă niciun zgomot, ramuri groase de copaci şi hăţiş. Capetele retezate ale acestor arbuşti – fiindcă asta erau în realitate – le înfipseră apoi în noroi, în jurul luntrelor, adâncimea apei fiind foarte mică şi după zece minute între ei şi punctul de unde puteau fi zăriţi se ridică un adevărat paravan. Cei doi dovediră o mare ingeniozitate şi iuţeală în întocmirea acestei lucrări simple, ajutaţi mult de forma naturală a malului, de sinuozitatea lui, de mica adâncime a apei, precum şi de felul în care tufişurile încâlcite înaintau până în râu. Călăuză avusese isteţimea să caute crengi cu tulpina curbă, pe care le găseai chiar într-un astfel de loc şi, tăindu-le la o anumită distanţă sub curbură, pe care o plasa aşa încât să atingă apa, acest arbust artificial nu făcea impresia să fi crescut din apă, ceea ce putea stârni fără îndoială bănuieli; cineva în trecere putea, văzându-le, să presupună că tufişurile crescuseră orizontal de pe malul râului şi numai după aceea se îndreptaseră în sus, spre lumină. Într-un cuvânt, adăpostul era conceput cu atâta isteţime şi pregătit cu atâta îndemânare, încât numai un om foarte bănuitor ar fi descoperit că locul acesta era un ascunziş improvizat.

— Ăsta e cel mai bun adăpost pe care l-am avut vreodată – zise Călăuză, cu râsul său tăcut, după ce-l privi de afară. Frunzele copacilor noştri se împletesc cu tufişurile de deasupra capetelor şi nici pictorul care-a fost de curând în garnizoană n-ar fi în stare să spună care se datoresc providenţei şi care nouă. Aha! Uite-l şi pe Eau-douce care, ca un băiat prevăzător ce e, merge prin apă, ca să-şi ascundă urma paşilor. Acum vom vedea curând dacă adăpostul nostru e bun sau nu de ceva.

Într-adevăr, Jasper se întorsese de la locul misiunii sale, mergând pe mal şi când nu găsi bărcile, presupuse numaidecât că acestea coborâseră după cotul următor al râului, pentru ca să nu mai fie descoperite de la locul unde el aprinsese focul. Prudenţa îl făcu să-şi continue drumul prin apă, ca să dispară orice legătură între urmele lăsate pe mal de ceilalţi din grup şi locul din josul râului unde credea că se refugiaseră. Daca indienii canadieni, întorcându-se pe propria lor pistă, descopereau urmele lui Călăuză şi ale Marelui-Şarpe în sus şi în jos spre fluviu, în locul acela ele se pierdeau, fiindcă apa nu lasă niciun fel de urmă.

Tânărul mersese, prin urmare, prin râu, cu apa până la genunchi, până în locul acela şi acum putea fi văzut croindu-şi drum încet, de-a lungul malului şi căutând curios ascunzişul canoelor.

Cei din tufiş puteau să se uite afară prin multe locuri, printre frunze, dar cel ce se afla la o cât de mică distanţă nu putea vedea nimic. Chiar dacă cineva ar fi dibuit întâmplător vreo deschizătură, malul şi umbrele de dincolo de el nu i-ar fi îngăduit să deosebească atât de bine formele şi contururile, ca să-i poată descoperi. Cei care-l urmăreau din adăpostul lor, stând în bărci, îşi dădură seama că Jasper nu bănuia nici pe departe unde-i ascunsese Călăuză. După ce trecu mult de cotul râului şi nu mai putea fi văzut de la punctul unde aprinsese focul, tânărul se opri şi începu să examineze malul, hotărât şi foarte atent. Mai merse opt sau zece paşi, apoi se opri iar să cerceteze locurile. Pe porţiunea aceasta, apa fiind mult mai adâncă, păşea pe mal, ca să înainteze mai uşor şi la un moment dat ajunse atât de aproape de plantaţia artificială, încât ar fi putut-o atinge cu mâna. Cu toate astea, nu descoperi nimic şi trecu mai departe, dar Călăuză, dând de o parte şi de alta două crengi, îl strigă încet să intre în adăpost.

— Merge destul de bine – zise Călăuză râzând – deşi o piele roşie are un ochi mai ager şi mai iscoditor decât un alb. Aş tace prinsoare cu fiica sergentului, aici de faţă, pe un corn de pulbere contra un cordon de wampum pentru

talia ei, că tot regimentul tatălui său s-ar perinda pe lângă ambuscada asta fără s-o descopere! Dar dacă indienii Mingo ar intra în albia râului şi ar ajunge în locul pe unde a trecut Jasper, mă tem că şi-ar da seama ce e cu plantaţia noastră şi ne-ar găsi. Însă uitându-se încoace de pe celălalt mal, se vor lăsa înşelaţi şi asta ne va prinde bine.

— Dar nu crezi, meştere Călăuză – spuse Cap – că cel mai înţelept lucru ar fi, la urma urmei, să pornim numaidecât la drum şi să navigam cu mare viteză în josul râului, când vom fi siguri că ticăloşii se află în urma noastră? Noi, marinarii, zicem că o urmărire la pupa e o urmărire lungă.

— Atâta vreme cât o avem printre noi pe drăgălaşa fiică a sergentului, nu ne mişcăm din locul ăsta până ce nu ne spune Marele-Şarpe, chiar de ni s-ar da tot praful de puşcă din magazia fortului la care mergem. Asta ar duce fără cea mai mică îndoială doar la captivitate sau moarte. Dacă o tânără căprioară ca fecioara din grija noastră ar putea să străbată pădurea ca un cerb bătrân, am putea să părăsim într-adevăr pirogile şi, după un ocol, să ajungem la garnizoană înainte de revărsatul zorilor.

— Atunci să facem aşa – zise Mabel, ridicându-se repede în picioare, însufleţită de o noua energie. Sunt tânără, vioaie şi obişnuită cu drumurile lungi; doar îl însoţeam fără să mă simt obosită pe dragul meu unchi în plimbările sale. Nu vreau să fiu privită de nimeni ca o piedică. Şi nu pot primi ca viaţa voastră să fie pusă în primejdie din cauza mea.

— Nu, nu, drăguţă fată, nu te privim ca pe o piedică; am fi gata să înfruntăm o primejdie chiar de două ori mai mare, ca să vă facem un serviciu, dumitale şi cinstitului sergent. Nu-i aşa, Eau-douce?

— Ca să-i facem un serviciu! răspunse Jasper cu înflăcărare. Nicio putere din lume nu m-ar putea hotărî s-o părăsesc pe Mabel Dunham înainte de a o vedea în deplină siguranţă în braţele tatălui ei.

— Bine-ai spus, flăcăule; cuvânt brav şi cinstit; mă alătur simţămintelor tale din adâncul inimii şi cu tăria braţului. Nu, nu, dumneata nu eşti prima femeie pe care am călăuzit-o

pe meleagurile astea sălbatice şi în afară de un singur caz, nu s-a întâmplat niciodată nimic; fără îndoială că atunci a fost o zi fără noroc, dar probabil că asta nu se va mai repeta.

Privindu-i pe cei doi protectori ai ei, ochii frumoşi ai fetei se umplură de lacrimi şi punându-şi cu spontaneitate câte o mână în mâinile lor, începu să vorbească emoţionată:

— N-am niciun drept să pretind să vă primejduiţi viaţa din cauza mea. Eu şi tatăl meu vă vom mulţumi. Dumnezeu vă va răsplăti, dar nu are rost să vă supuneţi unor pericole inutile. Pot să merg distanţe mari; am străbătut adesea mile întregi, împinsă numai de propria-mi fantezie; aşa că de ce să nu-mi încerc forţele acum, când e vorba de viaţa mea şi cu atât mai mult de preţioasa voastră viaţă?

— E o adevărată porumbiţă şi atât de atrăgătoare, Jasper!
zise Călăuză, care nu dădu drumul mâinii fetei, până când ea nu socoti, cu simplitatea ei plină de modestie, că venise vremea s-o retragă. Noi, Mabel, ne transformăm aici, în pădure, în oameni aspri, ba uneori chiar duri, însă apariţia unei creaturi ca dumneata reînvie în noi simţămintele tinereţii, făcându-ne mai buni pentru restul zilelor noastre. Îndrăznesc să susţin că Jasper, aici de faţă, e de aceeaşi părere, fiindcă, întocmai ca mine în pădure, nici el nu a întâlnit pe lacul Ontario decât puţine femei ca dumneata, care să fie în stare să-i prindă inima şi să-i amintească de dragostea pentru semenii săi. Măi, Jasper, spune dacă nu-i adevărat!

— Mă întreb dacă femei ca Mabel Dunham mai există undeva pe lume răspunse tânărul, galant, cu chipul luminat de o adâncă sinceritate, mai grăitoare decât cuvintele sale. Nu numai prin păduri şi lacuri nu ai găsi o fiinţă asemenea ei, dar nici chiar în oraşe şi în alte aşezări omeneşti.

— Ar fi mai bine să părăsim canoele – zise Mabel, stânjenită – fiindcă aici simt că nu mai suntem în siguranţă.

— Ţi-ar fi imposibil să rezişti. Ar trebui să mărşăluieşti mai bine de 20 de mile, noaptea, prin tufişuri, mlaştini şi printre copaci dezrădăcinaţi; încercările ar fi prea grele şi

până la urmă tot am fi siliţi să ne batem înainte de a ajunge la fort; aşa că-l vom aştepta aici pe mohican.

Asta părând a fi hotărârea celui de la care toţi aşteptau în clipa aceea îndrumări, nu mai spuse nimeni nimic. Se împărţiră în mai multe grupuri: Vârf-de-Săgeată şi soţia lui se aşezară deoparte, în tufiş, vorbind încet, bărbatul sever, iar nevasta răspunzându-i cu o blândeţe plină de supunere, dovadă a stării sale inferioare în familia sălbaticilor; Călăuză şi Cap flecăreau într-o canoe despre aventurile lor pe mare şi pe uscat, iar Mabel şi Jasper în cealaltă, prietenia lor adâncindu-se intr-o oră mai mult decât într-un an, în alte împrejurări. În ciuda situaţiei lor pline de primejdii, timpul parcă zbura şi tinerii fură tare miraţi când Cap le spuse de cât de multă vreme dura convorbirea lor.

— Dacă am mai putea şi fuma, meştere Călăuză, culcuşul ăsta ar fi destul de confortabil – zise bătrânul marinar – fiindcă ai da diavolului ce-i al diavolului: trebuie să recunoaştem că ai ancorat pirogile lângă uscat, într-un loc ferit de orice vânt. Numai pipa ne lipseşte.

— Mirosul tutunului ne-ar trăda şi ce rost ar mai avea toate măsurile noastre de prevedere împotriva blestemaţilor de Mingo, dacă mirosul le-ar arăta locul unde ne pot găsi? Nu, nu, stăpâneşte-ţi poftele şi învaţă virtutea de la pieile-roşii, care sunt în stare să rabde o săptămână de foame numai să se aleagă cu un scalp. Tu ai auzit ceva, Jasper?

— Da, vine Marele-Şarpe.

— Acum o să vedem dacă ochii mohicanului sunt mai buni decât ai unui flăcău care-şi petrece viaţa pe lac.

Mohicanul apăru din aceeaşi direcţie din care venise şi Jasper ca să se alăture prietenilor săi. Dar în loc să se apropie în linie dreaptă, de îndată ce trecu de cotul fluviului, unde nu-l mai putea zări nimeni din susul râului, se îndreptă spre mal şi căută foarte prevăzător un loc de unde să se uite înapoi, ascuns bine în tufiş, ca să nu poată fi descoperit.

— Marele-Şarpe îi vede pe ticăloşi! şopti Călăuză. Pe cât e de adevărat că sunt creştin şi om alb, au muşcat din

momeală şi au încercuit fumul, pândind.

Râse cu un râs vesel dar stăpânit şi-l apucă pe unchiul lui Mabel de cot: acum îl urmăreau cu toţii pe Chingachgook, fără să scoată o vorbă. Mohicanul era tot atât de neclintit ca stânca pe care stătea de mai bine de zece minute, dar se pare că văzu ceva interesant, fiindcă se retrase în grabă, uitându-se îngrijorat şi foarte atent de-a lungul malului, în timp ce cobora iute prin apa mică, ca să se piardă urmele. Mergea, vădit grăbit şi îngrijorat, când uitându-se în spatele lui, când aruncând priviri spre locurile de pe mal unde bănuia că se putea ascunde o pirogă.

— Cheamă-l – şopti Jasper, abia mai stăpânindu-şi nerăbdarea – strigă-l acum sau e prea târziu! Uite că trece intr-adevăr prin dreptul nostru, fără să ne observe.

— Nu încă, nu încă, flăcăule, fi sigur că nu-i nicio primejdie, fiindcă altfel Marele-Şarpe ar porni să se târască pe burtă. Dă-ne, Doamne, minte şi ajutor! Cred că Chingachgook, deşi are un ochi tot atât de ascuţit pe cât e mirosul unui ogar, a trecut fără să ne vadă şi nu ne va găsi adăpostul.

Dar se bucurase prea curând, deoarece abia termină vorba, că indianul, care se găsea în realitate cu câteva picioare mai în josul râului decât adăpostul artificial, se opri pe neaşteptate, îşi fixă ochii pătrunzători pe arbuştii transplantaţi, făcu grăbit câţiva paşi înapoi şi, aplecându-se, după ce despărţi încet crengile, apăru printre ei.

— Aşa-i că sunt blestemaţii de Mingo? zise Călăuză, când prietenul său fu destul de aproape, ca să-i poară vorbi în şoaptă.

— Irochezi – răspunse laconic indianul.

— N-are a face, irochezi, diavoli, Mingo, Mengwes sau Turii, toţi sunt cam acelaşi lucru. Eu le spun la toţi bandiţi Mingo. Vino mai aproape, şefule şi hai să vorbim cu socoteală.

Cei doi se îndepărtară câţiva paşi şi se sfătuiră, cu un aer serios, în dialectul indienilor Delawar. Când terminară, Călăuză se apropie de ceilalţi şi le povesti ce aflase.

Mohicanul urmărise urmele duşmanilor până la o

oarecare distanţă de fort; dar aceştia zăriseră fumul stârnit de focul lui Jasper şi se întorseseră numaidecât îndărăt, pe acelaşi drum. Chingachgook se pomenise în situaţia foarte primejdioasă de a fi descoperit şi-şi căutase iute un adăpost să se ascundă până vor fi trecut duşmanii. Spre norocul lui, sălbaticii erau probabil atât de preocupaţi de proaspăta lor descoperire, încât nu cercetaseră cu atenţia lor obişnuită toate urmele din pădure. Oricum, trecuseră grăbiţi pe lângă el – vreo cincisprezece – unul după altul, aşa că mohicanul îi urmărise iar. Când ajunseseră la locul unde urmele paşilor lui Călăuză şi ai mohicanului se uneau cu pista cea mare, indienii irochezi porniseră pe ea până la râu, unde apăruseră în clipa când Jasper dispăruse de după cotul râului. Fumul se vedea acum bine şi sălbaticii intraseră în pădure, străduindu-se să se apropie nevăzuţi de loc. Chingachgook folosise prilejul acesta ca să coboare în josul râului şi să ajungă la rându-i la cotul fluviului, ceea ce era convins că făcuse fără să fie descoperit. Aici se oprise, aşa cum am arătat mai sus, până îi văzu pe duşmani adunaţi în jurul focului, unde rămăseseră totuşi foarte puţin.

Mohicanul nu putea judeca intenţiile urmăritorilor decât după acţiunile lor. Şi-a închipuit că ei îşi dăduseră seama că focul era un vicleşug, fiind aprins numai pentru a-i păcăli, fiindcă, după ce examinaseră în fugă locul, se despărţiseră; unii intraseră din nou în pădure, iar şase sau opt dintre ei porniseră pe urmele lui Jasper de-a lungul malului şi coborâseră în josul fluviului până în locul unde pirogile se opriseră la mal. Ce vor mai face de la acel punct încolo nu puteai decât să presupui, fiindcă Marele-Şarpe îşi dăduse seama de primejdie şi se grăbise sa-i găsească fără întârziere pe prietenii lui. După comportarea lor, el ajunsese totuşi la părerea că duşmanii s-ar putea să-şi continue drumul în jos, pe malul apei, dar nu era sigur.

În timp ce Călăuză povestea, ceilalţi doi albi se gândeau la un mijloc de scăpare, folosind experienţa căpătată de-a lungul anilor.

— Să pornim imediat cu pirogile de aici – zise Jasper cu însufleţire. Curentul este puternic şi mânuind vâslele cu

vigoare, vom ieşi curând din raza de acţiune a acestor ticăloşi.

— Şi aceasta sărmană floare care s-a deschis în luminişuri, să se ofilească în pădure? zise prietenul său în stilul poetic dobândit aproape fără să-şi dea seama din îndelungata lui convieţuire cu indienii Delawar.

— Mai repede vom muri cu toţii! strigă tânărul. Înroşindu-se tot la faţă. Mabel şi soţia lui Vârf-de-Săgeată se pot culca pe fundul pirogilor, în timp ce noi ne vom face datoria, mergând pe mal, ca adevăraţi bărbaţi ce suntem.

— Da, da. Ştiu că mânuieşti cu pricepere şi vâsla şi rama dublă, Eau-douce, însă un blestemat de Mingo este şi mai priceput în mişelii; pirogile sunt iuţi, dar un glonţ este şi mai iute.

— Noi, cei care ne-am luat angajamentul s-o ducem pe Mabel teafără la tatăl ei, vom înfrunta acest risc.

— Dar nu suntem datori să fim prevăzători?

— Prevăzători! Un om poate fi atât de prevăzător încât să-şi uite curajul?

Se aflau toţi pe plaja îngustă; Călăuză se sprijinea de flinta sa, ţinând-o de ţeavă cu amândouă mâinile, la înălţimea umerilor, cu patul înfipt în pietriş. La ironia muşcătoare, nemeritată, a lui Jasper, pe obrazul roşu-aprins al tovarăşului său nu apăru nicio schimbare, însă tânărul observă că degetele acestuia strângeau ţeava carabinei ca într-o menghine. Era singurul semn de încordare care trăda ce se petrece în inima lui.

— Eşti tânăr şi înflăcărat – răspunse Călăuză cu o demnitate care-l impresionă pe celălalt prin conştiinţa superiorităţii lui morale – dar eu am mai trecut prin astfel de primejdii şi nici experienţa, nici judecata mea rece nu se vor lăsa influenţate de nerăbdarea unui băieţandru. În ceea ce priveşte curajul, Jasper, nu voi răspunde cu un cuvânt supărător sau nechibzuit unui alt cuvânt nechibzuit spus într-o clipă de enervare, fiindcă ştiu că eşti un om de credinţă în ceea ce faci, potrivit cu experienţa ta; însă e mai bine să ţii seama de sfatul unuia care i-a înfruntat pe indienii Mingo pe când tu erai abia un copil şi să ştii că

planurile lor viclene le poţi mai uşor dejuca prin prudenţă decât printr-o nebunie.

— Te rog să mă ierţi, Călăuză – spuse Jasper, căindu-se şi strângând mâna pe care celălalt nu i-o retrase. Te rog din suflet, cu umilinţă, să mă ierţi! A fost o nebunie şi nedemn din partea mea să arunc astfel de cuvinte unui om a cărui inimă, când e vorba de o cauză dreaptă, este tot atât de neclintită ca stâncile de pe malurile Marelui Lac.

Abia acum obrajii lui Călăuză se înroşiră mai tare şi aerul de demnitate solemnă apărut pe chipul lui sub un impuls cu totul natural dispăru, fiind înlocuit de adânca sinceritate a simţămintelor sale. Şi strânse atât de afectuos mâna tânărului său prieten, de parcă între ei nu s-ar fi ivit nici cea mai mică neînţelegere, uşoara lui încruntare dispărând, înlocuită de o privire plină de bunătatea sa firească.

— Prea bine, Jasper, prea bine – răspunse el, râzând. Nu-ţi port nicio pică şi nici altul să nu mi-o poarte mie. Am firea lipsită de răutate a unui om alb. Dacă ai susţine asta chiar şi numai pe jumătate despre Marele-Şarpe aici de faţă, deşi este un indian Delawar, ar fi riscant, fiindcă şi culoarea pielii are un cuvânt de spus...

Tăcu, deoarece simţi o atingere pe umăr. Mabel stătea în picioare în luntre, cu trupul zvelt dar plinuţ aplecat înainte, într-o atitudine încordată, graţioasă, cu un deget la buze, atentă, uitându-se cu ochi vii printre frunze, într-o mână cu o undiţă cu al cărei capăt atinsese uşor umărul lui Călăuză. Acesta se aplecă spre o altă deschizătură dintre frunze, din apropiere, pe care o făcuse intenţionat, apoi îi şopti lui Jasper:

— Blestemaţii de Mingo! Luaţi-vă armele, prieteni, dar staţi neclintiţi ca trunchiul unui copac uscat!

Jasper se duse repede, fără zgomot, la canoe şi cu o mişcare hotărâtă, dar blândă, o sili pe Mabel să se aşeze în aşa fel, încât să se ascundă cu totul; dacă ar fi încercat s-o facă să-şi aplece şi capul, renunţând în a-i mai urmări cu privirea pe duşmani, aceasta s-ar fi supus, desigur, cu mult mai greu. Apoi se postă în apropierea ei, cu flinta încărcată, gata în orice clipă de acţiune.

Vârf-de-Săgeată şi Chingachgook se târâră spre adăpost pe burtă, ca şerpii, cu flinta gata de tragere, în timp ce soţia primului îşi băgă capul între genunchi, şi-l acoperi cu fusta de stambă şi încremeni aşa. Cap îşi scoase cele două pistoale de la brâu, dar nu prea părea să ştie ce are de făcut. Călăuză rămase nemişcat. Se aşezase de la început aşa încât să poată urmări mişcările duşmanilor şi să tragă printre frunze fără greş, fiind prea dârz ca să-şi piardă cumpătul într-o clipă atât de critică.

Primejdia era într-adevăr reală. Când Mabel atinsese umărul lui Călăuză, trei indieni irochezi apăruseră în apă. La cotul râului, la vreo sută de iarzi de adăpostul lor, unde se opriseră cercetând fluviul în aval. Erau goi până la brâu, înarmaţi de luptă şi boiţi pe faţă cu toate culorile de război. Părea că nu erau hotărâţi încotro s-o apuce, ca să dea de fugari. Unul arăta în josul râului, celălalt, în susul lui şi al treilea, către malul opus.

CAPITOLUL V

Moartea-i ici, moartea-i colea,
Moartea-i pretutindenea.

Shelley

Toţi se uitau încordaţi, cu respiraţia tăiată. Nu-şi puteau da seama de intenţiile celor ce-i urmăreau decât după gesturile şi semnele lor de furie şi dezamăgire. Nu exista nici cea mai mică îndoială că o parte dintre ei se întorseseră pe uscat, mergând pe propriile lor urme şi că avantajul aşteptat de la şiretlicul cu focul nu se produsese.

Dar faptul acesta nu mai avea nicio importanţă, cei ascunşi fiind ameninţaţi să fie descoperiţi în orice clipă de cei care urmau cursul râului. Totul era foarte clar pentru Călăuză, datorită intuiţiei sale; el îşi dădu seama de necesitatea unei hotărâri grabnice şi ca toţi să fie gata de a acţiona. Se apropie aşadar fără zgomot de cei doi indieni şi de Jasper şi le spuse în şoaptă ce aveau de făcut.

— Pregătiţi-vă, pregătiţi-vă! zise el. Nu e vorba decât de trei diavoli gata de scalpat şi noi suntem cinci bărbaţi, dintre care patru pot fi socotiţi războinici pricepuţi în astfel de încăierări. Eau-douce, ai grijă de cel boit ca o tigvă de mort; Chingachgook, ţie ţi-l dăruiesc pe şef, iar tu, Vârf-de-Săgeată, nu-l slăbi din ochi pe cel tânăr. Nu ne e îngăduit să dăm greş, fiindcă două gloanţe în acelaşi corp ar fi o irosire de muniţii când fiica sergentului e-n primejdie. Eu rămân în rezervă, pentru orice întâmplare, dacă s-ar ivi a patra reptilă înainte ca voi să fi terminat cu ceilalţi. Nu deschideţi însă focul decât la semnalul meu; ca să nu fim auziţi de ceilalţi mişei, care se află destul de aproape, nu vom trage cu armele decât dacă n-avem încotro. Tu, Jasper, băiete, fi gata şi la orice mişcare în spatele nostru, pe mal, dă drumul cu încredere pirogii cu Mabel în direcţia curentului şi veţi ajunge, cu ajutorul Domnului, nevătămaţi

la garnizoană.

Abia sfârşise Călăuză ce avea de spus, că apropierea duşmanilor îi sili pe toţi să păstreze o tăcere adâncă. Irochezii
din râu coborau încet, fiind nevoiţi să meargă pe lângă tufişurile care atârnau deasupra apei, în timp ce un foşnet de frunze şi crengi dovedeau că un alt grup înainta de-a lungul malului cu aceiaşi paşi uşori, pe o linie cu ceilalţi. Prin urmare, la distanţa la care se găseau faţă de arbuştii plantaţi de fugarii noştri şi de malul propriu-zis, cele două grupuri de sălbatici se puteau vedea în clipa când se aflară în dreptul fugarilor. Cele două grupuri se opriră şi convorbirea lor se petrecu, să spunem aşa, peste capetele celor adăpostiţi în tufiş. Într-adevăr, călătorii noştri nu mai erau ascunşi decât de crengile şi frunzele plantelor atât de flexibile încât se aplecau la orice curent de aer şi ar fi putut fi smulse de o briză mai puternică. Din fericire, privirile sălbaticilor, deşi unii stăteau în apă şi ceilalţi pe uscat, treceau pe deasupra tufişurilor; şi frunzele păreau atât de bine împletite, încât nu stârniră nicio bănuială. Poate că datorită construcţiei artificiale atât de îndrăzneţe nu-i descoperea. Urmă o convorbire însufleţită, dar cu un ton scăzut, de parcă n-ar fi vrut să fie auziţi de vreo ureche străină. Era un dialect cunoscut de războinicii indieni de dedesubt şi de Călăuză. Chiar şi Jasper înţelese o parte din ceea ce vorbeau.

— Râul le-a spălat urmele – zise unul dintre cei ce se aflau în apă atât de aproape de adăpostul artificial, încât ar fi putut fi lovit de ostia cu care se prinde somonul, ce se găsea în fundul pirogii lui Jasper. Le-a spălat atât de bine, că nici un câine englezesc n-ar putea să le urmărească.

— Feţele-palide au părăsit malul râului în canoele lor – răspunse unul de pe ţărm.

— Nu se poate; flintele războinicilor noştri care pândesc mai jos, nu-şi greşesc ţinta.

Călăuză îi aruncă lui Jasper o privire semnificativă şi-şi încleştă fălcile să-şi înăbuşe zgomotul respiraţiei.

— Aş vrea ca tinerii mei să aibă ochi de vultur – zise

războinicul mai vârstnic din grup. De-o lună întreagă ne aflăm pe poteci de război şi nu ne-am ales decât cu un scalp. Printre ei se află o fată şi unii din războinicii noştri n-au neveste.

Din fericire, Mabel nu înţelegea aceste cuvinte, însă Jasper se încruntă şi mai mult şi obrajii i se înroşiră ca focul.

Sălbaticii tăcură şi cei ascunşi percepură mişcările încete şi prevăzătoare ale indienilor de pe mal îndepărtând tufişurile, ca să-şi croiască drum. Curând, îşi dădură seama că aceştia trecuseră de adăpost, dar mai rămăseseră cei din apă, scrutând malul cu ochi care străluceau ca tăciunii aprinşi pe chipul lor boit în culorile războiului. După câteva minute, începură şi aceştia trei să coboare în josul fluviului, încet, şovăielnic, parcă în căutarea unui obiect pierdut. Mergând aşa, trecură de perdeaua artificială de crengi şi Călăuză râse din toată inima, fără zgomot, aşa cum natura şi obişnuinţa îl învăţaseră să facă. Dar se bucurase prea curând, deoarece chiar în clipa aceea, ultimul din grup aruncă o privire în spatele său şi se opri deodată neclintit, cu privirea fixă, trădând faptul înspăimântător că vreun arbust înfipt mai neglijent îi trezise bănuielile.

A fost, poate, un noroc că indianul, care dădea aceste semne îngrijorătoare de neîncredere, era tânăr, deci silit să-şi facă mai întâi o faimă. El ştia cât de importante sunt discreţia şi modestia pentru un războinic de vârsta sa şi mai mult decât de orice se temea de batjocura şi dispreţul cu care s-ar fi ales de pe urma unei alarme false. Aşa că se întoarse pe urmele propriilor săi paşi, fără să-i anunţe pe ceilalţi şi în timp ce aceştia îşi urmau calea în josul râului, el se apropie foarte prevăzător de arbuştii pe care privirea lui se pironise ca vrăjită. Unele frunze îndreptate spre soare aveau peţiolul puţin mai aplecat şi această neînsemnată deosebire faţă de legile naturii atrăsese atenţia ochilor ageri ai indianului, fiindcă simţurile pieilor-roşii sunt mult mai sensibile şi ascuţite când se află pe poteci de război, nimicurile cele mai puţin semnificative în aparenţă dovedindu-se de foarte multe ori a fi o pistă ce-i călăuzeşte spre ţintă.

Aceasta neînsemnată încălcare a legilor naturii care-i stârnise bănuiala constituia un motiv în plus să nu-i înştiinţeze pe ceilalţi despre descoperirea sa. Dacă va descoperi într-adevăr ceva, gloria lui va fi cu atât mai mare, cu cât o făcuse singur. Dacă însă nu va descoperi nimic, va scăpa de zeflemeaua de care tinerii indieni se tem atât. Pe de altă parte, primejdia unei curse ori a unei surprize, cunoscută atât de bine de orice războinic din pădure, îl făcu să întârzie, mai ales că se apropia încet şi foarte prevăzător. În acest timp, cele două grupuri se şi îndepărtaseră cu vreo cincizeci-şaizeci de iarzi, înainte ca tânărul sălbatic să se apropie atât de mult de tufişurile artificiale încât să le poată atinge cu mâna. În ciuda situaţiei grele în care se aflau, cei din adăpost îşi ţineau privirea aţintită pe chipul plin de nelinişte al tânărului sălbatic, tulburat de simţăminte contradictorii. În primul rând, era însufleţit de speranţa că va izbândi acolo unde cei mai pricepuţi din tribul său nici nu se gândiseră, alegându-se totodată şi cu gloria de care arareori are parte un războinic de vârsta sa ori cu prilejul primei sale expediţii. Dar mai erau şi îndoielile, deoarece frunzele puţin lăsate păreau că se ridică din nou, recăpătând viaţă în bătaia vântului, iar chipul său exprima vizibil emoţia provocată de teama unei primejdii ascunse. Schimbarea arbuştilor înfipţi de Călăuză în apă, sub influenţa căldurii, era totuşi atât de neînsemnată, încât în clipa când indianul atinse frunzele cu mâna avea convingerea că se înşală. Dar, deoarece nimeni nu se poate convinge de un lucru decât după ce şi-a alungat îndoielile, folosind toate mijloacele ce-i stau la îndemână, tânărul războinic despărţi totuşi cu luare-aminte crengile, făcu un pas în ascunziş şi dădu cu ochii de cei pitiţi acolo, preschimbaţi parcă în stane de piatră. Tresări, ochii-i străluciră, vru să scoată un strigat, dar acesta se pierdu, curmat de securea indianului Chingachgook, care izbi ţeasta rasă a duşmanului său. Irochezul îşi ridică violent braţele, făcu un salt înapoi şi se prăbuşi în apă, fiind prins de curent pe când încă se zbătea în ghearele morţii. Indianul Delawar se repezi să-l apuce de braţ, ca să-i ia

scalpul, dar nu izbuti; apa însângerată se învolbură, ducând cu ea trupul ce se zbătea încă.

Totul se petrecu în mai puţin de un minut şi atât de neaşteptat şi fulgerător, încât oameni mai puţin obişnuiţi decât Călăuză şi tovarăşii săi cu metodele războiului din pădure ar fi şovăit, neştiind ce hotărâre să ia.

— Nu mai e nicio clipă de pierdut! exclamă Jasper, dând tufişurile la o parte, în timp ce vorbea cu însufleţire, dar în şoaptă. Fă ca mine, meştere Cap, dacă vrei să-ţi salvezi nepoata, iar tu, Mabel, culcă-te pe fundul bărcii.

Abia rosti aceste cuvinte, că şi sări pe uscat, apucă de prora piroga uşoară şi o trase în apă, în vreme ce Cap o împingea de la pupa, ţinând-o cât mai aproape de mal, să nu fie văzută de sălbaticii care se găseau în josul fluviului; el trebuia să ajungă cât mai curând la cotitura din susul râului, care-i putea apăra de privirile duşmanilor. Barca lui Călăuză era cea mai apropiată de mal şi, aşadar, ultima care se îndepărta. Indianul Delawar sări pe plaja îngustă şi se afundă în pădure, având misiunea să urmărească mişcările duşmanului în sectorul acela, în timp ce Vârf-de-Săgeată îi făcea semn lui Călăuză să-l urmeze cu barca pe Jasper. Toate acestea se petrecură într-o clipă; ajungând în mijlocul curentului puternic din apropierea cotiturii, Călăuză simţi că luntrea de care trăgea se uşurase deodată şi când se uită înapoi, descoperi că indianul Tuscarora şi soţia lui dispăruseră. Îl străfulgera gândul unei trădări, dar nu mai avea vreme de chibzuit, fiindcă strigătele de furie ale irochezilor din josul apei îi vestiră că trupul dus de curent al tânărului indian îi ajunsese din urmă. Se auzi un foc de flintă şi Călăuză ridică privirea: Jasper şi Cap, primul stând în picioare la pupa pirogii, al doilea şezând la prora ei, după ce ocoliseră cotul râului, se străduiau să-l traverseze, înaintând în ambarcaţiunea uşoară cu lovituri viguroase de vâsle. O privire, un gând doar şi un mijloc ingenios de a o scoate la capăt răsări într-o clipă în mintea omului trecut prin toate încercările războaielor de frontieră cum era Călăuză. Sări la pupa pirogii sale, o împinse cu o lovitură viguroasă de vâslă către curent, după care porni să

traverseze şi el fluviul, însă mult mai jos decât tovarăşii săi, ca să se ofere ca ţintă duşmanilor, ştiind foarte bine că apriga lor dorinţa de a pune mâna pe un scalp le va anihila orice alte sentimente.

— Mergi mereu contra curentului, Jasper! strigă mărinimoasa Călăuză, spintecând apa cu loviturile largi, hotărâte şi viguroase ale ramei sale. Mergi numai contra curentului, către arbuştii negri din partea opusă. Mai mult decât de orice ai grijă de fata sergentului şi lasă-i pe bandiţii de Mingo în seama mea şi a Marelui-Şarpe!

Jasper îşi flutură vâsla în aer în semn că înţelesese, în timp ce răsunară câteva împuşcături repezi, trase asupra omului solitar din piroga mai apropiată de sălbătici.

— Aşa, aşa, descărcaţi-va flintele ca nişte idioţi ce sunteţi – murmură Călăuză, obişnuit să vorbească de unul singur din cauză că-şi petrecuse o mare parte a vieţii în singurătatea pădurii. Descărcaţi-vă flintele, trăgând asupra unei ţinte mişcătoare şi daţi-mi timp să străbat stânjen cu stânjen albia râului ce ne desparte. Eu nu vă voi ocărî ca un indian Delawar sau mohican, fiindcă sunt alb, nu indian şi un războinic creştin nu are obiceiul să se laude în timpul încăierării, dar aş putea spune acum, când sunt singur şi nu mă aude nimeni, că îndemânarea voastră nu-i mai mare decât a atâtor orăşeni care trag după vrăbii într-o livadă. Aha, uite că ăsta are mai multă valoare – adaugă el, dându-şi capul pe spate, fiindcă un glonţ fi ştersese o şuviţă de păr de la tâmplă – dar plumbul care greşeşte cu un deget e tot atât de puţin folositor ca cel ce nu iese niciodată din puşcă. Bună ispravă, Jasper, gingaşa copilă a sergentului trebuie să ajungă teafără la capătul călătoriei sale, chiar de ne-am pierde scalpul!

În timpul acesta, Călăuză ajunse în mijlocul râului, aproape faţă în faţă cu duşmanii, în timp ce piroga cealaltă, condusă de braţele viguroase ale lui Cap şi Jasper, era pe punctul de a ajunge la malul opus, exact în locul indicat de conducătorul lor. Acum bătrânul marinar îşi luase rolul în serios, bărbăteşte, fiindcă era în elementul său. Îşi iubea într-adevăr nepoata, ţinea toarte mult la propria-i persoană

şi era obişnuit cu gloanţele duşmanilor, deşi îşi căpătase experienţa în altfel de încăierări. După câteva lovituri de vâslă, barca intră sub arbuşti şi Mabel tu debarcată în grabă de Jasper, deocamdată, cei trei fugari fiind în siguranţă.

Dar nu în aceeaşi situaţie se afla Călăuză. Devotamentul şi curajul său îl împinseseră într-un pericol neprevăzut, sporit şi mai mult de faptul că tocmai când se găsea la distanţa cea mai mică de duşmani, cei de pe mal se năpustiseră spre râu şi se alăturaseră tovarăşilor lor din apă. În locul acesta, fluviul Oswego avea o lăţime de vreo două sute de metri şi barca, găsindu-se în mijlocul albiei, nu se afla decât la vreo sută de iarzi de flintele ce se descărcau fără întrerupere, ceea ce reprezenta distanţa obişnuită de tragere a acestei arme.

În situaţia asta atât de primejdioasă, îndemânarea şi sângele rece ale lui Călăuză îi folosiră foarte mult. Îşi dădea seama că nu putea să scape decât mişcându-se necontenit, fiindcă un obiect staţionar ar fi fost nimerit la distanţa aceea aproape de frecate glonţ. Dar numai mişcarea singură nu era îndestulătoare, deoarece duşmanii săi, obişnuiţi să vâneze cerbi, ştiau cum să ochească pentru a nu da greş, dacă se mişca numai în aceeaşi direcţie. Aşa că, pornind cu piroga, fu silit să-şi schimbe direcţia când în sensul curentului, pe care aluneca repede ca o săgeată, când frânând, ca să câştige distanţă. Din fericire, indienii nu puteau să-şi încarce din nou puştile în apă şi din cauza arbuştilor care se întindeau de-a lungul malului, de pe uscat nu-i puteau vedea pe fugari. Ajutat de aceste împrejurări şi luat ca ţintă de toţi duşmanii săi, Călăuză străbătea repede râul atât în sensul curentului cât şi de-a curmezişul lui, când apăru o nouă primejdie prin prezenţa grupului de irochezi lăsaţi la pândă mai jos, să supravegheze fluviul.

E vorba de războinicii cunoscuţi din scurtul dialog relatat mai înainte. Erau nu mai puţin de zece şi, convinşi de poziţia lor favorabilă pentru îndeplinirea sângeroasei acţiuni plănuite, se postaseră într-un loc unde apa se năpustea în vârtejuri printre stânci şi peste bancuri de nisip, formând un

fel de repeziş numit în limbajul regiunii „rift”. Călăuză îşi dădu seama că dacă intra în acest repeziş, era silit să se apropie de un punct unde se plasaseră indienii, deoarece curentul avea o forţă căreia nu i te puteai împotrivi şi stâncile nu lăsau altă trecere, aşa că o continuare a acestui drum nu ar fi dus decât la moarte sau captivitate. Ca urmare, se strădui din răsputeri să se îndrepte spre malul vestic, duşmanii aflându-se toţi în partea de răsărit a râului. Dar această încercare depăşea forţa omenească, pe lângă faptul că traversarea curentului ar fi încetinit alunecarea pirogii, făcând din cel ce o conducea o ţintă sigură. În această situaţie atât de primejdioasă, Călăuză, cu calmul lui obişnuit, luă repede o hotărâre, pe care se pregăti numaidecât s-o aducă la îndeplinire. Îşi schimbă direcţia spre canalul dintre stânci, cârmind spre partea râului unde apa era mai mică; ajuns acolo, îşi luă flinta, coborî iute în apă şi porni sărind din stâncă în stâncă, spre malul apusean. Barca părăsită se rostogoli în curentul furios, trecând peste stâncile alunecoase, când umplându-se de apă, când golindu-se, până când se opri la mal, la câţiva iarzi de locul unde se postaseră indienii.

Între timp, Călăuză era departe de a fi scăpat de primejdie, fiindcă, deşi în primele clipe îndrăzneala şi rapiditatea acţiunii sale stârniseră admiraţia indienilor care-l priveau uluiţi şi nemişcaţi, deoarece faptele de felul acesta dovedeau o înaltă virtute, dorinţa de a se răzbuna şi a câştiga un trofeu atât de râvnit – scalpul – covârşi acest simţământ trecător şi-i trezi la realitate. Împuşcăturile izbucniră una după alta şi gloanţele şuierau pe lângă capul fugarului, în tumultul apelor. Totuşi, se părea că e fermecat, deoarece în ciuda faptului că hainele lui simple de grănicer erau găurite ici şi colo de proiectile, nu-l atingea niciunul.

Călăuză, silit să treacă adesea prin locuri unde apa îi ajungea până la subsuori, cu flinta şi muniţiile ridicate deasupra curentului furios, obosi, aşa că fu bucuros să se oprească pe o stâncă mai micşoară care-şi înălţa creasta pleşuvă deasupra râului. Îşi puse deasupra cornul cu praf

de puşcă, apoi se ascunse după ea, apărându-şi în oarecare măsură trupul. Malul apusean se găsea la o depărtare de numai vreo cincizeci de picioare, însă apa întunecată, liniştită şi iute, care curgea pe porţiunea aceasta, îi arăta că trebuia s-o treacă înot.

Indienii îşi încetaseră câteva clipe tragerea, adunându-se în jurul pirogii şi după ce găsiră vâslele, se pregătiră să traverseze fluviul.

— Călăuză! strigă cineva din mijlocul arbuştilor de pe malul apusean, din punctul cel mai apropiat de el.

— Ce este, Jasper?

— Curaj, prietenii sunt aproape şi orice trăgător Mingo va îndrăzni să treacă râul îşi va plăti scump îndrăzneala. N-ar fi mai bine să-ţi laşi flinta pe stâncă şi să vii înot la noi, înainte ca ticăloşii să lanseze barca pe apă?

— Un adevărat om al pădurii nu-şi părăseşte niciodată arma dacă mai are ceva praf de puşcă în corn sau un glonţ în tolbă. N-am tras astăzi niciun foc de puşcă, Eau-douce şi nu m-aş despărţi bucuros de reptilele astea, înainte de a le lasă o amintire. Puţină apă nu va strica picioarelor mele şi printre ticăloşi îl văd pe nemernicul de Vârf-de-Săgeată, pe care vreau să-l răsplătesc pentru credinţa lui. Sper că n-ai adus-o pe fiica sergentului aici, atât de aproape de gloanţele lor, Jasper, nu-i aşa?

— Deocamdată e în siguranţă, dar numai atâta vreme cât râul rămâne hotar între noi şi duşmani. Ei ştiu acum câţi suntem şi dacă vor trece fluviul, nu încape îndoială că vreo câţiva dintre ei vor rămâne pe malul celălalt.

— Navigaţia ţine mai mult de profesiunea ta decât de a mea. Tinere, deşi aş putea să mă iau la întrecere în vâslit cu cel mai iscusit Mingo care vânează somonul cu lancea. Dacă ei trec râul mai jos de repezişul de colo, pentru ce nu l-am trece şi noi în locul cu apă liniştită de mai sus, jucându-ne astfel dea-a v-aţi-ascunselea cu lupii ăştia?

— N-o putem face, fiindcă, după cum am spus, câţiva dintre ei vor rămâne pe malul celălalt şi atunci, Călăuză, am expune-o pe Mabel gloanţelor irochezilor.

— Fiica sergentului trebuie să scape teafără – zise acesta

cu o hotărâre calmă. Ai dreptate, nu-i în firea ei să-şi ofere ca ţintă flintei unui Mingo chipul dulce şi trupul gingaş. Dar ce-i de făcut? Trebuie să încercăm să-i împiedicăm o oră două să treacă râul şi după aceea să scăpăm din încurcătură pe întuneric.

— Sunt de acord. Călăuză, dac-o putem face. Dar vom fi în stare să ducem la capăt o astfel de treabă?

— Dumnezeu e cu noi, flăcăule şi n-ar fi drept să credem că o fată ca ea va fi părăsită de providenţă într-o astfel de încercare. Între cataractă şi garnizoană, în afară de bărcile noastre nu mai e niciuna şi cred ca duşmanii nu vor izbuti să treacă pe dinaintea celor două flinte cu care-i pândim. Nu vreau să mă laud, Jasper, dar toţi cei ce se află pe graniţa asta ştiu că Ucigătoarea-de-cerbi arareori îşi greşeşte ţinta.

— Asta o ştiu toţi până hăt-departe, Călăuză, dar ca să încarci o flintă îţi trebuie timp, pe lângă faptul că deocamdată nu te afli nici măcar pe uscat, după un adăpost sigur, care să-ţi fie de folos. Dacă ai avea piroga mea, n-ai putea să treci încoace fără să-ţi uzi flinta?

— Întrebi de parc-ai întreba vulturul: poţi să zbori? răspunse celălalt, râzând în felul său tăcut şi aruncând o privire în spatele lui, spre mal. Dar văd că nemernicii ăştia au început să se gândească iar la praful de puşcă şi la gloanţe, aşa că n-ar fi înţelept să te expui venind cu barca încoace.

— Pot să-ţi trimit piroga fără niciun pericol pentru mine. Meşterul Cap o să arunce pe râu, din dreptul ei, o ramură de copac, ca să încerce curentul care se formează în dreptul stâncii pe care te găseşti. Uite că ramura a şi pornit; dacă ajunge la dumneata ridică braţul şi pe acelaşi traseu vom da drumul şi pirogii. În orice caz, dacă barca trece pe lângă dumneata, vârtejul o va azvârli pe malul acesta şi va fi uşor de recuperat.

Pe când Jasper vorbea încă, Călăuză văzu ramura apropiindu-se din ce în ce mai repede o dată cu creşterea vitezei curentului şi când ajunse în dreptul lui, o înşfăca şi o înălţă în aer în semn de succes. Cap pricepu semnalul şi

lansă luntrea pe firul curentului cu o prevedere şi o îndemânare proprii experienţei unui marinar. Ea pluti pe acelaşi traseu ca şi ramura şi într-un minut fu prinsă de Călăuză.

— Toate au fost făcute cu isteţimea omului de frontieră, Jasper – zise el, râzând. Tu ai priceperea ta pe apă şi eu pe-a mea în pădure. Acum sa-i lăsăm pe aceşti Mingo să-şi încarce flintele şi să regleze tirul, fiindcă e probabil ultimul lor prilej să tragă într-un om neadăpostit.

— Atenţie, împinge piroga către ţărm, de-a curmezişul curentului, aruncă-te în ea şi culcă-te! spuse Jasper cu însufleţire. Nu are niciun rost să înfrunţi primejdia.

— Îmi place să-l înfrunt pe duşman ca un adevărat bărbat care merită să fie dat ca exemplu – răspunse acesta cu mândrie. Nu sunt o piele roşie şi omul alb, potrivit firii lui, luptă mai degrabă deschis decât pândind într-o ambuscadă.

— Şi Mabel?

— Ei da, ai dreptate, băiete, ai dreptate, fiica sergentului trebuie să scape teafără şi după cum spui, primejdia o înfrunţi, împotriva raţiunii, doar în tinereţe. Crezi că o să prinzi piroga de la locul unde te afli?

— Fără-ndoială, dacă-i dai un brânci puternic.

Călăuză o îmbrânci din toate puterile, barca uşoară, din scoarţă de copac, străbătu cu iuţeală distanţa ce o despărţea de mal şi Jasper o prinse. Alegerea unui loc potrivit pentru canoe şi strecurarea lor în adăpost nu luară decât o clipă, după care cei doi îşi strânseră mâna cu afecţiune, de parcă nu se văzuseră de cine ştie când.

— Acum, Jasper, o să vedem dacă va îndrăzni vreun Mingo să treacă dincoace, peste fluviul Oswego, când îl pândeşte Ucigătoarea-de-cerbi. Poate că tu mânuieşti mai bine vâsla şi velele decât flinta, dar eşti curajos şi ai o mână sigură, ceea ce e important într-o luptă.

— Mabel mă va găsi între ea şi duşmanii ei – zise Jasper, calm.

— Da, da, fiica sergentului trebuie apărată! Îmi placi, flăcăule, pentru firea ta, dar îmi placi şi mai mult când văd că te gândeşti la o fiinţă mai slabă într-o clipă când ai

nevoie de toată bărbăţia pentru propria-ţi apărare. Aha, ia te uită, vreo trei ticăloşi se urcă în barcă! Pesemne c-or fi convinşi că am fugit, altfel fără îndoială că nu ar risca să iasă în calea Ucigătoarei-de-cerbi!

Irochezii păreau aproape sigur hotărâţi să se aventureze de-a curmezişul fluviului, deoarece Călăuză şi prietenii săi fiind bine ascunşi privirilor lor, începuseră să creadă că aceştia fugiseră. Probabil că şi cei mai mulţi albi ar fi făcut la fel; dar Mabel se afla în grija unor oameni prea iscusiţi în luptele prin pădure, ca să nu ţină seama de faptul că singura cale de a o apăra era interzicerea trecerii râului de către indieni.

După cum spusese Călăuză, cei trei războinici se suiseră în pirogă; doi dintre ei stăteau într-un genunchi, cu flintele în mâna, gata să le ducă la ochi, celălalt mânuind vâsla, în picioare, la pupa. După ce traseră barca prevăzători în susul râului, intrară cu grijă în curent, într-un loc atât de aproape în amonte, încât să poată pătrunde în zona aproape liniştită a apei de dinaintea rift-ului. Îţi dădeai seama dintr-o privire că indianul de la cârma bărcii avea o mare iscusinţă în treaba asta, fiindcă, vâslind puternic şi lung, împingea piroga uşoară pe suprafaţa ca de cristal a râului liniştit, de parcă era o pană ce pluteşte în aer.

— Să trag? întrebă Jasper în şoaptă, tremurând de nerăbdare să înceapă lupta.

— Nu încă, băiete, nu încă! Nu sunt decât trei sălbatici şi dacă meşterul Cap de colo ştie să se folosească de pistoalele de la centură, le putem chiar îngădui să acosteze, recuperându-ne în felul acesta barca.

— Dar Mabel?...

— Nu te teme pentru ea. Mi-ai spus că este în siguranţă în scorbura de copac ascunsă de mărăciniş. Dacă ai făcut într-adevăr să dispară urmele, după cum ai spus, gingaşa fată ar putea să stea acolo şi o lună, râzând de aceşti Mingo.

— Niciodată nu poţi fi sigur. Mi-ar plăcea s-o văd undeva mai aproape de adăpostul nostru.

— Pentru ce, Eau-douce? Ca să se afle cu căpşorul ei

drăguţ şi cu inima palpitând în bătaia gloanţelor? Nu, nu! E mai bine acolo, fiindcă e mai în siguranţă.

— Parcă poţi fi vreodată absolut sigur de ceva! Ne credeam bine ascunşi după arbuşti, cu toate astea am fost descoperiţi.

— Diavolul acela de Mingo şi-a plătit scump curiozitatea, după cum o vor plăti acum ticăloşii ăştia...

În clipa aceea se auzi şuierul pătrunzător al unui foc de puşcă şi indianul de la pupa pirogii sări în sus, apoi se prăbuşi în apă, cu vâsla încă în mână. Din tufişurile de pe malul răsăritean izbucni un mic rotocol de fum, care se destrămă imediat în aer.

— Ăsta e şuieratul Marelui-Şarpe! exclamă Călăuză, entuziasmat. Niciodată nu a bătut o inimă cu atâta îndrăzneală şi credinţă în pieptul unui indian Delawar! Îmi pare rău că a tras, dar el nu putea şti locul în care ne găsim, nu avea de unde să ştie.

Pierzându-şi cârmaciul, piroga fu luată de curent şi sorbită de vârtej. Cei doi indieni se uitau deznădăjduiţi şi rătăciţi în jurul lor, dar nu-i mai putea salva nimic de furia apei. Poate că pentru Chingachgook a fost un noroc că atenţia celor mai mulţi dintre pieile-roşii era atrasă de situaţia primejdioasă a celor din barcă, fiindcă, într-altfel i-ar fi fost foarte greu, dacă nu chiar cu neputinţă să scape, însă niciunul dintre duşmani nu făcu vreo mişcare, în afară de faptul că se ascunseră după vreun adăpost, cu ochii aţintiţi pe cei din barcă. Într-un timp mai scurt decât ne-a trebuit pentru descrierea acestor ultime evenimente, piroga fragilă începu să se rotească şi să danseze în centrul vârtejului, cu cei doi sălbatici lungiţi pe fundul ei, folosind astfel singurul mijloc pentru a-i păstra echilibrul. Iscusinţa lor se dovedi însă în scurta vreme zadarnică, fiindcă, lovindu-se de o stâncă, ambarcaţiunea uşoară se dădu peste cap şi războinicii se prăvăliră în apă.

La un vârtej, cu excepţia unor anumite locuri unde se sapă canale, apa este arareori adâncă şi cei doi indieni nu se temeau că se vor îneca, dar îşi pierduseră armele şi erau constrânşi astfel să se străduiască din răsputeri a-şi croi

drum spre malul unde se aflau tovarăşii lor, înotând sau mergând prin apă, după împrejurări. Până la urmă, piroga rămase înţepenită pe o stâncă din mijlocul fluviului, neputând fi deocamdată folosită de niciuna din părţi.

— Acum e clipa cea mai potrivită. Călăuză! strigă Jasper, când cei doi irochezi, trecând prin locul cel mai puţin adânc al apei, constituiră o ţintă ideală. Eu trag în cel care este în amonte şi tu ai grijă de cel din aval.

Peripeţiile prin care trecuse îl emoţionaseră într-atât, încât abia termină vorba, că glonţul şi porni din carabina lui, după cât se păru fără să-şi atingă ţinta, deoarece amândoi fugarii îşi ridicară batjocoritori braţele în aer. Călăuză, în schimb, nu trase niciun foc.

— Nu, nu, Eau-douce – răspunse el – eu nu vărs sânge fără rost, glonţul meu stă bine în cartuşieră, şi-l scot cu grijă numai dacă e nevoie. Nu-i pot suferi pe Mingo, după cum se şi cuvine dacă ţinem seama că am trăit multă vreme printre indienii Delawar, care sunt duşmanii lor de moarte, însă nu voi trage asupra nici unuia din aceşti mişei, decât dacă n-am încotro. N-am ucis niciodată un cerb numai ca să-l ucid. Când un om îşi petrece o mare parte a timpului său printre locuri sălbatice, numai cu Dumnezeu, îşi dă seama de adevărul vorbelor mele. O viaţă ne ajunge pentru ceea ce vrem noi acum şi poate s-o ivi prilejul s-o folosim pe Ucigătoarea-de-cerbi; îl vom ajuta astfel pe Marele-Şarpe, care a avut temeritatea să-i lase pe aceşti diavoli târâtori să descopere că se găseşte în apropierea lor. Pe legea mea, uite, chiar în clipa asta, colo jos, pe mal, unul dă târcoale întocmai ca un băiat de trupă din garnizoană, care se piteşte după trunchiul unui copac prăbuşit ca să împuşte o veveriţă.

Jasper se uită în direcţia în care arăta Călăuză cu degetul în timp ce vorbea şi ochiul lui ager descoperi despre ce era vorba. Unul dintre tinerii războinici ai duşmanilor, arzând de nerăbdare să se distingă, se îndepărtase pe furiş de ceilalţi, îndreptându-se spre adăpostul lui Chingachgook şi, deoarece acesta era pesemne dezamăgit de apatia aparentă a duşmanilor săi şi preocupat cu pregătirile unui

alt proiect, irochezul ajunsese într-un loc de unde putea să-l vadă. Îşi dădeau seama de această situaţie din faptul că irochezul se pregătea să tragă, deşi ei nu-l vedeau pe Chingachgook. Repezişul se găsea la un cot al fluviului şi malul răsăritean forma o curbă atât de largă, încât Chingachgook se afla, în linie dreaptă, foarte aproape de duşmanii săi, deşi pe uscat depărtarea dintre dânşii era de câteva sute de paşi; datorită acestui lucru, cele două grupuri se găseau la o distanţă aproape egală de Călăuză şi Jasper. Lăţimea râului fiind ceva mai mică de 200 de stânjeni, cam aceeaşi distanţă era şi între cei doi observatori şi indianul la pândă.

— Marele Şarpe trebuie să fie pe undeva, pe acolo – zise Călăuză, care nu-l pierdea nicio clipă din ochi pe tânărul războinic – şi pare să fie ciudat de neatent, ca să lase un diavol de Mingo să se apropie atât de mult de el, când dă semne atât de vădite că e însetat de sânge.

— Uite – îl întrerupse Jasper – uite cadavrul indianului împuşcat de Delawar ! Curentul l-a aruncat pe o stâncă, scoţându-i capul şi faţa deasupra apei.

— Tot ce se poate, flăcăule, tot ce se poate, fiindcă omul nu are o valoare mai mare ca a unui buştean când sufletul care i-a dat viaţă l-a părăsit. Indianul acela irochez nu va mai face rău nimănui, dar sălbaticul la pândă de colo nu mai poate de nerăbdare să-l scalpeze pe cel mai bun şi încercat prieten al meu.

Călăuză se întrerupse deodată, îşi ridică arma, care avea o lungime neobişnuită şi o admirabilă precizie. Şi abia o duse la ochi, că şi slobozi focul. Când plecă mesajul fatal din Ucigătoarea-de-cerbi, irochezul de pe malul celălalt tocmai se pregătea să ochească Arma acestuia din urmă se descărca într-adevăr, glonţul zbură, dar el se rostogoli în tufiş, grav rănit dacă nu chiar ucis,

— Reptila asta la pândă şi-a făcut-o singur – murmură Călăuză, punând grav pe pământ patul carabinei, pe care începu s-o încarce din nou cu grijă. Îl cunosc pe Chingachgook de când eram copii şi am luptat împreună pe Horican, Mohawk, Ontario şi în toate trecătorile sângeroase

care despart ţara noastră de a francezilor şi ticălosul ăsta lipsit de minte credea că aş putea să mă uit liniştit cum cel mai bun prieten al meu cade într-o capcană şi e ucis!

— I-am adus Marelui-Şarpe acelaşi serviciu pe care ni l-a adus şi el nouă. Ia uite, Călăuză, ticăloşii, speriaţi că-i putem împuşca de pe malul ăsta, se retrag din nou în adăposturile lor!

— Nu-i cine ştie ce, Jasper, nu-i mare scofală. Oricine din regimentul 60, dacă l-ai întreba, ţi-ar spune ce e în stare să facă Ucigătoarea-de-cerbi, dar mai ales ce a făcut şi asta pe când gloanţele şuierau pe la urechile noastre ca grindina. Nu, nu, e o nimica toată şi netrebnicul ăsta nesocotit şi-a atras singur moartea.

— Oare înoată spre malul nostru un câine sau un cerb?

Călăuză tresări, fiindcă se vedea într-adevăr un obiect traversând fluviul, mai sus de repezişul către care totuşi forţa curentului îl împingea treptat. Uitându-se amândoi mai cu luare-aminte, se convinseră că trebuia să fie un bărbat, un indian, deşi era atât de bine ascuns, încât în prima clipă nu-ţi dădeai seama ce e. Temându-se de cine ştie ce vicleşug, urmăreau mişcările străinului cu cea mai mare atenţie.

— Împinge ceva dinaintea lui, înotând şi cu capul său se aseamănă cu un arbust plutind în voia apei – zise Jasper.

— E un şiretlic indian, flăcăule, dar onestitatea creştină îi va dejuca viclenia.

Pe măsură ce necunoscutul se apropia încet, observatorii începură să se îndoiască de exactitatea primei lor impresii şi numai după ce obiectul străbătu două treimi din lăţimea fluviului, descoperiră adevărul.

— Pe viaţa mea dacă nu e Marele-Şarpe! exclamă Călăuză. Privindu-l pe tovarăşul său şi râzând până i se umplură ochii de lacrimi din cauza bucuriei pe care i-o provocase reuşita şiretlicului. Şi-a legat un arbust pe cap, pentru ca să se camufleze şi deasupra şi-a pus cornul cu praf de puşcă. Şi-a fixat flinta de buşteanul pe care-l împinge dinaintea sa şi vine să-şi întâlnească prietenii. Ehei! De-ai şti câte renghiuri de-astea le-am jucat noi

indienilor Mingo, care turbau, însetaţi de sângele nostru, pe toate drumurile din jurul Ty-ului!

— Până la urmă, poate că n-o fi Marele-Şarpe, Călăuză, fiindcă nu-i recunosc trăsăturile.

— Trăsături? Dar cine caută trăsături la o piele roşie? Nu, nu, flăcăule! Desenele vopsite spun adevărul şi numai un indian Delawar poartă un astfel de desen. Culorile desenului său, Jasper, sunt tot atât de grăitoare ca şi crucea Sfântului Gheorghe de pe ambarcaţiunea ta şi faptul că francezii îşi scutură în bătaia vântului feţele de masă pătate, zvârlind rămăşiţele de peşte şi de vânat. Uite-i şi ochii, flăcăule, e într-adevăr vorba de ochii unui şef. Dar, Eau-douce, ascultă-mă pe mine, pe cât de dârz este în luptă şi de nepăsător când îl vezi printre frunzele copacilor – aici, Călăuză atinse uşor dar semnificativ braţul tovarăşului său – l-am văzut plângând, cu obrazul scăldat în lacrimi. Să ştii că sub pielea asta roşie se ascunde o inimă şi un suflet, cu toate că şi una şi alta se deosebesc de ale noastre.

— Cine-l cunoaşte nu se îndoieşte o clipă de asta.

— Eu îl cunosc – răspunse celalalt cu mândrie – fiindcă am trecut împreună şi prin amărăciuni şi prin bucurii. Mi-am dat seama că în amărăciuni este un bărbat adevărat, chiar când e lovit crunt, iar la bucurii e un şef care ştie că femeile din tribul său sunt foarte plăcute în clipele lor de bună dispoziţie. Dar, sst! Uite că prea mă asemăn în apucături cu cei de la oraş, care vorbesc de unii la urechea altora şi Marele-Şarpe are un auz ascuţit. El ştie că-l iubesc *şi* că-l vorbesc totdeauna de bine; dar un indian Delawar are o modestie înnăscută, deşi se laudă ca un fanfaron când este legat la stâlp.

Pesemne că Marele-Şarpe stabilise bine poziţia lor înainte de a fi părăsit malul răsăritean, fiindcă ajunse la mal chiar lângă ei şi, ieşind din apă, se scutură ca un câine, scoţând exclamaţia lui obişnuită! „Hugh!”

CAPITOLUL VI

Anotimpurile ce se schimbă, părinte atotputernic,
Nu sunt altceva decât divinitatea sub diferite forme.

Thomson

Şeful indian abia puse piciorul pe ţărm, că prietenul său, Călăuză, îi spuse în limba din tribul lui, mustrându-l:

— Crezi că ai făcut bine, Chingachgook, să pândeşti singur o duzină de Mingo? E adevărat, carabina mea, Ucigătoarea-de-cerbi, arareori îşi greşeşte ţinta, dar tot atât de adevărat e că fluviul Oswego are o lăţime destul de mare şi, nevăzându-se din tufiş decât capul şi umerii mişelului, ochiul nesigur şi mâna lipsită de îndemânare ar fi putut să greşească. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta, şefule! Ar fi trebuit să te gândeşti!

— Marele-Şarpe este un războinic mohican; el nu-i vede decât pe duşmani când a pornit pe poteci de război şi strămoşii săi i-au lovit pe aceşti Mingo de la spate de când s-au pornit apele să curgă.

— Eu îţi cunosc însuşirile, şefule, da, le cunosc şi le respect. Şi nimeni nu mă va auzi plângându-mă de firea unei piei-roşii, dar un războinic trebuie să fie prevăzător, prevederea fiind de mare preţ; şi dacă demonii aceştia de irochezi nu s-ar fi uitat atât de atenţi la tovarăşii lor din apă, urmele lăsate de tine ţi-ar fi adus neplăceri mari.

— Dar ce are de gând Marele-Şarpe? exclamă Jasper, care-l văzu pe şef despărţindu-se pe neaşteptate de Călăuză şi înaintând către marginea apei, cu intenţia vădită, de a se arunca din nou în ea. Cred că n-o fi atât de nesăbuit să se întoarcă pe malul celălalt pentru cine ştie ce lucru de nimic pe care l-a uitat acolo!

— Nu, nu, pe cât e de brav, pe atât e de prevăzător, deşi şi-a cam pierdut prevederea la ultima ambuscadă. Ascultă,

Jasper, – urmă el, trăgându-l deoparte în clipa când îl auziră pe indian aruncându-se în apă – ascultă: Chingachgook nu este un om alb ca noi, ci un şef mohican, cu firea şi tradiţiile sale, care-l învaţă ce să facă şi cel ce trăieşte în tovărăşia unor oameni cu altă fire e mai bine să-i lase să se poarte potrivit naturii şi obiceiurilor lor. Un soldat al regelui înjură şi bea şi e aproape cu neputinţă să-l dezveţi de năravurile astea; dacă unui bogat îi place să petreacă şi unei doamne să aibă pene la pălărie şi evantaie, n-are rost să lupţi împotriva nici uneia din aceste înclinări; ei bine, firea şi vocaţia unui indian sunt mult mai puternice decât acestea şi fără îndoială că i-au fost dăruite de providenţă pentru scopuri înţelepte, deşi niciunul din noi nu le poate înţelege pe toate.

— Dar asta ce-o mai fi? Uite-l pe Delawar înotând spre trupul agăţat de stâncă! Oare de ce s-o expune aşa?

— Pentru onoare, glorie şi faimă, întocmai ca nobilii care-şi părăsesc căminurile liniştite de dincolo de mări, unde, după cum spun ei, inima nu are ce să mai dorească... adică inima nu se mai mulţumeşte cu un loc fără griji... ca să vină aici, să trăiască hrănindu-se cu vânat şi bătându-se cu francezii.

— Înţeleg. Prietenul tău s-a dus să-l scalpeze pe mort.

— Asta e firea lui şi trebuie lăsat în pace. Noi, ca oameni albi, nu putem mutila cadavrul unui duşman, dar pentru o piele roşie asta e o onoare. Poate că ţi se pare ciudat, Eau-douce, dar eu am cunoscut albi celebri, da, da, cu mare faimă, care au idei tare ciudate despre onoarea lor. Da, foarte ciudate.

— Un sălbatic rămâne un sălbatic, în tovărăşia oricui s-ar găsi.

— E toarte bine că vorbim de asta, flăcăule, dar ascultă ici la mine, onoarea omului alb nu este totdeauna conformă cu dreapta judecată sau cu voinţa lui Dumnezeu. Mi-am petrecut zile întregi la pădurile înecate în tăcere gândindu-mă la toate acestea şi am ajuns la convingerea, flăcăule, că după felul cum providenţa conduce totul, niciun fel de fire nu i-a fost dată cuiva fără înţelepciune şi un scop raţional.

Dacă indienii n-ar fi fost buni de nimic, n-ar fi fost creaţi şi eu presupun că dacă cineva ar putea pătrunde până în miezul lucrurilor, ar descoperi că şi triburile Mingo au fost create într-un scop bine gândit şi necesar, deşi mărturisesc că nu sunt în stare să spun care ar fi acest scop.

— Marele-Şarpe se expune în chip nebunesc gloanţelor duşmane, ca să pună mâna pe un scalp! Asta ar putea să ne facă mult rău.

— Dar el nu se gândeşte la asta, Jasper. Potrivit concepţiei Marelui-Şarpe despre război, să scalpezi capul acela e o cinste mai mare decât să acoperi un câmp de luptă cu cadavre care-şi păstrează părul neatins. De curând, un chipeş şi tânăr căpitan din regimentul 60 şi-a jertfit viaţa, încercând să captureze de la francezi, în ultima încăierare cu ei, un tun de trei livre, fiind convins că face o faptă eroică; am cunoscut un tânăr stegar, care grav rănit, s-a înfăşurat cu drapelul şi s-a culcat în propriul său sânge, convins că zace pe ceva mai plăcut decât o piele de bivol!

— Asta da, să nu părăseşti drapelul e fără îndoială un merit

— Ei bine, scalpurile sunt drapelele unui om ca Chingachgook, el le păstrează să le arate copiilor copiilor săi. Călăuză se întrerupse dând din cap cu melancolie şi adăugă: Dar ce spun eu! Acest bătrân mohican nu mai are niciun urmaş! Nu are copii, pe care să-i incinte cu trofeele sale şi nici trib, care să-l cinstească pentru faptele lui; e singur pe lume, totuşi a rămas credincios naturii şi firii sale! Trebuie să recunoşti, Jasper, că în toate astea e ceva cinstit şi demn de respect, da, da, merită tot respectul!

În clipa aceasta se auziră urletele indienilor irochezi, urmate de salvele repezi ale flintelor lor şi, cuprinşi de dorinţa nestăvilită de a-l îndepărta pe mohican de victima sa, o duzină dintre ei se aruncară în fluviu, câţiva înaintând chiar vreo sută de picioare prin curentul spumegând, ca şi cum voiau să-l atace într-adevăr pe mohican. Dar Chingachgook îşi făcea treaba nepăsător, neatins de gloanţe, cu îndemânarea dată de o îndelungată rutină. Apoi ridică în aer trofeul aburind şi scoase un înfricoşător strigăt

de război; o clipă, bolta pădurii liniştite şi albia adâncă a fluviului fură cutremurate de urlete atât de groaznice, încât Mabel închise ochii înspăimântată şi unchiul ei fu gata-gata s-o ia la goană.

— Asta-i mai mult decât tot ce am auzit despre aceşti mizerabili! exclamă Jasper, astupându-şi urechile de spaimă şi dezgust.

— Asta-i muzica lor, Eau-douce. Ea ţine locul tobelor şi al fluierelor, al trompetelor şi al trâmbiţelor. Fără îndoială că sunetele acestea le plac, fiindcă îi fac mai cruzi şi mai ahtiaţi de sânge – răspunse Călăuză, cu totul indiferent. Când eram tânăr, mi se păreau şi mie îngrozitoare, dar acum mi se pare că seamănă cu cântecul unei păsări sau cu fluieratul unui sturz cenuşiu. Toate urletele acestor reptile dintre garnizoană şi cataracte nu-mi mai fac astăzi nicio impresie. Nu vorbesc aşa ca să mă laud, Jasper, fiindcă bărbatul care se înfricoşează de nişte ţipete cred că are o inimă slabă, ca să nu spun mai mult. Urletele şi zgomotele înspăimântă mai degrabă femeile şi copiii decât pe cei ce vânează prin păduri şi înfruntă duşmanii. Sunt convins că Marele-Şarpe e în sfârşit mulţumit, fiindcă iată-l venind cu scalpul la brâu.

Când mohicanul ieşi din apă, Jasper întoarse capul, dezgustat de fapta abia săvârşită, însă Călăuză îşi privi prietenul cu calmul omului înţelept care luase hotărârea să rămână nepăsător faţă de lucrurile socotite de el ca făcând parte din felul de a fi al cuiva. Pătrunzând mai adânc în tufiş, ca să-şi stoarcă hainele de stambă ieftină şi să-şi pregătească flinta de tragere, mohicanul îi aruncă o privire triumfătoare tovarăşului său, după care, de pe chipul lui pieri-orice urmă de emoţie provocată de isprava sa.

— Jasper – zise Călăuză – du-te şi roagă-l pe meşterul Cap să vină lângă noi. Nu mai avem decât puţină vreme de sfat şi trebuie să ne întocmim foarte repede un plan de acţiune, fiindcă indienii Mingo or să ne atace curând din nou.

Tânărul plecă şi după câteva minute se adunară toţi patru lângă mal, ascunşi de privirile duşmanilor, dar

supraveghindu-le cu atenţie orice mişcare, ca să ia o hotărâre în legătură cu acţiunile lor viitoare.

Era atât de târziu, încât în câteva minute urma să se lase noaptea, care părea că va fi şi mai întunecoasă decât de obicei. Soarele apusese şi amurgul latitudinii mici se pregătea să se transforme în noapte adâncă. Ei îşi puneau mari nădejdi în împrejurarea aceasta favorabilă, cu toate că nu era lipsită de primejdii, deoarece întunericul care le înlesnea fuga ascundea şi mişcările aprigilor lor duşmani.

— A sosit clipa, prieteni – începu Călăuză – să ne întocmim planurile cu sânge rece, ca să acţionăm strâns uniţi, fiecare din noi cunoscând perfect ceea ce are de făcut, potrivit cu priceperea sa, pentru îndeplinirea misiunii noastre. Într-un ceas, peste pădure se va lăsa un întuneric tot atât de adânc ca acela de la miezul nopţii şi dacă vrem să ajungem vreodată la garnizoană, trebuie să folosim acest avantaj. Ce părere ai, meştere Cap, fiindcă, deşi dumneata nu eşti unul dintre cei mai căliţi în lupte şi retrageri în pădure, vârsta îţi dă dreptul să iei primul cuvântul în sfatul nostru.

— Şi apropiata mea rudenie cu Mabel; contează şi asta…

— Nu ştiu, nu ştiu ce să spun. Afecţiunea e afecţiune şi simpatia e simpatie, fie că e un dar al naturii, fie că rezultă din stima şi înclinaţiile cuiva. Nu spun nimic de Marele-Şarpe, care nu mai e la vârsta când te gândeşti la femei, însă în ceea ce ne priveşte pe noi, pe mine şi pe Jasper, suntem gata s-o apărăm de indienii Mingo pe fiica sergentului aşa cum ar face-o curajosul ei tată. Nu-i aşa, Eau-douce?

— O voi apăra pe Mabel până la ultima picătură de sânge – zise Jasper încet, cu căldură în glas.

— Foarte bine, foarte bine – spuse unchiul – n-are rost să vorbim de asta, deoarece ştim că toţi vrem s-o ajutăm pe fată şi faptele sunt mai de preţ decât vorbele. Cred că cel mai bun lucru ar fi să ne îmbarcăm în canoe, pe întunericul cel mai adânc, ca să nu fim descoperiţi de duşmani şi să pornim spre fort cu viteza cea mai mare pe care ne-o vor îngădui vântul şi fluxul.

— Asta-i uşor de spus, dar nu-i prea uşor de înfăptuit – răspunse Călăuză. Pe râu ne aşteaptă primejdii mai mari decât dacă am merge prin pădure şi, afară de asta, în aval de noi se găseşte vâltoarea fluviului Oswego şi nici chiar Jasper nu prea cred că ar putea conduce pe acolo o barcă în timp de noapte. Ce crezi, flăcăule, o să poţi, o să ai tu îndemânarea necesară?

— Sunt de părerea meşterului Cap, să mergem cu piroga. Mabel este prea gingaşă ca să poată străbate mlaştinile şi terenurile pline de rădăcini de copaci pe o noapte atât de întunecoasă, după cum se pare că va fi aceasta, şi-apoi mărturisesc că mă simt mai sigur şi ochiul mi-e mai ager pe apă decât pe uscat.

— Ai fost totdeauna dârz, flăcăule şi cred că ochii tăi au agerimea celui ce şi-a petrecut viaţa mai mult la lumina soarelui decât prin păduri. Ehei, dacă Ontario ar avea copaci, ar încânta şi inima unui vânător! Sunt unele argumente, prieteni, în favoarea părerii voastre, dar multe şi împotriva ei.
În favoarea ei ar fi faptul că apa nu lasă urme.

— Dar dâre de apă nu sunt? îl întrerupse Cap, cu tonul lui profesoral şi pretenţios.

— Ce vrei să spui?

— Continuă – zise Jasper. Meşterul Cap îşi închipuie că e pe ocean… apa nu lasă urme.

— Cel puţin aici ea nu lasă niciun fel de urme, Eau-douce şi nu pretind că ştiu ce se petrece pe mare. Apoi, o pirogă, pe cât e de uşoară, pe atât e de rapidă, fiindcă e dusă de curent şi nu o va obosi cu clătinările ei pe gingaşa fiică a sergentului. Pe de altă parte, însă, deasupra râului nu se află decât norii de pe cer, vâltoarea reprezintă o încercare grea pentru cei ce trec prin ea chiar şi ziua şi până la garnizoană mai sunt încă şase mile bune pe râu. Iarăşi, nu este uşor să găseşti o urmă pe uscat în timpul nopţii. Mărturisesc că sunt tare încurcat, Jasper; nu mai ştiu cum să vă povăţuiesc… ce stat să vă dau…

— Dacă Marele-Şarpe ar merge cu mine înot pe fluviu să punem mâna şi pe cealaltă pirogă – răspunse tânărul

marinar – cu amândouă bărcile cred că drumul pe apă ar fi cel mai sigur.

— Ei, da, într-adevăr! Asta s-ar putea face destul de uşor când s-o mai întuneca puţin. Dacă ţinem seamă de firea fiicei sergentului, cred că ar fi cea mai bună soluţie. Şi totuşi, dacă am fi numai bărbaţi, pentru nişte oameni bravi şi vânjoşi ca noi, jocul de-a v-aţi-ascunselea cu mişeii de pe celălalt mal ar fi o adevărată petrecere – continuă Călăuză, care, după cum fi era firea, nu alerga după glorie deşartă sau efecte teatrale. Îţi iei asupra ta riscul să conduci piroga încoace?

— Fac orice o poate apăra şi ajuta pe Mabel.

— E un simţământ lăudabil şi de aşteptat de la tine. Marele-Şarpe, care e aproape gol, o să te ajute şi astfel vom înlătura şi mijlocul prin care diavolii ăştia ar putea să ne vatăme.

O dată hotărârea luată, membrii grupului se pregătiră s-o aducă la îndeplinire. Întunericul nopţii se lăsa repede peste pădure şi când şi-au terminat pregătirile, obiectele de pe malul celălalt nu se mai puteau distinge. Acum trebuiau să acţioneze repede, fiindcă vicleniii indieni puteau născoci multe mijloace să treacă râul atât de îngust şi Călăuză era ne răbdător, să pornească mai departe. În timp ce Jasper şi tovarăşul lui intrau în fluviu fără nicio altă armă decât cuţitele lor şi securea indianului Delawar, mişcându-se foarte prevăzători, ca să nu se trădeze, Călăuză se duse la ascunzişul lui Mabel şi-i invită, pe ea şi pe Cap, să meargă de-a lungul ţărmului până în dreptul vâltoarei. Apoi el se urcă în pirogă, ca s-o ducă în acelaşi punct. Ceea ce se făcu foarte uşor. Barca fu trasă apoi la mal şi Mabel împreună cu unchiul ei se îmbarcară, luându-şi locurile lor obişnuite, în vreme ce Călăuză, în picioare, la pupa, se ţinea de craca unui copac, ca să nu lase ambarcaţiunea să fie târâtă de curent. Trecură astfel câteva minute de încordare şi emoţie, aşteptând rezultatul îndrăzneţei încercări a tovarăşilor lor.

E bine să se ştie că cei doi cutezători trebuiau să înoate de-a curmezişul unui canal cu apă adâncă şi repede, ca să ajungă într-un loc al vâltorii de unde puteau pune piciorul

pe pământ. Distanţa aceasta o străbătură într-un timp foarte scurt; Jasper şi Marele-Şarpe, care înotau unul lângă altul, dădură cu tălpile de pământ aproape în acelaşi timp. După ce se proptiră bine pe picioare, se luară de mână şi porniră încet prin apă, foarte prevăzători, spre direcţia unde presupuneau că se află piroga, însă era atât de întuneric, încât îşi dădură seama că ochii nu-i vor putea ajuta de loc şi că trebuiau să-şi continue cercetarea bizuindu-se pe instinctul care-i da omului pădurii posibilitatea să găsească drumul după apusul soarelui, cu un cer fără stele, când totul apare ca un haos pentru cel neobişnuit cu labirintul codrilor. Jasper se lăsă condus de mohican, care era în cazul de faţă, datorită felului său de viaţă, o călăuză mai pricepută. Cu toate acestea, nu era uşor să mergi prin apa clocotitoare, la ora aceea din noapte, orientându-te numai după ceea ce-ţi aduceai aminte. Când se crezură în mijlocul râului, malurile nu se mai distingeau decât datorită masei lor mai obscure decât mediul înconjurător şi pe fondul norilor abia se întrezăreau vârfurile zdrenţuite ale copacilor. O dată sau de două ori, călătorii îşi schimbară direcţia, deoarece intraseră pe neaşteptate în apa adâncă şi ştiau că piroga se oprise pe o porţiune a repezişului unde apa era mai mică. Pe scurt, orientându-se numai după faptul acesta, cei doi rătăciră prin albia fluviului aproape un sfert de oră, care i se păru tânărului Jasper interminabil, ca să ajungă până la urmă la presupunerea că nu se aflau mai aproape de barca pe care o căutau decât la început. Tocmai când mohicanul era gata să se oprească să-i propună tovarăşului său să se întoarcă pe uscat pentru a stabili mai bine direcţia şi să pornească din nou, descoperi umbra unui om mişcându-se prin apă, cam la o distanţă de un braţ. Jasper, care se afla alături, înţelese numaidecât că indienii irochezi căutau şi ei piroga.

— Mingo! şopti indianul la urechea celuilalt. Marele-Şarpe fi va da fratelui său o lecţie de şiretenie.

Tânărul marinar întrezări figura duşmanului şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama de situaţie. Înţelese că trebuia să se lase condus cu totul de mohican şi rămase în spatele lui, în

timp ce acesta înainta prevăzător în direcţia în care dispăruse indianul irochez. După o clipă, îl văzu pe duşman înaintând din nou spre ei. Zgomotul apelor fiind în locul acela atât de mare, încât acoperea orice alt sunet, însoţitorul marinarului întoarse capul şi spuse iute:

— Ai încredere în isteţimea Marelui-Şarpe.

— Îhî! exclamă deodată ciudatul sălbatic, adăugând în limba tribului său: Am găsit piroga, dar am nevoie de ajutor. Vino s-o ridicăm de pe stâncă.

— Numaidecât! răspunse Chingachgook, care înţelegea dialectul, ia-o înainte, că venim şi noi după tine.

Străinul, care nu putea să distingă sunetul exact al vocii şi pronunţia din cauza vacarmului vâltorii, porni mai departe, cu ceilalţi doi după el, ajungând în foarte scurtă vreme toţi trei lângă barcă. Irochezul o apucă de un capăt, mohicanul de mijloc şi Jasper de capătul opus, pentru ca străinul să nu descopere prezenţa unui alb, datorită îmbrăcămintei sumare pe care o mai avea pe el, precum şi a chipului său.

— Ridică! zise irochezul, cu felul laconic de a se exprima al rasei sale şi piroga fu ridicată de pe stâncă fără o sforţare prea mare, ţinută o clipă în aer, ca să se golească de apă, apoi aşezată cu grijă pe râu, în poziţia ei normală. Toţi trei o ţineau bine de teama să nu le scape, smulsă de curentul violent, în timp ce irochezul, care se afla la prora ambarcaţiunii, mergea înainte, îndreptându-se spre malul răsăritean, unde însoţitorii lui îi aşteptau reîntoarcerea.

Mohicanul şi Jasper îşi dădură seama că apariţia lor nu-l mirase de loc pe irochez din cauză că în dreptul vâltorii se afla un grup din tribul său, aşa că se hotărâse să fie foarte prudenţi. Dacă nu ar fi fost atât de îndrăzneţi şi hotărâţi, ar fi crezut că riscă prea mult aventurându-se în mijlocul duşmanilor; dar oamenii aceştia de graniţă, care nu cunoşteau frica obişnuiţi dintotdeauna cu primejdia, ajunseseră la concluzia că trebuiau să încerce imposibilul ca să-i împiedice măcar pe duşmanii lor să pună mâna pe barcă, primejdie pe care o înfruntau şi aceştia din urmă, cu riscuri şi mai mari, spre a-şi atinge scopul. Într-adevăr,

Jasper socotea că posesia sau distrugerea acestei pirogi era atât de importanţă pentru siguranţa lui Mabel, încât dacă el şi mohicanul ar fi siliţi s-o părăsească, se hotărâseră să scoată cuţitul şi să taie scoarţa din care era întocmită, pentru a o face de neîntrebuinţat cel puţin pentru un timp.

În vremea asta, irochezul, care se afla în frunte, înainta încet prin apă spre ai lui, ţinând de pirogă şi trăgându-i după sine pe îndărătnicii săi însoţitori. La un moment dat, mohicanul ridică tomahawkul şi era gata să-l repeadă în ţeasta vecinului său încrezător, care mergea fără grijă, dar se temu ca nu cumva strigătul de moarte al acestuia sau cadavrul purtat de apă să dea alarma şi prevăzătorul şef renunţă. În clipa următoare îşi regretă nehotărârea, fiindcă se pomeniră toţi trei deodată în mijlocul unui grup de nu mai puţin patru oameni, care porniseră şi ei în căutarea bărcii.

După exclamaţiile obişnuite, laconice, caracteristice felului lor de a-şi arata mulţumirea, sălbaticii se grăbiră să pună mâna pe canoe, părând a fi convinşi de necesitatea posesiunii acestei importante ambarcaţiuni, atât pentru a-i ataca pe duşmani, cât şi pentru a-şi asigura retragerea. Numărul indienilor crescu atât de neaşteptat, dobândind o superioritate covârşitoare, încât chiar şi îndemânarea şi priceperea şefului mohican părură depăşite. Cei cinci irochezi, care ştiau foarte bine ce aveau de făcut, împingeau barca spre malul lor, fără să se oprească sau să schimbe vreo vorbă, cu intenţia de a lua vâslele pe care puseseră mâna mai înainte şi de a se îmbarca trei sau patru cu flintele şi cornurile lor cu praf de puşcă; de altfel, numai teama de a nu le uda îi oprise să treacă râul înot chiar la căderea nopţii.

Aceasta mică trupă, alcătuită din prietenii noştri şi din duşmănii lor, ajunseră în apropierea malului răsăritean unde, ca şi lângă malul opus, râul era prea adânc ca să poată fi trecut cu piciorul. Aici se opriră pentru scurtă vreme, căci trebuiau să se sfătuiască între ei cum să ducă barca la mal.

Printre cei patru indieni irochezi care veniseră la urmă se

afla şi un şef de trib şi respectul obişnuit de care se bucura o căpetenie din partea indienilor americani, experienţa şi titlul de şef îi făcură pe toţi să tacă, aşteptând ca el să vorbească întâi.

Oprirea aceasta mări şi mai mult primejdia ca cei doi să fie descoperiţi. Jasper avusese prevederea să-şi arunce cascheta în fundul bărcii şi fiind fără cămaşă şi jachetă, în obscuritatea din jur, părea mai puţin probabil să fie recunoscut după trăsăturile feţei. Faptul că se găsea la pupa pirogii îl apăra întrucâtva, fiindcă indienii se uitau, datorită poziţiei lor, în partea opusă, spre mal. Dar nu era acelaşi lucru cu Chingachgook. Războinicul acesta se afla pur şi simplu înconjurat de duşmanii săi cei mai înverşunaţi şi nu putea face nicio mişcare fără să atingă pe vreunul dintre ei. Totuşi, nu vădea nici cel mai mic semn de emoţie, deşi toate simţurile îi erau în alarmă şi era gata să fugă sau să dea o lovitură în clipa prielnică. Având grijă să nu întoarcă capul spre cei din spate, îşi micşora riscul de a fi descoperit, aşteptând cu răbdarea nesfârşită a indianului momentul să treacă la acţiune.

— În afară de doi dintre tinerii mei, care să tragă barca la mal, unul de un capăt, iar însoţitorul lui de altul, ceilalţi să se ducă înainte să-şi ia armele – zise şeful irochezilor.

Aceştia ascultară tăcuţi, lăsându-l pe Jasper la pupa şi pe indianul irochez care găsise piroga la prora uşoarei ambarcaţiuni. Chingachgook se dădu la fund aproape de tot şi indienii trecură pe lângă el fără să-l observe. Clipocitul apei, zăngănitul armelor, precum şi strigătele ce şi le aruncau unul altuia dovedeau că cei patru indieni care apăruseră mai târziu începuseră să înoate. Când se convinse că se îndepărtau, mohicanul ieşi la suprafaţa apei, îşi luă vechiul loc şi se pregăti de acţiune.

Probabil că un om mai puţin stăpân pe sine decât el ar fi dat chiar în clipa aceea lovitura la care se gândise la început, dar Chingachgook ştia că în spatele lui, în dreptul cataractei, se aflau o mulţime de indieni şi era un războinic prea încercat şi priceput ca să stârnească o primejdie inutilă. Îl lăsă pe indianul de la prora pirogii să intre în apa

adâncă şi toţi trei începură să înoate spre malul răsăritean. Dar în loc să-şi dea silinţa să treacă barca prin curentul repede în linie dreaptă, când Marele-Şarpe şi Jasper ajunseră în locul unde curentul avea cea mai mare forţă, începură să acţioneze aşa încât ambarcaţiunea să nu mai înainteze de-a curmezişul râului, în direcţia cea bună; şi nu dintr-odată, neprevăzător, cum s-ar fi comportat un alb dacă ar fi folosit şiretlicul acesta, ci cu băgare de seamă şi atât de gradat, încât indianul de la prora avea impresia la început că luptă numai cu puterea curentului. Ca urmare, executând această manevră cu forţe contrarii, piroga mergea în derivă, în josul râului şi după vreun minut, plutea pe o apă şi mai adâncă de la marginea vâltorii. Până la urmă, irochezul bănui totuşi că ceva neobişnuit devia drumul pirogii şi, uitându-se în spate, îşi dădu seama că rezistenţa pe care o simţea era pricinuită de tovarăşii săi.

A doua natură, care se naşte din obişnuinţă, îl făcu pe indian să înţeleagă că se afla singur cu duşmani; hotărându-se într-o clipă, tăie apa cu rapiditate şi sări asupra lui Chingachgook; părăsind piroga, cei doi indieni se încleştară în luptă ca nişte tigri. În întunericul nopţii mohorâte, luptând pe viaţa şi pe moarte, în apa atât de primejdioasă, păreau că uitaseră totul în afară de ura lor străveche şi de hotărârea fiecăruia de a birui.

Jasper era acum singurul stăpân al pirogii care, datorită vârtejurilor provocate de lupta celor doi, se zbuciuma pe apă ca o pană bătută de vânt. Întâi se gândi să alerge în ajutorul indianului Delawar, dar în timp ce asculta respiraţia grea a războinicilor care încercau să se sugrume, faptul de a pune mâna pe canoe i se păru neasemuit mai important şi porni cât putu de repede spre malul apusean. Ajunse acolo curând şi, după o scurtă căutare, îşi descoperi prietenii şi se îmbrăcă. În câteva cuvinte, le relată situaţia în care îl lăsase pe prietenul lor şi cum ajunsese în stăpânirea pirogii.

După ce Jasper termină de povestit, se aşternu o linişte adâncă, fiecare dintre ei trăgând cu urechea, cu speranţa zadarnică de a prinde vreun semn după care să-şi dea

seama cum se desfăşurare lupta începută în mijlocul râului şi cine biruise. Dar în afară de mugetul furios al râului nu se mai auzea nimic, fiindcă duşmanii de pe malul celălalt aveau grijă să păstreze o tăcere mormântală.

— Ia lopata asta, Jasper – zise Călăuză, calm, deşi ceilalţi aveau impresia că glasul lui era mai trist decât de obicei – ia-o şi porneşte mai departe cu barca. Ar fi primejdios să mai întârziem aici.

— Dar Marele-Şarpe?

— Marele-Şarpe este în mâinile Marelui Spirit al strămoşilor săi şi va trăi sau va pieri, după voia providenţei. Nu putem să-i dăm niciun ajutor şi dacă am rămâne aici cu braţele încrucişate, ca nişte femei care-şi jelesc necazurile, am risca prea mult. Negura nopţii e foarte preţioasă…

Un urlet pătrunzător de pe malul celălalt îl întrerupse pe Călăuză.

— Ce înseamnă urletul ăsta, meştere Călăuză? întrebă Cap. Aduce mai mult cu strigătele drăceşti ale unor demoni decât cu ceva care iese din gâtul unui creştin sau al unui om în general.

— Ei nu sunt creştini, nu pretind că sunt şi nici nu vor să fie şi numindu-i demoni nu vă înşelaţi de loc. Este urletul de bucurie prin care arată că sunt învingători. Fără îndoială că Marele-Şarpe, mort sau viu, se află în puterea lor.

— Dar noi? strigă Jasper, cuprins de o generoasă părere de rău la gândul că nenorocirea asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu şi-ar fi părăsit tovarăşul.

— Nu-l putem ajuta cu nimic pe şeful indian, flăcăule şi trebuie să plecăm de-aici cât mai repede.

— Cum? Fără să încercăm să-l salvăm? Şi fără să ştim măcar dacă e mort sau viu?

— Jasper are dreptate – zise Mabel, abia îngăimând cuvintele, cu o voce pierdută şi tremurătoare. Nu mă tem de loc, unchiule şi rămân bucuroasă aici până aflăm ce s-a întâmplat cu prietenul nostru.

— Asta-i drept, Călăuză – spuse Cap. Un adevărat marinar nu-l poate părăsi pe camaradul său şi mă bucur să constat că un simţământ atât de lăudabil îl au şi marinarii

de apă dulce.

— Mda, mda! răspunse Călăuză, nerăbdător, împingând piroga pe apă. Nu ştiţi nimic şi nu vă temeţi de nimic. Dacă vreţi să vă salvaţi viaţa, gândiţi-vă mai bine să ajungeţi la fort şi lăsaţi-l pe mohican în seama providenţei. Da, da! Cerbul care se duce prea des să lingă roua de pe frunze dă până la urmă de vânător.

CAPITOLUL VII

Să fie acesta Yarrow-ul fugar,
Spre-a cărui ape mă poartă-nchipuirea
Şi mi-l trezeşte ca pe-un vis hoinar?
Icoană care-ţi cată amintirea?
O, de-aş avea cu mine-un trubadur
Cântând din harfă cânt de veselie,
Ca să alunge liniştea din jur,
Ce-n inimă-a turnat melancolie.

Wordsworth

Scena nu era lipsită de sublim şi generoasa, înflăcărata Mabel, când barca părăsi locul unde se adăpostiseră până atunci şi ajunse pe firul apei, simţi sângele curgându-i mai repede prin vine şi obrajii îmbujorându-se. Norii se destrămaseră şi întunericul nopţii se mai risipise, dar pădurile suspendate peste maluri le întuneca într-atât, încât ambarcaţiunile alunecau pe râu ca printr-o centură de beznă, care-i ascundea de orice ochi străin. Cu toate acestea, erau stăpâniţi fără vrerea lor de o mare nesiguranţă şi toţi, chiar şi Jasper, care tremura pentru soarta tinerei fete, aruncau priviri neliniştite în jur la orice zgomot suspect ce se auzea din pădure, în timp ce tânărul conducea barca. Jasper mânuia lopata foarte uşor şi atent, fiindcă cel mai mic zgomot în tăcerea nopţii la ora aceea şi într-un astfel de loc ar fi putut trăda irochezilor la pândă poziţia lor.

Toate acestea subliniau grandoarea situaţiei în care se găsea Mabel Dunham, făcând ca, clipele prin care trecea să fie cele mai emoţionante din câte petrecuse în scurta ei existenţă. Plină de însufleţire, obişnuită să nu-şi piardă încrederea în sine şi mândră că e fată de soldat, nu se putea spune că-i era frică; totuşi, inima îi bătea mai iute decât de obicei şi ochii îi erau plini de străfulgerări dârze,

care se pierdeau în întuneric, simţăminte ce se succedau cu repeziciune, adăugându-se întâmplărilor nopţii şi sublimului acestei scene.

— Mabel! spuse Jasper încet, în timp ce pirogile pluteau atât de aproape una de alta, încât mâna lui le ţinea alăturate.
Să nu te temi şi să ai încredere în noi că te vom apăra... vrei?

— Sunt fată de soldat, după cum ştii, Jasper Western şi mi-ar fi ruşine să mărturisesc că mă tem.

— Bizuie-te pe mine... bizuie-te pe noi toţi. Unchiul dumitale, Călăuză, mohicanul, dacă bietul om ar mai fi aici şi eu însumi vom înfrunta orice primejdie ca să nu ţi se întâmple nimic.

— Cred, Jasper – răspunse fata, jucându-se, fără să-şi dea seama, cu mâna în apă. Ştiu că unchiul mă iubeşte şi că înainte de a se gândi la el însuşi se gândeşte la mine şi nu mă îndoiesc că sunteţi toţi prietenii tatălui meu şi vreţi s-o ajutaţi pe fata lui. Şi-apoi, nici nu sunt atât de slabă şi neajutorată cum vă închipuiţi, fiindcă, deşi sunt numai o fată de la oraş şi cele mai multe dintre ele văd primejdia unde nu există, îţi făgăduiesc că nu voi fi atât de nesăbuită să te împiedic, cu spaima mea, să-ţi faci datoria.

— Fiica sergentului are dreptate şi este demna odraslă a bravului Thomas Dunham – zise Călăuză. Ehe, de câte ori nu am iscodit cu tatăl dumitale flancurile şi spatele inamicului în nopţi mai întunecate decât asta, aşteptându-ne ca în fiecare clipă să cădem într-o ambuscadă sângeroasă! Când a fost rănit la umăr, eram alături de bărbatul acesta curajos şi când îl vei întâlni, îţi va povesti cum am reuşit să trecem un râu ca să ne salvăm scalpul.

— Mi-a şi povestit-o – zise Mabel, cu voce mai tare decât era prevăzător în situaţia în care se aflau. Mi-a istorisit toate aceste întâmplări şi-ţi mulţumesc din suflet că l-ai ajutat. Dumnezeu te va răsplăti, Călăuză şi poţi să ceri de la fiica lui orice dovadă de recunoştinţă şi ţi-o va da bucuroasă.

— Da, da, toate făpturile nevinovate şi gingaşe ca

dumneata vorbesc astfel. Înainte de dumneata am cunoscut câteva, iar despre altele am auzit! Sergentul mi-a vorbit despre tinereţea lui, despre mama dumitale, cum i-a făcut curte, de nemulţumirile şi dezamăgirile suferite, precum şi de succesul pe care l-a avut până la urmă.

— Mama mea nu a trăit destul ca să-l poată răsplăti pentru lupta dusă de el s-o ia de soţie – zise Mabel. Cu buze tremurânde.

— Aşa mi-a spus şi dânsul. Sergentul acesta cinstit nu mi-a ascuns nimic, deoarece, cu mult mai mare decât mine, m-a socotit în numeroasele noastre aventuri oarecum ca pe un copil al său.

— Şi poate că ar fi fost bucuros să-i şi fi într-adevăr – zise Jasper, cu o oarecare asprime în glas; care-i dezminţea încercarea de a glumi.

— Şi dac-aş fi, Eau-douce, cu ce-aş păcătui? Mă cunoaşte şi ştie că mă pricep să urmăresc o pistă sau să fac o recunoaştere şi m-a văzut adesea dând piept cu francezii. M-am gândit uneori, flăcăule, că toţi ar trebui să ne căutăm soţii, fiindcă cel ce trăieşte numai prin păduri, cu duşmanii şi animalele sălbatice, îşi pierde treptat instinctele fireşti omului.

— În urma exemplelor pe care am apucai să le văd – zise Mabel – am ajuns să cred că cei ce trăiesc mult timp prin păduri scapă de multe obiceiuri rele şi falsităţi ale oraşului.

— E greu, Mabel, să fi mereu în prezenţa lui Dumnezeu şi să nu simţi puterea bunătăţii Sale. Eu am asistat la serviciul religios din garnizoane şi m-am străduit din răsputeri să fiu un adevărat soldat, să mă rog cu cei ce se rugau, fiindcă, deşi nu m-am înrolat în serviciul regelui, lupt pentru el şi servesc cauza şi fac tot ce-mi stă în putere să slăvesc divinitatea aşa cum se practică în garnizoană, dar în inima mea nu se nasc niciodată simţămintele sfinte şi adevărata iubire care mă cuprind când mă aflu singur cu Dumnezeu în mijlocul pădurii. În codru mi se pare că mă găsesc faţă în faţă cu acest stăpân al meu şi tot ce mă înconjoară îmi apare atât de proaspăt şi de frumos, de parcă le-ar fi creat mâinile sale şi nimic nu mă lasă nepăsător. Nu, nu, în

realitate pădurea e un adevărat templu, fiindcă acolo gândurile se înalţă libere, până dincolo de noi.

— Ai dreptate, meştere Călăuză – spuse Cap – e un adevăr cunoscut de toţi cei ce trăiesc în singurătate. Din ce cauză, de pildă, sunt în general marinarii atât de religioşi şi conştiincioşi în ceea ce fac, dacă nu din pricină că se află adeseori singuri în faţa providenţei şi că au legături atât de puţine cu nedreptăţile de pe uscat! De multe ori am făcut de cart la Ecuator şi pe oceanele sudice în nopţi luminate de stelele cerului şi vă pot spune, prieteni, că astfel de clipe îţi dau prilejul să-ţi cercetezi conştiinţa. De câte ori n-am scuturat-o pe a mea în asemenea momente, până ce ascunzişurile şi golurile din ea au scârţâit din încheieturi! Cred ca şi dumneata, meştere Călăuză, că dacă vrei să găseşti un om cu adevărat religios, trebuie să-l cauţi pe mare sau în păduri.

— Unchiule, după câte ştiu, marinarii nu sunt priviţi în general ca oameni religioşi.

— Asta e o calomnie murdară, fetiţo! Cere-i unui marinar să-ţi spună cinstit ce părere are despre cei de pe uscat... predicatori şi alţii şi vei afla reversul primei păreri. Nicio altă categorie de oameni nu e atât de calomniată în privinţa asta ca marinarii şi numai din pricină că nu stau acasă pentru a-i apăra şi a le da bani popilor. Poate că nu sunt atât de îndoctrinaţi ca cei de pe uscat, însă în ceea ce priveşte esenţa creştinismului, marinarul îl întrece cu mult pe omul de pe uscat.

— Eu, meştere Cap – răspunse Călăuză – nu-mi pot exprima părerea în problema aceasta, dar spun deschis că vorbele dumitale sunt întrucâtva adevărate. În ceea ce mă priveşte, eu n-am nevoie de tunete ori de fulgere ca să-mi amintesc de Dumnezeu şi nu mă gândesc niciodată la bunătatea Lui când sunt mâhnit ori mă aflu la ananghie, ci în zile calme, solemne, liniştite, în pădure. Când vocea Lui o aud în trosnetul unei crengi uscate sau în cântecul unei păsări cel puţin tot atât de bine cum poate fi auzită în toiul furtunilor şi al uraganelor. Dar tu ce părere ai, Eau-douce? Ai înfruntat furtunile ca şi meşterul Cap şi cunoşti pesemne

simţămintele pe care le stârnesc în om.

— Mă tem că sunt prea tânăr şi prea lipsit de experienţă ca să fiu în stare să spun prea multe în legătură cu subiectul acesta – răspunse Jasper, modest.

— Ai totuşi simţămintele dumitale – zise Mabel cu vioiciune. Nu poţi şi nimeni nu poate să treacă prin astfel de evenimente, fără să simtă câtă încredere trebuie să aibă în Dumnezeu.

— Nu pot spune că nu sunt uneori stăpânit de astfel de gânduri, mă tem însă că asta nu se întâmplă prea des şi nici cu destulă credinţă.

— Uite, ăştia sunt oamenii de apă dulce – zise Cap, compătimitor. Să nu te aştepţi la prea multe de la acest tânăr, Mabel şi cred, domnule Jasper, că porecla pe care o porţi îmi confirmă părerea. Nu fi se spune Eau-de-vie[8]?

— Eau-douce – răspunse calm Jasper, care, navigând pe lac, îşi însuşise câteva noţiuni din limba franceză şi din dialectele indiene. Porecla aceasta mi-au dat-o indienii irochezi, ca să mă deosebească de unii din camarazii mei, care navigaseră cândva pe mare şi nu mai conteneau să împuie urechile băştinaşilor cu povestiri despre marile lor lacuri cu apă sărată.

— Şi de ce nu le-ar fi povestit? Că doar nu-i sălbăticesc mai mult prin asta! Chiar dacă nu i-ar civiliza, nu-i fac mai cruzi decât sunt. Da, da! Oh, Eau-douce înseamnă pesemne rachiu alb, care până la urmă nu-i mare lucru şi i se poate spune şi Douce[9], fiindcă este o băutură drăcească.

— Eau-douce înseamnă apă dulce, adică apă care poate fi băută. Aşa-i spun francezii apei de băut – răspunse Jasper, oarecum iritat de felul în care Cap îi răstălmăcea porecla, deşi era unchiul lui Mabel.

— Şi cum dracu' ajung ei la Water[10] de la Eau-douce, când asta înseamnă rachiu – Eau de vie? Asta o fi franceza

---

[8] Rachiu (în limba franceză în text.)

[9] În engleză se aseamănă, ca pronunţie, cu „deuce", care înseamnă naiba, diavol.

[10] Apă, în limba engleză; se observă că e un joc de cuvinte.

care se vorbeşte aici, nu aceea de la Burdux[11] sau alte porturi franceze; de altfel, eau în jargonul marinarilor înseamnă totdeauna rachiu şi eau de vie, un rachiu de calitate superioară. Nu-ţi reproşez ignoranţa, tinere, fiindcă, în situaţia dumitale este de înţeles şi n-ai ce-i face. Dacă vrei să vii cu mine. O călătorie-două pe Atlantic ţi-ar prinde bine pentru tot restul zilelor dumitale şi Mabel, o dată cu toate celelalte fete tinere de pe lângă coastă, va avea o mai bună părere despre dumneata chiar dacă ai atinge vârsta arborilor din această pădure.

— Nu. Nu! îl întrerupse Călăuză cel sincer şi mărinimos. Te asigur că Jasper are destui prieteni în această regiune chiar dacă nu merge cu dumneata şi deşi priveşte lumea potrivit firii lui, o călătorie pe mare nu i-ar folosi mai mult decât altuia, iar dacă ar rămâne pe loc, nu am avea o părere mai rea despre dânsul. Eau-douce sau Eau de vie, oricum i-ar spune, rămâne un tânăr curajos şi cinstit şi când el stă de veghe, dorm tot atât de bine de parc-aş fi eu de gardă, ba poate chiar mai bine. Cred că fiica sergentului, aici de faţă, nu este de părere că flăcăul ar trebui să călătorească pe mare pentru a fi un om adevărat, demn de respect şi atenţie.

Mabel nu răspunse, ba chiar îşi întoarse capul spre malul apusean, deşi, din cauza întunericului, nu ar fi avut nevoie să-l întoarcă pentru a-şi ascunde faţa. Jasper simţi însă nevoia să spună ceva; mândria tinereţii şi bărbăţiei lui se revolta la gândul de a apărea ca un om incapabil să impună respect semenilor săi, sau ca unul care provoacă zâmbetul fetelor de aceeaşi vârstă. Cu toate acestea, nu voia să-l jignească pe unchiul lui Mabel şi puterea lui de a se stăpâni îi făcea o şi mai mare cinste decât modestia şi curajul său.

— Nu pretind că am ceea ce-mi lipseşte – zise el – nici că aş cunoaşte oceanul sau navigaţia. Noi străbatem lacul de la un capăt la altul, orientându-ne după stele şi busolă, fără să folosim cifre şi calcule. Avem, totuşi şi noi pretenţiile noastre, asemănătoare cu cele auzite adesea de la marinarii care şi-au petrecut ani de zile pe ocean. Mai întâi,

---

[11] Este vorba de Bordeaux.

uscatul nu dispare niciodată din ochii noştri şi cea mai mare parte a timpului ne-o petrecem într-o colibă pe ţărm, ceea ce, după câte am auzit că se spune de multe ori, te face un marinar încercat. Rafalele noastre de vânt sunt atât de neaşteptate şi de violente, încât ne obligă să ne refugiem mereu în porturi.

— Mai aveţi şi plumburile de sondaj.

— Nu prea ne sunt de folos şi arareori aruncăm sondele.

— Pe mări…

— Am auzit vorbindu-se de ele, dar mărturisesc că nu le-am văzut niciodată.

— Oh, la dracu', ce pedeapsă! Auzi, un călător care să nu fi navigat niciodată pe mare! Băiete, nu poţi să pretinzi câtuşi de puţin că eşti marinar! Cine dracu' a auzit vreodată de un marinar care să nu cunoască marea?

— Nu pretind că posed o pregătire deosebită, meştere Cap.

— Afară de trecerea prin cataracte, Jasper, afară de trecerea prin cataracte şi repezişuri – zise Călăuză, sărindu-i în ajutor. În privinţa asta, chiar şi dumneata, meştere Cap, trebuie să recunoşti că e îndemânatic. Eu cred că orice om trebuie apreciat sau condamnat, potrivit cu calităţile sale şi dacă meşterul Cap nu are nicio valoare când e să străbată cataractele fluviului Oswego, mă gândesc că este foarte folositor când pământul nu se mai vede; şi dacă Jasper nu e folositor când pământul nu se mai vede, nu uit că are un ochi ager şi o mâna sigură pentru trecerea printr-o cataractă.

— Dar Jasper nu este nefolositor şi nu va fi niciodată nefolositor când uscatul nu se mai vede – zise Mabel cu atâta vioiciune şi energie, încât vocea ei dulce şi limpede provocă uimire şi în jur se lăsă o tăcere adâncă. Nimeni nu poate fi nefolositor într-un loc când e atât de folositor într-altul, asta vreau să spun; deşi cred că nu este tot atât de priceput pe mare ca unchiul meu.

— Da, văd că vă susţineţi reciproc ignoranţa – zise Cap, rânjind. Noi, marinarii, suntem atât de copleşiţi ca număr când ne aflăm pe uscat, încât numai arareori ni se

recunoaşte ceea ce ni se cuvine; dar când aveţi nevoie de apărare sau să vi se transporte mărfurile, suntem chemaţi cu strigăte puternice.

— Dar, unchiule, coastele noastre nu le atacă nimeni dinspre uscat, aşa că marinarii nu se luptă decât cu alţi marinari.

— Ca să vezi ce înseamnă ignoranţa! Ia răspunde, nepoată, unde sunt toţi duşmanii care au debarcat în această ţară: francezi şi englezi?

— E drept, unde sunt? strigă Călăuză. La întrebarea asta nu poate răspunde nimeni mai bine decât noi, cei ce locuim prin păduri, meştere Cap. Am urmărit de multe ori direcţia marşului lor după oasele înălbite de ploi şi le-am găsit urmele după morminte, mulţi ani după ce mândria lor dispăruse o dată cu ei. Generalii şi soldaţii presăraseră uscatul, dovedind ce înseamnă omul împins înainte numai de dorinţa faimei şi de năzuinţa de a fi mai mult decât semenii săi.

— Mărturisesc, meştere Călăuză, că ai păreri destul de remarcabile pentru un om care nu trăieşte decât cu flinta în mână, arareori respiră un aer fără miros de praf de puşcă şi nu iese din vizuina sa decât să urmărească duşmanul.

— Dacă dumneata crezi că-mi petrec viaţa ca să mă războiesc cu semenii mei, înseamnă că nu mă cunoşti nici pe mine şi nu cunoşti nici istoria vieţii mele. Omul care-şi petrece viaţa prin păduri şi la graniţă e silit să se adapteze mediului înconjurător, trăgând foloasele cuvenite. Din punctul acesta de vedere nu am nicio răspundere, fiindcă nu sunt decât un vânător modest şi fără putere, un cercetaş şi o călăuză. Adevărata mea chemare este vânătoarea, în orice situaţie m-aş afla: în cadrul unei armate, în timp de campanie sau în timp de pace, deşi sunt în slujba unui ofiţer care acum lipseşte, fiindcă e plecat în garnizoană, unde nu-l voi urma niciodată. Nu, nu vărsarea de sânge şi războiul sunt adevărata mea vocaţie, ci pacea şi mila. Totuşi, trebuie să-l înfrunt pe duşman la fel de bine ca oricare altul şi dacă e vorba de un Mingo, îl privesc ca pe un şarpe, ca pe ceva ce trebuie strivit cu călcâiul ori de

câte ori ai prilejul.

— Prea bine, prea bine, m-am înşelat asupra vocaţiei dumitale, despre care am crezut că e tot atât de statornic războinică, după cum e aceea a tânărului şef de pe o navă. Iată-l, de pildă, pe cumnatul meu. A fost soldat de la şaisprezece ani şi socoate că meseria lui e tot atât de respectabilă, din toate punctele de vedere, ca aceea de marinar, problemă care nu are rost s-o discuţi cu el.

— Tatăl meu e convins că a fi soldat e o cinste – zise Mabel – fiindcă şi tatăl său a fost tot soldat.

— Da, da – spuse Călăuză – sergentul are în general o fire de om războinic şi cea mai mare parte a lucrurilor de pe această lume el le judecă în legătură cu ţeava puştii sale. Acum, de pildă, preferă o carabină militară în locul unei puşti cu două ţevi lungi. Oamenii se aleg cu astfel de prejudecăţi datorită unei obişnuinţe îndelungate şi prejudecata este pesemne defectul cel mai obişnuit al naturii omeneşti.

— Numai pe uscat se petrece asta – zise Cap. Eu nu m-am întors niciodată dintr-o călătorie fără să fac aceeaşi remarcă. La ultima mea debarcare, în tot New York-ul aproape că nu găseam un om care să aibă despre probleme şi lucruri privite în general aceeaşi părere ca mine. Toţi oamenii păreau să-şi fi cules ideile la voia întâmplării şi când se abăteau cât de puţin de la propriile lor păreri, făceau de obicei un stânga-mprejur şi se cramponau de părerea contrarie.

— Tu înţelegi asta, Jasper? şopti Mabel, zâmbind tânărului, care-şi ţinea piroga cât mai aproape, ca să se afle alături de fată.

— Între apa dulce şi cea sărată nu e o deosebire atât de mare, încât noi, cei ce ne petrecem viaţa aici, să nu ne putem înţelege cu ceilalţi. Ca să pricepi concepţia îndeletnicirii noastre nu-i cine ştie ce merit, Mabel.

— Nici religia – continuă Cap – nu mai este amarată exact în acelaşi loc unde se găsea în tinereţea mea;; se schimbă direcţia şi i se imprimă viraje pe uscat aşa cum se întâmplă cu toate celelalte lucruri, aşa că nu-i de mirare că din când

în când se trezesc blocaţi. Totul pare să se schimbe, în afara busolei, care şi ea are variaţiile ci.

— Păi – răspunse Călăuză – eu am crezut că religia şi busola rămân neschimbate.

— Asta se întâmplă numai pe mare, în afară de excepţii. Pe mare, credinţa religioasă nu s-a schimbat din ziua când am pus prima oară mâna pe găleata cu gudron. Niciun om cu frica lui Dumnezeu nu va nega asta. Între felul de acum de a privi religia pe bordul unei nave şi acela de pe vremea când am intrat în marină nu e nicio deosebire; pe când pe uscat situaţia este cu totul alta. Te rog să mă crezi, meştere Călăuză, că numai cu greu poţi găsi un om, vreau să spun un om de pe uscat, care să privească problema asta ca acum patruzeci de ani.

— Totuşi, Dumnezeu nu s-a schimbat, creaţiile sale sunt aceleaşi, acelaşi şi cuvântul său, aşa că nici cei ce ar trebui să-i binecuvânteze şi să-i cinstească numele nu s-ar cuveni să se schimbe.

— Dar nu pe uscat. Asta-i partea cea mai rea a pământului, că este în continuă mişcare; ascultă-mă pe mine, ăsta-i adevărul, deşi uscatul pare atât de solid. Dacă plantezi un arbore, când te întorci la el după o călătorie de trei ani nu-l mai găseşti cum l-ai lăsat. Oraşele se dezvoltă, răsar străzi noi; cheiurile se transformă şi întreaga faţă a pământului se schimbă. În vreme ce o navă se întoarce din India aşa cum a plecat, exceptând vopseaua, avariile şi accidentele petrecute pe mare.

— Asta-i adevărat, meştere Cap şi e mare păcat. Ah, tot ceea ce numesc ei îmbunătăţiri n-au făcut decât să dăuneze şi să transforme uscatul! Toate creaţiile glorioase ale lui Dumnezeu sunt zilnic distruse şi înlăturate şi mâna omului pare să se ridice, dispreţuind puternica Lui voinţă. Se pare că pe meleagurile din apusul şi sudul Marilor Lacuri, pe unde eu nu am fost niciodată, se văd semne mai îngrozitoare decât în oricare alte părţi.

— Ce vrei să spui, Călăuză? întrebă Jasper, modest.

— Vorbesc de meleagurile însemnate de răzbunarea cerului, care poate s-a arătat ca o mustrare gravă făcută

oamenilor de pe acolo, lipsiţi de conştiinţă şi plini de deşertăciune. Acestor meleaguri li se spune prerii şi i-am auzit pe destul de mulţi indieni Delawar cinstiţi, pe care i-am cunoscut, zicând că mânia lui Dumnezeu s-a abătut atât de năprasnic asupra acestor locuri, încât sunt lipsite cu totul de copaci. Asta e o mare nenorocire, care a lovit un pământ nevinovat, nefiind altceva decât urmarea îngrozitoare a nesăbuitei voinţe de distrugere.

— Am văzut totuşi colonişti care vor ca aceste locuri să nu fie acoperite de păduri, ca să nu trebuiască să le defrişeze. Îţi place pâinea care te hrăneşte, Călăuză, totuşi grâul nu poate să se coacă la umbră.

— Dar cinstea se poate naşte şi acolo, Jasper, ca şi dorinţe simple şi iubirea faţă de Dumnezeu. Până şi meşterul Cap poate să-ţi spună că o câmpie fără arbori se aseamănă cu o insulă pustie.

— Asta aşa ar fi – zise Cap – dacă insulele pustii n-ar aduce şi ele un folos, servind la corectarea calculelor. Dacă mi s-ar cere părerea, eu, neavând niciodată treabă cu o câmpie, n-am de ce s-o doresc acoperită de copaci. Deoarece natura i-a dat omului ochi să se uite în jurul său şi un soare să-i lumineze calea, nu văd la ce ar folosi copacii, în afară de cazul că vrei să construieşti cu ei nave şi uneori să ridici vreo casă, mai ales când nu fac fructe sau nu se caţără vreo maimuţă pe ei.

Călăuză nu răspunse, dar scoase un sunet gutural, impunând tăcere tovarăşilor săi. În timp ce conversaţia de mai sus se ducea în şoaptă, pirogile coborâseră încet, purtate de curent prin umbrele adânci ale malului apusean, folosindu-se lopeţile numai pentru păstrarea direcţiei dorite. Viteza curentului varia foarte mult; în unele locuri apa mergea mai domol, dar într-altele, cu o viteză ce depăşea două, ba chiar trei mile pe oră, iar la repezişuri, năpustindu-se înainte cu o viteză înfricoşătoare pentru un ochi neexperimentat. Jasper era de părere că, lăsându-se în voia curentului, ar putea ajunge la gura râului în două ore, socotite din clipa când părăsiseră malul şi se înţelese cu Călăuză ca deocamdată să facă aşa încât pirogile să

plutească în voie până când vor trece cel puţin primele pericole ale felului acesta nou de a naviga. Vorbiseră, ca şi mai înainte, foarte încet şi cu grijă, fiindcă, deşi pădurea vastă, neînchipuit de întinsă, era stăpânită de o tainică tăcere, natura vorbea cu mii de glasuri limbajul elocvent al nopţii meleagurilor sălbatice. Prin zeci de mii de arbori adia vântul, apa curgea în valuri mărunte, pe alocuri plescăind de-a lungul malurilor, din când în când se auzea trosnetul unei ramuri sau al unui trunchi de copac, ca şi când un lemn s-ar fi lovit de altul. Toate sunetele vieţii amuţiseră. Într-un rând, lui Călăuză i se păru că desluşeşte, venind din depărtare urletul unui lup dintre puţinii care dădeau târcoale prin această pădure; dar era un urlet scurt, imprecis, care putea fi şi rodul închipuirii. Când le impuse tăcere tovarăşilor săi, aşa cum s-a arătat, urechea lui mereu trează prinsese trosnetul caracteristic al unei crengi uscate, care, dacă nu-l înşelau simţurile, venea de pe malul apusean. Cei obişnuiţi cu sunetul acesta caracteristic ştiu uşurinţa cu care prinde urechea trosnetul unei ramuri rupte de pasul unui om, deosebindu-l de toate celelalte zgomote ale pădurii.

— Un om umblă pe mal – îi spuse Călăuză lui Jasper, nu în şoaptă, dar destul de încet ca vocea lui să nu fie auzită de departe. Să fi şi trecut râul blestemaţii de irochezi, împreună cu armele lor, fără barcă?

— Poate că e mohicanul! Fără îndoială că, ştiind unde să ne caute, merge prin partea asta a râului. Îngăduie-mi să trag mai aproape de mal, să văd ce e!

— Bine, băiete, dar oricum, vâsleşte cu mare băgare de seamă şi în niciun caz nu te aventura pe mal, fără a lua măsuri de prevedere.

— Oare e prudent? întrebă Mabel cu atâta elan, că vocea ei dulce, împotriva oricărei precauţii, răsună destul de puternic.

— E toarte imprudent să vorbeşti aşa de tare, frumoasă fată! După ce atât de multă vreme nu am auzit decât voci bărbăteşti, glasul dumitale melodios îmi face plăcere, dar nu trebuie să vorbeşti tare tocmai acum. Tatăl dumitale,

cinstitul sergent, îţi va spune de îndată ce vei ajunge la el că tăcerea e o virtute de două ori mai preţioasă când urmăreşti o pistă. Du-te, Jasper şi dă dovadă de prudenţa firii tale.

Abia după ce trecuseră zece minute de nelinişte, de când Jasper, desprinzându-şi piroga de aceea a lui Călăuză fără să facă un zgomot mai mare decât cel pe care l-ar fi pricinuit dacă ar fi fost înghiţită de întuneric, Mabel îşi dădu seama că tânărul se aventura într-adevăr într-o acţiune, după părerea ei, foarte primejdioasă. În vremea aceasta, ei pluteau în cealaltă pirogă în josul curentului, fără un cuvânt, ba s-ar putea spune, aproape chiar şi fără să respire, atât erau de atenţi să prindă şi cel mai mic zgomot ce s-ar auzi dinspre mal. În jur domnea mereu aceeaşi linişte solemnă, aproape sublimă; apa sărind peste unele obstacole mici întâlnite în cale şi foşnetul copacilor erau singurele zgomote care întrerupeau somnul pădurii. După ce se scurseră cele zece minute, se auzi foarte slab trosnetul câtorva crengi uscate şi lui Călăuză i se păru că desluşeşte şoapta a două glasuri.

— Poate că mă înşel – zise el – fiindcă mintea îşi închipuie adesea ceea ce inima doreşte, însă mi se pare că aud vocea şoptită a mohicanului.

— Sălbaticii mai umblă oare după moarte pe pământ? întrebă Cap.

— Desigur, ei umblă, ba chiar vânează, însă numai pe veşnicele plaiuri de vânătoare. După ce sufletul părăseşte corpul, un indian nu mai are nicio legătură cu pământul. E împotriva firii lui să mai dea târcoale wigwamului său, când i-a trecut vremea.

— Uite ceva pe apă – şopti Mabel, care, de când dispăruse Jasper, sfredelise şi mai atent întunericul cu privirea.

— Este piroga lui! exclamă Călăuză, plin de bucurie. Pesemne ca totul e în regulă, altfel nu l-am vedea atât de curând pe flăcăul nostru.

După vreun minut, când cele două pirogi se apropiară atât de mult încât cei dinăuntru se puteau vedea şi

alunecau iar una lângă alta, la pupa propriei sale bărci apăru silueta lui Jasper, iar la prora aceea a altei persoane; când tânărul marinar se aplecă mai tare, mânuind mai cu putere lopeţile, îl lasă descoperit pe însoţitorul sau. Pe care Călăuză şi Mabel îl recunoscură numaidecât – era indianul Delawar.

— Chingachgook, frate! strigă Călăuză în dialectul celuilalt, cu un tremur al vocii, care-i trăda emoţia adâncă. Şef al mohicanilor, inima mea e plină de bucurie. Am luptat adesea împreună, dar mă temeam că totul se sfârşise.

— *Hugh*! Mingo... sunt squaw[12]. Trei scalpuri de-ale lor atârnă la brâul meu. Nu se pricep să-l lovească pe Marele-Şarpe din tribul Delawar. Inimile lor nu au sânge şi gândurile lor sunt îndreptate spre cărarea întoarcerii acasă, peste Lacul cel Mare.

— Ai fost printre ei, şefule? Ce s-a întâmplat cu războinicul cu care te-ai luptat în râu?

— S-a făcut peşte şi este la fund, cu ţiparii! Fraţii săi îşi pot pune momeala-n cârlige ca să-l pescuiască. Ascultă, Călăuză, i-am numărat pe duşmani şi am atins flintele lor.

— Oh! Mi-am închipuit eu că o să fi prea cutezător! exclamă Călăuză în limba engleză. Curajosul nostru tovarăş a îndrăznit să se ducă în mijlocul duşmanilor şi le-a auzit toate tainele, – zise el, întorcându-se spre ceilalţi. Vorbeşte, Chingachgook, ca să le comunic şi prietenilor noştri ceea ce ştim noi.

Atunci, mohicanul începu să povestească încet şi grav ceea ce era mai însemnat din descoperirile sale de când se luptase ultima oară cu duşmanul lui în fluviu. Nu mai aminti de soarta acestuia, fiindcă un războinic nu are obiceiul să se laude în decursul unei relatări directe a faptelor. După ce rămăsese biruitor în lupta îngrozitoare pe care o dusese, pornise înot spre malul răsăritean, ieşise prevăzător pe uscat şi, la adăpostul întunericului, se amestecase printre irochezi, fără să fie descoperit şi, ceea ce e mai important, nici măcar bănuit. E drept că fusese întrebat într-un rând cine era şi răspunsese că e Vârf-de-Săgeată şi nu l-au mai

---

[12] Femeie.

întrebat nimic. Din vorbele lor s-a convins în scurtă vreme că irochezii porniseră prin pădure cu intenţia de a pune mâna pe Mabel şi pe unchiul ei, cu toate că în ceea ce priveşte gradul acestuia nu încăpea nicio îndoială că se înşelaseră. Auzise, pe de altă parte, destul ca să i se confirme bănuiala că Vârf-de-Săgeată îi trădase duşmanilor lor, din cauze greu de ghicit, fiindcă nu i se dăduse încă răsplata acestor servicii.

Călăuză nu le comunică celorlalţi din toate aceste informaţii decât ceea ce putea să-i îmbărbăteze, subliniind faptul că venise clipa să se străduiască şi mai mult ca până acum şi să scape înainte ca irochezii să se dezmeticească din zăpăceala pricinuită de pierderile suferite.

— Sunt sigur că ne aşteaptă la repeziş, aşa că, sau trecem pe lângă ei, sau cădem în mâinile lor. Depărtarea de garnizoană va fi după aceea atât de scurtă, încât aproape mă gândesc s-o debarc pe Mabel şi s-o conduc singur pe poteci cunoscute numai de mine; aş lăsa pirogile să coboare prin repezişuri şi cum le-o fi scris.

— Încercarea asta n-are sorţi de izbânda, Călăuză – îl întrerupse Jasper cu însufleţire. Mabel nu este destul de rezistentă să cutreiere pădurea pe o asemenea noapte. Îmbarc-o în piroga mea şi te asigur că, sau îmi voi pierde viaţa, sau o voi trece prin repeziş în siguranţă, în ciuda întunericului nopţii.

— Nu mă îndoiesc, flăcăule şi toţi sunt convinşi că vrei să faci orice ca să-i fi de folos fiicei sergentului, dar e nevoie şi de ochii providenţei, nu numai de-ai tăi, ca să treci teafăr prin repezişul fluviului Oswego într-o noapte atât de întunecoasă.

— Şi cine o va conduce teafără la garnizoană, dacă merge prin pădure? Pe uscat, noaptea nu e tot atât de întunecoasa ca pe apă? Sau crezi cumva că eu îmi cunosc meseria mai puţin decât ţi-o cunoşti dumneata pe-a dumitale?

— Drept e, băiete, dar dacă eu m-aş rătăci în întuneric şi cred că nimeni pe lume nu ar putea spune fără să mintă că asta mi s-a întâmplat vreodată, dar dacă m-aş rătăci, totuşi

nu s-ar întâmpla nimic mai rău decât să petreacă o noapte în pădure, în vreme ce o greşeală de vâslă la repeziş sau o mare abatere a pirogii v-ar arunca pe amândoi în râu, de unde este mai mult decât probabil că fiica sergentului nu va mai ieşi vie.

— Să hotărască Mabel, sunt convins că se va simţi mai în siguranţă în canoe.

— Eu am o mare încredere în amândoi – răspunse fata – şi nu mă îndoiesc o clipă că şi unul şi altul e gata să-i dovedească tatălui meu marea preţuire pe care o aveţi pentru el; dar mărturisesc deschis că nu mi-ar plăcea să părăsesc piroga câtă vreme e sigur că în pădure se află duşmani ca aceia pe care i-am văzut. Însă unchiul meu este cel îndrituit să hotărască ce trebuie să fac.

— Nu-mi plac pădurile – zise Cap – şi pe râu avem de parcurs un drum precis. Pe lângă faptul, meştere Călăuză, că ai uitat rechinii, ca să nu mai vorbim de sălbatici.

— Rechini! Dar cine a auzit vreodată de rechini prin pustietăţile de pe pământ!

— Ei, rechini, urşi ori lupi, nu are nicio importanţă cum le spui acestor animale, dacă au putinţa şi puterea să muşte!

— Ei, Doamne, omule, te temi cumva de animalele din pădurile americane? Sunt de acord că un leopard este un animal de care te poţi teme, dar în faţa unui vânător cu experienţă e neputincios. Vorbeşte de indienii Mingo şi de mişeliile lor dacă vrei, dar nu stârni o alarmă falsă în legătură cu lupii şi urşii.

— Ehei, meştere Călăuză, ceea ce spui poate fi acceptabil pentru dumneata, care cunoşti probabil toate vietăţile ce ţi-ar ieşi în cale! Principalul e obişnuinţa, că îl face pe om îndrăzneţ, fără ea fiind supus simţământului fricii. Am cunoscut marinari la latitudini mici care înotau uneori ore întregi printre rechini de cincisprezece-douăzeci de picioare, fără să se sinchisească de ei mai mult decât un ţăran care nu se gândeşte că pe lângă el ies pe uşa bisericii, după slujba de duminică şi alţii ca dânsul.

— Extraordinar! exclamă Jasper, care nu se alesese din îndeletnicirea sa cu partea ei esenţială, aceea de a inventa

poveşti. Totdeauna am auzit că a te aventura printre rechini înseamnă moarte sigură!

— Am uitat să vă spun că băieţii ăştia luau cu ei şi o bară de înfăşurat cabestanul sau vergele ascuţite de tunari, sau răngi ca să le plesnească peste bot pe bestiile astea supărătoare. Nu, nu-mi plac urşii, nici lupii, deşi o balenă, după ce a fost uscată şi sărată, este, după părerea mea, aproape acelaşi lucru cu un hering roşu. Cred că e mai bine pentru mine şi Mabel să rămânem în pirogă.

— Mabel ar face bine să schimbe piroga – adăugă Jasper. A mea este goală şi chiar Călăuză va admite că ochiul meu este, pe apă, mai sigur decât al lui.

— Asta recunosc cu bucurie, băiete. Apa e elementul dumitale şi nimeni nu neagă faptul că te pricepi perfect să umbli cu el. Ai dreptate, fiica sergentului e mai sigură în piroga ta decât în a mea şi, deşi aş păstra-o bucuros lângă mine, ţin prea mult la siguranţa ei, ca să nu-i dau un sfat cinstit. Trage-ţi luntrea lângă a mea, Jasper, şi-ţi voi încredinţa o comoară preţioasă.

— Aşa o şi socot – răspunse tânărul, îndeplinind fără o clipă de întârziere ceea ce i se ceruse.

Mabel trecu în barca cealaltă, aşezându-se pe bagajele care fuseseră până atunci singura încărcătură a pirogii lui Jasper.

De îndată ce fata se mută, pirogile se plasară la o oarecare distanţă una de altă şi vâslitul începu din nou, cu foarte mare atenţie, ca să nu se facă niciun zgomot. Treptat, amuţiră toţi şi cum se apropiau de temutul repeziş, îi cuprinse emoţia clipei grele prin care trebuiau să treacă. Era aproape sigur că duşmanii se vor strădui să ajungă în punctul acela înaintea lor. A încerca să treci prin repeziş pe un întuneric atât de adânc apărea atât de puţin probabil, încât Călăuză nu se îndoia că indienii se postaseră pe cele două maluri ale râului, ca să-i atace când vor debarca. El n-ar fi făcut propunerea s-o conducă pe Mabel pe uscat, dacă n-ar fi fost sigur de iscusinţa sa de a transforma această anticipare de succes a duşmanului într-un mijloc de a dejuca planurile irochezilor. Totuşi, reuşita planului adoptat

depindea cu totul de îndemânarea celor ce conduceau pirogile fiindcă, dacă se loveau de stânci, chiar dacă nu se sfărâmau, era aproape sigur că s-ar fi răsturnat şi ei ar fi fost în primejdie de a se îneca, iar Mabel ar fi căzut fără îndoială în mâna urmăritorilor săi. Era aşadar nevoie de o foarte mare atenţie şi fiecare dintre ei fiind prea absorbit de propriile sale gânduri, nu se simţea câtuşi de puţin înclinat să vorbească mai mult decât cereau împrejurările.

În timp ce luntrile înaintau tăcute pe fluviu, începu să se audă mugetul repezişului şi Cap trebui să-şi adune tot curajul ca să nu sară de la locul său, în vreme ce zgomotul prevestitor de nenorocire creştea mereu în întunericul adânc prin care abia distingeai conturul malului împădurit şi bolta întunecată de deasupra capului. Păstra vie amintirea cataractei prin care trecuse şi imaginaţia lui se întrecea în a exagera primejdia străbaterii repezişului, asemănând-o cu saltul precipitat făcut chiar în aceeaşi zi, ba, cuprins de îndoială şi nesiguranţă, amplificând-o la maximum. Totuşi, bătrânul marinar greşea, fiindcă repeziturile de pe Oswego se deosebeau de cataractele lui foarte mult în ceea ce priveşte violenţa şi caracteristicile; repezişul nefiind mai mult decât un curent repede care trece peste stânci şi bancuri de nisip, în timp ce cataractele, după cum s-a arătat, erau demne de numele pe care-l purtau.

Fără îndoială că Mabel era cuprinsă de teamă, dar, în ciuda situaţiei atât de neaşteptate, avea o încredere oarbă în conducătorul bărcii, aşa că nu-şi pierdu cumpătul, pe care şi l-ar fi pierdut totuşi dacă ar fi cunoscut mai bine realitatea şi neputinţa oamenilor în faţa puterii şi măreţiei naturii.

— Acesta este locul de care ai vorbit? îl întrebă ea pe Jasper, când auzi bine mugetul repezişului.

— Da şi te rog, Mabel, să ai încredere în mine. Nu ne cunoaştem demult, dar o zi contează în sălbăticimea asta cât multe zile trăite într-altă parte. Mi-e unul mi se pare că te cunosc de ani şi ani.

— Nici eu nu te privesc ca pe un străin, Jasper. Mă bizui cu totul pe îndemânarea şi pe dorinţa ta de a mă ajuta.

— Să vedem, să vedem! Ah, Călăuză atacă repezişul prea aproape de mijlocul râului! Albia apei este mai lângă malul răsăritean, dar acum nu e cu neputinţă să-l fac să mă audă. Ţin-te bine de barcă, Mabel şi fi fără teamă.

După o clipă, curentul puternic îi târî cu el în repeziş şi timp de trei-patru minute, fata, mai mult uimită decât speriată, nu văzu în jurul său decât valuri alunecoase de spumă şi nu auzi altceva decât mugetul vâltorilor. De nenumărate ori piroga păru gata-gata să se sfărâme în vâltoarea înspumată, care strălucea în ciuda întunericului adânc, dar aluneca mereu mai departe, nevătămată, condusă de braţul viguros al lui Jasper. Numai o singură dată acesta păru că pierde comanda asupra bărcii sale din scoarţă fragilă, care se învârti în jurul propriei sale axe, dar printr-o sforţare deznădăjduită o stăpâni iar şi o băgă din nou pe firul curentului, strădaniile sale fiind răsplătite numaidecât prin aceea că barca începu să plutească liniştită pe apa adâncă de dincolo de repeziş, scăpată acum din orice primejdie şi fără să fi intrat în ea mai mult de o înghiţitură de apă.

— Totul a trecut, Mabel! strigă tânărul, vesel. Am scăpat de pericol şi poţi să speri că-ţi vei vedea tatăl chiar în noaptea aceasta.

— Domnul fie lăudat! Jasper, fericirea asta ţi-o datorez ţie!

— În mare măsură e şi meritul lui Călăuză; dar ce s-a întâmplat cu cealaltă pirogă? Parcă pluteşte ceva pe apă, aproape de noi. Nu cumva e barca prietenilor noştri?

Din câteva lovituri de vâslă, Jasper ajunse lângă obiectul zărit. Într-adevăr, era barca cealaltă, goală şi răsturnată cu fundul în sus. De îndată ce tânărul îşi dădu seama de situaţie, începu să-i caute pe înotători şi, spre marea sa bucurie, îl descoperi pe Cap înotând în direcţia curentului; bătrânul marinar prefera să se înece decât să se suie pe mal şi să nimerească printre sălbatici. Fu tras în pirogă, nu fără greutate şi cercetarea luă sfârşit, fiindcă Jasper era convins că tovarăşul său Călăuză va merge mai degrabă pe jos spre mal, deoarece apa nu era adâncă, decât să-şi

abandoneze scumpa lui carabină.

Restul drumului s-a făcut repede, cu toate că era întuneric şi traseul nesigur. După câtva timp, auziră un zgomot surd, asemănător uneori cu un tunet îndepărtat, însoţit de vuietul învolburării apei. Jasper le spuse tovarăşilor săi că e zgomotul provocat de valurile lacului. În faţa lor apărură fâşii de teren cu linii curbe şi piroga intră uşor în golful format de unele din acestea, apoi se opri pe o plajă plină de pietre. Trecerea de la o situaţie la alta se făcu atât de repede, încât Mabel abia îşi dădu seama de ceea ce se petrece. În câteva minute, merse fără să se oprească prin faţa mai multor santinele, se deschise o poartă şi fata, emoţionată, se pomeni în braţele unui tată aproape străin pentru ea.

CAPITOLUL VIII

A! dragostei tărâm în luminoasă mare
Fără de noapte, fără lună, fără soare:
Tărâm pe care fluviu-i apă vie.
Iar raza de lumină, veşnicie:
Tărâm al nălucirii care pare
O molcomă şi veşnică visare.

Queen's Wake

Odihna după oboseală şi renaşterea simţământului de siguranţă sunt în general dulci şi adânci. Aşa că Mabel nu s-a dat jos din patul ei modest – un pat pe cât îl putea pretinde fiica unui sergent dintr-un post de frontieră îndepărtat – decât mult timp după ce garnizoana făcuse apelul obişnuit cu bătăi de tobă şi se adunase pentru raportul de dimineaţă.

Sergentul Dunham, care avea sarcina de a conduce toată această activitate de fiecare zi, se achitase de îndeletnicirile sale de dimineaţă şi se gândea la pregătirea micului dejun, înainte ca fiica lui să fi ieşit din cameră şi să fi respirat aerul proaspăt, deopotrivă de uimită, încântată şi recunoscătoare pentru noutatea şi siguranţa noii sale situaţii.

Pe timpul în care se petrec cele relatate, fortul Oswego era unul din posturile de graniţă cele mai îndepărtate ale posesiunilor britanice de pe acest continent. El fusese ocupat de curând de un batalion dintr-un regiment scoţian, în care, de la sosirea sa în această ţară, fuseseră primiţi mulţi americani, măsură care îi prilejuise tatălui lui Mabel numirea în postul modest dar plin de răspundere de sergent. În această unitate se mai găseau şi câţiva tineri ofiţeri născuţi şi ei în colonii. Fortul, ca cele mai multe întărituri de felul acesta, era construit să reziste mai bine unui atac al indienilor decât unui asediu regulat; însă marea

greutate a transportului artileriei grele şi a ceea ce mai era necesar făcea ca această a doua situaţie să apară ca o probabilitate atât de îndepărtată, încât inginerii care proiectaseră mijloacele de apărare abia le luaseră în seamă. Fortul dispunea de câteva bastioane de pământ şi buşteni, de un şanţ fără apă, de o estacadă – un gard solid din bârne – de un teren destul de mare de exerciţiu şi de fortificaţii. În zona fortului se găseau câteva piese de artilerie uşoară gata să fie trimise în orice punct unde s-ar fi simţit nevoia şi vreo două tunuri grele erau plasate pe crestele promontoriilor, ca un avertisment pentru cei ce ar îndrăzni să nu le respecte puterea.

După ce Mabel părăsi coliba confortabilă dar destul de retrasă unde i se permisese tatălui său s-o găzduiască şi ieşi în aerul proaspăt al dimineţii, se pomeni la picioarele unui bastion care oferea posibilitatea de a trece în revistă tot ceea ce-i rămăsese ascuns de întuneric în noaptea precedentă. Suind rampa acoperită cu gazon cu inima uşoară şi cu piciorul sprinten, ajunse numaidecât într-un punct de unde privirea putea să cuprindă toată priveliştea din jurul locului necunoscut în care se afla.

La sud se întindea pădurea prin care călătorise atât de multă vreme, trecând prin nenumărate primejdii. Ea era despărţită de estacadă printr-o centură de câmp deschis, teren care fusese defrişat pentru a se ridica instalaţiile militare adiacente. Acest teren din jurul fortului, amenajat astfel în scopuri militare, se întindea pe o suprafaţă de vreo sută de acri, după care dispărea orice semn de civilizaţie. Dincolo de el se aşternea pădurea; acea pădure deasă şi nesfârşită, pe care acum Mabel o vedea în închipuirea ei datorită amintirilor, cu lacurile sale ascunse şi limpezi ca sticla, cu fluviile ei întunecate, ce se rostogoleau la vale şi cu întreaga sa lume primitivă.

Întorcându-şi privirea, eroina noastră îşi simţi obrazul răcorit de o briză proaspătă şi plăcută, senzaţie pe care nu o mai avusese de când părăsise ţărmul îndepărtat al oceanului.

Aici i se desfăşură dinainte o nouă privelişte, care, deşi

aşteptată, o făcu să tresară şi să scoată o exclamaţie uşoară, dovedind plăcerea pe care fata o simţi când ochii ei ageri admirară frumuseţile din jur. Către nord, sud, răsărit şi apus, într-un cuvânt, către fiecare punct cardinal, la jumătatea acestei noi panorame se aşternea o apă unduitoare. Apa aceasta nu era nici de un verde strălucitor, caracteristic apelor americane în general, nici de un albastru-închis, ca al oceanului, ci avea o uşoară nuanţă de chihlimbar, care abia-i înrâurea limpezimea. Dincolo de ea nu zăreai uscatul. În afară de coasta învecinată, care se întindea spre dreapta şi spre stânga, acoperită de păduri neîntrerupte, cu golfuri largi şi cu vârfuri sau promontorii mai teşite, nu mai vedeai pământ; ţărmul era în mare parte alcătuit din stânci şi în peşterile sale, apa se înfunda uneori leneşă, cu un zgomot surd, asemănător cu bubuiturile de tun îndepărtate. Pânza nici unei corăbii nu înălbea suprafaţa ei şi niciun fel de balenă sau alţi peşti nu sălăşluiau în sânul acestei ape şi oricât de departe ţi-ai fi aruncat privirea iscoditoare pe această nesfârşită întindere, nu ai fi descoperit intervenţia mâinii omului. Pe de o parte se aşternea priveliştea unor păduri fără de sfârşit, iar pe de altă parte, o apă în aparenţă infinită. Natura părea că vrea să te farmece prin îmbinarea celor două principale elemente ale sale în contrast unul cu altul, neglijând detaliile; ochiul se abătea uimit şi încântat de la covorul vast de frunze către întinderea şi mai vastă a apei, de la unduirile uşoare, dar nesfârşite, ale lacului, către singurătatea poetică şi liniştită a pădurii.

Mabel Dunham, cu toate că era simplă, ca cele mai multe femei de la ţară din epoca aceea, naivă şi sinceră pe cât putea fi o fată cu inima afectuoasă şi cinstită, simţi totuşi poezia acelui frumos pământ al nostru. Deşi cu greu se putea spune că avea o educaţie aleasă – fiindcă prea puţine femei se bucurau în vremurile acelea şi în această ţară de mai mult decât de primele elemente ale unei instruiri sumare – ea învăţase mult mai mult decât alte tinere de condiţia şi categoria ei socială şi desigur că dintr-un anumit punct de vedere făcea cinste celor ce o instruiseră. Văduva

unui ofiţer, care făcuse parte din acelaşi regiment cu sergentul Dunham, luase la ea copilul orfan de mamă şi Mabel dobândise, sub oblăduirea amintitei doamne, câteva gusturi şi idei de care altfel ar fi putut să rămână totdeauna străină. Avusese în familia aceasta o situaţie nu atât a unei femei de serviciu, cât a unei prietene modeste şi rezultatele erau cu totul evidente în ceea ce priveşte aspectul, limbajul, simţămintele şi chiar sentimentele ei, deşi poate că ele nu se ridicau la nivelul corespunzător al unei doamne. Fata pierduse obiceiurile şi manierele mai puţin rafinate ale condiţiei sale sociale originare, fără să fi atins un punct care s-o excludă din situaţia socială în care accidentul naşterii sau al averii ar fi constrâns-o probabil să rămână. În rest, tot ceea ce era distins şi plăcut în făptura ei se datora firii sale.

Cu astfel de antecedente, cititorul nu ar avea de ce să se mire auzind că Mabel se uita la noua privelişte din faţa ei cu o plăcere mult mai mare decât aceea pricinuită de o uimire obişnuită. Ea preţuia frumuseţile obişnuite ale priveliştii ca şi alţii înaintea sa, dar era stăpânită şi de simţământul sublimului acestei singurătăţi molcome, al liniştii pline de grandoare, al calmului desăvârşit, care au dominat întotdeauna peisajele naturale, încă netulburate de munca şi strădaniile omului.

— Oh, ce frumos! exclamă ea fără să vrea, stând pe parapetul singuratic, cu privirea îndreptată spre lac, de unde simţea venind o boare minunată şi proaspătă, ce-i pătrundea în trup şi în suflet. Ce minunată şi totuşi cât de ciudată!

O uşoară atingere de umăr îi întrerupse cuvintele şi ideile; se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe tatăl ei, dar dădu cu ochii de Călăuză. Sprijinindu-se liniştit pe ţeava lungii sale carabine, acesta râdea în felul sau tăcut, arătându-i cu braţul întins întreaga privelişte de pământ şi apă.

— Iată, dinaintea dumitale cele două domenii ale noastre – zise el – al lui Jasper şi al meu. Lacul este al lui, pădurile sunt ale mele. Uneori, flăcăul se laudă cu întinderea

domeniilor sale, iar eu îi răspund că arborii mei se întind pe o suprafaţă de pământ tot atât de mare ca şi apa lui. Ei bine, Mabel, eşti născută pentru ambele domenii, fiindcă mi se pare ca nici teama de indienii Mingo, nici marşurile de noapte nu au dăunat prospeţimii chipului dumitale.

— Călăuză, făcând complimente unei tinere cam zăpăuce, vrea pesemne să-şi arate o altă faţetă a firii sale.

— Dar nu eşti de loc zăpăucă, Mabel, câtuşi de puţin! Fiica sergentului nu ar fi la înălţimea valorosului ei tată, dacă ar face sau ar spune ceva ce ar putea fi privit ca o greşeală de judecată.

— Aşadar, ea nu trebuie să se încreadă prea mult în cuvinte linguşitoare şi înşelătoare. Oh, mă bucur să te văd din nou printre noi, fiindcă, deşi Jasper nu părea îngrijorat, m-am temut că la repezişul acela îngrozitor vi s-a întâmplat, dumitale şi prietenului dumitale, vreun accident.

— Flăcăul ne cunoaşte pe amândoi şi era sigur că nu ne înecăm, ceea ce nici nu ni s-ar fi potrivit. E drept că ar fi fost foarte greu să înoţi, ţinând în mână o carabină cu ţeava lungă şi, atât la vânătoare, cât şi în lupta împotriva indienilor sau a francezilor, Ucigătoarea-de-cerbi şi cu mine ne-am petrecut prea multă vreme împreună ca să ne despărţim aşa de uşor. Nu, nu, am mers prin apă până la mal, repezişul fiind în partea aceea destul de puţin adânc şi am ajuns pe uscat cu armele în mâini. Totuşi, recunosc că a trebuit să alegem un moment potrivit pentru treaba asta, din cauza irochezilor; dar ştiam că de îndată ce ticăloşii vor vedea din ascunzişul lor oamenii cu felinarele, pe care sergentul îi va trimite în întâmpinarea pirogii, se vor grăbi să se retragă, aşteptându-se la vizita câtorva soldaţi din garnizoană. Aşa că nu a fost nevoie decât să aşteptăm răbdători pe nişte stânci timp de o oră până ce a trecut primejdia. Pentru un om care trăieşte în păduri, răbdarea este cea mai mare virtute.

— Mă bucur să aud toate acestea, fiindcă, deşi obosită, abia s-a prins somnul de mine gândindu-mă la ce se putea întâmpla.

— Dumnezeu să-ţi binecuvânteze inimioara, Mabel. Dar

asta e firea voastră, a fetelor gingaşe. Mărturisesc totuşi că m-am bucurat când am văzut apropiindu-se felinarele pe apă; ştiam ca e semnul cel mai neîndoios că de atunci înainte erai în siguranţă. Noi, vânătorii şi călăuzele, suntem oameni primitivi, dar avem şi noi simţămintele şi ideile noastre, ca orice general din fruntea unei armate. Şi Jasper şi eu am fi fost în stare să ne dăm viaţa ca să nu ţi se întâmple vreun rău.

— Îţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine, Călăuză. Îţi mulţumesc din adâncul inimii şi fi sigur că-i voi povesti tatălui meu cum s-au petrecut lucrurile. I-am şi povestit câte ceva, dar mă simt datoare să-i spun totul.

— Bine. Mabel! Sergentul ştie ce înseamnă pădurile şi pieile-roşii. Nu e nevoie să-i vorbeşti prea mult despre asta. Acum, spune, ţi-ai văzut tatăl? Ai găsit în acest bătrân soldat cinstit omul pe care te aşteptai să-l vezi?

— El este scumpul meu tată şi m-a primit cum trebuie să-şi primească fiica un soldat şi un tată. Îl cunoşti de multă vreme, Călăuză?

— Asta depinde de felul cum măsori timpul. Nu aveam decât doisprezece ani când sergentul m-a luat la prima cercetare şi de atunci s-au scurs mai bine de douăzeci de ani. În vremea asta am trecut prin multe lupte şi cum toate s-au întâmplat înainte de a te fi născut, nu ai mai fi avut tată, dacă iscusinţa de-a mânui carabina nu ar fi fost o îndeletnicire proprie firii mele.

— Te rog să mă lămureşti.

— Faptul este foarte simplu şi nu are nevoie de prea multe lămuriri. Căzuserăm într-o ambuscadă, sergentul fusese rănit serios şi şi-ar fi pierdut scalpul dacă instinctul nu m-ar fi făcut să folosesc arma. L-am salvat şi în tot regimentul nu poţi descoperi un păr mai frumos pentru un om de vârsta lui decât al sergentului, pe care şi l-a păstrat până astăzi, din ziua aceea binecuvântată.

— Aşadar, ai salvat viaţa tatălui meu, Călăuză! exclamă Mabel cu vioiciune, strângând fără să-şi dea seama, plină de căldură, una din mâinile aspre şi nervoase ale omului din faţa sa. Dumnezeu să te binecuvânteze pentru asta şi

pentru toate celelalte fapte bune.

— Nu, nu spun chiar aşa, deşi cred că i-am salvat scalpul. Un om ar putea să trăiască şi fără scalp; nu pot zice că i-am salvat viaţa. Jasper însă ar putea s-o spună în ceea ce te priveşte pe dumneata, fiindcă fără ochiul său ager şi braţul lui îndemânatic, piroga nu ar fi putut trece niciodată teafără prin repeziş pe o beznă ca cea din noaptea trecută. Talentul tânărului e fără îndoială pe apă, în timp ce al meu e pentru vânătoare şi urmărirea pistelor. Uite-l în golfuleţul de colo, privind după bărci şi urmărind cu dragoste mica ambarcaţiune. Cred că un tânăr mai plăcut decât Jasper Western nu afli în toata ţara noastră.

Mabel îşi plecă ochii în jos, pentru întâia oară de când părăsise camera şi văzu ceea ce am putea numi primplanul tabloului minunat pe care ea îl studia cu atâta plăcere. Fluviul Oswego îşi vărsa apele întunecate în lac, printre maluri înalte – cel răsăritean fiind ceva mai înalt şi înaintând mai mult spre nord decât cel apusean. Fortul se afla pe acesta din urmă şi imediat dedesubt se găseau câteva colibe construite din trunchiuri de arbori, care, fără să împiedice apărarea locului acela, fuseseră înălţate de-a lungul malului, pentru a primi şi a depozita obiectele debarcate sau destinate a fi îmbarcate în vasele de legătură dintre diferitele porturi de pe malul lacului Ontario. Acolo se vedeau locuri mai joase, arcuite şi acoperite cu pietriş, care se formaseră cu o regularitate surprinzătoare sub acţiunea forţelor contrarii ale vânturilor din nord şi ale curentului rapid, alcătuind pe râu două golfuleţe folosite ca adăpost împotriva furtunilor de pe lac. Dintre ele, cel de pe malul apusean înainta mai mult spre uscat decât celălalt şi cum avea şi mai multă apă, forma un fel de mic port pitoresc. Construcţiile rudimentare pomenite mai sus se ridicau de-a lungul malului îngust, care se afla între înălţimile joase ale fortului şi apele acestui golfuleţ.

Câteva vase, schituri şi bărci erau trase pe mal şi în golfuleţ rămăsese o mică ambarcaţiune, care-i dădea lui Jasper dreptul să fie privit ca marinar. Avea cordajul unui cuter, cu o capacitate de patruzeci de tone, construit şi

vopsit cu atâta grijă, încât părea un vas de război; deşi în întregime fără carturi, cordajul montat cu grijă se potrivea foarte bine cu proporţiile şi frumuseţea sa, cât şi cu serviciile pe care trebuia să le aducă, mai dându-i şi un astfel de aspect încât lui Mabel îi făcu din prima clipă impresia unui vas elegant şi îngrijit. Avea o siluetă admirabilă, fiindcă un constructor foarte priceput trimisese planurile din Anglia, la cererea expresă a ofiţerului care supraveghease construirea sa; după culoarea lui sobră, ca de război şi pavilionul său lung, îţi dădeai seama numaidecât că era proprietatea regelui. Numele său era *Scud*[13].

— Aşadar, acesta este vasul lui Jasper? zise Mabel, care asocie în mod firesc în mintea ei pe căpitanul micii ambarcaţiuni cu acela al cuterului însuşi. Mai sunt şi altele pe acest lac?

— Francezii au trei, pretinzând că unul dintre ele ar fi un vas adevărat, ca cele ce se văd pe ocean, altul fiind un bric, iar al treilea, un cuter ca *Scud*, căruia îi spun *Veveriţa* şi pare să aibă o pizmă înnăscută împotriva frumosului nostru vas, fiindcă Jasper arareori se avântă pe lac, fără ca *Veveriţa* să nu fie pe urmele sale.

— Şi Jasper este omul care să fugă din faţa unui francez, cu toate că apare sub forma unei veveriţe şi, unde mai pui şi pe apă!

— La ce-ţi serveşte valoarea, dacă nu ai mijloacele s-o foloseşti? Jasper este cunoscut ca om curajos pe întreaga graniţă, dar în afară de un mic obuzier nu are niciun tun, pe lângă faptul că echipajul său, în afară de el şi un băiat, se compune numai din doi oameni. L-am însoţit întruna din călătoriile sale şi tânărul s-a dovedit destul de temerar, apropiindu-se atât de mult de duşman, încât acesta a început să tragă. Francezii au tunuri şi porturi proprii şi niciodată nu scot nasul din portul Frontenac, fără să aibă douăzeci de oameni pe cuterul lor *Veveriţa.* Nu, nu, *Scud* a fost construit ca să zboare pe apă şi maiorul spune că nu vrea să-i dea un aspect războinic, dotându-l cu oameni şi cu

---

[13] Înaripatul, Zburătorul.

arme, de teamă să nu fie luat ca atare şi să i se taie aripile. Eu nu prea mă pricep la lucrurile astea fiindcă nu se potrivesc deloc cu aptitudinile mele, dar înţeleg motivul… da, înţeleg care este cauza, deşi Jasper nu o vede.

— Ah, iată-l pe unchiul meu (căruia nu pare să-i meargă mai rău după şedinţa de înot) că vine să privească această mare interioară!

Într-adevăr, Cap, care-şi anunţase apropierea prin câteva interjecţii vesele de tipul „hm, hm”, apăru pe bastion, unde, după ce se înclină în fata nepoatei sale şi a însoţitorului ei, îşi îndreptă atenţia asupra întinderii de apă din faţa lui. Ca să facă asta în toata liniştea, marinarul se urcă pe unul din vechile turnuri de oţel, îşi încrucişă braţele pe piept şi începu să-şi legene trupul, parcă simţind tangajul unei nave. Pentru a întregi tabloul, avea şi o pipă scurtă între dinţi.

— Ei bine, domnule Cap – îl întrebă Călăuză, cu naivitate, fiindcă nu văzuse expresia de compătimire care se aşternuse treptat pe obrazul celuilalt. Nu e într-adevăr o minunată întindere de apă, demnă de a fi numită *mare*?

— Prin urmare, ăsta-i ceea ce numiţi voi „Lacul Nostru”? întrebă Cap, arătând cu pipa înspre nord. Oare chiar ăsta să fie lacul vostru!

— Desigur şi dacă ţinem seama de aprecierea unora care au trăit pe malurile multor altor lacuri, este într-adevăr un lac foarte frumos.

— E tocmai ceea ce mă aşteptam să găsesc! O băltoacă în ceea ce priveşte mărimea şi un hârdău cu apă de băut ca gust. Da, da, ai călători zadarnic pe uscat cu speranţa că ai putea vedea ceva ajuns la maturitate sau folositor! Ştiam eu că totul se va rezuma la ceea ce se vede!

— Dar ce cusur îi găseşti lacului Ontario, meştere Cap? Este un lac mare, plăcut la privire şi cu apă destul de bună de băut pentru cei care nu au apă de izvor.

— Dumneata îi spui ăstuia lac mare? întrebă Cap, descriind din nou un cerc în aer cu pipa sa. Te întreb, în cazul acesta, unde-i e mărimea? Oare n-a mărturisit chiar Jasper că între un mal şi altul nu e decât o distanţă de

douăzeci de leghe?

— Dar, unchiule – interveni Mabel – în afară de coasta pe care ne aflăm, alt uscat nu se vede. Pentru mine, el se aseamănă întrutotul cu un ocean.

— Iazul ăsta în miniatură să se asemene cu un ocean? Păi bine, Magnet, din partea unei fete care are în familia ei marinari adevăraţi asta pare de-a dreptul o absurditate! Ce vezi la el, rogu-te, care să aibă cea mai mică asemănare cu marea?

— Văd apă, apă, apă şi nimic altceva, pe o distanţă de mai multe mile şi cât cuprinde ochiul!

— Dar oare nu găsim tot aşa apă, apă, apă şi nimic altceva pe o distanţă de mile întregi de-a lungul râurilor pe care le-am străbătut cu piroga? Şi, pe deasupra, tot atât de departe cât vezi cu ochii?

— Da, unchiule, însă râurile au maluri apropiate, acoperite cu arbori şi cursul de apă este îngust.

— Dar ce, locul pe care ne aflăm noi nu este un mal şi nu-i spun soldaţii „malul lacului” şi nu e acoperit cu mii de copaci? Şi la urma urmei, douăzeci de leghe nu e un fleac ca lăţime? Cine dracu’ a auzit vorbindu-se vreodată de malurile unui ocean, afară de cazul că e vorba de cele ascunse sub apă?

— Dar, unchiule, în largul acestui lac nu avem aceeaşi privelişte ca în largul unui râu.

— Te înşeli, Magnet, oare nu avem fluviul Amazoanelor, Orinoco şi La Plata, unde de pe un mal nu-l vezi pe celălalt? Ia ascultă, Călăuză, mă îndoiesc în chip serios că fâşia de apă de aici e un lac. Mie mi se pare că ar fi numai un râu. Văd că voi, oamenii de pădure de prin locurile astea, nu sunteţi prea tari în geografie.

— Ehe, aici te-nşeli, meştere Cap; la fiecare capăt al lacului se varsă un râu demn de toată stima, dar în faţa dumitale se află bătrânul Ontario şi, cu toate că nu-s făcut să trăiesc pe lac, cred că sunt puţine care să preţuiască mai mult decât acesta.

— Ia spune, unchiule, dacă ne-am afla pe plaja de la Rockaway, ce-am vedea mai mult decât aici? Într-o parte,

un mal ca şi cel de aici şi copaci asemănători cu cei din faţa noastră.

— Asta e încăpăţânare, Magnet şi o tânăra fată e datoare să se ferească de tot ceea ce aduce a încăpăţânare. În primul rând, oceanul are coaste şi nu maluri, în afară de marile bancuri de la Teranova pe care nu le vezi de pe uscat, ei, poţi tu să pretinzi că malul ăsta nu se vede de pe uscat, ori că este sub apă?

Deoarece Mabel nu putea să susţină cu sorţi de izbândă această părere bizară, Cap continuă, cu expresia omului care triumfă într-o discuţie asupra adversarului său.

— Şi-apoi, copacii de aici nu se compară nici pe departe cu copacii de la Rockaway. Pe coastele oceanului se află oraşe, ferme, case de ţară şi în unele părţi ale lumii castele, mănăstiri şi faruri. Eh, ce zici, faruri, mai ales faruri! Şi aici nu vezi nimic din toate astea. Nu, nu, meştere Călăuză, nu am auzit niciodată de vreun ocean, pe coastele căruia să nu fie mai multe sau mai puţine faruri, în timp ce aici nu găsim nici măcar o baliză luminoasă!

— Dar aici există ceva şi mai frumos… cu adevărat mai frumos… o pădure şi copaci măreţi, un templu demn de Dumnezeu.

— Da, pădurea dumitale se potriveşte cu un lac, dar ce folos ar mai aduce un ocean, dacă tot uscatul din jurul lui ar fi acoperit de păduri? Nu ai mai avea nevoie de nave, fiindcă s-ar naviga cu plute, ceea ce ar însemna sfârşitul comerţului şi ce s-ar face lumea fără comerţ! Eu sunt de părerea filozofului care spune că natura a fost creată pentru scopuri comerciale. Magnet, sunt uimit cum de poţi accepta ideea că apa asta se aseamănă cu marea! Apăi, dă-mi voie să-ţi mai spun că în lacul dumitale nu e nici urmă de balenă, meştere Călăuză.

— Mărturisesc că n-am auzit niciodată vorbindu-se că asemenea vieţuitoare ar trăi pe aici, însă eu nu preţuiesc animalele ce-şi duc viaţa în apă, în afară de peştii din fluvii şi râuri.

— Şi nici măcar de caşaloţi, nici de marsuini sau de vreun biet rechin?

— Nu pot pretinde că ar trăi într-adevăr pe aici aşa ceva. Repet, meştere Cap: îndeletnicirile mele n-au nicio legătură cu apa.

— Nu sunt nici heringi, nici albatroşi sau peşti zburători – continuă Cap, cu ochii pironiţi pe Călăuză, ca să vadă cât de departe poate merge. Nici măcar un peşte zburător! Nu-i aşa?

— Un peşte zburător! Meştere Cap, meştere Cap! Nu trebuie să-ţi închipui că noi, fiind nişte oameni de graniţă, nu avem habar de natură şi despre tot ceea ce i-a plăcut ei să creeze. Noi, aici, avem veveriţe zburătoare, dar…

— O veveriţă să zboare? Ei, drăcie, meştere Călăuză, nu cumva îţi închipui că ai dat peste un ţânc, care face acum prima lui călătorie?

— Eu nu ştiu nimic despre călătoriile dumitale, deşi presupun că ai făcut multe, însă în ceea ce priveşte pădurile, ce-am văzut cu ochii mei susţin în faţa oricui.

— Şi ţi-ai pus în gând să mă faci să cred că ai văzut o veveriţa zburând?

— Dacă eşti convins de puterea lui Dumnezeu, meştere Cap, ai face bine să crezi asta şi multe alte lucruri asemănătoare, fiindcă nu există nicio îndoială că e vorba de ceva adevărat.

— Totuşi, Călăuză – zise Mabel, privindu-l atât de galeş şi dulce, încât, deşi el îşi dădea seama că ea se distrează pe seama lui, o ierta din toată inima – dumneata, care vorbeşti cu atâta respect de puterea divină, pare să te îndoieşti că un peşte ar putea zbura.

— N-am spus asta, n-am spus şi dacă meşterul Cap vrea să confirme faptul, oricât ar părea el de necrezut, sunt gata să mă străduiesc să-l cred. Socot că fiecare om e dator să creadă în puterea lui Dumnezeu, oricât de greu i-ar veni.

— Şi de ce peştele meu n-ar avea aripi ca şi veveriţa dumitale? întrebă Cap, cu mai multă logică decât de obicei. Faptul că peştii zboară şi pot zbura este un lucru pe cât de adevărat, pe atât de raţional.

— Ăsta e singurul lucru care te opreşte să crezi povestea asta! zise Călăuză. Mi se pare lipsit de raţiune să-i dai unui

animal care trăieşte în apă aripi ce par să nu-i folosească în niciun fel în mediul său.

— Şi dumneata socoţi că peştii sunt atât de nătărăi încât să zboare pe sub apă. Deşi au aripi?

— Nu, habar n-am de toate astea. Dar faptul că peştele zboară prin aer pare mai potrivnic naturii decât dacă ar zbura în mediul său, în care s-a născut şi a crescut, cum s-ar spune.

— Iată ce înseamnă să ai idei lipsite de orizont, Magnet. Peştele zboară din apă ca să fugă de duşmanii săi şi astfel se constată nu numai faptul, dar şi cauza lui.

— Atunci presupun că e adevărat – zise Călăuză, calm. Şi zborul lor este lung?

— Poate că nu chiar aşa de lung ca al porumbeilor, dar destul de lung ca să se înalţe în aer. Şi în ceea ce priveşte veveriţele dumitale, să nu mai vorbim de ele, prietene Călăuză, deoarece presupun că nu le-ai amintit decât ca să aduci un argument împotriva peştilor zburători şi în favoarea pădurilor. Dar ce e ancorat colo, sub deal?

— Ăsta-i cuterul lui Jasper, unchiule – zise Mabel cu însufleţire – şi pare un vas foarte drăguţ. I se spune *Scud.*

— Da, poate fi destul de bun pentru un lac, totuşi, nu-i cine ştie ce mare lucru de el. Flăcăul a obţinut un bompres fix şi cine a văzut vreodată un cuter cu un bompres înainte?

— Oare n-o fi vreun motiv plauzibil pentru asta pe un lac ca cel din faţa noastră, unchiule?

— Desigur, trebuie să ţin seama că nu e vorba de un ocean, deşi se aseamănă atât de mult cu el.

— Ah, unchiule, uite că până la urmă Ontario se aseamănă cu oceanul!

— Zic, după părerea ta şi a lui Călăuză, dar câtuşi de puţin după a mea. Ai putea să mă duci în mijlocul acestui sărman iaz în toiul nopţii celei mai întunecate hărăzită de cer şi în cea mai mică barcă şi ţi-aş spune fără şovăire că e vorba numai de un lac. Lucrul ăsta până şi *Dorothy* (numele navei sale) l-ar afla tot atât de repede ca mine. Şi nu cred că *Dorothy* ar avea nevoie de mai mult de două traversări scurte, ca să-şi dea seama ce deosebire este între Ontario

şi bătrânul
Atlantic. O dată am intrat cu un astfel de bric într-unul din cele mai mari golfuri sud-americane şi s-a comportat tot atât de stângaci ca un idiot într-o biserică plină până la refuz de o congregaţie. Şi Jasper navighează pe ambarcaţiunea aceea? Trebuie să fac o croazieră cu el, Magnet, înainte de a vă părăsi şi, mărturisesc, numai de dragul numelui său. N-aş vrea să se spună că am văzut iazul ăsta şi am plecat fără să fac o excursie pe el.

— Ei, păi n-ai nevoie să aştepţi prea mult ca să-ţi împlineşti dorinţa – răspunse Călăuză – fiindcă sergentul tocmai e pe cale să se îmbarce cu un detaşament, ca să schimbe un post din O-mie-de-insule şi cum l-am auzit că vrea s-o ia şi pe Mabel cu el, poţi să-i însoţeşti.

— E , adevărat, Magnet?

— Cred că da – răspunse fata, îmbujorându-se, dar atât de uşor, că roşeaţa din obrajii ei nu fu observată de ceilalţi, însă am avut atât de puţin timp să vorbesc cu scumpul meu tată, că nu sunt absolut sigură. Dar iată-l că vine, şi-l puteţi întreba pe el.

În ciuda gradului sau modest, înfăţişarea şi felul de a fi al sergentului Dunham impuneau respect. De statură înaltă şi impunătoare, cu un aer grav şi sever, era în acţiunile şi ideile sale atât de convins şi meticulos, încât chiar Cap, obişnuit să fie neînduplecat şi pedant cu oamenii de pe uscat, nu-şi îngăduia aceleaşi libertăţi faţă de bătrânul soldat pe care le avea cu ceilalţi prieteni. Se remarcase adesea că Duncan de Lundie, laird-ul[14] scoţian, care comanda fortul, îl respecta pe sergentul Dunham mai mult decât pe ceilalţi subalterni ai săi, fiindcă veteranul maior preţuia experienţa şi serviciile aduse la fel ca originea socială şi averea. Deşi sergentul nu sperase niciodată să ajungă la o treaptă mai înaltă, acţionase întotdeauna astfel încât atrăgea atenţia asupra sa, fiind silit să trăiască în strânsă legătură cu subalternii lui, ale căror pasiuni şi apucături socotise că trebuie să le înfrâneze printr-un aer distant şi demn. Felul acesta de a fi dăduse comportării

---

[14] Lord.

sale o asemenea prestanţă, încât puţini dintre ei puteau să scape de influenţa sa. În timp ce căpitanii îl tratau cu amabilitate şi ca pe un vechi camarad, locotenenţii arareori îndrăzneau să contrazică părerile lui militare, iar aspiranţii, după cum se ştia, aveau faţă de el o atitudine care se asemuia foarte mult cu condescendenţa. Nu e deci de mirare că anunţul lui Mabel puse numaidecât capăt dialogului ciudat relatat mai înainte, deşi se observase adesea că la frontiera aceea, Călăuză era singurul om de condiţie modestă care-şi îngăduia să-l trateze pe sergent ca pe egalul lui, sau chiar cu familiaritatea afectuoasă a unui prieten.

— Bună dimineaţa, frate Cap – zise sergentul, salutând milităreşte în timp ce înainta cu un aer grav şi impunător pe bastion. Obligaţiile de fiecare dimineaţă m-au făcut să uit de tine şi de Mabel. Dar acum avem timp o oră sau două şi putem să stăm mai mult de vorbă. Ce zici, frate, nu ţi se pare că fiica mea seamănă foarte mult cu aceea pe care am pierdut-o de atâta vreme?

— Mabel este imaginea vie a mamei sale, sergent, ceea ce de fapt am spus-o totdeauna; e drept că are aerul dumitale serios, deşi familia Cap nu a avut niciodată nevoie să fie îndemnată la seriozitate şi hărnicie.

Mabel aruncă o privire sfioasă chipului sever şi grav al tatălui ei, la care se gândise totdeauna cu căldura pe care o păstrează copiii în inima lor pentru părinţii absenţi şi, deoarece observă pe obrazul sergentului o oarecare încordare, în ciuda înfăţişării lui grave şi reci se simţi îndemnată să se arunce la pieptul lui şi să plângă de bucurie. Însă el era atât de rece, de formal şi rezervat, lucru la care, de fapt, nu se aşteptase, încât nu şi-ar fi îngăduit această libertate nici chiar dac-ar fi fost singur.

— Ai întreprins pentru mine o călătorie lungă şi grea, frate şi mă voi strădui să fac totul ca să te simţi bine cât vei rămâne printre noi.

— Aud că o să primiţi în curând ordin de a ridica ancora, sergent, ca să schimbaţi culcuşul într-o parte a lumii unde se spune că ar fi o mie de insule.

— Oare asta să fie o scăpare a ta, Călăuză?

— Nu, nu, sergent, nu-i vorba de asta, dar nu mi s-a părut că trebuie să tăinuiesc ceea ce se pregăteşte faţă de o rudă a dumitale atât de apropiată.

— Toate mişcările militare trebuie făcute în cea mai mare taină – răspunse sergentul, bătându-l pe celălalt uşor şi prietenos pe umăr, dar plin de reproş. Ai petrecut prea mult timp din viaţă în faţa francezilor, ca să nu cunoşti valoarea tăcerii. Dar nu face nimic, despre intenţia noastră se va afla curând şi acum nu mai merită s-o ascundem. Da, vom îmbarca în scurta vreme un detaşament, pentru a schimba un post pe lac, deşi nu pot spune că este vorba de postul O-mie-de-insule şi poate că-l voi însoţi; în cazul acesta, o voi lua pe Mabel cu mine, ca să-mi pregătească supa şi sper, frate, că nu vei dispreţui raţia de mâncare a unui soldat timp de o lună sau mai mult.

— Asta depinde de felul traseului. Nu-mi plac pădurile şi mlaştinile.

Vom naviga pe bordul lui *Scud* şi e drept că întreaga călătorie nu e pentru noi ceva neobişnuit, iar pentru cineva acomodat cu apa va fi probabil destul de plăcută.

— Da. Dar cu apa de mare, dacă nu te superi, nu cu apa de lac. Oricum, dacă nu are cine să comande cuterul ăsta al vostru, nu mă dau îndărăt să vă însoţesc în călătorie, deşi socot întreaga expediţie ca un timp pierdut, fiindcă mi se pare o ironie să foloseşti cuvântul *navigare* pe iazul ăsta, de parc-ai călători pe mare.

— Jasper conduce cuterul cu destulă pricepere, frate Cap, prin urmare, nu pot spune că am avea nevoie de serviciile dumitale, deşi am fi încântaţi să ne însoţeşti. Să ştii însă că nu te poţi întoarce în oraş înainte de trimiterea unui detaşament acolo şi probabil că asta nu se va întâmpla decât după revenirea mea. Ei bine, Călăuză, văd că se urmăreşte pentru prima oara o pistă a indienilor Mingo fără ca tu să fi în fruntea urmăritorilor.

— Pentru a fi sincer, sergent – răspunse acesta, oarecum stânjenit şi cu o expresie cu totul nouă pe chipul său calm, ars de soare – în dimineaţa asta nu prea mi-a venit să plec.

În primul rând, am convingerea că soldaţii regimentului 55 nu sunt în stare să-i ajungă din urmă pe irochezi în păduri şi mişeii aceia n-or să aştepte să fie împresuraţi, aflând că Jasper a ajuns la garnizoană. Apoi, un om îşi poate îngădui un pic de odihnă, după o vară întreaga de muncă grea, fără să fie acuzat de rea-voinţă. În sfârşit, Marele-Şarpe se află în preajma lor şi dacă e cu putinţă ca mişeii aceia să fie găsiţi, putem avea încredere în ura şi agerimea lui, prima fiind mai puternică, iar a doua aproape tot atât de mare, dacă nu chiar la fel de mare ca a mea. El nu iubeşte puşlamalele astea veşnic la pândă mai mult decât mine şi în ceea ce mă priveşte, pot să spun că simţămintele mele pentru indienii Mingo sunt acelea ale unui indian Delawar altoite pe o tulpină de creştin. Nu, nu, de data asta am vrut să las cinstea expediţiei tânărului aspirant care o comandă ca, după ce se va întoarce, dacă nu-şi pierde scalpul, să se poată lăuda cu campania sa în scrisorile trimise mamei sale. Am vrut să mai joc o dată în viaţa mea rolul unui leneş.

— Şi nimeni nu ar avea dreptul la asta mai mult decât dumneata – răspunse prietenos sergentul – dacă serviciile îndelungate şi pline de credinţă înseamnă un titlu pentru căpătarea unui concediu. Mabel nu va gândi nimic rău despre dumneata dacă vei prefera compania ei în locul urmăririi indienilor şi îndrăznesc să spun că va fi fericită să-ţi ofere o parte din micul ei dejun, dacă vei vrea. Asta nu trebuie să te facă să crezi, fata mea, că omul acesta are obiceiul să lase jefuitorii care dau târcoale fortului să bată în retragere fără să se audă bubuitura armei sale.

— Dacă mi-aş închipui că dânsa crede una ca asta, sergent, deşi nu sunt un amator de pradă sau de evoluţii spectaculoase, mi-aş lua Ucigătoarea-de-cerbi pe umăr şi aş părăsi garnizoana, înainte ca Mabel să se poată încrunta. Nu, nu, ea mă cunoaşte mai bine, deşi ne-am întâlnit de curând, fiindcă indienii Mingo au avut grijă să animeze scurta călătorie pe care am şi făcut-o împreună.

— Mi-ar trebui dovezi puternice, Călăuză, ca să mă facă să cred ceva rău despre dumneata din orice punct de

vedere, dar mai ales în privinţa asta – răspunse Mabel, cu o sinceritate deschisă, prin care căuta să alunge orice bănuială că vorbele ei s-ar datora numai amabilităţii. După câte ştiu şi tatăl şi fiica îţi datorează viaţa şi te rog să fi sigur că niciunul dintre ei nu va uita asta vreodată.

— Îţi mulţumesc, Mabel, îţi mulţumesc din toata inima! Dar nu vreau să mă folosesc de naivitatea ta; eu nu cred că indienii Mingo s-ar fi atins măcar şi de un singur fir de păr din capul tău, daca ar fi izbutit, datorită mişeliilor şi vicleniei lor, să pună mâna pe tine. Scalpul meu, al lui Jasper, al meşterului Cap aici de faţă, precum şi al Marelui-Şarpe ar fi fost fără îndoială uscate la fum, dar fiicei sergentului nu i-ar fi atins niciun fir de păr din cap.

— Şi de ce aş crede că nişte duşmani ştiuţi că nu cruţă nici femeile, nici copiii, mi-ar fi arătat mie mai multă mărinimie decât alteia? Îmi dau seama, Călăuză, că-ţi datorez viaţa.

— Sunt de alta părere, Mabel. Sunt convins că nu i-ar fi lăsat inima să-ţi facă vreun rău. Nu, niciunul din diavolii Mingo n-ar fi avut inima să se atingă de vreun fir de păr din capul tău. Oricât de mişei i-aş socoti pe vampirii ăştia, nu-i cred în stare de o asemenea mârşăvie. Ei ar fi fost în stare însă de altceva: să te silească să fi soţia unuia dintre şefii lor, ceea ce ar fi însemnat o tortură cumplită pentru o tânără femeie creştină; dar mai departe cred că nici indienii Mingo n-ar fi îndrăznit să meargă.

— Bine, atunci am scăpat de această nenorocire datorită dumitale – zise Mabel, luându-i mâna cu sinceritate şi prietenie, în aşa fel încât să-i facă o mare bucurie cinstitului Călăuză. Să fi ajuns soţia unui indian sălbatic ar fi fost pentru mine un rău mai mare decât moartea.

— Asta-i firea ei, sergent – exclama Călăuză, întorcându-se spre vechiul său camarad cu mulţumirea întipărită pe faţa sa de om cinstit – nu face decât să-şi respecte firea. I-am spus Şarpelui că trecerea la creştinism nu va face niciodată un om alb dintr-un indian Delawar şi nici urletele sau strigătele de război nu vor transforma un om alb într-o piele roşie. Acum e vorba de natura unei tinere fete

născută din părinţi creştini şi ea trebuie păstrată.

— Ai dreptate, Călăuză şi în ce o priveşte pe Mabel Dunham, şi-o va păstra. Dar e timpul să mâncăm câte ceva şi dacă vrei să mă urmezi, frate Cap, vei vedea cum trăim noi, sărmanii soldaţi, pe frontiera asta îndepărtată.

CAPITOLUL IX

Spuneţi-mi, dar, tovarăşi de surghiun,
Străvechiul obicei n-a îndulcit viaţa
Mai mult decât belşugul? Şi-apoi codrii
Nu-s oare mai feriţi decât Palatul?
Aicea, ca Adam, simţim păcatul.

Shakespeare: „Cum vă place”

Sergentul Dunham nu se lăudase degeaba când făcuse promisiunea exprimată în ultimele sale cuvinte din capitolul precedent. Deşi fortul se afla pe o graniţă îndepărtată, cei ce trăiau acolo se bucurau de o masă care ar fi putut fi râvnită din multe puncte de vedere chiar şi de regi şi prinţi. În timpul când se petrecea povestirea noastră, ba chiar şi vreme de o jumătate de secol mai târziu, toată regiunea aceasta întinsă, numitul Vestul sau Ţările Noi, era o adevărată pustietate, însă plină cu toate vietăţile naturii aparţinând climatului respectiv, cu excepţia oamenilor şi a animalelor domestice. Numărul neînsemnat de indieni care cutreierau pădurile nu puteau împuţina în chip serios abundenţa vânatului şi garnizoanele presărate pe graniţă sau vânătorii ocazionali pe care-i întâlneai ici şi colo pe această vastă suprafaţa nu produceau un efect mai mare decât îl produce o albină pe un câmp de hrişcă, sau o pasăre-muscă pe o floare.

Informaţiile păstrate până în vremurile noastre despre minunatele mulţimi de animale sălbatice, pasări şi peşti, întâlnite atunci mai ales pe malurile marilor lacuri, erau confirmate de mărturisirile oamenilor, fără de care aş şovăi să le relatez; dar deoarece eu însumi am fost martorul ocular al unor astfel de minuni, îmi voi face datoria cu încrederea pe care ne-o dă adevărul. Fluviul Oswego, foarte bine aprovizionat, putea satisface din belşug cămara unui epicurian. Apele sale erau pline de peşti de tot felul şi

pescarul nu trebuia decât să arunce undiţa, ca să scoată un biban sau alt peşte din această specie, care popula pe atunci apele, după cum aerul de deasupra mlaştinilor acestei latitudini fertile era cunoscut ca fiind plin de insecte. Printre alţi peşti, somonul de lacuri era prea puţin deosebit de gustosul somon din nordul Europei. Printre diferitele păsări migratoare ce mişunau prin păduri şi pe ape exista aceeaşi afluenţă şi în marile golfuri care formau dantela malurilor lacului se puteau vedea adesea gâşte şi raţe mişunând la un moment dat pe sute de acri de apă. Cerbi, urşi, iepuri şi veveriţe, precum şi alte patrupede, printre care descopereai uneori şi elani sau reni întregeau aceste resurse naturale, datorită cărora se compensau mai puţin sau mai mult privaţiunile inevitabile ale forturilor, lipsuri datorate aşezării lor la o graniţă îndepărtata.

Acolo unde hrana, privită într-altă parte ca un mare lux, era atât de îmbelşugată, se înfruptau toţi fără excepţie din ea. Chiar şi cel mai umil om de pe malul râului Oswego se desfăta în mod obişnuit cu un vânat care ar fi provocat laudele cele mai entuziaste la o masă din Paris; aceasta putea constitui subiectul unui bun comentariu despre capriciile gustului şi ciudăţenia dorinţelor omeneşti în ceea ce priveşte meniul lor, socotit în alte ţări ca obiect de invidie şi nemulţumire, dar aici reprezentând doar un prilej de a face mofturi.

Hrana obişnuită şi pe sponci a armatei, ce se cerea bine gospodărită din cauza greutăţilor transportului, era mai preţuită de soldatul obişnuit, care ar fi renunţat în orice clipă cu bucurie la vânat raţe, porumbei şi somoni, pentru a savura slănină, napi muraţi şi varză acră.

Desigur că masa sergentului Dunham se distingea prin abundenţa şi luxul de la graniţa aceea, precum şi prin privaţiunile sale. Pe un taler de lemn fumega un delicios somon fript, bucăţi de vânat împrăştiau un miros ispititor şi câteva feluri de fripturi reci, toate de vânat, fuseseră puse dinaintea oaspeţilor nou veniţi, în cinstea lor şi pentru a dovedi ospitalitatea vechiului soldat.

— Nu s-ar părea că aveţi o raţie redusă în această parte

a lumii, sergent – zise Cap, după ce fu iniţiat în misterele diferitelor feluri. Somonul vostru l-ar mulţumi până şi pe un scoţian.

— Şi cu toate astea n-ai dreptate, frate Cap, fiindcă dintre cele două sau trei sute de oameni din această garnizoana, în afară de vreo şase, toţi sunt gata să jure că peştele nu merită să fie mâncat. Chiar şi unii dintre băieţii care n-au gustat acasă niciodată vânatul decât ca braconieri, strâmbă din nas în faţa celor mai grase pulpe de căprioară de aici.

— Asta e felul creştinilor – zise Călăuză – şi îndrăznesc să spun că nu le face cinste. O piele roşie nu arată niciodată niciun fel de dezgust şi este totdeauna mulţumit cu hrana pe care o primeşte, fie ea grasă ori slabă, de cerb sau de urs, piept de curcan sălbatic sau aripă de gâscă. Spre ruşinea noastră, a oamenilor albi, trebuie să recunoaştem că privim fără recunoştinţă binecuvântările naturii, socotind în schimb nimicurile ca lucruri importante.

— Ei bine, asta se petrece cu regimentul 55, fără a putea vorbi prea multe despre credinţa lor creştină – răspunse sergentul. Chiar şi maiorul, bătrânul Duncan de Lundie, jura uneori că o prăjitură preparata din făină de orez e mai bună decât un biban din Oswego şi suspină după o înghiţitură de apă din munţii lui scoţieni, când are, ca să spunem aşa, întregul Ontario ca să-şi stingă setea.

— Maiorul Duncan e căsătorit şi are copii? întrebă Mabel, care, în chip firesc, se gândea, în noua sa situaţie, la femeile din fort.

— Nu, fiica mea, dar se spune că ar avea o logodnică în ţara lui. Se pare că doamna aceea e hotărât mai bine să aştepte decât să îndure asprimile serviciului în această regiune sălbatică, fapt care, frate Cap, nu se potriveşte cu părerea mea despre îndatoririle unei femei. Sora ta a avut alte idei şi dacă Dumnezeu ar fi cruţat-o, ar sta acum pe scaunul de campanie pe care şade fiica ei.

— Sper, sergent, că nu te gândeşti ca Mabel să devină soţia unui soldat – zice Cap, grav. Familia noastră şi-a dat obolul în aceasta privinţă şi ar fi timpul să ne gândim din

nou la mare.

— Te asigur, frate, că nu mă gândesc să-i găsesc un soţ fetei mele în regimentul 55 sau într-alt regiment, deşi cred că e momentul ca această copilă să ia de bărbat un om respectabil.

— Tată!

— Nu se potriveşte cu firea lor, sergent, să se vorbească atât de deschis despre lucrul ăsta – zise Călăuză. Experienţa m-a învăţat că cel ce urmăreşte o fecioară nu trebuie să-şi strige prea tare gândurile în urma ei. Aşa că, dacă sunteţi de părere, zic să vorbim despre altceva.

— Bine. Atunci, frate Cap, nădăjduiesc că bucata asta de friptură rece de purcel îţi place. Se pare că preţuieşti mâncarea.

— Da, dar daţi-mi o carne civilizată, dacă vreţi să mănânc – răspunse marinarul cu trufie. Vânatul ăsta este destul de bun pentru marinarii voştri de uscat, dar nouă, celor de pe ocean, ne place carnea pe care o ştim noi.

În clipa aceea Călăuză îşi lăsă pe masă cuţitul şi furculiţa şi se porni, în felul său tăcut, pe un râs sănătos; apoi, întrebă plin de curiozitate:

— Nu-ţi pare rău de piele, meştere Cap? Nu simţi lipsa pielii?

— Nici vorbă, Călăuză, că ar fi fost mai bun să fie cu jacheta lui, dar presupun că în pădurile voastre e la modă să serviţi bucăţile de purcel de lapte în felul acesta.

— Bine, bine, un om poate să dea ocolul lumii şi să nu ştie totul ! Dacă ar fi trebuit să jupoi porcul ăsta, meştere Cap, ţi-ai fi scrijelit degetele. Creatura asta este un arici.

— Pe legea mea, mi se părea mie că nu-i totuşi vorba de porc adevărat – răspunse Cap – dar mă gândeam că aici, în pădure, chiar şi un porc ar putea pierde unele din bunele sale calităţi. Mi se părea normal ca un porc de apă dulce să nu fie tot atât de bun ca porcul de apă sărată. Presupun, sergent, că şi pentru tine e valabil lucrul ăsta, nu-i aşa?

— Numai să nu fiu pus să-l jupoi. Sper, Călăuză, că Mabel nu a fost nedisciplinată în timpul marşului.

— Nu, nu, dacă Mabel este numai pe jumătate mulţumită

de Jasper şi de Călăuză, pe cât sunt aceştia mulţumiţi de ea, vom fi prieteni pentru tot restul vieţii.

Vorbind astfel, Călăuză îşi întoarse ochii spre faţa ei îmbujorată, parcă dorind, inconştient, să-i cunoască părerea; cu o delicateţe înnăscută, care dovedea faptul că era departe de curiozitatea aceea mitocănească de a pătrunde în sanctuarul simţămintelor feminine, se uită în farfurie, părând că-şi regretă îndrăzneala.

— Bine, bine, nu trebuie să uităm că femeile nu sunt bărbaţi – luă din nou cuvântul sergentul – şi trebuie să ţinem seama de natura şi educaţia lor. Un recrut nu este un veteran. Oricine ştie că ai nevoie de mult timp ca să faci dintr-un om un bun soldat şi oricine e de acord că e nevoie de un timp şi mai îndelungat decât cel obişnuit ca s-o formezi pe fiica unui bun soldat.

— Asta-i o doctrină nouă, sergent – sări Cap, cu o oarecare însufleţire. Noi, bătrânii marinari, suntem înclinaţi a crede că ar fi cu putinţă să se formeze şase soldaţi şi încă din cei mai buni, într-un timp în care nu se poate instrui temeinic decât un singur marinar.

— Da, frate Cap, mi-am dat oarecum seama care este părerea marinarilor despre ei înşişi – răspunse cumnatul lui, zâmbind atât cât îi îngăduiau trăsăturile sale severe – fiindcă mi-am petrecut mulţi ani în garnizoana unui port. Noi am mai discutat pe vremuri subiectul acesta şi mă tem că nu vom fi niciodată de aceeaşi părere. Dar dacă vrei să ştii care este diferenţa dintre un soldat adevărat şi un om obişnuit în ceea ce aş numi eu felul lor de a fi, e destul să priveşti un batalion al regimentului 55 la parada de astăzi după-amiază şi când vei ajunge din nou la York, să te uiţi la unul din regimentele de miliţie, care execută aceleaşi manevre.

— Ei bine, eu cred, sergent, că e o deosebire prea mică, nici măcar cât e între un bric şi un bastiment. Pentru mine, toţi soldaţii dumitale sunt la fel: uniformă purpurie, egretă, praf de puşcă şi argilă pentru pipe.

— Aşa judecă un marinar, domnul meu – răspunse sergentul cu demnitate – dar, desigur, nu-ţi dai seama că e

nevoie de un an ca să-l înveţi pe un soldat adevărat cum să mănânce.

— Cu atât mai rău pentru el! Miliţienii ştiu cum să nu mănânce din prima zi şi am ajuns la concluzia asta fiindcă am auzit adesea că devorează în timpul marşurilor lor tot ce le iese în cale, chiar dacă nu mai fac altceva.

— După câte presupun, au propria lor fire ca şi alţi oameni – sări Călăuză, hotărât să apere pacea, care era vădit primejduită de preferinţa încăpăţânată a fiecăruia dintre cei doi adversari pentru propria lor profesiune – şi când firea unui om îi este dată de providenţă, de obicei ai încerca zadarnic s-o schimbi. Regimentul 55, sergent, este un regiment remarcabil prin felul său de a lua masa, ştiu asta, fiindcă mi-am petrecut multă vreme printre soldaţii lui, deşi aş îndrăzni să spun că s-ar găsi şi corpuri de miliţie care l-ar întrece în astfel de festinuri.

— Unchiule – zise Mabel – dacă ai terminat micul dejun, te-aş ruga să mergi din nou cu mine pe bastion. Nimeni dintre noi nu a văzut bine lacul şi unei tinere femei fi e greu să circule singură în jurul fortului din prima zi a sosirii sale.

Cap înţelese motivul lui Mabel şi având un adânc simţământ de prietenie pentru cumnatul său, se învoi să amâne discuţia până la o nouă ocazie, deoarece, cu felul lui profesoral şi încăpăţânat de a fi, nici nu-i trecea prin minte s-o abandoneze. Ca urmare, îşi însoţi nepoata, lăsându-l pe sergentul Dunham împreună cu prietenul său Călăuză. De îndată ce adversarul lui se îndepărtă, sergentul, care nu prea înţelesese manevra fiicei sale, se întoarse spre însoţitorul lui cu un zâmbet triumfător, zicând:

— Armata, Călăuză, n-a ştiut niciodată să se facă respectată şi, cu toate că modestia este necesară omului, fie că este îmbrăcat în surtuc roşu sau negru, fie că are doar cămaşa pe el, nu-mi place să pierd prilejul de a spune o vorbă în favoarea ei. Ei bine, prietene – adăugă dânsul, luând mâna lui Călăuză şi strângând-o afectuos – cum îţi place fiica mea?

— Poţi fi mândru de ea, sergent şi ai şi de ce să fi mândru ca tată al unei tinere fete atât de frumoase şi bine educate.

Eu am văzut multe femei şi unele dintre ele frumoase şi impunătoare, dar niciodată până acum nu am întâlnit una căreia providenţa să-i fi dat daruri atât de diferite şi de potrivite.

— Şi pot să-ţi spun, Călăuză, că şi ea are o părere tot atât de bună despre tine. Mi-a vorbit mult noaptea trecută de sângele tău rece, de vioiciunea şi amabilitatea, dar mai ales de bunătatea ta, fiindcă prin bunătate câştigi faţă de femei de la început, prietene, mai mult de jumătate din ceea ce nădăjduieşti; aşa că primul contact reciproc pare să fie mulţumitor pentru ambele părţi. Perie-ţi uniforma şi dacă dai mai multă atenţie exteriorului tău, Călăuză, mâna fetei e a ta o dată cu inima ei.

— Nici vorbă, sergent, nu uit nimic din ceea ce mi-ai spus şi mă voi strădui din răsputeri, în limitele cuminţeniei, să-i fiu lui Mabel tot atât de drag cum mi-e şi ea mie. Abia a răsărit soarele în dimineaţa asta, că mi-am curăţat şi mi-am făcut carabina să strălucească şi cred că ea n-a arătat niciodată mai frumoasă ca acum.

— Asta se potriveşte cu ideile tale despre vânătoare, Călăuză, dar orice armă de foc trebuie să sclipească şi să lucească în bătaia soarelui şi o puşcă cu ţeava mată nu mi s-a părut niciodată frumoasă.

— Lordul Howe gândea altfel, sergent; cu toate astea era socotit un bun soldat.

— E foarte adevărat, brunase toate ţevile puştilor din regimentul senioriei sale, dar ce-a ieşit bun din asta? Poţi să-i citeşti epitaful în biserica engleză de la Albany! Nu, nu, bunul meu prieten, un soldat trebuie să fie un soldat şi nu trebuie să se ruşineze sau să se teamă o clipă de a purta simbolurile onorabilei sale profesiuni. Ai stat mai pe îndelete de vorbă cu Mabel, Călăuză, când eraţi singuri în canoe?

— Nu am prea avut multe ocazii, sergent, şi-apoi mă simţeam atât de inferior faţă de felul ei de a gândi, că m-am temut să vorbesc prea mult în legătură cu subiecte dintr-un domeniu care nu ţinea de priceperea mea.

— De, ai şi n-ai dreptate, în egală măsură, prietene.

Femeilor le place o conversaţie uşoară, fiindcă preferă să fie obiectul principal al acestei conversaţii. Acum, după câte ştii, nu sunt omul care se grăbeşte a-şi spune primul gând uşuratic care-i vine în minte, totuşi, observam uneori în trecut că mama lui Mabel nu avea de loc o părere mai rea despre mine când mă îndepărtam puţin de demnitatea mea bărbătească. E drept, aveam douăzeci şi doi de ani mai puţin decât astăzi şi în loc să fiu cel mai bătrân sergent din regiment, eram cel mai tânăr. Aerul de demnitate e folositor şi impune, fiind specific comportării bărbăteşti, dar dacă vrei să fi apreciat temeinic de o femeie, trebuie, când ai prilejul, să ai puţină amabilitate faţă de ea.

— Ah, sergent, mă tem că nu voi izbuti niciodată să mă port astfel!

— De ce să fi atât de descurajat într-o problemă în care credeam că suntem amândoi de aceeaşi părere?

— Am fost amândoi de părere că dacă Mabel s-ar dovedi a fi ceea ce mi-ai spus şi ar putea privi cu ochi buni un vânător şi o călăuză, eu aş renunţa în parte la viaţa mea de peregrinări şi aş încerca să mă civilizez, luându-mi o soţie şi având şi copii. Dar de când am văzut-o pe această fată, am avut multe presimţiri supărătoare.

— Ce vrei să zici? îl întrerupse sergentul cu un ton sever. Oare nu te-am înţeles bine când mi-ai spus că ţi-a plăcut? Şi Mabel să fie fata care să-ţi înşele aşteptările?

— Ah, sergent, nu de Mabel mi-e teamă, ci de mine însumi! La urma urmei, nu sunt decât un sărman om de pădure, ignorant şi poate că în realitate nici nu sunt măcar atât de bun precum crezi şi cum gândesc eu.

— Dacă te îndoieşti de judecata ta, Călăuză, te rog să nu te îndoieşti de a mea. Ce, nu sunt eu obişnuit să cunosc caracterele oamenilor? Nu este asta îndeosebi îndeletnicirea mea şi m-am înşelat eu de multe ori? întreabă-l pe maiorul Duncan, domnule, dacă ai nevoie de asigurări în această privinţă!

— Dar noi, sergent, suntem prieteni de multă vreme, fiindcă am luptat adesea cot la cot şi ne-am făcut servicii unul altuia. Or, în astfel de cazuri, oamenii sunt înclinaţi să

gândească prea bine unii despre alţii şi mă tem că fiica dumitale poate să nu privească un vânător modest şi ignorant cu tot atâta bunăvoinţă ca tatăl ei.

— Bine, bine, Călăuză, singur nu te poţi aprecia, aşa că te rog să te încrezi cu totul în aprecierea mea. În primul rând, ai experienţă şi toate fetele au nevoie de asta şi nicio tânără prevăzătoare nu ar trece cu vederea o asemenea calitate. Apoi, nu eşti unul dintre fanfaronii care-şi dau aere când intră într-un regiment şi faci parte dintre cei ce ştiu să-şi facă datorii, purtând urmele îndeplinirii ei pe faţa şi trupul său. Dă-mi voie să-ţi spun că te-ai expus focului de treizeci sau patruzeci de ori, dacă ţinem socoteala de toate încăierările şi ambuscadele prin care ai trecut.

— Toate astea sunt adevărate, sergent, da, sunt adevărate, dar îţi asigură ele câştigarea bunăvoinţei unei tinere femei cu inima delicată?

— Cu timpul, o vei câştiga. Experienţa pe câmpul de bătaie este tot atât de bună în dragoste ca şi în război. De altfel, eşti un supus atât de cinstit şi loial al regelui, încât se poate lăuda cu tine, Domnul să-l binecuvânteze!

— S-ar putea să fie aşa, da, s-ar putea, dar mă tem că prea sunt din topor, prea bătrân şi prea sălbatic, ca să mă potrivesc cu visul unei fete atât de tinere şi delicate ca Mabel, care nu e învăţată cu obiceiurile noastre din această sălbăticime şi poate priveşte aşezările omeneşti ca mai potrivite pentru năzuinţele şi firea ei.

— Astea sunt alte amăgiri, prietene şi mă uimeşte faptul că nu ai vorbit de ele niciodată până acum.

— Fiindcă poate niciodată nu am ştiut cât de puţină valoare am, până când nu am întâlnit-o pe Mabel. Am călătorit cu unele femei tot atât de frumoase ca ea şi le-am călăuzit prin pădure, văzându-le în situaţii primejdioase şi în clipe de bucurie, dar îmi erau totdeauna cu mult superioare, ca să mă pot gândi la ele altfel decât ca la nişte fiinţe slabe, pe care aveam îndatorirea să le protejez şi să le ajut. Acum situaţia este alta. Mabel şi cu mine ne aflăm aproape pe aceeaşi treaptă şi eu mă simt atras în jos de o greutate, care, biruindu-mă, îmi dă simţământul că suntem

foarte deosebiţi unul de altul. Aş vrea să am zece ani mai puţin, sergent, să arăt mai chipeş; să am trăsături mai atrăgătoare, ca să plac unei fete tinere şi frumoase.

— Linişteşte-te, curajosul meu prieten şi ai încredere în priceperea unui tată în ceea ce priveşte femeile. Mabel te şi iubeşte pe jumătate, iar cincisprezece zile de viaţă comună şi de amabilităţi reciproce printre insulele de acolo vor adăuga şi cealaltă jumătate. Fata aproape că mi-a şi spus-o în noaptea trecută.

— Să fie adevărat, sergent? întrebă Călăuză, căruia, cu firea lui modestă şi blândă nu-i venea să se vadă într-o lumina atât de favorabilă. Să fie adevărat? Eu nu sunt decât un sărman vânător şi Mabel, după câte văd, e mai potrivită a fi soţia unui ofiţer. Crezi că o să se învoiască ca să renunţe la viaţa orăşenească, la mersul la biserică şi la vizite, ca să locuiască aici, în pădure, cu un om care nu e decât o călăuză şi un vânător? Nu va regreta ea până la urmă zilele din trecut şi faptul că nu şi-a ales un soţ mai hun?

— Un soţ mai bun, Călăuză, ar fi greu de găsit – răspunse tatăl. În ceea ce priveşte obiceiurile orăşeneşti, se uită repede în libertatea pădurii şi Mabel e destul de curajoasă ca să locuiască la graniţă. Eu nu m-am gândit la această căsătorie prietene, fără să chibzuiesc adânc asupra ei, întocmai ca un general înainte de începerea unei campanii. În primul rând, socoteam să te înrolezi în regiment, ca să poţi să-mi iei locul când mă voi retrage, fapt care se va întâmpla mai curând sau mai târziu. Dar, după mai îndelungă cugetare, mi s-a părut că nu eşti tocmai potrivit pentru slujba asta. Însă chiar dacă nu eşti un soldat în toate puterea cuvântului, eşti un soldat în înţelesul cel mai bun al lui şi ştiu că te bucuri de stima tuturor ofiţerilor din detaşament. Cât voi trăi eu, Mabel poate să locuiască la mine şi tu vei avea întotdeauna un cămin când te vei întoarce din recunoaşteri şi marşuri.

— Toate astea ar fi foarte plăcute, sergent, dacă şi fata le-ar dori, dar, vai, nu cred că un om ca mine ar putea să placă ochilor ei frumoşi! Dacă aş fi mai tânăr şi mai arătos,

cum e, de pildă, Jasper Western, poate că aş avea sorţi de izbândă. Da, într-adevăr poate c-aş avea sorţi de izbândă.

— În ce-l priveşte pe Jasper Eau-douce şi pe toţi tinerii din fort – exclamă sergentul – uite, asta sunt ei – urmă el, însoţindu-şi cuvintele cu un pocnet al degetelor. Chiar dacă nu eşti într-adevăr un tânăr, pari tânăr. Da, da, nu încape îndoială că arăţi mai bine decât căpitanul cuterului *Scud.*

— Cum? strigă Călăuză, privindu-şi interlocutorul cu îndoială, de parcă nu ar fi înţeles ce voia să spună.

— Spun că dacă nu eşti în realitate mai tânăr ca ani, arăţi mai călit şi mai viguros decât Jasper sau decât oricare dintre ei şi te vei păstra în următorii treizeci de ani mai bine decât toţi ceilalţi adunaţi laolaltă. O conştiinţă curată îţi va păstra tinereţea aproape toată viaţa.

— După câte ştiu, Jasper are o conştiinţă tot atât de curată ca a oricărui tânăr, sergent şi din punctul acesta de vedere îşi va păstra tinereţea ca orice alt tânăr din colonie.

Şi, la urma urmei, eşti prietenul meu – zise sergentul, strângând mâna lui Călăuză – prietenul meu încercat, cu jurământ şi pentru totdeauna.

— Asta aşa e, sergent, suntem prieteni de aproape douăzeci de ani… înainte ca Mabel să se fi născut.

— Fără îndoială că suntem prieteni încercaţi, dinainte de naşterea lui Mabel, dar răsfăţata mea copilă nu va îndrăzni să refuze a se căsători cu un bărbat care a fost prieten cu tatăl ei înainte ca ea să fi văzut lumina zilei!

— Asta n-o putem şti, sergent. Nu, n-o putem şti. Orice om se simte atras de cel ce-i seamănă. Tinerii preferă tovărăşia tinerilor şi bătrânii pe a bătrânilor.

— Dar nu când e vorba de femei, Călăuză, Nu-mi vine a crede că vreun bătrân ar putea vreodată să se împotrivească unei căsătorii cu o femeie tânără. Şi apoi, după cum am mai spus, eşti respectat şi preţuit de toţi ofiţerii din fort. Şi Mabel va fi măgulită să placă unui bărbat preţuit de toată lumea.

— Sper să nu am alţi duşmani în afara indienilor Mingo – replică ghidul, gânditor, trecându-şi mâna prin păr. M-am străduit mereu să merg pe calea cea dreaptă şi să-mi fac

prieteni, cu toate că asta nu-mi izbuteşte totdeauna.

— Şi se poate spune că eşti un foarte bun tovarăş, fiindcă şi bătrânul Duncan de Lundie se simte bine în compania ta şi petreceţi uneori ore întregi împreună. Dintre toate călăuzele, în tine are cea mai mare încredere.

— Da, da. Oameni mai mari în rang decât dânsul au călătorit zile întregi cu mine şi am stat de vorbă cu ei de parcă le-aş fi fost frate. Dar, sergent, eu nu m-am lăudat niciodată cu tovărăşia lor. Fiindcă ştiu că viaţa în pădure îi aduce pe toţi la acelaşi nivel, deşi sunt departe de a fi egali când e vorba de viaţa din adunări omeneşti.

— Şi eşti cunoscut că cel mai bun trăgător care a purtat vreodată o armă în aceasta ţară.

— Dacă Mabel ar putea să iubească un bărbat din cauza asta, ar fi într-adevăr cuminte să nu pierd nădejdea; totuşi, sergent, uneori cred că-i datorez carabinei mele tot atât cât şi iscusinţei pe care o am.; fără doar şi poate o carabină minunată şi un alt om, dacă ar fi a lui, ar putea înfăptui aceleaşi lucruri.

— Asta dovedeşte doar părerea pe care o ai despre tine însuţi, Călăuză, dar am văzut adesea destui oameni greşind ţinta cu arma ta şi tu reuşeşti prea des şi cu carabinele altora, încât asupra acestui punct nu sunt de părerea ta. Peste o zi sau două vom face o partidă de tir şi-ţi vei arăta îndemânarea; cu prilejul ăsta, Mabel îşi va face o părere dreaptă despre adevăratele tale merite.

— Dar ar fi ăsta un joc cinstit, sergent? Toţi ştiu că Ucigătoarea-de-cerbi arareori îşi greşeşte ţinta şi se cuvine să organizăm *o* astfel de întrecere când cunoaştem prea bine rezultatul?

— Ei bine, omule, văd că până la urma o să fiu silit să fac eu curte fetei mele pentru tine. Pentru cineva care se găseşte mereu în toiul încăierări, eşti îndrăgostitul cel mai sfios din câţi am întâlnit vreodată. Nu uita că Mabel e rezultatul unui altoi îndrăzneţ şi că va admira la un bărbat ceea ce mama sa a admirat înaintea ei.

Zicând acestea, sergentul se ridică şi plecă la treburile lui zilnice, fără să-şi ceară scuze: intimitatea dintre el şi

Călăuză şi întreaga atmosferă de garnizoană făcea ca această formalitate să nu-şi mai aibă rostul.

Din conversaţia de mai sus desigur că cititorul şi-a dat seama de unul din planurile făurite de sergentul Dunham, când o chemase pe fiica lui să vină la graniţa aceea. Deşi nu se putuse bucura de mângâierile şi dezmierdările copilei, care i-ar fi făcut-o atât de dragă în cursul primilor ani ai văduviei sale, îi păstrase o afecţiune ce nu şi-o manifestase îndestul faţă de ea. Obişnuit să comande şi să se supună fără să pună întrebări sau să ceară sfatul altora în legătura cu temeinicia sarcinilor trasate, era pesemne prea înclinat să creadă că fiica lui se va căsători cu bărbatul ales de el, fiind totuşi departe de gândul de a o sili să se mărite împotriva voinţei sale. Adevărul este că numai puţini oameni dintre cei ce-l cunoşteau foarte bine pe Călăuză nu erau impresionaţi de calităţile lui extraordinare. Mereu acelaşi, modest, credincios, deosebit de curajos; totuşi prevăzător, întotdeauna gata cel dintâi să ia parte la orice acţiune dreaptă sau socotită cel puţin ca atare potrivit părerilor din vremea aceea şi neangajându-se niciodată în vreo acţiune condamnabilă care l-ar fi făcut să roşească de ruşine, nu puteai să trăieşti prea multă vreme la un loc cu un astfel de om; era, în felul său, ciudat, ca un prototip a ceea ce trebuie să fi fost Adam înainte de a se fi prăbuşit, fără îndoială nu fără a fi păcătuit, ca să nu-l respecţi şi să nu-l admiri pentru calităţi ce-l înălţau mai presus de situaţia lui socială. Atrag atenţia asupra faptului că niciun ofiţer nu trecea pe lângă el fără să-l salute ca şi cum ar fi fost egalul său şi orice inferior vorbea cu dânsul cu încrederea şi libertatea unui camarad. Trăsătura cea mai uimitoare a acestui om era indiferenţa totală cu care privea toate distincţiile ce nu depindeau de meritul personal. Se purta respectuos cu superiorii din obişnuinţă, dar fusese văzut adesea corectându-le greşelile şi condamnându-le viciile cu o lipsă de teamă care dovedea câtă însemnătate dădea el lucrurilor esenţiale şi asta cu un discernământ înnăscut care părea să se dovedească superior celui dobândit prin educaţie. Pe scurt, cel ce n-ar fi crezut că omul e în stare să

deosebească binele de rău fără ajutorul educaţiei ar fi fost zguduit în credinţa lui de caracterul acestui locuitor extraordinar de la graniţă. Simţămintele sale păreau să aibă prospeţimea şi structura pădurii în care-şi petrecuse o mare parte a vieţii şi niciun pedant nu ar fi putut să facă o deosebire mai limpede între drept şi nedrept. Totuşi, nu era lipsit de prejudecăţi, care, deşi erau puţine şi caracteristice firii şi obiceiurilor lui, aveau rădăcini atât de adânci, încât formau aproape o a doua natură. Dar trăsătura cea mai izbitoare a structurii morale a lui Călăuză era simţul minunat şi infailibil al dreptăţii. Această nobilă trăsătură (şi fără ea niciun om nu poate fi într-adevăr mare, iar cu ea orice om nu poate fi altfel decât respectabil) îi înrâurea probabil pe nesimţite pe toţi cei care întreţineau legături cu el; fiindcă se ştia că soldaţi dintre cei mai răi din garnizoană se întorseseră din expediţii petrecute în tovărăşia lui influenţaţi într-atât de înaltele sale calităţi, încât îşi îndulceau limbajul grosolan, dovedind astfel că exemplul lui le fusese de folos. Şi după cum era de aşteptat, fidelitatea sa era ca o stâncă neclintită. Trădarea intra, după părerea lui, în categoria lucrurilor de neconceput, el nu se retrăgea decât arareori din faţa duşmanului şi nu-i trecuse niciodată prin minte să-şi părăsească prietenii. Simpatiile unui om cu o astfel de fire se îndreptau desigur spre cei cu o structură sufleteasca asemănătoare. Prietenii şi tovarăşii săi, deşi erau mai mult sau mai puţin aleşi datorită întâmplării, se bucurau în general de calităţi morale superioare, mulţumită unui simţ discriminatoriu instinctiv, ce-l făcea probabil să se apropie fără voia lui mai mult de oameni, care, prin caracterul lor, puteau să corespundă cât mai bine simţămintelor sale de prietenie. Pe scurt, cineva obişnuit să-şi studieze semenii ar spune despre Călăuză că e prototipul omului drept şi cinstit, care nu se lasă ispitit de dorinţe nesăbuite şi ambiţioase, înclinând să se supună simţămintelor sale născute din măreţia solitară în mijlocul căreia trăia şi a naturii ce-l înnobila – fără să se lase abătut din drumul său de nicio influenţă ce duce la abuzuri în lumea civilizată şi fără să uite vreodată de existenţa Celui

atotputernic, al cărui spirit îşi găseşte lăcaş atât prin pustietăţi, cât şi prin oraşe.

Acesta era omul pe care sergentul Dunham îl alesese ca soţ pentru Mabel. Făcând această alegere, poate că nu se lăsase călăuzit numai de ideea clară şi judicioasă a meritelor individului, ci şi de afecţiunea pe care o avea pentru el; totuşi, oricine-l cunoştea pe Călăuză atât de bine ca sergentul, îi acorda cinstitului ghid o înaltă preţuire din cauza acestor virtuţi reale. La faptul că fiica sa ar putea avea motive binecuvântate să nu-l ia de bărbat, bătrânul soldat nu se gândise, întrezărind în schimb, pe de altă parte, multe foloase pentru sine într-un viitor îndepărtat, legat de zilele bătrâneţii şi apusului vieţii sale petrecute printre nepoţi, pe care i-ar iubi tot atât ca şi pe părinţii lor. El îi făcuse propunerea mai întâi prietenului său, care-l ascultase bucuros şi, după cum descoperise cu plăcere, acesta îşi arătase dorinţa să vadă înfăptuite aceste planuri, dar o dorinţă înăbuşită oarecum de îndoielile şi temerile născute din modesta neîncredere faţa de sine însuşi.

CAPITOLUL X

Şi să nu credeţi că mi-i drag, măcar că-l pomenesc;
Nu-i altceva decât un mofturos: însă cu grai frumos.
Dar ce nevoie am de vorbe goale?

Se scurse o săptămână de viaţă obişnuită a garnizoanei. Mabel se acomoda treptat cu o situaţie care i se păruse în primul moment nu numai nouă, dar şi plictisitoare; iar ofiţerii şi soldaţii – familiarizaţi încetul cu încetul cu prezenţa unei tinere şi frumoase fete cu aerul şi înfăţişarea pline de nobleţea modestă căpătată în familia protectoarei sale – o oboseau prin admiraţia lor prost ascunsă, dar o încântau cu respectul pe care îl arătau tatălui ei sergentul. În realitate, însă, se bucura de atenţia lor mai mult mulţumită comportării sale modeste dar plină de vioiciune decât consideraţiei cuvenite valorosului sergent.

Într-o pădure sau în împrejurări care-ţi provoacă o neobişnuită emoţie, cunoştinţele se fac repede. Într-o săptămână petrecută la fortul Oswego, Mabel a avut destul timp să-şi dea seama cu cine putea să aibă legături apropiate şi pe cine trebuia să evite. Poziţia oarecum neutră a tatălui ei, care nu era ofiţer, dar care avea un grad mai mare decât al unui soldat obişnuit, o îndepărta de două importante categorii de militari, micşorând numărul celor pe care era obligată să-i cunoască şi uşurându-i oarecum alegerea. Descoperi totuşi numaidecât că şi printre cei ce puteau aspira la un loc la masa comandantului erau unii gata să uite gradul inferior al sergentului pentru noutatea unei talii bine făcute şi a unei figuri drăguţe şi atrăgătoare – şi la sfârşitul primelor două-trei zile, avea admiratori chiar şi printre ofiţeri. Mai ales ofiţerul de intendenţă, un soldat de vârstă mijlocie, care gustase mai mult decât o dată din dulceaţa căsătoriei, dar acum era văduv, părea vădit dispus să adâncească mai mult intimitatea sa cu sergentul, mai ales că obligaţiile tot îi făceau să lucreze adesea împreună.

Cei mai tineri dintre camarazii săi nu au putut să nu observe că acest ofiţer metodic – un scoţian cu numele de Muir – făcea acum la cvartirul subalternului său mai multe vizite decât înainte, însă un zâmbet sau o glumă pe seama fetei sergentului era tot ce-şi îngăduiau, deşi Mabel Dunham ajunsese curând o formulă de închinat paharul, pe care aspirantul sau chiar locotenentul nu şovăiau s-o propună.

La sfârşitul săptămânii, după apelul de seară, Duncan de Lundie trimise după sergentul Dunham, ca să stea de vorbă cu el într-o chestiune despre care lăsase să se înţeleagă că ar fi de natură personală. Bătrânul maior veteran locuia într-o căsuţă mobilă care fiind construită pe roţi, putea fi deplasată după plac într-o parte sau alta a fortului; acum, ea se afla chiar în centrul fortului şi acolo îl găsi subalternul său, care se prezentă fără nicio întârziere şi fără să facă anticameră. Din cauză că între locuinţele repartizate ofiţerilor şi acelea ale soldaţilor era o deosebire prea mică, primii bucurându-se doar de un spaţiu ceva mai mare, Mabel şi tatăl ei locuiau în condiţii aproape asemănătoare, dacă nu chiar identice ca şi comandantul fortului.

— Intră, sergent, intră, bunul meu prieten – zise bătrânul Lundie cu afecţiune, deoarece subalternul său se oprise într-o poziţie respectuoasă în uşa camerei gen bibliotecă şi dormitor, în care fusese introdus – intră şi ia loc pe scaunul acela. Am trimis după dumneata ca să discut în seara asta altceva decât despre apel şi matricola militară. Suntem camarazi de mulţi ani şi un timp atât de lung atârnă greu în balanţă chiar când e vorba de un maior şi subalternul său, de un scoţian şi un iancheu. Stai jos, omule şi simte-te în largul dumitale. Azi a fost o zi frumoasă, nu-i aşa, sergent?

— A fost într-adevăr, domnule maior – răspunse celălalt, care, deşi se supuse ordinului de a se aşeza, avea prea multă experienţă ca să nu păstreze în atitudinea sa respectul cuvenit. E, fără doar şi poate, o zi minunată, domnule şi ne putem aştepta şi la altele asemănătoare în acest anotimp.

— Asta doresc şi eu din toată inima. Recoltele se prezintă

bine, ceea ce dovedeşte că ostaşii regimentului 55 sunt tot atât de buni fermieri ca şi soldaţi. Niciodată nu am văzut în Scoţia cartofi mai frumoşi decât cei pe care-i vom avea probabil din noua noastră recoltă.

— Cartofii făgăduiesc o recoltă bună, domnule maior şi din punctul ăsta de vedere vom petrece o iarnă mai plăcută decât cea din anul trecut.

— Viaţa e plină de progres, sergent, în privinţa confortului şi a nevoii pe care o simţim pentru el. Noi îmbătrânim şi începem să ne gândim că e timpul să ne retragem; să ne aşezăm undeva la odihnă pentru restul zilelor noastre. Eu simt că vremea activităţii mele se apropie de sfârşit.

— Regele, Dumnezeu să-l binecuvânteze, mai are încă multe servicii de aşteptat de la dumneavoastră.

— Tot ce se poate, sergent Dunham, în special dacă ar avea disponibil un loc de locotenent-colonel.

— Regimentul 55 ar fi onorat dacă i s-ar da gradul acesta lui Duncan de Lundie, domnule.

— Şi Duncan de Lundie ar fi onorat în ziua în care l-ar primi. Dar, sergent, dacă n-ai avut niciodată gradul de locotenent-colonel, ai avut o bună soţie şi după cinstea conferită de gradul acesta, este lucrul imediat următor care-l poate face pe un om fericit.

— Am fost căsătorit, domnule maior Duncan, dar de multă vreme n-am rămas decât cu dragostea pentru maiestatea sa şi cu datoria mea.

— Cum, omule, nu ţi-a rămas nici măcar iubirea pentru vioaia dumitale fiică, tânără, cu mădulare rotunde, cu obrăjorii îmbujoraţi, pe care am văzut-o în fort în ultimele zile? Se poate, sergent? Cât sunt de bătrân şi tot simt că aş fi în stare să mă îndrăgostesc de codana asta micuţă şi să las dracului gradul de locotenent-colonel.

— Noi ştim cu toţii unde se află inima maiorului Duncan; este în Scoţia, unde o doamnă frumoasă este gata să-l facă fericit, de îndată ce simţul datoriei îi va îngădui să se întoarcă acolo.

— Ah, speranţa este totdeauna o posibilitate îndepărtată,

sergent – replică superiorul lui cu o umbră de melancolie pe chipul său aspru – iar frumoasa Scoţie e o ţară care se află tare departe de noi! Ei bine, dacă aici ne lipsesc mâncărurile noastre de zarzavat şi terciul de ovăz, ne bucurăm în schimb din belşug de vânat şi de somoni tot atât de mulţi ca la Berwick-upon-Tweed. E adevărat, sergent, că oamenii se plâng de câtva timp că s-au săturat de vânat şi de porumbei?

— În ultimele săptămâni, nu, domnule maior, fiindcă nici cerbii, nici păsările nu sunt atât de multe în acest anotimp. Au început a se plânge doar de somoni, dar nădăjduiesc să treacă vara fără neplăceri serioase în privinţa alimentelor. E adevărat că scoţienii din garnizoană vorbesc cam deschis despre dorinţa lor de a mânca terci de ovăz şi cârtesc uneori împotriva pâinii noastre de grâu.

— Ah, aşa-i firea omenească, sergent; firea scoţiană pură şi nealterată ! O prăjitură, omule, ca să spun adevărul, înseamnă o delicatesă de preţ şi simt şi eu de multe ori nevoia să mănânc o bucăţică.

— Dacă dorinţa asta se transformă în ceva supărător, domnule maior… mă gândesc la soldaţi, domnule, fiindcă nu mi-ar trece niciodată prin minte să mă exprim cu atât de puţin respect despre dumneavoastră… dacă, zic, aceşti oameni ar începe să regrete şi mai mult alimentele lor obişnuite, v-aş ruga cu umilinţă să se importe ceva făină de ovăz sau să pregătim ceva asemănător pentru ei chiar aici, ceea ce nădăjduiesc că le va închide gura. O cantitate mică ar fi îndestulătoare, domnule maior.

— Eşti un şugubăţ, sergent, dar nu jur că n-ai avea dreptate. Însă, la urma urmei, sunt în lumea asta lucruri care fac mai mare plăcere decât făina de ovăz. Dumneata, de pildă, Dunham, ai o fiică foarte plăcută la vedere.

— Fata seamănă leit cu maică-sa, domnule maior şi poate trece orice examen în această privinţă – zise sergentul, cu mândrie. Niciuna, nici alta nu au fost crescute cu ceva mai bun decât cu făină americană de calitate superioară. Da, da, fata poate trece orice examen, domnule.

— De asta sunt şi eu sigur. Ei bine, acum voi ajunge unde trebuie, omule, şi-mi voi aduce corpul de rezervă pe linia de bătaie. Davy Muir, ofiţerul cu intendenţă, ar vrea s-o ia de nevastă pe fiica dumitale şi m-a rugat să discut eu cu dumneata această problemă, de teamă să nu-şi compromită demnitatea şi pot adăuga că jumătate din tinerii noştri ofiţeri închină paharele în sănătatea ei şi vorbesc de dânsa de dimineaţă până seara.

— E prea mare onoare pentru ea, domnule – răspunse tatăl, rece – dar cred că domnii ofiţeri vor găsi curând un subiect mai potrivit de conversaţie. Eu sper ca peste câteva săptămâni fata mea să ia de bărbat un om cinstit, domnule.

— Da, Davy este un om cinstit şi cred că e mai mult decât se poate spune despre toţi ofiţerii de intendenţă, sergent răspunse Lundie, cu un zâmbet uşor. Ei bine, să-i transmit atunci acestui tânăr rănit de săgeata lui Cupidon că problema este ca şi rezolvată?

— Vă mulţumesc pentru cinstea ce mi-o faceţi, dar Mabel e făgăduită altuia.

— Ei, drăcie! Cum e cu putinţă? Vestea asta îi va surprinde pe toţi, deşi, ca să fiu sincer, nu-mi pare rău c-o aud, sergent, fiindcă-ţi mărturisesc că nu sunt partizanul unor căsătorii nepotrivite.

— Cred, domnule maior, că nu aţi vrea de loc ca fiica mea să ajungă soţia unui ofiţer. Dacă va ajunge pe aceeaşi treaptă ca şi mama ei, asta ar mulţumi pe orice tânără fată înţeleaptă.

— Şi-mi dai voie să te întreb, sergent, cine este fericitul pe care vrei să-l alegi ca ginere?

— Călăuză, domnule maior.

— Călăuză?

— Da, chiar el şi spunându-i numele, dezvălui şi întreaga lui faimă. Nimeni nu este mai binecunoscut, pe graniţa noastră ca prietenul acesta al meu, cinstit, curajos şi credincios.

— Nimic mai adevărat. Dar, la urma urmei, să fie el omul care poate face fericită o fată de douăzeci de ani?

— De ce nu, domnule maior? El este în culmea

capacităţilor sale. Nu se află un alt cercetaş sau o altă călăuză ataşată armatei care să se bucure măcar pe jumătate de reputaţia lui şi niciunul nu ajută armata măcar pe jumătate ca el.

— Foarte adevărat, sergent, dar faima unui cercetaş să fie ea singurul lucru care poate cuceri imaginaţia unei fete?

— Dacă ar fi să vorbim despre fanteziile fetelor, domnule, după modesta mea părere, ar fi ca şi cum am vorbi despre judecata unui recrut. Şi dacă am lua de îndreptar mişcările unei grupe slabe, nu am izbuti niciodată să punem în linie un batalion, domnule maior Duncan.

— Dar fiica dumitale nu are nicio slăbiciune şi cred că nici în vechea Anglie nu ai găsi o fată mai drăguţă de categoria ei. Dar e ea, în privinţa asta, de aceeaşi părere cu dumneata? Deşi ar trebui să presupun că este, dacă spui că e promisă.

— Nu, până acum nu am discutat cu ea despre asta, domnule maior, dar din câteva mici amănunte, pe care aş putea să vi le citez, socot că-şi va da consimţământul.

— Şi care sunt aceste amănunte, sergent? întrebă maiorul, chestiunea aceasta începând să-l intereseze mai mult decât înainte. Mărturisesc că sunt destul de curios să aflu ceva despre felul de a gândi al unei femei, fiindcă, eu sunt celibatar.

— Ei bine, domnule maior, când îi vorbesc fiicei mele despre Călăuză, mă priveşte drept în ochi şi e absolut de acord cu bunele mele păreri despre el şi asta atât de sincer şi deschis, de parcă s-ar şi socoti soţia lui.

— Hm! Şi crezi, Dunham, că aceste semne sunt dovezi sigure ale simţămintelor fiicei dumitale?

— Fără îndoială, domnule maior, fiindcă m-au impresionat prin spontaneitatea lor. Dacă dau de un om, domnule, care mă priveşte drept în faţă când îşi laudă ofiţerul, fiindcă, fie-mi cu iertare, soldaţii înclină uneori să-şi critice superiorii, dacă dau, zic, de un om care mă priveşte drept în ochi când îşi laudă căpitanul, îmi spun totdeauna că acel băiat este cinstit şi ştie ce spune.

— Oare nu este o diferenţă prea mare de vârstă între

presupusul ginere şi gingaşa lui mireasă, sergent?

— E drept, domnule. Călăuză se apropie de patruzeci de ani şi Mabel se va bucura de fericirea unei tinere femei care are siguranţa de a-şi petrece viaţa lângă un om cu experienţă. Şi eu aveam tot patruzeci de ani când m-am căsătorit cu mama ei.

— Dar este gata fiica dumitale să admire jacheta verde, de vânătoare, pe care o poartă merituosul nostru Călăuză, tot atât de mult ca boneta din piele de vulpe şi ca uniforma elegantă a unuia din regimentul 55?

— Poate ca nu, domnule şi în cazul acesta va avea meritul abnegaţiei care o face întotdeauna pe o tânără femeie să fie mai înţeleaptă şi mai prevăzătoare.

— Şi nu te temi că ar putea rămâne văduvă încă destul de tânără? Aflându-se mereu printre jivine şi indienii şi mai sălbatici decât ele, se poate spune că viaţa lui Călăuză e în orice clipă în primejdie.

— Fiecare glonţ îşi are ţinta sa, Lundie (aşa-i plăcea maiorului să fie numit în momentele sale de condescendenţă şi când nu discuta probleme militare) şi niciun om din regimentul 55 nu se poate socoti la adăpost de primejdiile unei morţi neaşteptate. În privinţa asta. Mabel nu ar câştiga nimic printr-o schimbare. În afară de aceasta, domnule, dacă-mi îngăduiţi să vorbesc deschis, mă îndoiesc că prietenul meu Călăuză ar putea să moară în luptă sau din pricina unor întâmplări neaşteptate din pădure.

— Şi de ce crezi asta, sergent? îl întrebă maiorul, uitându-se la subalternul său cu un fel de respect pe care un scoţian de pe vremea aceea era mai înclinat decât cei de astăzi să-l atribuie lucrurilor misterioase. Este soldat, deci expus primejdiei ca orice soldat, ba poate chiar şi mai mult; şi dacă nu e nimeni care să-l ajute, de ce să scape el mai uşor decât alţii?

— Eu nu cred, domnule maior, că norocul devotatului Călăuză de a scăpa teafăr e mai mare decât al altora, însă el nu va muri niciodată de un glonţ de carabină. L-am văzut atât de des mânuind carabina, cu atâta sânge rece, ca pe

un ciomag de păstor, în timp ce gloanţele îi şuierau pe la ureche şi în împrejurări atât de neobişnuite, încât nu cred că providenţa vrea ca el să sfârşească astfel. Totuşi, nimeni de pe domeniile maiestăţii sale nu este mai demn de o astfel de moarte glorioasă ca el.

— Asta nu se poate şti niciodată, sergent, răspunse Lundie. Cu un aer grav şi gânditor – şi cu cât vorbim mai puţin despre lucrul acesta, e cu atât mai bine. Dar fiica dumitale, Mabel mi se pare că o cheamă, va fi ea dispusă oare să ia de soţ pe cineva care este la urma urmei mai mult o anexă a armatei decât un om din cadrele ei? Călăuză nu are nicio speranţă de a fi înaintat în grad.

— El se şi găseşte în fruntea celor ce au aceeaşi îndeletnicire, domnule maior. De altfel, Mabel a şi luat o hotărâre în această privinţă şi deoarece domnia-voastră a avut bunătatea să vorbească despre domnul Muir, nădăjduiesc că veţi fi destul de binevoitor să-i spuneţi că fata trebuie privită ca fiind încredinţată, pe viaţă, altuia.

— Bine, bine, asta e treaba dumitale. Şi acum, sergent Dunham!

— Domnule maior – zise celălalt, ridicându-se şi salutând milităreşte.

— Ţi-am spus că am hotărât ca pentru luna următoare să te trimit la O-mie-de-insule. Toţi vechii subofiţeri trec pe rând să-şi facă datoria în acel sector, cel puţin cei în care am încredere şi a venit, în sfârşit, rândul dumitale. E adevărat, locotenentul Muir pretinde că e dreptul lui, în calitate de ofiţer de intendenţă, să fie comandantul acestui detaşament, dar mie nu-mi place să revin asupra unei hotărâri luate. Oamenii au fost aleşi?

— Totul este gata, domnule maior, oamenii sunt aleşi şi am aflat că barca sosită noaptea trecută a adus un mesaj, arătând că detaşamentul de la punctul acela aşteaptă să fie schimbat.

— Aşa este şi trebuie să ridicaţi pânzele mâine după amiază sau mâine noapte. Poate că cel mai bun lucru ar fi să navigaţi în timpul nopţii.

— Aşa crede şi Jasper, domnule maior Duncan şi pe

nimeni nu ne putem bizui mai bine într-o asemenea expediţie decât pe tânărul Jasper Western.

— Tânărul Jasper Eau-douce! zise Lundie, cu un zâmbet uşor în colţul gurii de obicei severe. Va pleca şi băiatul acela cu voi, sergent?

— Rog pe domnia-voastră să-şi amintească faptul că ambarcaţiunea *Scud* nu părăseşte niciodată portul fără el.

— Da, ai dreptate, dar orice regulă are excepţiile ei: oare nu am văzut şi un marinar în fort în ultimele zile?

— Într-adevăr, domnule maior, este meşterul Cap, cumnatul meu, care a însoţit-o pe fiica mea până aici.

— Şi de ce n-am lăsa de data asta cuterul *Scud* sub comanda lui şi nu ar rămâne Jasper aici? Cumnatul dumitale va fi poate încântat de varietatea unei croaziere pe apă dulce şi te vei mai bucura şi de tovărăşia lui.

— Mă gândeam să vă cer aprobarea să-l iau cu mine, dar va merge ca voluntar. Jasper este un băiat prea curajos ca să

i se ia comanda fără motiv, domnule maior şi mă tem că cumnatul meu Cap dispreţuieşte prea mult apa dulce, pentru a i se încredinţa o misiune în aceste condiţii.

— Ai dreptate, sergent şi las totul la aprecierea dumitale. Gândindu-mă mai bine, îmi dau seama că Eau-douce trebuie să rămână la postul lui. Vrei să-l iei şi pe Călăuză cu voi?

— Dacă domnia-voastră îmi dă încuviinţarea. Va fi destulă treabă pentru amândouă călăuzele, atât pentru alb, cât şi pentru indianul piele roşie.

— Cred că ai dreptate. Prea bine, sergent, îţi doresc noroc în acţiunea asta şi nu uita că la terminarea misiunii dumitale postul trebuie distrus şi părăsit. Până atunci, el sau ne va aduce foloasele scontate, sau se va dovedi că nu ne e de niciun ajutor, fiind o poziţie prea primejdioasă pentru a fi păstrată fără să avem nevoie de ea. Poţi pleca.

Sergentul Dunham salută milităreşte, făcu stânga-mprejur, ca şi cum călcâiele lui ar fi fost pe pivoţi şi tocmai se pregătea să tragă uşa după el, când comandantul îl strigă:

— Uitasem, sergent, tinerii ofiţeri m-au rugat să organizez o partida de tir şi am ales ziua de mâine pentru asta. Oricine poate lua parte la concurs şi premiile sunt următoarele: un corn pentru praf de puşcă, cu încrustaţii de argint, un bidon de piele – citi maiorul de pe o bucată de hârtie – şi, după câte văd din lista asta, o glugă de damă, de mătase. Ultimul premiu îi va îngădui învingătorului să-şi dovedească galanteria, oferindu-l aceleia pe care o iubeşte.

— Este un lucru foarte plăcut, domnule maior, mai ales pentru învingător. Are voie şi Călăuză să ia parte la întrecere?

— Nu văd de ce n-ar lua, dacă vrea. Dar am băgat de seamă că de la un timp nu ia parte la niciun astfel de concurs, probabil fiindcă ştie că are o îndemânare fără egal.

— Aveţi dreptate, domnule maior. Acest om cinstit ştie că în partea asta de graniţă nu se poate măsura nimeni cu el şi nu vrea să strice plăcerea altora. În orice caz, cred că ne putem bizui pe delicateţea lui, domnule şi poate că ar fi mai bine să-l lăsăm să hotărască singur.

— Aşa vom face în cazul ăsta, sergent. Să aşteptăm să vedem dacă va rămâne la înălţimea faimei sale şi de data asta. Bună seara, Dunham.

Sergentul se retrase, lăsându-l pe Duncan de Lundie cu gândurile lui. Faptul ca acestea nu erau totdeauna neplăcute, dovedea zâmbetul ce apărea uneori pe chipul său, de obicei sever şi marţial, deşi de cele mai multe ori precumpăneau sobrietatea şi gravitatea lui obişnuite. Cam după vreo jumătate de oră se auzi o bătaie în uşă, urmată de răspunsul „intră” şi înăuntru pătrunse un ofiţer de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o uniformă nu atât de îngrijită cum s-ar fi cuvenit rangului său şi pe care maiorul îl salută, spunându-i „domnule Muir”.

— Am venit, domnule, aşa cum mi-aţi îngăduit, să aflu care-mi este norocul – zise ofiţerul de intendenţă cu un puternic accent scoţian, după ce trase scaunul care-i fusese arătat şi se aşeză. Ca să vă spun adevărul, fata aceasta face tot atâtea ravagii în garnizoană ca cele făcute de francezi în faţa localităţii Ty; niciodată n-am văzut o derută

atât de mare într-un timp atât de scurt.

— Doar nu vrei să mă convingi, Davy, că într-o inimă tânără şi neatinsă ca a ta s-a aprins numai într-o săptămână o flacără atât de puternică! Pe legea mea, asta ar fi mai rău chiar şi decât ce ţi s-a întâmplat în Scoţia, când se spunea că te mistuia un foc atât de puternic, încât îţi găurise trupul şi, prin gaură, toate fetele puteau să vadă cât de valoros era combustibilul aprins.

— Sunteţi un om foarte glumeţ, domnule maior, ca şi tatăl şi mama dumneavoastră, care nu şi-ar fi pierdut felul acesta de a fi nici dacă duşmanul ar fi pătruns în tabără. Nu cred că e cine ştie ce lucru deosebit când tinerii îşi urmează drumul dorinţelor şi al înclinaţiilor lor.

— Dar şi dumneata ai urmat atât de des drumul dorinţelor, Davy, încât credeam că acum nu te mai ispiteşte ceva nou. Dacă ţinem seama şi de povestea dumitale de dragoste din Scoţia, de pe când erai flăcău, înseamnă că până acum te-ai căsătorit de patru ori.

— Numai de trei ori, domnule maior, de aceea nădăjduiesc că-mi voi lua a patra soţie. Nu mi-am împlinit încă numărul: nu, numai de trei ori…

— Asta. Davy, pentru că nu ai socotit şi prima poveste de dragoste amintită de mine, care nu te-a dus în faţa altarului.

— Şi de ce-aş socoti-o, domnule maior? S-a constatat de tribunal că n-a fost vorba de o căsătorie şi mai e nevoie de o altă dovadă pentru un bărbat? Femeia aceea a profitat de o anumită înclinare amoroasă, care poate constituie o slăbiciune a firii mele, pentru a mă prinde într-o legătură extraconjugală.

— Dacă-mi amintesc bine, Muir, se spunea pe vremea aceea că situaţia putea fi privită din două puncte de vedere.

— Orice fapt are două laturi diferite, scumpe domnule maior şi am cunoscut unele care aveau şi trei. Dar sărmana femeie a decedat şi, la urma urmei, legătura mea cu ea a rămas fără urmări. Apoi am avut un mare nenoroc cu a doua mea soţie, spun *a doua,* domnule maior, din respect

pentru dumneavoastră şi pornind de la falsa premisă că ar fi existat o primă căsătorie, dar fie că a fost prima sau a doua, am avut un mare nenoroc cu Jannie Graham, care a murit în cursul primilor ani ai unirii noastre, fără să-mi fi făcut niciun copil. Cred că dacă Jannie ar fi supravieţuit, nu m-aş mai fi gândit niciodată să-mi iau altă nevastă.

— Dar, deoarece a murit, te-ai căsătorit de două ori după moartea ei şi acum vrei să te însori a treia oara.

— Adevărul nu poate fi tăgăduit niciodată, domnule maior şi sunt gata oricând să-l recunosc. Dar am impresia, Lundie, că sunteţi cam trist în această seară atât de frumoasă.

— Nu, Muir, nu sunt la drept vorbind trist, ci puţin gânditor, o mărturisesc. Mă gândeam la zilele tinereţii mele, când eu, fiul unui nobil şi tu, fiul unui preot, cutreieram împreună dealurile noastre din Scoţia ca nişte băieţi fericiţi, lipsiţi de griji, fără să ne preocupe viitorul. Şi-apoi, mi-au răsărit în minte unele gânduri, întrucâtva penibile în ceea ce priveşte viitorul, ţinând seama de cum s-a desfăşurat trecutul meu.

— Cred, Lundie, că nu aveţi a vă plânge de soartă. Sunteţi maior şi dacă scrisorile sosite spun adevărul, veţi fi curând locotenent-colonel, pe când eu nu sunt decât cu un grad mai mare decât pe vremea când preacinstitul meu părinte mi-a înmânat brevetul de ofiţer; am rămas un biet ofiţer de intendenţă.

— Dar cele patru soţii?

— Trei, Lundie, numai trei recunoscute ca legale chiar şi de legile sacre şi liberale ale ţării noastre.

— Ei bine, să zicem că n-au fost decât trei. Dar tu, Davy – urmă Duncan, adoptând pe nesimţite dialectul scoţian din tinereţea lor, cum se întâmplă cu scoţienii cu o înaltă educaţie când discută un subiect la care ţin din inimă – ştii cât de îndelung timp a trecut de când mi-am făcut alegerea şi cu câtă nerăbdare am aşteptat, plin de speranţă dar şi de nelinişte, ora fericită când voi putea-o numi soţie pe femeia iubită de atâta vreme, în timp ce tu, fără avere, fără un nume sonor, fără origine socială sau alt merit… vreau să

spun, fără vreun merit deosebit…

— Nu, nu vorbiţi aşa, Lundie, familia Muir are sânge nobil în vinele ei.

— Bine, atunci nimic altceva decât o origine socială bună, te-ai căsătorit, totuşi, de patru ori.

— Am mai spus doar… numai de trei ori, Lundie! Dacă repetaţi mereu „de patru ori”, nu faceţi decât să dăunaţi vechii noastre prietenii.

— Numără-le cum îţi place, Davy, oricum vei ajunge la o cifră mai mare decât aceea la care aveai dreptul. Noi doi am dus vieţi foarte deosebite, cel puţin din punctul de vedere al căsătoriei; asta trebuie s-o recunoşti şi tu, vechiul meu prieten.

— Şi care din noi doi e mai câştigat, dacă e să vorbim deschis, ca pe vremea când eram copii?

— Nu, n-am nimic de ascuns. Zilele mele s-au scurs într-o aşteptare plină de nădejde, în timp ce viaţa ta s-a scurs…

— … fără ca să mi se împlinească nădejdea, pe cinstea mea, domnule maior – îl întrerupse intendentul. Fiecare nouă experienţă mi-a dat speranţa că voi izbuti mai bine, dar se pare ca omul se naşte pentru dezamăgiri! Ah, totul e plin de deşertăciune în lumea asta, Lundie şi nicăieri nu e o deşertăciune mai mare decât într-o căsătorie!

— Cu toate astea, eşti gata să-ţi bagi din nou gâtul în laţ pentru a cincea oară, nu-i aşa?

— Ţin să precizez că ar fi numai a patra oară, maior Duncan – zise ofiţerul de intendenţă cu însufleţire, apoi adăugă deodată cu entuziasmul unui tânăr: Dar Mabel Dunham este o *rara avis!* Codanele noastre din Scoţia sunt frumoase şi plăcute, însă trebuie să recunoşti că fetele astea din colonii le întrec în frumuseţe.

— Ai face bine să-ţi aduci aminte de brevetul tău de ofiţer şi de originea ta socială, Davy. Cred că toate cele patru soţii…

— Aş dori, scumpul meu Lundie, să fiţi mai precis în calculele aritmetice… trei ori unu fac trei.

— Ei bine, cred că toate trei erau de neam destul de bun.

— Asta e adevărat, domnule maior. Trei fiind de familie

bună, erau căsătorii potrivite.

— Dar a patra, fiind fiica grădinarului tatălui meu, fără îndoială că e vorba de o legătură nepotrivită. Şi acum, nu te temi că, luând-o de soţie pe fiica unui subofiţer din unitatea ta, ţi-ai pierde prestigiul tău din cadrul regimentului?

— Tocmai asta a fost slăbiciunea vieţii mele, maior Duncan, că m-am căsătorit totdeauna fără să mă gândesc la consecinţe. Fiecare om are păcatul lui şi mă tem că tocmai căsătoria e păcatul meu. Dar acum, după ce am discutat despre ceea ce s-ar putea numi principiile de bază ale unei căsătorii, vă întreb dacă mi-aţi făcut serviciul să vorbiţi sergentului despre această problemă nu prea importantă.

— I-am vorbit, Davy, şi-mi pare rău pentru speranţele tale să-ţi spun că nu văd prea multe şanse de reuşită.

— Să nu reuşesc? Un ofiţer şi unde mai pui, ofiţer de intendenţă, să nu reuşească a dobândi mâna fiicei unui sergent?

— Este tocmai ceea ce vreau să spun, Davy.

— Şi de ce, mă rog, Lundie? Vreţi să aveţi bunătatea să-mi răspundeţi la întrebarea asta?

— Fata e promisă. Angajamentul a fost făcut, mâna a fost acordată şi credinţa a fost jurată. Nu! Să mă spânzuri dacă cred o iotă din toate astea, dar e promisă.

— Ei bine, mărturisesc ca ăsta e un obstacol, Lundie, deşi nu prea însemnat, dacă inima fetei este liberă.

— Şi eu cred că inima ei e liberă, fiindcă presupusul soţ pare să fie ales de tată mai curând decât de fată.

— Şi cine poate fi acest soţ? întrebă intendentul. Care privea întreaga chestiune cu filosofia şi calmul dobândite prin experienţă. Nu-mi vine în minte niciun pretendent convenabil care ar putea să-mi bareze drumul.

— Nu, tu eşti singurul pretendent convenabil pe această graniţă, Davy. Dar fericitul om este Călăuză.

— Călăuză, maior Duncan?!

— Nici mai mult, nici mai puţin, Davy Muir. Călăuză este omul acela. Dar pentru a-ţi alina puţin gelozia, trebuie să-ţi spun că cel puţin după părerea mea, e vorba de o căsătorie

plănuită mai degrabă de tată decât din dorinţa fetei.

— La asta mă gândeam şi eu – exclamă ofiţerul, respirând adânc, ca omul care se simte uşurat. Potrivit experienţei mele în legătură cu firea omenească, mi se pare cu neputinţă…

— Este vorba de experienţa ta în legătură cu firea femeiască, Davy.

— Vă place să glumiţi, Lundie, indiferent pe seama cui! Dar sunt convins că ar fi imposibil să mă înşel în privinţa preferinţelor acestei tinere fete, despre care pot afirma cu tărie că ţintesc mult mai sus decât Călăuză. În privinţa acestui om… ei bine, să mai lăsăm timpul să treacă.

— Acum spune sincer, Davy Muir – zise Lundie, care se opri deodată din plimbarea lui în sus şi în jos prin cameră, privindu-şi interlocutorul drept în faţă, cu o expresie comică de surpriză ce făcea ca înfăţişarea veteranului maior să fie ridicol de serioasă, – crezi într-adevăr că o fată ca fiica sergentului Dunham ar putea să fie atrasă în chip serios de un om de etatea ta, cu aspectul tău şi, aş putea adăuga, cu trecutul tău?

— Ei bine, Lundie, se vede că nu cunoaşteţi femeile şi pesemne că din cauza asta nu v-aţi căsătorit încă până la patruzeci şi cinci de ani. Sunteţi de prea mult timp celibatar, maiorule!

— Şi ce vârstă, mă rog, ai tu, locotenent Muir, dacă-mi îngădui să-ţi pun o întrebare atât de delicată?

— Patruzeci şi şapte de ani şi nu-i ascund, Lundie, iar dacă obţin mâna lui Mabel, va fi o soţie pentru o perioadă de paisprezece-cincisprezece ani. Cred că sergentul Dunham nu are o minte atât de slabă, ca să viseze să dea codana asta atrăgătoare pe mâna unui om de felul lui Călăuză.

— Nu e niciun vis, Davy. Sergentul este tot atât de serios ca şi un soldat care se pregăteşte să fie biciuit.

— Prea bine, prea bine, maiorule. Noi suntem vechi prieteni – amândoi vorbeau în dialect scoţian sau renunţau la el, după cum se apropiau sau se îndepărtau în decursul dialogului de zilele tinereţii lor – şi trebuie să ştim cum să

primim sau să facem o glumă când nu e vorba de serviciu. Tot ce se poate ca cinstitul sergent să nu fi înţeles aluziile mele sau poate că nici n-a visat vreodată la o asemenea căsătorie. E o atât de mare diferenţă între soţia unui ofiţer şi aceea a unui ghid, ca între vechimea Scoţiei şi aceea a Americii. Şi-apoi, mă trag şi dintr-o familie foarte veche.

— Crede-mă pe mine, Davy, vechimea familiei tale nu-ţi va fi de folos în chestiunea asta, iar în ceea ce priveşte sângele tău, nu e mai vechi decât oasele tale. Acum cunoşti răspunsul sergentului şi vezi că influenţa mea, pe care te-ai bizuit atât, nu-ţi poate fi de niciun ajutor. În sfârşit, hai să bem ceva, Davy, pentru vechea noastră prietenie şi după aceea ai face bine să te gândeşti la detaşamentul care pleacă mâine şi s-o uiţi pe Mabel Dunham cât poţi mai repede.

— Ehei, maiorule, mi-am dat totdeauna seama că este mai uşor să uiţi o soţie decât o amantă! O pereche o dată ce e legată prin căsătorie, a încheiat, am putea spune, orice frământare până când o desparte moartea şi mi se pare ceva ireverenţios să tulburi liniştea celor morţi; în aşteptarea unei amante însă ai atâtea nelinişti, nădejdi şi clipe fericite, încât inima ţi-e mereu trează.

— Asta e tocmai părerea pe care mi-am făcut-o eu despre situaţia ta, Davy, fiindcă niciodată n-am presupus că ai sperat să fi mai fericit cu una sau alta din soţiile tale. Am auzit vorbindu-se de oameni atât de proşti, încât să se gândească la fericirea cu soţiile lor chiar şi dincolo de mormânt. Beau pentru succesul noii tale iubiri, locotenent Muir, sau pentru grabnica vindecare a acestei răni şi te sfătuiesc ca în viitor să fi mai prevăzător, fiindcă s-ar putea totuşi ca un caz de acesta mai pătimaş să te distrugă.

— Mii de mulţumiri, scumpul meu maior, iar eu beau pentru împlinirea unei vechi pasiuni, despre care ştiu şi eu câte ceva. Acest whisky este ca o rouă de munte, Lundie, şi-ţi încălzeşte inima ca splendoarea frumoasei noastre Scoţii. În ceea ce priveşte bărbaţii de care tocmai aţi vorbit, probabil că n-au avut decât o soţie, pentru că dacă ar fi avut mai multe, femeile acelea, prin purtarea lor, i-ar fi

putut împinge pe fel de fel de drumuri. Cred deci că un soţ cu judecată ar trebui să se mulţumească să-şi petreacă viaţa pământească numai cu o soţie, atât cât îi este îngăduit, fără să se gândească la lucruri mai presus de posibilităţile sale. Vă rămân foarte îndatorat, maior Duncan, pentru ceea ce aţi făcut acum, precum şi pentru toate dovezile de prietenie pe care mi le-aţi dat şi dacă aţi mai adăuga una, aş fi convins că nu l-aţi uitat cu totul pe tovarăşul de joacă din copilărie.

— Bine, Davy, spune ce vrei, dacă e vorba de o cerere cu judecată, pe care un ofiţer superior s-o poată satisface.

— Dacă aţi putea să-mi încredinţaţi un mic serviciu la postul O-mie-de-insule timp de vreo două săptămâni, cred că această chestiune s-ar putea aranja spre mulţumirea tuturor. Nu uitaţi, Lundie, că Mabel este singura fată albă de vârsta măritişului pe această frontieră.

— Oricând se găseşte câte un serviciu pentru un om cu misiunea ta la un post de frontieră, chiar dacă e mic; dar cel despre care e vorba poate fi îndeplinit de sergent ca şi de ofiţerul de intendenţă, de primul poate chiar mai bine decât de al doilea.

— Totuşi, mai bine decât un ofiţer nu-l poate îndeplini nimeni. În general, subofiţerii sunt dezordonaţi.

— Mă voi mai gândi, Muir – zise maiorul râzând – şi-ţi voi răspunde mâine dimineaţă. Mâine vei avea un prilej bun să te ridici în ochii fetei; eşti expert în tragerea cu puşca şi e vorba de premii. Arata-ţi iscusinţa şi, cine ştie ce se poate întâmpla înainte de plecarea ambarcaţiunii *Scud!*

— Cred că toţi tinerii noştri vor lua parte la întreceri, maiorule, nu-i aşa?

— Asta cred şi eu şi dacă iei şi tu parte, o vor face şi ofiţerii mai în vârstă. Şi, ca să nu fi singur, Davy, voi trage şi eu unul sau două focuri şi ştii că am o oarecare faimă în privinţa asta.

— S-ar putea, într-adevăr, să fie un succes! Inima femeii, maior Duncan, poate fi cucerită în multe feluri şi adesea cu mijloace contestate de normele filosofice. Unele vor ca cel ce le face curte să le asedieze îndelung ca într-un adevărat

asediu militar şi să capituleze numai când nu mai pot rezista; altele preferă să fie luate cu asalt; iar pe ultimele nu poţi să le prinzi decât atrăgându-le într-o cursă. Prima metodă este cea mai onorabilă, potrivindu-se poate cel mai bine cu situaţia de ofiţer; dar trebuie să spun că a treia este cea mai plăcută.

— La părerea asta ai ajuns fără îndoială din experienţă. Dar ce zici despre metoda luării cu asalt?

— Asta le poate reuşi tinerilor, Lundie – răspunse intendentul, ridicându-se în picioare şi făcând cu ochiul, o libertate pe care şi-o îngăduia faţă de comandantul său, ca urmare a unei intimităţi îndelungate. Fiecare vârstă are caracteristicile ei şi la patruzeci şi şapte de ani cred că este bine să te bizui niţel şi pe minte. Vă spun bună seara, domnule maior. Vă doresc să nu aveţi niciun acces de gută şi să vă bucuraţi de un somn lin şi reconfortant.

— La fel îţi doresc şi eu, domnule Muir, şi-ţi mulţumesc. Nu uita concursul de tir de mâine.

Ofiţerul de intendenţă se retrase, lăsându-l pe Lundie în biblioteca sa ca să se gândească la ceea ce se petrecuse. Cu timpul, maiorul Duncan învăţase să-l cunoască pe locotenentul Muir, cu felul său de a fi şi cu toanele sale, aşa că purtarea acestuia nu-l prea mira pe comandantul fortului, cum probabil îl va fi mirat pe cititor. Într-adevăr, în timp ce toţi oamenii acţionează potrivit unei legi comune care se numeşte caracter, deosebirile dintre ei în privinţa judecăţii, a simţămintelor şi a formelor egoismului sunt nesfârşite.

CAPITOLUL XI

Pe şoimul nedeprins, în palmă fă-l să stea,
Pe ne-nvăţatul câine un cerb să urmărească
Şi celui întristat pretinde-i să glumească;
Pe omul născut liber, încearcă a-l fereca.
Să vrei aceste lucruri e-o treabă nebunească,
Asemeni, în iubire nu vei putea topi
Nesimţitoare inimi, oricât te-ai strădui.

Oglindă pentru magistraţi.

Rar se întâmplă ca speranţa să fie răsplătită cu o bucurie atât de mare cum au fost răsplătite dorinţele tinerilor din garnizoană, datorită vremii frumoase din ziua următoare. Poate că e vorba doar de o ciudăţenie des întâlnită, omenească, dar americanii sunt destul de obişnuiţi să se laude cu lucruri socotite de oamenii inteligenţi ca fiind în realitate de o calitate cu totul inferioară, uitând sau subevaluând situaţiile mai bune care-i plasează adesea pe aceeaşi treaptă ca cei mai mulţi dintre semenii lor, dacă nu chiar mai sus. Dintre aceste situaţii mai bune face parte şi clima care, deşi departe de a fi perfectă, este cu mult mai plăcută şi tot atât de sănătoasă ca aceea din majoritatea ţărilor ce se laudă mult cu a lor, plângându-se de a noastră.

În perioada povestirii noastre căldurile verii se simţeau foarte puţin la Oswego, fiindcă umbra pădurilor, adăugându-se brizelor răcoritoare dinspre lac, slăbeau în mare măsură influenţa soarelui, aşa că nopţile erau întotdeauna răcoroase şi zilele, arareori înăbuşitoare.

Venise luna septembrie, când valurile puternice de aer dinspre coastă păreau să-şi croiască drum pe uscat până la malurile lacului unde navigatorul simţea influenţa favorabilă caracteristică vânturilor care dau o nouă vigoare atmosferei, înviorează spiritul şi întăresc forţa morală. Într-o zi ca aceasta, garnizoana din Oswego se adună să vadă

ceea ce comandantul numise în glumă un turnir. Lundie era un om instruit – cel puţin în domeniul militar – şi număra printre datoriile sale de onoare, cu care se mândrea şi faptul de a călăuzi lecturile şi gândurile tinerilor de sub ordinele lui spre domeniile profesiunii lor legate mai mult de intelect. Pentru un om ca el, biblioteca sa era bogată şi aleasă şi îşi împrumuta cu bunăvoinţă cărţile tuturor celor care doreau să le citească. Printre alte fantezii, care se răspândiseră printre ostaşi din cauza lecturilor, era şi gustul pentru soiul de distracţie ce urma să înceapă acum, în jurul căruia câţiva cronicari ai timpurilor medievale creaseră o atmosferă de paradă şi romantism, armonizându-se cu obiceiurile şi firea soldaţilor unei garnizoane izolate de pe astfel de meleaguri sălbatice. În timp ce majoritatea se lăsa dominată de această plăcere, cei însărcinaţi cu organizarea ei nu uitau totuşi să ia măsuri pentru siguranţa postului. Un om care s-ar fi uitat de pe parapetul fortului la vastul cuprins al apei scânteietoare ce se întindea spre nord până acolo unde cerul se unea cu pământul şi spre pădurea ce părea că doarme, nesfârşită, completând cealaltă jumătate a panoramei, s-ar fi crezut într-o regiune unde pacea şi securitatea îşi găsiseră fericit sălaş. Dar Duncan de Lundie ştia foarte bine că din pădure puteau să apară în orice clipă sute de indieni Mingo porniţi să distrugă fortul şi să masacreze oamenii, ba chiar şi de pe apele râului înşelător, oferind un drum uşor de acces duşmanilor mai civilizaţi şi aproape tot atât de îndrăzneţi, francezii; aceştia ar fi putut să se apropie de fort prin surprindere, într-o clipă de neatenţie. Ca urmare, trimisese câteva detaşamente sub comanda ofiţerilor mai vârstnici şi vigilenţi, care nu se prea sinchiseau de sporturile la modă, ca să patruleze prin pădure şi o întreagă companie rămăsese în port, sub arme, cu ordinul de a fi atât de vigilenţi de parcă o forţă inamică superioară s-ar afla prin apropiere. Datorită acestor măsuri de prevedere, ceilalţi ofiţeri şi soldaţi nu se mai gândeau decât la plăcerile oferite de distracţiile din dimineaţa aceea, fără să se mai teamă de nimic.

Se alesese pentru întrecere un fel de esplanadă dinspre

partea de apus a fortului şi în imediata apropiere de malul lacului. Fusese defrişată de arbori şi de buşteni şi ar fi putut fi folosită şi ca teren de instrucţie, fiindcă se bucura de avantajul de a avea spatele protejat de apă şi unul din flancurile sale de întăriturile fortului. Oamenii care făceau instrucţie pe acest teren puteau fi deci atacaţi numai din două părţi şi deoarece spre sud şi apus se făcuse un luminiş destul de mare, eventualii duşmani ar fi fost siliţi să iasă din pădure înainte de a se putea apropia atât încât să fie primejdioşi.

Deşi armele obişnuite ale regimentului erau muschetele, cu acest prilej apăruseră cam cincizeci de carabine. Fiecare ofiţer avea o carabină proprie pentru amuzamentul său; multe dintre ele aparţineau cercetaşilor şi indienilor prieteni, dintre care un număr mai mare sau mai mic se afla întotdeauna în fort; pe lângă acestea, mai era şi un stoc al fortului, pentru cei ce vânau în pădure, ca să procure provizii garnizoanei. Printre cei ce purtau armele în acel moment, cinci sau şase îşi câştigaseră faima de a le mânui cu atâta iscusinţă, încât se bucurau la frontiera aceea de o adevărată celebritate; o duzină dintre ei erau priviţi ca trăgători mai buni decât cei obişnuiţi şi mulţi alţii ar fi fost socotiţi, în orice alt loc în afară de cel în care se aflau acum, ca foarte buni trăgători.

Distanţa fusese fixată la o sută de iarzi şi arma trebuia folosită fără să fie rezemată; ţinta era o scândură cu obişnuitele cercuri albe, în centru cu un punct mare alb. Concursul începu cu o competiţie între cei mai slabi trăgători, ca aceştia să-şi arate îndemânarea şi siguranţa într-o întrecere mai uşoară. La ea nu luau parte decât soldaţii care nu prea stârneau interes şi printre ei nu apăru încă niciun ofiţer.

Cei mai mulţi soldaţi erau scoţieni, deoarece regimentul fusese recrutat la Stirling şi în împrejurimile sale cu câţiva ani mai înainte; totuşi, ca şi sergentul Dunham, se înrolaseră şi mulţi americani în regiment de când unitatea îşi stabilise garnizoana în colonii. Desigur că aceştia din urmă erau în general trăgători mai iscusiţi şi după o

întrecere de vreo jumătate de oră, cel mai bun dintre concurenţi se dovedi un tânăr născut în colonia New York, de origine olandeză, cu numele de Van Valknerg, poreclit Follock. Tocmai când se ajunse la acest rezultat, apăru de esplanadă cel mai vechi căpitan, însoţit de majoritatea ofiţerilor şi a doamnelor din fort.

În urma lor veneau cam douăzeci de femei de condiţie socială mai modestă; printre ele se zărea trupul bine făcut şi faţa inteligentă, înfloritoare şi vioaie a fiicei sergentului, îmbrăcată cu un costum cochet care o făcea şi mai atrăgătoare.

Printre femei, recunoscute oficial ca doamne, nu erau decât trei, toate soţii de ofiţeri; femei cu o înfăţişare severă de matroane şi cu purtarea simplă a micii burghezii, îmbinată în mod ciudat cu manierele născute din ideea ce şi-o făceau despre superioritatea profesiunii soţilor, a drepturilor şi datoriilor castei ofiţerilor şi a etichetei rangului lor. Celelalte femei erau soţiile subofiţerilor şi, după cum spusese intendentul, numai Mabel putea fi o candidată reală la căsătorie. E drept că se mai aflau acolo vreo zece-douăsprezece alte fete, dar datorită vârstei lor fragede, fiind socotite printre copii, nu puteau să pretindă admiraţia îndreptăţită a unor bărbaţi care să le ceară în căsătorie.

Femeile au fost poftite să se aşeze pe băncile de scânduri, pregătite din vreme pentru ele lângă malul lacului. În partea aceasta se afla şi stâlpul de care erau agăţate premiile. Banca din rândul întâi fusese rezervată cu mare grijă pentru cele trei doamne şi copiii lor, în timp ce Mabel se aşeză pe banca a doua, împreună cu celelalte femei din categoria subofiţerilor. Soţiile şi fiicele celorlalţi se îngrămădiseră laolaltă în spate, unele stând jos, iar altele în picioare, după cum putuseră să ocupe locuri. Mabel, care fusese repede primită în societatea soţiilor de ofiţeri ca o însoţitoare modestă, atrăsese simpatia doamnelor în primul rând prin gingăşia şi modestia sa, deşi erau foarte îngâmfate din pricina rangului pe care-l deţineau în garnizoană.

De îndată ce această importantă majoritate a spectatorilor ajunseră la locurile hotărâte, maiorul Lundie dădu ordin ca întrecerea să înceapă conform rânduielii stabilite de mai înainte. Opt sau zece dintre cei mai buni trăgători ai garnizoanei înaintară spre locul anume ales şi începură să tragă unul după altul. Printre ei se aflau ofiţeri şi soldaţi, amestecaţi la întâmplare, precum şi vizitatori ocazionali ai fortului, care nu fuseseră excluşi de la întrecere. După cum şi era de aşteptat din partea unor oameni ale căror distracţii şi hrană aleasă depindeau în egală măsură de îndemânarea folosirii armelor, s-a văzut numaidecât că aveau iscusinţa să nimerească drept în punctul alb sau în Ochiul taurului din centrul ţintei. Cei care urmară după aceştia se dovediră mai puţin iscusiţi, gloanţele lor lovind diferitele cercuri din jurul punctului central al ţintei, fără să-l atingă.

Potrivit cu regulile întrecerii, nimeni nu putea lua parte la a doua întrecere dacă nu reuşise la prima şi adjutantul fortului, îndeplinind funcţiunea unui fel de maestru de ceremonii sau de conducător al întrecerii, striga cu voce tare numele trăgătorilor norocoşi care trebuiau să se pregătească pentru încercarea următoare, în timp ce anunţa că cei ce nu se prezintă să tragă în punctul alb vor fi excluşi de la toate încercările mai grele. Chiar în clipa aceea apărură la locul de tragere maiorul Duncan, ofiţerul de intendenţă şi Jasper Eau-douce, în timp ce Călăuză, se plimba liniştit prin apropiere, fără iubita sa carabină – fapt atât de neobişnuit pentru el,; încât cei din jurul său credeau că nu vrea să participe la întrecerea din ziua aceea. Toţi spectatorii se dădură la o parte, ca să-l lase pe maiorul Duncan să treacă. Acesta, de îndată ce se apropie de locul de unde se trăgea în voie, îşi luă poziţia, ridică arma cu nepăsare şi trase. Glonţul său lovi ţinta la câţiva ţoli de punctul alb.

— Maiorul Duncan este exclus de la celelalte încercări – strigă adjutantul cu o voce atât de puternică şi sigură, încât; ofiţerii mai vârstnici şi sergenţii îşi dădură seama că această nereuşită fusese aranjată dinainte, în vreme ce

ofiţerii mai tineri şi soldaţii se simţiră mai încurajaţi să continue, datorită imparţialităţii vădite a regulilor întrecerii, nimic nefiind mai atrăgător decât o dreptate neclintită şi fermă, după cum nimic nu e mai îmbucurător decât s-o vezi aplicată într-adevăr.

— Acum, meştere Eau-douce, e rândul dumitale – zise Muir – şi dacă nu-l întreci pe maior, voi spune că eşti mai îndemânatic la vâslit decât la tragerea cu carabina.

Obrazul plăcut al lui Jasper se îmbujoră, se apropie de locul de tragere, aruncă o privire fugară spre Mabel, care-şi aplecase trupul graţios înainte, ca să vadă mai bine rezultatul, cuprinse patul carabinei fără prea multă grijă cu palma stângă, îi ridică ţeava cu mâna fermă şi într-o clipă trase. Glonţul străpunse centrul ochiului alb, fiind cea mai bună lovitură a întrecerii, până atunci, fiindcă ceilalţi nu atinseseră punctul alb decât pe margini.

— Frumoasa lovitură, meştere Jasper – zise Muir, când se anunţă rezultatul. E o lovitură care ar fi făcut cinste chiar şi unui om mai experimentat şi mai în vârstă. Cred, totuşi, că ai avut puţin noroc, fiindcă n-ai ţintit cu prea mare grijă. Poate că eşti iute în mişcări, Eau-douce, dar nu mânuieşti arma cu ajutorul ştiinţei şi al filosofiei. Te rog, sergent Dunham, să inviţi doamnele să fie mai atente decât până acum, fiindcă voi arăta ceea ce se numeşte o mânuire intelectuală a carabinei. Recunosc că Jasper şi-ar fi ucis adversarul, dar nu are decât jumătate din mulţumirea de care s-ar fi bucurat dacă lovitura sa ar fi fost trasă în mod ştiinţific.

Vorbind, Muir se pregătea pentru tirul ştiinţific; dar nu trecu la fapte decât după ce observă ca Mabel şi toate celelalte femei îşi aţintiseră privirea asupra lui, plin de curiozitate. Fiindcă ceilalţi se dădură la o parte din respect pentru gradul lui, în apropierea sa nu mai râmase decât comandantul, căruia îi spuse cu familiaritate:

— Aţi observat, Lundie, că poţi câştiga ceva prin aţâţarea curiozităţii femeii? Curiozitatea este un sentiment foarte activ şi dacă e cultivat în chip corespunzător, poate sfârşi prin a da naştere unor înclinări mai plăcute.

— Foarte adevărat, Davy, dar ne faci să cam aşteptăm cu pregătirile tale şi iată-l pe Călăuză care se apropie să înveţe ceva din vasta-ţi experienţă.

— Ce este, Călăuză, vii şi tu să capeţi o idee despre ceea ce înseamnă filosofia tragerii cu puşca? Eu nu vreau să-mi ascund lumina priceperii mele sub obroc şi fi binevenit pentru tot ceea ce vei învăţa. Dumneata, personal, nu vrei să iei parte la concurs, omule?

— La ce mi-ar folosi, domnule intendent? Nu-mi trebuie niciunul din premiile oferite şi în ceea ce priveşte onoarea, am avut destulă până acum, dacă este o onoare ca cineva să tragă mai bine decât dumneavoastră. Eu nu sunt femeie, ca să port o glugă de mătase.

— E foarte adevărat, dar poţi să găseşti o femeie pe care o preţuieşti şi ai vrea s-o poarte.

— Hai, Davy – îl întrerupse maiorul – ori tragi, ori te retragi. Adjutantul începe să-şi piardă răbdarea.

— Biroul intendenţei şi biroul adjutantului din regiment cad arareori de acord, Lundie, dar iată, sunt gata; dă-te puţin mai la o parte, Călăuză, ca doamnele să poată vedea.

Locotenentul Muir îşi luă poziţia de tragere cu o eleganţă studiată, ridică încet carabina, o coborî, repetă manevra, apoi trase.

— Glonţul nu a atins ţinta! strigă omul care avea misiunea să însemne locul străpuns de gloanţe şi părea că nu preţuieşti ştiinţa complicată a intendentului. Nu a atins ţinta!

— Imposibil ! strigă Muir, cu chipul roşu de indignare şi de ruşine. Imposibil, adjutantule, de când sunt nu mi s-a întâmplat una ca asta! Fac apel la doamne pentru o apreciere mai justă.

— Când aţi tras – exclamă unul dintre mucaliţii garnizoanei – doamnele au închis ochii. Le-au speriat pregătirile dumneavoastră.

— Nu cred în ruptul capului într-o asemenea calomnie din partea doamnelor şi împotriva îndemânării mele – răspunse Muir, al cărui accent scoţian se întărea şi mai mult pe măsură ce se înfierbânta. E o conspiraţie, pentru a priva un

om meritoriu de ceea ce i se cuvine.

— Este o lovitură pierdută, Muir – zise, râzând, Lundie – aşa că stai jos liniştit şi resemnează-te.

— Nu, nu, domnule maior – interveni Călăuză în cele din urmă – locotenentul este un bun trăgător, dacă are timp să ochească liniştit şi ţinta nu este prea îndepărtată, ceea ce nu-i de loc extraordinar pentru un trăgător obişnuit. Glonţul lui a trecut prin gaura făcută de glonţul lui Jasper, după cum va putea vedea oricine care-şi va da osteneala să examineze ţinta.

Respectul pe care îl aveau toţi pentru îndemânarea lui Călăuză, pentru agerimea şi siguranţa ochiului său era atât de mare, încât el abia spuse aceste cuvinte, că spectatorii începură să se îndoiască de propriile lor păreri şi vreo doisprezece dintre ei alergară spre ţintă, ca să se convingă. Şi după un examen minuţios se descoperi că glonţul intendentului trecuse într-adevăr prin gaura făcută de proiectilul lui Jasper; dar faptul acesta se confirmă numai după ce se constată în chip de netăgăduit existenţa unui glonţ înfipt deasupra primului în buşteanul pe care era fixată ţinta.

— Nu v-am spus eu, doamnelor, că veţi fi martorele influenţei ştiinţei asupra artei tragerii? zise intendentul, înaintând spre băncile ocupate de femei. Maiorul Duncan a luat în zeflemea ideea calculelor matematice în domeniul artei tragerii la ţintă. Dar eu i-am spus că filosofia nu face decât să coloreze, să amplifice şi să perfecţioneze, distilând şi explicând tot ceea ce aparţine vieţii omeneşti, fie că e vorba de tragerea la ţintă sau de o predică. Într-un cuvânt, filosofia este filosofie şi în felul acesta se exprimă tot ceea ce impune subiectul.

— Presupun că excludeţi iubirea din enumerarea dumneavoastră – remarcă soţia unui căpitan, care cunoştea povestea căsătoriilor lui Muir şi se folosea de causticitatea ei feminină împotriva celui ce monopolizase atâtea din suratele ei. Mi se pare că filosofia nu are nimic comun cu iubirea.

— Nu aţi vorbi aşa, doamnă, dacă inima dumneavoastră

ar fi făcut mai multe încercări. Bărbatul sau femeia care au avut câteva prilejuri să-şi perfecţioneze afecţiunile pot vorbi cu mult mai multă pricepere despre astfel de probleme; şi, credeţi-mă, din toate felurile de iubire, cea filosofică este cea mai durabilă şi raţională.

— Recomandaţi deci perfecţionarea iubirii prin experienţă, nu-i aşa?

— Spiritul dumneavoastră subtil mi-a prins ideea din zbor. Cele mai fericite căsnicii sunt cele în care tinereţea, frumuseţea şi încrederea se bizuie pe înţelepciune, moderaţiunea şi spiritul de prevedere al vârstei, al vârstei mijlocii vreau să spun, doamnă, fiindcă nu neg faptul că un anumit soţ poate fi prea bătrân pentru o anumită femeie. Iat-o, de pildă, pe încântătoarea fiică a sergentului Dunham, aici de faţă, despre care sunt convins că va fi de acord cu astfel de sentimente, fiindcă firea sa plină de discreţie s-a şi făcut cunoscută în garnizoana noastră, cu toate că nu s-a stabilit aici decât de puţină vreme.

— Fiica sergentului Dunham este o terţă persoană, care nu se cuvine să participe la convorbirea dintre noi, domnule locotenent Muir – răspunse soţia căpitanului, plină de respect pentru propria ei demnitate – şi, pentru a schimba subiectul, urmă: Iată-l colo pe Călăuză pregătindu-se să-şi încerce norocul.

— Protestez, domnule maior, protestez ! strigă Muir, în timp ce alerga spre locul de tragere, ţinându-şi ambele braţe ridicate, ca să dea şi mai mare greutate cuvintelor sale. Protestez cu cea mai mare tărie, domnilor ofiţeri, împotriva hotărârii de a i se îngădui lui Călăuză să ia parte la această întrecere cu Ucigătoarea-de-cerbi; nu mai amintesc faptul că e vorba de o carabină cu care s-a obişnuit demult, dar nu are nici dimensiunile celorlalte arme de vânătoare ale guvernului admise la concurs.

— Ucigătoarea-de-cerbi se odihneşte, domnule intendent – răspunse Călăuză – şi nimeni nu se gândeşte s-o tulbure. Nu m-aş fi gândit să pun astăzi degetul pe trăgaci, dacă sergentul Dunham nu mi-ar fi atras atenţia că nu mi-aş arăta respectul printr-un omagiu pentru frumoasa lui fată

care a ajuns aici sub oblăduirea mea, dacă nu aş lua parte la întrecerea aceasta. Aşa că folosesc, domnule intendent, carabina lui Jasper, după cum puteţi vedea şi nu este mai bună ca arma dumneavoastră.

Locotenentul Muir fu silit să accepte şi când Călăuză trecu la locul de tragere, toate privirile se îndreptară spre el. Aerul şi atitudinea faimosului ghid şi vânător căpătară ceva foarte distins când se ridică, înalt şi luă ţinta la ochi cu o perfectă stăpânire şi cu o desăvârşită cunoaştere a capacităţii corpului omenesc, precum şi a armei din mâna lui. La drept vorbind, Călăuză nu era ceea ce se cheamă de obicei un bărbat frumos, deşi stârnea o mare încredere şi impunea respect. Înalt, ba chiar musculos, corpul său ar fi putut fi socotit aproape perfect, dacă nu ar fi fost parcă lipsit cu totul de carne. Coarda biciului era cu greu mai rezistentă decât braţele şi picioarele sale, sau, la nevoie, mai flexibilă; şi toată fiinţa sa avea un aspect cam colţuros pentru ca să-l poţi socoti un bărbat cu un trup armonios. Totuşi, mişcările sale erau fireşti şi graţioase; şi fiindcă era calm şi cu o ţinută îngrijită, avea un aer de demnitate care corespundea foarte bine cu serviciile excepţionale şi meritele lui deosebite. Obrazul, cu trăsături luminoase, de om cinstit, ars de soare, de un roşu-aprins, era o mărturie a vieţii sale pline de primejdii şi greutăţi şi mâinile sale nervoase, puternice, nu le puteai asocia cu o muncă brută care le înăspreşte şi le deformează. Deşi nimeni nu descoperea la el niciuna din acele calităţi mai insinuante sau mai blânde în stare să câştige iubirea unei femei, când ridică arma, preţuirea mută a mişcărilor lui sigure şi a aspectului sau bărbătesc în general nu lipsea din privirea nici unei femei care-l urmărea. Duse arma la ochi aproape cu iuţeala gândului, în aceeaşi clipă un fum slab se înălţa în văzduh, deasupra capului, el coborî patul puştii şi mâna se sprijini de ţeavă, în timp ce obrazul său de om cinstit se lumină de râsul lui obişnuit, tăcut şi sincer.

— Dacă ar îndrăzni cineva să exprime o astfel de idee – strigă maiorul Duncan – ar spune ca prietenul nostru Călăuză a greşit şi el ţinta.

— Nu, nu, domnule maior – răspunse ghidul plin de încredere – asta ar fi o afirmaţie îndoielnică. Deoarece n-am încărcat eu puşca, nu pot spune ce era în ea; dar dacă a fost plumb, îl veţi găsi deasupra gloanţelor intendentului şi ale lui Jasper; de n-o fi aşa, să nu-mi mai spuneţi Călăuză.

Un strigăt venind dinspre ţintă îi confirmă vorbele.

— Dar asta nu-i totul, încă nu-i totul, băieţi: strigă Călăuză, înaintând încet spre băncile doamnelor. Dacă aţi descoperi că glonţul nu a atins ţinta, aţi recunoaşte că am greşit. Intendentul a străpuns lemnul cu plumbul său, dar veţi vedea că plumbul tras de mine nu a smuls nicio aşchie de lemn.

— Foarte adevărat, Călăuză, foarte adevărat – răspunse Muir, care se apropiase de Mabel, deşi îi era ruşine să-i vorbească faţă de soţiile ofiţerilor. Intendentul a găurit lemnul şi glonţul tău a trecut într-adevăr prin gaura aceea.

— Ei bine, domnule intendent, iată că se pune un cui la ţintă şi se va vedea cine-l va înfige mai adânc, dumneavoastră sau eu. Fiindcă, deşi nu-mi puseserăm în gând să arăt astăzi ce se poate face cu o puşcă, nu voi şovăi s-o fac în faţa nici unui om trimis în misiune de regele George. Chingachgook e în misiune, altfel m-ar fi silit să demonstrez câteva din tainele artei noastre; în ceea ce vă priveşte, domnule, intendent, dacă treceţi şi prin încercarea de batere a cuiului, veţi lua parte la întrecerea cu cartoful.

— Eşti puţin cam fanfaron în dimineaţa asta, Călăuză, dar îţi vei da seama că nu ai de-a face cu un recrut abia sosit aici dintr-un oraş sau dintr-o altfel de aşezare omenească, fii sigur de asta.

— O ştiu prea bine, domnule intendent; o ştiu prea bine şi nu vă tăgăduiesc experienţa. V-aţi petrecut mulţi ani la graniţă şi i-am auzit pe oamenii din colonii şi pe indieni vorbind despre dumneavoastră de mai bine de o viaţă de om.

— Nu, nu – strigă Muir, în dialectul său neaoş scoţian – eşti nedrept, omule! Nu mi-am petrecut la graniţă atât de mult timp cum pretinzi.

— Nu v-aş da dreptate, domnule locotenent, chiar dacă

m-aţi învinge la încercarea cu cartoful. Repet, v-aţi petrecut viaţa ca soldat prin locuri unde puşca este folosită zilnic şi ştiu că sunteţi un trăgător iscusit, de mare clasă; totuşi, nu sunteţi un adevărat trăgător cu carabina. În ceea ce priveşte lăudăroşenia, nădăjduiesc să recunoaşteţi că nu caut să mă laud cu isprăvile mele; dar însuşirile unui om rămân însuşiri şi am jigni providenţa dacă le-am nega. Fiica sergentului, aici de faţă, va fi judecătoarea noastră, dacă vreţi să vă supuneţi unui judecător atât de gingaş.

Călăuză o alesese pe Mabel ca arbitru tocmai fiindcă o admira şi pentru el rangul avea o mică importanţă, dacă nu chiar niciuna; dar locotenentul Muir şovăi să primească propunerea de faţă cu soţiile ofiţerilor. S-ar fi bucurat să fie preţuit de fată, obiectul dorinţelor sale, dar, datorită vechilor sale prejudecăţi i se părea că i se cere prea mult şi poate că era mai bine să-i facă curte deschis, dând impresia că nu ştie dacă are sau nu anumite şanse. Se încredea cu totul în discreţia maiorului Duncan şi nu se temea că acesta va divulga ceva din ceea ce se petrecuse între ei, dându-şi foarte bine seama că dacă s-ar auzi că fusese refuzat de fiica unui subofiţer, i-ar fi foarte greu să se poată apropia de orice altă femeie de condiţia sa socială. În ciuda acestor îndoieli şi şovăieli, Mabel îi apărea atât de demnă de atenţie, se îmbujorase atât de încântător, zâmbea atât de dulce, întruchipând totodată o imagine atât de atrăgătoare a tinereţii, spiritului, modestiei şi frumuseţii, încât se simţi tare ispitit s-o aducă pe primul plan al imaginaţiei sale şi să găsească mijlocul de a-i vorbi fără reţinere.

— Facă-se voia ta, Călăuză – răspunse el, de îndată ce, datorită hotărârii luate i se risipiră îndoielile. Primesc ca fiica sergentului, încântătoarea lui fiică ar fi trebuit să zic, să fie arbitru între noi şi ei îi vom oferi premiul, oricare dintre noi îl va câştiga. După cum vedeţi, doamnelor, trebuie să fiu de acord cu Călăuză, altfel aş fi cerut fără doar şi poate arbitrajul unei doamne din încântătoarea dumneavoastră societate.

Apelul concurenţilor puse capăt convorbirii dintre

intendent şi adversarul său. Şi după câteva clipe începu a doua etapă a întrecerilor. Vârful unui cui obişnuit, cu floarea vopsită în alb, fu înfipt în ţintă şi trăgătorul care nu nimerea floarea cuiului pierdea dreptul de a participa la încercările următoare. Numai cei ce nimeriseră punctul alb al ţintei erau îngăduiţi să ia parte la această întrecere.

Mai rămăseseră şase candidaţi, dintre care vreo doi care abia atinseseră punctul alb al ţintei renunţară, dându-şi seama că nu vor izbuti în încercarea asta nouă şi preferând să rămână la performanţa realizată. Primii trei trăgători, care-şi luaseră riscul de a încerca, atinseră ţinta în apropierea cuiului, dar nu chiar cuiul. După ei urmă intendentul, care, după ce făcu mişcările sale obişnuite ca să tragă, smulse cu glonţul o părticică din floarea cuiului, plumbul înfigându-se lângă vârful pironului.

Nu fusese o lovitură extraordinară, dar ea îi dădea dreptul să participe mai departe la întrecere.

— Îngăduiţi-mi să vă spun, cum se zice la oraş, că v-aţi asigurat mai departe pâinea, domnule intendent – strigă Călăuză, râzând. Însă v-ar trebui multă vreme ca să construiţi o casă cu un ciocan care n-ar fi mai bun ca al dumneavoastră. Jasper vă va arăta cum trebuie înfipt un cui, dacă flăcăul nu şi-o fi pierdut cumva din siguranţa mâinii şi a ochiului. Şi dumneavoastră aţi fi tras mai bine, domnule locotenent, dacă n-aţi fi stăruit atâta în alegerea poziţiei. Tragerea cu arma ţine de talent şi trebuie executată firesc.

— Vom vedea, Călăuză. Lovitura mea a fost destul de bună şi mă îndoiesc că în regimentul 55 se găseşte un alt ciocan, cum îi spui tu, care să-l bată tot atât de bine.

— Jasper nu face parte din cadrele regimentului 55, dar iată că şi-a pus ciocanul în funcţiune.

În timp ce Călăuză vorbea, glonţul lui Eau-douce atinse floarea cuiului şi-l înfipse cu un deget mai adânc în scândură.

— Fiţi gata, băieţi, să-l scoateţi cu cleştele mai în afară! strigă Călăuză, luând numaidecât locul prietenului său, când acesta se dădu la o parte. Să nu puneţi un cui nou, îl

văd şi pe asta, cu toate că s-a şters vopseaua de pe el, dar tot ceea ce pot zări nimeresc de la o distanţă de o sută de iarzi, chiar de-ar fi numai un ochi de ţânţar. Fiţi gata!

Flinta bubui, proiectilul porni pe traiectoria lui şi floarea cuiului se înfipse în lemn, acoperită de plumbul glonţului turtit de lovitură.

— Bine, Jasper băiete – zise Călăuză, lăsând pe pământ patul puştii şi continuându-şi discuţia de parcă n-ar fi dat nicio importanţă isprăvii sale. Progresezi, flăcăule, pe zi ce trece, încă vreo câteva incursiuni pe meleagurile astea în tovărăşia mea şi cel mai bun trăgător de pe graniţă va trebui să se uite de două ori înainte de a se pune cu tine. Intendentul trage foarte bine, dar nu se va depăşi niciodată, în timp ce tu, Jasper, ai talent şi vei putea într-o zi să înfrunţi pe oricine a apăsat vreodată pe trăgaciul unei arme.

— Cum aşa! exclamă Muir. Pentru dumneata, a nimeri floarea unui cui înseamnă doar a trage foarte bine, când în realitate e vorba de o artă dusă la perfecţiune?! Orice om cât de puţin subtil şi rafinat ştie că fineţea cu care atingi ţinta este caracteristică unui maestru, în timp ce ciocanul dumitale greoi loveşte de parcă l-ar ţine nişte mâini aspre şi neşlefuite. Da, este adevărat că a nu atinge ţinta nu are importanţă dacă greşeala e numai de o linie sau de o milă, trebuie să recunoşti, Călăuză, că atingând-o, n-are nicio importanţă de răneşti ori ucizi.

— Mijlocul cel mai sigur de a hotărî asupra acestei controverse este de a porni la o nouă întrecere – observă Lundie – aceea cu cartoful. Dumneata eşti scoţian, domnule Muir şi ai face un târg mai bun dacă ar fi vorba de o prăjitură din făină de ovăz sau de fructul unui scai, însă legile frontierei s-au pronunţat în favoarea legumelor americane şi deci rămâne cartoful.

Deoarece maiorul Duncan i se păru cam nerăbdător, Muir avu destul tact să nu mai tărăgăneze întrecerea cu observaţiile sale discursive şi se pregăti cu luare-aminte pentru proba următoare. Ca să spunem adevărul, intendentul se cam îndoia, ba era aproape sigur de

insuccesul său la proba aceasta şi nu s-ar fi grăbit atât să ia parte la întreceri, dacă ar fi bănuit că făcea şi ea parte din program. Dar maiorul Duncan, cu spiritul său oarecum poznaş de scoţian flegmatic, dăduse ordin în secret să fie inclusă şi această probă, ca să-l umilească; ca nobil scoţian, Lundie nu se împăca de loc cu gândul că cineva care se pretindea a fi un gentleman ar putea să discrediteze propria sa castă printr-o mezalianţă. Când totul fu gata, Muir fu chemat la locul de tragere şi se făcură pregătirile pentru aruncarea cartofului. Deoarece s-ar putea ca cititorul să nu mai fi auzit de proba aceasta, câteva lămuriri vor arăta despre ce este vorba. Se alegea un cartof mare, ce se încredinţa unei persoane, care se afla la o distanţa de douăzeci de iarzi de locul de tragere. La semnalul *aruncă,* dat de trăgător, cartoful era aruncat în aer şi concurentul trebuia să-l străpungă cu glonţul înainte de a ajunge pe pământ.

Dintr-o sută de încercări de până atunci, intendentul nu atinsese cartoful la această probă grea decât o singură dată şi acum încerca să-şi repete succesul cu o speranţă oarbă, sortită să-i fie, însă, spulberată. Cartoful fu aruncat, potrivit regulii, glonţul porni, dar ţinta zburătoare nu fu atinsă.

— Stânga-mprejur şi ieşi din rând, intendentule! Zise Lundie, zâmbind, bucuros de succesul urzelii sale. Cinstea de a câştiga gluga de mătase va rămâne lui Jasper Eau-douce sau lui Călăuză.

— Şi cum se va termina proba, domnule maior? întrebă acesta din urmă. Se va trece la proba cu doi cartofi, sau hotărârea se va lua după cum glonţul va trece prin centrul cartofului sau mai aproape de coajă?

— Centru şi coajă, dacă este o diferenţă suficientă, dacă nu, se va trece la proba cu doi cartofi.

— E o clipă grea pentru mine, Călăuză – spuse Jasper, înaintând spre locul de tragere, cu chipul palid de emoţie.

Călăuză se uită la el cu privirea lui deschisă, apoi, rugându-l pe maiorul Duncan să mai aştepte o clipă, îl luă deoparte pe tânărul său prieten, ca să nu audă nimeni ce

vorbeau.

— Mi se pare că ţii foarte mult la încercarea asta, Jasper, nu-i aşa? zise vânătorul, aţintindu-l cu privirea.

— Recunosc, Călăuză, că nu am dorit niciodată cu atâta ardoare ca acum să ies învingător.

— Doreşti chiar atât de mult să mă întreci pe mine, un vechi şi încercat prieten? Şi tocmai în ceea ce s-ar putea numi *domeniul meu?* Tragerea cu arma e meseria mea, băiete, nicio mână obişnuită nu se poate măsura cu a mea!

— Ştiu, ştiu, Călăuză… totuşi…

— Ce e, Jasper băiete? Vorbeşte deschis; nu uita că stai de vorbă cu un prieten.

Tânărul îşi strânse buzele, îşi trecu o mână peste ochi, înroşindu-se şi pălind ca o fată care-şi mărturiseşte dragostea. Apoi, strângând mâna celuilalt, zise calm, ca şi cum bărbatul din el învinsese orice alt simţământ.

— Mi-aş da şi un braţ, Călăuză, dacă i-aş putea oferi lui Mabel Dunham această glugă.

Vânătorul îşi lăsă privirea în pământ şi se îndreptă încet spre locul de tragere, părând că se gândeşte adânc la vorbele lui Jasper.

— Nu-i aşa că n-ai putea să nimereşti doi cartofi aruncaţi în aer unul după altul, Jasper? întrebă deodată Călăuză.

— O, fără îndoială că nu şi asta mă nelinişteşte!

— Ce creatură ciudată este şi omul! Tânjeşte după lucruri străine de însuşirile sale şi dispreţuieşte darurile făcute lui de providenţă. Nu-i nimic, nu-i nimic! Ia-ţi locul, Jasper, fiindcă maiorul aşteaptă şi ascultă-mă, băiete: voi atinge numai coaja cartofului, ca să-mi respect reputaţia din garnizoană… asta e tot ce pot face.

— Presupun că trebuie să mă împac cu soarta mea – răspunse Jasper, înroşindu-se şi pălind ca mai înainte – însă mă voi strădui să fac tot ce pot, chiar de-ar fi să-mi pierd viaţa.

— Ce deşartă creatură e omul! repetă Călăuză, îndepărtându-se de prietenul său, ca să-i lase destul loc de mânuire a armei. Îşi uită însuşirile şi tânjeşte după altele!

Cartoful fu aruncat în aer, Jasper trase şi strigătele care

urmară o luară înaintea anunţului că străpunsese într-adevăr centrul cartofului sau un punct din apropierea lui, meritând preţuirea anticipată.

— Iată un concurent demn de tine, Călăuză – strigă maiorul Duncan, încântat, când ghidul îşi luă locul său de tragere – şi presupun că vom asista la o tragere cu doi cartofi.

— Ce deşartă creatură este omul ! repetă vânătorul, parcă fără să-şi dea seama de ceea ce se petrece în jurul lui, fiind prea preocupat de propriile-i gânduri. *Aruncă!*

Cartoful fu aruncat, flinta bubui, văzându-se bine că glonţul pornise chiar în clipa când cartoful părea încremenit în aer, fiindcă trăgătorul ochise cu o anumită grijă, apoi pe faţa celor care cercetară ţinta căzută pe pământ apăru o expresie de uimire şi dezamăgire.

— Cele două gloanţe au trecut prin aceeaşi gaură? strigă maiorul.

— Coaja, coaja – fu răspunsul. A julit numai coaja!

— Dar cum se poate, Călăuză? Jasper Eau-douce va culege onorurile zilei?

— Gluga e a lui – răspunse celălalt, dând din cap şi îndepărtându-se liniştit de locul de tragere. Ce deşartă creatură este omul! Nu e niciodată mulţumit de însuşirile lui şi tânjeşte mereu după cele pe care providenţa i le-a refuzat!

Deoarece Călăuză nu găurise cartoful, ci doar îi julise coaja, premiul i-a fost recunoscut numaidecât lui Jasper. Gluga se găsea în mâinile acestuia din urmă, când intendentul se apropie şi-l felicită cu afecţiune pe victoriosul său rival.

— Acum, că ai câştigat gluga, flăcăule şi nu-ţi foloseşte la nimic, fiindcă nu poţi face din ea o pânză de corabie şi nici măcar un fanion, mă gândesc dacă nu ţi-ar plăcea să-i vezi valoarea transformată în monede de argint, cu chipul regelui?

— Nu e de vânzare, domnule locotenent – răspunse Jasper, cu ochii luminaţi de entuziasmul şi plăcerea succesului. Nu aş da această glugă nici în schimbul a

cincizeci de pânze noi pentru *Scud!*

— Oh, flăcăule! Pare-mi-se că-ţi pierzi minţile ca toţi ceilalţi. Aş fi în stare să-ţi ofer o jumătate de guinee pentru flecuşteţul ăsta, numai să nu zacă în cabina cuterului tău, sau să împodobească până la urmă capul unei femei indiene.

Deşi Jasper nu bănuia că vicleanul intendent fi oferise numai jumătate din adevăratul preţ al obiectului, respinse propunerea cu o totală indiferenţă. Dând din cap în semn de refuz, înaintă spre băncile unde apropierea lui provocă o oarecare emoţie, fiindcă soţiile ofiţerilor se înţeleseră să primească darul, dacă tânărul marinar ar fi avut politeţea să-l ofere. Dar neîncrederea în sine a lui Jasper era tot atât de mare pe cât îi putea fi admiraţia pentru altul şi nu-i îngăduia să năzuiască la cinstea de a oferi un dar oricăreia dintre doamne, pe care le privea ca fiind mult mai presus decât el.

— Mabel – zise el – această glugă de mătase este a ta, afară numai dacă...

— Ce anume, Jasper? întrebă fata, pierzându-şi timiditatea obişnuită, datorită dorinţei sale mărinimoase şi fireşti de a-l face să-şi piardă şi el sfiiciunea; se îmbujorară amândoi, trădându-şi simţămintele care-i copleşeau.

— Afară numai dacă nu te-ar interesa de loc, fiind oferită de un om care poate nu are dreptul să creadă că darul lui va fi primit.

— Îl primesc, Jasper. Îmi va aduce mereu aminte de primejdiile prin care am trecut în tovărăşia ta şi va fi un semn al recunoştinţei mele pentru faptul că aţi avut atâta grijă de mine, tu şi Călăuză.

— Nu te gândi la mine, nu te gândi la mine! strigă acesta din urmă. Gluga este norocul şi darul lui Jasper şi trebuie să-i acorzi un credit deplin pentru amândouă. Poate că altădată ne va veni şi nouă rândul: mie şi intendentului, care pare să râvnească la gluga de mătase câştigata de tânărul meu prieten, deşi nu înţeleg ce nevoie ar avea el, ca bărbat, de gluga asta, fiindcă nu e însurat.

— Dar Jasper Eau-douce e însurat? Sau tu, Călăuză, eşti

însurat? întrebă locotenentul Muir. Poate că-mi trebuie ca să-mi ajute să găsesc o soţie, sau să-mi aduc aminte că am avut una, ori ca o dovadă cât de mult admir femeile, sau fiindcă e vorba de o podoabă feminină, ori din orice alt motiv tot atât de temeinic. Nu fiinţa nesăbuită este aceea care e preţuită de cel cu judecată şi daţi-mi voie să vă spun că nu există niciun semn mai grăitor care să dovedească faptul că un soţ a fost bun cu prima lui nevastă, decât căutarea cât mai grabnică a alteia, care s-o înlocuiască pe cea pierdută. Iubirea este unul din darurile măreţe ale providenţei şi cei ce au iubit o femeie cu credinţă dovedesc cât de adânc le-a fost acest simţământ, iubind o alta cât mai curând posibil.

— Tot ce se poate, tot ce se poate, dar eu n-am niciun fel de practică pe tărâmul ăsta şi nu vă pot contrazice. Însă Mabel, fiica sergentului, aici de faţă, va fi cu totul de părerea dumneavoastră. Haide, Jasper, să vedem, deşi am ieşit din întrecere, ce fac ceilalţi cu carabinele lor.

Călăuză şi tovarăşul său se retraseră, fiindcă întrecerea era pe punctul de a începe din nou. Totuşi, doamnele nu păreau a fi atât de preocupate de competiţie, ca să uite de existenţa glugii de mătase. Ea fu trecută din mână în mână, mătasea pipăită; apreciară croiala şi felul în care fusese lucrată, exprimându-se în şoaptă diferite păreri în legătură cu faptul că un lucru atât de frumos nu ar fi meritat să intre în posesia unei fiice de subofiţer.

— Poate că vei vrea să vinzi gluga asta de mătase, Mabel, după ce o vei admira câteva zile, deoarece socot că tu n-o s-o porţi niciodată – zise soţia căpitanului.

— Tot ce se poate să n-o port, doamnă – răspunse eroina noastră cu modestie – dar nu mi-ar plăcea de loc să mă despart de ea.

— Dă-mi voie să spun că sergentul Dunham nu te va pune niciodată în situaţia de aţi vinde veşmintele, copilo, totuşi, ca să păstrezi un articol de îmbrăcăminte pe care n-o să-l porţi niciodată înseamnă bani azvârliţi.

— Nu-mi vine să mă despart de darul unui prieten.

— Dar chiar şi tânărul acesta va avea cea mai bună

părere despre spiritul dumitale prevăzător după ce va uita victoria de astăzi. Este o glugă plăcută şi frumuşică şi n-ar trebui să se piardă în felul acesta.

— Dar nici nu-mi trece prin gând s-o pierd, doamnă, nu vă supăraţi, dar sunt bucuroasă s-o păstrez.

— Cum doreşti, copilă; la etatea ta fetele dispreţuiesc avantajele materiale. Dacă te hotărăşti totuşi s-o vinzi, să nu uiţi că e reţinută, dar n-o voi lua dacă o pui măcar o singură dată.

— Da, doamnă – răspunse Mabel, cu o voce cât putu de dulce, deşi ochii îi sclipeau ca două diamante şi obrajii ei căpătară nuanţa a doi trandafiri, punându-şi podoaba interzisă pe capul şi umerii săi rotunzi şi încercând-o vreme de un minut, ca apoi s-o scoată.

Restul concursului nu a mai avut nimic interesant. În general, participanţii trăgeau destul de bine, dar erau toţi mai slabi decât cei descrişi mai înainte, aşa că au fost părăsiţi. Doamnele şi cei mai mulţi dintre ofiţeri s-au retras, iar celelalte femei le urmară numaidecât exemplul. Mabel tocmai se întorcea de-a lungul stâncilor joase şi teşite de pe malul lacului, învârtind atrăgătoarea glugă de mătase pe un deget, când îi ieşi în cale Călăuză. Acesta avea carabina pe care o folosise în ziua aceea, însă nu era atât de volubil şi deschis ca de obicei; privirea lui părea nesigură şi neliniştită. După câteva cuvinte lipsite de importanţă cu privire la frumoasa întindere de apă din faţa lor, el se întoarse spre însoţitoarea lui şi spuse cu mare interes:

— Jasper a câştigat gluga asta de mătase pentru tine, Mabel, fără a folosi prea mult adevăratele sale însuşiri.

— A câştigat-o cinstit, Călăuză.

— Fără-ndoială, fără-ndoială, glonţul lui a trecut prin mijlocul cartofului şi nimeni n-ar fi fost în stare de mai mult, deşi ar fi putut şi alţii să facă asta.

— Dar nimeni nu a tras atât de bine – exclamă Mabel, cu o însufleţire pe care o regretă numaidecât, fiindcă observă privirea îndurerată a lui Călăuză, atins deopotrivă de observaţie, cât şi de simţământul care-o inspirase.

— E adevărat, e adevărat, Mabel, nimeni nu a tras la fel

de bine atunci, dar nimic nu mă poate face să-mi neg talentele dăruite mie de providenţă. Da, da, nimeni nu a izbutit acolo să tragă la fel de bine, însă îţi voi arăta ce se poate face aici. Vezi pescăruşii ăia care zboară deasupra capetelor noastre?

— Desigur, sunt prea mulţi ca să nu-i vezi.

— Observi cum se încrucişează în zbor? adăugă el, trăgând cocoşul şi ridicând carabina. Uite, câte doi-doi deodată… priveşte!

Când cele doua păsări se aflau pe aceeaşi linie a privirii, se auzi detunătura, plumbul porni cu iuţeala gândului şi străpunse amândouă victimele, deşi între ele era o distanţă de câţiva iarzi. Când pescăruşii căzură în lac, Călăuză îşi lăsă patul armei în pământ şi râse în felul său ciudat, de pe faţa lui cinstită dispărând orice urmă de nemulţumire şi mândrie rănită.

— Asta e ceva, Mabel, e ceva, deşi eu nu pot să-ţi dăruiesc nicio glugă! Dar întreabă-l pe Jasper; las totul în seama lui, să-ţi spună el, fiindcă nu afli în toată America o inimă mai cinstită şi o vorbă mai fără de ocolişuri.

— Nu cred că Jasper să aibă vreo vină că a câştigat premiul!

— Nu la asta mă gândesc. El s-a străduit să facă tot ce poate şi a izbutit. Fiindcă pentru un om născut să-şi petreacă timpul pe apă mai degrabă decât să aibă talente pentru viaţa de uscat, Jasper se bucură de o neobişnuită îndemânare şi nimeni n-ar putea să aibă un ajutor mai bun ca el, nici pe apă, nici pe uscat. Dar el a câştigat gluga din cauza greşelii mele, deşi asta nu înseamnă nimic, într-adevăr, nimic, fiindcă gluga a fost dată cui se cuvenea.

— Cred că te înţeleg, Călăuză – zise Mabel, roşind fără voia ei – şi voi privi această glugă ca pe un dar primit atât de la Jasper cât şi de la dumneata.

— Ar fi nedrept faţă de flăcău. Podoaba asta a câştigat-o el şi a avut toată libertatea s-o dăruiască. Atâta numai, Mabel, te rog să crezi că dacă aş fi câştigat-o eu, aş fi dăruit-o aceleiaşi persoane.

— Nu voi uita asta, Călăuză şi voi avea grijă să afle şi alţii

de îndemânarea dumitale, pe care ai dovedit-o cu sărmanii pescăruşi.

— Domnul să te aibă-n pază, Mabel, dar nu mai e nevoie să lauzi iscusinţa mea de trăgător la frontiera asta, după cum nu e nevoie să vorbeşti de apa lacului sau de soarele de pe cer. Oricine ştie ce sunt în stare pe tărâmul acesta şi ţi-ai irosi doar timpul, de parcă i-ai vorbi unui francez despre un urs din America.

— Atunci crezi că Jasper a ştiut de favoarea pe care i-o faci şi a profitat de ea cu atât de puţină delicateţe? întrebă Mabel, cu o culoare în obraji care dărui ochilor ei o mare strălucire, devenind în acelaşi timp gravă şi gânditoare.

— Nici nu-mi trece prin gând să spun aşa ceva, dar când ne copleşesc dorinţele, uităm toţi ceea ce am ştiut. Jasper este mulţumit să ştie că eu pot să străpung doi cartofi cu un singur glonţ, tot aşa cum am împuşcat acum doi pescăruşi; şi mai ştie că niciun alt om de pe această graniţă nu este în stare de o astfel de ispravă. Dar, cu gândul la gluga de mătase şi cu nădejdea de a ţi-o dărui, a fost ispitit să aibă o părere mai bună despre sine, ba, în clipa aceea poate chiar mai bună decât ar fi trebuit. Nu, nu, Jasper Eau-douce nu are-n el nimic josnic sau care să nu fie demn de încredere, fiindcă dorinţa de a părea cât mai merituos în ochii tinerelor femei frumoase e în firea oricărui tânăr.

— Voi încerca să uit totul, în afară de mărinimia cu care v-aţi purtat amândoi faţă de o sărmană fată fără mamă – zise Mabel, străduindu-se să-şi stăpânească emoţiile pe care nu ştia cum să şi le tălmăcească. Te rog să mă crezi, Călăuză, că nu voi uita niciodată ce aţi făcut şi unul şi altul pentru mine, şi-mi voi aminti şi de această nouă dovadă de afecţiune din partea voastră. Uite, iată un ac de argint, ţi-l dăruiesc ca amintire, că mi-ai salvat viaţa şi libertatea.

— Ce să fac eu cu aşa ceva, Mabel? întrebă vânătorul, uimit, uitându-se la mica bijuterie din mâna sa. Eu nu am nici catarame, nici nasturi, fiindcă nu mă folosesc decât de cureluşe de piele şi toate sunt întocmite din piele bună de cerb. E o bijuterie frumoasă, dar se potriveşte mai mult cu locul de unde vine, decât cu trupul meu.

— Nu, prinde-l la cămaşa dumitale de vânător şi-ţi va sta bine. Să-ţi aminteşti totdeauna, Călăuză, că acul ăsta este o chezăşie a prieteniei noastre şi un semn că eu nu voi uita niciodată ajutorul pe care mi l-ai dat.

Mabel îi zâmbi şi, luându-şi ziua-bună, se îndepărtă, grăbită, pierzându-se curând după rambleul fortului.

CAPITOLUL XII

Priviţi! Întunecate mulţimi se furişează
Pe lângă asediate ziduri şi pe maluri
Doldora de arme; când stele scânteiază
Încearcă să străbată prin a cetăţii valuri.

Byron

Câteva ore mai târziu, Mabel Dunham stătea adâncită în gânduri pe bastionul care domina râul şi lacul. Era o seară liniştită şi molatică; deoarece nu se simţea nici cea mai uşoară adiere de vânt, nu se ştia dacă detaşamentul pentru postul O-mie-de-insule putea să plece în noaptea aceea. Proviziile, armele şi muniţiile fuseseră deja îmbarcate, ba chiar şi veşmintele fetei sergentului se găseau pe bord, însă micul detaşament care trebuia să plece se afla încă pe uscat, fiindcă nu se vedea niciun semn că s-ar putea întinde pânzele. Jasper scosese cuterul din golf şi-l trăsese în amonte pe râu, destul de mult ca să poată traversa gura fluviului oricând; acum, era însă ancorat. Cei ce trebuiau să se îmbarce se plimbau pe malul golfului, fără să ştie dacă vor pleca sau nu.

După întrecerea din cursul dimineţii, în garnizoană se aşternuse o linişte adâncă, în armonie cu frumoasa privelişte din faţa ochilor ei, care-i înrâurea simţămintele, cu toate că probabil nu prea era obişnuită să-şi analizeze aceste puternice stări sufleteşti pentru a le găsi cauza. Tot ceea ce o înconjura părea liniştitor şi atrăgător, măreţia solemnă a pădurii tăcute şi întinderea liniştită a lacului dând peisajului un caracter sublim, care ar fi putut lipsi altor privelişti asemănătoare. Mabel simţea pentru prima dată că dominaţia oraşului şi a lumii civilizate asupra obiceiurilor ei îşi pierduse mult din putere şi fata asta zglobie începea să se gândească la faptul că o viaţă petrecută în mijlocul unei naturi ca aceea din jur ar putea fi

o viaţă fericită. Întâmplările din ultimele zece zile contribuiau ca seara aceasta calmă şi plăcută să fie atrăgătoare şi ajuta în mare măsură la apariţia acestei convingeri neaşteptate în mintea fetei. Cu toate acestea, nu putem face afirmaţii sigure în stadiul de acum al povestirii noastre.

— Un frumos apus de soare, Mabel – auzi ea vocea puternică a unchiului său atât de aproape de urechea ei, încât tresări – un apus de soare încântător, fetiţo, pentru o întindere de apă dulce, care ar fi mai puţin luată în seamă dacă am fi lângă mare.

— Oare natura nu este aceeaşi pe malul unui lac sau pe ţărmul mării, lângă un lac ca acesta, sau lângă ocean? Oare să nu strălucească soarele peste tot la fel, dragul meu unchi şi să nu simţim noi aceeaşi puternică recunoştinţă pentru darurile providenţei la această graniţă îndepărtată ca şi în propria noastră insulă, Manhattan?

— Probabil că tu, fată, ai dat peste una din cărţile maică-tii, deşi m-aş cam îndoi că sergentul a făcut un al doilea marş cu asemenea amăgeli în bagajul său. Natura, într-adevăr, nu este aceeaşi! Oare tu, Mabel, îţi închipui că un soldat are aceeaşi natură cu un marinar? Ai rude în ambele îndeletniciri şi ar trebui să poţi răspunde.

— Dar, unchiule, eu înţeleg natura omenească…

— Şi eu, nepoată, privesc la fel natura unui marinar şi natura unuia din aceşti camarazi din regimentul 55, fără a-l excepta chiar pe propriul tău tată. În dimineaţa asta au organizat un concurs de tir despre care ar trebui să spun mai degrabă că a fost un concurs de petarde. Ehei, ar fi fost cu totul altceva dacă era vorba de o ţintă pe mare! Ar fi trebuit să tragă cu tunul de pe navă asupra unui obiect la o distanţă de cel puţin o jumătate de milă şi cartofii, dacă s-ar fi găsit din întâmplare pe bordul corăbiei, ar fi rămas în cratiţele bucătarului. Meseria de soldat poate fi onorabilă, Mabel, dar un priceput descoperă multe lucruri nechibzuite şi slăbiciuni într-un astfel de fort. În ceea ce priveşte peticul ăsta de lac, îmi cunoşti părerea şi nu mai am de gând s-o repet. Un adevărat marinar nu-şi iroseşte niciodată vremea

cu vorba; dar, pe legea mea, dacă privesc lacul ăsta, Ontario, cum îi spun ei, nu-l socot mai mare decât apa care ar încăpea în găleata unei nave. Uite, iată, dacă vrei să înţelegi deosebirea dintre ocean şi un lac, o poţi face dintr-o singură privire: ai putea socoti vremea asta liniştită, fiindcă nu suflă o adiere de vânt, deşi, la drept vorbind, nu cred că liniştea de pe malul unui lac poate fi tot atât de mare ca aceea de pe malul oceanului.

— Unchiule, nu e nicio adiere de aer! Cred că nu s-ar putea ca frunzele să fie mai încremenite decât acum, în clipa aceasta, în toată pădurea.

— Frunzele! Dar ce sunt frunzele, copila mea? Pe mare nu există frunze şi de vrei să ştii dacă este într-adevăr vorba de un calm total, trebuie să aprinzi o lumânare de seu, fiindcă flacăra lumânării de seu este foarte sensibilă; numai atunci vei fi sigură că există sau nu vreo adiere de vânt. Dacă te-ai găsi la o latitudine unde aerul poate fi atât de liniştit, încât cu greu l-ai agita cu respiraţia, numai atunci ai putea să-ţi dai seama ce înseamnă o atmosfera calmă. La latitudinile calme oamenii suferă adesea de lipsă de aer. Dar îţi spun din nou: uită-te la lacul ăsta! Este ca laptele dintr-o tigaie; nu se mişcă mai mult decât s-ar mişca apa dintr-o damigeană înainte de a-i scoate dopul. Pe ocean, oricât de liniştit ar fi văzduhul, apa nu este niciodată liniştită.

— Niciodată, unchiule? Nici chiar pe vreme calmă?

— Desigur că nu, copila mea. Oceanul respiră ca o fiinţă vie şi sânul îi palpită mereu, după cum spun poeţii, deşi nu are uneori mai mult aer decât ai găsi într-un sifon. Nimeni nu a văzut vreodată oceanul atât de liniştit ca lacul ăsta; el se înalţă şi se coboară, de parc-ar avea plămâni.

— Dar nici lacul acesta nu este cu totul liniştit, fiindcă se zăreşte o undă uşoară în apropierea malului şi se aude uneori clipocitul apei lovindu-se de stânci.

— Asta e poezie goală! Dacă vrei, se poate spune că frământarea apei este o maree şi când valurile spală puntea, acţiunea aceasta este provocată de talazuri; dacă lacul Ontario nu se aseamănă cu Atlanticul, după cum o

pirogă de la Powles Hook nu este un vas de linie. Oricum, Jasper acela este un băiat bun şi nu are nevoie decât de învăţătură ca să devină un om adevărat.

— Îl crezi, aşadar, un incult, unchiule? întrebă Mabel, aranjându-şi părul, fapt care o sili sau făcu impresia că o obligă să-şi întoarcă faţa. Mie mi se pare că Jasper Eau-douce pare să ştie mai multe decât cei mai mulţi tineri din categoria sa. A citit puţin, fiindcă nu prea găseşti cărţi în această parte a lumii, dar a gândit foarte mult, după cât mi se pare, pentru un om atât de tânăr.

— E un ignorant, e un ignorant ca toţi cei care navighează pe o apă ca asta dinăuntrul uscatului. E adevărat că se pricepe să facă un nod plat şi un nod de prins un buştean, dar nu are nici cea mai mică idee de cum se face un nod pentru un cablu sau o legătură de sarcină, cu care să ridici o ancoră! Nu, nu, Mabel; noi avem obligaţii faţă de Jasper şi Călăuză şi m-am gândit mult cum i-am putea răsplăti, fiindcă nerecunoştinţa este, după părerea mea, o josnicie. Unii oameni spun că ar fi un obicei regesc, dar eu susţin că este acţiunea unui porc, fiindcă dacă inviţi un porc să cineze cu tine, întâi şi-ntâi mănâncă desertul.

— Este foarte adevărat, dragă unchiule şi ar trebui într-adevăr să facem totul ca să dovedim celor doi oameni curajoşi cât de mult preţuim ajutorul pe care ni l-au dat.

— Vorbeşti de parc-ai fi fata mamei tale, ceea ce face cinste familiei Cap. Am găsit un mijloc care va fi pe placul tuturor şi când ne vom întoarce din mica expediţie pe lac la O-mie-de-insule, voi şi face propunerea.

— Dragul meu unchi! Asta dovedeşte o mare bunătate din partea dumitale şi ar fi foarte drept! Îmi dai voie să te întreb ce intenţii ai?

— Nu am niciun motiv să ţi le tăinuiesc, Mabel, dar să nu vorbeşti de ele tatălui tău, fiindcă sergentul are prejudecăţile lui şi ar putea să ne pună beţe-n roate. Nici Jasper şi nici prietenul sau Călăuză nu vor face niciodată mare lucru aici şi m-am gândit să-i iau pe amândoi cu mine la ocean şi să-i îmbarc pe o corabie. În două săptămâni, lui Jasper i-ar creşte picioare de marinar şi după o călătorie de

un an va fi un om adevărat. Deşi Călăuză ar avea nevoie de mai mult timp, dacă nu cumva nu va ajunge niciodată să fie trecut în matricola unui echipaj, s-ar putea scoate ceva şi din el, mai ales ca marinar de pază, fiindcă are ochi foarte buni.

— Şi crezi, unchiule, ca-ţi vor primi propunerea? Întrebă Mabel, zâmbind.

— Îţi închipui ca sunt nişte neghiobi? Ce fiinţă raţională ar respinge o propunere de avansare? Dacă-l laşi pe Jasper să meargă pe drumul lui de acum, şi-ar putea sfârşi zilele aşa cum e şi azi, comandant al unui mic bric.

— Şi ar fi mai fericit dacă ar avea un grad mai mare, dragă unchiule? Cu cât este mai valoros un comandant al unui vas cu pânze pătrate decât al unui bric?

— Pfui, pfui, Magnat! N-ai fi bună să citeşti conferinţe despre nave decât în faţa unui auditoriu nepregătit. Nu ştii ce vorbeşti ! Lasă pe mine, că pun eu totul la cale, spre mulţumirea tuturor. Ah, iată-l pe Călăuză; cred că n-ar strica să-i dau a înţelege ce intenţii binevoitoare am cu el. Speranţa dă curaj şi întăreşte toate străduinţele noastre.

Făcu un semn din cap şi tăcu, aşteptând să se apropie vânătorul, care nu făcea impresia lui obişnuită de sinceritate şi linişte, având mai degrabă înfăţişarea omului puţin încurcat, dacă nu chiar îndoit de felul cum va fi primit.

— Unchiul şi nepoata ţin un sfat de familie, la care un străin nu ar fi binevenit? întrebă Călăuză, apropiindu-se.

— Dar dumneata nu eşti pentru noi un străin, meştere Călăuză – răspunse Cap – şi nimeni n-ar fi mai binevenit decât dumneata. Tocmai vorbeam despre dumneata şi când prietenii vorbesc de un prieten absent, e uşor de ghicit ce au spus despre el.

— Nu vreau să aflu nicio taină… nu vreau să aflu taine.. Tot omul îşi are duşmanii săi şi eu îi am pe-ai mei, dar nici dumneata, meştere Cap, nici gingaşa Mabel nu se numără printre ei. În ceea ce-i priveşte pe indienii Mingo, de ei nu spun nimic, deşi ar avea motive binecuvântate să mă urască.

— Sunt sigur de asta, Călăuză, fiindcă ştiu că ai intenţii

bune şi eşti un om dintr-o bucată. Dar, dacă ai vrea, ai putea să scapi chiar şi de duşmănia indienilor Mingo şi nimeni nu ţi-ar arăta drumul cu mai multă bucurie decât mine, se-nţelege, fără nicio pretenţie.

— Eu nu vreau să am duşmani, Apă-Sărată – fiindcă aşa începuse Călăuză să-i spună lui Cap, adoptând aproape fără să-şi dea seama porecla dată marinarului de indienii din fort. Nu vreau să am duşmani şi sunt gata să îngrop securea de luptă împotriva indienilor Mingo ca şi împotriva francezilor, deşi dumneata ştii că depinde de o fiinţă mai puternică decât noi să schimbe inimile oamenilor, sau să lase vreunul dintre ei fără duşmani.

— Ridicând ancora şi însoţindu-mă pe coasta oceanului, prietene Călăuză, după ce ne vom întoarce din această scurtă croazieră în care pornim, te vei afla dincolo de zona unde se aud strigătele de război ale indienilor, gloanţele lor nu te vor mai putea atinge.

— Şi la ce-aş ajunge eu, navigând pe apă sărată? Să vânez în oraşe? Să urmăresc pista oamenilor care se duc şi vin la piaţă şi să organizez ambuscade pentru câini şi orătănii? Nu-mi doreşti, într-adevăr, fericirea, meştere Cap, dacă vrei să mă scoţi din umbra pădurilor şi să mă duci sub soarele luminişurilor.

— Dar eu nu-ţi propun să rămâi într-o aşezare omenească, ci să mergi pe mare, singurul loc, se poate spune, unde un bărbat respiră liber. Vei afla de la Mabel că asta mi-a fost intenţia înainte de aţi face propunerea.

— Şi ce crede Mabel că va ieşi din schimbarea asta? Ea ştie că fiecare îşi are însuşirile lui şi că a încerca să-i impui altele ar fi zadarnic, după cum zadarnic ar fi să te împotriveşti celor hărăzite de providenţă. Eu sunt un vânător şi un cercetaş sau o călăuză, Apă-Sărată şi nu-mi stă în fire să mă împotrivesc voinţei cerului, dorind să fiu altceva. Am dreptate, Mabel, sau eşti prea femeie şi vrei să-mi schimb firea?

— Eu nu vreau să te schimbi de loc, Călăuză – răspunse Mabel, cu o sinceritate plină de prietenie şi atât de deschis, încât vorbele ei îi merseră la inimă vânătorului. Şi oricât de

mult ar admira unchiul meu marea şi orice foloase ar crede el că s-ar putea avea din această schimbare, n-aş voi să-l văd pe cel mai bun şi mai nobil vânător al pădurilor transformat într-un amiral. Rămâi ceea ce eşti, curajosul meu prieten şi să nu te temi de nimic în afară de mânia lui Dumnezeu.

— Ai auzit, Apă-Sărată? Auzi ce spune fiica sergentului? Şi ea e prea sinceră, prea luminată şi prea frumoasă ca să nu ştie ce spune. Atâta vreme cât ea e mulţumită de mine aşa cum sunt, nu mă voi împotrivi firii mele şi providenţei, încercând să fiu altfel. Aici, în garnizoană, s-ar părea că-s de prisos, dar când vom fi acolo, la O-mie-de-insule, s-ar putea să se ivească un prilej care să arate că o carabină sigură este uneori un dar ceresc.

— Va să zică mergi cu noi Călăuză? spuse Mabel, zâmbindu-i atât de deschis şi drăgălaş, încât acesta ar fi urmat-o până la capătul lumii. Eu şi soţia unui soldat vom fi singurele femei de acolo şi mă voi simţi mai sigură dacă vei fi şi dumneata printre apărătorii noştri.

— Sergentul te va apăra, Mabel; te-ar apăra chiar şi dacă n-ai fi din sângele lui. Toată lumea te va ocroti. Eu cred că unchiul dumitale, aici de faţă, va fi încântat de expediţie, când vom naviga cu pânzele întinse şi se va pomeni în mijlocul acestei mări interioare, nu-i aşa?

— Da, marea voastră interioară nu-i mare scofală, meştere Călăuză şi nu mă aştept la nimic de la ea. Mărturisesc totuşi că m-ar bucura să ştiu în ce scop se face croaziera asta, deoarece nu-i place nimănui să stea cu mâinile în sân, dar cumnatul meu, sergentul, este secretos ca un francmason. Oare tu ştii ceva, Mabel?

— Absolut nimic, unchiule; eu nu îndrăznesc să-l întreb pe tatăl meu despre misiunile sale, fiindcă socoate că lucrurile astea nu sunt de nasul femeilor. Ştiu doar atât că trebuie să pornim în larg de îndată ce ne va îngădui vântul şi că vom lipsi o lună.

— Nu cumva meşterul Călăuză poate să-mi dea vreo lămurire folositoare? Fiindcă o călătorie fără scop nu prea-i poate face plăcere unui bătrân marinar.

— În ceea ce priveşte portul către care mergem şi obiectivul călătoriei, Apă-Sărată, nu e nicio taină, cu toate că în garnizoană nu e voie să vorbeşti despre asta. Dar eu nu sunt soldat şi pot să vorbesc liniştit, nădăjduind să nu se spună despre mine că sunt un flecar. Însă, pentru că vom porni curând şi faceţi amândoi parte din grup, aveţi dreptul să ştiţi unde mergeţi. Ştiţi, pesemne, că există un loc numit: O-mie-de-insule, nu-i aşa, meştere Cap?

— Da, am auzit de un loc cu această denumire, dar sunt convins că nu e vorba de insule adevărate ca cele de pe ocean. Iar numărul o mie înseamnă probabil două sau trei, ca şi morţii şi răniţii după o aşa-zisă mare bătălie.

— Am ochi ageri, meştere Cap, totuşi m-am străduit de câteva ori zadarnic să le număr.

— Da, da, am cunoscut oameni care nu puteau număra decât până la o anumită cifră. Chiar şi păsările voastre de uscat nu-şi mai recunosc cuiburile când se apropie de mal. De câte ori n-am zărit eu ţărmul, case şi biserici, pe când pasagerii de lângă mine nu vedeau decât apă! Mie nu-mi intră-n cap că mergând pe apa dulce poţi într-adevăr să nu mai vezi uscatul. Lucrul ăsta mi se pare lipsit de raţiune şi imposibil.

— Dacă ai cunoaşte lacurile noastre, meştere Cap, n-ai vorbi aşa. Înainte de a ajunge la O-mie-de-insule îţi vei schimba părerea despre înfăptuirile naturii din acest colţ sălbatic de lume.

— Mă îndoiesc chiar şi de faptul că aţi avea o insulă adevărată în regiunea asta. După părerea mea, pe apă dulce nu poţi găsi o insulă adevărată; nu poate fi ceea ce se cheamă o *insulă.*

— Poate că nu-ţi vom arăta o mie de insule, ci doar câteva sute, în orice caz atât de multe, încât ochiul să nu le poată număra şi nici limba să o spună.

— Şi, mă rog, ce fel de insule sunt astea?

— Uscat înconjurat cu totul de apă.

— Dar ce fel de uscat şi ce fel de apă? Fac prinsoare că până la urmă se va dovedi că nu e vorba de nimic altceva decât de peninsule sau de promontorii sau continente,

noţiuni care, dă-mi voie să spun, voi le înţelegeţi prea puţin sau chiar de loc. Dar fie că e sau nu vorba de insule, ce se urmăreşte în realitate cu această croazieră, meştere Călăuză?

— Deoarece dumneata eşti fratele sergentului, iar drăguţa Mabel este fiica lui şi facem toţi parte din detaşament, cred că nu e rău să vă dau o idee despre misiunea noastră. Fiindcă ai făcut parte atâta vreme din cadrele marinei, meştere Cap, ai auzit fără îndoială de un port numit Frontenac, nu-i aşa?

— Cine n-a auzit? Nu spun că am ancorat vreodată în portul ăsta, dar am trecut de multe ori prin dreptul lui.

— Asta înseamnă că mergi într-un loc cunoscut, deşi nu înţeleg cum ai putut ajunge acolo venind dinspre ocean! Oricum ar fi, află că lacurile acestea mari se leagă ca un lanţ unul de altul, până când apa ajunge la lacul Erie, din partea de vest, care este tot atât de mare ca lacul Ontario din partea noastră. Ei bine, apa iese din Erie şi, coborând spre un munte, trece peste crestele sale…

— Mi-ar plăcea să aflu cum dracu’ se-ntâmplă asta?

— Destul de simplu, meştere Cap – răspunse Călăuză, râzând, – dacă ţii seama de faptul că se scurge devale. Dacă aş fi spus că apa urcă muntele, ar fi fost ceva împotriva naturii, însă noi socotim că nu-i mare lucru ca ea să coboare de pe munte, bineînţeles e vorba de apă dulce.

— Da, da, însă dumneata spui că apa lacului alunecă pe povârnişul muntelui; raţiunea, dacă ar avea colţi, în cazul acesta şi i-ar arăta.

— Bine, bine, o discuţie n-ar avea rost, că ce-am văzut am văzut sigur. În ceea ce priveşte faptul că raţiunea are colţi, despre asta nu pot spune nimic, însă ştiu că la conştiinţă îi găsim şi sunt foarte ascuţiţi. După ce apa din toate lacurile se varsă în lacul Ontario, din el porneşte un fluviu spre mare; şi în partea îngustă a acestei întinderi de apă, care nu este nici râu, nici lac, se găsesc insulele de care este vorba. Frontenac este un post al francezilor mai sus de aceste insule şi, deoarece au o garnizoană mai jos de ele trebuie să transporte proviziile şi muniţiile pe râu în

sus, până la Frontenac şi mai departe de-a lungul malurilor râurilor. Precum şi pe celelalte lacuri, pentru a le împărţi duşmanilor noştri indieni, ca să facă mişelii şi să-i scalpeze pe creştini.

— Şi prezenţa noastră îi va împiedica de la săvârşirea acestor fapte îngrozitoare? întrebă Mabel, curioasă.

— Asta depinde numai de providenţă. Comandantul fortului. Lundie, după cum i se spune, a trimis un detaşament la O-mie-de-insule, să intercepteze unele din ambarcaţiunile franceze şi noi mergem să înlocuim acest prim detaşament. Până acum, ai noştri nu au făcut mare lucru, cu toate că au capturat două ambarcaţiuni încărcate cu mărfuri pentru indieni; dar săptămâna trecută a venit în fort o iscoadă cu ştiri noi care l-au hotărât pe maior să facă o ultimă încercare, să-i surprindă pe netrebnici. Jasper cunoaşte drumul şi ne aflăm în mâini bune, fiindcă sergentul este un om prevăzător şi în privinţa ambasadelor nu-l întrece nimeni... da, un om pe cât de prudent, pe atât de ager.

— Şi asta-i tot? zise Cap, compătimitor. După pregătiri şi echipament, crezuserăm că e vorba de o expediţie împotriva contrabandiştilor şi că, luând parte la ea, aş putea câştiga un ban cinstit. Dar presupun că pe apa dulce nu există plată pentru capturi, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Presupun că regele ia tot ce se capturează în aceste lupte de detaşamente şi ambuscade, cum le spuneţi voi, nu-i aşa?

— N-am nici cea mai mică idee despre asta, meştere Cap. Eu îmi iau partea mea de praf de puşcă şi de gloanţe, de capturăm aşa ceva şi nu-i spun nimic regelui. dacă altcineva procedează mai bine, asta nu-i treaba mea, cu toate că ar trebui să mă gândesc să-mi ridic o casă şi să-mi cumpăr mobilier.

Deşi Călăuză nu îndrăzni s-o privească pe Mabel, făcând această aluzie nesocotită la o schimbare din viaţa sa, ar fi dat orice să ştie dacă ea o înţelesese şi să-i vadă expresia feţei. Fata înţelesese însă bine aluzia, deşi nu puteai citi

nimic pe faţa ei, când îşi întoarse privirea spre râu, unde pe bordul cuterului *Scud* părea că se vede o oarecare mişcare.

— Jasper scoate cuterul mai în larg – zise ghidul, a cărui privire fusese atrasă în partea aceea de căderea unui corp greu pe punte. Flăcăul a simţit vreo adiere de vânt şi vrea, nici vorbă, s-o folosească.

— Da, da, avem prilejul să asistăm la o lecţie de navigaţie – spuse Cap, rânjind. Felul de a porni un vas cu pânze te face să-l recunoşti pe un bun marinar mai bine decât în orice altă împrejurare. E ca şi cum te-ai uita la un soldat care-şi încheie tunica, să vezi dacă începe de sus în jos sau invers.

— Nu spun că Jasper ar fi tot atât de destoinic ca marinarii voştri de ocean – zise Călăuză, în al cărui suflet cinstit nu încăpea gelozia sau invidia. Dar este un băiat îndemânatic şi-şi conduce cuterul cu iscusinţa pe care ai cere-o chiar şi celui mai bun, cel puţin pe acest lac. La cataractele fluviului Oswego, unde apa dulce izbuteşte să coboare pe coasta muntelui fără prea mare greutate, nu ţi s-a părut stângaci, meştere Cap.

Acesta răspunse doar printr-un mormăit de nemulţumire, după care se aşternu tăcerea, toţi cei de pe bastion urmărind manevrele cuterului cu un interes firesc, deoarece peste puţin timp urmau să se urce la bordul lui. Vremea era absolut liniştită, suprafaţa lacului lucind ca o oglindă în ultimele raze de soare. Cuterul înaintase, pentru a fi tras la edec, la o distanţă de o sută de iarzi dincolo de gura râului, unde avea destul spaţiu de manevră pe porţiunea care forma portul fortului Oswego. Dar lipsa totală de vânt împiedica orice manevră şi se văzu curând că ambarcaţiunea trebuie să traverseze râul cu ajutorul vâslelor. Nu se întinsese nicio pânză şi imediat după ce se ridică ancora, se auzi plescăitul vâslelor în apă; cuterul, cu prora spre amonte, începu să alunece spre firul apei, unde o dată ajuns, oamenii încetară vâslitul şi micul vas derivă spre ieşire. În locul acela îngust de trecere, cuterul înainta repede şi în mai puţin de cinci minute trecea de cele două bancuri de nisip care ieşeau din lac. Nu s-a aruncat ancora

şi vasul se îndepărta tot mai mult de uscat, până când carcasa lui întunecată ajunse pe suprafaţa lucioasă a lacului, la un sfert de milă dincolo de micul promontoriu dinspre extremitatea răsăriteană, în portul exterior sau radă, unde se opri. Aici, curentul nemaiavând nicio influenţă, cuterul încremeni pe lac.

— Mi se pare foarte frumos, unchiule – zise Mabel, care nu pierduse o clipă din ochi micul vas, în timp ce-şi schimba poziţia cum s-a arătat mai sus. Dă-mi voie să spun că dumneata poate vei găsi defecte în construcţia lui şi în felul cum a fost manevrat, dar pentru mine, care sunt ignorantă, mi se pare că amândouă sunt desăvârşite.

— Mda, merge destul de bine în direcţia curentului, fetiţo, aşa cum s-ar petrece şi cu un butuc. Dar când e vorba de amănunte, unui vechi marinar ca mine nu-i trebuie ochelari ca să găsească defectele.

— Ei bine, meştere Cap – interveni Călăuză, care, de cele mai multe ori când Jasper era criticat, se simţea dator să-i ia apărarea. Am auzit marinari bătrâni, de ocean, cu mare experienţă, recunoscând că *Scud* este una din cele mai frumoase ambarcaţiuni în genul ei. Eu nu mă pricep în chestiile astea, dar orice om poate avea părerile sale despre o navă, chiar dacă ar fi greşite şi ar trebui să vină mai mulţi oameni ca să mă poată convinge că Jasper nu-şi întreţine bine vasul.

— Eu nu spun că *Scud* are o construcţie cu totul defectuoasă, meştere Călăuză, dar are defecte, şt încă destul de mari.

— Care sunt defectele, unchiule? Dacă Jasper le-ar cunoaşte, ar fi fericit să le înlăture.

— Care sunt? Păi aş putea spune că sunt cincizeci, sau chiar o sută… defecte materiale şi evidente.

— Arată-le, unchiule şi Călăuză îi va vorbi de ele prietenului său.

— Să le arăt? Nu e lucru uşor să numeri stelele, pentru simplul motiv că sunt prea multe. Să le arăt! Într-adevăr! Ei bine, drăguţa mea nepoata, miss Magnet, ce părere ai despre verga principală? Pentru ochii mei ignoranţi mi se

pare că e cel puţin cu un picior prea înaltă, şi-apoi, pavilionul este blocat şi... şi da, la dracu’, funiile velelor, când sunt strânse, rămân prea largi şi nu m-aş mira de loc dacă s-ar forma un nod încâlcit la cablul de la nara ancorei, dacă ar trebui aruncată în clipa aceasta. Defecte! Pe legea mea, niciun marinar, privindu-l, n-ar putea să nu bage de seamă că are tot atâtea defecte ca un servitor concediat!

— Tot ce se poate, unchiule, dar eu mă îndoiesc că Jasper le cunoaşte. Nu cred că le-ar îngădui dacă i-ar vorbi cineva de ele, nu-i aşa, Călăuză?

— Lasă-l pe Jasper să aibă el grijă de cuterul lui, Mabel, aşa cum ştie. Asta ţine de priceperea lui şi nimeni nu-l poate învăţa mai mult decât ştie, ca acest cuter să nu cadă în mâinile francezilor de la Frontenac, sau a îndrăciţilor lor prieteni, indienii Mingo. Cui îi pasă de faptul că cablul ancorei nu e bine strâns, sau că vergile sunt ridicate prea sus, meştere Cap, atâta timp cât cuterul navighează bine şi nu cade în mâna francezilor? Eu iau pe garanţia mea iscusinţa lui Jasper pe lacul acesta împotriva tuturor marinarilor de pe ocean, fără să spun însă că s-ar pricepe să navigheze pe mare, fiindcă nu a încercat asta niciodată.

Cap zâmbi cu un aer de superioritate, socotind că nu este necesar să-şi continue criticile, cel puţin în clipa aceea. Atitudinea sa devenea tot mai îngâmfată şi mai dispreţuitoare, cu toate că ar fi vrut să pară nepăsător faţă de o discuţie cu un adversar absolut ignorant. Între timp, cuterul era mânat de curenţii lacului, prora schimbându-şi direcţia când într-o parte, când într-alta, deşi atât de uşor şi puţin, încât nu-ţi atrăgea atenţia. În clipa aceea pânza triunghiulară fu desfăcută şi înălţată şi se umflă spre uscat, cu toate că pe suprafaţa apei nu se simţea încă nicio urmă de vânt. Însă, în ciuda slabei adieri a vântului, carena uşoară a ambarcaţiunii cedă apăsării şi după un minut cuterul traversa curentul râului, cu o deplasare atât de lină şi înceată, încât abia o observai. Curând ieşi din curentul râului, intră într-un fel de vârtej, de unde fu împins pe neaşteptate şi repede spre uscat; pe malul înalt se găsea fortul şi Jasper aruncă ancora.

— N-a fost rău de loc – murmură Cap, ca pentru sine – nu, n-a fost rău de loc, deşi s-ar fi cuvenit să cârmească spre tribord în loc de babord, fiindcă un vas trebuie să înainteze totdeauna cu prora spre larg, fie că se găseşte la o leghe de uscat, sau numai la o distanţă de un cablu; fiindcă asta e o măsură de prevedere şi prevederea înseamnă ceva pe lumea aceasta.

— Jasper este un băiat iscusit – se auzi deodată vocea sergentului Dunham, care apăruse în spatele cumnatului său – şi ne bizuim foarte mult în expediţiile noastre pe îndemânarea lui. Dar veniţi, nu mai avem decât o jumătate de oră pentru îmbarcare şi de îndată ce suntem gata, ne putem sui în bărci.

Grupul se destrămă şi fiecare se duse să-şi adune bagajele, care nu fuseseră încă îmbarcate. Câteva lovituri de tobă dădură semnalul pentru soldaţi şi după un minut începu forfota.

CAPITOLUL XIII

Acum, când spiriduşul pe proşti îi înspăimântă
Şi hâde vrăjitoare cu farmece descântă,
Când în coşmar se zbate nebunul visător.
Şi zânele pe pajişti se prind în jocul lor.

Cotton

Îmbarcarea unui grup de oameni atât de mic nu putea provoca întârzieri sau complicaţii. Detaşamentul de sub comanda sergentului Dunham era alcătuit numai din zece soldaţi şi doi caporali, pe lângă locotenentul Muir, despre care se ştia sigur că-i va însoţi şi el. Dar nu-i însoţea în calitatea sa de ofiţer de intendenţă, ci ca un fel de voluntar, având totuşi câteva misiuni de intendenţă, care-i serveau de pretext pentru participarea sa la expediţie, fapt aranjat între el şi comandant. La cei de mai sus se mai adăugau Călăuză şi Cap, împreună cu Jasper şi mateloţii săi. Dintre care unul era un copil. Prin urmare, nu erau mai mult de douăzeci de bărbaţi şi un băiat de 14 ani. Mabel şi soţia unui soldat de rând erau singurele femei.

Sergentul Dunham conduse oamenii la bordul cuterului cu o barcă mare, apoi se întoarse pe uscat, ca să primească ultimele instrucţiuni şi să-i însoţească pe cumnatul şi fiica sa în timpul îmbarcării. După ce-i arătă lui Cap barca în care el şi Mabel trebuiau să se urce, sui dealul fortului, pentru o ultimă convorbire cu comandantul. Acesta se afla pe bastionul despre care am vorbit de atâtea ori şi-l vom lăsa acolo câtva timp cu sergentul, pentru a ne întoarce din nou pe mal.

Când Mabel urcă în barca ce trebuia s-o ducă la bordul cuterului, dădea-n amurg. Faţa lacului era atât de potolită, încât bărcile şi micile vaporaşe nu trebuiau să intre pe râu, ca să fie încărcate şi toate îmbarcările s-au făcut pe malul lacului, lipsit cu totul de valuri şi liniştit ca un iaz. Aşa cum

spusese Cap, nu existau flux, reflux, nici mişcarea unor plămâni imenşi şi nici respiraţia oceanului, fiindcă pe lacul Ontario, spre deosebire de Atlantic, vânturile puternice nu pun în mişcare aceste elemente, lăsând ca în altă parte să domnească liniştea. Distanţa nu permite acest lucru şi marinarii spun că de obicei apa creşte şi descreşte mai repede pe marile lacuri din vest decât pe oricare din mările cunoscute. Când barca porni aşadar de la mal, Mabel nu-şi dădu seama că pluteşte pe o apă atât de vastă, fiindcă nu simţea nicio mişcare obişnuită în astfel de situaţii. Barca se alătură cuterului numai după o duzină de lovituri de vâslă.

Jasper era gata să-şi primească pasagerii şi, deoarece puntea cuterului nu se ridica decât cu două-trei picioare deasupra apei, nu era greu să te sui pe bord. După îmbarcare, tânărul le conduse pe Mabel şi însoţitoarea ei la cabina pregătită pentru ele. Micul vas avea patru cabine, între punţi, fiind construit în mod special pentru transportul ofiţerilor şi al soldaţilor împreună cu familiile lor. Prima în rând era aşa-numita cabină din spate, o mică încăpere cu patru cuşete, care se bucura de existenţa unor ferestre mici pentru aer şi lumină. Ea se repartiza întotdeauna femeilor, oricât s-ar fi aflat pe bord şi deoarece Mabel şi însoţitoarea ei erau singure, aveau confort şi spaţiu îndestulător. Cabina principală era mai mare şi-şi primea lumina printr-un luminator. Acum urma să fie ocupată de intendent, sergentul Dunham, de Cap şi Jasper, în timp ce Călăuză rămăsese să hoinărească pe oriunde voia, în afară, bineînţeles, de cabina femeilor. Caporalii şi soldaţii de rând ocupau spaţiul de sub intrarea principală în încăperile de sub punte, în timp ce echipajul era găzduit ca de obicei la prora ambarcaţiunii. Deşi capacitatea cuterului nu era mai mare de cincizeci de tone, greutatea îmbarcată pe el era atât de mică, încât nu numai că aveau toţi destul spaţiu, dar la nevoie s-ar mai fi putut îmbarca încă de trei ori mai mulţi oameni.

Când Mabel intră în cabina ei într-adevăr confortabilă şi cochetă, se gândi cu plăcere la faptul că Jasper o aranjase special pentru ea, apoi se urcă din nou pe punte. Aici toţi

erau ocupaţi; soldaţii alergau încoace şi încolo, căutându-şi raniţele şi celelalte efecte, însă datorită obişnuinţei şi disciplinei forfota se potoli curând şi pe bordul vasului se lăsă o linişte impresionantă, provocată şi de presimţirea evenimentelor viitoare, precum şi de mijloacele de a le întâmpina.

Din cauza întunericului, obiectele de pe ţărm nu se mai puteau distinge, uscatul formând o linie neagră, informă, alcătuită din conturul pădurii, care se profila pe cerul mai luminos. Treptat, stelele începură să răsară una după alta cu strălucirea lor blândă şi calmă, aducând cu ele senzaţia aceea de pace, care însoţeşte de obicei noaptea. Scena aceasta avea în ea ceva neliniştitor, dar şi un anume calm. Mabel, care se afla pe puntea de comandă, se simţea dominată de ambele senzaţii. Călăuză stătea lângă dânsa, rezemându-se ca totdeauna pe carabina lui lungă şi ea crezu că desluşeşte pe chipul său sever, în ciuda întunericului crescând al nopţii, nişte cute mai adânci decât de obicei, provocate de gânduri.

— Pentru dumneata, Călăuză, expediţiile de felul acesta nu sunt o noutate – zise ea – deşi mă surprinde faptul că soldaţii sunt atât de liniştiţi şi gânditori.

— Asta se învaţă, când te războieşti cu indienii. Miliţienii voştri vorbesc de obicei mult şi fac prea puţin. Dar soldatul care s-a întâlnit adesea cu indienii Mingo ştie să preţuiască valoarea unei tăceri prevăzătoare. O oaste tăcută într-o pădure este de două ori mai puternică şi una zgomotoasă de doua ori mai slabă. Dacă vorbele ar fi creatoare de soldaţi, femeile dintr-un cantonament ar avea în general întâietatea.

— Dar noi nu suntem o armată şi nici în pădure. Pe bordul cuterului nu ne poate ameninţa nicio primejdie din partea indienilor Mingo.

— Întreabă-l pe Jasper cum a ajuns comandantul lui *Scud* şi vei avea răspunsul la întrebare. Nimeni nu este sigur de indienii Mingo, dacă nu le cunoaşte bine adevărata lor natură şi chiar în cazul acesta trebuie să acţioneze potrivit experienţei sale şi cu cât mai mare luare-aminte. Da, da,

întreabă-l pe Jasper cum a ajuns căpitanul acestui cuter.

— Şi cum a ajuns? întrebă Mabel, cu o curiozitate şi un interes care-i plăcură însoţitorului ei simplu şi cinstit, totdeauna încântat să aibă prilejul de a~l lăuda pe prietenul său. Pentru el e o cinste că i s-a încredinţat acest post la o vârstă atât de tânără.

— E foarte adevărat, dar l-a meritat şi poate ar fi meritat şi mai mult. O fregată n-ar fi fost prea mult, ca să răsplătească atâta curaj şi sânge rece, dacă o astfel de navă ar fi existat pe Ontario; dar nu există şi probabil nici nu va exista vreodată.

— Dar nu mi-ai răspuns cum a ajuns Jasper să fie comandantul acestui cuter.

— Asta e o poveste lungă, Mabel şi tatăl tău, sergentul, îţi poate spune despre ea mai multe decât mine, fiindcă el a fost de faţă, în vreme ce eu urmăream, departe, o pistă. E drept că Jasper nu ştie să povestească; i-am auzit pe unii întrebându-l cum s-au petrecut lucrurile şi nu s-a priceput niciodată să istorisească întâmplarea aceea, dar toţi ştim că a fost ceva ieşit din comun. Nu, Jasper nu are talent de povestitor şi asta o recunosc chiar şi cei mai buni prieteni ai săi. Francezii şi indienii Mingo aproape că puseseră mâna pe *Scud*, când Jasper l-a salvat într-un fel cum numai un bărbat ager şi curajos *o* poate face. Sergentul îţi va povesti totul mai bine decât mine şi aş vrea să-l întrebi într-o zi de odihnă. În ceea ce-l priveşte pe Jasper, l-ai sâcâi zadarnic, fiindcă ţi-ar povesti totul de mântuială, nepricepându-se la treaba asta.

Mabel se hotărî să-l întrebe pe tatăl ei despre isprava aceasta chiar în noaptea aceea, fiindcă socotea în mintea sa tânără că nu ar putea face nimic mai bun decât să asculte laudele aduse unui om care nu-şi poate povesti singur isprăvile.

— Şi cuterul va rămâne cu noi când vom ajunge la insule, sau ne va părăsi? întrebă ca, după o uşoară şovăială, neştiind dacă are dreptul să pună o astfel de întrebare.

— Depinde de situaţie. Jasper rămâne arareori inactiv cu *Scud;* când trebuie întreprins ceva, e de aşteptat să

acţioneze. Dar eu mă potrivesc, din fire, atât de puţin cu apa şi, în general, cu navele, afară de cazul că ar fi vorba de repezişuri şi cataracte pe care să le străbaţi cu piroga, că nu am nicio pretenţie de a cunoaşte ceva pe tărâmul ăsta. Nu mă îndoiesc că totul va merge bine sub comanda lui Jasper, fiindcă el ştie să găsească o pistă pe lacul Ontario tot atât ca un indian Delawar pe uscat.

— Şi Marele-Şarpe, indianul Delawar al nostru, de ce nu este cu noi în noaptea asta, Călăuză?

— Mai firească ar fi fost întrebarea de ce mă aflu eu cu voi. Marele-Şarpe e la locul lui, în timp ce eu nu mă aflu acolo unde ar trebui să fiu. El a plecat cu încă alţi doi sau trei cercetaşi pentru o recunoaştere pe malurile lacului şi ne va întâmpina când vom ajunge la insule, ca să ne informeze despre ceea ce a aflat între timp. Sergentul este un soldat prea bun ca să nu ţină seama de spatele lui când înfruntă duşmanul ! E tare păcat, Mabel, că tatăl tău nu s-a născut general, ca unii dintre englezii care vin aici, fiindcă fără doar şi poate că într-o săptămână nu ar mai lăsa în Canada nici urmă de francez, dacă ar putea să facă ce ştie el.

— Aşadar, va înfrunta duşmanii? întrebă Mabel cu un zâmbet pe buze, simţind pentru prima oară un uşor simţământ de îngrijorare în legătură cu primejdiile expediţiei.
Poate că se vor da şi lupte?

— Dacă va fi nevoie, se vor găsi destule braţe dornice şi gata să te apere. Dar ca fiică de soldat ştim că eşti tot atât de curajoasă ca el. Spaima provocată de gândul bătăliei nu trebuie să te facă să nu închizi ochişorii aceştia frumoşi în timpul nopţii.

— Mă simt mai plină de curaj aici, în mijlocul pădurilor, Călăuză, decât m-am simţit vreodată în mijlocul slăbiciunilor de la oraş, deşi m-am străduit totdeauna să-mi amintesc tot ceea ce-i datorez scumpului meu tată.

— Da, te asemeni cu mama dumitale! „Vei vedea că fiica mea, Mabel, e ca mama ei, o fată care nu strigă şi nu tremură, încurcând omul de lângă ea în împrejurări grele,

ci, dimpotrivă, îl încurajează şi-l ajută să-şi păstreze firea când este înconjurat de primejdii” – îmi spunea sergentul înainte de a fi apucat să văd cu ochii mei cât de gingaşă eşti.

— Şi de ce-a spus el vorbele astea, Călăuză? întrebă Mabel cu o oarecare îngrijorare. Poate că a vrut să ai o părere mai bună despre mine, să nu mă crezi o laşă nătângă, aşa cum, sunt privite de obicei cele mai multe femei?

Înşelăciunea, în afară de cazul că o foloseşti împotriva duşmanilor pe câmpul de bătaie, ba chiar tăinuirea unui singur gând se potriveau atât de puţin cu adevărata fire a lui
Călăuză, încât întrebarea aceasta atât de simplă îl puse într-o încurcătură destul de grea. Datorită unui instinct inexplicabil, îşi dădea seama că a spune deschis adevărul ar fi fost ceva cu totul greşit, iar pe de altă parte, a-l ascunde nu se – potrivea cu simţul lui de dreptate şi nici cu obiceiurilor sale; în dilema asta, alese calea de mijloc, fără să dezvăluie ceea ce nu trebuia, dar şi fără să ascundă totul.

— Trebuie să ştii, Mabel, că eu şi cu sergentul suntem prieteni vechi şi am stat umăr la umăr, sau, chiar dacă în realitate nu ne aflam alături, datorită faptului că eu mergeam înainte, ca un cercetaş ce sunt şi tatăl dumitale se găsea în fruntea soldaţilor, aşa cum se cere unui soldat al regelui, după cum spun, am stat umăr la umăr în multe bătălii sângeroase şi dârze. Este felul nostru, al celor cărora le plac încăierările, ca atunci când flintele au tăcut, noaptea, în jurul focurilor, sau în timpul marşurilor, să uităm oarecum luptele şi să vorbim despre ceea ce ne place, întocmai ca voi, tinerele fete care vorbiţi despre gândurile voastre când vă adunaţi ca să vă distraţi. Aşa că e cu totul firesc ca sergentul, având o astfel de fată, să te iubească mai mult decât orice şi să vorbească de tine mai des decât de orice altceva, după cum firesc e ca eu, lipsit de mamă, soră, fiu sau fiică, deci de orice rudă pe care aş putea-o iubi în afară de indienii Delawar, să cred tot ceea

ce mi s-a spus; şi am început, Mabel, să te iubesc înainte de a te fi văzut. Da, aşa s-a întâmplat, numai auzind vorbindu-se atât de mult de tine.

— Şi acum, când m-ai văzut – continuă Mabel, zâmbind, cu un aer natural şi nestânjenit, care dovedea că nu se gândea la nimic altceva decât la o iubire părintească sau frăţească – acum începi să-ţi dai seama că nu e bine să simţi prietenie pentru oameni pe care nu-i cunoşti decât din auzite.

— Dar nu e vorba de prietenie. Ceea ce simt pentru tine nu e prietenie, Mabel. Eu sunt prietenul indienilor Delawar de când eram copil, dar nu simt pentru ei sau pentru cei mai buni dintre ei ceea ce s-a înfiripat în sufletul meu de când l-am auzit pe sergent vorbind despre tine şi mai ales acum, când am început să te cunosc mai bine. Uneori mă gândesc că n-are niciun rost ca un om ducând o viaţă atât de aspră, datorită îndeletnicirii sale, să se facă prieten cu femeile, mai ales cu cele tinere, fiindcă mi se pare ca asta ar slăbi imboldul spre acţiune şi i-ar abate gândurile de la firea şi înclinaţiile lui naturale.

— Cred că nu vrei să spui, Călăuză, că o prietenie pentru o fată ca mine te-ar face să fi mai puţin curajos şi mai puţin dornic decât înainte de a te lupta cu francezii.

— Câtuşi de puţin, câtuşi de puţin! Dacă te-ai afla în primejdie, de pildă, cred că aş avea un curaj nebun. Dar înainte de a te cunoaşte atât de bine, ca să zic aşa, mă gândeam cu plăcere la recunoaşterile mele prin pădure, la marşuri, la ambuscade, la lupte şi la alte aventuri; însă acum mă preocupa mai puţin. Mă gândesc mai mult la cantonamente, la seri petrecute în discuţii, la simţăminte născute nu din fapte sângeroase ori primejdioase, la fete tinere, la râsul, la vocile lor voioase şi dulci, la obrazul lor gingaş şi la aerul lor atrăgător! I-am spus de câteva ori sergentului că el şi fiica lui îl vor schimba în rău pe unul dintre cei mai buni cercetaşi şi una dintre cele mai bune călăuze de la această frontieră.

— De loc, Călăuză; ei vor încerca să facă şi mai desăvârşit ceea ce este atât de bun şi aproape de

perfecţiune. Nu ne cunoşti, dacă-ţi închipui că vreunul din noi ar vrea câtuşi de puţin să te schimbi. Rămâi aşa cum eşti, adică o Călăuză cinstită, dintr-o bucată, conştiincioasă, neînfricată, inteligentă, demnă de încredere şi nici eu, nici tatăl meu nu vom avea vreodată alte păreri despre dumneata decât cele de acum.

Era prea întuneric ca Mabel să poată observa frământarea de pe chipul celui ce o asculta, dar vorbea, cu obrazul delicat întors spre el, cu o energie pe măsura firii sale neprefăcute şi aşa încât să arate că nu e câtuşi de puţin stânjenită să-şi exprime gândurile şi că vorbele ei erau pline de sinceritate. Este drept că se îmbujora puţin la faţă, dar din cauza sincerităţii şi a adevărului simţămintelor ei – fără să tresară, să tremure sau inima să-i bată mai repede. Într-un cuvânt, îţi făcea impresia unei fete sincere şi cinstite, care-i vorbea unui bărbat cu bunăvoinţă şi stimă, deoarece-şi dădea seama că serviciile şi calităţile acestuia le meritau pe amândouă; nu simţea însă emoţia ce însoţeşte totdeauna un simţământ puternic care poate duce la mărturisiri de dragoste.

Călăuză avea prea puţină experienţă ca să facă deosebiri de felul acesta şi, datorită firii sale modeste, sinceritatea şi tăria cuvintelor fetei îl încurajară. Poate că nu dorea sau nu putea să mai spună ceva, fiindcă se îndepărtă şi rămase nemişcat, sprijinit pe carabina sa, uitându-se la stele vreme de aproape zece minute, fără să scoată o vorbă.

Între timp, pe bastionul fortului, Lundie stătea de vorbă cu sergentul, fapt despre care am amintit în treacăt.

— Ai inspectat raniţele soldaţilor? întrebă maiorul după ce aruncă o privire pe raportul scris al sergentului, dar pe care nu-l putea citi din cauza întunericului.

— Da, domnule maior şi totul este în ordine.

— Muniţiile? Armele?

— Totul este în ordine şi gata de folosit.

— Ai luat oamenii trecuţi pe nota mea, Dunham?

— Până la unul, domnule maior. Alţii mai buni nu s-ar putea găsi în tot regimentul.

— Ai nevoie de oamenii cei mai buni, sergent. Am făcut

până acum trei expediţii asemănătoare şi de fiecare dată sub ordinele unuia din aspiranţii noştri, care m-au măgulit anunţându-mi un succes deplin, fără să fi ajuns însă niciodată la vreun rezultat. După atâtea pregătiri şi cheltuieli nu aş vrea să renunţ cu totul la proiectul acesta, dar asta e ultima încercare şi rezultatul depinde mai ales de dumneata şi de Călăuză.

— Vă puteţi bizui pe amândoi, domnule maior. Misiunea încredinţată nu depăşeşte capacitatea şi rutina noastră şi cred că o vom duce la bun sfârşit. Sunt convins că bravul nostru Călăuză nu se va dezminţi.

— În ceea ce-l priveşte, ne putem bizui pe el. E un om extraordinar, Dunham. Un om la care m-am gândit îndelung, însă acum, când îl înţeleg, îmi inspira un respect tot atât de adânc ca oricare general din serviciul maiestăţii sale.

— Nădăjduiesc, domnule maior, că o să veniţi la cununia lui cu Mabel, pe care o doresc şi aş vrea s-o văd înfăptuită.

— În privinţa asta ne va lămuri timpul – răspunse Lundie, zâmbind. Pe o femeie o conduci adesea mai greu decât un regiment întreg. Apropo, ştii că Muir, care vrea să-ţi fie ginere, face parte şi el din detaşament? Mă bizui pe dumneata că-i vei lăsa cel puţin o şansă egală în întrecerea pentru câştigarea graţiilor fiicei dumitale.

— Dacă respectul pentru gradul său, domnule maior, nu mi-ar impune asta, ar ajunge dorinţa dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc, sergent Dunham. Facem de multă vreme serviciu împreună şi am învăţat să se apreciem, fiecare de pe poziţia lui. Dar vreau să mă înţelegi bine. Nu-ţi cer pentru Davy Muir decât să-i laşi drumul liber, fără niciun fel de favoare. În dragoste ca şi în război un bărbat trebuie să ajungă singur la izbândă. Eşti sigur că raţiile au fost bine calculate?

— Răspund de asta, domnule maior, dar chiar de n-ar fi aşa, nu vom suferi de foame, fiindcă avem cu noi doi vânători de talia lui Călăuză şi a Marelui-Şarpe.

— Pe asta să nu te bizui niciodată, Dunham – îl întrerupse maiorul Lundie cu un ton mai ridicat – şi cred ca această

concepţie este caracteristică originii dumitale americane şi educaţiei din aceasta ţară! Orice soldat adevărat se bizuie numai pe raţia sa alimentară şi nu vreau ca vreun sector al regimentului meu să fie primul care să dea un exemplu potrivnic.

— Ordonaţi şi mă voi supune, domnule maior, totuşi, dacă mi-aţi îngădui să spun…

— Vorbeşte deschis, sergent, doar stai de vorbă cu un prieten!

— Nu vreau să zic decât că, după câte bag de seamă şi soldaţilor scoţieni le place acum vânatul, animale sau pasări, tot atât ca şi slănina de când aceasta s-a rărit.

— Tot ce se poate, dar ceea ce le place sau nu le place nu are nicio legătura cu sistemul. O armată nu se poate bizui pe nimic altceva decât pe raţii. Neajunsurile de la trupele din provincii au pricinuit adeseori multe necazuri serviciului regelui, ca să se mai poată trece cu vederea aceste lucruri.

— Domnule maior, generalul Braddock ar fi putut să ia lecţii de la colonelul Washington.

— Nu-l mai amintiţi pe Washington al vostru! Voi, cei din provinciile astea, sunteţi toţi la fel şi vă susţineţi unii pe alţii de parcă aţi face parte dintr-o confederaţie.

— Socot că maiestatea sa nu are alţi supuşi mai loiali decât americanii, domnule maior.

— În privinţa asta, Dunham, cred că ai dreptate şi poate că m-am c-am grăbit cu părerea mea. Totuşi, eu nu te privesc ca pe un ostaş din provincie, sergent, fiindcă, deşi te-ai născut în America, nu există alt soldat mai bun, care să fi dus arma pe umăr.

— Dar colonelul Washington, excelenţă?

— Colonelul Washington poate fi privit ca un ostaş folositor. El reprezintă minunea americană şi cred că putem să-i acordăm toată încrederea pe care o revendici dumneata. Nu te îndoieşti de loc de îndemânarea lui Jasper Eau-douce?

— Băiatul acesta a fost pus la încercare, domnule maior şi s-a dovedit în stare să execute tot ce i s-a ordonat.

— Are un nume franţuzesc şi şi-a petrecut o mare parte din copilărie în coloniile franceze. Oare nu are şi sânge franţuzesc în vinele lui, sergent?

— Niciun strop măcar, domnule maior. Tatăl lui Jasper a fost un vechi camarad de-al meu şi mama lui se trage dintr-o familie cinstită şi loială din aceasta provincie.

— Atunci cum se face că a stat atât de multă vreme printre francezi şi are un nume franţuzesc? Am auzit ca vorbeşte limba din Canada.

— Toate astea sunt foarte simplu de lămurit, domnule maior. Băiatul acesta a fost lăsat în timpul războiului trecut în îngrijirea unuia dintre marinarii noştri şi a îndrăgit apa ca o raţă. Domnia voastră ştiţi că nu avem pe malul lacului Ontario nicio aşezare care s-ar putea numi port, aşa că şi-a trăit cea mai mare parte a vieţii sale în mod firesc pe celălalt mal al lacului, unde francezii au avut câteva nave în ultimii cincizeci de ani şi a învăţat să vorbească limba lor în mod natural, iar porecla o are de la indieni şi canadieni, cărora le place să le dea oamenilor nume care arată calităţile acestora, oricare ar fi ele.

— Un profesor de franceză rămâne totuşi un instructor slab pentru un marinar englez.

— Vă cer iertare, domnule maior, Jasper Eau-douce a învăţat meseria de la un marinar englez adevărat, de la unul care a navigat sub pavilionul regelui şi poate fi privit ca absolut instruit, adică un supus născut în colonii, care, după câte ştiu, nu e mai puţin capabil în meseria lui din cauza asta.

— Poate că nu, sergent, poate că nu, dar nici nu se poate spune că e mai capabil, Jasper s-a descurcat destul de bine de când i-am dat comanda cuterului şi nimeni nu l-ar fi comandat cu mai mult curaj, domnule maior. Îmi dau seama cu părere de rău, domnule, ca va cam îndoiţi de fidelitatea lui Jasper.

— Soldatul căruia i s-a încredinţat grija conducerii unui fort îndepărtat şi important ca acesta, Dunham, este dator să nu-şi slăbească vigilenţa nicio clipă. Noi luptăm cu doi din duşmanii cei mai isteţi care s-au născut pe lumea asta,

fiecare în felul său, cu alte cuvinte, cu indienii şi francezii şi nu trebuie să neglijăm nimic care ne-ar putea dăuna.

— Nădăjduiesc că mă socotiţi demn de încredere şi în măsură să cunosc orice motiv de îndoială în legătură cu Jasper, fiindcă aţi avut încredere să-mi daţi comanda acestei expediţii.

— Faptul că şovăi să spun tot ceea ce ştiu nu înseamnă că nu am încredere în dumneata, Dunham, ci fiindcă mă dezgustă gândul de a lansa zvonuri acuzatoare cu privire la un om pe care până acum l-am apreciat. Probabil că ai o părere bună despre Călăuză, altfel nu te-ai gândi să-i dai fiica în căsătorie, nu-i aşa?

— În privinţa cinstei lui Călăuză răspund cu viaţa, domnule maior – replică sergentul cu hotărâre şi nu fără un aer de demnitate care-l surprinse pe superiorul său. Un om ca el nici nu ştie cum să fie fals.

— Cred că ai dreptate, Dunham, însă în ceea ce-l priveşte pe Jasper, ultimele informaţii mi-au răsturnat toate părerile de până acum. Am primit o comunicare anonimă, sergent, prin care sunt sfătuit să nu am încredere în Jasper Western, sau Jasper Eau-douce cum i se spune, care este vândut duşmanului şi mi s-a dat a înţelege că mi se vor trimite cât de curând amănunte mai precise în această privinţă.

— În timp de război, scrisorile nesemnate nu merită nicio atenţie.

— Nici în timp de pace, Dunham. Chiar şi în chestiuni particulare nu poate avea nimeni o părere mai proastă despre autorul unei scrisori anonime decât mine. Omul care trimite anonime e laş, meschin şi josnic; de obicei, cel ce trimite anonime e privit ca un calomniator plin şi de alte păcate. Dar în timp de război, nu-i acelaşi lucru. De altfel, mi s-au adus la cunoştinţă unele chestiuni care mi s-au părut suspecte…

— Pot fi comunicate şi unui subofiţer, domnule, maior?

— Da, dacă e vorba de cineva care se bucură de aceeaşi mare încredere ca dumneata, Dunham. Se spune, de pildă, că irochezii i-au făcut scăpaţi pe fiica dumitale şi escorta ei, ca să am mai multă încredere în Jasper. Şi mi s-a mai

comunicat că francezii de la Frontenac dau o importanţă mai mare capturării cuterului *Scud* împreună cu sergentul Dunham şi cu un grup de soldaţi, contracarând şi răsturnându-ni-se planul favorit, decât capturării unei fete şi scalpului unchiului ei.

— Înţeleg aluzia, domnule maior, dar nu cred o iotă din toate astea. Jasper nu este un trădător şi nici Călăuză un viclean; în ceea ce-l priveşte pe acesta din urmă, m-aş îndoi mai curând chiar de domnia voastră decât de el.

— Aşa s-ar părea, sergent, aşa s-ar părea într-adevăr. Dar, la urma urmei, Jasper nu este Călăuză şi-ţi mărturisesc, Dunham, ca aş avea mai multă încredere în flăcăul ăsta dacă n-ar vorbi franţuzeşte.

— Cunoaşterea limbii franceze nu-mi inspiră nici mie încredere, vă asigur, domnule maior, însă băiatul a învăţat franceza, cum s-ar spune, silit şi n-ar trebui să fie condamnat cu prea mare uşurinţă din cauza asta, dacă-mi îngăduiţi să-mi spun părerea. Nu are nicio vină că vorbeşte franţuzeşte.

— Limba asta este un jargon infernal şi nu i-a adus nimănui ceva bun, cel puţin vreunui supus britanic, fiindcă presupun că francezii trebuie să vorbească, la urma urmei, între ei într-o limbă oarecare. Aş avea mai multă încredere în Jasper, dacă nu ar cunoaşte niciun cuvinţel din limba lor. Într-un cuvânt, această scrisoare m-a neliniştit şi dacă aş fi avut pe altcineva căruia să-i încredinţez comanda cuterului, aş fi găsit un pretext ca să-l opresc pe Jasper în fort. Am mai vorbit despre cumnatul dumitale care te însoţeşte, sergent; e marinar, nu-i aşa?

— Un adevărat marinar de ocean, domnule maior şi are oarecari prejudecăţi împotriva apei dulci. Mă îndoiesc că ar putea fi convins să-şi primejduiască, reputaţia pe un lac şi sunt sigur că n-ar fi niciodată în stare să ne ducă la postul O-mie-de-insule.

— Asta pare să fie destul de adevărat, pe lângă faptul că nu cunoaşte prea bine lacul acesta înşelător, ca să poată comanda o corabie pe el. Va trebui să fi de două ori vigilent, Dunham. Ai puteri depline şi dacă descoperi că

Jasper dă dovadă de cea mai mică trădare, poţi să-l sacrifici printr-o judecată sumară.

— Fiind în serviciul coroanei, domnule maior, dacă e cazul, trebuie să fie judecat de Curtea marţială.

— Ai dreptate. Bine, atunci pune-l în lanţuri şi trimite-l aici pe propriul său cuter. Cumnatul dumitale cred că e în stare să găsească drumul la întoarcere după ce l-a străbătut o dată la ducere.

— Fără îndoială, domnule maior, că vom fi în stare să facem tot ce va trebui, dacă Jasper s-ar dovedi trădătorul presupus de dumneavoastră; dar aş putea garanta cu viaţa mea că nu e trădător.

— Încrederea dumitale îmi place; e o bună pledoarie în favoarea băiatului, dar ce să gândim de scrisoarea aceea infernală? Pare atât de convingătoare şi mai cuprinde şi atâtea alte chestiuni demne de crezare...

— Domnia-voastră mi-a spus că nu e semnată; e o mare lipsă pentru un om cinstit.

— Ai dreptate, Dunham şi numai un ticălos, ba chiar un ticălos laş e în stare să scrie o anonimă, când e vorba de viaţa particulară a cuiva. Dar în timp de război e altceva. Există şi depeşe false şi în general, abilitatea asta e privită ca o stratagemă.

— Pe tărâm militar am văzut, domnule maior, multe abilităţi, cum le spuneţi dumneavoastră, ca: ambuscade, pânde, atacuri false şi chiar spionaj, dar n-am auzit niciodată vorbindu-se de un soldat adevărat care să vrea să atace reputaţia unui tânăr cinstit prin astfel de mijloace.

— Eu am trecut în viaţa mea prin multe întâmplări ciudate şi am cunoscut multe persoane de felul ăsta. Dar îţi spun drum bun, sergent, fiindcă nu trebuie să te mai reţin. Te-am avertizat, aşa că fi cu ochii-n patru. Cred că locotenentul Muir se gândeşte să se retragă curând şi dacă vei avea o izbândă totală în această expediţie, îţi dau tot sprijinul meu în străduinţa de a te numi în locul lui, pentru care ai drepturi întemeiate.

— Vă mulţumesc cu respect, domnule maior – răspunse rece sergentul, care fusese timp de douăzeci de ani

încurajat adesea în felul acesta şi nădăjduiesc să nu dezonorez unitatea din care fac parte, oricare ar fi ea. Sunt ceea ce natura şi providenţa au făcut din mine şi sunt mulţumit.

— N-ai uitat obuzierul, nu-i aşa?

— Jasper l-a îmbarcat azi-dimineaţă, domnule maior.

— Fi vigilent şi nu avea încredere în el, dacă nu e nevoie. Spune-i de îndată lui Călăuză tot ce ai aflat, pentru că el poate fi folosit în depistarea oricărui eventual complot. Simplitatea şi cinstea lui îi vor înlesni observaţiile, fiindcă îndepărtează orice bănuială. El ne e cu siguranţă fidel.

— În ceea ce-l priveşte, răspund cu capul, domnule maior, sau chiar cu gradul meu. L-am văzut trecând prea des prin felurite încercări ca să mă îndoiesc de dânsul.

— Din toate simţămintele păcătoase, Dunham, neîncrederea este cea mai apăsătoare când cade asupra unui om şi eşti silit să o împărtăşeşti şi altuia. Te-ai gândit să iei şi cremene de rezervă pentru flinte?

— Puteţi fi convins că un sergent nu neglijează niciodată asemenea amănunte, domnule maior.

— Ei bine, atunci dă-mi mâna, Dunham. Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te ducă la izbândă. Muir vrea să se retragă din serviciu… apropo, lasă-i acestui om o şansă cel puţin egală la mâna fiicei dumitale, fiindcă această căsătorie care va determina retragerea lui mi-ar înlesni propunerile pentru promovarea dumitale. Cred că Muir s-ar retrage mai voios cu o astfel de tovarăşă ca Mabel, decât să rămână un văduv trist, fără nimeni pe care să-l iubească decât pe sine însuşi, iar acest „sine însuşi” este chiar Davy…

— Nădăjduiesc, domnule maior, că fiica mea se va gândi bine înainte de a alege şi cred că înclină destul de mult în favoarea lui Călăuză. Totuşi, îi voi îngădui să aleagă, deşi socot că după răzvrătire, neascultarea e cea mai mare crimă.

— Examinează cu atenţie muniţiile şi pune-le la uscat de îndată ce ajungi la destinaţie; umezeala de pe lac le-ar putea influenţa. Şi acum, încă o dată, drum bun, sergent. Fi

atent, supraveghează-l pe Jasper şi sfătuieşte-te cu Muir în orice situaţie mai grea. Sper ca de astăzi într-o lună te vei întoarce victorios.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule maior. Dacă mi se va întâmpla ceva, mă încred în dumneavoastră să aveţi grijă de reputaţia unui vechi soldat.

— Nu te teme, Dunham, te bizui pe un prieten. Fi vigilent; să nu uiţi că eşti în gura leului; ce spun eu, leu! Ăştia sunt nişte tigri vicleni! Eşti în gura lor şi nu te poţi bizui decât pe dumneata. Ai grijă să numeri flintele în fiecare dimineaţă şi să inspectezi cremenele. Acum, drum bun, Dunham, du-te sănătos.

Sergentul strânse cu respectul cuvenit mâna pe care i-o întinse comandantul şi se despărţiră. Lundie se grăbi să intre în locuinţa lui mobilă, iar Dunham părăsi fortul, străbătu plaja şi se urcă într-o barcă.

Duncan Lundie nu exprimase decât adevărul când spusese despre neîncredere că e unul dintre sentimentele cele mai apăsătoare. Dintre toate simţămintele omeneşti, acesta se insinuează, întinzându-ţi cele mai viclene capcane, acţionând cu cea mai mare şiretenie, influenţându-i chiar şi pe oamenii cei mai generoşi. Atâta vreme cât bănuieşti, nu scapi de niciun fel de îndoieli, mintea neputându-se bizui pe fapte sigure care să le îngrădească şi o dată ce te-a cuprins neîncrederea, este cu neputinţă să-ţi dai seama de amploarea situaţiilor la care te poate duce sau cât de departe va merge bănuiala. Ceea ce mai înainte ţi se părea nevinovat îmbracă haina vinovăţiei de îndată ce spiritul este tulburat de astfel de gânduri şi nicio vorbă, nicio faptă nu scapă de urmările şi desfigurările provocate de bănuială, mai ales când vreo grea răspundere, legată de viaţă şi moarte, apasă mintea frământată a celui stăpânit de ea, ca, de pildă, a unui comandant militar sau a unui om care ţine în mâna lui firele unor mari interese politice. Aşa că nu era de aşteptat ca sergentul Dunham să uite ordinele precise ale comandantului său după ce se despărţise de el. În linii mari avea o foarte bună părere despre Jasper, dar ea îi

subminase vechea încredere, făcându-l să fie cu atât mai grijuliu pentru misiunea sa şi deoarece-şi dădea seama că acum totul depindea de propria-i vigilenţă, când barca lui ajunse la cuter, era hotărât să fie cât se poate de prudent, să nu lase necercetat nimic suspect şi să judece cu grijă orice acţiune a tânărului marinar; fără îndoială că el privea această problemă în felul său şi atât măsurile de prevedere cât şi neîncrederea se întemeiau pe obiceiurile, părerile şi educaţia lui.

Când barca ce-l aducea pe sergent – ultima persoană aşteptată – părăsi ţărmul, *Scud* ridică ancora şi prora bastimentului fu îndreptată spre răsărit cu ajutorul vâslelor. Câteva lovituri viguroase de lopată, la care contribuiră şi soldaţii, duseră micul vas în curentul provocat de vărsarea râului în lac, unde fu lăsat să înainteze în derivă până intră din nou în larg. Dar nu se simţea nicio adiere, fiindcă briza uşoară, aproape imperceptibilă mai înainte, ce bătea dinspre lac încetase aproape cu totul la apusul soarelui.

În vremea asta, la bordul cuterului domnea o linişte neobişnuită. Cei îmbarcaţi păreau să presimtă că pornesc într-o expediţie primejdioasă prin întunericul nopţii şi simţul datoriei, precum şi felul în care porniseră la drum, îi făceau să se poarte cu o oarecare gravitate, această stare de spirit fiind ajutată şi de disciplină. Cei mai mulţi dintre ei nu scoteau o vorbă, iar cei ce spuneau totuşi câte ceva vorbeau destul de rar şi în şoaptă. Astfel, cuterul alunecă încet pe apele lacului cât îl duse curentul râului, după care se opri, aşteptând ivirea vântului dinspre uscat. *Scud* rămase nemişcat vreo jumătate de oră ca un buştean care pluteşte pe apă. În timp ce se petreceau aceste mici schimbări arătate mai sus în poziţia navei, în ciuda liniştii generale care se lăsase, nu încetase orice vorbă, fiindcă sergentul Dunham, după ce se asigurase că fata sa şi însoţitoarea ei se aflau pe puntea de cart, îl conduse pe Călăuză în cabina din spate, unde, după ce trase uşa după el cu cea mai mare grijă şi se asigură că nu-l putea auzi nimeni, spuse:

— Împărţim, prietene, de mulţi ani greutăţile şi

primejdiile din pădure

— Drept e, sergent, aşa este. Uneori mă tem că sunt prea bătrân pentru Mabel, care nici nu era născută când noi luptam împreună cot la cot împotriva francezilor.

— Să nu te temi de asta, Călăuză. Când mama fiicei mele a consimţit să mă ia de bărbat, aveam aproape vârsta ta şi Mabel este o fată cuminte şi hotărâtă, care preţuieşte caracterul unui om mai mult decât orice. Un flăcău ca Jasper Eau-douce, de pildă, nu ar avea sorţi de izbândă la ea, cu toate că e tânăr şi prezentabil.

— Oare Jasper se gândeşte la căsătorie? întrebă ghidul, simplu dar hotărât.

— Cred că nu, cel puţin până în clipa când se va convinge că poate întreţine o femeie.

— Jasper este un băiat curajos, cu calităţi deosebite în felul său; are dreptul la o femeie ca oricare altul.

— Ca să fiu sincer, Călăuză, te-am adus aici tocmai ca să-ţi vorbesc de tânărul ăsta. Maiorul Duncan a primit informaţii care-l fac să presupună că Eau-douce e în solda duşmanului şi ne trădează. Aş vrea să ştiu ce părere ai despre asta.

— Cum?! Nu înţeleg!

— Spun că maiorul îl bănuieşte pe Jasper de trădare, că ar fi spion francez sau şi mai rău, că ne-ar vinde pentru bani. Maiorul a primit o scrisoare în legătură cu chestiunea aceasta şi m-a însărcinat pe mine să-l supraveghez pe tânăr, fiindcă se teme că vom da ochi cu duşmanul când ne vom aştepta mai puţin şi asta din cauza lui Jasper.

— Duncan de Lundie a spus-o, sergent Dunham?

— Da, Călăuză, el şi, deşi mi-e silă să-l cred pe Jasper vinovat de o astfel de faptă, presimt că nu trebuie să am încredere în el. Tu crezi în presimţiri, prietene?

— În ce?

— Presimţirile sunt un fel de descoperiri anticipate, care se manifestă în mod tainic, ale evenimentelor viitoare. Scoţienii din regimentul nostru cred cu tărie în astfel de lucruri şi părerea mea despre Jasper s-a schimbat atât de repede, încât încep să mă tem că presupunerile lor sunt

într-adevăr întrucâtva întemeiate.

— Ai vorbit despre Jasper cu Duncan de Lundie şi chiar el te-a făcut să te îndoieşti de tânărul acesta?

— Nu, nu, câtuşi de puţin, fiindcă, în timp ce vorbeam cu maiorul, gândeam cu totul altfel şi m-am străduit din răsputeri să-l conving că era nedrept cu băiatul. Dar văd că nu se poate rezista unei presimţiri şi mă tem că până la urmă o să avem şi motive întemeiate de bănuială.

— Eu nu ştiu ce sunt presimţirile astea, sergent, însă-l cunosc pe Jasper Eau-douce de când era copil şi mă încred în cinstea lui ca într-a mea proprie sau ca în aceea a Marelui-Şarpe.

— Marele-Şarpe, Călăuză, foloseşte şi el vicleniile şi ambuscadele sale în timp de război, ca oricare altul!

— Ah ! Astea sunt darurile lui naturale şi fac parte din temelia firii neamului său. Nicio piele roşie şi niciun alb nu-şi pot dezice firea, însă Chingachgook nu este omul care să aibă vreo presimţire împotriva cuiva.

— Asta o cred şi până azi-dimineaţă nici eu nu gândeam ceva rău despre Jasper. Dar acum, prietene Călăuză, de când mă urmăreşte presimţirea asta, mi se pare că băiatul nu-şi face datoria pe navă ca de obicei, este tăcut, gânditor şi posac ca un om cu conştiinţa încărcată.

— Jasper n-a fost niciodată un om zgomotos şi mi-a spus mereu că navele sunt zgomotoase, în general, din cauza manevrării greşite. Şi meşterul Cap este de părerea asta. Nu, nu, fără dovezi nu-l cred pe Jasper vinovat! Cheamă-l pe cumnatul dumitale, sergent şi hai să ne sfătuim şi cu el în privinţa asta, fiindcă a te duce la culcare cu neîncrederea într-un prieten este ca şi cum ai încerca să dormi cu o bucată de plumb pe inimă. Eu nu cred în presimţirile dumitale.

Sergentul, deşi nu-şi dădea seama ce urmărea prin chemarea lui Cap, încuviinţă propunerea să se sfătuiască şi cu el. Deoarece Călăuză era mai stăpânit decât interlocutorul lui, mai fiind şi absolut convins de buna-credinţă a celui învinuit, luă primul cuvântul.

— Te-am rugat să vii aici, meştere Cap – începu el –

pentru a te întreba dacă ai observat în seara asta ceva deosebit în purtarea lui Jasper.

— Ţinând seama că ne aflăm pe apă dulce, purtarea lui e destul de obişnuită, meştere Călăuză, deşi s-ar putea spune că a făcut lângă coastă nişte manevre cam incorecte.

— Da, da, ştim că nu vei fi niciodată de aceeaşi părere cu el când e vorba de felul în care ar trebui să se conducă un cuter, dar avem nevoie de părerea dumitale în altă chestiune.

Călăuză îl lămuri apoi pe Cap în legătură cu bănuielile sergentului şi cu cauzele care le provocaseră în măsura în care i le adusese la cunoştinţă maiorul Duncan.

— Tânărul vorbeşte franţuzeşte, nu-i aşa?

— Se zice că vorbeşte mai bine decât un om obişnuit – răspunse sergentul, grav – şi Călăuză ştie asta.

— Nu tăgăduiesc, nu tăgăduiesc – răspunse ghidul – dar o ştiu din vorbele altora. Asta însă nu ar fi o dovadă nici împotriva unui Mississiagua, cu atât mai puţin împotriva unui om ca Jasper. Şi eu vorbesc dialectul indienilor Mingo, fiindcă l-am învăţat pe vremea când eram prizonierul acestor reptile; dar cine ar putea spune că sunt prietenul lor! După cum n-aş putea spune că sunt duşmanul lor, cum cred indienii, deşi recunosc că-i duşmănesc, dacă judecăm după învăţătura creştină.

— Se poate, Călăuză, dar Jasper nu a învăţat limba franceză ca prizonier, ci în copilărie, când mintea primeşte cu uşurinţă noţiuni durabile şi când natura are semnele ei care-ţi dau prilejul să presupui drumul ce-l va străbate fiecare om după firea lui.

— E foarte adevărat – adăugă Cap – fiindcă la vârsta asta învăţăm catehismul de la un capăt la altul, precum şi toate regulile morale. Vorbele sergentului dovedesc că e un cunoscător al firii omeneşti şi sunt cu totul de părerea lui; pentru un tânăr de aici, de pe acest petic de apă dulce, e condamnabil să vorbească franţuzeşte. Dac-ar fi vorba de largul Oceanului Atlantic, unde un marinar are uneori prilejul să stea de vorbă în limba asta cu un pilot sau cu un poliglot, nu i-aş da o prea mare atenţie, cu toate că un

marinar care o cunoaşte prea bine e privit totdeauna, chiar şi acolo, cu oarecare bănuială; aici, însă, pe lacul Ontario, a vorbi franţuzeşte e un lucru foarte suspect.

— Însă Jasper e silit să vorbească limba franceză cu oamenii care locuiesc pe celălalt mal – zise Călăuză. dacă n-ar putea-o face, ar însemna să nu scoată o vorbă, fiindcă acolo nu sunt decât francezi.

— Cred că nu vrei să spui, Călăuză, că Franţa se află pe malul de dincolo? strigă Cap, arătând cu degetul, peste umăr, spre Canada. Că într-o parte a acestui iaz cu apă dulce este colonia York şi de cealaltă parte, regatul Franţei!

— Vreau să spun că aici este colonia York şi dincolo Canada superioară, iar că limba engleză, indiană şi olandeză sunt vorbite mai ales aici, de partea cealaltă vorbindu-se limbile franceză şi indiana. Chiar şi indienii Mingo au adoptat multe cuvinte franţuzeşti în dialectul lor, ceea ce nu înseamnă o îmbunătăţire a acestuia.

— Foarte adevărat. Şi ce fel de oameni sunt indienii Mingo, prietene Călăuză? întrebă sergentul, atingându-l pe celalalt pe umăr, cu gestul obişnuit de întărire a unei observaţii, al cărei adevăr îi apare tot mai evident. Nimeni nu o ştie mai bine decât dumneata şi te rog să-mi spui ce e cu tribul acesta de indieni Mingo?

— Jasper nu este un Mingo, sergent.

— Vorbeşte limba franceză şi ar putea fi foarte bine asemuit cu ei din punctul ăsta de vedere. Frate Cap, nu poţi să-ţi aminteşti nicio acţiune a acestui nefericit tânăr care ar putea aduce a trădare?

— Nu pot spune nimic precis, sergent, deşi, de la o vreme, jumătate din acţiunile lui sunt anapoda. E drept că în timp ce unul din oamenii săi încolăcea un odgon în sens invers, el mi-a spus că-l *ondulează*, dar nu sunt sigur că asta înseamnă ceva, fiindcă, dă-mi voie să declar că francezii strâng în chip greşit jumătate din cordajele lor, ceea ce-i face să spună că e vorba de „ondulare”. Apoi Jasper a amarat chiar el funga focului în cordaj, în loc s-o fixeze la un braţ al catargului, aşa cum au obiceiul să facă marinarii noştri.

— Tot ce se poate ca Jasper să fi dobândit în Canada unele noţiuni de manevrare a ambarcaţiunii sale, fiindcă şi-a petrecut mult timp de cealaltă parte a lacului – interveni Călăuză – dar faptul că înveţi astfel de lucruri sau un cuvânt nu înseamnă trădare şi nici rea-credinţă. Eu învăţ unele lucruri chiar şi de la indienii Mingo; dar inima mea a fost întotdeauna alături de indienii Delawar. Nu, nu, Jasper este credincios şi regele ar putea sa-i încredinţeze coroana ca şi cum ar înmâna-o fiului său cel mare, căruia, urmând s-o poarte într-o zi, nu i-ar trece niciodată prin minte s-o fure.

— Vorbe, vorbe frumoase – zise Cap, ridicându-se să scuipe afară, pe fereastra cabinei, cum fac de obicei oamenii care mestecă tutun şi sunt stăpâniţi de o stare afectivă puternică. Vorbe foarte frumoase, meştere Călăuză, dar o logică a dracului de mărginită. În primul rând, Maiestatea sa regele nu i-ar putea încredinţa coroana fiindcă ar încălca legile regatului care-i impun s-o poarte, pentru că persoana lui sacră să poată fi cunoscută în orice clipă, tot aşa ca vâsla de argint de care are nevoie un ofiţer de poliţie când se găseşte la bordul unui vas. În al doilea rând, legea hotărăşte că ar fi un act de înaltă trădare din partea fiului cel mare al maiestăţii sale, dac-ar râvni vreodată la coroană sau ar avea un copil din flori, deoarece atât în primul caz cât şi în al doilea, succesiunea ar fi tulburată. Aşa că, după cum vezi, prietene Călăuză, ca să judeci cum trebuie, să cer pânze bune la corabie. Lege înseamnă raţiune, raţiunea e filozofie, iar filosofia, un ancoraj bun, de unde se trage concluzia că toate coroanele regeşti sunt guvernate de lege, raţiune şi filosofie.

— Eu înţeleg prea puţin din toate astea, meştere Cap, dar numai probele pe care le văd şi le pipăi mă pot face să cred că Jasper este un trădător.

— Şi aici greşeşti, Călăuză, fiindcă poţi să dovedeşti un lucru cu mijloace mult mai convingătoare decât văzul şi pipăitul sau amândouă împreună şi un astfel de mijloc este, de pildă, circumstanţa.

— Asta poate că se petrece la oraş, dar nu aici, la frontieră.

— Ba e în firea lucrurilor care domneşte peste tot. Acum, potrivit simţurilor noastre, tânărul Eau-douce se află pe punte şi dacă se duce sus, oricare dintre noi poate să-l vadă şi să-l atingă: însă dacă după aceea am afla că un anumit fapt a ajuns la urechile francezilor chiar în clipa aceasta, fapt care nu putea fi comunicat decât de Jasper, ar trebui să credem că e vorba de ceva adevărat şi că ochii şi degetele noastre ne-au înşelat. Orice om al legii îţi va spune acelaşi lucru.

— Nu-i drept – zise Călăuză – fiindcă nu-i cu putinţă şi e împotriva faptelor.

— Ba e absolut cu putinţă, stimatul meu Călăuză. Este vorba de lege, legea pozitivă şi absolută a regelui şi a regatului, care trebuie să fie respectată şi aplicată ca atare. În temeiul unei astfel de dovezi, l-aş spânzura şi pe propriul meu frate… bineînţeles că nu vreau să spun nimic rău despre familie, sergent.

— Numai Dumnezeu ştie în ce măsură i se potrivesc toate astea lui Jasper, deşi cred că meşterul Cap are dreptate cu privire la lege, fiindcă circumstanţele sunt mai puternice în astfel de cazuri decât simţurile. Trebuie să fim toţi vigilenţi, să-l supraveghem şi să nu lăsăm să ne scape nimic din ceea ce ar putea da de bănuit.

— Acum îmi amintesc – reluă Cap, scuipând din nou pe fereastră – că în seara asta, de îndată ce ne-am îmbarcat, s-a întâmplat ceva foarte suspect. Amara personal pavilionul regal; în timp ce părea că se uită la Mabel şi la soţia soldatului şt dădea dispoziţii să fie conduse aici, a lăsat steagul britanic să-i cadă din mână.

— S-ar putea să fie un accident – zise sergentul – fiindcă asta mi s-a întâmplat şi mie; de altfel, funga trece printr-un scripete şi poate că pavilionul fiind defectuos, când l-a ridicat tânărul, a căzut.

— Un scripete! exclamă Cap, cu o indignare vădită. Aş dori, sergent Dunham, să te pot hotărî să foloseşti termenii potriviţi. Un bloc pentru înălţarea pavilionului nu este un scripete, după cum halebarda voastră nu este o cange de abordaj. Este adevărat că ridicând o parte, cealaltă parte ar

putea să meargă prea sus, dar în clipa când mi-aţi dezvăluit bănuielile voastre, mi-am amintit de chestiunea asta cu pavilionul ca de o circumstanţă la care o să mă mai gândesc. Sper că cina nu va fi uitată, chiar dacă întreaga cală a navei ar fi plină de trădători.

— Fără-ndoială, că nu va fi uitată, frate Cap, dar mă bizui pe tine să conduci acest cuter, dacă voi fi constrâns de împrejurări să-l arestez pe Jasper.

— Dacă e nevoie, îţi stau la dispoziţie, sergent, cu care prilej, dacă se va ivi, veţi vedea probabil de ce e în stare în realitate cuterul asta, fiindcă până acum toate se fac la nimereală.

— În ceea ce mă priveşte – zise Călăuză, cu un oftat adânc – am nădejdea neclintită că se va dovedi nevinovăţia lui Jasper şi cred că ar fi bine să mergem de-a dreptul, să-l întrebăm chiar pe el dacă este trădător sau nu. Eu îl voi susţine pe Jasper Western împotriva tuturor presimţirilor şi a tuturor circumstanţelor din această colonie.

— Oh! Dar niciodată nu se trece la acţiune în felul acesta – interveni sergentul. De chestiunea asta eu sunt răspunzător şi vreau, ba chiar pretind, să nu fie dezvăluită nimănui fără ştirea mea. Vom fi toţi trei cu ochii în patru şi nu vom scăpa nicio circumstanţă.

— Da, da, circumstanţele sunt la urma urmei chiar faptele – răspunse Cap! O circumstanţa valorează cât cincizeci de fapte şi ştiu că asta este legea regatului. Ehe! Câţi oameni n-au fost spânzuraţi pe temeiul circumstanţelor!

Convorbirea celor trei se sfârşi aici şi, după câtva timp, se întoarseră toţi pe punte, fiecare hotărât să-l supravegheze pe
Jasper potrivit cu firea şi deprinderile sale.

CAPITOLUL XIV

Un slăbănog mâhnit şi copleşit de grijă,
Nătâng şi tremurând cu ochi înspăimântaţi,
Pe Priam îl sculă din pat în toiul nopţii
Cu vestea rea că Troia ardea pe jumătate.

Shakespeare

În vremea asta, nu se petrecea nimic deosebit. Jasper, lacul şi nava păreau să aştepte briza dinspre uscat, în timp ce soldaţii, obişnuiţi să se scoale devreme, coborâseră la paturile lor din cala principală. În afară de echipajul cuterului, de domnul Muir şi de cele două femei, pe punte nu se mai afla nimeni. Ofiţerul de intendenţă se străduia să se facă plăcut lui Mabel, în timp ce eroina noastră, foarte puţin impresionată de stăruinţele lui, pe care le atribuia pe de o parte amabilităţii obişnuite a unui militar, iar pe de altă parte gingăşiei sale, se bucura de situaţia aceasta plină pentru ea de farmecul noutăţii.

Pânzele fuseseră întinse, însă nu se simţea nicio adiere de vânt şi lacul era atât de calm, încât cuterul părea încremenit. Nu fusese dus de curentul râului până la ceva mai mult de un sfert de milă de uscat, unde rămăsese, frumos în simetria formelor sale, dar atât de liniştit de parcă era ancorat. Tânărul Jasper se găsea întâmplător pe puntea de cart, destul de aproape de locotenentul Muir şi Mabel ca să audă din când în când convorbirea dintre ei, însă era prea modest, timid şi atent la sarcinile sale ca să încerce să intre şi el în vorbă. Mabel se uita la el şi la tot ce făcea, cu ochii ei albaştri, minunaţi, plini de curiozitate şi era atât de atentă la ceea ce se petrecea pe navă şi, ca să spunem aşa, atât de indiferentă la elocvenţa însoţitorului ei, încât ofiţerul de intendenţă se văzu silit să-şi repete complimentele ca să se facă înţeles. Până la urmă amuţi chiar şi domnul Muir şi pe apă se aşternu o linişte adâncă.

Chiar în clipa aceea o vâslă căzu într-o barcă, în faţa fortului şi zgomotul ajunse la cuter atât de clar, de parcă se produsese pe punte. Apoi se desluşi murmurul uşor, ca un suspin, al nopţii, o fâlfâire la velatură, un trosnet la vergă şi o fluturare la focul triunghiular. O dată cu aceste sunete prea binecunoscute se simţi o uşoară înclinare a cuterului şi în cele din urmă toate pânzele se umflară.

— E briza, Anderson – strigă Jasper spre cel mai vârstnic dintre mateloţii săi. Treci la timonă!

Ordinul laconic fu executat; cârma fu manevrată, prora cuterului se afundă şi după câteva minute, se auzi apa murmurând sub carena vasului care porni pe lac cu o viteză de cinci mile pe oră. Totul se petrecu într-o linişte adâncă; apoi Jasper ordonă:

— Slăbiţi puţin pânzele, ţineţi coasta!

În clipa aceasta, sergentul, cumnatul său şi Călăuză ieşiră din cabina din spate şi apărură pe puntea de cart.

— Cred că n-ai de gând, Jasper, flăcăule, să te apropii prea mult de vecinii noştri francezi! remarcă Muir, care prinse prilejul să reînceapă convorbirea. Bine, bine, nu mă îndoiesc o clipă de prudenţa dumitale, fiindcă nici eu nu iubesc Canada, după cât se pare, mai mult decât dumneata.

— Păstrez coasta, domnule Muir, din cauza vântului. Briza este întotdeauna mai vie aproape de mal, numai să nu te apropii prea mult, fiindcă o slăbesc arborii. Trebuie să străbatem golful Mexico şi ruta noastră ne duce destul de mult spre larg.

— Mă bucur că nu este vorba de adevăratul golf al Mexicului – zise Cap. Asta e o parte a lumii pe care nu aş fi încântat s-o vizitez pe una din ambarcaţiunile voastre de pe lac. Cuterul se supune comenzilor cârmei, meştere Eau-douce?

— Da, meştere Cap, se supune uşor, dar îi place să se avânte purtat de briză, ca oricare alt vas cu viteză mare.

— Presupun că dispui de terţarole, de pildă, cu toate că s-ar putea să ai rar prilejul să le foloseşti!

Mabel desluşi zâmbetul care lumină o clipă chipul

bărbătesc al lui Jasper, dar numai ea observă expresia asta trecătoare de surpriză şi dispreţ.

— Avem terţarole şi suntem nevoiţi să le folosim des – răspunse liniştit tânărul. Înainte de a ajunge la capătul călătoriei noastre, meştere Cap, voi avea pesemne prilejul să vă pot arăta cum le folosim, fiindcă se ridică un vânt dinspre răsărit şi vântul nu se iscă nici chiar pe ocean cu atâta rapiditate ca pe lacul Ontario.

— Mă bucur; o să ne cunoaştem mai bine. Am văzut pe Atlantic vânturi care se roteau ca roata unei trăsuri şi făceau pânzele să tremure vreme de o oră, nava rămânând încremenită, de nu mai ştiai încotro s-o iei.

— Fără-ndoială că aici nu se petrec schimbări atât de uimitoare – răspunse Jasper cu blândeţe – deşi suntem oricând expuşi la schimbări violente ale vântului. Nădăjduiesc, totuşi, să folosesc această briză a uscatului până la primele insule, după care primejdia de a fi descoperiţi şi urmăriţi de ambarcaţiunile de pază ale portului Frontenac va fi mai mică.

— Crezi că francezii au vase-spion pe lac, Jasper? întrebă Călăuză.

— Ştim că au. Unul dintre ele se află în largul portului Oswego în noaptea de duminică spre luni. O pirogă s-a apropiat mult de promontoriul răsăritean şi a debarcat acolo un indian şi un ofiţer. Dacă ai fi ieşit în noaptea aceea, ca de obicei, din fort, am fi pus mâna pe cel puţin unul dintre ei, dacă nu chiar pe amândoi.

Întunericul era prea adânc ca să se poată observa roşeaţa ce se aşternu pe obrazul ars de soare al ghidului, provocată de gândul că zăbovise în fort în noaptea aceea ca să asculte inflexiunile dulci ale vocii lui Mabel, pe când îi cânta balade tatălui său şi să se bucure de prezenţa fetei care-l fermecase atât demult. Cinstea în gânduri şi fapte fiind cea mai mare calitate a acestui om deosebit, simţea un fel de dezgust pentru trândăvia sa în vreme ce se petrecuse faptul de mai sus şi nici nu-i trecea prin gând să minimalizeze, să tăgăduiască sau să-şi scuze neglijenţa.

— Recunosc, Jasper, recunosc că ai dreptate – zise el,

umil. Dacă m-aş fi aflat în afara fortului în noaptea aceea şi acum îmi dau seama că nu aveam temeiuri serioase să rămân înăuntrul lui, s-ar fi putut întâmpla ceea ce ai spus.

— Dar e vorba de seara pe care ai petrecut-o cu noi, Călăuză – zise Mabel, cu nevinovăţie. Este firesc ca cineva care-şi duce zilele prin păduri, înfruntând duşmanul, să poată fi scuzat că a dăruit câteva ore din timpul său liber unui vechi prieten şi fiicei sale.

— Nu, nu, de când am ajuns în garnizoană n-am făcut decât să trândăvesc – răspunse celalalt, oftând – şi e bine că flăcăul mi-a amintit de asta; trândavul merită o mustrare, da, da, o merită din plin.

— O mustrare, Călăuză? Nici n-am visat să-ţi spun ceva neplăcut şi cu atât mai puţin n-aş fi putut să te dojenesc din cauză că ne-au scăpat un spion singuratic şi un indian-doi! Acum, când ştiu unde ai fost, socot absenţa ta ca lucrul cel mai firesc din lume.

— Nu-ţi port niciun fel de pică, Jasper. Şi nu-ţi iau în nume de rău faptul că mi-ai spus-o, deoarece o meritam. Toţi suntem oameni şi toţi greşim.

— N-ar fi un gest prietenesc, Călăuză.

— Dă-mi mâna, flăcăule, dă-mi-o! Nu de la tine am primit o lecţie, ci de la conştiinţa mea.

— Bine, bine – îi întrerupse Cap – acum, când această chestiune s-a rezolvat spre mulţumirea ambelor părţi, poate că ne vei spune cum se face că aţi aflat atât de târziu de spionii care ne dădeau târcoale? Asta seamănă leit cu o circumstanţă.

Punând întrebarea, marinarul îl călcă uşor pe picior pe cumnatul său, dându-i cu cotul lui Călăuză, în timp ce-i făcea cu ochiul, dar întunericul nu îngăduia să se vadă acest ultim semn.

— Pista lor a fost descoperită a doua zi de Marele-Şarpe; erau urme de cizmă militară şi de mocasini. După aceea, unul dintre vânătorii noştri a văzut piroga în dimineaţa următoare, îndreptându-se spre Frontenac.

— Urmele duceau spre fort, Jasper? întrebă Călăuză, cu tonul blând şi supus al unui elev dojenit. Spune, flăcăule,

urmele duceau spre garnizoană?

— Nu am avut impresia, fiindcă urmele nu continuau şi dincolo de râu. Le-am urmărit până la punctul răsăritean de la gura râului, de unde poţi vedea ce se petrece în port; dar, după câte am descoperit, nu continuau şi pe malul celălalt.

— Şi de ce n-ai întins pânzele, meştere Jasper – întrebă Cap – ca să-i urmăriţi? Marţi dimineaţa sufla o briză bună, cuterul ar fi putut să înainteze cu nouă noduri pe oră.

— Asta se poate face numai pe ocean, meştere Cap – interveni Călăuză – dar nu aici. Apa nu lasă urme, iar un Mingo ori un francez îl întrec şi pe diavol într-o urmărire.

— Ce nevoie avem de urme, când putem urmări ambarcaţiunea de pe punte, că doar, după cum tocmai a spus Jasper, era vorba de o canoe? Chiar şi douăzeci de indieni Mingo sau francezi de ăştia, de-ai voştri, ar fi putut fi urmăriţi în apele lor de un bastiment de construcţie britanică. Te asigur, Eau-douce, că dacă m-ai fi chemat în dimineaţa aceea de marţi, i-am fi ajuns din urmă pe mişei.

— Daţi-mi voie să spun, meştere Cap, că sfatul unui matelot încercat ca dumneavoastră ar fi fost de mare folos unui tânăr marinar ca mine, însă urmărirea e lungă şi fără nădejde când e vorba de o canoe din scoarţă de copac.

— Nu trebuia decât să te ţii de ea cât mai strâns, ca s-o arunci pe coastă.

— Pe coastă, meştere Cap? Asta dovedeşte că nu aveţi nici cea mai mică idee despre felul cum se navighează pe lacul acesta, dacă presupuneţi că e aşa de uşor să arunci o pirogă pe coastă. De cum se simt urmăriţi, ei se lasă cu bărcile astea cu totul în voia vântului şi mai înainte de a-ţi da seama ce se petrece, au şi câştigat faţă de tine o milă sau două.

— Sper că nu vrei să mă faci să cred, meştere Jasper, că ar fi cineva atât de nătărău să se îmbarce pe una din cojile alea de ou şi să pornească pe lac, când e puţin vânt, ca să se înece?

— Eu am străbătut adesea lacul Ontario într-o pirogă chiar când bătea un vânt puternic ca pe mare. Dacă sunt

bine conduse, în ele intră mai puţină apă decât în oricare altă ambarcaţiune cunoscută de noi.

Cap îi trase în clipa aceea deoparte pe cumnatul său şi pe Călăuză şi le spuse că ceea ce recunoscuse Jasper despre spionii aceia era o circumstanţă şi încă una puternică, aşa că ar merita o cercetare foarte atentă; fiindcă povestea cu pirogile părea atât de neverosimilă încât făcea impresia că-şi bate joc de ascultători. Mai adaugă că Jasper îi descrisese atât de amănunţit pe cei doi indivizi care debarcaseră, încât faptul acesta era după părerea lui, o mărturie limpede a faptului că ştia mai multe despre ei decât se putea afla prin descoperirea urmelor. În ceea ce priveşte mocasinii, susţinea că în partea aceea a lumii îi purtau şi albii şi indienii; şi el cumpărase o dată o pereche de mocasini, iar în privinţa cizmelor, se ştie doar că nu le poartă numai soldaţii. Deşi sergentul înlăturase în mare parte acest raţionament, îi impresionase totuşi în oarecare măsură. Faptul că spionii fuseseră descoperiţi atât de aproape de fort, fără ca el să ştie ceva, se părea destul de ciudat şi nu credea că informaţiile de felul acesta făceau parte în mod special din îndatoririle lui Jasper. Într-adevăr, *Scud* fusese trimis o dată sau de două ori pe lac să debarce spioni sau să-i aducă de pe unde erau trimişi, însă după câte ştia el, rolul lui Jasper fusese cu totul secundar, comandantul cuterului fiind tot atât de puţin informat ca oricare altul în privinţa misiunii celor pe care-i dusese sau adusese; şi nu înţelegea nici de ce numai el singur din cei prezenţi ştia ceva despre această proaspătă vizită a spionilor. Călăuză privea chestiunea aceasta cu totul altfel. Cu modestia sa obişnuită, se mustra că-şi neglijase îndatoririle şi socotea că tânărul Jasper era demn de laudă că aflase ştiri despre fapte pe care ar fi trebuit să le cunoască el, simţindu-se din cauza asta vinovat.

Nu i se părea ciudat că Jasper cunoştea atât de bine cele relatate; dar simţea că pentru dânsul faptul de a nu le fi cunoscut el primul era ceva nou. Ca să nu spunem ruşinos.

— În privinţa mocasinilor, meştere Cap – zise el, când o scurtă pauză fi dădu prilejul să vorbească – este adevărat

că le poartă şi feţele-palide şi pieile-roşii, dar urmele lăsate de primii nu se aseamănă niciodată cu ale celorlalţi. Orice om cu experienţa pădurii poate să deosebească urma paşilor unui indian de aceea a unui om alb, fie ei încălţaţi cu cizme sau mocasini şi numai dovezi sigure mă vor putea face să cred că Jasper este un trădător.

— Trebuie să recunoşti, Călăuză, că trădători există – interveni Cap, cu o logică excelentă.

— N-am cunoscut niciodată un indian Mingo în care să poţi avea încredere, dacă are interesul să te trădeze. Înşelăciunea pare să fie un element al firii lor şi uneori mă gândesc că asta ar trebui mai degrabă să ne provoace mila decât să ne facă să-i persecutam.

— Atunci de ce să nu crezi că Jasper ar putea avea şi el slăbiciunea asta? Omul rămâne om şi firea omenească este slabă, după cum prea bine ştii din experienţă, după cum o ştiu foarte bine şi eu, cel puţin în ceea ce priveşte propria mea fire.

Astfel începu o altă discuţie îndelungată şi fără şir, în care se argumenta pro şi contra, pentru vinovăţia sau nevinovăţia lui Jasper. Până când sergentul şi cumnatul său se convinseră aproape cu totul că este vinovat, în timp ce interlocutorul lor îl apăra pe acuzat mai dârz decât oricând, rămânând neclintit la părerea sa că tânărul era învinuit de trădare pe nedrept. În ceea ce se petrecea nu era nimic anormal, fiindcă niciodată nu-ţi însuşeşti mai sigur o anume idee decât atunci când încerci s-o aperi şi cele mai încăpăţânate dintre părerile noastre se pot clasifica printre cele ce se nasc din discuţii în care dăm impresia că suntem în căutarea adevărului, în timp ce în realitate nu facem decât să întărim o idee preconcepută. În momentul acela, sergentul era stăpânit de o stare sufletească ce-l îndemna să privească orice acţiune a tânărului marinar cu neîncredere şi ajunse curând să fie de aceeaşi părere cu ruda sa, că informaţiile amănunţite ale lui Jasper în legătură cu spionii nu se încadrau în mod normal în atribuţiile lui şi că era, deci, vorba de o „circumstanţă”.

În timp ce discutau această problemă lângă coama

pupei, Mabel stătea liniştită în capul scării. Domnul Muir coborâse sub punte să se îngrijească de cazarea sa personală, iar Jasper, la o oarecare distanţă, cu braţele încrucişate, privea când velele, când norii, apoi conturul întunecat al coastei, după aceea lacul şi din nou velele. Eroina noastră începu şi ea să mediteze. Agitaţia ultimei călătorii, întâmplările prin care trecuse de la sosirea ei la fort, întâlnirea cu tatăl său, care era în realitate un străin pentru ea, noutatea situaţiei sale în fort şi călătoria ei de acum ofereau spiritului o retrospectivă care părea că se întinde de-a lungul mai multor luni. Abia-i venea să creadă ca părăsise atât de curând oraşul cu toate deprinderile vieţii civilizate şi se mira mai ales de faptul că întâmplările prin care trecuse pe când cobora pe fluviul Oswego o impresionaseră atât de puţin. Având o prea mică experienţă ca să ştie că atunci când evenimentele se îmbulzesc într-un timp prea scurt se confundă cu timpul, sau că succesiunea rapidă a noutăţilor ce se perinda pe dinaintea noastră într-o călătorie face să îi crească sensul evenimentelor trăite, dându-le o oarecare măreţie, ea se străduia să-şi amintească ultimele zile şi date, ca să se asigure din nou că nu-i cunoscuse pe Jasper, pe Călăuză şi pe propriul său tată decât abia de cincisprezece zile. Era o fată cu mai multă sensibilitate decât imaginaţie, cu toate că nici aceasta din urmă nu-i lipsea şi, nefiind destul de obişnuită să-şi analizeze senzaţiile ca să-şi dea seama de natura înrâuririlor pe care tocmai le suferise, îşi explica greu sentimentele adânci pentru cei ce doar cu puţin timp mai înainte îi fuseseră străini. Dar în privinţa asta trebuie să spunem ca sufletul ei curat nu cunoscuse încă neîncrederea; şi nu-l bănuia în niciun fel pe vreunul dintre cei ce o înconjurau, netrecându-i nici pe departe prin minte că bănuiala ar putea să-i tulbure încrederea, să presupună că unul dintre însoţitorii săi ar putea să-şi trădeze ţara şi regele.

În epoca despre care vorbim, America se caracteriza prin ataşamentul faţă de familia germană care ocupa atunci tronul britanic; fiindcă, aşa cum se întâmplă în realitate în

toate provinciile, virtuţile, calităţile şi politica ridicate în slavă şi tămâiate în centrul puterii de stat inspira oamenilor creduli şi ignoranţi de pe meleagurile îndepărtate o încredere oarbă. Acest adevăr este astfel la fel de valabil şi în legătură cu înfăptuirile realizate de republică, aşa cum se petrecea atunci cu stăpânii îndepărtaţi ale căror calităţi era întotdeauna bine, să le aplauzi şi ale căror defecte nu le puteai dezvălui fără a fi socotit un trădător. Ca urmare a acestei dependenţe mintale, opinia publică este atât de mult la cheremul intriganţilor şi oamenii, cu toate că se laudă în gura mare cu cunoştinţele şi progresul lor, nu-şi dau seama de adevăr în legătură cu interesele celor puternici şi nu judecă totul decât numai şi numai prin prisma anumitor păreri ale celor ce trag sforile. Împresuraţi de francezii care încercuiau atunci coloniile britanice cu o centură de forturi şi de aşezări ce le asiguraseră alianţa sălbaticilor, ar fi fost greu de spus dacă americanii îi iubeau pe englezi mai mult decât fi urau pe francezi şi cei ce trăiau atunci nu ar fi crezut niciodată că ar fi fost posibilă o alianţă ca aceea încheiată cu douăzeci de ani mai târziu între supuşii de peste Atlantic ai Angliei şi vechii rivali ai coroanei britanice, într-un cuvânt, părerile sunt în provincii tot atât de exagerate ca moda, iar loialitatea, care la Londra nu însemna decât o parte a unui sistem politic, la New York căpăta valoarea credinţei aproape în stare să mişte munţii din loc. Nemulţumirea era deci o faptă rară şi mai ales trădarea în favoarea Franţei sau a francezilor ar fi fost privită de locuitorii provinciilor ca odioasă. Aşa ca Mabel nu ar fi fost în stare cu niciun chip să-l bănuiască pe Jasper de crima de trădare de care era învinuit într-ascuns şi dacă pe ceilalţi din apropierea ei îi frământau chinurile bănuielii, ea cel puţin avea inima plină de încrederea mărinimoasă caracteristică femeii. Până atunci, la urechile ei nu ajunsese nicio şoaptă ca să tulbure încrederea căpătată din prima clipă, ce o făcea să se bizuie pe tânărul marinar, iar mintea ei ar fi fost cea din urmă în care să încolţească un astfel de gând. Imaginile trecutului şi ale prezentului, ce se perindau aşadar atât de repede prin creierul său foarte activ, nu erau

întunecate de nicio umbră care ar fi putut să cadă asupra vreunui om agreat de dânsa. Şi abia trecu un sfert de oră de meditaţie, cum am arătat mai sus, că se şi putu bucura pe deplin de peisajul din jurul ei.

Anotimpul şi noaptea, aşa cum se prezentau, erau de natură să dea un nou impuls simţămintelor pe care tinereţea, sănătatea şi fericirea sunt înclinate să le asocieze cu noutatea. Era o vreme călduroasă, cum nu aflai totdeauna în această regiune nici chiar în timpul verii, dar briza dinspre uscat aducea cu ea răcoarea şi miresmele pădurii. Bătea un vânt domol, însă destul de tare ca să împingă cuterul cu iuţeală şi să ţină atenţia mereu trează din cauza nesiguranţei provocate întotdeauna de întunecime. Jasper părea totuşi mulţumit de situaţie, după cum află Mabel dintr-o scurtă convorbire cu el.

— Dacă mergem cu viteza asta, Eau-douce (Mabel se şi obişnuise să-i spună tânărului marinar astfel) – zise eroina noastră – cred că vom ajunge curând la capătul călătoriei.

— Ţi-a spus tatăl tău unde mergem, Mabel?

— Nu mi-a spus nimic; tatăl meu este un soldat prea convins şi prea puţin obişnuit să aibă o familie în jurul său, ca să vorbească despre astfel de chestiuni. Nu e voie să se spună unde mergem?

— Nu-i prea departe, fiindcă după vreo şaizeci-şaptezeci de mile în direcţia asta, vom pătrunde pe fluviul Sf. Laurenţiu, pe care francezii ar putea să-l facă să fie tare fierbinte pentru noi; de altfel, pe lacul acesta nicio călătorie nu e prea lungă.

— Aşa spune şi unchiul meu Cap, dar pentru mine, Jasper, Ontario şi oceanul sunt aproape la fel.

— Tu ai fost pe ocean, în timp ce eu, care mă socot marinar, n-am văzut niciodată apa sărată! Cred că-l compătimeşti tare mult pe un marinar ca mine, Mabel Dunham!

— Nu mă gândesc nici pe departe la aşa ceva, Jasper Eau-douce. Ce drept aş avea eu, o fată fără experienţă şi cunoştinţe, să dispreţuiesc ceva, dar mai ales pe unul ca tine, care te bucuri de încrederea comandantului şi comanzi

o navă ca aceasta! Eu n-am fost niciodată pe ocean, cu toate că l-am văzut şi, repet, între acest lac şi Oceanul Atlantic nu mi se pare a fi nicio diferenţă.

— Şi nici între cei ce navighează pe unul sau pe celălalt? După ce unchiul tău i-a criticat atât de tare pe marinarii de apă dulce, m-am temut, Mabel, să nu ne priveşti ca pe nişte oameni care pretind a fi mai mult decât ceea ce sunt.

— Să n-ai nicio grijă în privinţa asta, Jasper, doar îl cunosc pe unchiul meu. Când se află la New York fi critică tot atât de tare pe cei ce trăiesc pe uscat, iar aici, pe cei care navighează pe apă dulce. Nu. Nu, atât eu cât şi tatăl meu nu dăm nici cea mai mică importanţa părerilor lui! Unchiul meu, Cap, dac-ar vorbi sincer, ai vedea că are despre un soldat o părere mai proastă decât despre un marinar care nu a văzut niciodată marea.

— Dar tatăl tău, Mabel, are o părere mai bună despre soldaţi decât despre orice altfel de oameni, fiindcă vrea să te mărite cu un soldat.

— Jasper Eau-douce, eu, soţia unui soldat! Vrea tatăl meu? De ce să vrea el asta şi care ar fi soldatul din garnizoană cu care m-aş putea căsători, care ar dori să mă ia?

— Cineva poate iubi o profesiune atât demult, încât să creadă că ea acoperă o mie de imperfecţiuni.

— Dar nu este posibil să-ţi iubeşti atât de mult profesiunea, încât să nu ţii seama şi de alte considerente. Spui că tatăl meu vrea să mă mărite cu un soldat, dar aici, la Oswego, nu e niciun soldat care ar putea deveni soţul meu. Mă aflu într-o situaţie destul de ciudată, fiindcă nu fac parte din pătura socială care să-mi dea dreptul a fi soţia unui ofiţer, totuşi, chiar şi tu, Jasper, vei admite că sunt oarecum deasupra celor ce pot deveni soţii ale unor soldaţi obişnuiţi.

Vorbind cu atâta sinceritate, Mabel se îmbujora, fără să ştie de ce, însă din cauza întunericului, interlocutorul său nu observă schimbarea de pe obrazul ei şi ea râse uşor, ca cineva care-şi dă seama că subiectul convorbirii, oricât de stânjenitor ar fi, merită să fie discutat până la capăt. Pe cât

se părea, Jasper nu era de aceeaşi părere.

— Într-adevăr, Mabel, nu eşti ceea ce se socoate a fi o doamnă în înţelesul obişnuit al cuvântului.

— În niciun fel de înţeles, Jasper – îl întrerupse generoasa fată cu însufleţire. Nădăjduiesc că din punctul acesta de vedere nu am niciun fel de ambiţii deşarte. Providenţa a vrut să fiu fiica unui sergent şi sunt mulţumită să rămân în situaţia în care m-am născut.

— Dar nu toţi rămân în situaţia în care s-au născut, fiindcă unii se înalţă deasupra ei şi alţii coboară sub ea. Mulţi sergenţi au ajuns ofiţeri, ba chiar şi generali şi atunci de ce n-ar putea fiica unui sergent să ia de bărbat un ofiţer?

— În cazul fiicei sergentului Dunham – răspunse fata, râzând – cred că cel mai bun motiv este acela că niciun ofiţer nu prea pare s-o ceară în căsătorie.

— Asta o poţi crede tu, însă în regimentul 55 sunt oameni care ştiu mai multe. Există, fără îndoială, în unitatea noastră un ofiţer, Mabel, care vrea să te ia de nevastă.

Mabel Dunham îi trecu în revistă cu iuţeala fulgerului pe cei cinci sau şase ofiţeri subalterni, care, potrivit vârstei şi firii lor, păreau a fi în stare să-şi exprime o astfel de dorinţă şi am fi lipsiţi de sinceritate în descrierea simţămintelor fetei, dacă nu am spune că o impresionă plăcut gândul de a se înălţa deasupra unei situaţii pe care, în ciuda protestelor ei de modestie, datorită bunei sale educaţii, nu o accepta cu o mulţumire totală. Senzaţia aceasta fu pe cât de neaşteptată, pe atât de trecătoare, fiindcă Mabel Dunham era o fată cu simţăminte prea curate pentru a privi căsătoria numai din punctul de vedere al avantajelor unei situaţii mai înalte. Aceasta senzaţie trecătoare fusese provocată de obiceiurile sociale, în vreme ce ideile mai înţelepte, care se afirmară, până la urmă erau rodul firii şi principiilor sale.

— Eu nu cunosc niciun ofiţer din regimentul 55 şi din niciun alt regiment, care ar putea săvârşi o astfel de nebunie şi cred că nici eu nu aş fi atât de nebună să mă căsătoresc cu un ofiţer.

— Nebună, Mabel?

— Da, Jasper, nebună. Dumneata ştii tot atât de bine ca mine ce ar crede lumea despre o astfel de căsătorie şi aş fi foarte amărâtă, chiar îngrozitor de amărâtă, să aflu într-o zi că soţul meu regretă că s-a supus într-atât unei fantezii, încât s-o ia de nevastă pe fiica unui om atât de inferior rangului său, cum este un sergent.

— Soţul tău, Mabel, probabil că nu se va gândi atât de mult la tată, pe cât se va gândi la fiică.

Mabel vorbea cu însufleţire, deşi inima ei contribuise în oarecare măsură la aceasta izbucnire, dar tăcu aproape un minut după ce Jasper făcu aceasta observaţie, înainte de a mai spune vreun cuvânt. După aceea continuă vorba, însă cu mai puţină înflăcărare şi cineva mai atent ar fi putut chiar să desluşească un uşor accent de melancolie:

— Tatăl şi fiica ar trebui să trăiască astfel, încât să nu existe două lumi sau două feluri de a simţi şi gândi. Cred că un interes comun faţă de toate lucrurile este necesar atât fericirii dintre soţ şi soţie, cât şi a celorlalţi membri ai aceleiaşi familii. Înainte de orice, nici soţul, nici soţia nu trebuie să aibă vreun motiv deosebit de nefericire, fiindcă viaţa, în general, dă destul de multe motive de felul acesta.

— Atunci, dacă înţeleg bine, Mabel, nu te-ai căsători cu un ofiţer numai pentru că e ofiţer?

— Ai dreptul să-mi pui o asemenea întrebare, Jasper? zise Mabel, zâmbind.

— Niciun alt drept decât acela născut din adânca mea dorinţă de a te vedea fericită şi care, la urma urmei, poate fi destul de neîntemeiat. Iar de când am aflat întâmplător că tatăl tău şi-a pus în gând să te convingă să-l iei de bărbat pe locotenentul Muir, sunt şi mai îngrijorat.

— Scumpul meu tată nu e în stare să aibă o idee atât de caraghioasă şi de crudă!

— Dorinţa lui de a te vedea soţia unui ofiţer de intendenţă ar fi o cruzime?

— Ţi-am spus ce părere am despre asta şi nu pot găsi cuvinte mai tari. După ce ţi-am răspuns atât de sincer, Jasper, îmi dai voie să te întreb şi eu de unde ştii că tatăl

meu s-a gândit la aşa ceva?

— Faptul că ţi-a ales un soţ îl ştiu din cuvintele lui, fiindcă mi l-a destăinuit în vreme ce stăteam de vorba când supravegheam îmbarcarea proviziilor pe cuter. Iar domnul Muir mi-a spus chiar el că te-a cerut în căsătorie. Ţinând seama de aceste două mărturii, am ajuns la concluzia pe care ţi-am împărtăşit-o.

— Jasper, oare nu cumva scumpul meu tată – zise fata îmbujorându-se deodată ca focul, deşi vorbea rar şi cu un fel de impuls involuntar – nu cumva scumpul meu tată a avut în vedere pe altcineva? Din ceea ce mi-ai spus nu reiese că s-a gândit la domnul Muir.

— Dar asta nu reiese, Mabel, din tot ceea ce s-a petrecut? Ce caută ofiţerul de intendenţă aici? Până acum nu s-a socotit niciodată necesar să însoţească astfel de expediţii. El vrea să te ia de soţie şi tatăl dumitale a consimţit. Vei vedea că domnul Muir nu se va ocupa aici decât de tine.

Mabel nu răspunse. Instinctul ei de femeie o făcuse să-şi dea seama că ofiţerul de intendenţă o admira într-adevăr, deşi nu se aşteptase că acesta ar putea să meargă atât de departe după cum susţinea Jasper. Din câteva convorbiri cu tatăl ei, bănuise şi ea că dânsul se gândea serios s-o mărite, dar niciun raţionament nu o ducea la concluzia că domnul Muir era omul ales să-i fie soţ. Avea convingerea că vorbele întâmplătoare ale tatălui ei în legătură cu această chestiune, care o impresionaseră, se născuseră pur şi simplu din dorinţa de a o vedea la casa ei, mai degrabă decât de a o vedea însoţită cu o anumită persoană. Totuşi, nu-şi dezvălui aceste gânduri, deoarece respectul de sine şi rezerva naturală a femeii o făceau să-şi dea seama că nu se cuvenea să vorbească despre ele cu interlocutorul ei actual. Aşa că, pentru a schimba vorba, după o pauză destul de lungă ca să fie stânjenitoare pentru amândoi, ea zise!

— De un lucru poţi să fi sigur, Jasper şi asta e tot ce pot să-ţi spun: locotenentul Muir, chiar de-ar fi colonel, nu va ajunge niciodată soţul lui Mabel Dunham. Şi acum,

vorbeşte-mi despre călătoria noastră... Când se va sfârşi?

— Nu ştiu sigur. O dată pe apă, suntem la cheremul vânturilor şi al valurilor. Călăuză îţi va spune că cel ce porneşte la vânătoarea de cerbi dis-de-dimineaţă nu poate spune unde va dormi noaptea.

— Dar noi nu vânăm cerbi şi nu e nici dimineaţă, aşa că morala lui Călăuză nu se potriveşte cu cazul nostru.

— Deşi nu vânăm cerbi, urmărim un scop tot atât de greu de atins. Nu-ţi pot spune mai mult decât ţi-am spus până acum, fiindcă suntem datori să păstrăm secretul, totul depinzând de asta. Totuşi, mă tem că nu vei rămâne atât de mult pe bordul cuterului ca să vezi de ceea ce e în stare vasul ăsta la nevoie.

— Cred că o femeie care se căsătoreşte cu un marinar nu e prea înţeleaptă – spuse deodată Mabel, aproape fără voia ei.

— Ciudată părere! Cum ai ajuns la gândul ăsta?

— Fiindcă soţia unui marinar este sigură că are o rivală în nava soţului ei. Unchiul meu Cap spune şi el că un marinar nu trebuie să se căsătorească niciodată.

— El se gândeşte la marinarii de apă sărată – răspunse Jasper, râzând! Dacă e de părere că soţiile nu sunt destul de bune pentru cei ce navighează pe ocean, va spune că sunt potrivite pentru cei ce navighează pe lacuri. Nădăjduiesc, Mabel, că nu-ţi vei face o părere despre noi, marinarii de apă dulce, după vorbele meşterului Cap.

— Navă la orizont! strigă chiar persoana de care tocmai vorbeau. Sau, mai bine zis, „barcă la orizont”!

Jasper alergă la prora şi zări într-adevăr un punct abia vizibil, cam la o sută de iarzi înaintea cuterului şi aproape de partea nebătută de vânt a prorei. Recunoscu din prima clipă o canoe din scoarţă de copac, fiindcă, în ciuda întunericului care nu-ţi îngăduia să deosebeşti culorile, ochiul obişnuit cu negura nopţii putea să deosebească formele de la mică distanţă şi Jasper, care era familiarizat de multă vreme cu tot ceea ce plutea pe apă, nu se îndoi că era într-adevăr vorba de o astfel de ambarcaţiune.

— Ar putea fi un duşman – zise tânărul – şi ne-ar prinde

tare bine să-l ajungem din urmă!

— Duşmanul tău vâsleşte din răsputeri, flăcăule – spuse Călăuză – parc-ar vrea să taie linia pe care o urmează cuterul nostru şi să pornească în direcţia vântului şi dacă izbuteşte, ar fi tot atât de zadarnic ca şi cum, încălţat cu galoşi, ai urmări un cerb.

— Cârmeşte în direcţia vântului – îi strigă Jasper timonierului – cârmeşte în direcţia vântului, cu hotărâre şi ţine aşa!

Cârmaciul execută ordinul şi deoarece cuterul despica apa destul de repede, în vreo două minute lăsă piroga atât de departe în urmă, în bătaia vântului, încât îi tăie orice posibilitate să fugă. Atunci, Jasper sări chiar el la cârmă şi printr-o manevră bine gândită şi îndemânatică se apropie atât de mult de pirogă, încât putea s-o prindă cu ajutorul unui odgon cu cârlig. Ascultând de ordinul dat, cele două persoane din pirogă o părăsiră şi când ajunseră pe bordul cuterului, se dovediră a fi Vârf-de-Săgeată şi soţia lui.

CAPITOLUL XV

Ce perlă e aceea pe care bogatul n-o poate cumpăra,
Pe care înţeleptu-i prea mândru ca s-o ceară;
Pe care doar sărmanul dispreţuit de toţi
O cară şi-o găseşte, pe negândite-adesea?
De-mi spuneţi, vă voi spune şi eu ce-i adevărul.

Cowper

Cei mai mulţi nu se mirară deloc de întâlnirea cu indianul şi soţia lui; însă Mabel şi toţi cei care ştiau cum se despărţise căpetenia indiană de Cap şi de însoţitorii săi îl priveau cu bănuială, fără să se întemeieze însă pe nimic sigur. Deoarece numai Călăuză cunoştea bine limba prizonierilor, fiindcă aşa erau socotiţi acum, îl luă pe Vârf-de-Săgeată deoparte şi-l descusu îndelung în legătură cu motivele ce-l determinaseră să-i părăsească pe cei pe care avea datoria să-i călăuzească şi cu tot ceea ce făcuse din clipa când se despărţise de ei.

Acesta primi să fie interogat şi-i răspunse cu stoicismul caracteristic neamului său. Motivele despărţirii le explică foarte simplu şi păreau destul de plauzibile. Când văzuse că ascunzătoarea însoţitorilor lui fusese descoperită de irochezi, se gândise în mod normal la propria sa siguranţă şi se afundase în pădure, fiindcă nu se îndoia că şi ceilalţi vor face la fel, altminteri fiind în primejdie să fie numaidecât masacraţi. Într-un cuvânt, fugise ca să-şi salveze viaţa.

— Asta-i bine – zise Călăuză, prefăcându-se că-l crede. Fratele meu s-a purtat cu înţelepciune, dar pentru ce l-a însoţit şi nevasta lui?

— Oare femeile feţelor-palide nu-şi urmează soţii? Oare Călăuză nu s-ar fi uitat înapoi să afle dacă femeia pe care o iubeşte vine după el?

Întrebarea îl surprindea pe ghid într-o stare sufletească datorită căreia era înclinat s-o accepte ca absolut adevărată, fiindcă Mabel, cu gingăşia şi farmecul ei, nu-i mai ieşea din minte. Indianul Tuscarora, deşi nu înţelegea cauza, îşi dădu seama că explicaţia lui fusese luată ca bună şi rămase în picioare, cu o demnitate calmă, aşteptând întrebarea următoare.

— E ceva firesc, potrivit cu dreapta judecată – zise Călăuză în englezeşte, trecând de la o limbă la alta aproape fără să-şi dea seama, târât de simţămintele sale. E firesc şi poate fi adevărat. Ar fi cu totul normal ca o femeie să-şi urmeze soţul căruia i-a jurat credinţă, fiindcă el şi nevasta lui nu sunt decât un singur trup. Dacă Mabel s-ar fi aflat cu sergentul, iar el s-ar fi retras într-o situaţie asemănătoare, fără îndoială că l-ar fi urmat, ceea ce această fată generoasă ar fi făcut şi dacă ar fi fost soţul ei! Eşti cinstit, Tuscarora – urmă Călăuză, acum în dialectul celuilalt. Ai vorbit cinstit, plăcut şi drept, dar de ce a rămas fratele meu atât de multă vreme departe de fort? Prietenii lui s-au gândit adesea la el, dar nu au apucat să-l mai vadă!

— Căprioara se duce după cerb; oare acesta nu trebuie să se ducă şi el după căprioară? zise Tuscarora, zâmbind şi apăsându-şi degetul pe umărul anchetatorului său, cu un gest semnificativ. Soţia lui Vârf-de-Săgeată l-a urmat pe Vârf-de-Săgeată; era cu totul drept ca şi Vârf-de-Săgeată să-şi urmeze soţia. Ea s-a rătăcit şi a fost silită să-şi pregătească cina într-un wigwam străin.

— Te înţeleg, Tuscarora. Femeia a căzut în mâinile indienilor Mingo şi tu ai luat-o pe urmele lor.

— Călăuză descoperă cauza tot atât de uşor cum zăreşte muşchii de pe arbori; aşa este.

— Şi cum de ţi-ai găsit din nou soţia şi de când?

— De atunci soarele a răsărit de două ori. Roua-de-Iunie a venit fără întârziere când bărbatul ei i-a şoptit care-i drumul.

— Bine, bine, toate astea par fireşti şi potrivite cu purtarea unor soţi. Dar, Tuscarora, cum ai pus mâna pe pirogă şi de ce vâsleai către fluviul Sf. Laurenţiu, în loc să te

îndrepţi spre garnizoană?

— Vârf-de-Săgeată ştie să facă o deosebire între bunul său şi al altuia. Piroga este a mea; am găsit-o pe ţărm, în apropierea fortului.

„Şi asta pare adevărat, fiindcă piroga e într-adevăr a lui – îşi spuse Călăuză – şi niciun indian n-ar şovăi să şi-o ia. Totuşi, mi se pare foarte ciudat că nu i-am văzut nici pe el nici pe soţia lui în preajma fortului, ţinând seama de faptul că piroga trebuie să fi părăsit fluviul înaintea noastră.”

Această idee, care-i trecu fulgerător prin minte, îl făcu pe Călăuză să-i ceară lămuriri indianului.

— Călăuză ştie prea bine – răspunse acesta – că un războinic are simţul ruşinii. Sergentul m-ar fi întrebat de fiica lui. Şi eu n-aş fi putut-o duce la el. Am trimis-o pe Roua-de-Iunie după pirogă şi nimeni nu i-a spus vreun cuvânt. Unei femei Tuscarora nu-i place să stea de vorbă cu străinii.

Cuvintele acestea păreau de asemenea adevărate şi potrivite cu obiceiurile şi firea indienilor. După cum se obişnuia, înainte de a părăsi Mohawk, Vârf-de-Săgeată primise jumătate din recompensa făgăduită şi faptul că nu cerea şi restul era o dovadă a respectului său faţă de drepturile reciproce a două părţi care încheie un târg, ceea ce face ca morala unui sălbatic să se deosebească de aceea a unui creştin. Pentru un om dintr-o bucată cum era ghidul, Vârf-de-Săgeată se purtase firesc şi cu o discreţie potrivită, deşi Călăuză, datorită firii lui cinstite, s-ar fi dus mai degrabă să dea ochi cu tatăl lui Mabel şi să-i mărturisească deschis adevărul. Totuşi, cunoscând felul de a se purta al indienilor, nu i se păru că Vârf-de-Săgeată se abătuse, pe calea pe care pornise, de la o comportare normală.

— Tot ceea ce spui curge ca o apă ce alunecă pe povârnişul unui deal, Vârf-de-Săgeată – zise el, după o clipă de gândire. Sunt silit să te cred. Firea ta de piele roşie te-a îndemnat să te porţi astfel, fiindcă sunt sigur că o faţă-palidă nu s-ar fi purtat ca tine. Nu-i aşa că n-ai vrut să înfrunţi supărarea tatălui care nu-şi vedea fiica?

Acesta dădu din cap tăcut, în semn de încuviinţare.

— Fratele meu trebuie să-mi mai spună un lucru – urmă Călăuză – şi între wigwam-ul său şi casa puternică a iancheilor nu va mai fi niciun nor. Dacă e în stare să risipească şi această urmă de ceaţă, când va sta cu prietenii lui la foc, aceştia vor putea să i se uite în ochi, fiindcă vor lăsa armele deoparte şi nu-şi vor mai aminti că sunt războinici. Spune, aşadar, de ce prora pirogii lui Vârf-de-Săgeată era îndreptată către fluviul Sf. Laurenţiu, unde nu putea găsi decât duşmani?

— Oare Călăuză şi prietenii lui nu au aceeaşi ţintă? întrebă Tuscarora calm. Şi un indian Tuscarora poate să se uite, spre aceeaşi ţintă, ca şi un iancheu.

— Adevărul este, Vârf-de-Săgeată, că noi urmărim un fel de pistă, că navigăm cu alte cuvinte în serviciul regelui şi avem tot dreptul să fim aici, deşi nu ne e îngăduit să spunem ce anume urmărim.

— Vârf-de-Săgeată a descoperit barca cea mare şi-i place să privească obrazul lui Eau-douce. El se îndrepta către apus în seara asta, să ajungă la wigwam-ul său, dar văzând că tânărul marinar mergea într-altă direcţie, s-a gândit că ar putea să-l însoţească. Eau-douce şi Vârf-de-Săgeată au fost împreuna pe ultima lor pistă.

— Toate par adevărate, aşa că fi binevenit. Vei mânca din vânatul nostru şi ne vom despărţi. Soarele a apus înapoia noastră; şi noi şi tu, înaintăm repede. Fratele meu s-ar îndepărta prea mult de wigwam-ul său, afară numai dacă n-ar vrea să treacă de partea cealaltă.

Călăuză se întoarse la însoţitorii săi şi le împărtăşi răspunsurile indianului la întrebările sale. Părea înclinat să creadă că povestirea lui Vârf-de-Săgeată era adevărată, dar socoti că ar fi bine să se ia anumite măsuri de prevedere faţă de un indian Tuscarora, pe care el nu-l iubea; însă ceilalţi, în afară de Jasper, nu prea păreau dispuşi să se încreadă în explicaţiile indianului.

— Omul ăsta trebuie pus în lanţuri imediat, frate Dunham – zise Cap, de îndată ce Călăuză îşi termină relatarea – şi trebuie pus sub paza comandantului gărzii, dacă exista un

astfel de ofiţer în marina de apă dulce, iar când vom ajunge în port, să convocăm fără întârziere Curtea marţială.

— Cel mai bun lucru este să-l ţinem aici – vorbi sergentul – dar nu-i nevoie să-l punem în lanţuri câta vreme se găseşte la bordul cuterului. Mâine dimineaţă îl vom ancheta din nou, ca să aflăm mai multe amănunte.

Vârf-de-Săgeată fu adus dinaintea sergentului şi i se comunică hotărârea luată. Indianul ascultă cu un aer grav, fără să facă vreo obiecţie. Dimpotrivă, o primi cu liniştea şi demnitatea sobră cunoscute cu care băştinaşii americani ştiu să se resemneze în faţa destinului lor; rămase deoparte, uitându-se atent şi liniştit la tot ceea ce se petrecea pe punte. Jasper orientă velele din nou şi cuterul îşi continuă drumul.

Acum se apropia clipa începerii cartului, când, de obicei, se retrăgeau toţi în cabine pentru odihna de noapte. Cei mai mulţi din detaşament coborâră sub punte, pe care nu mai rămaseră decât Cap, sergentul, Jasper şi doi oameni din echipaj. Vârf-de-Săgeată şi soţia lui se aflau şi ei pe punte, primul stând deoparte, mândru şi rezervat, Roua-de-Iunie arătând prin atitudinea ei pasivă, modestia plină de blândeţe, caracteristică femeii indiene.

— Vârf-de-Săgeată, vezi că jos, în cabina fiicei mele, e un loc pentru soţia ta; Mabel va avea grijă să nu-i lipsească nimic – zise sergentul, părăsind puntea. Şi colo e o velă pe care poţi să dormi.

— Îţi mulţumesc, tată. Indienii Tuscarora nu sunt săraci. Femeia mea o să-mi aducă păturile din pirogă.

— Cum vrei, prietene. Am socotit că trebuie să te arestăm, dar nu să te închidem sau să te chinuim. Trimite femeia să-ţi caute păturile în pirogă şi, dacă vrei, poţi să te duci cu ea, dar dă-ne mai întâi vâslele. Deoarece pe bordul cuterului cei mai mulţi dorm – adăugă sergentul mai încet, întorcându-se spre Jasper – ar fi bine să punem vâslele la loc sigur.

Jasper încuviinţă, iar Vârf-de-Săgeată şi soţia lui, care păreau să se supună fără murmur, executară tăcuţi ordinul. În timp ce aceştia din urmă se aflau în pirogă, se auzi cum

indianul o mustra cu severitate pe soţia lui, mustrare pe care aceasta o primi cu supunere liniştită şi repară numaidecât greşeala de a fi luat o pătură în locul alteia, începând s-o caute pe aceea care-i plăcea cel mai mult tiranului său soţ.

— Hai, grăbeşte-te, Vârf-de-Săgeată! strigă sergentul, care stătea în picioare la marginea punţii, urmărind trebăluiala celor doi, prea înceată pentru nerăbdarea unui om somnoros.

E târziu şi noi, soldaţii, avem ca ceas deşteptător zicala: „Cine se culcă devreme se trezeşte devreme”.

— Vârf-de-Săgeată vine – răspunse indianul, îndreptându-se spre prora pirogii sale.

Cu o mişcare fulgerătoare, el tăie cu un cuţit frânghia cu care barca fusese legată de cuter; şi în timp ce cuterul îşi vedea de drum, piroga uşoară din scoarţa de copac se desprinse de el şi, ieşind imediat din bătaia vântului, rămase aproape nemişcată. Această manevră fu executată atât de repede şi cu atâta îndemânare, încât până când sergentul să-şi dea seama de şiretlicul indianului şi să-şi anunţe tovarăşii de ceea ce se întâmplă, piroga se şi afla în partea adăpostită de vânt a cuterului şi cu totul în dâra vasului.

— Cârma sub vânt! strigă Jasper, trăgând chiar el pânza focului şi *Scud* se întoarse rapid împotriva vântului, cu toate pânzele bălăbănindu-se pieziş şi navigând, după cum spun marinarii, în „patul vântului”, până când uşoara ambarcaţiune se găsi la o distanţă de o sută de picioare în direcţia vântului faţă de poziţia să de mai înainte.

Oricât de imediată, îndemânatică şi rapidă fu această manevra, indianul Tuscarora o întrecu prin iuţime şi dibăcie.

Cu o pricepere dovedind o anume obişnuinţă în manevrarea ambarcaţiunilor, indianul puse mâna pe vâslă şi în aceeaşi clipă tăia apa ajutat din răsputeri de soţia sa. Pornise spre sud vest, sau pe o linie care-l punea în situaţia de a-l bate vântul din spate, spre coastă, îndepărtându-l în acelaşi timp de cuter, ca să nu fie în primejdie de a se întâlni cu el, dac-

ar intra în linia lui de înaintare. În ciuda rapidităţii cu care *Scud* intrase în bătaia vântului şi a distanţei câştigate ca avans, Jasper ştia că trebuia să mascheze pânzele din faţă înainte ca ambarcaţiunea să-şi părăsească traseul şi în mai puţin de două minute din clipa când cârma fusese pusă sub vânt, uşorul cuter făcu la iuţeală un ocol şi se înclină puţin, ca să îngăduie pânzelor sale să se umfle pentru traseul opus.

— Ne scapă! exclama Jasper, când îşi dădu seama dintr-o privire de poziţia cuterului şi a pirogii. Netrebnicul ăsta viclean vâsleşte din răsputeri în direcţia vântului şi *Scud* nu-l va mai putea ajunge!

— Dar ai o barcă – strigă sergentul, înflăcărat ca un tânăr de urmărirea asta – s-o lansăm la apă şi să ne luăm după el!

— Ar fi zadarnic. Dacă prietenul nostru Călăuză s-ar fi aflat pe punte, am fi avut o şansă, dar acum nu mai avem niciuna. Lansarea bărcii ar dura trei sau patru minute şi în timpul ăsta Vârf-de-Săgeată va fi departe.

Cap şi sergentul recunoscură că avea dreptate, fapt de care şi-ar fi dat seama uşor chiar şi un necunoscător în ale navigaţiei. Coasta se găsea la mai puţin de o jumătate de milă, iar piroga şi intrase în umbra malului, convingându-i că se va ajunge la uscat înainte ca urmăritorii să străbată măcar jumătate din drum. Ar fi putut captura piroga, însă ea nu le-ar fi adus niciun folos, fiindcă Vârf-de-Săgeată avea posibilitatea să ajungă mai uşor prin pădure pe celălalt mal, fără să fie descoperit, decât să se aventureze din nou pe lac cu luntrea, cu preţul unor eforturi fizice mult mai mari. Cârma cuterului fu lăsată iar în voia ei, deşi împotriva dorinţei lor, vasul se învârti pe loc şi, cu vântul în spate, porni pe vechiul drum, parcă împinsă de instinct. Jasper execută toate manevrele acestea într-o tăcere adâncă, ajutoarele sale cunoscându-şi misiunea şi secondându-l parcă printr-o imitaţie mecanică. În timp ce se executau aceste manevre, Cap îl trase de un nasture de la tunică pe sergent spre uşa cabinei, unde nu puteau fi auziţi de nimeni şi începu să-şi destăinuiască gândurile cu

meticulozitate:

— Ascultă, frate Dunham – zise el, pe faţă cu o expresie care prevestea lucruri mari – e vorba de o problemă care are nevoie de o matură chibzuinţă şi de mult spirit de prevedere.

— Viaţa unui soldat, frate Cap, cere neîntreruptă chibzuinţă şi prevedere. Dacă la graniţa asta ne-ar lipsi chiar şi numai una din ele, ne-am pierde scalpul la primul somn.

— Socot că prinderea lui Vârf-de-Săgeată e o circumstanţă şi aş putea adăuga că evadarea lui este alta. Jasper Eau-douce ar trebui să se gândească bine.

— E într-adevăr vorba de circumstanţe, frate, dar fiecare din ele are alt înţeles. Dacă evadarea indianului e o circumstanţă împotriva flăcăului, apoi faptul că mai înainte a fost prins, e circumstanţă în favoarea sa.

— Da, da, însă două circumstanţe de astea nu se contrazic ca două negaţii[15]. Dacă vrei să asculţi sfatul unui bătrân marinar, sergent, nu pierde nicio clipă ca să iei masurile necesare pentru securitatea navei şi a tot ce se află la bordul său. Cuterul înaintează acum cu o viteză de şase noduri şi, deoarece distanţele sunt foarte scurte pe bucăţica asta de iaz, înainte de revărsatul zorilor am putea să ne trezim într-un port francez, iar în preajma căderii nopţii, într-o închisoare franceză.

— Da, asta s-ar putea întâmpla; şi ce mă sfătuieşti să fac, cumnate?

— Cred că ar trebui să-l pui imediat sub stare de arest pe meşterul Eau-douce, să-l trimiţi în cală, sub punte, sub paza unei santinele şi să-mi încredinţezi mie comanda cuterului. Ai tot dreptul s-o faci. Deoarece ambarcaţiunea e a armatei şi dumneata eşti comandantul trupelor prezente la bord.

Sergentul Dunham se gândi mai mult de o oră la oportunitatea acestei propuneri, fiindcă, deşi era cât se poate de prompt în acţiune, când lua o hotărâre gravă, chibzuia bine, cântărind-o cu mare prevedere. Datorită

---

[15] În limba engleză nu se folosesc două negaţii în aceeaşi propoziţie.

însărcinării sale cu poliţia generală a garnizoanei, avusese prilejul să-l cunoască temeinic pe Jasper şi-l preţuia de multă vreme. Totuşi, acea otravă insinuantă care e bănuiala se strecurase în sufletul său şi se temea atât de mult de vicleniile şi stratagemele francezilor încât, mai fiind prevenit şi de maiorul comandant, nu este de mirare că amintirea multor ani de bună purtare se ştergea sub influenţa unei neîncrederi atât de mari, care mai apărea şi atât de îndreptăţită. În această dilemă, sergentul ceru statul ofiţerului de intendenţă, a cărui părere, deoarece îi era superior, trebuia s-o respecte, deşi se bucura de o independenţă totală în situaţia în care se găsea. Dar este o împrejurare nefericită pentru cineva care se află în încurcătură să ceară sfatul cuiva doritor să i se facă plăcut, fiindcă cel întrebat va încerca, aproape sigur, să gândească aşa încât să-i fie cât mai agreabil. Cazul era cu atât mai nefericit pentru o apreciere nepărtinitoare, cu cât meşterul Cap şi nu sergentul îl expuse, iar bătrânul marinar, înfierbântat nu şovăi o clipă să-i arate ofiţerului de intendenţă de care parte ar fi dorit el să se alăture acesta. Locotenentul Muir era prea şmecher ca să-i jignească pe unchiul şi pe tatăl femeii pe care el nădăjduia şi se aştepta s-o câştige, chiar şi atunci când cazul i s-ar fi părut într-adevăr îndoielnic; dar aşa cum îi fuseseră expuse faptele, el socoti că ar fi fără îndoială mai bine să i se încredinţeze în mod temporar lui Cap comanda cuterului, ca o măsură de prevedere faţă de orice act de trădare. Părerea lui îl făcu pe sergent să ia hotărârea care fu executată numaidecât.

Fără să-i dea alte explicaţii, sergentul Dunham se mulţumi să-l informeze pe Jasper că era de datoria lui să-i ia pentru câtva timp comanda cuterului şi s-o încredinţeze cumnatului său. Tânărul tresări surprins, ceea ce-l făcu pe sergent să-i amintească faptul că serviciul militar, prin specificul său, impune adesea păstrarea secretului, şi-i spuse că era dator, în momentul de faţă, să ţină seama de acest specific şi să ia hotărârea asta absolut necesară. Deşi explicaţia nu micşoră câtuşi de puţin mirarea lui Jasper, sergentul ferindu-se cu grijă de a-i face vreo aluzie în

legătură cu bănuielile sale, tânărul, obişnuit să nu discute ordinele militare, se supuse liniştit, anunţând chiar el micul său echipaj că de acum înainte, până la noi dispoziţii, urmau să primească ordine de la Cap, care va comanda cuterul.

Când însă i se spuse că situaţia cerea ca nu numai el, dar şi principalul său ajutor – care, ca vechi cunoscător al lacului, avea de obicei funcţia de pilot – trebuia să rămână sub punte, pe obrazul său se aşternură brusc semnele unei mari frământări lăuntrice, dar se stăpâni atât de bine, încât nici chiar neîncrezătorul Cap nu putu să tălmăcească expresia de pe chipul lui. Totuşi, cum se întâmpla de obicei sub influenţa neîncrederii, nu trecu mult până ce bătrânul marinar îi dădu o interpretare dintre cele mai nefavorabile.

De îndată ce Jasper şi pilotul coborâră sub punte, santinela de la bocaport primi ordinul confidenţial de a-i urmări pe cei doi cu mare atenţie şi de a nu le îngădui să se suie pe punte fără autorizaţia prealabilă a comandantului vasului, făcându-i să se întoarcă pe punte fără întârziere. Măsurile acestea de prevedere erau totuşi de prisos, deoarece Jasper şi ajutorul său se aruncară fără să scoată o vorbă pe paturile lor, unde rămaseră toată noaptea.

— Şi acum, sergent – zise Cap, în clipa în care se găsi stăpân pe punte – fi bun şi-mi spune care este ruta şi distanţa de parcurs, ca să ţin ambarcaţiunea cu prora în direcţia cea bună.

— N-am nicio idee, frate Cap – răspunse Dunham, câtuşi de puţin stânjenit de întrebare. Trebuie să ajungem pe drumul cel mai bun la portul aflat la locul numit O-mie-de-insule, unde vom acosta şi vom înlocui detaşamentul de acolo, după care vom primi instrucţiuni pentru acţiunile noastre viitoare. Asta-i tot ceea ce scrie, aproape cuvânt cu cuvânt, în ordinul pe care l-am primit.

— Dar nu poţi să-mi dai o hartă sau altceva, care să-mi indice distanţele şi coordonatele drumului?

— Nu cred că Jasper să se fi servit vreodată de aşa ceva.

— Cum, sergent Dunham, naviga fără hartă?

— Nici măcar un petic de hartă! Marinarii noştri

navighează pe lac fără să simtă nevoia hărţilor.

— Dar cum dracu' fac? Trebuie să fie nişte adevăraţi năzdrăvani. Nu cumva crezi, sergent Dunham că aş putea găsi o insulă dintr-o mie, fără să ştiu numele şi poziţia unde este situată şi la ce distanţă?

— În ceea ce priveşte numele, frate Cap, să nu te îngrijorezi, fiindcă niciuna din cele o mie de insule nu are un nume, aşa că nu poţi să greşeşti în privinţa asta. Iar de poziţia ei nu pot spune nimic, deoarece n-am fost niciodată acolo şi nici nu cred că poziţia ar avea cine ştie ce importanţă, cu condiţia ca s-o găsim. Poate c-ar fi în stare să ne arate drumul vreunul din oamenii echipajului de pe punte.

— O clipă, sergent, stai o clipă, te rog ! Dacă e vorba să comand ambarcaţiunea asta, trebuie s-o fac, rogu-te, fără să ţin un consiliu de război cu bucătarul şi cu cel ce face curăţenie prin cabine. Comandantul unui vas e comandant de vas şi trebuie să aibă o părere a lui, chiar dacă e greşită. Presupun că eşti un cunoscător destul de bun al serviciului militar, ca să-ţi dai seama că un comandant e mai bine să meargă pe un drum greşit decât să nu meargă pe niciunul. În orice caz, marele lord al Amiralităţii n-ar fi în stare să comande nici măcar o iolă cu demnitate, dacă s-ar consulta cu bucătarul ori de câte ori vrea să acosteze. Nu, domnule, dacă e să mă scufund, mă scufund, însă, la dracu', o fac ca un adevărat marinar şi cu demnitate!

— Dar, frate Cap, eu n-aş vrea în ruptul capului să te scufunzi pe undeva, afară de cazul că ne-am duce la fund la O-mie-de-insule, care e capătul călătoriei noastre.

— Prea bine, prea bine, sergent, dar decât să cer un sfat, adică un sfat direct şi deschis, de la un marinar sau de la orice alt om în afară de ofiţerul de cart, mai degrabă aş prefera să fac înconjurul celor O-mie-de-insule şi să le recunosc una câte una, până când vom găsi portul căutat de noi. Însă există un fel de a afla ceva, fără să arăţi că eşti neştiutor şi voi proceda aşa, încât să scot de la oamenii ăştia tot ce ştiu, lăsându-le şi o părere cât se poate de bună despre experienţa mea. Noi suntem uneori siliţi să privim

marea cu ocheanul când nu e nimic la orizont şi să aruncăm sonda, fără să găsim fundul. Presupun că ştii, cumnate sergent, că în armată trebuie în primul rând să ai cunoştinţele necesare şi în al doilea rând să arăţi că le ai. În tinereţe am făcut două călătorii cu un ofiţer care comanda nava aproape după această ultimă metodă de informare, uneori îndestulătoare.

— Ştiu că deocamdată ne aflăm pe drumul cel bun – zise sergentul – dar peste câteva ore ne vom apropia de un cap şi va trebui să înaintăm cu mai multă prevedere.

— Dă-mi voie să-l sondez pe cârmaci, frate şi o să vezi câte scot eu de la el numai în câteva minute.

Cap şi sergentul porniră spre pupa şi ajunseră în dreptul timonierului. Noul comandant avea un aer grav şi liniştit, ca omul absolut conştient de propria-i capacitate.

— Plăcut aer în noaptea asta, flăcăule – zise Cap, ca din întâmplare şi cu tonul cu care un superior de pe bordul unei nave catadicseşte uneori să se adreseze unui subaltern favorit. Fără îndoială că pe aici bate dinspre uscat în fiecare noapte o briză ca asta, nu-i aşa?

— În anotimpul ăsta, da, domnule – răspunse cârmaciul, ducând mâna la chipiu în semn de respect pentru noul comandant şi pentru o rudă a sergentului Dunham.

— Cred că la O-mie-de-insule voi găsi aceeaşi situaţie, nu-i aşa? Va bate acelaşi vânt, deşi vom fi înconjuraţi de uscat.

— Când vom pătrunde mai mult spre răsărit, domnule, pesemne că se va schimba şi vântul, fiindcă acolo nu mai avem o briză dinspre uscat.

— Da, da, aşa e apa voastră dulce! Îţi joaca din când în când câte un renghi împotriva naturii. Chiar şi în mijlocul insulelor din Indiile de vest eşti mereu sigur că ai o briză de uscat şi una de mare. În privinţa asta, nu e nicio diferenţă, cu toate că e absolut firesc ca aici, pe iazul ăsta cu apă dulce, să fie altfel. Fără îndoială, flăcăule, că tu cunoşti foarte bine aşa-zisele O-mie-de-insule.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, meştere Cap, dar nimeni nu le cunoaşte şi nici nu se ştie nimic de ele. Ele

sunt o adevărată taină chiar şi pentru marinarii cei mai bătrâni şi nu pretindem nici măcar că le-am cunoaşte cel puţin numele. De altfel, cele mai multe nici nu au nume, întocmai ca un copil care moare înainte de a fi botezat.

— Eşti romano-catolic? întrebă sergentul, repezit.

— Nu, domnule şi nu am nicio religie. Eu sunt un „generalizor” în privinţa asta şi nu-i tulbur niciodată pe cei care nu mă tulbură pe mine.

— Hm! Fără îndoiala că „generalizator” este una din sectele care sunt o adevărată plagă pentru ţară – mormăi sergentul Dunham, al cărui bunic fusese quacker în New Jersey, tatăl său, presbiterian, iar el, când se înrolase în armată, adoptase religia anglicană.

— Înţeleg, John – reluă Cap. Numele tău este Jack, după câte cred, nu?

— Nu, domnule, mă cheamă Robert.

— Da, Robert; e aproape acelaşi lucru, Jack sau Bob, le folosim pe amândouă în marină, fără deosebire. Ei bine, Bob, fără-ndoială că există un loc bun de ancorare în faţa postului către care mergem, nu-i aşa?

— Pe legea mea, domnule, doar nu ştiu nimic mai mult decât un mohawk sau un soldat din regimentul 55.

— Ai aruncat vreodată ancora acolo?

— Niciodată, domnule. Totdeauna căpitanul Eau-douce amarează vasul la ţărm.

— Dar de oraş, fără-ndoială că te-ai apropiat cu sonda lăsată-n apă, pe care, nici vorbă că ai uns-o cu seu, ca de obicei, nu?

— Seu? Şi oraş pe deasupra? Domnul să vă binecuvânteze, meştere Cap, da acolo nu afli mai mult oraş decât este pe bărbia dumneavoastră şi seu, nici măcar pe jumătate.

Sergentul îşi strâmbă faţa într-un zâmbet, dar cumnatul său nu observă semnul ăsta de veselie.

— Cum adică, acolo să nu fie nicio turlă de biserică, niciun far şi niciun fort! Dar, totuşi, o garnizoană, cum îi spuneţi voi, o fi, nu?

— Întrebaţi-l pe sergentul Dunham, domnule, dacă vreţi

să ştiţi asta. Toată garnizoana e pe bordul cuterului.

— Dar când pătrunzi printre insule, Bob, care dintre canale crezi că este cel mai bun, cel pe care ai navigat ultima dată sau... sau... sau... hm... sau... celălalt?

— N-aş putea spune, domnule, fiindcă nu cunosc niciunul.

— Sper că cel puţin nu dormi la cârmă, băiete, nu-i aşa?

— Nu, domnule, dorm jos, sub punte, către prora, în patul meu. Meşterul Eau-douce ne trimite pe toţi jos, soldaţi şi toţi ceilalţi, în afara de pilot, aşa că noi nu cunoaştem drumul, de parcă n-am fi mers pe el niciodată. Aşa a făcut totdeauna comandantul nostru, atât la sosire, cât şi la plecare; iar în ce priveşte canalul, pe viaţa mea, n-aş putea spune nimic de el sau pe unde s-o apucăm când ajungem în preajma insulelor. Nimeni nu ştie nimic despre ele, în afară de Jasper şi de pilot.

— Aha, asta-i încă o circumstanţă pentru dumneata, sergent! zise Cap, trăgându-l pe cumnatul său mai departe. Pe bord nu-i chip să descos pe nimeni, fiindcă de îndată ce arunc sonda, nu culeg decât ignoranţă. Cum dracu' să găsesc drumul care duce la postul ăla?

— Nici vorbă, frate Cap, că întrebarea ta este mai uşor de pus decât să-i dai un răspuns. Oare arta navigaţiei nu-ţi pune nimic la îndemână să te descurci? Eu credeam că voi, marinarii de apă sărată, sunteţi în stare să rezolvaţi un fleac ca ăsta! Am citit multe povestiri despre felul cum descoperă marinarii unele insule.

— Fără-ndoială, frate, fără-ndoială că ai citit şi descoperirea asta ar fi cea mai mare dintre toate, fiindcă ar însemna nu numai descoperirea unei insule, ci a uneia dintr-o mie. Eu m-aş putea încumeta să găsesc un ac pe puntea noastră, aşa bătrân cum sunt, dar mă îndoiesc că l-aş putea găsi într-o căpiţă de fân.

— Şi, totuşi, marinarii de pe lac trebuie să aibă metoda lor ca să găsească locul la care vor să meargă.

— Dacă te-am înţeles bine, sergent, fortul ăsta din lemn e ascuns dinadins?

— Aşa-i şi am făcut tot ce s-a putut ca duşmanul să nu-i

afle poziţia.

— Şi dumneata te aştepţi de la mine, un străin, să găsesc locul pe lacul ăsta al vostru, fără hartă, fără rută, distanţă, latitudine, longitudine sau sondaje şi, la dracu', chiar şi fără seu! Îngăduie-mi să te întreb, nu cumva crezi că un marinar adulmecă drumul după miros, cum fac copoii lui Călăuză?

— Ei bine, frate, poate că afli totuşi ceva dacă-l mai descoşi pe tânărul timonier; îmi vine greu a crede ca e atât de neştiutor pe cât pretinde.

— Hm! Asta seamănă cu altă circumstanţă. De altfel, cazul începe a fi atât de plin de circumstanţe, încât nici nu mai ştii cum să ajungi la o probă. Dar vedem noi numaidecât ce mai ştie flăcăul ăsta.

Cap şi sergentul se întoarseră la locul lor de mai înainte, din apropierea cârmei şi primul începu din nou să întrebe:

— Nu mi-ai putea spune, cumva, din întâmplare, flăcăule, care sunt latitudinea şi longitudinea acestei aşa-zise insule?

— Ce anume, domnule?

— Latitudinea sau longitudinea, una sau amândouă. Mi-e totuna care din ele, fiindcă te întreb mai mult ca să aflu gradul de instruire al tinerilor pe iazul ăsta cu apa dulce.

— Şi mie mi-e totuna, domnule, fiindcă nu ştiu nimic, nici de una, nici de alta şi nu înţeleg întrebarea.

— Ce? Nu înţelegi nici măcar ce vreau să spun? N-ai auzit niciodată de latitudine?

— Nu, domnule – răspunse tânărul şovăind – cu toate că aş crede că aşa li se spune pe franţuzeşte lacurilor superioare.

— Pfiiiu! fluieră Cap, trăgându-şi răsuflarea şi şuierul asemănător unui tub spart, de orgă. Latitudine se spune pe franţuzeşte la lacurile superioare! Ia zi, tinere, dar longitudine ştii ce e?

— Cred, domnule, că asta ştiu. E vorba de cinci picioare şi şase ţoli, talia pe care trebuie s-o aibă soldaţii din serviciul regelui.

— Iată o longitudine calculată prompt pentru dumneata, sergent, cu caracter de calapod! Dar nădăjduiesc că ştii ce sunt acelea grade, minute şi secunde, nu-i aşa?

— Da, domnule, grade înseamnă superiorii mei, iar minutele şi secundele sunt pentru saulele de loh scurte sau lungi. Astea toate le ştim, ca şi marinarii de apă sărată.

— Să mă ia dracu', Dunham, dar cred că lacul ăsta nu poate fi străbătut nici dacă ai cea mai fierbinte credinţă, deşi se spune despre ea că mişcă şi munţii din loc. Şi sunt convins că nici chiar cu alfabetul nu stau mai bine. Atunci, ia să vedem, flăcările, ştii ce e aia azimut, să masori distanţele şi să mânuieşti busola?

— În privinţa primului n-am nici cea mai mică idee, domnule. Distanţele le cunoaştem pe toate, fiindcă le măsurăm de la un punct la altul, iar cât priveşte mânuirea busolei, nu mă dau pe niciun amiral din flota maiestăţii sale; nord, nord cart la est, nord-nord-nord-est, nord-est-cart la nord, nord-est nord-est şi cart la est, est-nord-est, est şi cart la nord, est…

— Ho! Destul, o să schimbi vântul, daca-i zici aşa mereu! M-am lămurit, sergent – şopti el, trăgându-l din nou deoparte pe cumnatul său – că de la caraghiosul ăsta n-o să aflăm nimic. Rămân încă două ore pe această direcţie, apoi voi zvârli şi voi scoate sonda, după care voi judeca situaţia după împrejurări.

La acestea, sergentul nu se opuse. Şi cum vântul slăbise, ceea ce se petrece de obicei pe măsură ce se înstăpâneşte noaptea şi fiindcă, deocamdată navigaţia nu era împiedicată de nimic, îşi făcu un pat de vele pe punte şi căzu imediat într-un somn adânc, de soldat. Cap, în schimb, urma să circule pe punte, fiindcă făcea parte dintre cei al căror corp oţelit sfidează oboseala şi nu era prima noapte când nu închidea ochii.

Sergentul Dunham se deşteptă în plină zi, iar exclamaţia de uimire care-i scapă când se ridică în picioare şi se uită în jurul său fu mai puternică decât obişnuieşte s-o scoată un militar atât de bine instruit, care se teme să nu fie auzit. Descoperi că vremea se schimbase cu totul; vizibilitatea era limitată de o ceaţă rătăcitoare, ce restrângea orizontul la un cerc cam de o milă în diametru; pe lacul acoperit cu spumă bântuia furtuna şi cuterul stătea pe loc. Cap îi lămuri

pe scurt tainele acestor schimbări neaşteptate.

Potrivit vorbelor meşterului Cap, vântul se potolise şi către miezul-nopţii, când tocmai se gândise să arunce sonda, fiindcă insulele începuseră să se contureze la orizont, vremea era liniştită. Dar la unu noaptea, vântul începuse din nou să sufle de la nord-est însoţit de o burniţă deasă, ceea ce-l determinase pe Cap să îndrepte cuterul către nord-vest, coasta New York-ului fiind după cum ştia, în direcţie opusă. La unu şi jumătate strânse velastraiul, desfăcu terţarola velei principale şi scoase capacul de ochi de puţ de la focul cel mare. La ora două fusese silit să desfacă a doua terţarolă diagonală la pupa, iar la două jumătate pusese o terţarolă diagonală la velă şi imobilizase vasul.

— Recunosc că micul vostru cuter se comportă bine, sergent – adăugă bătrânul marinar – dar vântul suflă cu forţa unui tun de calibru patruzeci şi doi! Nu-mi închipuiam că pe lacul ăsta de apă dulce ar putea fi astfel de curente de aer, deşi nu mă îngrijorează nici cât negru sub unghie, fiindcă lacul vostru capătă astfel un aer mai natural – şi după ce scuipă cu dezgust apa care-i stropise obrazul şi-i intrase în gură, urmă: Dacă apa asta drăcească ar fi măcar sărată, ne-am simţi chiar bine.

— Şi cât timp ai mers în această direcţie, frate Cap? întrebă sergentul, prevăzător. Şi cu ce viteză putem înainta acum?

— Păi, cam vreo trei ore şi în cursul primelor două, cuterul a galopat ca un cal de curse. Oh, dar acum suntem în larg; ca să-ţi spun adevărul, nu prea mă-ncântă vecinătatea aşa-ziselor insule, deşi sunt în direcţia vântului şi am luat chiar eu cârma şi m-am îndepărtat de ele cu o leghe sau două. Acum îţi garantez că suntem la adăpost de vântul lor, fiindcă, deşi cineva ar putea dori să fie sub înrâurirea vântului unei insule sau chiar a unei jumătăţi de duzină, când e vorba de o mie de insule e mai bine să renunţi de îndată şi să scapi cât mai curând posibil de vântul lor. Nu, nu, insulele sunt colo, în ceaţă şi pot să rămână acolo; lui Charles Cap puţin fi pasă.

— Deoarece ţărmul se află la numai cinci sau şase leghe de noi, frate şi fiindcă în partea asta, după câte ştiu, e un golf larg, n-ar fi bine să-l întrebăm pe vreun membru din echipaj despre poziţia noastră, dacă, bineînţeles, nu-l vom chema pe Jasper ca să ne ducă din nou la fortul Oswego? Cu vântul ăsta absolut contrariu, nu vom ajunge niciodată la destinaţie.

— Împotriva propunerilor tale sunt, sergent, câteva motive serioase, de ordin profesional. În primul rând, recunoaşterea ignoranţei din partea unui comandant ar distruge disciplina; te văd că dai din cap, dar nu-mi pasă, frate; să ştii că nimic nu distruge mai mult disciplina decât o recunoaştere a neştiinţei. Am cunoscut o dată un comandant de navă care a preferat să meargă timp de o săptămână pe o altă rută decât cea indicată, numai ca să nu recunoască faptul că greşise; şi nici nu-ţi dai seama cât de mult s-a ridicat el în ochii echipajului, tocmai din cauză că nu-l înţelegea.

— Asta poate fi cu putinţă pe apă sărată, frate Cap, dar pe apă dulce e greu de înfăptuit aşa ceva. Decât să-i văd pe oamenii comandaţi de mine zvârliţi pe coastele Canadei, mai bine ridic arestul lui Jasper.

— Ca să ne ducă în portul Frontenac! Nu, sergent, *Scud* e pe mâini bune şi a venit vremea să înveţe ceva din arta navigaţiei. Acum ne aflăm în larg şi numai un nebun s-ar gândi să se apropie de coastă când bântuie un uragan ca ăsta. Voi vira de bord la fiecare cart, apoi voi fi la adăpost de orice primejdie, cu excepţia derivei, care la o ambarcaţiune uşoară şi joasă ca asta, unde mai pui şi fără încărcătură în partea de sus, nu înseamnă aproape nicio primejdie. Lasă totul pe seama mea, sergent, şi-ţi garantez cu reputaţia lui Charles Cap că totul va merge bine.

Sergentul Dunham fu silit să cedeze. Avea o mare încredere în pregătirea profesională a rudei sale şi nădăjduia că va şti să conducă atât de bine cuterul, încât să îndreptăţească pe deplin buna părere pe care o avea despre el. Pe de altă parte, deoarece neîncrederea ca şi iubirea cresc cu ceea ce se hrănesc de la început, se temea

mereu de o trădare care-l făcea să fie gata a încredinţa oricui soarta întregului detaşament de sub comanda sa, în afară de Jasper. Mai mult, adevărul ne sileşte să recunoaştem şi o altă cauză. Misiunea specială pe care o avea ar fi trebuit, în realitate, să se încredinţeze unui ofiţer şi maiorul Duncan stârni-se o mare nemulţumire printre ofiţerii garnizoanei când încredinţase o asemenea misiune unui subofiţer cu gradul modest de sergent. Să se întoarcă, fără să fi ajuns măcar la locul de destinaţie, ar fi însemnat pentru sergent o nereuşită pe care n-ar face-o uitată prea curând şi, ca urmare, funcţia sa ar fi încredinţată fără întârziere unui grad superior.

CAPITOLUL XVI

Tu, oglindă glorioasă-nfăţişând pe cel Divin,
Apărând în orice vreme de furtuni înconjurat,
Liniştit sălaş al brizei; aprig, viscolul hain
Mânios îngheaţă polul şi stârneşte necurmat
Vijelii şi uragane, pârjolind pământ uscat.
Chip dând Furiei Eterne. Tron în slavă conceput
Al fiinţei nevăzute zămislind neîncetat
Monştrii din genuni, făcându-l din suflare şi din lut;
Toate ţie ţi se-nchină unicul far-de-nceput.

Byron

Pe măsură ce se lumina de ziuă, toţi cei ce aveau îngăduinţa să se urce pe punte se urcară. Fiindcă valurile nu erau prea mari, se ajunsese la concluzia că ambarcaţiunea se afla încă la adăpostul insulelor, dar toţi cei care cunoşteau lacul ştiau că urmau să înfrunte una din acele vijelii puternice de toamnă atât de obişnuite în regiunea aceea. Pământul nu se vedea nicăieri şi, jur împrejur, orizontul părea un vid mohorât, care atribuie tuturor priveliştilor de pe întinderile de apă sublimul misterului. Hula, sau, după cum îi spun oamenii de pe uscat, valurile, scurte şi spumegânde, se spărgeau fără îndoială mai iute decât valurile mari ale oceanului şi apa era verde şi înfuriată, în loc să aibă nuanţa aceea frumoasă, acea tentă de albastru-închis a cerului meridional, iar razele soarelui îi dădeau strălucirea.

Soldaţii se plictisiră curând de această privelişte şi dispărură unul câte unul, până când pe punte nu mai rămaseră decât echipajul, sergentul, Cap, Călăuză, ofiţerul de intendenţă şi Mabel. Fata era încruntată, fiindcă aflase de bănuiala care căzuse asupra lui Jasper şi încercase zadarnic să-l hotărască pe tatăl ei să-i încredinţeze din nou comanda. O noapte împărţită între odihnă şi meditaţie

părea să-l fi convins şi mai mult pe Călăuză de nevinovăţia tânărului Jasper şi intervenise şi el, plin de însufleţire, în favoarea prietenului său, dar tot fără niciun folos.

Astfel trecură câteva ore; vântul se întărea mereu, valurile se făceau tot mai mari şi, până la urmă, tangajul îi sili pe Mabel şi pe ofiţerul de intendenţă să se retragă şi ei. Cap înjură de câteva ori; acum era limpede că *Scud* naviga în derivă către regiunile mai întinse şi mai adânci ale lacului, valurile izbind ambarcaţiunea cu o forţă căreia nu i-ar fi putut rezista multă vreme decât o nava cu o formă şi o construcţie superioară. Totuşi, Cap nu se îngrijoră: dar, ca un copoi care ciuleşte urechile la sunetul cornului de vânătoare, sau ca un cal de luptă care tropăie şi sforăie plin de bucurie când aude bătaia tobelor, situaţia trezi toată bărbăţia ascunsă în fiinţa lui; şi în locul tonului său critic, pretenţios, trufaş şi dogmatic, care provoca certuri din nimicuri şi exagera lucrurile fără importanţă, porni să-şi arate însuşirile bune de marinar îndrăzneţ şi încercat, aşa cum de altfel era în realitate. Stârni curând respectul echipajului pentru iscusinţa să şi cu toate că marinarii erau miraţi de dispariţia pilotului şi a vechiului lor comandant, deoarece cauzele acestuia nu se discutaseră în public, ei se supuseră de bună voie şi firesc ordinelor noului comandant.

— Am ajuns până la urmă la convingerea, frate Dunham, că iazul ăsta cu apă dulce are o oarecare vigoare – zise Cap, către amiază frecându-şi mâinile cu adâncă mulţumire că trebuia să se lupte încă o dată cu stihiile. Vântul pare să fie un cinstit uragan de modă veche şi valurile se aseamănă surprinzător cu acelea din Gulf Stream. Asta-mi place, sergent, îmi place şi dacă lacul vostru e în stare să rămână în forma aceasta cel puţin douăzeci şi patru de ore, o să-ncep să-l respect.

— Pământ! strigă matelotul de la prora.

Cap se duse în fuga mare la el şi, într-adevăr, prin burniţă, cam la vreo jumătate de milă, descoperi pământul şi cuterul naviga drept spre el. Primul gând al bătrânului marinar fu să vireze de bord şi să se îndepărteze de coastă, dar sergentul, care nu-şi pierduse sângele rece, îl opri.

— Dacă ne-am mai apropia puţin – zise sergentul – unii dintre noi ar putea recunoaşte locul. Cei mai mulţi cunoaştem coastele americane din partea asta a lacului şi ne-ar fi de folos dacă am descoperi unde ne aflăm.

— Ai dreptate, ai dreptate şi dacă există vreo şansă, vom păstra direcţia. Dar, ce se întrezăreşte colo, în direcţia prorei, înaintea noastră? S-ar părea că e un promontoriu nu prea înalt.

— Pe Jupiter, dar asta-i garnizoana noastră! exclamă sergentul, care, cu ochii săi încercaţi, recunoscu numaidecât conturul fortului mai bine decât ruda sa, care avea mai puţină experienţă în acest domeniu.

Sergentul nu se înşelase. Era, într-adevăr, fortul Oswego, deşi nu se vedea decât prin ceaţă şi fără să se poată deosebi prin ploaia fină, era ca şi cum ar fi fost văzut în amurg sau prin negura dimineţii. Rambleurile de teren, joase, acoperite cu gazon, palisadele întunecate, care din cauza ploii păreau şi mai posomorâte decât apa, acoperişul câtorva case, stâlpul înalt şi singuratic, cu drapelul, ale cărui falduri bătute de vânt descriau o linie curbă, parcă nemişcată în aer – le recunoscu pe toate din prima clipă, deşi nu se vedea niciun semn de viaţă. Până şi santinela se adăpostise în ghereta sa. Întâi se crezu că prezenţa navei nu va fi descoperită de nimeni. Dar vigilenţa unei garnizoane de frontieră nu aţipeşte niciodată. Probabil că unul dintre cei însărcinaţi cu scrutarea orizontului făcuse această descoperire interesantă, fiindcă pe locurile mai ridicate se zăriră câţiva oameni şi în scurt timp toate rambleurile din apropierea lacului se umplură de soldaţi.

Era o scenă sublimă, accentuată de pitorescul ei unic. Furtuna, care părea în dezlănţuirea ei că nu se va mai sfârşi niciodată, îţi făcea impresia că e o caracteristică statornică a locului. Vântul mugea fără oprire, apa, descătuşată, răspundea încordărilor lui surde şi puternice cu împroşcări şuierătoare, cu valuri pline de ameninţare şi cu o hulă groaznică. Burniţa alcătuia un fundal, asemănător întru totul cu o ceaţă subţire, care transfigura priveliştea, umplând-o de mister, în timp ce admiraţia provocată de

măreţia unui uragan pe apă făcea şi mai pregnante momentele de oarecare acalmie. Pădurea întunecată şi nesfârşită se reliefa în obscuritate, imensă, mohorâtă şi impresionantă; în timp ce licăririle de viaţă singuratice, stranii şi pitoreşti din interiorul şi din apropierea fortului ofereau ochiului un refugiu când îl copleşeau forţele mai emoţionante ale naturii.

— Aha, uite că ne-au descoperit! zise sergentul. Sunt convinşi că ne-am întors din cauza uraganului şi ne aflăm în bătaia vântului dinspre port. Iată-l şi pe maiorul Duncan pe bastionul din nord-est; îl recunosc după statura şi după ofiţerii din jurul său.

— Sergent, ar trebui să ne hotărâm să îndurăm câteva batjocuri. Să pătrundem pe râu şi să aruncăm ancora! Cu prilejul ăsta am putea să-l debarcăm şi pe meşterul, eh, Eau-douce, purificându-ne nava.

— Nici vorbă, nici vorbă, însă oricât de nepriceput sunt eu într-ale navigaţiei, îmi dau foarte bine seama că asta nu-i cu putinţă. Pe lacul acesta nu există niciun vas care să poată naviga contra vântului când bântuie un asemenea uragan; şi un alt loc de ancorare, pe o astfel de vreme, nu se află în racla noastră.

— Ştiu, ştiu, sergent şi oricât de plăcută ar fi vederea uscatului pentru voi, care nu sunteţi marinari, trebuie să renunţăm. Fiindcă, în ceea ce mă priveşte, nu sunt niciodată atât de fericit pe vreme de furtună, decât când am siguranţa că pământul e departe de mine.

Scud se apropiase atât de mult de uscat, încât trebuia neapărat să se întoarcă şi să pornească din nou în larg, ceea ce Cap şi făcu, dând ordinele necesare.

Trinchetinul de vreme rea fu îndreptat înainte, picul lăsat în jos, cârma înţepenită şi mica ambarcaţiune, care părea că se joacă pe apă ca o răţuşcă, se înclină puţin şi se năpusti înainte, în direcţia dată de cârmă, zburând pe crestele valurilor care se iscaseră în timpul uraganului. În vreme ce-şi urma drumul cu mare viteză, cu toate că pământul se mai vedea la babord, fortul şi grupurile de oameni curioşi de pe bastioanele lui fuseseră înghiţite de

ceaţă. Apoi se simţi nevoia unei manevre prin care prora cuterului trebuia adusă pe direcţia vântului şi cuterul porni din nou în cursa lui obositoare către malul nordic.

Timp de mai multe ore nu se petrecu nicio schimbare; intensitatea vântului crescuse atât demult, încât chiar şi pedantul Cap recunoscu faptul că era vorba de un uragan adevărat şi violent.

Către apusul soarelui, *Scud* fu nevoit să vireze iar, ca să se îndepărteze de malul nordic în cursul nopţii; şi spre miezul-nopţii, comandantul său vremelnic, care pusese echipajului întrebări pe ocolite în legătură cu întinderea şi forma lacului, credea că se afla cam la jumătate de drum între cele două maluri, mărimea şi înălţimea valurilor întărindu-i şi mai mult această impresie. Trebuie să mai adăugăm că marinarul Cap învăţase între timp să respecte apa dulce, respect pe care, cu douăzeci şi patru de ore mai înainte l-ar fi socotit de neconceput. O dată cu căderea nopţii, furia vântului crescu într-atât, încât Cap îşi dădu seama că nu era în stare să se împotrivească, apa năvălind pe puntea micii ambarcaţiuni în cantităţi atât de mari, că o zguduia violent şi cu toate că era vorba de o navă foarte bine construită, ameninţa s-o strivească sub greutatea ei. Membrii echipajului spuneau că nu trecuseră niciodată printr-o astfel de furtună, ceea ce era adevărat, deoarece, cunoscând până în cele mai mici amănunte fluviile, capurile şi porturile din regiune, Jasper şi-ar fi dus cuterul spre mal cu mult timp înainte de izbucnirea furtunii şi l-ar fi pus în siguranţă, ancorându-l într-un loc lipsit de primejdie, însă Cap nu voia să ceară sfatul tânărului marinar, care se afla mereu sub punte şi se hotărî să se comporte ca şi cum ar naviga în largul oceanului.

La ora unu dimineaţa, trinchetinul de vreme rea fu din nou fixat pe bordul cuterului, capul velei principale coborât şi cuterul ajunse iar cu vântul în spate. Deşi velatura încă în funcţiune se redusese la nişte pânze înguste, mica ambarcaţiune se dovedi demnă de numele pe care-l purta. Fiindcă, timp de opt ore alergă cu iuţeala unui pescăruş care descrie cercuri largi în jurul navei în timp de furtună,

dând impresia că se teme să nu se prăbuşească în clocotul înverşunat al lacului. Zorii zilei aduseră puţine schimbări; în afară de cercul îngust al cerului înceţoşat de burniţă şi apă, descris mai înainte, înăuntrul căruia elementele răzvrătite creaseră un haos, nu se mai zărea nimic. În vremea asta, echipajul şi pasagerii, de nevoie, stăteau cu mâinile în sân. Jasper şi pilotul nu se mişcau din cabina lor, dar abia se potoli tangajul navei, că toţi ceilalţi se urcară pe punte. Luară dejunul în tăcere, uitându-se unul la altul, parcă întrebându-se din ochi, fără o vorbă, cum se va sfârşi lupta împotriva stihiilor. Totuşi, Cap nu-şi pierdu firea nici măcar o clipă şi pe măsură ce furtuna se înteţea, cerându-i să dea dovadă de o cât mai mare pricepere profesională şi de curaj, chipul lui se lumina, mersul îi era mai sigur şi toată atitudinea sa mai dârză. Stătea în picioare, la proră, cu braţele încrucişate pe piept, legănându-se după obiceiul marinarilor, în timp ce urmărea cum se spărgeau crestele valurilor, alunecând în spatele cuterului cu o viteză atât de mare, de parc-ar fi făcut parte din burniţa purtată fără odihnă de suflarea vântului. În clipa aceasta sublimă, unul din oamenii echipajului scoase pe neaşteptate strigătul: „O corabie!”. Lacul Ontario părea atât de pustiu şi sălbatic, încât nimeni nu se aştepta să întâlnească o navă. *Scud* după părerea celor de pe bordul lui, se asemăna cu un călător care străbate singur o pădure şi întâlnirea cu o altă navă se asemăna cu întâlnirea dintre doi vânători solitari, sub bolta imensă de frunze, ce acoperea pe vremea aceea nenumărate milioane de acri de pe continentul american. Furtuna sporea şi ea romantismul acestei întâlniri aproape supranaturale. Numai Cap urmări această scenă cu ochii lui pricepuţi şi simţi la un moment dat cum nervii săi de oţel tresar zdruncinaţi de ciudăţenia acestei scene.

Nava străină se găsea la o lungime de două cabluri înaintea cuterului, primind vântul de-a curmezişul prorei şi urmând o rută care făcea probabilă trecerea cuterului la o distanţă de numai câţiva iarzi. Era o corabie şi, după câte se putea deosebi prin văzduhul învăluit în ceaţă şi în plină furtună, nici chiar ochiul cel mai priceput n-ar fi putut

descoperi vreo imperfecţiune în construcţia sau echipamentul ei. Singurele vele pe care le ridicase erau marele gabier şi două mici trinchetine de vreme rea, unul la prora şi altul la pupa. Totuşi, vântul bătea atât de tare, încât ori de câte ori carcasa ei nu era ridicată de puterea vreunui val din partea nebătută de vânt, aproape că o culca pe un flanc. Vergele erau toate la locul lor şi după modul cum brăzda apa cu o viteză de vreo patru noduri pe oră, corabia părea că pluteşte, ştiind să folosească vântul şi pânzele.

— Băiatul de la cârma vasului ăsta îşi cunoaşte desigur foarte bine poziţia – zise Cap, în vreme ce cuterul înainta spre nava străină cu o viteză aproape egală cu a uraganului – fiindcă se îndreaptă cu iuţeală spre sud, unde nădăjduieşte să ancoreze sau să dea de vreun port. Niciun om întreg n-ar alerga în felul acesta, afară numai dacă n-ar fi mânat de stihii, ca noi, care nu prea ştim încotro mergem.

— Grozavă cursă am făcut, căpitane! răspunse omul cu care vorbise Cap. Asta-i nava regelui Franţei, Lee-my-calm[16] şi se îndreaptă spre Niagara, unde se află o garnizoană şi un port francez. Oho! Ce cursă straşnică am mai tras!

— De n-ar avea parte de noroc! Se poartă ca un francez: de îndată ce vede un pavilion englez, se ascunde într-un port.

— Ar fi fost tare bine de noi să-l fi putut urma – continuă omul, dând din cap – fiindcă vom intra curând într-un golf de la capătul lacului şi numai Dumnezeu ştie dacă vom mai putea ieşi de acolo.

— Ptiu, omule, ptiu! Suntem destul de siguri în larg, având sub picioarele noastre carcasa bună a unei nave de construcţie engleză. Noi nu suntem „Johnny-crapauds”[17], ca să ne ascundem după vreun promontoriu sau într-un fort din cauza unei rafale de vânt. Atenţie la cârmă, timonier!

Se apropia clipa în care cele două nave se vor încrucişa. *Scud* înainta drept spre prora bastimentului francez şi cele

[16] Le Montcalm în franceză, pronunţarea fiind asemănătoare.
[17] Brotăcei – poreclă dată de marinarii englezi, marinarilor francezi.

două nave se aflau la vreo sută de iarzi distanţă una de alta; în clipa aceea spaţiul de trecere nu părea îndestulător.

— Bara la babord – strigă Cap – bara la babord şi treci pe la pupa bastimentului!

Echipajul francez se adunase pe punte. În partea de unde bătea vântul şi câteva muschete se îndreptară spre englezi, parcă ordonând cuterului să se ferească din calea lor. Unii gesticulau. Însă furtuna era prea năprasnică şi ameninţătoare ca să deschidă o luptă.

Apa se scurgea de pe gurile a două sau trei tunuri uşoare de pe bordul navei franceze, dar nimeni nu se gândea să tragă cu ele pe o astfel de furtună. Coastele negre şi strălucitoare ale navei răsărind din valuri apăreau posomorâte, iar vântul hăuia prin cordajul său, şuierând în miile de note pe care le poate emite un vas; strigătele şi cuvintele de salut scoase de francezi în mod spontan nu au fost înţelese.

— Lasă-i să strige pân-or răguşi – bombăni Cap. Asta nu-i vreme de şoptit secrete la ureche. Bara la babord, timonier, la babord!

Timonierul execută ordinul şi valul următor îl împinse pe *Scud* atât de aproape de nava franceză, încât chiar şi bătrânul marinar făcu un pas înapoi, aşteptându-se ca la următorul salt înainte să intre cu prora cuterului în bordajul bastimentului străin. Dar nu se întâmplă aşa. Ridicându-se din poziţia sa mai joasă pe care o luase ca o panteră gata de săritură, cuterul se năpusti înainte şi în clipa următoare trecu pe lângă pupa navei duşmane, cu cele două vergi ale ambarcaţiunilor gata-gata să se atingă.

Tânărul francez care comanda nava *Montcalm* alergă la pupa şi, cu politeţea caracteristică ce te face să ierţi cele mai necugetate acte ale compatrioţilor săi, îşi scoase chipiul şi salută zâmbind, în timp ce *Scud* trecea ca o nălucă pe la pupa navei sale. Acest act de politeţe vădea bunul gust şi bonomia franceză, când împrejurările nu permiteau relaţii de altă natură; dar felul acesta de a exterioriza îi scăpa lui Cap, care, potrivit instinctului rasei sale, ridică pumnul, ameninţător, murmurând:

— Ehe! Aveţi un noroc drăcesc că n-am niciun fel de armament la bord, că v-aş fi făcut să vă retrageţi într-un port, ca să vă reparaţi ferestrele cabinelor. Sergent, vor să-şi bată joc de noi!

— A fost un act de politeţe, frate Cap – zise sergentul, lăsând mâna de la chipiu în jos, după ce, împins de mândria sa de soldat, răspunsese la salutul francezilor. A fost un act de politeţe, lucru la care te poţi aştepta oricând de la un francez. Dar ce-a vrut să însemne asta nu ştie nimeni.

— Oricum, nu încape nicio îndoială că s-a aventurat în larg pe o vreme ca asta numai cu un anumit scop ! Ei bine! Să se refugieze în orice port vrea, că noi vom rămâne pe lac, ca adevăraţi şi curajoşi marinari englezi ce suntem!

Vorbele lui sunau a fanfaronadă, fiindcă se uita şi el cu invidie la masa întunecată a corăbiei *Montcalm.* Cu pavilionul fluturând şi cu vergele abia deosebindu-se prin ceaţă, estompându-se treptat şi până la urmă dispărând în burniţă ca umbra unei apariţii ireale. Dac-ar fi îndrăznit, Cap ar fi urmărit bucuros dâra lăsată de bastimentul francez: fiindcă, pentru a spune adevărul, perspectiva unei alte nopţi în mijlocul furtunii cu apele ei învolburate, care bântuiau în jurul lui, nu-l încânta de loc. Totuşi, era stăpânit de o prea mare mândrie profesională, ca să-şi trădeze îngrijorarea şi cei de sub ordinele sale se bizuiau pe cunoştinţele şi priceperea lui cu acea încredere oarbă şi instinctivă, proprie celor ignoranţi.

După câteva ore, întunericul se lăsa din nou. Ca să primejduiască şi mai mult cuterul, uraganul mai potolindu-se, Cap hotărî totuşi să intre iar în bătaia vântului şi cuterul rămase în tot timpul nopţii ca şi mai înainte, desigur în poziţia cea mai favorabilă ca să reziste furtunii şi virând din timp în timp ca să nu se apropie de uscat. Nu este necesar să povestim toate întâmplările din noaptea aceea, asemănătoare cu orice noapte din timpul oricărui alt uragan. Este vorba de tangajul navei, de şuieratul apei, de năvala valurilor, de izbiturile care ameninţau să strivească mica ambarcaţiune când se înfunda în valuri, de urletul neîncetat al vântului şi de o derivă înspăimântătoare.

Aceasta din urmă era primejdia cea mai serioasă, fiindcă, deşi pânzele cuterului suportau bine furtuna, fără să provoace niciun fel de îngrijorare, *Scud* era atât de uşor, încât talazurile înspumate păreau uneori că-l prăvălesc în contra vântului cu o viteză tot atât de mare ca a valurilor.

În cursul nopţii, Cap dormi bine vreo câteva ore în şir. Se crăpa de ziuă, când se simţi apucat de umăr şi, trezindu-se, îl văzu pe prietenul Călăuză lângă el. În timpul uraganului, ghidul nu apăruse decât foarte puţin pe punte, fiindcă modestia lui înnăscută îi spunea că numai marinarii trebuie să se ocupe cu manevrarea navei şi voia să-şi arate încrederea în cei ce conduceau vasul, după cum şi el, la rândul său, cerea aceeaşi încredere faţa de iscusinţa sa de călăuză prin pădure. Dar acum se simţea îndreptăţit să intervină şi o făcu în felul său propriu, natural şi plin de tact.

— Somnu-i dulce, meştere Cap – zise el, de îndată ce acesta deschise ochii şi se dezmetici de-a binelea. Somnu-i dulce, ştiu asta din propria mea experienţă, dar viaţa e şi mai dulce. Uită-te în jurul dumitale şi spune dacă tocmai acesta este momentul ca un comandant să nu stea de veghe.

— Dar ce e, ce e, meştere Călăuză? bombăni Cap, trezindu-se. Şi dumneata ai trecut de partea nemulţumiţilor? Când ne aflam pe uscat, am admirat priceperea cu care treceai fără busolă prin hăţişurile cele mai întunecate ale pădurii, iar acum, când suntem pe apă, blândeţea şi supunerea de care ai dat dovadă mi-au fost tot atât de plăcute ca încrederea pe care o aveai pe atunci în iscusinţa dumitale; nici nu-mi trecea prin gând că ai putea sa-mi faci o astfel de mustrare.

— Eu, meştere Cap, ştiu care mi-e firea şi cred că nu se va potrivi niciodată cu a altuia; dar situaţia se schimbă când e vorba de Mabel Dunham. E drept că şi ea are firea ei, însă nu este atât de aspră ca a noastră, ci delicată şi femeiască, aşa cum se cuvine. Pentru ea vorbesc acum, nu pentru mine.

— Da, da, încep să înţeleg. Fata este bună, valorosul meu

prieten, dar ca fiică a unui soldat şi nepoată a unui marinar, nu ar trebui să se lase impresionată sau să se emoţioneze prea tare din pricina unui uragan. I-a fost teamă?

— Teamă? Câtuşi de puţin! Mabel, deşi femeie, este tăcută şi plină de judecată. Nu a scos o vorbă în legătură cu ceea ce se întâmplă aici; cu toate că sunt convins, meştere Cap, că ar prefera ca Jasper Eau-douce să-şi recapete postul şi toate să fie ca mai înainte. Asta-i firea omenească.

— Fără îndoială! Asta înseamnă să gândeşti ca o fată sau ca cineva din familia Dunham. Oricine este mai bun decât un unchi bătrân şi fiecare ştie mai mult decât un bătrân marinar! Asta-i firea omenească, meştere Călăuză, dar să mă ia dracu' dacă eu sunt omul care să se abată măcar cu un braţ la babord sau la tribord pentru firea unei ştrengăriţe de douăzeci de ani sau, fie vorba între noi, pentru tot ceea ce ar putea scoate la paradă regimentul 55 de infanterie al maiestăţii sale. N-am cutreierat degeaba marea vreme de patruzeci de ani, ca să vin acum pe un iaz de apă dulce să înţeleg firea omenească. Dar grozav de încăpăţânat mai e şi uraganul ăsta! Suflă atât de tare, de parcă Boreas ar fi pus mâna pe foaie... Oho, ia stai, ce văd acolo, în partea opusă vântului? adăugă el, frecându-se la ochi. E uscat, tot atât de adevărat cum mă cheamă Cap; şi e o coastă înaltă!

Călăuză nu răspunse numaidecât, dar, clătinând din cap, urmări, adânc îngrijorat, expresia de nelinişte care se aşternu pe faţa celuilalt.

— Este pământ! Tot atât de sigur pe cât bastimentului ăstuia i se spune *Scud* – continuă Cap. O coastă la adăpost de vânt şi la o distanţă de numai o leghe, cu un şir de faleze naturale, cum nu le întâlneşti decât pe ţărmul de la Long Island!

— Şi asta e bine sau rău? întrebă Călăuză.

— Ha! Bine, rău? Niciuna, nici alta. Nu este de loc bine, iar în privinţa răului, nimic nu trebuie să-l descurajeze pe un marinar. Ai fost vreodată descurajat sau înspăimântat în pădure, prietene?

— N-aş putea spune, nu, n-aş putea; când mă aflu în faţa unei mari primejdii, trebuie s-o privesc cu chibzuinţă, s-o

cunosc şi să încerc să scap de ea; dacă ar fi fost altfel, scalpul meu s-ar fi uscat de mult în wigwam-ul vreunui indian Mingo. Dar pe lacul ăsta eu nu pot descoperi niciun fel de urmă şi mă simt dator să mă supun, deşi ar trebui să nu uităm că pe bord se află o femeie ca Mabel Dunham. Dar iată-l pe tatăl ei venind şi fără îndoială că simţămintele lui îl vor face să vorbească în favoarea fiicei sale.

— Frate Cap – zise sergentul, când ajunse lângă ei – după câte am aflat de la oamenii echipajului de la turela de comandă, situaţia este foarte serioasă. Ei spun că *Scud* nu-şi mai poate folosi pânzele şi că deriva este atât de mare, că într-o oră-două vom eşua. Nădăjduiesc că se înşală, de teamă, nu-i aşa?

Cap nu răspunse; privi doar spre uscat, cu un aer sinistru, apoi studie vântul, plin de furie, de parcă abia se stăpânea să nu se ia la harţă cu el.

— Poate ar fi bine, frate – urmă sergentul – să trimiţi după Jasper şi să-i ceri sfatul în legătură cu ceea ce ar trebui făcut. Aici nu sunt francezi, ca să ne temem de ei. Şi oricum, dacă este cu putinţă, tânărul ne va salva de la înec.

— Da, da, toate circumstanţele astea blestemate sunt de vină! Ei bine, chemaţi-l pe băiatul ăla să vină! Vă asigur că voi scoate adevărul de la el cu întrebări meşteşugite.

De îndată ce pedantul Cap îşi dădu consimţământul, se trimise după Jasper. Tânărul se înfăţişă fără întârziere, cu aerul şi trăsăturile omului adânc umilit, pe care, văzându-le, cei prezenţi îşi închipuiră că se datorează dezamăgirii provocate de mustrare. De cum puse piciorul pe punte, Jasper aruncă de îndată în jurul lui o privire îngrijorată, nerăbdător să afle poziţia cuterului şi descoperi numaidecât primejdiile care-l păşteau. Mai întâi se uită în direcţia vântului, cum obişnuieşte să facă orice marinar; apoi îşi roti privirea pe orizont, până când zări creasta înaltă, la adăpostul vântului, şi-şi dădu seama de întreaga situaţie.

— Am trimis după dumneata, meştere Jasper – zise Cap, încrucişându-şi braţele şi legănându-şi corpul cu demnitatea marinarului care stă la puntea de comandă – ca să ne spui ce e cu portul care se află la adăpost de vânt.

Presupun că nu ne porţi o pică atât de mare, încât să vrei să se înece toţi, mai ales femeile: şi presupun că eşti omul care ne poate ajuta să ducem cuterul într-un loc sigur, până când se sfârşeşte păcătosul ăsta de uragan, nu-i aşa?

— Mi-aş da mai degrabă viaţa, decât să i se întâmple cea mai mică neplăcere lui Mabel Dunham – răspunse tânărul cu însufleţire.

— Ştiam eu! Ştiam eu! strigă Călăuză, dându-i lui Jasper o palmă uşoară pe umăr. Flăcăul ăsta este tot atât de credincios ca cea mai bună busolă care a arătat vreodată o linie de hotar sau care l-a scăpat pe vreun om de un drum greşit! Ar fi păcat de moarte să se creadă altceva!

— Hm! exclamă Cap. Am zis „mai ales femeile”, de parcă ele s-ar afla într-o primejdie mai mare. N-are importanţă, tinere, ne vom înţelege unul cu altul ca doi marinari adevăraţi. Ştii vreun port la adăpost de vânt?

— Niciunul. Există un golf mare la capătul lacului, dar nu-l cunoaşte nimeni şi nu este uşor să intri în el.

— Şi coasta asta la adăpost de vânt din faţa noastră, presupun că n-are cu ce să ne atragă, nu-i aşa?

— De aici la gura Niagarei într-o parte şi la portul Frontenac de partea cealaltă, se întinde o regiune sălbatică. Mi s-a spus că la nord şi la apus, pe o distanţă de o mie de mile, nu se găsesc decât păduri şi prerii.

— Slavă Domnului! Atunci cred că nu dai pe-aici de picior de francez. Dar sălbatici umbla mulţi prin partea locului?

— Indieni găseşti peste tot, cu toate că nu sunt nicăieri prea mulţi. Întâmplător, am putea întâlni un grup pe orice punct de pe ţărm, sau s-ar putea să petrecem luni întregi pe aceste meleaguri fără să zărim niciunul.

— Atunci va trebui să ne încercăm norocul în ceea ce-i priveşte pe mizerabilii ăştia, dar ca să vorbesc deschis, meştere Western, dacă această mică chestiune neplăcută cu francezii nu s-ar fi întâmplat, încotro ai fi îndreptat acum cuterul?

— Sunt un marinar mult mai tânăr decât dumneavoastră, meştere Cap – zise Jasper cu modestie – ca să-mi îngădui să dau un sfat.

— Da, da, ştim toate astea. Într-o împrejurare obişnuită, obiecţia dumitale ar fi valabilă, dar în situaţia de faţă, pe iazul asta cu apă dulce, este cu totul deosebită, nouă şi plină de ciudăţenii; ţinând aşadar seama de toate astea, ar fi potrivit să-i dai un sfat chiar şi propriului dumitale tată. Oricum, vorbeşte şi eu voi aprecia părerile dumitale prin prisma experienţei mele.

— Cred, domnule, că în cel mult două ore, cuterul va trebui să arunce ancora.

— Să ancoreze?! Unde, în larg?!

— Nu. Domnule, ci colo, aproape de uscat.

— Doar nu vrei să spui, meştere Eau-douce, că ai arunca ancora lângă uscat, la adăpost de vânt, când bântuie un uragan?!

— Dac-aş vrea sa-mi salvez nava, tocmai asta aş face, meştere Cap.

— Pfiu! Asta este o concepţie de apă dulce, care se naşte din răzbunare. Ascultă, tinere, eu am fost o vieţuitoare de mare; ca băiat şi apoi ca bărbat, am cutreierat mările timp de patruzeci de ani, dar nu am auzit niciodată vorbindu-se de aşa ceva. Decât să comit o astfel de neghiobie, aş arunca toate instrumentele de ancorare peste bord.

— Aşa facem noi pe lacul acesta – răspunse modest Jasper – când suntem siliţi. Îngăduiţi-mi să spun că dacă am fi primit o instrucţie specială pentru astfel de situaţii, poate că am acţiona mai bine.

— Nici vorbă, ai putea acţiona mai bine. Nu, nu, nimeni nu mă poate hotărî să-mi calc, acţionând astfel, toate principiile mele. Şi n-aş mai îndrăzni să apar niciodată la Sandy Hook dacă m-aş face vinovat de o asemenea ignoranţă. Pe legea mea, Călăuză, aici de faţă, are mai multe cunoştinţe de navigaţie decât dovedeşte recomandarea asta! Poţi să te întorci iar sub punte, meştere Eau-douce.

Jasper se înclină tăcut şi se retrase; totuşi, când coborî scara, cei care-l urmăreau din ochi observară că aruncă din nou o privire lungă şi îngrijorată spre orizont, de unde bătea vântul, după care dispăru, cu îngrijorarea întipărită pe

fiecare trăsătură a chipului său.

CAPITOLUL XVII

Trecuta judecată o mai repetă apoi,
Răspunde la obiecţii găsind cusururi noi.
Se apără afundându-se-n nisipuri mişcătoare.
Disputa încetează numai atunci când moare.

Cowper

Deoarece soţia soldatului era bolnavă şi stătea în pat, când
Jasper se întoarse sub punte – fiindcă, datorită unui act de favoare al sergentului, i se îngăduise să-şi reia locul obişnuit. În partea aceea a navei – o găsi pe Mabel Dunham singură în cabina exterioară. Am socoti-o pe eroina noastră prea simplă dacă am spune că nu-l bănuise de loc pe Jasper după arestarea lui; dar am fi şi nedrepţi faţă de simţămintele ei generoase şi de sensibilitatea sa dacă n-am adăuga că era vorba de o bănuială foarte mică şi trecătoare. Când îl văzu pe
Jasper aşezându-se lângă dânsa, cu faţa întunecată, plină de îngrijorare pentru situaţia navei, din mintea ei se spulberă orice bănuială şi nu-l mai privi pe omul dinaintea sa decât ca pe o victimă a nedreptăţii.

— Prea te laşi copleşit de cele petrecute, Jasper – zise ea cu vioiciune, împinsă de uitarea de sine cu care o tânără îşi trădează totdeauna simţămintele, când e cuprinsă de o pornire puternică şi generoasă. Oricine te cunoaşte nu te-ar crede niciodată vinovat. Călăuză spune că garantează cu viaţa lui pentru tine.

— Şi tu, Mabel – zise tânărul, cu sclipiri de loc în ochi – oare mă socoţi şi tu un trădător ca tatăl tău?

— Scumpul meu tată este soldat şi e silit să se poarte astfel. Fiica lui nu are obligaţii de felul acesta şi te priveşte ca pe omul care i-a adus foarte mari servicii.

— Mabel, eu nu sunt obişnuit să vorbesc cu o fată ca tine

şi nici să-i destăinuiesc cuiva gândurile şi simţămintele mele. N-am avut niciodată o soră şi mama mea a murit pe când eram copil, aşa că nu mă pricep de loc să spun ceea ce ar vrea femeile să audă...

Mabel ar fi dat orice să afle ce se ascundea în dosul acestor ultime cuvinte, pe care Jasper şovăia să le spună, dar stăpânirea pe sine, timiditatea atât de fireşti femeii, o făcură să-şi înăbuşe curiozitatea atât de caracteristică sexului ei. Aşa că aştepta, fără să scoată o vorbă, ca el să-şi lămurească gândurile.

— Vreau să spun, Mabel – urmă tânărul, după o pauză destul de stânjenitoare pentru el – că nu sunt obişnuit cu felul de a fi şi cu părerile unei tinere fete ca tine şi că trebuie să-ţi închipui tot ceea ce aş vrea să adaug.

Mabel avea destulă fantezie ca să-şi închipuie orice, dar sunt idei şi simţăminte pe care o femeie preferă să le audă exprimate limpede, înainte de a se lăsa ea însăşi pradă propriilor ei înclinări; eroina noastră avea de altfel o prea vagă cunoştinţă despre ideile de care Jasper le socotea ca făcând parte din categoria aceea nedeclarată; aşa că, folosind prezenţa de spirit caracteristică femeii, ea prefera să schimbe mai bine subiectul convorbirii decât s-o lase să continue în felul acesta stângaci şi puţin mulţumitor.

— Spune-mi numai un singur lucru, Jasper, am terminat – zise ea, vorbind acum cu tăria plină de încredere nu numai în ea însăşi, ci şi în interlocutorul ei. Nu-i aşa că nu meriţi bănuielile atât de neomenoase care te apasă?

— Nu, Mabel – răspunse Jasper, uitându-se drept în ochii ei albaştri, mari, cu acea sinceritate şi simplitate care spulberă chiar şi cea mai mare neîncredere. Aşa cum cred în îndurarea cerească, nu merit aceste bănuieli.

— O ştiam, aş fi putut să jur! strigă tânăra fată cu înflăcărare. Totuşi, tatăl meu nu vrea să fie nedrept. Asta să nu te îngrijoreze, Jasper.

— Avem acum atât de multe motive de îngrijorare, încât nu prea îmi pasă de asta.

— Jasper!

— Nu vreau să te sperii, Mabel, dar ar fi bine dacă

unchiul tău ar putea fi convins să-şi schimbe ideile după care manevrează cuterul, deşi, fiind mult mai bătrân şi cu mai multă experienţă decât mine, ar putea fi îndreptăţit să aibă mai multă încredere în propria-i judecată decât într-a mea.

— Crezi că suntem în primejdie? întrebă Mabel chiar în clipa în care gândul îi răsări în minte.

— Mă tem că da; cel puţin toţi cei ce cunosc lacul ar socoti că se află în mare primejdie; dar s-ar putea ca un bătrân marinar de ocean să ştie vreun mijloc să scape de pericol.

— Jasper, toţi sunt de părere că, datorită priceperii tale, eşti cel mai potrivit să conduci corabia! Cunoşti şi lacul şi cuterul, aşa că trebuie să fi şi cel mai bun judecător al situaţiei noastre reale.

— Grija pe care ţi-o port, Mabel, mă face să fiu mai temător decât de obicei; dar, ca să vorbesc deschis, cuterul nu poate fi salvat de la un naufragiu în următoarele două sau trei ore decât pe o singură cale, pe care unchiul tău nu vrea s-o accepte. S-ar putea ca până la urmă să nu fie vorba decât de o teamă născută din neştiinţa mea, fiindcă, după câte spune dânsul, Ontario nu este decât un iaz cu apă dulce.

— Dar sunt convinsă că tu nu crezi că există vreo deosebire între Ontario şi mare. Gândeşte-te la scumpul meu tată, Jasper! Gândeşte-te la tine şi la toate vieţile care depind de un cuvânt spus la vreme de tine, ca să-i salvezi!

— Mă gândesc la tine, Mabel, ceea ce e mai mult decât m-aş gândi la toţi ceilalţi adunaţi la un loc – răspunse tânărul, cu o expresie a feţei şi o energie în privire care exprimau mult mai mult decât cuvintele.

Inima fetei bătea cu putere şi pe obrazul ei îmbujorat se aşternu strălucirea unei mulţumiri pline de recunoştinţă, însă primejdia era prea serioasă şi presantă ca să-i dea timp de gânduri mai fericite. Îl privi pe Jasper deschis, cu recunoştinţă în ochi, însă teama o cuprinse imediat din nou, dominând în mod firesc orice alte simţăminte.

— Nu trebuie să îngăduim ca încăpăţânarea unchiului

meu să provoace un dezastru atât de mare. Du-te încă o dată pe punte, Jasper şi roagă-l pe tatăl meu să vină aici, în cabină.

În timp ce tânărul îi satisfăcea rugămintea, fata asculta, cu o spaimă necunoscută până atunci, urletul furtunii şi zgomotul valurilor ce se năpusteau asupra cuterului. Având prin firea ei o excelentă constituţie de marinar – după cum spun pasagerii – nu crezuse până în clipa aceea că se afla în primejdie şi-şi petrecuse timpul, de la începutul uraganului, cu preocupări femeieşti, croşetând, atât cât îi permitea situaţia, dar acum era foarte îngrijorată şi nu-şi amintea să fi fost surprinsă vreodată pe apă de o furtună atât de înverşunată. Sergentul veni numai după câteva minute, care ei i se părură o oră şi coborând scara cu Jasper, o găsi respirând greu, cuprinsă de teamă. Cu repeziciunea cu care cuvintele pot exprima gândul, ea îl informă pe tatăl ei despre părerea lui Jasper în legătură cu situaţia vasului şi-l imploră, dacă o iubea sau îl interesa câtuşi de puţin viaţa sa şi a oamenilor de sub comanda lui, să stăruie pe lângă unchiul ei să încredinţeze din nou comanda cuterului lui Jasper, care era comandantul lui firesc.

— Jasper nu este un trădător, tată – adăugă ea plină de energie – dar presupunând că ar fi, ce motiv ar avea el să ne facă să naufragiem în partea asta îndepărtată a lacului, punându-ne în primejdie viaţa o dată cu a lui? Chezăşuiesc cu viaţa mea pentru credinţa lui.

— Mda, felul tău de a gândi e firesc pentru o tânără fată înspăimântată – răspunse tatăl ei foarte calm – dar dacă un comandant de expediţie ar judeca la fel, ar fi o nechibzuinţă şi nu ar avea nicio scuză. Jasper s-ar putea gândi că riscul de a se îneca într-un naufragiu ar fi absolut compensat de riscul de a scăpa dacă ar putea ajunge la ţărm.

— Sergent Dunham!

— Tată!

Cele două exclamaţii, rostite în acelaşi timp, exprimau simţăminte diferite: a lui Jasper, uimirea; a lui Mabel, mustrarea. Dar bătrânul soldat era prea obişnuit cu un

anume fel de a se purta cu subalternii săi, ca să ţină seama de vreuna din ele. Şi, după câteva clipe de gândire, urmă, ca şi cum niciunul dintre ei nu ar fi scos o vorbă:

— Şi nici cumnatul meu, Cap, nu este omul care să primească îndrumări cum să comande o navă când se află la bordul ei.

— Dar, tată, nici chiar atunci când viaţa noastră, a tuturor, este în cea mai mare primejdie?

— Cu atât mai mult. Să comanzi o navă pe vreme bună nu-i mare lucru; ofiţerul adevărat îşi arată calităţile sale reale numai pe furtună. Probabil că Charles Cap nu se va învoi să părăsească timona numai fiindcă nava e în primejdie. Pe lângă asta, Jasper Eau-douce, el spune că propunerea dumitale dă de bănuit şi aduce mai mult cu un plan de trădare decât cu un sfat înţelept.

— Poate să gândească ce-i place, dar să trimită după pilot şi să-i asculte părerea. Se ştie prea bine că nu l-am văzut pe omul ăsta de ieri seară.

— Mda, ceea ce spui pare cu judecată; bine, s-o facem şi pe asta. Vino cu mine pe punte, pentru ca totul să se petreacă cinstit şi în faţa tuturor.

Jasper se supuse şi Mabel era atât de curioasă la rândul ei să vadă ce se va întâmpla, încât se aventură până în capul scării, unde era destul de apărată de violenţa vântului şi nu putea fi udată. Aici, modestia ei o făcu să se oprească, preocupată cu totul de ceea ce se petrecea.

Pilotul apăru numaidecât şi după expresia plină de îngrijorare care i se aşternu pe faţă de îndată ce puse piciorul pe punte şi aruncă o privire în jurul său, nu mai rămânea nicio îndoială în legătură cu situaţia primejdioasă a navei. E drept că zvonuri privitoare la pericolul prin care trecea cuterul ajunseseră şi sub punte, dar acestea nu arătau nici pe departe mărimea primejdiei. I se îngăduiră câteva minute ca să-şi arunce privirea în jur, apoi fu întrebat ce măsură de prevedere crede el că trebuie luată.

— Cuterul nu poate fi salvat decât dacă aruncăm ancora – răspunse el simplu şi fără şovăire.

— Cum? ! Aici, pe lac?! întrebă Cap, cum îl întrebase mai

înainte şi pe Jasper.

— Nu, nu în locul acesta, ci mai aproape de coastă, chiar la prima linie a stâncilor.

Răspunsul îl făcu pe Cap să nu se mai îndoiască o clipă că era vorba de o înţelegere secretă între Jasper şi pilot, pentru a face cuterul să naufragieze, probabil cu speranţa că ei vor scăpa. Ca urmare, primi părerea pilotului cu aceeaşi indiferenţă cu care o primise şi pe a lui Jasper.

— Îţi spun, frate Dunham – răspunse el mustrărilor sergentului că nu vrea să ţină seamă de coincidenţa părerilor – că niciun marinar cinstit nu ar putea să facă o astfel de propunere. Să arunci ancora aproape de o coastă pe un uragan ca ăsta ar fi un act de nebunie pe care nu aş putea să-l justific niciodată în faţa celor care ne-au asigurat nava, în orice situaţie m-aş afla, câtă vreme voi mai avea un petic de velă sfâşiată; dar să arunci ancora în apropierea stâncilor, asta ar fi culmea nebuniei.

— Maiestatea sa este cel care l-a asigurat pe *Scud,* frate şi eu sunt răspunzător de vieţile de sub comanda mea. Oamenii aceştia cunosc mai bine decât noi lacul Ontario şi deoarece sunt amândoi de aceeaşi părere, trebuie să ne încredem cât de cât în ei.

— Unchiule – izbucni Mabel cu însufleţire, dar, cu un gest, Jasper o făcu pe tânăra fată să se stăpânească.

— Mergem în derivă atât de repede spre stânci – zise tânărul – încât nu mai avem vreme să vorbim prea mult. Într-un fel sau altul, într-o jumătate de oră trebuie să se ia o hotărâre; dar eu îi atrag atenţia meşterului Cap că nici omul cu piciorul cel mai sigur dintre noi nu va mai fi în stare să stea o clipă pe puntea acestei ambarcaţiuni uşoare, dacă ajunge printre stânci. Ba mai mult, chiar mă îndoiesc că nu se va scufunda înainte de a trece a doua linie a stâncilor.

— Şi cum ne-ar putea ajuta aruncarea ancorei? urlă Cap, furios de parcă voia să-l facă pe Jasper răspunzător şi de uragan şi de părerea pe care şi-o susţinea.

— În orice caz, nu ne va face mai rău – răspunse acesta, domol. Îndreptând prora spre larg, vom micşora deriva şi dacă vom fi târâţi printre stânci, o vom face cu cel mai mic

risc posibil. Nădăjduiesc, meştere Cap, că-mi veţi îngădui, mie şi pilotului, să pregătim totul pentru ancorare, fiindcă măsura asta de prevedere ne poate folosi şi nu ne face niciun rău.

— Bine, dacă vreţi, trageţi ateroanele şi pregătiţi ancorele, sunt absolut de acord. Ne găsim într-o situaţie care nu poate fi influenţată prea mult de asemenea pregătiri. Sergent, vino, te rog să-ţi spun un cuvânt.

Cap îl trase pe cumnatul său la o distanţă de unde nu puteau fi auziţi, apoi cu o voce adânc emoţionată îşi deschise inima, dezvăluind situaţia reală în care se aflau.

— Sunt clipe regretabile pentru sărmana Mabel – zise el, cu vocea uşor tremurătoare, suflându-şi nasul. Noi doi, sergent, suntem bătrâni şi obişnuiţi să privim moartea-n faţă, dacă nu chiar să murim într-adevăr. Ocupaţia noastră ne-a întărit pentru astfel de situaţii; dar pe sărmana Mabel, pe fata asta inimoasă şi simţitoare, nădăjduiserăm ca înainte de a-mi suna ceasul s-o văd cu copii, la casa ei. Da, da, în orice călătorie trebuie să te-mpaci şi cu binele şi cu răul şi singurul argument serios pe care un bătrân marinar îl poate aduce împotriva unui astfel de naufragiu ar fi că el i se întâmplă pe iazul ăsta infernal cu apă dulce.

Sergentul Dunham era un om curajos şi-şi dovedise temeritatea în situaţii mult mai înspăimântătoare decât cea prezentă. Dar în toate situaţiile avusese mijloace de apărare împotriva duşmanilor, pe când acum era încolţit de un adversar împotriva căruia nu avea cum să se apere. Soarta lui îl îngrijora cu mult mai puţin decât aceea a fiicei sale, fiindcă, în ceea ce-l privea pe el, îl stăpânea încrederea în sine, care-l părăseşte arareori pe un om viguros, obişnuit să facă fapte demne de luat în seamă în momente de primejdie. Dar în ceea ce o privea pe Mabel, nu vedea niciun mijloc de scăpare şi iubirea părintească îl determina să ia hotărârea că dacă vreunul din ei era sortit să piară, el va pieri o dată cu fiica lui.

— Crezi că primejdia e de neînlăturat? îl întrebă el pe Cap, cu un ton ferm, dar plin de o adâncă emoţie.

— După douăzeci de minute vom fi printre stânci şi, uită-

te singur, sergent, ce posibilitate de salvare ar putea avea chiar şi cel mai zdravăn dintre noi, dacă intră în cazanul ăsta în clocot, la adăpostul vântului!

Într-adevăr, perspectiva era prea puţin încurajatoare. În vremea asta, *Scud* se găsea la o milă de ţărmul spre care uraganul bătea cu o violenţă ce înlătura orice gând de a întinde vreo pânză şi a te îndepărta de coastă. Partea mică a brigantinei, care era în realitate desfăşurată şi servea mai degrabă să susţină prora cuterului mai în bătaia vântului spre a împiedica valurile să se spargă pe puntea lui, zbârnâia sub rafale, de parcă frânghiile solide care ţineau pânzele complicate laolaltă erau în fiecare clipă pe punctul de a se rupe. Nu mai burniţa, însă văzduhul, până la o sută de picioare deasupra lacului, era plin cu aburi strălucitori, asemănători cu o ceaţă sclipitoare, în timp ce sus, soarele strălucea cu putere pe un cer fără nori. Deşi semnul acesta prevestitor fusese observat de Jasper şi anunţase mai dinainte sfârşitul grabnic al uraganului, abia într-o oră sau cel mult două soarta cuterului urma să fie pecetluită. Între cuter şi ţărm, priveliştea era şi mai sălbatică şi mai înspăimântătoare. Stâncile se întindeau pe o distanţă de aproape o jumătate de milă; printre ele, apa era albă şi spumegândă, iar aerul de deasupra lor, plin de aburi şi de o boare atât de groasă, că întuneca uscatul pe care abia-l desluşeai. Se putea totuşi observa că ţărmul era înalt, lucru nu prea obişnuit pentru malurile lacului Ontario şi că-l acoperea mantia verzuie a unei păduri nesfârşite.

În timp ce sergentul şi Cap priveau la această scenă, fără să scoată o vorbă, Jasper şi echipajul său erau foarte activi la prora vasului. De când i se încredinţaseră din nou vechile funcţiuni, tânărul ceruse ajutorul câtorva soldaţi şi, cu cinci şase ajutoare, trecu la săvârşirea a tot ceea ce fusese prea mult amânat. Pe aceste ape înguste, ancorele nu se stivuiesc niciodată pe bord, iar cablurile de manipulare a ancorei stau desfăcute, aşa că Jasper economisi mult din munca necesară pentru ancorare la o navă pe mare. Cele două ancore de la prora fură imediat gata de lansare, lungimea cablurilor fu controlată, apoi toţi porniră să se uite

în jurul lor. Vremea nu arăta nicio schimbare în bine, iar cuterul naviga încet-încet, în derivă; şi în fiecare clipă îţi dădeai tot mai bine seama că n-ar fi putut să meargă niciun pic în direcţia vântului.

După o cercetare îndelungată şi cu mare atenţie a întregului lac, Jasper dădu noi ordine, cu un ton care dovedea cât era de convins că nu mai avea timp de pierdut. Cele două ancore se găseau pe punte, cu saulele încolăcite în jurul lor; capelele interioare ale saulelor înfăşurau coroanele ancorelor şi puteau fi aruncate oricând peste bord în momentul potrivit. Îndată ce termină aceste pregătiri, Jasper îşi schimbă atitudinea. Agitaţia sa plină de îngrijorare fu înlocuită cu o activitate calmă şi organizată. Părăsi partea din faţă a prorei, unde valurile se năpusteau pe punte ori de câte ori ambarcaţiunea plonja în apă şi unde fusese obligat să rămână pentru efectuarea operaţiilor despre care tocmai am vorbit, împreună cu oamenii lui, cu trupul mai tot timpul pe jumătate în apă şi se îndreptă spre partea mai uscată a navei, către pupa. Acolo îl întâlni pe Călăuză, care stătea lângă Mabel şi locotenentul Muir. Cea mai mare parte a celor ce se găseau pe bord, în afară de cei despre care am vorbit în mod special, erau sub punte, unii încercând să se odihnească în culcuşurile lor după eforturile fizice, iar alţii căindu-se, puţin cam târziu, de păcatele lor. Pe bordul cuterului se auziră rugăciuni, poate pentru prima oară de când chila lui fusese înmuiată în apele cristaline ale lacului Ontario.

— Jasper – începu Călăuză – în dimineaţa asta n-am fost de niciun folos, fiindcă, după cum ştii, nu am niciun fel de pricepere în treburile de pe o navă; dar dacă Domnul va vrea ca fiica sergentului să ajungă teafără pe ţărm, cunosc destul de bine pădurea, ca s-o duc nevătămată în garnizoană.

— Dar fortul este foarte departe, Călăuză – spuse Mabel, fiindcă stăteau atât de aproape unii de alţii, că se auzeau cuvintele fiecăruia. Mă tem că niciunul dintre noi nu va ajunge viu la fort.

— Drumul prin pădure nu va fi lipsit de primejdii, Mabel şi

nu vom putea merge în linie dreaptă – răspunse Călăuză – dar ştiu câteva femei care au străbătut regiunea aceasta sălbatică pe căi şi mai rele. Jasper, unul din noi, sau amândoi, trebuie să luăm piroga din scoarţă de copac de pe punte; e singurul mijloc care s-o ajute pe Mabel să treacă printre nişte stânci ca astea.

— Voi face tot ce e omeneşte cu putinţă ca s-o salvez pe Mabel – răspunse Jasper, cu un zâmbet melancolic. Dar nicio fiinţă omenească, dragul meu Călăuză, nu va putea conduce piroga printre stâncile de colo pe un astfel de uragan. Şi, la urma urmei, mai am oarecari nădejdi dacă aruncăm ancora; fiindcă, pe vremuri, am mai salvat o dată cuterul într-o situaţie aproape tot atât de desperată ca aceasta.

— Dacă trebuie să aruncăm ancora, Jasper – interveni sergentul – de ce să n-o facem imediat? Fiecare picior de distanţă pe care-l pierdem navigând în derivă ne-ar servi foarte mult atunci când, probabil, va trebui să urmărim ancorele noastre.

Jasper se apropie de sergent, îi luă mâna şi o strânse cu tărie, copleşit vădit de un simţământ puternic, aproape de nestăpânit.

— Sergent Dunham – zise el, solemn – eşti un om bun, deşi m-ai tratat cu asprime. Îţi iubeşti fiica?

— Mai presus de orice, Eau-douce – răspunse sergentul, cu glas stins.

— Atunci vrei să-i dai ei, să ne dai nouă, tuturor, singura şansă de supravieţuire care ne mai rămâne?

— Dar ce vrei să fac, tinere? Ce am de făcut? Până acum nu am ascultat decât de judecata mea. Ce-mi ceri?

— Să fi de partea mea timp de cinci minute împotriva meşterului Cap şi vom face tot ceea ce e omeneşte cu putinţă să salvăm cuterul.

Sergentul şovăi, fiindcă ţinea prea mult la părerile sale despre disciplină, pentru a contramanda atât de repede hotărârile luate. Pe de altă parte, nu-i plăcea de loc nici să dea impresia că şovăie; şi, pe lângă toate acestea, mai avea şi un adânc respect pentru priceperea marinărească a

cumnatului său. În timp ce mai stătea în cumpănă, Cap plecă de la postul său de lângă timonier, pe care-l mai păstrase o vreme şi se apropie de grup.

— Meştere Eau-douce – zise el, când fu destul de aproape ca să fie auzit – am venit să te întreb dacă ştii vreun loc prin apropiere, unde am putea să lăsăm cuterul să eşueze. A sosit clipa ca, siliţi, să alegem această alternativă tragică.

Momentul acela de nehotărâre din partea lui Cap asigură triumful lui Jasper. Privindu-l pe sergent, tânărul văzu din înclinarea capului acestuia că e de acord cu tot ceea ce-i ceruse şi clipele erau atât de preţioase, încât porni numaidecât la acţiune.

— Să iau eu cârma? îl întrebă el pe Cap. Ca să încerc să ajungă la golfuleţul de colo, adăpostit de vânt?

— Bine, du-te şi ia cârma – zise celălalt, tuşind, ca să-şi dreagă glasul, fiindcă se simţea copleşit de o răspundere care apăsa cu atât mai greu pe umerii săi, cu cât nu se pricepea la navigaţia pe lac. Du-te, Eau-douce, deoarece, ca să fiu sincer, nu văd ce am putea face altceva mai bun. Trebuie să eşuăm sau să ne scufundăm!

Jasper nu mai avu nevoie de nimic altceva; alergă imediat la pupa şi puse mâna pe cârmă. Pilotul căpătase dinainte ordine pentru ceea ce avea de făcut şi, la un semn al tânărului său comandant, singura pânză care fusese menţinută atât de multă vreme fu strânsă şi ea. În aceeaşi clipă, Jasper, chibzuind bine, lăsă cârma în voia vântului, capătul velastraiului fu slăbit în partea dinainte şi cuterul uşor plonjă de îndată şi căzu pe coasta unor valuri, de parcă-şi dădea seama că acum îl comandau mâini cunoscute. Trecură cu bine acest moment primejdios şi în clipa următoare, micul vas porni spre stânci cu o iuţeală care părea că-i va aduce distrugerea imediată. Acum distanţa era atât de mică, încât cinci sau şase minute îi ajunseră lui Jasper pentru tot ceea ce avea nevoie; puse din nou mâna pe cârmă, o propti şi prora se înălţă în direcţia vântului, în ciuda violenţei valurilor, tot atât de graţios, cum îşi schimbă o lebădă direcţia pe un lac cristalin. Un semn din partea lui Jasper provocă o activitate vie la prora şi

ancorele fură aruncate în dreapta şi în stingă cuterului. De forţa înspăimântătoare a curentului îşi dădu acum seama chiar şi Mabel, fiindcă cele două saule se sloboziră tot atât de repede ca nişte odgoane de remorcat. De îndată ce se îndreptară sub o uşoară întindere, cele două ancore fură lăsate în apă şi cablul lor se desfăşură, până la capăt. Nu era o treabă prea grea să fixezi o ambarcaţiune atât de uşor cu ancore bune. De o calitate superioară celor obişnuite; şi în mai puţin de zece minute de când Jasper trecuse la cârmă, cuterul se înălţă cu prora spre larg, cu cele două cabluri de ancoră întinse şi atât de ţepene, ca două bare de fier.

— E rău! E rău, meştere Jasper! striga Cap, înfuriat, când înţelese renghiul care-i fusese jucat. E rău, domnule! Îţi ordon să tai cablurile şi să laşi cuterul să eşueze fără o clipă de întârziere!

Dar nimeni nu părea dispus să-i dea ascultare câtă vreme Eau-douce se dovedea în stare să comande şi echipajul lui i se supunea. Văzând că nimeni din echipaj nu-l ia în seamă, Cap, care credea că se aflau în cea mai mare primejdie, se întoarse furios spre Jasper şi-l trase din nou la răspundere.

— N-ai vrut să mergi spre golfuleţul pe care pretindeai că-l cunoşti! strigă bătrânul marinar, însoţindu-şi vorbele cu injurii pe care socotim că nu este necesar să le repetăm. Dar ai îndreptat vasul spre capul acesta, unde, dacă ne izbim de el, vor pieri toţi până la unul!

— Şi dumneata vrei să tăiem acum cablurile şi să eşuam cu toţii chiar în locul acesta? întrebă Jasper, cu oarecare ironie.

— Aruncaţi o sondă cu plumb peste bord şi verificaţi deriva! urlă din nou Cap către mateloţii din echipaj, care se aflau la prora şi la un semn din partea lui Jasper, care întări ordinul, el fu îndeplinit imediat.

Toţi cei de pe punte se adunară aproape de locul de unde se aruncase sonda, urmărind cu răsuflarea tăiată rezultatul sondajului. Plumbul nu atinse fundul, sfoara lui se întinse şi cam în două minute se putu observa că ambarcaţiunea

derivase cu toată lungimea sa către capul acela. Jasper se întunecă la faţă, fiindcă ştia foarte bine că nimic nu ar putea salva ambarcaţiunea, dacă ar intra în vârtejul format de stâncile care se vedeau apărând şi dispărând din apă, la o lungime de un cablu, în direcţia pupei cuterului.

— Trădătorule! urlă Cap, ameninţându-l cu degetul pe tânărul comandant, restul vorbelor sale fiind înăbuşite de furie. Vei răspunde cu viaţa pentru fapta ta! adăugă el, după o scurtă pauză. Dac-aş fi comandantul acestei expediţii, sergent, l-aş spânzura de îndată de verga asta, ca să nu scape înecându-se!

— Stăpâneşte-te, frate, nu-ţi pierde firea! răspunse sergentul. Te rog foarte mult să m-asculţi. Jasper se pare că a făcut tot ce a fost posibil şi poate că nu ne paşte un rău atât de mare pe cât crezi.

— De ce nu ne-a îndreptat spre golful despre care ne-a vorbit? De ce ne-a adus aici, în bătaia vântului dinspre capul ăsta blestemat şi într-un loc unde lărgimea dintre stânci nu e decât pe jumătatea celei din alte părţi, de parcă se grăbeşte să ne înece pe toţi?

— Am îndreptat nava încoace, tocmai pentru că aici lărgimea dintre stânci este mai mică – răspunse Jasper cu blândeţe, deşi nu putuse rămâne calm faţă de limbajul celuilalt.

— Vrei să-i spui unui bătrân lup de mare ca mine că *Scud* va putea rezista în mijlocul acestor stânci?

— Nu, domnule, cred că se va umple cu apă şi se va duce la fund, dacă va fi îndreptat spre prima lui linie şi sunt convins că dacă intră mai adânc spre ţărm, nu vor ajunge acolo decât resturi din el. Dar eu nădăjduiesc să scap de stâncile astea.

— Având o derivă mare cât lungimea vasului numai într-un minut?

— Ancorele nu şi-au produs încă efectul lor total, dar pe de altă parte, nici nu crea că vor izbuti să ţină nava cu totul la suprafaţă.

— Atunci pe ce te bizui? Crezi că vei putea să amarezi un cuter, la prora şi la pupa numai prin credinţă, speranţă şi

mărinimie?

— Nu, domnule, dar mă bizui pe curentul submarin. Am dus nava spre capul acesta, fiindcă ştiam despre curentul submarin că e mai puternic decât oricând în timp de furtună şi fiindcă putem să ajungem pe aici mult mai aproape de uscat, fără să intrăm printre stânci.

Jasper vorbise cu violenţă, dar fără nicio pică. Vorbele sale produseră asupra lui Cap, vădit o adâncă uluire.

— Un curent submarin! repetă el. Cine dracu a auzit vreodată că un vas nu a naufragiat din cauza unui curent de adâncime!

— Poate că asta nu se întâmplă pe ocean, domnule – răspunse Jasper, cu modestie – dar aici noi am văzut că se poate întâmpla.

— Jasper are dreptate, frate – interveni sergentul. Deşi nu înţeleg prea bine cum se petrec lucrurile, i-am auzit adesea pe marinarii de pe lac vorbind despre aşa ceva. Cred că am face bine să ne bizuim pe Jasper, ca să ne salveze din încercarea asta.

Cap bombăni şi înjură, dar în lipsa altei soluţii, fu silit să consimtă. Apoi Jasper fu întrebat ce înţelege el printr-un curent de adâncime şi acesta îi dădu toate lămuririle. Apa, împinsă către ţărm de uragan, era în mod obligatoriu silită – ca să-şi recapete vechiul nivel – să se întoarcă spre lac prin anumite canale tainice. Fiindcă n-o putea face la suprafaţă, unde vântul şi valurile o împingeau mereu spre ţărm, ea forma dedesubt, în mod necesar, un fel de vârtej, scurgându-se astfel din nou către vechiul ei pat. Curentul acesta de adâncime fusese numit subcurent şi, deoarece avea un efect neîndoios asupra fundului unei nave care disloca un volum de apă asemănător cu al cuterului, Jasper se bizuia pe ajutorul lui ca să nu lase cablurile ancorelor să se rupă. Pe scurt, curenţii de la suprafaţă şi de la adâncime se neutralizau reciproc.

Oricât de simplă şi ingenioasă părea teoria aceasta, nu prea existau dovezi că ar avea vreun rezultat practic. Deriva continua, deşi era mai mică, datorită faptului că ancorele şi saulele care le ţineau o ajutau împotriva

curentului. În sfârşit, omul de la sondă strigă vestea îmbucurătoare că ancorele nu mai trăgeau şi că nava se îndreptase. În clipa aceea, stâncile cele mai apropiate se găseau cam la o sută de picioare de pupa cuterului şi când valurile, retrăgându-se, luau cu ele spuma care le acoperea, păreau şi mai apropiate. Jasper sări la prora navei, aruncă o privire peste părţile laterale şi zâmbi triumfător, arătând plin de însufleţire cablurile de ancoră. În loc să aibă ca mai înainte rigiditatea unor bare de fier, se slăbiseră, făcând o curbă, ceea ce pentru orice marinar însemna fără pic de îndoială, că pe măsură ce valurile veneau, cuterul se înălţa şi se cobora acum o dată cu ele, cu uşurinţa unei nave ce se găseşte într-un curent de flux, puterea vântului fiind atenuată de presiunea opusă a apei.

— Iată curentul de adâncime! exclamă Jasper, încântat, străbătând în fugă, ca să manevreze cârma aşa ca ambarcaţiunea să poată exploata şi mai mult poziţia ancorelor sale. Providenţa ne-a dus chiar deasupra unui subcurent şi primejdia a trecut.

— Da, da, providenţa este un bun marinar – mormăi Cap – şi-i ajută adesea pe ignoranţi să iasă din încurcătură. Curent de suprafaţă sau subcurent. Uraganul s-a potolit şi, din fericire pentru noi, ancorele au găsit un fund bun. Totuşi, îndrăcita asta de apă dulce se manifestă în chip tare ciudat!

Când au noroc, oamenilor arareori le vine să se certe; numai în situaţii grele sunt gata de gâlceavă şi răutăcioşi. Cea mai mare parte dintre cei ce se aflau pe bord erau convinşi că numai priceperea şi cunoştinţele lui Jasper îi salvaseră de la naufragiu şi nu mai luau în seamă părerile şi observaţiile lui Cap.

E drept că se mai scurse o jumătate de oră plină de îndoială şi teamă, în care timp plumbul sondei fu urmărit cu îngrijorare, dar după aceea un simţământ de siguranţă puse stăpânire pe toţi şi oamenii, vlăguiţi de oboseală adormiră, fără să mai viseze moartea pe care o văzuseră atât de aproape.

CAPITOLUL XVIII

Făcută-i toată această fiinţă din lacrimi şi suspine;
Făcută-i ea şi din credinţă şi din îndatoriri.
Precum făcută e din fantezie.
Şi tot făcută e din pasiune şi din mari dorinţe,
Din adoraţie, din datorie şi din obiceiuri.
Din multă umilinţă şi răbdare, ca şi din nerăbdare.
Din puritate, suferinţi şi datine străbune.

Shakespeare

Spre amiază uraganul se potoli, apoi pieri tot atât de brusc precum se stârnise. În mai puţin de două ore încetă şi vântul şi suprafaţa lacului, cu toate că se frământa încă, nu mai era acoperită de spumă lucitoare; iar după alte două ore, lacul, cât se vedea cu ochii, parcă tulburat, dar nu mai era răscolit de violenţa furtunii. Totuşi, valurile se rostogoleau neîncetat spre ţărm şi linia stâncilor se vedea mereu; deşi coama valurilor ce se izbeau de ele nu se mai spărgea înspumată, zbaterea apelor se datora acum doar impulsului primit de la vânt, înainte ca acesta să se fi domolit.

Deoarece nu se putea îndrepta capul navei spre larg, fiindcă valurile erau încă mari, din cauza unei brize uşoare dinspre răsărit, au renunţat de a întinde pânzele în după-amiaza aceea.

Jasper luase din nou comanda cuterului, acum netulburat de nimeni şi era ocupat cu ridicarea ancorelor pe care le scoase din apă una după alta. Cablurile de edec, care susţinuseră ancorele, fură şi ele ridicate şi totul era gata pentru o pornire neîntârziată, de îndată ce vremea ar îngădui-o. Între timp, cei ce nu aveau niciun fel de legătură cu aceste treburi îşi căutară diferite distracţii în măsura îngăduită de împrejurări.

După cum se întâmplă de obicei cu cei ce nu sunt

obişnuiţi să stea închişi pe o navă, Mabel arunca priviri pline de dorinţă spre mal şi după puţină vreme întrebă dacă nu ar fi posibil să debarce. Călăuză se afla în clipa aceea prin preajmă şi o asigură că nimic nu ar fi mai uşor, deoarece aveau o pirogă de punte, care era mijlocul cel mai bun de a naviga pe valurile din apropierea ţărmului. După şovăielile şi îndoielile de rigoare, sergentul, căruia i se ceru părerea, îşi dădu consimţământul şi se făcură pregătirile pentru imediata punere în practică a acestei intenţii.

Grupul care trebuia să debarce era alcătuit din sergentul Dunham, fiica lui şi Călăuză. Obişnuită acum cu piroga, Mabel se aşeză la locul ei, la mijloc, fără nicio teamă. Tatăl său se duse la prora, iar Călăuză rămase la cârmă, în spate. Nu era prea mare nevoie să vâsleşti, fiindcă valurile împingeau luntrea înainte cu atâta putere, încât orice străduinţă de a-i da o anumită direcţie era zadarnică. Pe când se îndreptau spre mal, Mabel se căi de temeritatea ei, dar Călăuză o încurajă, dovedind atâta calm, stăpânire de sine şi tărie sufletească, încât orice femeie ar fi ezitat să-şi mărturisească teama. Eroina noastră nu era laşă şi, dându-şi seama de ineditul situaţiei, pe când aluneca pe valuri, fu cuprinsă de o neaşteptată încântare. Uneori, când barca plutea ca o coajă de nucă pe coama valurilor înspumate, despicând apa ca o rândunică, simţea că-şi pierde răsuflarea, iar apoi se îmbujora şi izbucnea în râs când luntrea era lăsată în urmă de apa strălucitoare care se retrăgea, parcă ruşinată că fusese învinsă în această întrecere îndrăzneaţă. Ea trecu numai câteva minute prin această emoţie, fiindcă, deşi distanţa dintre cuter şi uscat era mai mare de un sfert de milă, aceasta fu parcursă foarte repede.

De îndată ce puse piciorul pe uscat, sergentul îşi sărută fata, plin de dragoste, fiindcă era un soldat prea convins ca să nu se simtă mai bine cu pământul sub picioare decât plutind pe apă şi, luându-şi puşca, îi anunţă că-şi pusese în gând să petreacă o oră în pădure, vânând.

— Călăuză va rămâne lângă tine, fetiţa mea şi fără îndoială că-ţi va povesti câteva din tradiţiile din această

parte a lumii şi unele din aventurile sale cu indienii Mingo.

Vânătorul făgădui, râzând, că va avea grijă de Mabel şi tatăl acesteia se caţără după câteva minute pe o înălţime, dispărând în pădure. Cei doi porniră într-altă direcţie şi urcând la rândul lor un povârniş sterp, ajunseră într-un loc pleşuv de pe promontoriu, de unde li se desfăşura dinaintea ochilor o panoramă întinsă, cu totul deosebită. Mabel se aşeză pe un rest de stâncă prăvălită, pentru ca să se mai odihnească şi să mai răsufle puţin, în timp ce însoţitorul său, asupra căruia evenimentele anterioare păreau să nu fi făcut nicio impresie, rămase lângă dânsa, în picioare, sprijinindu-se, după cum îi era obiceiul şi nu fără o oarecare graţie, de flinta sa lungă. Trecură câteva minute fără ca vreunul dintre ei să scoată vreo vorbă, Mabel fiind cu totul absorbită de priveliştea pe care o admira.

Locul unde se găseau cei doi era destul de ridicat ca să-ţi poţi arunca privirea pe o mare parte a lacului ce se întindea spre nord-est, parcă fără de sfârşit, sclipind sub razele soarelui de după-amiază, totuşi păstrând încă urmele frământării prin care trecuse în timpul ultimei furtuni. Uscatul contura lacul ca un corn uriaş ce se pierdea în depărtări, spre nord şi sud-est. Cât străbătea ochiul, nu se vedea altceva decât pădure şi nici cel mai mic semn de civilizaţie nu întrerupea uniformitatea şi măreţia fără de seamăn a naturii. Uraganul împinsese cuterul dincolo de linia forturilor cu care francezii urmăreau să încercuiască posesiunile engleze din America de Nord; fiindcă, în funcţie de canalele de navigaţie dintre marile lacuri, garnizoanele lor se găseau pe malurile Niagarei, în timp ce eroii noştri ajunseseră la un punct aflat cu multe leghe la apus de această celebră strâmtoare. Cuterul era amarat cu o singură ancoră dincolo de pânza de valuri, asemuindu-se cu o jucărie bine concepută şi executată cu migală, ce părea destinată să fie mai degrabă pusă sub o cupolă de sticlă, decât să se lupte cu stihiile furioase pe care abia le înfruntase, în timp ce piroga, trasă pe plaja îngustă, destul de departe ca să nu fie ajunsă de valurile ce se spărgeau pe uscat, semăna cu o pată de nisip.

— Aici ne aflăm foarte departe de orice aşezare omenească! exclamă Mabel, când, după ce admirase îndelung şi cu luare-aminte priveliştea din jurul ei, particularităţile acesteia impresionară via ei imaginaţie. Asta este într-adevăr o aşa-numită graniţă!

— În apropierea mării şi în jurul marilor oraşe afli privelişti mai frumoase decât asta? întreba Călăuză, cu interesul pe care-l avea totdeauna faţă de un asemenea subiect.

— N-aş putea spune. Acolo ai ocazii mai multe să-ţi aduci aminte de semenii tăi decât aici; dar, poate, mai puţine care să-ţi amintească de Dumnezeu.

— Negreşit, Mabel, asta este şi părerea mea. Ştiu că nu sunt decât un sărman vânător, neinstruit şi ignorant, dar în pădure îl simt pe Dumnezeu nespus de aproape de mine.

— Dar cine s-ar putea îndoi de asta? răspunse Mabel şi, mirată de energia cu care vorbise vânătorul, îşi întoarse privirea de la peisaj spre chipul cu trăsături aspre dar cinstite ale acestuia. Cred că nicăieri nu te poţi simţi mai aproape de Dumnezeu ca într-un astfel de loc, fiindcă prin oraş atenţia omului este atrasă de tot felul de lucruri.

— Spui tot ceea ce aş vrea eu să exprim, Mabel, însă mai clar, făcându-mă să mă ruşinez, de dorinţa mea de a-i face pe alţii să afle ce simt eu în privinţa asta. Am cutreierat acest loc înainte de război, în căutare de blănuri; şi aici am mai fost; nu chiar în locul acesta, fiindcă am acostat mai departe, colo, unde se vede stejarul acela uscat, care se înalţă mai sus de pâlcul de brazi...

— Oare cum de eşti în stare, Călăuză, să-ţi aminteşti de toate aceste amănunte cu atâta siguranţă?

— Acestea sunt străzile, casele, palatele şi bisericile noastre. Cum să nu-mi amintesc de ele! N-aş putea să le uit! O dată m-am înţeles cu Marele-Şarpe să ne întâlnim la amiază, după şase luni, la piciorul unui anumit pin, pe când ne găseam la trei sute de mile depărtare de locul întâlnirii. Copacul acela se afla şi se mai află şi astăzi, dacă nu cumva providenţa l-a trăsnit, în mijlocul unei păduri, la o distanţă de cincizeci de mile de orice aşezare omenească,

însă într-un loc unde se adună foarte mulţi castori.

— Şi v-aţi întâlnit la locul şi ora stabilite?

— Păi, soarele nu răsare şi nu apune? Când am ajuns la copac, Marele-Şarpe se sprijinea de trunchiul lui, cu jambierele rupte şi mocasinii plini de noroi. Indianul Delawar trecuse printr-o mlaştină şi avusese mult de furcă să iasă din ea, însă, după cum soarele răsare dimineaţa deasupra dealurilor din răsărit şi apune seara, lăsându-se după dealurile din apus, tot aşa şi el a ajuns la locul şi timpul potrivite. Să nu te temi niciodată de Chingachgook, nu l-a înşelat nicicând pe vreun prieten, după cum nu a cruţat vreun duşman. E tot atât de punctual şi cu unul şi cu altul.

— Şi acum unde e Marele-Şarpe, de ce nu-i cu noi?

— Urmăreşte pistele indienilor Mingo. Ceea ce ar fi trebuit
să fac şi eu, dacă nu aş fi avut o mare slăbiciune omenească.

— Călăuză, mie mi se pare că nu ai niciun fel de slăbiciune şi eşti mai presus de ele. Niciodată nu am întâlnit vreun om care să mi se pară atât de puţin supus slăbiciunilor firii omeneşti.

— Dacă e vorba de sănătate şi tărie, Mabel, da, aşa este, fiindcă providenţa a fost bună cu mine, deşi cred că viaţa în aer liber, urmăririle, vânătorile îndelungate, hrana pe care o găseşti în pădure, somnul şi o conştiinţă curată pot fi cauza care ţine doctorii la distanţă. Dar, la urma urmei, sunt şi eu om*;* da, îmi dau seama că sunt om ca toţi ceilalţi în privinţa unor anume simţăminte.

Mabel îl privi uimită şi nu am face decât să conturăm mai bine caracterul femeii dacă am adăuga că şi pe chipul ei gingaş se aşternuse de asemenea o curiozitate deschisă, cu toate că limba părea să fie mai rezervată.

— Viaţa asta sălbatică pe care o duci, Călăuză, e atrăgătoare exclamă ca, cu obrajii îmbujoraţi de entuziasm. Descopăr că mă transform repede într-o fată de la graniţă şi încep să iubesc măreaţa tăcere a pădurilor. Acum, oraşele mi se par plictisitoare şi deoarece tatăl meu îşi va

petrece restul zilelor aici, unde a trăit atât de multă vreme, încep să cred că aş fi fericită să rămân cu el şi să nu mă mai întorc la coasta oceanului.

— Pădurile nu sunt nicicând tăcute, Mabel, pentru cei ce le înţeleg graiul. Zile întregi le-am cutreierat singur, fără să simt nevoia vreunui tovarăş; iar în ceea ce priveşte convorbirile, cei care le înţeleg vorba nu au nevoie de cuvântări mai pline de judecată şi mai instructive.

— Cred, Călăuză, că te simţi mai fericit când eşti singur decât când te afli împreună cu alţi oameni.

— Nu asta vreau să spun, nu tocmai asta! Într-o vreme, am crezut că e destul să-l am pe Dumnezeu în pădure şi nu-mi doream decât atât, să mă bucur de bunătatea şi de ocrotirea Lui. Dar în mine s-au născut simţăminte noi şi cred că natura vrea să fie propria ei stăpână. Toate fiinţele de pe pământ îşi găsesc perechea, Mabel şi soarta omului e să facă şi el la fel.

— Şi nu te-ai gândit niciodată să-ţi cauţi o soţie, Călăuză, cu care să-ţi împărţi soarta? întrebă fata cu simplitatea şi nevinovăţia pe care o inimă curată şi spontaneitatea le exprimă cu atâta generozitate şi cu simţământul de afecţiune atât de firesc femeii. Mie mi se pare că nu-ţi lipseşte decât un cămin, la care să te întorci din peregrinările dumitale, pentru ca să fi cu totul fericit. Dacă aş fi bărbat, aş fi încântat să cutreier aceste păduri după bunul plac, sau să navighez pe lacul acesta frumos.

— Te înţeleg, Mabel şi Dumnezeu să te binecuvânteze că te gândeşti la fericirea unor oameni atât de umili ca noi. Da, este adevărat, avem şi noi plăcerile şi aptitudinile noastre, dar am putea fi şi mai fericiţi; da, cred că am putea fi mai fericiţi.

— Mai fericiţi? Şi în ce fel, Călăuză? În aerul acesta curat, cu aceste păduri umbroase şi răcoroase, prin care te poţi plimba, cu lacul acesta splendid, pe care-l poţi privi şi pe care poţi naviga, oamenii ar trebui să fie cu totul fericiţi, în măsura îngăduită de slăbiciunile lor.

— Orice creatură are firea ei, Mabel; bărbaţii o au şi ei pe a lor – răspunse Călăuză, uitându-se la fermecătoarea lui

însoţitoare, ai cărei obraji se îmbujoraseră şi ochii ghidului străluceau de ardoarea simţămintelor răscolite de situaţia neobişnuită în care se afla – toţi bărbaţii trebuie să se supună firii lor. Vezi porumbelul de colo, care s-a lăsat pe mal, pe aceeaşi linie cu castanul prăbuşit?

— Desigur, este singura creatură care se mişcă acum, în afară de noi, pe locurile acestea adâncite în nesfârşită singurătate.

— Nu-i tocmai aşa, Mabel, nu-i tocmai aşa; providenţa nu a dat viaţă creaturilor ca să trăiască singure. Uite-o şi pe tovarăşa lui care tocmai îşi ia zborul. Ea îşi caută hrana în apropierea plajei, dar nu va rămâne multă vreme departe de perechea ei.

— Te înţeleg, Călăuză – zise Mabel, zâmbind cu duioşie, dar tot atât de liniştită de parcă ar fi vorbit cu tatăl ei. Însă un vânător poate să-şi găsească o tovarăşă chiar şi în această regiune sălbatică. După câte ştiu, fetele indienilor sunt afectuoase şi credincioase, fiindcă aşa se poartă şi soţia lui Vârf-de-Săgeată cu el, care umblă mai mult încruntat decât zâmbitor.

— Nu, Mabel, dintr-o astfel de unire nu ar ieşi niciodată ceva bun. Tot ce se aseamănă trebuie să se unească neapărat; chiar şi ţările trebuie să se unească, pentru ca să se ajungă la fericire. Dac-aş găsi într-adevăr o fiinţă ca dumneata, care ar vrea să fie soţia unui vânător şi n-ar dispreţui ignoranţa şi lipsa mea de educaţie, atunci, într-adevăr, toate suferinţele mele din trecut mi s-ar părea ca saltul unei tinere căprioare, iar viitorul ca aurit de razele soarelui!

— O fiinţă ca mine! O fată de vârsta mea şi atât de indiscretă cum sunt eu, ar fi cu greu o tovarăşă potrivită pentru cel mai îndrăzneţ cercetaş şi cel mai îndemânatic vânător de la această graniţă.

— Ah, Mabel, eu cred că nu am făcut decât să îmbunătăţesc firea unui indian piele roşie, altoind-o cu aceea a unui om alb! Reputaţia pe care mi-o recunoşti mi-ar îngădui să găsesc o soţie în orice sat indian.

— Oh, nu, nici vorbă că nu trebuie să te gândeşti să iei

de soţie o fată atât de ignorantă, de frivolă şi vanitoasă cum sunt eu! Mabel ar fi adăugat: „şi atât de tânără”, dar delicateţea ei înnăscută îi stinse cuvintele pe buze.

— Şi de ce nu, Mabel? Dumneata nu cunoşti obiceiurile de aici, de la graniţă, dar cunoşti mai mult decât oricare dintre noi istorioarele hazlii şi obiceiurile de la oraş; în ceea ce priveşte frivolitatea, eu nu ştiu ce înseamnă, dar dacă înseamnă frumuseţe, ah, Doamne! cred că nu este un cusur pentru mine. Nu eşti de loc vanitoasă, după cum îmi dau seama după îngăduinţa cu care asculţi povestirile mele neghioabe despre vânătoare şi urmărirea pistelor; iar în privinţa experienţei, asta vine o dată cu anii. De altfel, sunt convins că oamenii se gândesc prea puţin la toate astea, când pornesc să-şi aleagă femeie.

— Călăuză, desigur că vorbele, privirile dumitale nu înseamnă nimic... glumeşti, nu-i aşa?

— Nimic nu mă bucură mai mult decât să mă aflu în preajma ta, Mabel şi aş dori în noaptea asta mult mai bine decât în ultima săptămână, dacă aş şti că-ţi face plăcere convorbirea noastră ca şi mie.

Nu spun că Mabel Dunham nu crezuse că ar putea să-i placă lui Călăuză. Cu instinctul şi perspicacitatea ei de femeie descoperise asta de mai multă vreme şi poate că se gândise uneori că în stima şi atenţia pe care i le arăta se amesteca puţin şi din afecţiunea pe care bărbaţi nu pot, fără ca să fie grosolani, să n-o arate femeii în anumite ocazii, dar acestei fete vioaie şi sincere nu-i trecuse niciodată prin minte că el s-ar gândi în mod serios s-o ia de soţie. Acum însă în mintea ei răsări o licărire de adevăr, provocată poate mai puţin de vorbele însoţitorului său decât de felul lui de a se purta. Privind cu seriozitate în ochii cinstiţi ai omului din faţa sa, cu trăsăturile feţei înăsprite şi grave, îi vorbi din nou, însă cu o gingăşie care-l atrase pe acest bărbat mai puternic decât cuvintele ei pregătite să respingă.

— Trebuie să ne înţelegem bine – zise ea, plină de sinceritate – atât de bine, încât să nu existe niciun fel de nor între noi. Dumneata eşti prea cinstit şi prea sincer ca să

nu ai dreptul să ţi se răspundă la fel. Fără îndoială că toate astea nu înseamnă nimic şi nu au o altă legătură cu simţămintele dumitale, în afară de prietenia pe care un om cu firea şi înţelepciunea dumitale ar simţi-o pentru o fată ca mine.

— Cred că toate astea sunt cât se poate de fireşti, Mabel şi sunt convins de ceea ce spun; sergentul mi-a mărturisit că a avut simţăminte asemănătoare faţă de mama ta şi cred că am observat şi eu aceleaşi porniri la tinerii pe care i-am călăuzit uneori prin pădure. Da, da, dă-mi voie să-ţi spun că este foarte firesc, din care cauză, lucrurile au venit ca de la sine şi sunt foarte mulţumit.

— Călăuză, cuvintele dumitale mă pun în încurcătură! Vorbeşte mai limpede, sau părăseşte acest subiect pentru totdeauna. Cred că nu… nu poţi să spui… nu vrei să mă faci să înţeleg că… – chiar şi vioaia Mabel se încurcă în vorbă şi tăcu, stânjenită, din cauza pudicităţii ei feciorelnice, înainte de a adăuga ceea ce ar fi vrut atât de mult să spună. Dar, luându-şi inima în dinţi şi hotărâtă să afle totul cât mai curând şi mai limpede, continuă după o clipă de şovăială: Cred, Călăuzit, că nu vrei să mă faci să înţeleg că te-ai gândit serios să mă iei de nevastă!

— Da, mă gândesc, Mabel. Asta este, tocmai asta este şi ai lămurit totul mult mai bine decât mine, care n-aş fi fost în stare s-o fac niciodată, cu purtarea mea de om al pădurii şi cu firea mea de om de graniţă. M-am înţeles cu sergentul în privinţa asta, dacă planul îţi surâde, după cum presupune el, deşi eu mă îndoiesc că aş putea fi pe placul unei fete care ar merita pe soţul cel mai bun din America.

Mabel trecu într-o clipă de la stânjenire la uimire, apoi şi mai repede, de la uimire la mâhnire.

— Tatăl meu? exclamă ca. Scumpul meu tată s-a gândit să fiu soţia dumitale, Călăuză*?*

— Da, Mabel, într-adevăr. Chiar el s-a gândit că asta ar putea să te bucure şi aproape că m-a împins să-mi închipui că lucrul acesta ar putea fi adevărat.

— Dar dumitale, fără îndoială că dumitale puţin îţi pasă dacă această ciudată presupunere s-ar înfăptui sau nu!

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai vorbit despre căsătoria noastră mai mult ca să-i faci plăcere tatălui meu decât din alt motiv; că nu vei suferi de loc, oricare ar fi răspunsul meu, nu-i aşa?

Vânătorul se uită drept în ochii minunaţi ai fetei, ai cărei obraji se îmbujoraseră din cauza înflăcărării şi a noilor sale simţăminte şi nu era cu putinţă să te înşeli asupra admiraţiei care se aşternu pe faţa lui de om cinstit.

— M-am crezut adesea fericit, Mabel, pe când străbăteam pădurea după o vânătoare izbutită, respirând aerul proaspăt al dealurilor, plin de vigoare şi de sănătate, dar acum îmi dau seama că totul a fost doar nerozie şi deşertăciune faţă de încântarea care m-ar cuprinde la gândul că ai o părere mai bună despre mine decât despre cei mai mulţi bărbaţi.

— Fără îndoială, Călăuză! Am o părere într-adevăr mai bună despre dumneata decât despre cei mai mulţi bărbaţi; nu sunt sigură că nu este mai bună decât despre oricare altul, fiindcă fidelitatea, cinstea, naturaleţea, spiritul de dreptate; curajul dumitale nu le-ar mai putea avea nimeni pe acest pământ.

— Ah, Mabel, cuvintele tale sunt prea dulci şi încurajatoare, auzindu-le din gura ta şi s-ar părea că sergentul nu s-a înşelat până la urmă chiar atât de mult pe cât mă temeam.

— Nu, Călăuză, în numele a tot ceea ce este sfânt şi drept, nu trebuie să fie o neînţelegere între noi într-o problemă atât de importantă. Te stimez şi te preţuiesc aproape tot atât de mult ca pe propriul meu tată, dar n-aş putea fi niciodată soţia dumitale, fiindcă…

Schimbarea pe care cuvintele ei o provocară pe chipul însoţitorului său fu atât de neaşteptată şi de mare, încât, atunci când văzu efectul lor, deşi simţea dorinţa irezistibilă de a fi cât mai lămurită, amuţi: teama de a-i pricinui unui om o suferinţă era îndestulătoare ca s-o determine să tacă. O vreme, nu scoaseră o vorbă şi umbra de dezamăgire de pe obrazul aspru al vânătorului crescu, exprimând o durere

atât de crâncenă, că o înspăimântă pe Mabel. Călăuză avu o senzaţie de sufocare atât de puternică, încât îşi duse mâna la gât, ca cineva care încearcă să-şi aline o suferinţă fizică. Degetele lui crispate o uluiră pe tânăra fată, cuprinsă de spaimă.

— Călăuză – adăugă Mabel cu vioiciune, după ce se simţi în stare să-şi stăpânească vocea. Poate că am exagerat, fiindcă asemenea lucruri sunt oricând posibile şi se spune că femeile niciodată nu ştiu prea bine ce vor. Aş vrea să înţelegi că niciodată noi doi nu trebuie să ne gândim unul la altul ca soţ şi soţie.

— Nu mă gândesc şi nu mă voi mai gândi niciodată în felul acesta, Mabel – răspunse el, cu răsuflarea grea, părând să vorbească întocmai ca un om care e pe cale să scape de o apăsare sufocantă. Nu, nu, nu mă voi mai gândi niciodată, nici la tine şi nici la altă femeie în felul acesta.

— Călăuză, dragul meu Călăuză, trebuie să mă înţelegi, bine; să nu atribui cuvintelor mele un înţeles mai adânc decât le-am dat eu, o astfel de căsătorie ar fi lipsită de înţelepciune şi, poate, nefirească.

— Da, nefirească, împotriva naturii, aşa i-am spus şi eu sergentului, însă el n-a voit să m-asculte.

— Oh! Dar este mai rău decât mi-aş fi putut închipui! Dă-mi mâna, scumpul meu Călăuză şi arată-mi că nu mă urăşti! Pentru numele lui Dumnezeu, zâmbeşte-mi, te rog!

— Să te urăsc, Mabel. Să-ţi zâmbesc? Vai de mine!

— Hai, dă-mi mâna, mâna ta îndrăzneaţă, credincioasă şi bărbătească… amândouă mâinile, fiindcă nu mă voi linişti până ce nu mă voi convinge că suntem din nou prieteni şi că n-a fost vorba decât de o neînţelegere.

— Mabel! zise Călăuză – uitându-se drept în ochii generoasei şi îndrăzneţei fete, pe când ea îi ţinea mâinile aspre şi arse de soare cu degetele ei delicate; şi râzând în felul său tăcut şi aparte, cu obrazul chinuit, care nu părea a fi în stare să se prefacă nici chiar când era tulburat de simţăminte atât de contradictorii. Mabel, sergentul s-a înşelat!

Neputându-şi stăpâni simţămintele, lacrimile porniră să-i

curgă şiroaie pe obrajii arşi de soare. Se apucă din nou de gât, cu degetele crispate şi pieptul i se ridică într-un efort suprem, de parcă voia să scape cu orice preţ de o povară.

— Călăuză! Călăuză! strigă Mabel. Orice, dar asta n-o pot suporta, nu – n-o pot suporta! Vorbeşte, zâmbeşte-mi din nou, spune-mi un cuvânt, orice, ca să-mi arăţi că m-ai iertat!

— Sergentul s-a înşelat! exclamă acesta, îngrozind-o pe Mabel cu râsul ce-i izbucni de pe buze în zbuciumul durerii sale, care era un amestec nenatural de uşurare şi chin. O ştiam... o ştiam şi i-am spus-o; da, sergentul s-a înşelat!

— Dar putem fi prieteni, chiar dacă nu suntem soţ şi soţie – continuă Mabel. Fără să prea ştie ce spune, fiind aproape tot atât de tulburată ca şi el – putem fi totdeauna prieteni; vom fi totdeauna.

— Ştiam eu că sergentul se înşală – repetă el, după ce izbuti, în sfârşit, cu mari sforţări, să se stăpânească – fiindcă nu am crezut niciodată că, aşa cum sunt, aş putea fi pe placul unei tinere fete crescute la oraş. Ar fi fost mai bine dacă nu încerca să îmi vâre astfel de idei în cap şi mult mai bine dacă nici tu nu te-ai fi purtat cu atâta atenţie şi prietenie cu mine; da, ar fi fost mult mai bine.

— Dacă aş crede că vreo greşeală a mea a stârnit asemenea speranţe false în inima ta, cu toate că nu am avut niciodată intenţia asta, nu mi-aş ierta-o niciodată; fiindcă, te rog să mă crezi, aş prefera să sufăr eu decât să-ţi pricinuiesc cea mai mică suferinţă.

— Asta e, Mabel, tocmai asta e! Vorbele şi părerile pe care le exprimi cu o voce atât de dulce şi într-un fel neobişnuit pentru mine, aici, în pădure, au săvârşit tot răul, dar acum văd totul clar şi încep să înţeleg mai bine deosebirea dintre noi; mă voi strădui să pun capăt gândurilor şi să mă întorc din nou în pădure, ca să urmăresc vânatul şi duşmanii, după cum am fost obişnuit. Ah, Mabel, de când te-am văzut, am urmărit o pistă greşită!

— Dar acum vei merge pe cea adevărată. Vei uita curând totul şi mă vei privi ca pe o prietenă care-ţi datorează viaţa.

— Poate că asta să fie o purtare potrivită pentru oraşe,

însă mă îndoiesc că e tot atât de firească în pădure. Noi, oamenii din pădure, când descoperim o privelişte frumoasă, nu mai suntem în stare să ne desprindem ochii de ea, sau când sufletul e cuprins de un simţământ cinstit şi potrivit, acestuia îi e foarte greu să se despartă de el.

— Dar eu nu am nimic comun cu o privelişte frumoasă şi iubirea ta nu e un simţământ potrivit pentru tine. Când te vei gândi mai pe îndelete vei uita totul şi-ţi vei da seama că nu sunt de fel potrivită să-ţi fiu soţie.

— Aşa i-am spus şi eu sergentului, dar el m-a contrazis. Ştiam că eşti prea tânără şi prea frumoasă pentru un om de vârstă mijlocie ca mine, care nu a fost prea atrăgător nici în tinereţe; şi apoi firea ta nu se potriveşte cu a mea şi nici cabana unui vânător nu e un loc potrivit pentru o fată care a fost crescută oarecum printre şefi, ca tine. Dacă aş fi mai tânăr şi mai atrăgător, ca, de pildă, Jasper Eau-douce...

— Lasă-l deoparte pe Jasper Eau-douce – îl întrerupse Mabel pe neaşteptate. Să vorbim mai bine de altceva.

— Jasper este un flăcău de preţ, Mabel. Şi mai este şi chipeş – răspunse Călăuză, cu nevinovăţie, uitându-se fix la fată, de parcă se îndoia de judecata ei, când o auzea vorbind cu atâta uşurinţă de prietenul său. Dac-aş fi numai pe jumătate atât de chipeş ca el, teama mea de acum nu ar fi fost atât de mare şi poate că nici atât de întemeiată.

— Să nu vorbim de Jasper Western – repetă Mabel, îmbujorându-se – el poate fi destul de bun când e vorba de un uragan sau de navigaţia pe lac, dar acum nu merită să vorbim despre el.

— În orice caz, e mai bun decât bărbatul care-ţi va fi pesemne, soţ, deşi sergentul spune că asta nu se va întâmpla niciodată. Dar fiindcă a greşit o dată, poate foarte bine să greşească şi a doua oară.

— Şi cine îmi va fi pesemne soţ? Asta mi se pare tot atât de ciudat ca ceea ce s-a petrecut între noi.

— Ştiu că este firesc să-i preferi pe cei cu care te asemeni şi când ţi-ai petrecut multă vreme în preajma soţiilor de ofiţeri, să doreşti să fi la fel ca ele. Dar, Mabel, cred că pot să-ţi vorbesc deschis; ştiu şi nădăjduiesc că

vorbele mele nu te vor îndurera, fiindcă acum înţeleg ce înseamnă să fi dezamăgit în simţăminte de felul acesta şi nu aş vrea să-i pricinuiesc în viitor un asemenea chin nici chiar unui indian Mingo. Dar fericirea nu o găseşti neapărat mai degrabă în aripa frumoasă a unei clădiri decât într-un cort şi, cu toate că locuinţele ofiţerilor par mai atrăgătoare decât celelalte barăci ale regimentului, în ele afli adesea multă nefericire.

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin, Călăuză şi dacă ar trebui să iau o hotărâre în chestiunea aceasta, mai degrabă te-aş urma să-ţi împărtăşesc soarta într-o colibă din pădure, fără să-mi pese că e bună sau rea, decât să intru în locuinţa oricărui ofiţer, cu gândul de a rămâne acolo ca soţie a lui.

— Mabel, dar Lundie crede şi nădăjduieşte altceva!

— Şi ce-mi pasă mie de Lundie? El este maiorul comandant al regimentului 53 şi poate să-şi comande oamenii la dreapta şi la stingă, sau să pornească în marş, după cum îi place, dar nu mă poate sili pe mine să mă căsătoresc cu cel dintâi sau cu cel din urma dintre ofiţerii săi; însă de unde ştii ce vrea Lundie în privinţa asta?

— Din propriile sale cuvinte. Sergentul î-a spus că vrea să mă aibă pe mine de ginere şi maiorul, ca un vechi şi credincios prieten ce-mi este, vorbind cu mine despre asta, mi-a cerut deschis să fiu generos şi să las un ofiţer să te ia de nevastă şi să nu mă străduiesc a te hotărî să-ţi împărţi soarta cu un vânător. Mi-am dat seama ca are dreptate şi m-am gândit bine că s-ar putea să fie aşa, dar când mi-a spus că-l are în vedere pe ofiţerul de intendenţă, nu i-am mai ascultat rugămintea. Nu, nu, eu îl cunosc pe locotenentul Devy Muir foarte bine şi, cu toate că poate să facă din tine o doamnă, nu te va face niciodată fericită, iar el nu va ajunge să fie niciodată un gentleman. Vorbesc în interesul tău, fiindcă văd că sergentul a greşit o dată.

— Tatăl meu a greşit foarte mult dacă a spus sau a făcut ceva care să te îndurereze, Călăuză; am pentru dumneata un respect atât de mare şi simt o prietenie atât de sinceră, încât, dacă n-ar fi vorba… vreau să spun că nimeni nu ar trebui să se teamă că locotenentul Muir ar putea avea cea

mai mică şansă. Aş rămâne mai degrabă aşa cum sunt până-n cea din urmă zi a vieţii mele, decât să ajung o doamnă, căsătorindu-mă cu el.

— Cred ca eşti sinceră, Mabel – răspunse Călăuză cu însufleţire.

— Fără-ndoială, într-o clipă ca asta, despre un astfel de subiect şi mai ales când vorbesc cu dumneata. Nu, locotenentul Muir poate să-şi găsească soţie unde vrea, dar numele meu nu se va afla pe lista sa.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, fiindcă, deşi nu mai am nicio nădejde pentru mine, n-aş putea fi niciodată fericit dacă ai fi soţia ofiţerului de intendenţă. Mă temeam că gradul lui ar putea avea o oarecare valoare pentru tine, da, m-am temut de asta, fiindcă eu îl cunosc. Nu gelozia mă face să vorbesc astfel, ci adevărul, fiindcă ţi-am spus că-l cunosc pe omul acesta. Dacă, dintr-o toană, te-ai gândi la un tânăr ca Jasper
Western, care ar merita, de pildă…

— De ce să vorbim mereu de Jasper, Călăuză? El nu are nicio legătură cu prietenia noastră; hai să vorbim de dumneata şi de felul cum vrei să-ţi petreci iarna.

— Ah, să vorbesc de mine! Nu prea sunt bun de lucruri mari; eu doar la atâta mă pricep: să urmăresc o pistă sau să trag cu carabina, iar în momentul de faţă, de când am descoperit greşeala sergentului, am o valoare şi mai mică. Aşa că, n-are niciun rost să vorbim de mine. Am fost fericit să mă aflu în preajma ta atât de multă vreme şi să-mi mai şi închipui că sergentul avea dreptate, dar acum totul s-a sfârşit. Voi porni pe lac, cu Jasper şi vom avea destulă treabă ca să scap de toate gândurile deşarte.

— Şi vei uita tot ceea ce s-a petrecut aici? Mă vei uita… nu, mă vei uita, Călăuză, şi-ţi vei continua vechile ocupaţii, gândindu-te că nu trebuie ca o fată să-ţi tulbure liniştea sufletească, nu-i aşa?

— Ceea ce n-am ştiut niciodată, Mabel, ştiu acum, că fetele înrâuresc viaţa unui bărbat mai mult decât am crezut vreodată. Înainte de a te fi cunoscut pe tine, niciun copil nou-născut nu dormea mai liniştit ca mine; când puneam

capul pe o rădăcină ori pe o piatră, sau uneori, pe vreo blană oarecare de animal, cădeam numaidecât în somn şi noaptea, visurile mele, dacă le aveam, erau în legătură cu ceea ce făcuserăm în ziua aceea sau cu ceea ce trebuia să fac a doua zi şi dormeam până când trebuia să mă trezesc, iar rândunelele nu puteau fi mai sigure că-şi vor lua zborul la răsăritul soarelui, decât eram eu că mă voi trezi la ora dorită. Toate astea păreau să facă parte din firea mea şi mă puteam bizui pe ea chiar şi în mijlocul unei tabere de indieni Mingo, fiindcă am făcut pe vremuri incursiuni până şi în satele acestor nemernici.

— Şi toate acestea le vei regăsi, Călăuză, fiindcă un om atât de drept şi de sincer nu-şi va irosi fericirea pentru o închipuire. Vei visa iar despre vânătorile dumitale, despre cerbii pe care i-ai ucis şi despre castorii pe care i-ai prins.

— Vai, Mabel, nu-mi mai pasă de niciun vis legat de viaţa mea! Înainte de a te fi întâlnit, simţeam un fel de plăcere să-mi închipui că urmăresc câinii de vânătoare şi descopăr o pistă a irochezilor, sau că plănuiam o ambuscadă şi mă găseam într-o încăierare; toate astea îmi dădeau un simţământ de mulţumire, potrivit cu înclinările mele. Dar acum, de când te-am cunoscut pe tine, ele şi-au pierdut farmecul. Acum nu mai visez, nimic atât de neomenos; în ultima noapte pe care am petrecut-o în garnizoană, am visat că aveam o cabană într-un crâng de arţari şi la picioarele fiecărui arţar se găsea o Mabel Dunham; iar păsările din copaci cântau balade în locul cântului hărăzit lor de natură şi atât de frumos, că şi cerbii se opreau să le asculte. Am încercat să împuşc un fazan, dar Ucigătoarea-de-cerbi n-a luat foc şi fazanul mi-a râs în nas, tot atât de plăcut ca o tânără fată, care râde, plină de veselie; apoi a fugit, sărind şi, întorcându-se din când în când, se uita dacă-l urmăresc.

— Să nu mai vorbim de toate astea. Călăuză, să nu mai vorbim de ele! zise Mabel, ştergându-şi lacrimile, fiindcă omul acesta oţelit, de pădure, îşi dezvăluia atât de sincer adâncimea simţămintelor lui, încât era prea mult pentru inima ei generoasă. Acum hai să-l căutăm pe tatăl meu; nu

poate fi departe. Doar i-am auzit flinta prin apropiere.

— Sergentul s-a înşelat. Da. S-a înşelat; zadarnic ai încerca să împerechezi turtureaua cu lupul.

— Iată-l pe tatăl meu venind – îl întrerupse Mabel – hai să facem impresia unor oameni fericiţi şi veseli, dragă Călăuză. După cum ar trebui să pară nişte prieteni buni şi să ne păstrăm tainele pentru noi.

Tăcură o vreme; se auziră paşii sergentului călcând pe crengi uscate, apoi apăru şi el din pădure, pe o înălţime din apropiere. Când ajunse într-un loc mai deschis, bătrânul soldat îi cercetă cu privirea pe fiica lui şi pe însoţitorul ei şi zise, plin de voioşie:

— Mabel, copila mea, eşti tânără şi iute de picior; du-te şi caută pasărea pe care am doborât-o în puieţii de colo, de pe mal şi fiindcă Jasper ne face semne anunţându-ne că va întinde pânzele, nu te mai întoarce aici, o să ne întâlnim după câteva minute pe plajă.

Mabel ascultă şi coborî povârnişul cu pasul uşor al tinereţii şi frumuseţii. Dar, în ciuda sprintenelii sale, îi era inima grea şi când pădurea o ascunse de privirile celor doi, se aşeză la rădăcina unui copac şi plânse cu hohote.

Sergentul o urmări cu mândrie părintească în ochi, până ce dispăru, apoi se întoarse către însoţitorul lui, zâmbindu-i cu toată bunăvoinţa şi familiaritatea pe care i le îngăduia felul său de a se manifesta cu oamenii,

— Are sprinteneala şi supleţea mamei sale, prietene, altoită oarecum cu forţa tatălui său – zise el. Mama ei nu era chiar aşa de frumoasă, după câte îmi dau seama; dar bărbaţii şi femeile din familia Dunham au avut întotdeauna un chip arătos. Ei bine, Călăuză, sunt convins că n-ai lăsat să-ţi scape prilejul şi i-ai vorbit fetei deschis, nu-i aşa? Femeilor le place sinceritatea în chestiunile astea.

— Până la urma, cred că mă voi înţelege cu Mabel, sergent – răspunse celălalt, uitându-se într-altă parte, ca să se ferească de privirea prietenului său.

— Cu atât mai bine. Unii oameni cred că puţină şovăială şi nesiguranţă fac ca dragostea să fie mai atrăgătoare, însă eu fac parte dintre aceia care cred că cu cât vorbeşti mai

răspicat, eşti cu atât mai bine înţeles. Mabel s-a arătat uimită?

— Mă tem că da, sergent; cred că a fost luată prin surprindere, da...

— Bine, bine, surprizele în iubire sunt ca ambuscadele în război şi tot pe atât de legitime, cu toate că nu este la fel de uşor să spui când este surprinsă o femeie, cum o poţi spune când acelaşi lucru i se întâmpla unui duşman. Mabel n-a încercat să se eschiveze, credinciosul meu prieten, nu-i aşa?

— Nu, sergent. N-a încercat să se eschiveze, asta ţi-o pot spune pe conştiinţa mea.

— Dar nădăjduiesc că nu s-a arătat, totuşi, nici prea nerăbdătoare! Mama ei a fost rezervată şi a făcut fasoane o lună întreagă, însă până la urmă, sinceritatea e o recomandare atât pentru un bărbat, cât şi pentru o femeie.

— Asta este, aşa este şi înţelepciunea e la fel.

— Nu trebuie să te aştepţi la prea multă judecată din partea unei fete de douăzeci de ani, dar o va dobândi o dată cu experienţa. Dacă eu sau tu am greşi, de pildă, greşeala nu ar putea fi trecută uşor cu vederea, însă la o fată de vârsta ei nu trebuie să te străduieşti să înghiţi un ţânţar, de teamă să nu înghiţi o cămilă.

În timp ce sergentul vorbea astfel, dezvăluindu-şi gândurile, expresia feţei lui Călăuză era agitată, cu toate că îşi redobândise în parte stoicismul său obişnuit, care alcătuia temelia firii sale, datorită, probabil, convieţuirii îndelungate cu indienii. El îşi ridica şi-şi cobora privirea şi la un moment dat trăsăturile sale aspre te-ar fi putut face să crezi, din cauza unei străluciri trecătoare, că va izbucni în râsul său atât de specific; însă chiar dacă un simţământ de veselie ar fi existat în realitate, el pieri de îndată, înlocuit de o privire înrudită cu spaima. Această neobişnuită împletire a unei dureri adânci cu voioşia simplă şi firească o uimise foarte mult pe Mabel; în timpul convorbirii de mai sus, fusese de nenumărate ori pe punctul de a crede că ea nu-l impresionase decât foarte puţin pe Călăuză, când îl vedea lăsându-se târât cu o simplitate aproape

copilărească de simţăminte de voioşie şi fericire, impresie pe care o înlăturase, totuşi, curând descoperind emoţiile atât de chinuitoare şi de adânci care păreau că-i sfâşie sufletul cinstit. Într-adevăr Călăuză era în această privinţă aproape un copil; lipsit de orice experienţă în felul de a se comporta cu oamenii, el nu ştia să-şi ascundă un gând, oricare ar fi fost el şi primea şi reflecta orice emoţie cu simplitatea şi promptitudinea caracteristice primei perioade a vieţii, deoarece un copil nu poate să-şi ofere imaginaţia uşor adaptabilă unei impresii trecătoare cu mai multă uşurinţă decât o făcea acest bărbat atât de simplu în toate simţămintele sale, oricât de dârz, de stoic, de plin de bărbăţie şi de sever era el în îndeletnicirile sale obişnuite.

— Ai dreptate, sergent – răspunse Călăuză. O greşeală din partea unui om ca dumneata e o problemă mai serioasă.

— Până la urmă, vei descoperi că Mabel este sinceră; cinstită, dar trebuie să-i dai puţin răgaz.

— Oh, sergent!

— Un om cu meritele tale ar impresiona şi o stâncă; aşa că, dă-i puţin răgaz, Călăuză.

— Sergent Dunham, noi suntem vechi camarazi de campanie, adică ai campaniilor petrecute aici, în pădurea sălbatică şi ne-am adus unul altuia atâtea servicii, că ne putem îngădui să vorbim deschis. Ce te-a făcut să crezi că unei fete ca Mabel ar putea să-i placă un om primitiv ca mine?

— Ce m-a făcut să cred? Dar am o mulţime de motive şi încă bine întemeiate, prietene. Actele tale de mărinimie, poate şi campaniile pe care le-ai amintit; mai mult, eşti camaradul meu, cu jurământ şi un om încercat.

— Toate astea sună foarte frumos când e vorba să fie auzite de mine şi de dumneata, dar nu au acelaşi efect asupra gingaşei dumitale fete. Ea ar putea să creadă că aceste campanii de care vorbeşti au distrus şi chipul cât de cât atrăgător pe care poate că l-am avut în tinereţea mea şi nu sunt de loc sigur că faptul de a fi bun prieten al tatălui ei ar putea fi o calitate atât de mare încât s-o hotărască pe o

tânără să aibă o afecţiune deosebită pentru un pretendent. Mai spun o dată, sergent, cei ce se aseamănă se adună şi înclinaţiile mele nu sunt pe măsura lui Mabel.

— Astea sunt câteva din cunoscutele tale scrupule pline de modestie, Călăuză, dar cu ele nu vei câştiga prea mult în ochii fetei. Femeile nu contează pe oamenii lipsiţi de încredere şi-i preferă pe cei care se bizuie pe forţele lor. Modestia joacă un mare rol la un recrut, asta ţi-o garantez eu, sau la un tânăr aspirant abia înrolat, fiindcă-l împiedică de a-i zeflemisi pe subofiţeri înainte de a şti care sunt lucrurile pe care le poate lua în derâdere; nu sunt sigur că modestia nu ar fi recomandabilă pentru un ofiţer de administraţie sau pentru un pastor, dar e foarte rea când pune stăpânire pe un soldat adevărat sau pe un îndrăgostit. Trebuie să ai de-a face cât mai puţin cu ea, dacă vrei să câştigi inima unei femei. În ceea ce priveşte părerea că cei ce se aseamănă se adună, ea nu are niciun fel de legătură cu astfel de probleme, fiindcă dacă ar fi adevărată, femeile s-ar iubi între ele şi bărbaţii la fel. Nu, nu, cei ce se aseamănă nu se adună (sergentul părea în domeniul acesta un învăţăcel) şi nu trebuie să te temi câtuşi de puţin de Mabel în privinţa asta. Uite-l, de pildă, pe locotenentul Muir. A avut până acum cinci neveste, după câte se spune şi nu descoperi la el mai multă modestie decât a unei pisici cu nouă cozi[18].

— Locotenentul Muir nu va fi niciodată soţul lui Mabel Dunham, oricât de mult ar vrea să se împăuneze.

— Spui o vorbă cu temei, Călăuză, fiindcă hotărârea mea e ca tu să fi ginerele meu. Dacă aş fi fost şi eu ofiţer, poate că domnul Muir ar fi avut o oarecare şansă, dar timpul a închis uşa între copila mea şi el şi nu înţeleg s-o deschid chiar de-ar fi vorba de uşa unui pavilion ofiţeresc.

— Sergent, Mabel trebuie lăsată să-şi urmeze înclinările sale; e tânără şi are inima liberă şi să mă ferească Dumnezeu să-i împovărez chiar şi numai cu o pană sufletul plin de voioşie şi să răpesc măcar o singură notă de fericire

[18] Nume dat unui bici cu nouă cozi având fiecare câte trei noduri, bici folosit pe vremuri în închisorile engleze.

din râsul ei.

— Ai vorbit deschis cu fata? îl întrebă sergentul, grăbit şi cu o oarecare asprime.

Călăuză era prea cinstit ca să nu răspundă afirmativ la întrebarea sergentului, dar şi prea corect ca s-o trădeze pe Mabel şi s-o expună mustrărilor unui părinte pe care-l ştia aspru când se înfuria.

— Ne-am deschis inimile şi, deşi în inima ei poate privi oricine vrea, am găsit prea puţin acolo, sergent, care să mă facă să am o mai bună părere despre mine.

— Dar cred ca n-a îndrăznit să te refuze, să refuze pe cel mai bun prieten al tatălui ei, nu-i aşa?

Călăuză îşi întoarse capul într-o parte, ca să-şi ascundă expresia de durere pe care ştia că o are întipărită pe faţă şi continuă, cu tonul lui obişnuit, calm şi stăpânit:

— Mabel este prea politicoasă ca să refuze ceva sau să-i spună un cuvânt aspru chiar şi unui câine. De altfel, nu i-am pus întrebarea aşa încât să poată să mă refuze direct, sergent.

— Şi te aştepţi ca fiica mea să-ţi sară de gât înainte de a şti ce gânduri ai? Dac-ar fi făcut asta, n-ar mai fi fost fiica maică-si şi m-aş îndoi şi eu că ar fi fata mea. Cei din familia Dunham preferă vorbele deschise, dar nu sunt gata să sară de gâtul altora. Lasă-mă să conduc eu acţiunea în numele tău, Călăuză şi nu vom mai pierde vremea fără rost. Voi vorbi cu fiica mea chiar în seara asta şi o voi face în numele tău, ca fiind primul interesat.

— Nu, nu, sergent! Lasă chestiunea asta în seama lui Mabel şi a mea şi cred că până la urmă ne vom înţelege. Tinerele fete sunt ca nişte pasări speriate, nu le place nici să fie prea mult mânate din urmă, nici să li se vorbească prea aspru. Lasă totul pe seama mea şi a lui Mabel.

— Sunt de acord, cu o singură condiţie, prietene, să-mi făgăduieşti pe cuvântul tău de cercetaş că la primul prilej potrivit vei vorbi cu Mabel deschis şi fără ocolişuri.

— Bine, sergent, aşa voi face, dar numai dacă mă asiguri că nu te vei amesteca în treaba asta. Da, îţi făgăduiesc s-o întreb pe Mabel dacă vrea să mă ia de bărbat, chiar de-ar fi

să-mi râdă în nas.

Dunham promise din toată inima, fiind absolut convins că un om atât de valoros şi respectat de el trebuie să fie neapărat acceptat de fata lui. El se căsătorise cu o femeie mult mai tânără decât dânsul şi deosebirea de vârstă dintre fiica lui şi Călăuză nu i se părea a fi un motiv de împotrivire. Mabel primise o educaţie mult superioară lui şi el nu-şi dădea seama de diferenţa care exista în realitate între părinte şi fiică în această privinţă; fiindcă una din caracteristicile cele mai neplăcute ale relaţiilor dintre cunoştinţe şi ignoranţă, dintre gust şi simplitate, dintre rafinament şi vulgaritate este faptul că cele mai înalte calităţi sunt adesea supuse, datorită împrejurărilor, aprecierii celor ce nu sunt în măsură s-o facă. Aşa că sergentul Dunham nu era câtuşi de puţin calificat să aprecieze gusturile soţiei sale sau să-şi formeze o părere probabilă despre înclinările fetei sale, determinate, în general, de cele mai multe ori de impulsuri şi pasiune decât de raţiune. Totuşi, sergentul, ca un soldat demn ce era, nu se înşela prea mult când aprecia şansele lui Călăuză, cum s-ar putea crede în primul moment.

Cunoscând foarte bine toate calităţile demne de stimă ale lui Călăuză: devotamentul său, cinstea, curajul, dăruirea de sine, dispreţul faţă de orice interes, nu era cu totul iraţional de a presupune că astfel de calităţi ar face o impresie adâncă asupra oricărei femei, când are prilejul de a le cunoaşte; şi greşeala cea mai mare a sergentului era că-şi închipuia despre fiica lui că ar putea să afle, cum s-ar spune, intuitiv, tot ceea ce el aflase de-a lungul unor ani îndelungaţi de viaţă laolaltă şi de aventură cu prietenul său.

Călăuză şi prietenul său îşi continuară convorbirea, coborând dealul spre malul lacului. Sergentul se străduia să-l convingă pe ghidul nostru că numai din cauza neîncrederii în sine nu izbândea pe deplin în acţiunea lui pe lângă Mabel şi că trebuie să persevereze, ca să-şi atingă ţelul. Însă Călăuză era prea modest din fire şi fusese prea descurajat de fată în timpul întrevederii lor, deşi foarte delicat, ca să mai creadă în ceea ce auzea; în ciuda celor

spuse, ascultând argumentele aparent plauzibile ale sergentului, îi plăcea să-şi închipuie că fata ar putea să fie totuşi a lui şi cititorul nu trebuie să fie prea surprins aflând ca omul acesta fără niciun ascunziş nu mai privea purtarea de mai înainte a lui Mabel chiar în lumina în care fusese înclinat s-o privească până atunci. E drept că nu credea tot ceea ce-i spunea sergentul, dar începuse a se gândi că poate numai timiditatea şi necunoaşterea propriilor sale sentimente o făcuseră pe fată să-l respingă cu atâta hotărâre.

— Ofiţerul de intendenţă nu e pe placul lui Mabel – zise Călăuză, răspunzând la una din observaţiile interlocutorului său. Ea nu-l va privi niciodată decât ca pe un bărbat care a mai avut patru sau cinci soţii.

— Ceea ce e mai mult decât i se cuvenea. Cred că un om se poate căsători de două ori, fără să jignească prea mult decenţa şi morala, dar chiar de patru ori, e un lucru de neiertat.

— Eu aş crede că şi a te căsători o singură dată e ceea ce meşterul Cap numeşte o circumstanţă! zise Călăuză, râzând în felul său liniştit, fiindcă spiritul lui îşi recâştigase o parte din stăpânirea de sine.

— Fără îndoială, prietene, fără îndoială, ba este chiar o circumstanţă solemnă. Dacă n-ar fi vorba ca Mabel să fie soţia ta, te-aş sfătui să rămâi burlac. Dar iat-o! Sst! Discreţia este cuvântul de ordine!

— Vai, sergent, mă tem că te înşeli!

CAPITOLUL XIX

Aşa se-nfăţişa prea-minunatul loc:
O fericită aşezare de ţară cu felurite privelişti.

Milton

Mabel îi aştepta pe plajă şi piroga fu lăsată numaidecât pe apă. Călăuză îi conduse printre valurile din apropierea ţărmului cu aceeaşi iscusinţă ca şi la venire şi, cu toate că obrajii lui Mabel se îmbujoraseră de emoţie şi i se făcuse inima cât un purice, ajunseră la cuter fără să-i fi împroşcat măcar o picătură de apă.

Lacul Ontario este ca un om violent, care se înfurie repede, însă tot atât de repede se şi potoleşte. Acum se liniştise şi, deşi ţărmul era plin de stânci cât vedeai cu ochii, ele nu se zăreau decât ca nişte linii strălucitoare ce apăreau şi dispăreau ca valurile iscate de o piatră aruncată într-un iaz. Cablul ancorei de la cuter abia se vedea la suprafaţa apei şi Jasper întinsese pânzele, gata să pornească în clipa când briza le-ar fi umflat.

Când brigantina cuterului se umfla şi prora începu să despice apa, soarele tocmai apunea. Vântul sufla uşor dinspre sud şi prora navei era întoarsă spre malul sudic, ca s-o ia către răsărit cât mai repede cu putinţă. Noaptea următoare fu liniştită şi toţi cei ce se culcară se bucurară de o odihnă adâncă şi netulburată.

Se produseră din nou oarecari greutăţi în legătură cu comanda navei, însă până la urmă chestiunea fu rezolvată printr-un compromis. Deoarece neîncrederea faţă de Jasper nu se risipise cu totul, Cap păstră un rol de supraveghere, îngăduindu-i-se tânărului să comande cuterul, dar sub controlul şi încuviinţarea bătrânului marinar. Acesta preferă să primească propunerea, decât s-o mai expună pe Mabel primejdiilor care-i mai aşteptau; fiindcă acum, când furtuna se potolise, el ştia foarte bine că vasul francezilor,

Montcalm, va porni în căutarea lor. Totuşi, nu-şi dezvălui îngrijorarea, deoarece, întâmplător, măsurile pe care le credea cele mai potrivite pentru a scăpa de urmărirea duşmanului ar fi stârnit cele mai mari bănuieli în mintea celor ce aveau puterea de contracarare a intenţiilor sale. Cu alte cuvinte, Jasper era convins că tânărul şi curajosul ofiţer francez care comanda nava duşmană va ridica ancora din faţa portului de pe malul Niagarei şi va străbate lacul spre nord, de îndată ce-i va îngădui vântul, ca să descopere ce se întâmplase cu *Scud,* rămânând în mijlocul lacului, între cele două maluri, pentru a avea o vedere cât mai cuprinzătoare în ambele părţi; şi socotea că lucrul cel mai prevăzător ce-l avea de făcut era să navigheze pe lângă un mal sau altul nu numai pentru a se feri de o întâlnire cu vasul duşman, dar şi încercând să scape, fără a fi descoperit, datorită confundării velelor şi a cordajului cuterului său cu fondul uscatului. El alese astfel malul sudic şi fiindcă dintr-acolo bătea vântul, dar şi chibzuind că duşmanului nu-i va trece prin minte că *Scud* va urma acest traseu, din cauză că ducea spre aşezările franceze şi trecea prin faţa unuia din posturile cele mai întărite deţinute de Franţa în partea aceea a lumii.

Din fericire, Cap nu ştia nimic de toate astea, iar mintea sergentului era prea preocupată cu amănuntele misiunii sale militare, ca să examineze toate aceste detalii ce ţineau în mod absolut de altă profesiune. Aşadar, nimeni nu se împotrivi planurilor lui Jasper şi până în zori, acesta îşi recâştigă nestânjenit întreaga lui autoritate de mai înainte, dând ordine fără să întrebe pe nimeni, echipajul supunându-se fără nicio şovăială sau cârtire.

În zori, toţi cei de pe bord se adunară din nou pe punte, cum obişnuiesc cei care se aventurează pe apă, cercetând cu ochii orizontul, spre răsărit, plini de curiozitate, când obiectele se dezghioacă din întuneric şi priveliştea începe să strălucească sub lumina mereu mai puternică. La est, vest şi nord, în afară de apa ce sclipea sub razele soarelui ce se urca pe boltă, nu se mai zărea nimic; dar spre sud se întindea o linie nesfârşită de păduri, care înconjurau atunci

lacul Ontario cu un cerc de verdeaţă. Deodată, înaintea lor apăru un fel de deschidere şi după aceea se desluşiră parcă pereţii unui fort, asemănător cu un castel cu întărituri exterioare, bastioane, cazemate şi palisade ce se zăreau pe un promontoriu de la gura unui fluviu lat. Când fortul apăru dinaintea lor, deasupra lui se ridică un fel de nor mic şi se putu observa numaidecât pavilionul alb francez fluturând în vânt.

Când Cap zări această imagine neplăcută, scoase o exclamaţie, aruncând repede o privire plină de bănuială spre cumnatul său.

— Faţa asta de masă murdară atârnă colo, în aer, tot atât de adevărat pe cât mă cheamă Charles Cap – murmură el – şi noi păstrăm această blestemată de coastă, de parcă pe ea s-ar găsi soţia şi copiii noştri, ca să ne primească la întoarcere, după un voiaj în India! Ascultă, Jasper, eşti în căutarea vreunei încărcături de broaşte, de rămâi atât de aproape de malul acestei noi Franţe*?*

— Păstrez coasta, domnule, cu nădejdea de a trece pe lângă nava duşmanului fără să fiu descoperit, fiindcă bănuiesc că trebuie să se găsească undeva, pe-aici, cu pânzele întinse.

— Da, da, asta sună frumos şi sper că rezultatul va fi cel pe care-l declari. Dar nădăjduiesc că aici nu există niciun subcurent, nu-i aşa?

— Ne aflăm aproape de o coastă, de unde bate vântul – zise Jasper, zâmbind – şi cred că veţi fi de acord, meştere Cap, că un curent submarin puternic uşurează amarajul. De altfel, noi datorăm viaţa acestui subcurent.

— Baliverne franţuzeşti – mormăi Cap, cu jumătate de gură, deşi nu se sinchisea că-l aude Jasper. Dacă avem nevoie de un curent, dă-mi un curent cinstit, loial, anglo-american, care nu se ascunde, în locul unui subcurent laş şi netrebnic, care se ascunde sub apă şi pe care nu-l vezi şi nici nu-l simţi. Dă-mi voie să spun că dacă adevărul ar ieşi la iveală, s-ar descoperi că treaba asta cu subcurentul care ne-a salvat a fost o chestie ticluită.

— Acum avem cel puţin un bun prilej – interveni

sergentul – să recunoaştem fortul duşman de pe malul Niagarei, cumnate, fiindcă presupun că de asta-i vorba aici. Să-l privim foarte atenţi când vom trece pe dinaintea lui şi să ne amintim că ne aflăm aproape în faţa duşmanului.

Observaţia de mai sus a sergentului nu avea nevoie să fie prea mult subliniată, fiindcă interesul şi noutatea faptului de a trece pe lângă un loc ocupat de fiinţe omeneşti erau, prin ele însele, îndestulătoare să stârnească o atenţie deosebită în mijlocul acestui peisaj vast şi sălbatic. Vântul bătea acum destul de tare, ca să poarte ambarcaţiunea pe apă cu o iuţeală considerabilă şi Jasper, când ajunse la gura fluviului, slăbi puţin cârma şi îndreptă cuterul în direcţia vântului, spre interiorul acelei frumoase strâmtori. În aceeaşi clipă se auzi un zgomot surd, înfundat şi îndepărtat, venind dinspre această deschidere a malurilor şi, purtat de vânt, ca notele grave ale unei orgi imense, părea că poate să provoace chiar şi un cutremur de pământ.

— Parc-ar fi zgomotul valurilor izbindu-se de ţărm pe o coastă lungă şi plată! exclamă Cap, când un tunet surd şi mai puternic decât celelalte ajunse la urechile sale.

— Da, astea sunt valurile de ţărm, cum sunt pe la noi, prin colţul ăsta de lume – răspunse Călăuză. În partea aceea nu afli niciun subcurent, meştere Cap; toată masa de apă care loveşte stâncile de colo se opreşte, sau, în orice caz, nu se gândeşte să se întoarcă îndărăt. Acum auzi mugetul bătrânei cascade Niagara, sau al minunatului fluviu care se prăvăleşte din vârful acestor munţi.

— Cred că nimeni nu va avea neobrăzarea să pretindă că acest frumos şi lat fluviu se prăvăleşte de pe înălţimile de colo!

— Ba tocmai asta se întâmplă, meştere Cap, da, tocmai asta se întâmplă şi asta din lipsa unei scări pe care să coboare, pentru că nu găseşte drum să meargă mai departe. Asta-i natura de pe la noi, deşi, dă-mi voie să spun, aveţi locuri mai frumoase pe ocean. Ah, Mabel, ce bine ar fi să putem naviga pe lângă mal încă zece sau cincisprezece mile, în susul acestui fluviu şi să contemplăm

tot ceea ce Domnul a clădit acolo!

— Aşadar, ai văzut această faimoasă cascadă, Călăuză? întrebă fata cu însufleţire.

— Dac-am văzut-o! Nici vorbă c-am văzut-o şi mărturisesc că priveliştea e măreaţă. Eu şi Marele-Şarpe aveam misiunea să iscodim ce se întâmplă în garnizoana de colo; cu prilejul ăsta, el mi-a spus că s-a transmis până la ei, din vechi credinţe, că o năvalnică prăbuşire de ape s-ar afla prin împrejurimi şi ne-am hotărât să ne abatem puţin de la linia noastră de marş ca să privim fenomenul acela extraordinar, Eu îi mai auziserăm vorbind de minunea asta a locului pe soldaţii din regimentul 60, de fapt unitatea mea de origine, nu din regimentul 55, cu care am avut atâtea legături după aceea: dar în toate regimentele afli mincinoşi atât de mari, că n-am avut încredere în vorbele lor. Ei bine, ne-am aşternut la drum şi, deşi ne aşteptam să fim conduşi de urechile noastre şi să auzim măcar o parte din mugetul înspăimântător pe care l-am auzit acum, am fost dezamăgiţi, fiindcă în clipele acelea natura nu vorbea prin tunete, aşa cum face în dimineaţa asta. Aşa se întâmplă în mijlocul pădurii, meştere Cap; uneori se pare că Domnul se arată peste tot cu puterea Lui, iar alteori se aşterne o linişte atât de adâncă, de parcă spiritul său coboară tăcerea pe cuprinsul întregului pământ. Ei bine, am ajuns pe neaşteptate la fluviu, aproape deasupra cascadei şi un însoţitor de-al nostru, un tânăr indian Delawar, găsind o pirogă din scoarţă de copac, a vrut s-o împingă în mijlocul curentului, ca să ajungă la o insulă ce se afla chiar în inima vârtejului şi a învolburărilor de ape. I-am spus că face o nebunie, străduindu-ne să-l convingem că-i o nesocotinţă să încerce providenţa, căutând primejdia fără niciun rost. Dar tinerii din tribul Delawar se aseamănă foarte mult cu tinerii soldaţi care caută pericolul cu lumânarea. În ciuda stăruinţei noastre, nu ne-a ascultat şi a făcut cea-a vrut. Mi se pare, Mabel, că ori de câte ori un lucru este într-adevăr măreţ, are o măreţie paşnică, deosebită cu totul de frământarea şi vanitatea lucrurilor mai mărunte; ei bine, aşa se întâmplă şi cu aceste căderi de apă. Piroga abia fu

lăsată pe apă, că porni cu viteza zborului păsărilor prin aer şi, cu toată îndemânarea tânărului Delawar, el nu fu în stare să reziste curentului năprasnic. Totuşi, se strădui din răsputeri să-şi salveze viaţa folosind vâsla până în ultimul moment, întocmai ca cerbul care se aruncă în apă, ca să scape de câini. Întâi porni de-a curmezişul curentului cu atâta iuţeală, încât credeam că va reuşi în încercarea lui, dar calculase greşit distanţa şi când îşi dădu seama, încercă să urce în susul fluviului, căznindu-se cu atâta încrâncenare, că te apuca groaza privindu-l. Mi-ar fi fost milă de el, chiar de-ar fi fost un Mingo! Timp de câteva clipe, datorită neînchipuitei lui îndârjiri, izbuti să înfrângă forţa cataractei, dar natura are marginile sale şi o clipă de şovăială în mânuitul vâslei îl împinse înapoi; pierdu, treptat, pas cu pas şi centimetru cu centimetru, tot ceea ce câştigase, până ce ajunse aproape de locul unde apa e netedă şi verde, ca şi cum s-ar alcătui din milioane de fire de apă încovoiate peste o stâncă uriaşă; acolo fu repezit înainte cu iuţeala unei săgeţi şi pieri din ochii noştri, prora pirogii sale afundându-se doar atât cât să ne putem da seama ce se petrece cu el. După câţiva ani, am întâlnit un Mohawk; el urmărise ceea ce se întâmplă de pe cealaltă parte a cataractei şi mi-a spus că indianul Delawar vâslise în aer până în clipa când dispăruse, înghiţit de spuma cascadei!

— Şi ce s-a întâmplat cu nefericitul acela? întrebă Mabel, foarte interesată de elocvenţa naturală a vorbitorului.

— Fără îndoială că s-a dus pe fericitele plaiuri de vânătoare, unde spiritele din neamul său se veselesc vânând, fiindcă, deşi a fost un temerar şi un îngâmfat, era curajos şi dintr-o bucată. Da, a murit prosteşte, dar Manitu al pieilor-roşii are milă de creaturile sale, ca şi Dumnezeul creştinilor.

În clipa aceea, din fort se trase o lovitură de tun şi ghiuleaua, destul de mică, trecu şuierând pe lângă catargul cuterului, ca un avertisment să nu se apropie mai mult. Jasper se afla la cârmă şi se îndepărtă în clipa aceea, zâmbind de parcă salutul acela grosolan nu-l supărase

câtuşi de puţin. *Scud* se găsea acum din nou în mijlocul. curentului şi fu curând destul de departe ca să se afle în afara primejdiei unei noi salve de tun şi să-şi continue în linişte drumul de-a lungul ţărmului. Când ambarcaţiunea ajunse în faţa fluviului, Jasper se convinse că nava *Montcalm* nu era ancorată acolo, iar un marinar urcat pe catarg îi raportă că la orizont nu se vedea nicio pânză. Aşa că părea cu totul întemeiată presupunerea că stratagema lui Jasper avusese succes şi comandantul francez nu-i găsise, fiindcă aşteptase în mijlocul lacului, în timp ce cuterul navigase pe lângă coastă.

În tot cursul zilei vântul bătu mereu spre sud şi cuterul îşi urmă drumul cam la o leghe în apropierea uscatului, cu o viteză de şase până la opt noduri pe oră, pe lacul neted ca o oglindă. Cu toate că priveliştea era oarecum monotonă – se vedea mereu doar conturul pădurii nesfârşite – nu era lipsită de interes şi-ţi făcea plăcere să te uiţi la ea. Apăreau numeroase promontorii şi cuterul, trecând de la unul la altul, străbătea porţiuni mici, atât de adânci, încât meritau denumirea de golfuri, dar nu întâlneai nicăieri vreo urmă de civilizaţie. Din când în când, câte un râu îşi vărsa tribului în marele rezervor al lacului, dar pe maluri, pe distanţe de mile întregi, ochiul nu întâlnea decât aceiaşi arbori; chiar unele intrânduri mari, învăluite de pădure, comunicau cu lacul Ontario numai prin nişte canale strâmte, care apăreau şi dispăreau fără să descoperi nici urmă de aşezare omenească.

Dintre cei ce se găseau pe punte, Călăuză era cel care urmărea priveliştea cu nespusă încântare. Nesfârşita întindere a pădurii îl desfăta şi, de mai multe ori în ziua aceea – deşi dorea din suflet să fie în apropierea lui Mabel, ca să-i audă vocea atât de plăcută şi râsul ei voios, să-i mângâie inima – simţea nevoia să rămână singur, ca să-şi plimbe privirea pe sub arcadele înalte de arţari, stejari şi tei, unde îndeletnicirile sale îl făcuseră să-şi închipuie că numai acolo găseşti bucurii adevărate şi trainice. Părerea lui Cap era cu totul diferită. Îşi exprimase adesea dispreţul că nu întâlnea faruri, turle de biserici, balize sau rade pline

cu corăbii în timp ce navigau. Îşi arătă nemulţumirea spunând că nicăieri în lume nu se mai afla un ţărm asemănător şi, luându-l pe sergent deoparte, îl asigură, cu voce gravă, că această regiune nu va putea prospera niciodată, deoarece porturile erau neglijate, râurile părăsite, părând neutilizabile, ba chiar şi briza avea o mireasmă de pădure, care făcea să te îndoieşti de calităţile sale.

Dar simţămintele atât de diferite ale persoanelor de pe bordul cuterului nu-l împiedicau pe acesta să înainteze cu viteză. Când soarele apuse, ambarcaţiunea se afla cam la o sută de mile de Oswego, fluviu spre care sergentul Dunham crezuse că era dator să se îndrepte, ca să primească instrucţiuni noi de la maiorul Duncan. Potrivii acestei hotărâri, Jasper naviga de-a lungul ţărmului în tot cursul nopţii; şi cu toate că vântul slăbea mereu, bătea încă destul ca spre dimineaţă să ducă vasul până la un punct aflat la o distanţă de numai o leghe sau două de fort. Acolo, briza începu să bată cam spre nord şi cuterul se îndepărtă puţin de uscat, ca să poată ajunge în larg dacă vântul s-ar fi intensificat sau dacă ar fi început să bată iar spre răsărit.

În zori, *Scud* se găsea la vreo două mile de gura fluviului Oswego, către care se îndrepta cu pânzele întinse, tocmai când din fort se trăgea salva de tun de dimineaţă. Jasper dădu ordin să se slăbească velele, pentru a intra în port.

În clipa aceea, la un strigăt de la turela din faţă, toate privirile se îndreptară spre partea de răsărit a gurii fluviului, unde, în afara bătăii tunurilor uşoare ale fortului, cu velele reduse ca să poată staţiona, se afla nava franceză *Montcalm,* aşteptând, fără îndoială, întoarcerea cuterului. Ideea de a trece pe lângă nava franceză nu se punea, fiindcă dacă aceasta îşi întindea pânzele, putea să taie drumul cuterului şi să-l intercepteze numai în câteva minute. Situaţia cerea o hotărâre imediată. După o consultaţie scurtă, sergentul îşi schimbă planul, hotărând să facă tot posibilul să ajungă la postul care fusese de la început ţelul expediţiei, bizuindu-se pe iuţeala cuterului, ca să-l lase pe duşman în urmă, la o distanţă destul de mare,

pentru ca acesta să nu-şi dea seama încotro se-ndreaptă.

Ca urmare, cuterul îşi întinse toate pânzele şi intră cât de repede putu în bătaia vântului, pregătind totul ca să poată înainta cu viteza maximă. Tunurile fortului traseră o salvă, aspiranţii apărură şi ei şi toate parapetele se umplură de soldaţi. Dar această manifestaţie de simpatie era tot ajutorul pe care maiorul Lundie putea să-l dea subalternilor săi de pe cuter; nava *Montcalm* trase patru sau cinci salve de tun ca bravadă şi arborând câteva pavilioane franceze, porni în urmărirea cuterului cu toate pânzele întinse.

Timp de câteva ore, cele două ambarcaţiuni despicară apa cu iuţeală maximă, făcând mici ocoluri în direcţia vântului, aparent cu intenţia de a nu se îndepărta de port – una ca să intre în el, cealaltă ca să-i taie drumul primei.

La prânz, nu se mai vedeau decât vârfurile catargelor navei franceze în urma cuterului, prima nefiind un alergător atât de bun ca al doilea, din cauza diferenţei de mărime a velelor şi în apropiere apărură câteva insule, după care Jasper propuse să se ascundă, pentru a tăinui duşmanului viitoarele lui mişcări. Deşi Cap şi sergentul, dar mai cu seamă locotenentul Muir, după cum dovedeau cuvintele sale, aveau încă prea puţină încredere în tânărul comandant al cuterului, iar portul Frontenac nu era departe, au acceptat propunerea, deoarece timpul îi grăbea şi ofiţerul de intendenţă observă pe bună dreptate, că Jasper nu putea să-i trădeze fără să intre în portul duşmanului – o încercare pe care ei ar fi putut s-o împiedice oricând, dar fiindcă singurul crucişător al francezilor din clipa aceea se afla în urma lor şi, deci, deocamdată nu le putea face niciun rău.

Lăsat să-şi înfăptuiască planul în voie, Jasper Western dovedi fără întârziere ceea ce era în stare să facă. Trecu prin spatele insulelor şi, lăsându-le la apus, se îndreptă spre răsărit, îndepărtându-se de ele fără nicio ameninţare nici în siajul său, nici în partea opusă vântului. La apusul soarelui, cuterul ajunse din nou la prima din insulele de la ieşirea în lac şi *Scud* trecu, înainte de a se întuneca, prin canale strâmte, cu direcţia spre postul atât de mult căutat. Totuşi,

la ora nouă, Cap stărui să se ancoreze, fiindcă labirintul insulelor era atât de complicat şi atât de puţin vizibil, încât ori de câte ori intrau într-un spaţiu de apă liberă, se temea că se vor găsi sub bătaia tunurilor vreunui fort francez. Jasper consimţi bucuros, deoarece avea instrucţiuni speciale să nu se apropie niciodată de postul lor decât în aşa fel, încât oamenii din echipaj să nu-şi dea seama cu niciun chip de poziţia lui, ca nu cumva vreun dezertor să trădeze duşmanului poziţia micii garnizoane.

Scud aruncă ancora într-un mic golf retras, unde ziua ar fi fost foarte greu să-l descoperi, iar noaptea era perfect ascuns, pe punte rămânând doar o santinelă. Cap fusese atât de hărţuit în ultimele două zile, încât adormi adânc şi nu se trezi din somn decât în zori. Dar abia deschise ochii bine, că instinctul său de navigator îl făcu să-şi dea seama că ambarcaţiunea ridicase ancora. Sări în picioare, ajunse pe punte şi constată, într-adevăr, că *Scud* se strecura din nou printre insule, pe punte aflându-se numai Jasper şi pilotul, în afară de santinelă, care nu se amestecase de loc în aceste manevre, pe care le credea pe cât de normale pe atât de necesare.

— Ce înseamnă asta, meştere Jasper? întrebă Cap, destul de înfuriat de situaţia în care se afla. Ţi-ai pus în gând să ne duci totuşi, până la urmă, în portul Frontenac, în timp ce dormim toţi, cum face orice marinar când ştie că e o santinelă de pază?

— Execut doar ordinele, meştere Cap, fiindcă maiorul Duncan mi-a poruncit să nu mă apropii de postul nostru decât când toţi de pe bord se găsesc sub punte, fiindcă dânsul nu vrea să existe pe aceste ape mai mulţi piloţi decât are nevoie maiestatea sa regele.

— Pfiu! M-aş fi izbit tot atât de bine de tufişurile şi stâncile astea şi fără nimeni pe punte! Pe legea mea! Niciun pilot din strâmtoarea York nu s-ar descurca printr-un astfel de canal!

— Am fost întotdeauna de părere, domnule – zise Jasper, zâmbind – că cel mai bun lucru pe care-l puteaţi face era să lăsaţi cuterul pe seama mea, până ajungem nevătămaţi la

destinaţie..

— Am fi făcut-o, Jasper, am fi făcut-o, dacă n-ar fi fost o circumstanţă; circumstanţele astea sunt chestii serioase şi niciun om prevăzător nu trebuie să le piardă din vedere.

— Ei bine, domnule, nădăjduiesc că acum am ajuns la capătul călătoriei noastre. Dacă vântul se menţine, în mai puţin de o oră vom fi acolo şi atunci veţi fi sigur că nu vă mai creez nicio circumstanţă.

— Hm!

Cap fu silit să recunoască asta, totul părând a arăta că Jasper era de bună-credinţă, aşa că nu i se păru prea greu să se hotărască să-l lase în voia lui. În realitate, n-ar fi fost prea uşor chiar şi pentru persoana cea mai supusă influenţei circumstanţelor invocate, să-şi închipuie că *Scud* se găsea undeva, prin vecinătatea unui port vechi şi destul de bine cunoscut la graniţa aceea ca portul Frontenac. Poate că nu erau o mie de insule, dar erau atât de multe şi de mici, ca să zădărnicească orice calcul, cu toate că uneori mai întâlneai şi câte una mai mare decât celelalte. Jasper părăsise ceea ce s-ar fi putut numi canalul principal şi, ajutat de o briză bună şi de un curent favorabil, îşi croia drum prin nişte strâmtori câteodată atât de înguste, încât părea că *Scud* nu va avea destul spaţiu de trecere şi se va lovi cu cordajul de copaci, în timp ce alteori trecea prin golfuri micuţe, unde părea din nou pur şi simplu îngropat printre stânci, păduri şi tufişuri. Apa era atât de transparentă, că nu era nevoie să se arunce sonda şi deoarece adâncimea era egală, nu te pândea, în realitate, nicio primejdie, deşi Cap, cu obiceiurile lui marinăreşti, se temea mereu ca ambarcaţiunea să nu se lovească de fund sau de stânci.

— Mă dau bătut! Mă dau bătut, Călăuză! exclamă bătrânul marinar în cele din urmă, când mica ambarcaţiune ieşi teafără din al douăzecilea canal prin care Jasper o condusese cu foarte mare îndrăzneală. Asta înseamnă să sfidezi adevărata ştiinţă a navigaţiei şi să dai dracului toate legile şi regulile ei!

— Nu, nu, Apă-Sărată, asta este perfecţiunea artei. Nu

bagi de seama că Jasper nu şovăie niciodată, ci, ca un copoi care adulmecă aerul, înaintează cu capul sus, de parcă ştie că nu-l poate înşela mirosul? Răspund cu capul meu că flăcăul ăsta ne va scoate din încurcătură, după cum ar fi făcut-o de la început, dacă l-am fi lăsat în voia lui.

— Fără pilot, fără sondă, fără balize, fără geamanduri sau faruri, fără...

— ... pistă! îl întrerupse Călăuză. Pentru mine, asta e partea cea mai tainică a acestei acţiuni. Apa nu păstrează urme, după cum o ştie fiecare, totuşi, uite-l pe Jasper cum înaintează cu atâta curaj, ca şi cum ar urmări cu ochii urmele de mocasini de pe covorul de frunze, tot atât de desluşite pentru el cum vedem noi soarele pe cer.

— La dracu’ dacă cred că are măcar o busolă!

— Daţi jos focul! strigă Jasper, care zâmbea, ascultând observaţiile lui Cap. Daţi jos... cârma la tribord... numai la tribord... aşa, ţine cârma uşor... manevrează-o încet... acum sari pe ţărm cu odgonul, flăcăule, ba nu, aruncă-l... avem prieteni gata să-l primească.

Toate acestea se petrecură atât de repede, încât cei de pe punte abia avură vreme să urmărească diferitele evoluţii ale cuterului, care fusese lansat în plină viteză, până când vela cea mare începu să tremure, apoi fu stăpânit treptat numai cu ajutorul cârmei şi se alătură unui chei natural de stânci unde fu amarat imediat cu odgoane solide aruncate pe ţărm. Într-un cuvânt, ajunseseră la postul respectiv de la capătul călătoriei lor şi soldaţii din regimentul 55 fură salutaţi de camarazii lor, care-i aşteptau cu mulţumirea firească, dată mai totdeauna de gândul că vei fi înlocuit de altul într-un serviciu greu.

Mabel sări pe ţărm cu o plăcere vădită şi tatăl ei îşi duse detaşamentul pe urmele fetei, cu o grabă care dovedea cât de sătul era de navigaţia pe bordul cuterului. Postul, după cum îl denumeau soldaţii, putea, într-adevăr, să provoace bucuria celor ce fuseseră închişi atât de multă vreme pe o navă atât de mică. Niciuna din aceste insule nu era prea înaltă, deşi toate se ridicau deasupra apei, ca să fie bune de locuit şi salubre. Pe toate le acopereau păduri mai mari

sau mai mici şi în vremea aceea îndepărtată, pe cele mai multe se întindeau păduri virgine. Insula ocupată de soldaţii postului era mică, doar de vreo douăzeci de acri de pământ şi din cauza cine ştie cărui fenomen, petrecut probabil pe aceste locuri sălbatice cu câteva secole mai înainte, o parte din copaci se pierduseră, în locul lor întinzându-se un luminiş, acoperit de iarbă, pe aproape jumătate din suprafaţa insulei. Ofiţerul care alesese acest loc pentru postul militar fusese de părere că un izvor limpede din apropiere îi atrăsese pe timpuri pe indieni, care cercetaseră vreme îndelungată aceste meleaguri cu prilejul vânătorilor sau pescuitului de somoni – ceea ce împiedicase creşterea din nou a copacilor, dând putinţă buruienilor să prindă rădăcini viguroase şi să se întindă pe tot solul. Indiferent însă de cauză, insula, datorită pajiştii, le întrecea cu mult în frumuseţe pe cele mai multe din jurul ei, având un aer de civilizaţie de care ducea atât de mare lipsă această vastă regiune a ţării.

Malurile Insulei Postului erau acoperite cu totul de tufişuri, întreţinute cu mare grijă, deoarece alcătuiau un fel de paravan circular, care ascundea oamenii şi lucrurile dinăuntrul său. La adăpostul acesta prielnic, precum şi al câtorva pâlcuri de arbori şi al mai multor mici crânguri, se construiseră vreo şapte-opt colibe joase pentru ofiţeri şi soldaţi, pentru depozitarea proviziilor şi alte scopuri, ca bucătărie, infirmerie etc. Acestea erau construcţii simple, din trunchiuri de copaci, acoperite cu scoarţă de copac adusă de la o oarecare distanţă, de teamă ca nu cumva munca depusă de om să atragă atenţia şi acum fiind locuite de câteva luni, ofereau maximum de comoditate pe care o pot oferi locuinţele de acest fel.

Totuşi, la hotarul răsăritean al insulei se întindea o mică peninsulă, acoperită cu totul de păduri, sub coroana cărora creşteau tufişuri atât de dese, încât aproape că îţi luau orice posibilitate de a vedea printre copacii înfrunziţi. În apropierea istmului îngust, care lega peninsula cu o suprafaţă de un acru de restul insulei, fusese ridicat un mic fort de lemn, cu un scop bine determinat şi înzestrat cu

mijloace de rezistenţă. Buştenii pătraţi ai întăriturii erau destul de groşi, ca glonţul să nu treacă prin ei. Şi îmbinaţi în aşa fel încât să nu rămână niciun punct slab. Avea ferestre ca un fel de găuri, o uşă mică, dar masivă şi acoperişul, precum şi restul construcţiei, erau alcătuite din bucăţi mari de lemn, acoperite cu scoarţă de copac, ca să nu lase ploaia să pătrundă înăuntru. La parter se aflau, ca de obicei, depozite şi provizii; aici se găseau în realitate proviziile întregului detaşament. Primul etaj servea şi ca locuinţă şi ca turn de observaţie, iar podul jos fusese împărţit în două-trei camere, în care încăpeau paturile cu saltele de paie a zece sau cincisprezece persoane. Tot aranjamentul acesta era foarte simplu, făcut cu cheltuieli mici, însă putând să apere soldaţii de orice surpriză. Deoarece întreaga construcţie avea o înălţime cu mult sub patruzeci de picioare, linia ei superioară era ascunsă de coroana arborilor şi nu putea fi văzută decât de cei ce ajungeau pe insulă. În partea aceea, de la ferestrele rotunde de sus, printre tufişuri, se vedea luminişul, cu toate că tufişurile ascundeau în oarecare măsură temelia construcţiei.

Acest fort fiind pur defensiv, întăritura de lemn fusese amplasată cât mai aproape de izvorul care ţâşnea din stânca de natură calcaroasă, ce alcătuia întreaga bază a insulei, pentru a se scoate apa cu o găleată de lemn legată de o frânghie, o necesitate de prim ordin în timpul unui asediu. Pentru a înlesni operaţia de mai sus şi a acoperi baza clădirii, etajele ieşeau cu câteva picioare în afară – fel de construcţie obişnuit pentru asemenea cazemate – deschiderile practicate în aceste etaje destinate pentru ieşiri şi găuri de introdus ţeava armelor fiind astupate cu bucăţi de lemn. Comunicaţiile dintre etaje se făceau pe scări. Dacă vom mai adăuga că aceste forturi serveau de cetăţui în care garnizoanele sau cei din cantonamente se retrăgeau când erau atacaţi de duşman, cititorul va avea o idee destul de clară despre construcţia pe care i-o prezentăm.

Dar însăşi aşezarea insulei era de aşa natură încât avea

merite deosebite ca poziţie militară. Amplasată în mijlocul altor douăzeci de insule, nu o puteai găsi cu uşurinţă, fiindcă bărcile puteau să treacă prin apropiere fără s-o descopere şi atât cât pătrundea privirea li se părea că face parte dintr-alta mai mare, canalele dintre ele fiind atât de înguste, încât era aproape imposibil să-ţi dai seama dacă unele erau insule sau peninsule, chiar când te găseai în mijlocul lor. Tufişurile ascundeau într-atât micul golf ales de Jasper ca port, pierzându-se pur şi simplu între insule, încât după ce velele cuterului au fost strânse, chiar şi echipajul său putea fi pus în situaţia să-l caute ore întregi înainte de a-l găsi, după ce se întorcea de la pescuit pe canalele învecinate. Pe scurt, locul era admirabil adaptat scopurilor urmărite şi avantajele lui naturale fuseseră îmbunătăţite în chip ingenios, pe măsura mijloacelor limitate şi a economiilor caracteristice unui port de frontieră.

Vreme de o oră de la sosirea cuterului domni o forfotă însufleţită. Detaşamentul de pe insulă nu făcuse nimic demn de amintit; istoviţi de acest exil, abia aşteptau să se întoarcă la fortul Oswego. De îndată ce sergentul lua în primire de la ofiţerul pe care venise să-l schimbe, în cadrul ceremoniilor sumare de transferare a comenzii, ofiţerul se grăbi să se urce cu oamenii săi pe bordul cuterului şi Jasper, care şi-ar fi petrecut bucuros ziua pe insulă, primi ordinul să întindă pânzele, fiindcă vântul făgăduia să înlesnească traversarea grabnică a canalului şi a lacului. Dar înainte de a se despărţi, locotenentul Muir, Cap şi sergentul Dunham ţinură o consfătuire cu ofiţerul care fusese schimbat, informându-l de toate bănuielile împotriva tânărului marinar. După ce le făgădui că va fi prevăzător, ofiţerul se îmbarcă şi în mai puţin de trei ore de la sosire, cuterul porni din nou la drum.

Mabel intrase în coliba hotărâtă pentru sergent şi cu hărnicie şi iscusinţa proprie femeilor, dereticase şi aranjase încăperea pe cât se putea pentru a fi confortabilă atât pentru ea cât şi pentru tatăl ei. Ca să se economisească munca, într-o colibă învecinată se organiză o cantină, unde soţia soldatului urma să pregătească masa pentru

personalul gradat al detaşamentului.

Coliba sergentului, cea mai bună de pe insulă, era astfel scutită de tot balastul destinat gospodăriei şi tânăra fată o putu astfel rândui în toată voia, potrivit simţului estetic femeiesc, aşa că pentru prima oară de la sosirea sa la această graniţă, Mabel se simţi mândră de căminul ei. După ce termină cu îndatoririle acestea importante, porni să cutreiere insula, apucând pe o cărăruie, care, traversând frumosul luminiş, ducea spre singurul loc al insulei neacoperit de tufişuri. Aici se opri, uitându-se la apa cristalină de la picioarele sale, pe care nu vedeai nicio undă, gândindu-se la noua ei situaţie, cuprinsă, în aceste clipe de răgaz, de o plăcută şi puternică emoţie, când îşi aminti de întâmplările prin care trecuse de câteva zile şi dându-şi osteneală să le prevadă pe cele ascunse încă de mantia viitorului.

— Eşti o podoabă splendidă într-un loc încântător, domnişoară Mabel – zise Muir, care apăru deodată lângă dânsa – şi nu eu voi fi cel care va spune că nu eşti cea mai minunată dintre cele două!

— Nu aş putea zice, domnule Muir, că asemenea complimente nu-mi sunt plăcute, fiindcă s-ar putea să mă credeţi lipsită de sinceritate – răspunse Mabel prompt – dar vă spun că dacă mi-aţi adresa câteva observaţii de altă natură, aş putea crede că mă socotiţi destul de inteligentă să le înţeleg.

— Pfiu! Dar ai o judecată, frumoasă Mabel, tot atât de poleită ca ţeava muschetei unui soldat şi conversaţia dumitale este prea discretă şi înţeleaptă pentru un sărman blestemat, care a trăit pe aceste locuri, printre mesteceni, timp de patru ani, în loc de a se familiariza cu disciplina, care are puterea de a-ţi îmbogăţi cunoştinţele. Dar bănuiesc că nu eşti nemulţumită că ţi-ai pus din nou piciorul gingaş pe pământ, tânără domnişoară?

— Gândeam astfel acum două ore, domnule Muir, dar *Scud* mi se pare atât de frumos, când îl văd navigând printre aceste pâlcuri de copaci, încât aproape regret ca nu mă mai aflu printre pasagerii lui.

Sfârşind aceste cuvinte, îşi flutură batista, ca răspuns la un salut al lui Jasper, care urmărea cu privirea silueta ei, în timp ce pânzele albe ale cuterului trecuseră în jurul unui mic cap şi erau pe punctul de a dispărea în spatele perdelei verzi de frunze.

— Iată-i plecaţi şi nu pot spune că mă bucur, dar poate vor avea noroc să se întoarcă teferi, pentru că dacă li s-ar întâmplă vreo nenorocire, am fi în pericol să ne petrecem iarna pe această insulă, afară de cazul că ne-am pomeni într-o închisoare, la Quebec. Eau-douce al dumitale este un flăcău ciudat şi am auzit despre el în garnizoană lucruri care mă afectează. Respectabilul dumitale tată şi tot atât de respectabilul dumitale unchi nu au o părere prea bună despre dânsul.

— Îmi pare rău că aud astfel de lucruri, domnule Muir, dar sunt sigură că timpul le va spulbera neîncrederea.

— Dacă timpul ar putea spulbera măcar neîncrederea mea, încântătoare Mabel – răspunse ofiţerul de intendenţă cu un ton linguşitor – nu l-aş mai invidia nici măcar pe comandantul nostru şef. Cred că dac-aş fi în situaţia de a mă retrage, sergentul ar putea foarte bine să-mi ia locul.

— Dacă scumpul meu tată este capabil să vă ia locul, domnule Muir – răspunse fata, cu o plăcere răutăcioasă – eu sunt sigură că această apreciere este reciprocă şi dumneavoastră aţi fi la fel în măsură să-i luaţi locul.

— Dar cum dracu’, domnişoară Mabel? Cred că nu vrei să mă scobori la gradul de subofiţer?!

— Nu, nicidecum, domnule, nu mă gândeam de loc la militărie când vorbeaţi de retragere. Sunt mai egoistă; chibzuiam cât de mult semănaţi cu scumpul meu tată prin experienţă, înţelepciune şi capacitatea de a fi ca el, şef de familie.

— Ca ginere, încântătoare Mabel, nu ca un părinte sau ca şef natural al unei familii. Acum îmi dau seama despre ce este vorba şi-mi plac replicile dumitale, scânteietoare de spirit. Da, îmi place spiritul la o tânără femeie, dacă nu este vorba de insulte. Călăuză este un om extraordinar, ca să spunem adevărul.

— Trebuie să spunem adevărul despre el sau să tăcem. Călăuză este prietenul meu, prietenul meu adevărat, domnule Muir şi nu se va putea spune, faţă de mine, nimic rău despre dânsul, fără să-l contrazic pe cel care ar face-o.

— Te asigur, domnişoară Mabel, că nu voi spune nimic rău despre el, dar în acelaşi timp mă îndoiesc că s-ar putea spune prea multe lucruri bune în favoarea sa.

— În orice caz, este un excelent trăgător – replică Mabel, zâmbind. Ceea ce nu puteţi tăgădui tocmai dumneavoastră.

— Să-i acordăm tot creditul pentru isprăvi de genul ăsta, dacă vrei, dar este tot atât de incult ca un Mohawk.

— Poate că nu cunoaşte limba latină, dar faptul că vorbeşte dialectul irochez e mai mult decât ştiu majoritatea oamenilor şi este limba cea mai folositoare din cele două în această parte a lumii.

— Dacă maiorul Lundie m-ar întreba ce admir mai mult, făptura sau spiritul dumitale, frumoasă şi caustică domnişoară Mabel, n-aş şti ce să-i răspund. Admiraţia mea se referă de fapt la amândouă, închipuindu-mi adesea că ba una, ba cealaltă merită întâietatea. Ah! Ultima mea soţie era şi ea un model de genul acesta.

— Ultima dumneavoastră soţie, aţi spus, domnule? întrebă Mabel, privindu-l cu naivitate pe interlocutorul ei.

— Ah, da, asta trebuie să fie vreo flecăreala de-a lui Călăuză! Mă prind că acest caraghios a încercat să te convingă, domnişoară Mabel, că am avut mai multe soţii, nu-i aşa?

— Dac-ar fi făcut-o, şi-ar fi irosit timpul, domnule, fiindcă toată lumea ştie că aţi avut nefericirea să fi pierdut patru soţii.

— Numai trei, tot atât de adevărat după cum mă numesc Devy Muir. Cu cea de-a patra e un adevărat scandal… sau mai bine zis, frumoasă domnişoară Mabel, este încă „in petto”[19], cum se spune la Roma, adică e o iubire pe care o păstrez încă în inima mea.

— Ei bine, eu, cel puţin, sunt fericită că nu sunt a patra persoană „in petto” sau în altfel, fiindcă nu mi-ar plăcea să

---

[19] În piept, în inimă, în secret.

fiu „un adevărat scandal”.

— Să nu te temi în privinţa asta, încântătoare Mabel, fiindcă dac-ai fi a patra, pe toate celelalte le-aş uita, iar minunata dumitale frumuseţe şi celelalte calităţi te-ar face să fi imediat prima. Să nu te temi câtuşi de puţin că ai putea fi a patra în vreo privinţă oarecare.

— Există o oarecare consolare în această asigurare, domnule Muir – zise Mabel, râzând. Oricum, în legătură cu cealaltă observaţie a dumneavoastră, fiindcă mărturisesc că aş prefera să fiu a patra ca rang de frumuseţe, decât a patra ca soţie a cuiva.

Spunând acestea, îl părăsi brusc, lăsându-l pe ofiţerul de intendenţă să mediteze la succesul său. Mabel era hotărâtă să folosească în toată libertatea întregul arsenal al mijloacelor femeieşti de apărare, pe de o parte fiindcă domnul Muir devenise în ultima vreme atât de insistent, încât se vedea silită să-i respingă categoric toate încercările de felul acesta, iar pe de altă parte, din cauza insinuărilor lui împotriva lui Jasper şi a lui Călăuză. Deşi avea spirit şi minte ageră, nu era obraznică din fire; însă cu prilejul acesta se gândise că împrejurările o îndreptăţeau să răspundă cu mai multă hotărâre decât de obicei. Crezu, aşadar, când îşi părăsi însoţitorul, că va scăpa în sfârşit de toate insistenţele lui afectate, care-i erau cu totul neplăcute. Dar nu tot astfel gândea Devy Muir; obişnuit să fie repezit în felul acesta şi înzestrat cu multă perseverenţă, socoti că nu are niciun motiv să-şi piardă speranţa, deşi felul ameninţător, dar şi mulţumit de sine însuşi cu care-şi clătina capul, uitându-se după fata ce se îndepărta, putea fi semnul unor planuri pe cât de sinistre, pe atât de hotărâte. În vreme ce medita astfel, de el se apropie Călăuză, până la câţiva paşi, fără să fie observat.

— Nu alergaţi după ea, domnule intendent, nu alergaţi după ea – începu vorba Călăuză, râzând în felul său puţin zgomotos. Este ageră şi tânără şi cel ce vrea s-o ajungă trebuie să fie iute de picior. Am auzit că sunteţi pretendent la mâna ei, nu numai un simplu om care-i face curte.

— Mi s-a spus acelaşi lucru despre dumneata, omule, dar

am motive să cred că asta nu-i posibil.

— Mă tem că aveţi dreptate; da, mă tem că aşa este! Când mă gândesc la ceea ce sunt, la puţinul pe care-l ştiu, la viaţa mea atât de primitivă, simt că nu am dreptul nici măcar o clipă să mă gândesc la o fiinţă atât de bine educată, veselă, spirituală şi delicată...

— Ai uitat să spui „atât de frumoasă” – îl întrerupse Muir.

— Da. Şi frumoasă – reluă Călăuză cu blândeţe şi umilinţă. Aş fi putut să adaug „frumoasă” o dată cu celelalte calităţi, fiindcă puiul de căprioară, chiar la primele lui sărituri, nu i se pare vânătorului mai drăgălaş decât este Mabel pentru mine. Mă tem, într-adevăr, că gândurile mele, care s-au ridicat până la ea, sunt zadarnice şi pretenţioase.

— Dacă ai această părere, prietene, despre dumneata, faţă de modestia asta firească, mă simt dator să-ţi spun, în calitate de vechi camarad de campanii, că...

— Domnule intendent – îl întrerupse celălalt, privindu-l drept în ochi – am fost adesea împreună în spatele parapetelor forturilor, dar prea puţin timp în pădure sau în faţa duşmanului.

— Află de la mine, Călăuză, că în garnizoană sau în cort, tot campanie e; şi-apoi, misiunea mea mă sileşte deseori să rămân în apropierea depozitelor de provizii, cu toate că e împotriva firii mele, după cum poţi să-ţi dai seama, fiindcă şi dumneata ai un temperament înflăcărat, care te împinge la luptă. Dar dacă ai fi auzit ce mi-a spus Mabel despre dumneata, nu te-ai mai gândi o clipă să-i placi acestei fete sclifosite şi obraznice.

Călăuză îl privi pe locotenent cu multă atenţie, fiindcă nu era în stare să nu fie curios să afle ce anume gândea Mabel despre el; dar avea firea înnăscută, cinstită, a unui gentleman, ca să întrebe ce spusese altul despre dânsul. Totuşi, pe Muir nu-l încurcă de loc respectul de sine şi dezinteresarea ghidului; fiind convins că acesta era un om pe cât de simplu pe atât de sincer, luase hotărârea să se folosească de credulitatea lui, ca să scape de un rival. Aşa că, de îndată ce-şi dădu seama că stăpânirea de sine a însoţitorului său era mai mare decât curiozitatea sa,

continuă:

— Ar fi bine să afli părerea ei, Călăuză şi deoarece eu cred că orice om ar trebui să ştie tot ceea ce prietenii şi cunoscuţii lui vorbesc despre dânsul, o să-ţi dovedesc cât de mult preţuiesc firea şi simţămintele dumitale şi te voi informa în câteva cuvinte despre ceea ce mi-a spus. Ştii că privirea lui Mabel e plină de şiretenie, ba chiar răutăcioasă, când vrea să-şi bată joc de cineva.

— Mie, locotenent Muir, ochii ei mi s-au părut întotdeauna galeşi şi atrăgători, deşi recunosc că uneori parcă râd. Da, i-am văzut râzând şi râd din toată inima, cu o mare sinceritate.

— Ei bine, tocmai asta e; ochii ei râdeau din toată inima şi în toiul veseliei, a exclamat… Aş vrea să nu-ţi rănesc sensibilitatea, Călăuză!…

— Nu ştiu ce să spun, domnule intendent, nu ştiu ce să spun; părerea lui Mabel despre mine are o importanţă mai mare decât a celor mai mulţi dintre oameni.

— Atunci, voi tăcea, voi păstra totul în mine, ca pe o taină; mă întreb chiar de ce să-i spui unui om ceea ce vorbesc prietenii despre el, mai ales când ştii că ceea ce vrei să-i comunici e ceva neplăcut? Uite, nu adaug un cuvânt mai mult!

— Nu vă pot sili să vorbiţi, domnule locotenent, dacă nu vreţi şi poate că e mai bine să nu aflu părerea lui Mabel, fiindcă îmi daţi a înţelege că nu mi-e binevoitoare. Oh! Dac-am putea fi ceea ce dorim, în loc de a fi ceea ce suntem, ar fi o mare deosebire în privinţa caracterelor, a cunoştinţelor şi a înfăţişării noastre. Poţi fi primitiv, grosolan şi necultivat, totuşi fericit, dacă nu-ţi dai seama de asta, dar ţi-e greu când vezi că ţi se scot în evidenţă toate lipsurile şi chiar în clipa când doreşti să auzi cât mai puţin vorbindu-se despre ele.

— Tocmai asta e partea raţională a problemei, cum zic francezii şi asta-i spuneam şi eu lui Mabel când m-a părăsit atât de brusc. Ai băgat de seamă cum s-a grăbit să plece când te-ai apropiat?

— Se putea vedea foarte uşor – răspunse Călăuză, oftând

adânc şi strângând ţeava flintei sale, de parcă degetele lui ar fi voit să pătrundă fierul.

— A fost mai mult decât vădit, a fost ceva flagrant, acesta-i cuvântul adevărat şi chiar de-ai căuta un ceas în dicţionar, nu ai găsi un altul mai potrivit. Ei bine, trebuie să ştii, Călăuză, fiindcă, judecând bine, nu pot să-ţi refuz mulţumirea de a auzi asta, trebuie să ştii că ştrengăriţa a şters-o astfel, pentru că nu a voit să audă ceea ce eram pe punctul de a-i spune în favoarea dumitale.

— Şi ce puteaţi să-i spuneţi în favoarea mea, domnule locotenent?

— Trebuie să înţelegi, prietene, că m-am călăuzit după împrejurări, nu m-am lansat în generalităţi, dar mă pregăteam să răspund la anumite amănunte cu alte amănunte. Când ea spunea că eşti ciudat, pe jumătate sălbatic, cu firea obişnuită a omului de graniţă, puteam să-i răspund, după cum foarte bine ştii, că toate acestea se explică prin faptul că ai trăit la o graniţă ciudată, în pustietăţi şi ai dus o viaţă aproape sălbatică; atunci ea ar fi trebuit să lase imediat să cadă toate obiecţiunile ei, afară numai dacă nu voia să cârtească împotriva providenţei.

— Şi i-aţi spus toate astea, domnule intendent?

— N-aş putea jura că am spus chiar aceste vorbe, dar asta-i ideea pe care o aveam în minte, mă înţelegi, nu-i aşa? Fata şi-a pierdut răbdarea şi n-a vrut să asculte nici în ruptul capului ce aveam de gând să-i spun şi a şters-o după cum ai văzut cu proprii dumitale ochi, Călăuză, ca şi cum părerea ei era de nezdruncinat. Mă tem că a ajuns la o anumită concluzie.

— Şi eu mă tem, domnule intendent… Tatăl ei, la urma urmei, s-a înşelat. Da, da, sergentul a săvârşit o mare greşeală.

— Ei bine, omule, merită să fi deznădăjduit şi să-ţi pierzi reputaţia pe care ţi-ai făurit-o de atâţia ani? Mai bine ia-ţi pe umăr flinta, pe care o foloseşti cu atâta iscusinţă şi du-te din nou în pădure, fiindcă ştiu din experienţă că nu există femeie pe lume să merite să păstrezi pentru ea o rană în inimă nici măcar o clipă. Ai încredere în omul care cunoaşte

bine femeia şi a avut la urma urmei, două soţii; pentru că, la drept vorbind, femeile sunt fiinţe mult mai rele decât ne închipuim noi. Acum, dacă vrei într-adevăr s-o umileşti pe Mabel, ai avea un prilej cum niciun pretendent respins nu şi l-ar dori mai bun.

— Niciodată nu mi-ar trece prin gând, domnule locotenent, s-o umilesc.

— Ei bine, ascultă-mă pe mine, până la urmă tot o să ajungi la soluţia asta, fiindcă e în firea omului să dorească a provoca neplăceri celor ce-i pricinuiesc neplăceri. Dar niciodată nu ai avut prilejul mai bun ca prietenii să te iubească mai mult ca până acum, decât cel pe care-l ai în momentul de faţă şi ar mai fi, fără îndoiala şi un mijloc de a-i sili pe duşmani să te invidieze.

— Mabel, domnule intendent, nu este duşmana mea şi chiar dac-ar fi, nu m-aş învoi niciodată să-i pricinuiesc vreo neplăcere.

— Ştiu ca astea-s numai vorbe, Călăuză, o ştiu şi dă-mi voie să-ţi spun că o gândeşti chiar; dar raţiunea şi natura sunt împotriva dumitale şi vei sfârşi prin a recunoaşte asta. Cunoşti, pesemne, proverbul: „Cine mă iubeşte îmi iubeşte şi câinele”!… Ei bine, asta înseamnă, dacă citim invers: „Cine nu mă iubeşte, nu-mi iubeşte nici câinele”. Acum ascultă ce ai putea să faci. Cred că ştii că ocupăm aici o poziţie foarte şubredă şi nesigură, aflându-ne aproape în gura leului, nu-i aşa?

— Vreţi să spuneţi că francezii ar fi leul, iar această insulă gura lui?

— E numai o metaforă, prietene, fiindcă francezii nu sunt lei şi această insulă nu e o gură de leu, afară de cazul că s-ar întâmplă să se transforme, după cum mă tem, într-o gură de măgar!

Aici, ofiţerul de intendenţă izbucni într-un râs ironic, nu prea respectuos şi admirativ pentru înţelepciunea prietenului său Lundie, care alesese tocmai această insulă ca punct strategic pentru operaţiile sale.

— E postul cel mai bine ales din câte ştiu – zise Călăuză, uitându-se la el de sus până jos, ca un om care examinează

un tablou.

— Nu zic nu... nu zic nu, Lundie e un mare soldat în lucrurile mici, după cum tatăl său era un mare nobil în acelaşi sens. Eu m-am născut pe domeniile sale şi l-am urmat pe maior timp îndelungai, aşa ca am învăţat să respect ceea ce spune şi face. Trebuie să ştii că asta este slăbiciunea mea, Călăuză. Ei bine, postul acesta putea fi ales tot atât de bine de un măgar sau de Solomon însuşi, după cum vrei, însă este amplasat într-un punct foarte critic, după cum reiese chiar din măsurile de prevedere şi ordinele precise ale lui Lundie. Sălbaticii mişună peste tot, cutreierând O-mie-de-insule şi pădurile în căutarea acestui punct, după cum o ştie şi Lundie, datorită anumitor informaţii; şi cel mai mare serviciu pe care l-ai putea face regimentului 55 ar fi să descoperi urmele lor şi să-i determini să urmărească o pistă falsă. Din nefericire, sergentul Dunham este convins că primejdia ar putea veni din susul fluviului, fiindcă Frontenac se afla mai sus de noi, dar experienţa de până acum ne învaţă că indienii apar totdeauna de unde te aştepţi mai puţin şi deci trebuie să-i aşteptăm din aval. Aşa că, ia-ţi piroga şi porneşte în josul apei, printre insule, ca să ne putem da seama dacă ne paşte vreo primejdie din partea asta; dacă mergi câteva mile în direcţia asta, în special pe lângă coasta dinspre York, informaţiile pe care mi le vei aduce vor fi şi mai precise şi, ca urmare, mai preţioase.

— Marele-Şarpe se află la pândă prin locurile acelea şi cum cunoaşte foarte bine postul, nici vorbă că ne va înştiinţa din vreme dacă se urzeşte ceva împotriva noastră din direcţia aceea.

— Dar, la urma urmei, Marele-Şarpe nu-i decât un indian, Călăuză şi treaba asta cere cunoştinţele unui om alb. Lundie îi va păstra o recunoştinţă veşnică omului care va da ajutorul potrivit ca această mică expediţie să izbutească. Şi ca să-ţi spun adevărul, prietene, el e convins că expediţia asta n-ar fi trebuit să fie întreprinsă niciodată; dar are prea mult din cunoscuta încăpăţânare a unui nobil de viţă veche ca să recunoască o greşeală, chiar de-ar fi atât de vădită ca

luceafărul de dimineaţă.

Intendentul îi expunea interlocutorului său argumente pline de judecată, ca să-l hotărască să părăsească insula fără întârziere, folosind toate raţionamentele ce-i veneau în minte, dar apoi se contrazicea, aducând adesea motive vădit contrarii altora amintite mai înainte. Lui Călăuză. În ciuda simplităţii sale, nu-i scăpă şubrezenia logicii locotenentului, deşi nu bănuia nici pe departe că izvora din dorinţa acestuia de a se scapă de unul dintre pretendenţii fetei. El răspunse la argumentele neîntemeiate cu altele întemeiate, rezistă la toate sugestiile care se păreau nepotrivite, datorită cunoaşterii adânci a îndatoririlor sale speciale şi rămase surd, ca de obicei, la toate îndemnurile contrarii unei comportări sincere. Nu-şi dădea seama bine ce anume urmărea Muir, dar nici vorbă nu era să nu observe sofismele acestuia. Până la urmă, cei doi se despărţiră după o lungă convorbire, fără să se fi convins unul pe altul, fiecare îndoindu-se de temeinicia argumentelor celuilalt, dar neîncrederea ghidului izvora din firea lui dintr-o bucată, dezinteresată şi curată, ca tot ceea ce-l privea pe omul acesta.

O consfătuire care se ţinu imediat după aceea între sergentul Dunham şi locotenentul Muir avu însă urmări mai importante. După terminarea ei, se dădură ordine secrete soldaţilor, unii fiind repartizaţi în întăritură, ceilalţi prin colibe. Cineva obişnuit cu mişcările soldaţilor ar fi putut să-şi dea seama uşor că se pregătea o incursiune. Într-adevăr, imediat după apusul soarelui, sergentul, care fusese foarte ocupat de aşa-zisul post, intră în propria sa colibă, urmat de Călăuză şi Cap, se aşeză numaidecât la masa pe care Mabel avusese grijă s-o pregătească pentru el şi răsturnă sacul cu veşti.

— Faptul că ai pregătit o cină îngrijită şi bine rânduită dovedeşte că vei putea fi de oarecare folos aici, copila mea – începu să vorbească bătrânul soldat – şi sunt convins că dacă se va ivi prilejul, te vei arăta o demnă urmaşă a celor care ştiu să înfrunte duşmanii.

— Cred că nu te aştepţi din partea mea, tată, să fiu ca

Ioana d’Arc şi să conduc soldaţii în bătălii!

— Ca cine, fiica mea? Călăuză, cunoşti vreo persoană cu numele pe care l-a spus Mabel?

— Câtuşi de puţin, sergent, dar de ce mă întrebi pe mine? Eu sunt un ignorant, un om fără educaţie, căruia îi place mai mult să asculte glasul şi vorbele ei decât să-i pese de cum îl cheamă pe unul şi pe altul.

— Ştiu de ce e vorba – zise Cap cu convingere – e vorba de o navă corsar de la Morlaix, care a făcut capturi bune în ultimul război.

Mabel se înroşi, fiindcă citase, fără să-şi dea seama, un nume care depăşea cunoştinţele de istorie ale tatălui ei, ca să nu mai vorbim de dogmatismul unchiului său şi, poate, în parte, de simplitatea şi seriozitatea înnăscute ale lui Călăuză şi nu-şi îngădui nici să zâmbească.

— Cred că nu vrei să spui, tată, că trebuie să apăr insula în rând cu soldaţii!

— Totuşi, femeile au făcut asta de multe ori în această parte a lumii, fata mea, aşa cum prietenul nostru Călăuză, aici de faţă, ar putea să-ţi adeverească. Dar, temându-mă să nu fi uluită când te vei trezi mâine dimineaţă şi nu ne vei mai găsi aici, e bine să te previn acum că vom pleca într-o incursiune chiar în noaptea asta.

— Dumneata, tată?! Şi eu cu Jenny să rămânem singure pe insulă?

— Nu, fiica mea, cunosc regulile războiului ceva mai bine decât crezi. Vor rămâne aici locotenentul Muir, fratele Cap, caporalul McNab şi trei oameni, alcătuind garnizoana în timpul lipsei noastre. Jenny va locui cu tine, în această colibă, iar fratele Cap în coliba mea.

— Şi domnul Muir? întrebă Mabel aproape fără voia ei, fiindcă-şi dădea seama că acest aranjament va atrage după sine multe lucruri neplăcute.

— Ei bine, va putea să-ţi facă curte, dacă te distrează, fetiţo, fiindcă e un tânăr iubăreţ, care a avut până acum patru neveste şi este nerăbdător să arate cât de mult le respectă amintirea, însurându-se cu a cincea.

— Ofiţerul de intendenţă pretinde – zise Călăuză cu

naivitate că atunci când inima unui om a fost grăpată de atâtea încercări, nu ai un alt mijloc mai înţelept de a o alina decât să ari pământul ei din nou, ca să nu mai rămână nici urmă din ceea ce a trecut pe acolo mai înainte.

— Da, tocmai asta este deosebirea dintre grăpat şi arat – răspunse sergentul, cu un zâmbet răutăcios. Dar lasă-l să-i declare fetei intenţiile sale; sunt convins că acest amor al lui nu va dura prea mult. Eu ştiu foarte bine că fiica mea nu va fi niciodată soţia locotenentului Muir.

Sergentul spuse cu atâta hotărâre că fiica lui nu va fi niciodată soţia lui Muir, încât Mabel se îmbujoră, tresări, schiţă un început de râs şi se intimidă; dar, stăpânindu-se din răsputeri, zise, foarte veselă, ca să-şi ascundă frământarea lăuntrică:

— Dar, tată, ar fi mai bine să aşteptăm ca domnul intendant Muir să-şi exprime dorinţa ca eu să-l accept ca soţ sau, mai degrabă, ca să aibă pe fiica ta de soţie, ca nu cumva să mi se amintească fabula cu strugurii acri.

— Şi care e fabula aceea, Mabel? întrebă Călăuză, curios, care nu ştia nimic din bagajul elementar de cunoştinţe al oamenilor albi. Povesteşte-mi-o frumos, cum te pricepi tu. Şi mai dă-mi voie să-ţi spun că nici sergentul n-o ştie.

Mabel repetă cunoscuta fabulă, aşa cum voia Călăuză, cu talentul ei recunoscut, ceea ce-l făcu pe acesta să-şi pironească ochii pe faţa ei, cu chipul său cinstit luminat de un zâmbet.

— Aşa e vulpea! strigă Călăuză, când Mabel termină de povestit. Întocmai ca un Mingo, crudă şi vicleană, fiindcă un Mingo şi o vulpe sunt ca două reptile asemănătoare. În ceea ce priveşte strugurii, sunt destul de acri în partea asta a ţării chiar şi pentru cei ce pot ajunge la ei, deşi nu mă îndoiesc că în anumite anotimpuri şi clipe ei par pentru aceştia din urmă şi mai acri decât pentru ceilalţi. Cred că în momentul de faţă scalpul meu pare prea acru pentru indienii Mingo.

— Acri vor fi strugurii pentru el, copila mea şi domnul Muir va avea de ce să se plângă. Nu-i aşa că nu te-ai căsători niciodată cu omul ăsta, Mabel?

— Ea?! interveni Cap. Cu un caraghios care nu e, la urma urmei, decât pe jumătate soldat ! Istorioara cu strugurii este într-adevăr o circumstanţă.

— Scumpul meu tată şi dragul meu unchi, n-am de gând să mă căsătoresc cu nimeni şi ar fi mai bine să vorbim de altceva. Chiar dacă m-aş gândi la măritiş, cred că nu aş putea alege un om care a avut până acum trei sau patru soţii.

Sergentul îi făcu lui Călăuză un semn din cap cu subînţeles, parcă spunându-i: „Aşadar, vezi cum stau lucrurile”, dar apoi avu destul respect pentru simţămintele fiicei sale ca să schimbe subiectul.

— Nici dumneata, nici Mabel, frate Cap – începu din nou sergentul – nu veţi avea vreo autoritate legală asupra micii garnizoane pe care o las în această insulă, dar puteţi da sfaturi şi exercita asupra ei o oarecare influenţă. În înţelesul cel mai strict, caporalul McNab rămâne comandant în lipsa mea şi m-am străduit să-l fac să-şi bage bine în cap asta, pentru ca nu cumva să se arate prea supus faţă de gradul superior al locotenentului Muir, care, fiind aici numai ca voluntar, nu are niciun drept să dea ordine. Te rog să-l susţii pe caporal, frate Cap, fiindcă dacă ofiţerul de intendenţă ar nesocoti chiar şi numai o singură dată regulile acestei expediţii, ar putea avea după aceea pretenţia să mă comande tot atât de bine şi pe mine ca pe McNab.

— Mai ales dacă în lipsa ta, Mabel va tăia cablul şi-l va lăsa în derivă, frate Dunham. Dar, sergent, sper să pui sub comanda mea tot ceea ce pluteşte pe apă, nu-i aşa? Neînţelegerile dintre generalii comandanţi ai armatelor de uscat şi marină au dat naştere întotdeauna la încurcăturile cele mai teribile.

— În linii mari, cumnate, caporalul este comandantul-şef. Istoria ne învaţă într-adevăr că împărţirea comandamentului produce multe încurcături şi vreau să mă feresc de primejdia asta. Aşadar, numai caporalul va comanda, însă îl poţi sfătui, mai ales când e vorba de folosirea bărcilor, fiindcă vă voi lăsa una, care să vă asigure

retragerea, dacă va fi nevoie. Îl cunosc foarte bine pe caporal, e un om curajos şi un bun soldat, pe care te poţi bizui dacă-l ţii departe de romul de Santa Cruz. Dar fiind scoţian, este în stare să se lase influenţat de intendant, aşa că, vă rog, pe tine şi pe Mabel, să fiţi foarte atenţi.

— Dar de ce să ne laşi aici, scumpul meu tată? Am făcut un drum atât de lung, ca să fim împreună; pentru ce nu mă iei cu tine?

— Eşti o fată bună, Mabel şi se vede că faci parte din neamul Dunham. Dar trebuie să rămâi aici. Noi vom lua cele două bărci mai mari, lăsându-vă cealaltă barcă şi o pirogă din scoarţă de copac şi vom părăsi insula mâine dimineaţă, înainte de revărsatul zorilor, ca să nu ne vadă nicio iscoadă când vom ieşi de sub acoperişul ăsta natural. Vom intra pe canalul folosit de francezi, unde vom aştepta probabil o săptămână, ca să interceptăm ambarcaţiunile lor cu provizii, ce trec spre Frontenac, încărcate în special cu multe mărfuri pentru indieni.

— Eşti sigur că documentele tale sunt în bună regulă, cumnate? întrebă Cap, îngrijorat. Ştii, fără îndoială, că o captură în largul mării înseamnă piraterie, dacă nu ai un mandat expres sau o scrisoare care să ateste că eşti un crucişător al statului sau particular.

— Am cinstea să fiu numit de colonel, în calitatea mea de sergent major al regimentului 53 – răspunse celalalt, ridicându-se cu demnitate în picioare – şi asta e îndestulător chiar şi pentru regele Franţei. Dar nu am ordine scrise din partea maiorului.

— Cum, niciun fel de hârtii pentru un crucişător în timp de război?

— Ordinele de care ţi-am vorbit mi-ajung, cumnate, deoarece altele n-am. Cel mai de seamă lucru pentru interesele maiestăţii sale în această parte a lumii este ca ambarcaţiunile în chestiune să fie capturate şi duse la Oswego, fiindcă sunt încărcate cu pături, muschete, flinte, muniţie, pe scurt, cu tot ceea ce francezii le dau ca plată netrebnicilor sălbatici aliaţi cu ei, pentru a săvârşi cele mai mari blestemăţii, călcând în picioare sfânta noastră religie,

preceptele sale, precum şi legile umanităţii şi tot ce este sacru şi respectat de oameni. Prin capturarea acestei încărcături le vom răsturna planurile şi vom câştiga timp, fiindcă alte mărfuri de acest fel nu vor mai putea fi trimise încoace, peste ocean, până la toamnă.

— Dar tată, maiestatea sa regele Angliei nu se foloseşte şi el de pieile-roşii? întrebă Mabel curioasă.

— Desigur, fiica mea şi el are dreptul ăsta, Domnul să-l binecuvânteze! E o mare deosebire, după cum poate oricine să-şi dea seama, dacă un sălbatic este folosit de englezi sau de francezi.

— Asta-i clar ca lumina zilei, frate Dunham, dar mie lucrurile nu mi se par tot atât de clare, când e vorba de documentele ambarcaţiunii voastre.

— Împuternicirile date mie de un colonel *englez* trebuie să-l convingă pe orice *francez* de autoritatea mea; ba mai mult, cumnate, vor trebui să se declare mulţumiţi cu asta!

— Dar eu nu văd nicio deosebire, tată, în folosirea sălbaticilor de către englezi sau francezi?

— Ba sunt deosebiri atât de multe, copila mea, cum nici nu-ţi închipui, dar se prea poate ca tu să nu fi în stare să le vezi. În primul rând, un englez este din firea lui uman şi politicos, în timp ce un francez este născut feroce şi lipsit de îndrăzneală.

— Şi mai poţi adăuga, frate, că dacă i-ai lăsa, ar dănţui din zori şi până-n noapte.

— Foarte adevărat! zise sergentul, grav.

— Dar, tată, nu înţeleg cum ar fi posibil ca lucrurile astea să schimbe problema?! Dacă e rău că francezii plătesc sălbatici să lupte împotriva duşmanilor lor, s-ar părea că faptul acesta este tot atât de condamnabil şi pentru englezi. Dumneata, Călăuză, nu găseşti că am dreptate?

— E o vorbă cu judecată, da, e o vorbă cu judecată şi n-am fost niciodată dintre cei care i-au acuzat pe francezi că fac ceea ce facem şi noi. Dar este mai rău să-i ai de aliaţi pe indienii Mingo decât pe indienii Delawar; şi dacă acest trib cu simţul dreptăţii ar fi mai mare, sunt convins că n-aş păcătui cu nimic dacă i-aş pune pe toţi să lupte împotriva

duşmanilor noştri.

— Totuşi, ei scalpează şi omoară tineri, bătrâni, femei şi copii!

— Asta e firea lor, Mabel şi nu trebuie condamnaţi că se supun propriei lor firi. Natura e natură şi fiecare trib o are pe a lui şi se manifestă altfel. În ceea ce mă priveşte pe mine, sunt om alb şi mă străduiesc să păstrez felul de a simţi al acestei rase.

— Nu înţeleg nimic din toate astea! zise Mabel. Ceea ce este drept pentru regele George, s-ar părea că ar trebui să fie drept şi pentru regele Ludovic.

— Numele adevărat al regelui Franţei este Caput[20] – remarcă bătrânul Cap, cu gura plină de venin. Am avut o dată ca pasager un mare învăţat, care mi-a spus că toţi Ludovicii ăştia, al treisprezecelea, al paisprezecelea; al cincisprezecelea, nu sunt decât nişte nume de păcăleala şi că se numesc în realitate Caput, care în franţuzeşte înseamnă „cap", vrând să spună că trebuie duşi la picioarele eşafodului, să aştepte acolo până or fi spânzuraţi.

— Ei bine, asta e aproape acelaşi lucru ca şi cum te-ar împinge natura să scalpezi – zise Călăuză, ca un om surprins de o idee nouă, care-i răsare-n minte – şi de astăzi înainte voi avea şi mai puţine remuşcări decât până astăzi, luptând împotriva acestor netrebnici, deşi nu pot spune că am simţit până acum vreuna care să merite a fi amintită.

Deoarece toată lumea, în afară de Mabel, părea mulţumită de felul cum decursese discuţia, fiecare socoti că n-are rost s-o mai continue. Cei trei bărbaţi semănau în privinţa asta atât de mult cu marea masă a semenilor lor, care judecau de obicei trăsăturile unui caracter fără a fi în cunoştinţă de cauză, precum şi fără simţul dreptăţii, încât nu am fi relatat convorbirea, dacă evenimentele din povestire nu ar fi avut nicio legătură cu părerile enunţate, precum şi cu imboldurile care fac să acţioneze personajele noastre.

De îndată ce se termină cina, sergentul îi lăsă pe invitaţi să plece şi începu o convorbire îndelungată şi confidenţială

---

[20] În realitate – Capet.

cu fiica sa. El nu prea era învăţat să se lase stăpânit de emoţii mai plăcute, dar noutatea situaţiei trezi în el simţăminte pe care experienţa nu i le relevase încă. Soldatul sau marinarul, câtă vreme acţionează sub comanda unui superior, se gândeşte foarte puţin la primejdiile pe care le înfruntă; dar de îndată ce are răspunderea unei comenzi, toate pericolele unei acţiuni se asociază în mintea lui cu şansele de succes sau insucces. Gândindu-se poate mai puţin la primejdia care-l pândeşte pe el însuşi decât la aceea care îi ameninţă pe oamenii de sub comanda sa, pentru el riscul general are o însemnătate mai mare şi e mai influenţat de simţămintele izvorâte din îndoială. Aceasta era acum starea de spirit a sergentului Dunham, care, în loc de a fi sigur de victorie, ca de obicei, se gândea că s-ar putea întâmpla să se despartă pentru totdeauna de fiica sa.

Mabel nu i se păruse niciodată atât de frumoasă ca în seara aceea, iar fata poate că nu-şi arătase niciodată faţă de tatăl ei adevăratele-i calităţi, ca acum, când era îngrijorată de soarta lui; dragostea ei era în chip neaşteptat încurajată de stârnirea neobişnuită a aceloraşi simţăminte în inima sergentului. Mabel nu se simţise niciodată în largul ei în prezenţa tatălui său, superioritatea educaţiei primite ridicând un fel de barieră, mai accentuată de severitatea militară a comportării sergentului; asprimea aceasta fusese dobândită prin legăturile lui îndelungate şi nemijlocite cu oameni care nu puteau fi stăpâniţi decât printr-o disciplină riguroasă. Acum însă, când rămaseră singuri, convorbirea dintre tată şi fiică căpătă un caracter mai intim decât de obicei şi astfel Mabel descoperi cu plăcere o nuanţă de duioşie, o stare de spirit pe care inimoasa fată o dorise în tăcere, dar zadarnic, chiar din clipa sosirii sale.

— Va să zică mama era aproape tot atât de înaltă ca mine? întrebă ea, ţinând una din mâinile tatălui său între ale sale şi privindu-l fix, cu ochi umezi. Am crezut că era mai înaltă!

— Asta se petrece cu cei mai mulţi dintre copii, care se gândesc la tatăl şi mama lor cu respect; ei şi-i închipuie mai

mari şi mai impunători decât sunt în realitate. Talia ta, Mabel, se apropie de talia mamei tale, pe cât se poate asemăna o femeie cu alta.

— Dar ochii, tată?

— Avea ochii tăi, copilă, albaştri, blânzi şi atrăgători, dar fără expresia ta de voioşie.

— Voioşia asta s-ar risipi pentru totdeauna, scumpul meu tată, dacă n-o să ai grijă de dumneata în această incursiune.

— Îţi mulţumesc, Mabel. Hm, îţi mulţumesc, copila mea, dar trebuie să-mi fac datoria. Tare aş fi vrut să te ştiu căsătorită cu un bărbat demn, înainte de a părăsi fortul Oswego! M-aş simţi mai liniştit!

— Căsătorită? Cu cine, tată?

— Ştii care este bărbatul pe care mi-ar plăcea să-l îndrăgeşti. Poate că ai putea găsi alţii mai străluciţi şi mai frumos îmbrăcaţi, însă nu vei găsi niciunul ca el, atât de sincer şi atât de cinstit.

— Niciunul, tată?

— Nu cunosc niciunul. Cel puţin din punctul acesta de vedere, nimeni nu se poate asemui cu Călăuză.

— Dar pentru ce să mă căsătoresc? Dumneata eşti singur şi eu voi avea grijă de dumneata.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Mabel, ştiu că ai vrea s-o faci şi nu spun că este un simţământ nepotrivit, pentru că aş spune un neadevăr; totuşi, există unul şi mai potrivit.

— Ce poate fi mai firesc decât să-ţi cinsteşti părinţii?

— Tot atât de firesc e să-ţi cinsteşti şi soţul, scumpa mea copilă.

— Dar eu nu am soţ, tată.

— Atunci caută-ţi unul cât mai curând cu putinţă, ca să ai pe cine să cinsteşti. Eu nu sunt veşnic, Mabel şi voi fi scos din cursă de natură, dacă nu voi pieri cumva într-o încăierare. Tu eşti tânără, mai ai mult de trăit şi ar fi bine să ai un bărbat care să te protejeze, să vegheze asupra ta şi să te îngrijească atunci când vei fi bătrână, cu aceeaşi râvnă cu care vrei să mă îngrijeşti tu pe mine.

— Şi crezi *oare*, tată dragă – zise Mabel, în timp ce

mâinile ei mici se jucau cu degetele nervoase ale sergentului, privindu-le cu mare interes, pe buze cu un zâmbet – crezi că neapărat Călăuză este omul potrivit pentru asta? Oare nu e el doar cu zece sau doisprezece ani mai tânăr decât tine?

— Ce importanţă are? El a dus o viaţă cumpătată, plină de mişcare în aer liber, aşa că anii nu înseamnă nimic faţă de buna lui constituţie fizică. Cunoşti pe cineva care ar mai putea să fie protectorul tău?

Mabel nu cunoştea pe nimeni; cel puţin pe nimeni care să-şi fi exprimat vreo dorinţă în această privinţă, indiferent de ceea ce spera şi dorea ea.

— Nu, tată, să nu vorbim de un altul, ci de Călăuză – ocoli ea răspunsul. Dac-ar fi mai tânăr, cred c-ar fi mai natural să mă gândesc la el ca soţ.

— Dar îţi spun că trebuie să te gândeşti în primul rând la constituţia lui fizică. El este mai tânăr decât toţi subalternii noştri.

— Nici vorbă că este mai tânăr decât domnul… locotenent Muir.

Mabel râse voioasă, cu inima uşoară, ca un om lipsit de orice griji.

— Da, e fără îndoială destul de tânăr ca să-i fie nepot lui Muir, dar este şi mai tânăr dacă-i numeri anii. Ferească Domnul, Mabel, să ajungi vreodată soţia unui ofiţer, cel puţin nu înainte de… de a fi tu însăţi fiica unui ofiţer!

— Dacă m-aş căsători cu Călăuză, nu te-ai mai teme de asta. Nu-i aşa, tată? răspunse Mabel, privindu-l pe sergent cu oarecare şiretenie.

— Călăuză poate că nu e ofiţer al regelui, dar e prietenul şi însoţitorul generalilor. Cred că aş muri fericit dac-ai fi soţia lui.

— Tată!

— E trist să porneşti la bătălie cu gândul apăsător că poate în urma ta îţi rămâne fata fără ocrotire!

— Aş face orice să te scap de gândul acesta apăsător, scumpul meu tată!

— Ai putea s-o faci – zise sergentul, privind-o cu duioşie –

dar n-aş vrea ca, făcând asta, povara de pe inima mea să treacă asupra ta.

Vorbea grav, cu voce tremurătoare şi Mabel nu avusese niciodată până atunci o asemenea mărturie de afecţiune din partea lui. Privea cu un mare şi neaşteptat interes obrazul de obicei sever al sergentului, cu dorinţa fierbinte de a-i alina povara.

— Tată dragă, vorbeşte limpede! strigă ea, cuprinsă de nelinişte.

— Nu, Mabel, n-aş vrea să fiu nedrept; s-ar putea ca dorinţele noastre să nu fie aceleaşi.

— N-am niciun fel de dorinţe şi nu ştiu ce vrei să spui! Te gândeşti la căsătoria mea?

— Dacă te-aş şti făgăduită lui Călăuză, dac-aş şti că ai promis să fi soţia lui, orice soartă m-ar aştepta, aş muri fericit. Dar nu-ţi cer să-mi promiţi, copila mea, nu te silesc să faci ceea ce ai putea să regreţi. Sărută-mă, Mabel şi du-te şi te culcă.

Dacă sergentul Dunham i-ar fi cerut fetei promisiunea pe care o dorea atât demult, ar fi întâmpinat o rezistenţă atât de mare, că i-ar fi fost foarte greu s-o înlăture; lăsând însă lucrurile să meargă normal, câştiga un aliat puternic şi inimoasa şi mărinimoasa Mabel era gata să cedeze, sub impulsul afecţiunii, mai mult decât ar fi făcut-o vreodată în faţa ameninţărilor. În aceste clipe pline de emoţie, ea se gândea numai la tatăl ei, care, poate, o părăsea pentru totdeauna şi toată dragostea sa adâncă pentru el, hrănită probabil în cea mai mare parte de închipuire şi verificată destul de puţin în ultimele două săptămâni din cauza timpului scurt petrecut împreună, apăru cu o impetuozitate accentuată de simţămintele ei curate şi adânci. Acum era convinsă că tatăl ei e totul pentru ea şi nu i se părea prea mare nicio jertfă pe care să nu fie gata s-o aducă pentru a-l face fericit. Prin mintea ei licări cu iuţeala fulgerului un gând apăsător şi şovăi; dar, străduindu-se să afle ce nădejdi îi poate de acest gând nu descoperi nimic. Obişnuită, ca o femeie ce era, să-şi stăpânească simţămintele cele mai adânci, se gândea numai la tatăl ei şi

la binecuvântarea aşteptată de copilul care se supune dorinţelor părintelui său.

— Tată – zise ea liniştită, aproape cu un calm solemn – Domnul o binecuvântează pe fiica ascultătoare.

— Da, Mabel, aşa scrie în Cartea sfântă.

— Mă voi căsători cu cine vrei.

— Nu, Mabel, nu, tu trebuie să-ţi alegi soţul!

— N-am de ales; adică nimeni nu m-a cerut în căsătorie decât Călăuză şi domnul Muir; între ei doi nu şovăie niciunul dintre noi. Nu, tată; mă voi căsători cu cel pe care-l vei alege tu.

— Tu ştii pe care l-am ales, iubita mea fiică; nimeni nu te poate face fericită ca inimosul nostru Călăuză.

— Ei bine, atunci, dacă vrea... dacă mă cere din nou în căsătorie... fiindcă, tată, cred că nu te gândeşti să mă ofer singură, sau să facă cineva asta în numele meu – şi sângele îi năvăli în obrajii palizi, deoarece generoasa ei hotărâre îi revărsase spre inimă fluviul vieţii – dacă mă cere, fără să-i mai vorbească nimeni de asta... şi după ce va afla de la mine ceea ce trebuie să-i spună o fată cinstită omului care va fi soţul ei şi mai vrea să-i fiu soţie totuşi, atunci voi fi a lui.

— Fi binecuvântată, Mabel ! Domnul să te binecuvânteze şi să te răsplătească aşa cum merită să fie răsplătită o fiică ascultătoare!

— Da, tată, fi liniştit şi împăcat... pleacă în incursiune cu inima uşoara şi ai încredere în Dumnezeu. Să nu-mi duci grija, în primăvara viitoare... trebuie să-mi îngădui puţin timp, tată... în primăvara viitoare mă voi căsători cu Călăuză, dacă acest nobil vânător va voi să mă mai ia.

— El te iubeşte, Mabel, cum o iubeam eu pe mama ta. L-am văzut plângând ca un copil când vorbea de sentimentele lui pentru tine.

— Da, cred; am văzut destul ca să mă conving că are despre mine o părere mai bună decât merit şi fără îndoială că nu există nicio altă persoană în viaţă pentru care să am mai mult respect decât pentru el, nici chiar pentru dumneata, scumpul meu tată.

— Aşa e bine, copilă; astfel, unirea voastră va fi binecuvântată. Pot sa-i spun asta lui Călăuză?

— Cred că ar fi mai bine să nu-i spui nimic, tată. Lasă lucrurile să vină de la sine, în chip firesc, bărbatul să caute femeia şi nu femeia să alerge după bărbat.

Zâmbetul care-i lumina acum frumosul chip i se păru îngeresc tatălui ei, deşi un om cu mai multă experienţă, observând emoţiile fugitive reflectate de obrazul fetei, le-ar fi putut socoti ciudate şi nefireşti.

— Nu, nu, trebuie să lăsam lucrurile să meargă de la sine, ţi-am făgăduit solemn, tată.

— Bine, Mabel, aşa să fie; acum sărută-mă: Domnul să te binecuvânteze şi să te ocrotească, fata mea, fiindcă eşti o fiică bună.

Mabel i se aruncă în braţe – ceea ce se întâmpla pentru prima oară în viaţa ei – şi plânse la pieptul lui ca un copil. Bătrânul şi severul soldat se înduioşă şi lacrimile i se amestecară cu ale fiicei sale; dar Dunham se ridică deodată, parcă ruşinat de sine însuşi şi, desprinzându-se uşor din braţele fetei, îi ură noapte bună şi se duse la culcare. Mabel se îndreptă, suspinând, spre colţul rudimentar, pregătit pentru culcuşul ei şi peste câteva minute, în colibă nu se mai auzea decât respiraţia adâncă a bătrânului soldat.

CAPITOLUL XX

Cum rătăceam printre ruine, am găsit,
Lângă un vechi cadran de piatră şi rugină,
Un trandafir pe-un lujer părăsit,
Semn că pe-acolo fuse o grădină.

Campbell

Mabel se trezi mult după răsăritul soarelui, în plină zi. Dormise liniştită, fiindcă plecase la culcare cu conştiinţa împăcată şi oboseala îi făcuse somnul şi mai dulce; niciun zgomot provocat de cei care se puseseră în mişcare în zori nu ajunsese până la urechea ei. Frumoasa fată sări în picioare, se îmbrăcă repede şi se duse numaidecât să respire mireasma dimineţii în aer liber. O cuprinse brusc o adâncă admiraţie pentru frumuseţea unică şi desăvârşita singurătate a locului în care se găsea. Era o zi splendidă de toamnă, atât de proprie climatului acela, mai mult ponegrit decât preţuit şi avea asupra omului o influenţă vie, reconfortantă. Splendoarea priveliştii îi pria în momentele acelea, deoarece, cuprinsă de teamă, îşi închipuia primejdiile ce-l pândeau pe tatăl ei – pe care acum începuse să-l iubească aşa cum iubesc femeile pe cei ce le-au câştigat încrederea.

Acum, insula părea absolut părăsită. În noaptea trecută, zarva sosirii umpluse locul de viaţă, dar ea pierise cu totul şi eroina noastră îşi plimba ochii în jur, pe tot ceea ce se oferea privirii, fără să zărească niciun om care să-i alunge singurătatea. Până la urmă, îi descoperi pe toţi cei ce rămăseseră pe insulă, adunaţi în jurul unui foc care părea a fi al cantonamentului. Descoperindu-l pe unchiul ei, cu care era atât de obişnuită, Mabel căpătă puţin curaj, apoi îi cercetă cu ochii pe cei rămaşi, cu o curiozitate firească pentru situaţia în care se afla. În afară de Cap şi de ofiţerul de intendenţă se mai aflau acolo caporalul, cei trei soldaţi şi

o bucătăreasă. Colibele erau tăcute şi goale, iar creasta întăriturii se ridica, plină de pitoresc, deasupra tufişurilor care o ascundeau pe jumătate. Razele soarelui scăldau luminişurile şi cerul se boltea albastru deasupra capului; întreaga privelişte era de o frumuseţe emoţionantă. Nu se zărea niciun nor şi eroina noastră îşi închipui că natura din jur e o chezăşie de pace şi siguranţă.

Oamenii mâncau şi fata, văzându-i ocupaţi cu satisfacerea uneia din marile cerinţe omeneşti, înainta neobservată către capătul insulei, unde copacii şi tufişurile o ascundeau cu totul de orice privire. Croindu-şi drum pe lângă crengile mai joase, ajunse la marginea apei, unde se opri tăcută, urmărind mişcarea abia perceptibilă a micilor valuri care spălau malul, ca un palid ecou al zbuciumului ce stăpânea lacul la o depărtare de cincizeci de mile. Privelişte era molcomă şi plăcută şi eroina noastră, care observa imediat şi sigur tot ceea ce era demn de luare aminte în natură, descoperi cu promptitudine elementele cele mai frumoase ale peisajului. Mabel îşi plimbă privirea pe numeroasele canale dintre insule şi se gândi că nu mai văzuse nicicând ceva mai atrăgător.

Dar, în timp ce se bucura astfel de minunăţiile naturii, o cuprinse brusc un fel de nelinişte; avusese impresia că desluşeşte vag silueta unui om printre tufişurile de pe malul insulei. Între acest mal pe care se afla ea şi cel opus, nu era o distanţă mai mare de cincizeci de stânjeni. Poate că fusese doar o amăgire – poate că i se păruse numai că o siluetă omenească trecuse pe dinaintea ochilor ei; era totuşi sigură că nu se înşelase. Mabel ştia bine că faptul de a fi femeie nu o proteja de plumbul unei flinte, dacă o zărea cumva un irochez, aşa că fata se retrase instinctiv, ascunzându-se bine după tufişuri, fără să piardă însă din ochi malul de apus şi aşteptând zadarnic câtva timp să-l vadă pe străin apărând din nou. Tocmai se pregătea să-şi părăsească ascunzătoarea, ca să-i împărtăşească cât mai grabnic meşterului Cap bănuielile sale, când văzu limpede crengile unui anin negru, de dincolo de tufişuri, de pe insula cealaltă, înclinându-se spre ea, parcă în semn de prietenie.

Lipsită cu totul de experienţă în felul cum se duce războiul la frontieră, eroina noastră trecu prin clipe grele şi palpitante, dar îşi păstră prezenţa de spirit şi acţionă cu hotărâre şi discernământ.

Una din caracteristicile locuitorilor de la graniţele Americii, care trăiesc înconjuraţi de primejdii, era de a situa calităţile morale ale femeilor pe o treaptă foarte înaltă, pe care nici ele însele nu se vedeau în stare s-o atingă în alte împrejurări; şi Mabel ştia foarte bine că oamenii de la graniţă ridică în slăvi cu plăcere în povestirile lor prezenţa de spirit, curajul şi iniţiativa pe care soţiile şi surorile lor le dovediseră în împrejurările cele mai grele. Gândul la povestirile acestea îi treziră curajul şi fu stăpânită de convingerea că a sosit clipa să arate că e într-adevăr fiica sergentului Dunham. I se păru că ramura se mişcase parcă într-un semn de prietenie şi după un moment de şovăială, rupse o crenguţă, o înfăşură în jurul unui băţ şi, trecând-o printr-o descindere a tufişului, o flutură, ca răspuns, imitând cât mai bine semnalul celuilalt.

Semnalele din ambele părţi durară două sau trei minute, până când Mabel zări tufişurile din faţă dându-se deoparte cu băgare de seamă şi apărând o figură omeneasca. Ea văzu dintr-o privire că era o femeie indiană. După o secundă, uitându-se mai cu luare-aminte, se convinse că era Roua-de-Iunie, nevasta lui Vârf-de-Săgeată. În călătoria pe care o făcuse în tovărăşia acestei femei, Mabel fusese câştigată de blândeţea, simplitatea şi amabilitatea acesteia, precum şi de amestecul de afecţiune şi respect izvorât din teamă pentru soţul ei. De câteva ori, în timpul călătoriei, lui Mabel i se păruse că Vârf-de-Săgeată îi arătase o atenţie prea mare, neplăcută pentru soţia lui şi o impresionase expresia de amărăciune şi umilinţă a indienei. Deoarece Mabel compensase din plin orice amărăciune îi pricinuise fără voia ei tovarăşei sale, Roua-de-Iunie, prin purtarea sa prietenoasă şi plină de atenţie, îi dovedise mult ataşament şi eroina noastră se despărţise de ea adânc convinsă că pierde o prietenă.

Zadarnic am analiza diferitele feluri prin care se poate

câştiga încrederea cuiva. E destul să spunem că tânăra indiană trezise un astfel de sentiment în inima lui Mabel şi fata, convinsă că această vizită neobişnuită era numai spre binele ei, simţi nevoia să aibă cu cealaltă o convorbire mai intimă. Aşa că nu şovăi să iasă din tufiş şi se bucură când o văzu pe Rouă-de-Iunie arătându-i aceeaşi încredere şi ieşind fără teamă din frunzişul în care se ascunsese. Cele două fete, fiindcă indiana, deşi măritată, era chiar mai tânără decât Mabel, schimbară câteva semne de prietenie şi Mabel o îndemnă să se apropie, cu toate că nu ştia în ce fel o va face. Dar indiana îi arătă fără şovăială că se putea apropia de ea; dispăru o clipă, apoi se ivi din nou la prora unei pirogi, trasă la marginea tufişului de pe malul opus şi cu pupa ascunsă încă de verdeaţă, într-un fel de golfuleţ, acoperit de o boltă de crengi. Mabel tocmai voia s-o invite să traverseze canalul cu piroga, când se auzi chemată de vocea de stentor a unchiului ei. Atunci îi făcu semn imediat fetei să se ascundă, ieşi repede din tufişuri, pătrunse în luminiş, în direcţia de unde se auzise vocea şi constată că grupul era încă la micul dejun; dintre ei, numai Cap îşi potolise foamea şi se gândise s-o cheme şi pe ea. Lui Mabel îi trecu fulgerător prin minte ideea că acesta era momentul cel mai potrivit pentru o convorbire şi, scuzându-se, sub pretextul că nu-i este încă foame, se întoarse la pâlcul de tufişuri de unde plecase şi o chemă din nou pe tânăra indiană.

Rouă-de-Iunie înţelese foarte repede ce i se cerea; cu câteva lovituri de vâslă ajunse la malul de dincoace şi ascunse piroga în tufişurile insulei pe care se afla postul. În clipa următoare, Mabel o luă de mână şi o trase după ea spre coliba ei. Din fericire, coliba era cu totul ascunsă de privirile celor din jurul focului, aşa că intrară amândouă înăuntru, fără să fie văzute. Lămurind-o cât putu mai bine pe musafira sa că trebuia s-o părăsească pentru scurtă vreme, Mabel o ascunse în propria ei cameră, fiind convinsă că aceasta nu o va părăsi fără încuviinţarea ei. Apoi se duse la loc şi-şi luă locul printre ceilalţi, străduindu-se să pară cât mai liniştită.

— Cine vine la urmă e servit ultimul, Mabel – zise unchiul ei, cu gura plină de somon fiert, fiindcă, deşi arta de a pregăti bucatele nu era prea rafinată la graniţa aceea îndepărtată, alimentele aveau, în general, un gust excelent, ultimul venit, ultimul servit, asta-i o regulă bună şi-i face pe leneşi mai activi.

— Nu sunt o leneşă, unchiule. Fiindcă m-am plimbat aproape o oră şi am explorat insula.

— Nu-i mare lucru, domnişoară Mabel – interveni Muir – fiindcă insula e mică. Lundie, sau mai bine zis maiorul Duncan, cum trebuie să-i spunem de faţă cu alţii (vorbea aşa, ţinând seama de caporal şi soldaţi, cu toate că aceştia mâncau la o oarecare distanţă), maiorul Duncan, aşadar, nu a adăugat un imperiu la dominioanele maiestăţii sale punând stăpânire pe această insulă, care probabil că în privinţa veniturilor se află pe acelaşi plan cu faimoasa insulă a lui Sancho, despre care negreşit ai citit, meştere Cap, în orele dumitale de răgaz, mai ales în momentele de linişte şi inactivitate.

— Cunosc locul de care vorbiţi, domnule locotenent de intendenţă. Insula lui Sancho e o stâncă de corali de formaţie nouă, neplăcut să dai de ea pe întunericul nopţii, când vânturile suflă de l-ar înspăimânta şi pe un păcătos. Insula asta e un loc vestit pentru nucile de cocos şi apa ei amară.

— Nu este prea vestită pentru posibilităţile de hrană – continuă Muir, din respect pentru Mabel stăpânindu-şi zâmbetul care-i apăruse pe buze – şi nu ştiu dacă în privinţa veniturilor este de preferat acesteia. După părerea mea, meştere Cap, insula pe care ne aflăm nu se bucură de o poziţie strategică bună şi prevăd că mai devreme sau mai târziu se va abate asupra noastră o adevărată catastrofă.

— Să sperăm ca asta nu se va petrece decât după plecarea noastră – zise Mabel. Nu ţin de loc să studiez limba franceză.

— Să ne socotim norocoşi dacă n-o să cădem în mâna irochezilor. L-am sfătuit cu insistenţă pe maiorul Duncan să nu ocupe această poziţie, dar este un om încăpăţânat, care

nu iese dintr-ale lui. M-am alăturat acestui grup în primul rând ca să-i fiu plăcut şi folositor frumoasei dumitale nepoate, meştere Cap şi în al doilea rând, ca să iau informaţii despre proviziile care cad în sarcina mea, ca să nu mai fie niciun fel de discuţie contradictorie privitoare la cantitatea lor, când vor dispărea, capturate de inamic.

— Credeţi că situaţia este chiar atât de gravă? întrebă Cap, oprindu-se din mestecatul bucăţii de vânat (deoarece, ca un om rafinat, modern, mânca, pe rând, când carne, când peşte), din cauza curiozităţii cu care aştepta răspunsul. Primejdia este oare atât de apropiată?

— Nu pot spune asta, dar nici contrariul. Întotdeauna, în timp de război, primejdia e mai mare la posturile avansate decât la cantonamentele principale. Aşa că să nu ne mirăm că am putea fi vizitaţi în orice clipă de francezi.

— Şi ce dracu' ne vom face în cazul ăsta? Şase bărbaţi şi două femei n-or să fie în stare de prea mare lucru încercând să apere un loc ca acesta, dacă ne-ar ataca duşmanii, fiindcă vor avea grijă, fără îndoială, după felul franţuzesc de luptă, să vină cât mai mulţi.

— Trebuie să ne aşteptăm la asta. În orice caz, vor veni destul de mulţi. Pentru apărarea insulei s-ar putea, fără îndoială, aplica principiile strategiei şi ale artei războiului, deşi probabil că nu vom avea forţele necesare ca să putem înfăptui un asemenea plan în chip convenabil. În primul rând, ar trebui trimis pe mal un detaşament, cu consemnul să hărţuiască duşmanii care debarcă. Ar fi necesar ca un grup mai puternic să fie băgat imediat în întăritură. Care ar fi ca o fortăreaţă, fiindcă diferitele detaşamente ar trebui să se retragă în punctul acela pentru rezistenţă, pe măsură ce francezii ar înainta; s-ar mai cuveni să se sape o linie de tranşee în jurul fortăreţei, fiindcă ar fi contrariu tuturor principiilor artei militare să-l laşi pe duşman să ajungă prea aproape de zidurile ei, ca să le mineze. Nişte „chevraux-de-frise"[21] ar ţine cavaleria în şah şi împotriva artileriei vor fi construite redute la adăpostul acestor păduri. Mai ales ar fi foarte utile nişte detaşamente puternice de hărţuire, ca să

---

[21] Capre de lemn cu sârmă ghimpată.

întârzie înaintarea duşmanului; şi aceste colibe, dacă ar fi înconjurate de şanţuri şi ţăruşi, ar putea fi transformate în poziţii foarte avantajoase în acest scop.

— Ptiu, intendentule! Şi unde dracu' să găseşti atâţia oameni pentru îndeplinirea acestui plan?

— Fără îndoială, meştere Cap, că regele e dator să-şi asume această sarcină, fiindcă este în conflict cu francezii.

— Şi noi suntem numai şase! E un plan frumos, pe legea mea! Dumneavoastră aţi putea coborî pe mal, să luptaţi împotriva celor ce debarcă; Mabel i-ar putea hărţui, cel puţin cu vorba; soţia soldatului ar juca rolul acelor „chevraux-de-frise", ca să încurce cavaleria, caporalul ar comanda tabăra de tranşee, cei trei soldaţi ai săi ar ocupa cele cinci colibe, iar eu aş intra în fortăreaţă. Pe legea mea, le descrieţi frumos, domnule locotenent şi ar fi trebuit să vă faceţi pictor în loc de soldat!

— Nu, eu nu am făcut decât să arăt realitatea în amănunţime şi fără ocolişuri, aşa cum este. Faptul că aici nu există o forţă mai mare ca să aducă planul la îndeplinire e o greşeală a miniştrilor maiestăţii sale, nu a mea.

— Dar dacă duşmanii îşi fac într-adevăr apariţia – întrebă Mabel, cu mai multă curiozitate decât ar fi avut dacă nu şi-ar fi amintit de femeia pe care o lăsase în colibă – ce plan ar trebui să se aplice?

— Sfatul meu ar fi, delicată Mabel, să încercăm a săvârşi ceea ce l-a făcut pe bună dreptate pe Xenofon atât de faimos.

— Cred că vă gândiţi la o retragere, deşi ghicesc numai pe jumătate aluzia pe care aţi făcut-o.

— Ai dibuit înţelesul aluziei mele din cauză că ai, tânără doamnă, un bun simţ înnăscut. Ştiu că valorosul dumitale tată a dat caporalului anumite instrucţiuni şi i-a ordonat să folosească anumite metode cu ajutorul cărora el îşi închipuie că insula ar putea fi păstrată în cazul când francezii i-ar descoperi poziţia, dar excelentul sergent, deşi este tot atât de bun la locul lui ca oricare altul care a mânuit vreodată o suliţă, nu este nici marele lord Stair, nici ducele de Mariborough. Nu contest meritele sergentului în

acest domeniu special, cu toate că nu pot să-i exagerez calităţile, oricât de excelente ar fi, comparându-le cu ale oamenilor care ar putea fi din anumite puncte de vedere superiorii săi. Sergentul Dunham a ascultat de sfatul inimii sale, în loc de acela al raţiunii, când a dat astfel de ordine; dar dacă fortul va fi pierdut, vina va cădea asupra celui care a ales acest loc pentru fort, nu asupra omului pus să-l apere. Oricât de dârz ar fi acesta din urmă, presupunând o debarcare a francezilor şi a aliaţilor lor, un bun comandant nu ar neglija niciodată pregătirile necesare pentru efectuarea unei retrageri; şi eu l-aş sfătui pe meşterul Cap, care este amiralul flotei noastre, să aibă o barcă pregătită oricând pentru evacuarea acestei insule, dacă am fi siliţi s-o facem. Cea mai cuprinzătoare luntre de care dispunem are o velă foarte mare şi, aducând-o aici, în apropiere şi amarând-o printre tufişurile de colo, am pregăti un loc potrivit pentru o îmbarcare precipitată. Atunci ai vedea, frumoasă Mabel, că nu sunt decât cincizeci de iarzi până la canalul dintre cele două insule, unde ne vom putea ascunde de cei ce s-ar afla pe insula aceasta pe care ne găsim.

— Ceea ce spuneţi e foarte adevărat, domnule Muir, dar s-ar putea ca francezii să vină tocmai din direcţia aceea, nu? Şi dacă locul acela este atât de bun pentru o retragere, este tot atât de bun şi pentru un atac.

— Nu vor acţiona cu atâta prudenţă – răspunse Muir, uitându-se pe furiş şi cam neliniştit în jurul său. Nu vor fi atât de prevăzători. Francezii sunt o naţiune de oameni lipsiţi de perspicacitate şi se comportă de obicei ca nişte aventurieri, aşa că e bine să-i aşteptăm, dacă ar fi să vină vreodată, de cealaltă parte a insulei.

Convorbirea continua cu întreruperi, întorcându-se totuşi, din când în când, la probabilitatea unui atac şi a celor mai bune mijloace de a-l înfrunta.

Mabel nu dădu prea mare atenţie convorbirii, deşi era oarecum surprinsă că locotenentul Muir, un ofiţer a cărui faimă de om curajos era bine stabilită, putea să propună atât de deschis o părăsire a fortului, care, în ochii ei, apărea

ca o mare culpă, onoarea tatălui său fiind strâns legată de apărarea insulei. Dar era atât de preocupată de prezenţa invitatei sale, încât, folosindu-se de primul prilej, se ridică de la masă şi intră din nou în coliba ei. Acolo, închise uşa cu grijă după dânsa, aruncă o privire spre singura fereastră a camerei să vadă dacă era perdeaua trasă şi după aceea se apropie de Roua-de-Iunie – sau Iunie, cum i se spunea în mod familiar de cei ce vorbeau cu ea în englezeşte – în camera din fund, arătându-şi, prin semne, afecţiunea şi încrederea.

— Mă bucur că te văd, Rouă-de-Iunie – zise Mabel, cu un zâmbet foarte plăcut şi cu vocea ei atrăgătoare. Mă bucur toarte mult că te văd; ce te aduce încoace şi cum ai descoperit insula?

— Vorbeşte mai rar – zise indiana, zâmbind şi ea şi strângând mâna micuţă pe care o ţinea în mâinile ei doar puţin mai mari, dar înăsprite de muncă. Mai rar; vorbeşti prea repede.

Mabel repetă întrebările, străduindu-se să-şi stăpânească nerăbdarea şi izbuti să pronunţe cuvintele atât de clar, ca să fie înţeleasă.

— Iunie, prietenă – răspunse indiana.

— Te cred, Rouă-de-Iunie, te cred din inimă, dar ce legătură are asta cu venirea ta?

— Prietena venit vede prietena – răspunse Roua-de-Iunie, zâmbind din nou şi uitându-i-se drept în ochi.

— Cred că altceva te-a adus încoace, fiindcă nu te-ai fi expus niciodată unei asemenea primejdii şi mai ales singură… Şi chiar ai venit singură?

— Roua-de-Iunie singură, numai cu tine, nimeni altcineva.
Iunie venit singură, vâslit piroga.

— Sper, cred. Ba ştiu că e aşa. Nu-mi închipui că vrei să mă trădezi, Rouă-de-Iunie!

— Ce, trădare?

— Cred că nu vrei să mă trădezi, nu vrei să mă predai francezilor sau irochezilor, ori lui Vârf-de-Săgeată. (Indiana dădu din cap cu însufleţite.) Nu cred că vrei să vinzi scalpul

meu, nu-i aşa?

În clipa asta, Roua-de-Iunie trecu un braţ, plină de prietenie, pe după mijlocul zvelt al lui Mabel şi o strânse la piept cu atâta tandreţe şi afecţiune, încât pe eroina noastră o podidiră lacrimile. Îmbrăţişarea indienei era plină de duioşie feminină şi ar fi fost cu neputinţă ca gestul ei să nu câştige încrederea unei fete sincere şi tinere ca Mabel. Aceasta o strânse şi ea, la rândul ei, în braţe, apoi, ţinând-o în faţa sa, cu braţele întinse şi privind-o în ochi, o întrebă:

— Dacă Roua-de-Iunie are să-i spună ceva prietenei sale, să-i spună deschis. Sunt foarte atentă.

— Iunie teme că Vârf-de-Săgeată omoară pe ea.

— Dar Vârf-de-Săgeată nu va afla niciodată – zise Mabel, înroşindu-se până-n vârful urechilor, fiindcă-şi dădea seama că îndemna o femeie să-şi trădeze bărbatul. Mabel nu-i va spune nimic.

— El aruncă tomahawk în cap lu’ Iunie!

— Asta n-o să se întâmple niciodată, draga mea Iunie; aş prefera să nu mai scoţi o vorbă decât să te pască o astfel de primejdie.

— Întăritură loc bun dormit… loc bun stat.

— Vrei să spui că aş putea să-mi salvez viaţa retrăgându-mă în întăritură? Oh, cu siguranţă că Vârf-de-Săgeată n-o să-ţi facă niciun rău că mi-ai spus asta! Nu poate să-mi vrea răul, fiindcă nu l-am jignit niciodată.

— Vârf-de-Săgeată nu vrea rău la faţă-palidă inimoasă – răspunse femeia, uitându-se într-altă parte şi cu toate că vorbea cu vocea obişnuită, molcomă şi dulce a fetelor indiene, cuvintele ei păreau pline de melancolie şi timiditate. Vârf-de-Săgeată iubeşte tânăra faţă-palidă.

Mabel se îmbujoră fără să ştie de ce şi delicateţea ei firească o făcu să tacă o vreme. Dar trebuia să afle mai multe, fiindcă bănuielile ei crescuseră, aşa că începu din nou s-o iscodească:

— Vârf-de-Săgeată nu are de ce să mă iubească sau să mă urască – zise ea. Este pe aproape?

— Soţ întotdeauna lângă soţie, aici – zise indiana, punându-şi mâna pe inimă.

— Minunată creatură! Dar spune-mi, când să mă retrag în
întăritură? Astăzi... în dimineaţa asta... acum?

— Fort foarte bun; bun pentru femei. În fort, nu ia scalp.

— Mă tem că te înţeleg foarte bine, Iunie. Vrei să-l vezi pe tatăl meu?

— Nu e aici, plecat.

— N-ai de unde şti asta, nu vezi că insula e plină de soldaţi?

— Nu plină; plecaţi. Aici. Indiana ridică patru degete în sus: Numai atâta haine roşii.

— Nu vrei să-l vezi pe Călăuză? Poţi vorbi cu el în limba irocheză.

— Limba plecat cu el – zise Iunie, râzând – are limba în gura lui.

Era ceva atât de gingaş şi contagios în râsul copilăresc al fetei indiene, încât Mabel nu putu să-şi stăpânească râsul, cu toate că temerile sale crescuseră din cauza celor întâmplate.

— Se pare ca ştii sau crezi că ştii tot ce se petrece la noi, Iunie. Dar dacă prietenul Călăuză e plecat, Eau-douce poate vorbi cu tine franţuzeşte. Îl cunoşti pe Eau-douce; să mă duc să-l chem să stea de vorbă cu tine?

— Eau-douce plecat şi el, dar inima lui rămasă aici – zise Roua-de-Iunie, punând mâna pe pieptul lui Mabel. Şi spunând aceste cuvinte, râse iar, uitându-se într-altă parte, de parcă nu voia s-o stingherească.

Eroina noastră auzise adesea de înţelepciunea uimitoare a indienilor şi cu câtă extraordinară isteţime observau tot ce se petrece, dând impresia că nu văd nimic, însă nu era nici pe departe pregătită pentru întorsătura atât de ciudată a convorbirii lor. Dornică să schimbe subiectul şi foarte nerăbdătoare să afle cât de mare era primejdia ce-i ameninţa, se ridică de pe taburetul pe care se aşezase şi, adoptând o atitudine mai rezervată, nădăjduia să afle mai multe decât făcea impresia că ar dori şi să evite aluziile despre lucruri care o încurcau atât de mult.

— Tu ştii ce trebuie să spui şi ce nu. Roua-de-Iunie – zise

ea – şi sper că mă iubeşti destul ca să-mi dai ştirile de care am nevoie. Scumpul meu unchi se găseşte şi el pe insulă şi tu eşti, sau ar trebui să fi prietena lui, ca şi a mea; amândoi ne vom aminti de purtarea ta când ne vom întoarce la Oswego.

— Poate că niciodată întoarce, cine ştie? vorbise cu îndoiala pe care o arăţi în legătură cu un lucru nesigur şi în tonul ei nu se simţea nicio urmă de ironie sau de dorinţă de a o înfricoşa.

— Numai Dumnezeu ştie ce se va întâmpla. Vieţile noastre sunt în mâinile Lui. Totuşi, cred că se va servi de tine să ne salveze.

Asta era mai mult decât putea să înţeleagă indiana, care, în ignoranţa sa, o privea fără să scoată o vorba, dorind vădit s-o ajute.

— Întăritura foarte bună – repetă ea după ce-i dispăru expresia de nesiguranţă de pe chip, accentuând puternic ultimele cuvinte.

— Bine, te înţeleg şi voi dormi acolo în noaptea asta. Şi fără-ndoiala că-i voi spune unchiului meu tot ce am auzit de la tine.

Roua-de-Iunie tresări, vădit neliniştită de vorbele ei.

— Nu, nu. Nu, nu! zise ea cu o rapiditate şi o înfocare împrumutate de la francezii din Canada. Nu e bine spus lui Apă-Sărată. El vorbeşte mult, are limbă lungă. El crede pădurea e ca apa; nu înţelege nimic. Dacă spus, Vârf-de-Săgeată află şi Iunie moare.

— Eşti nedreaptă cu unchiul meu, fiindcă el nu te-ar trăda niciodată.

— Nu înţeleg la mine. Apă-Sărată are limbă, dar nu ochi, nu urechi, nu nas… nimic decât limbă, limbă!

Cu toate că Mabel nu prea era de aceeaşi părere, îşi dădu seama că unchiul ei, Cap, nu inspira încredere tinerei indiene şi nu credea că ea ar primi ca dânsul să ia parte la convorbirea lor.

— Se pare – continuă Mabel – că ştii cu de-amănuntul situaţia noastră. Ai fost pe insula asta şi mai înainte?

— Venit acum.

— Atunci ce te face să crezi că vorbele tale exprimă adevărul? Tatăl meu, Călăuză şi Eau-douce poate că sunt toţi pe insulă, gata să alerge încoace dacă i-aş striga.

— Toţi plecat – zise Roua-de-Iunie cu convingere, zâmbind bine dispusă.

— Nu, siguranţa asta n-ai putea-o avea, dacă nu ai mai fi fost pe insula!

— Avut ochi buni: văzut corabie cu oameni plecând, văzut piroga mare cu Eau-douce.

— Ceea ce înseamnă că ne-ai pândit de mai multă vreme, dar nu cred că i-ai numărat pe cei ce au rămas.

Roua-de-Iunie râse iar; ridicând în sus patru degete, arătă cele două degete mari şi puse un deget pe unul din primele, repetând cuvintele „haine roşii”, apoi atinse şi ultimele două degete mari, zicând: „Apă-Sărată”, „Locotenent”. Părea că ştie totul cu cea mai mare exactitate şi Mabel începu să se îndoiască de faptul că trebuia s-o lase pe vizitatoarea ei să plece, fără să-i ceară mai multe lămuriri. Totuşi, nu-şi putea călca pe inimă abuzând de încrederea vădită pe care fata aceasta prietenoasă şi blândă o avea în ea, aşa că gândul de a-l preveni pe unchiul ei îl alungă chiar în clipa apariţiei lui, ca nedemn pentru dânsa şi nedrept pentru prietena sa.

Această frumoasă hotărâre se mai sprijinea şi pe convingerea că dacă ar încerca cineva s-o silească pe Roua-de-Iunie să vorbească, aceasta nu ar mărturisi nimic şi s-ar fereca într-o tăcere încăpăţânată.

— Va să zică, tu crezi, Iunie – continuă Mabel, după ce îi trecură toate acestea prin minte – că aş face mai bine să mă retrag şi să rămân în întăritură, nu-i aşa?

— Loc bun pentru femei. Întăritură nu ia scalp. Buşteni groşi.

— Vorbeşti de parc-ai fi fost acolo şi ai fi măsurat pereţii.

Iunie râse, privind-o cu un aer semnificativ, de încuviinţare, fără să scoată o vorbă.

— Mai cunoaşte cineva drumul spre insula asta? A văzut-o vreo dată vreun irochez?

Roua-de-Iunie aruncă, tristă şi îngrijorată, o privire în

jurul ei, temându-se parcă să nu fie auzită.

— Tuscarora peste tot… Oswego, aici, Frontenac, Mobawk… peste tot. Dacă vede Iunie, ucide pe ea.

— Dar noi credeam că nimeni nu cunoaşte insula şi că nu avem de ce ne teme de duşmani, atâta vreme cât ne aflăm pe ea!

— Irochezi ochi mulţi.

— Ochii nu ajung totdeauna. Locul acesta nu poate fi descoperit de un ochi obişnuit şi chiar dintre ai noştri sunt puţini care pot găsi insula.

— Cineva poate spune… unii yengesse[22] vorbeşte franţuzeşte.

Mabel încremeni. Toate bănuielile împotriva lui Jasper, pe care până atunci le respinsese, se îmbulziră în minte şi simţi o durere atât de adâncă, încât o clipă i se păru ca e gata să leşine. Dar, cu o sforţare, se stăpâni şi, amintindu-şi de promisiunea făcută tatălui ei, se ridică şi se plimbă o vreme în sus şi în jos prin colibă, străduindu-se să se convingă că vinovăţia lui Jasper îi e indiferentă, deşi în adâncul inimii sale se ridica dorinţa de a-l crede nevinovat.

— Înţeleg ce vrei să spui, Iunie – zise ea, în cele din urmă. Mă laşi să înţeleg că un trădător a comunicat oamenilor din tribul tău cum pot găsi aceasta insulă.

Indiana zâmbi, fiindcă, după felul său de a gândi, orice vicleşug de război era mai degrabă un merit decât o crimă; dar fiind prea credincioasă tribului ei, nu destăinui mai mult decât cerea situaţia. Ea voia s-o salveze pe Mabel şi numai pe
Mabel, aşa că n-o îndemna nimic să spună ceva „în afara cauzei”, după cum zic avocaţii.

— Faţă-Palidă ştie acum – adăuga ea – întăritură bună pentru femei… nu-mi pasă de soldaţi şi războinici.

— Dar pe mine mă interesează, fiindcă unul din aceşti oameni este unchiul meu, pe care-l iubesc, iar ceilalţi sunt compatrioţii şi prietenii mei. Trebuie să le spun ce am aflat!

— Atunci, Roua-de-Iunie moartă – răspunse indiana calmă, deşi se simţea amărăciune în vorbele ei.

---

[22] Denumirea dată de indieni iancheilor.

— Nu, nu vor şti niciodată că ai venit aici! Totuşi, trebuie să-i pun în gardă şi să ne ducem toţi în întăritură.

— Vârf-de-Săgeată află... vede tot şi Iunie moare. Iunie venit spună prietena ei albă şi nu la bărbaţi. Orice războinic veghează scalpul său. Roua-de-Iunie squaw şi vorbeşte la squaw, nu la bărbaţi.

Hotărârea prietenei sale indiene o întristă nespus pe Mabel, deoarece îşi dădu seama clar că tânăra fată se bizuise pe faptul că cele aflate de la ea nu vor fi comunicate şi altora. Ea nu ştia cât de convinşi erau indienii că a păstra un secret este una din cele mai mari îndatoriri şi mai ales nu era în stare să judece în ce măsură orice destăinuire a tainei încredinţată ar putea s-o pună pe tânăra indiană într-o situaţie critică, primejduindu-i viaţa. Toate aceste gânduri îi trecură fulgerător prin minte şi cu cât chibzuia mai mult, se întrista mai tare. Roua-de-Iunie părea şi ea să socoată situaţia ca foarte gravă, fiindcă începu să-şi adune diferitele obiecte pe care le pusese deoparte când luase mâna lui Mabel într-ale ei şi se pregătea să plece. Fata nu încercă s-o oprească, iar despărţirea de indiană, după toate pericolele pe care le înfruntase ca s-o ajute, era insuportabilă pentru simţămintele ei de dreptate şi afecţiune.

— Rouă-de-Iunie – zise ea cu însufleţire, îmbrăţişând fata lipsită de educaţie, dar plină de bunătate – noi suntem prietene. Să nu te temi, fiindcă nu voi spune nimănui că ai fost aici. Dacă poţi, fă-mi un semnal înainte de pornirea atacului, ca să ştiu că trebuie să intru numaidecât în întăritură, să mă pun la adăpost.

Indiana, ocupată cu pregătirile de plecare, se opri şi spuse liniştită:

— Dă-i lui Iunie porumbel.

— Un porumbel? De unde să iau un porumbel?

— Din coliba vecină... adu unu’ bătrân. Iunie merge la canoe.

— Cred că te înţeleg, dar n-ar fi mai bine să te conduc din nou la tufişuri, ca să nu întâlneşti vreun om de-al nostru?

— Du-te întâi afară. Numeri oameni; unu, doi, trei, patru, cinci, şase – aici indiana ridică degetele şi râse – toţi nu stau calea ta… bun numai unul singur… chemat pe el deoparte. Apoi cântat şi căutat porumbel.

Repeziciunea cu care gândise şi iscusinţa prietenei sale o făcură pe Mabel să zâmbească şi se pregăti să-i urmeze sfatul.

Totuşi, se opri în pragul uşii, uitându-se din nou rugătoare la indiană.

— Nu poţi cu niciun chip să-mi spui mai multe? întrebă ea.

— Tu ştie tot: întăritură bună… porumbel… spune Vârf-de-Săgeată omoară pe mine.

Ultimele cuvinte, din care reieşea că în cazul că Vârf-de-Săgeată ar descoperi fapta soţiei sale ar ucide-o, o hotărâră pe Mabel să nu-i mai ceară alte amănunte. Deschizând uşa îi făcu un semn de rămas bun tinerei sale prietene şi ieşi din colibă. Mabel se folosi de mijlocul simplu propus de tânăra indiană, ca să afle unde se găseau cei câţiva ocupanţi ai insulei. În loc să se uite în jurul său, ca să-i recunoască după chip şi îmbrăcăminte, îi numără iute şi descoperi că trei dintre ei rămăseseră la foc, iar doi porniseră spre barcă, unul dintre aceştia fiind domnul Muir. Al şaselea, unchiul ei, pregătea o undiţă de pescuit la o distanţă nu prea mare de foc. Cealaltă femeie de pe insulă, soţia soldatului, tocmai intra în coliba ei; aceştia erau toţi cei ce se aflau pe insulă. Mabel, dând impresia că e în căutarea unui lucru pierdut, se apropie de coliba sa, pe care o părăsise, fredonând o melodie, se aplecă de parcă ridica un obiect de pe pământ şi porni grăbită spre coliba de care vorbise Roua-de-Iunie. Aceasta era aproape dărâmată şi soldaţii ultimului detaşament o transformaseră într-un fel de magazie pentru provizii. Printre lucrurile de acolo se aflau câţiva zeci de porumbei, care mâncau de zor, stând pe o grămada de grâu jefuit de prin fermele de pe coasta Canadei. Mabel prinse uşor unul, cu toate că zburau în jurul ei cu un zgomot de tobă şi, ascunzându-l sub rochie, se furişă din nou, cu preţioasa pradă, spre propria sa colibă,

dar indiana dispăruse. Tânăra fată aruncă din pragul uşii o privire înăuntru şi porni în goană spre mal. Scăpă uşor neobservată, deoarece copacii şi tufişurile o apărau de vederea oricui. O găsi pe Roua-de-Iunie la pirogă; aceasta luă porumbelul, îl puse într-un coş împletit de ea şi, repetând cuvintele „întăritură bună”, pluti dincolo de tufişuri şi străbătu canalul îngust, fără zgomot, aşa cum venise. După ce prietena sa ajunse la malul opus, Mabel aşteptă câtva timp, ca să mai prindă vreun semn de rămas bun sau de prietenie, dar nu mai văzu nimic. Absolut toate insulele învecinate erau atât de liniştite de parcă nimeni nu ar fi tulburat vreodată liniştea sublimă a naturii şi nicăieri nu descoperi nici cel mai mic semn sau indiciu – după cum credea Mabel – care să vestească inevitabila primejdie prevestită de Roua-de-Iunie.

Întorcându-se de la mal, o surprinse totuşi un amănunt, care nu i-ar fi atras în niciun fel atenţia într-o situaţie obişnuită, dar care acum, când bănuielile ei erau trezite, nu mai scăpă ochilor ei cercetători. O mică bucată de pânză roşie, asemănătoare cu cele folosite la pavilioanele navelor, se legăna pe ramura de jos a unui copac scund, prinsă în aşa fel, încât să fluture în vânt ca flamura de pe o navă.

Acum, când Mabel era alarmată, nici chiar Roua-de-Iunie nu ar fi fost atât de promptă ca ea în analizarea faptelor pe care le socotea importante pentru siguranţa compatrioţilor săi. Văzu aşadar dintr-o privire că bucata de pânză putea fi observată de pe o insulă învecinată şi că era fixată pe o linie care se găsea între coliba ei şi pirogă, ca să nu lase niciun fel de îndoială că Roua-de-Iunie trecuse prin apropiere, dacă nu chiar pe sub ramura aceea şi presupuse că putea fi un semnal, ca să comunice un fapt important în legătură cu atacul celor ce pândeau prin apropiere. Rupse mica bucată de pânză legată de creangă, urmându-şi drumul, fără să ştie prea bine ce avea de făcut. Poate că indiana o înşela? Dar felul acesteia de a fi, privirea, afecţiunea şi firea ei, pe care Mabel le cunoscuse în timpul călătoriei prin pădure, o făcură să înlăture această presupunere. Apoi îşi aminti de aluzia făcută de Roua-de-

Iunie în legătură cu admiraţia lui Vârf-de-Săgeată pentru frumuseţea femeilor albe, îşi mai aminti vag şi de privirile ce i le aruncase indianul Tuscarora şi avu convingerea apăsătoare că numai puţine femei ar fi putut fi îngăduitoare cu o alta care înstrăinase iubirea soţului lor. Niciuna din aceste imagini nu era limpede, însă i se învolburau în creier, făcând sângele să-i alerge tot mai puternic prin vine, pe măsură ce mergea mai repede, fără să poată lua hotărâri prompte şi clare. Se grăbea spre coliba ocupată de soţia soldatului, cu gândul de a se muta numaidecât cu ea în întăritură, fiindcă nu mai putea convinge pe nimeni s-o urmeze, când auzi vocea lui Muir.

— Încotro atât de repede, încântătoare Mabel? strigă el. Şi de ce cauţi mereu singurătatea? Valorosul sergent va avea o părere proastă despre mine când va auzi că fiica sa îşi petrece dimineţile singură şi neînsoţită, cu toate că ştie foarte bine cât de nerăbdător sunt să fiu sclavul fetei sale şi s-o urmez cât e anul de lung.

— Nu mă îndoiesc, domnule Muir, că aveţi un anumit grad de autoritate aici – zise Mabel, oprindu-se brusc din mers. Cel puţin un caporal trebuie să se supună unui om cu gradul dumneavoastră.

— Asta n-o ştiu… nu prea sunt convins – o întrerupse Muir cu o nerăbdare şi cu un aer de îngrijorare, care poate că într-o altfel de împrejurare ar fi atras atenţia lui Mabel. A comanda înseamnă a comanda, disciplina e disciplină şi autoritatea autoritate. Bunul dumitale tată s-ar simţi foarte jignit dacă ar vedea că vreau să pătez sau să pun mâna pe laurii pe care e pe punctul de a-i câştiga; şi eu, dându-i ordine caporalului, înseamnă că-i dau şi sergentului. Cel mai înţelept lucru din partea mea e să rămân în tot timpul acestei acţiuni ca o persoană particulară.

— Ştiu asta şi poate că nu e rău; şi nici n-aş vrea să-i pricinuiesc scumpului meu tată vreun motiv de supărare, însă îl puteţi influenţa pe caporal spre binele său.

— Nu pot afirma asta – răspunse Muir cu rafinamentul scoţianului viclean – ar fi mult mai sigur să promit că-l pot influenţa în sens contrariu. Oamenii, încântătoare Mabel, au

curiozităţile lor şi faptul de a influenţa pe cineva pentru binele său e una din sarcinile cele mai ingrate ale firii omeneşti, în timp ce e foarte uşor să-l influenţezi în rău. Să nu uiţi asta niciodată, scumpa mea Mabel şi să-ţi aminteşti de sfatul acesta totdeauna, pentru a te lămuri şi a şti cum să te porţi în viaţă. Dar ce răsuceşti acolo cu degetele dumitale delicate, ca şi cum ai răsuci inimi?

— Nu e decât o bucată de pânză, un fel de banderolă, o bagatelă care nu merită atenţia noastră în clipele astea grave.
Dacă…

— O bagatelă! Nu-i chiar atât de neînsemnată cum îţi închipui, domnişoară Mabel – zise el, luând bucata de pânză din mâinile fetei şi întinzând-o pe toată lungimea ei, încruntat şi foarte bănuitor. Cred că n-ai găsit asta, Mabel Dunham, acolo unde s-a luat micul dejun, nu-i aşa?

Mabel îi indică foarte simplu locul şi felul în care o găsise. În timp ce vorbea, privirea intendentului deveni iscoditoare, întorcându-se când spre bucata de pânză, când spre eroina noastră, apoi din nou spre bucata de pânză. Îţi dădeai foarte uşor seama că i se treziseră bănuielile şi nu întârzie să i le dezvăluie.

— Nu ne găsim într-o parte a lumii, Mabel Dunham, unde pavilioanele şi drapelele noastre pot fi întinse, ca să fluture în vânt – zise ofiţerul de intendenţă, clătinând din cap cu un aer rău-prevestitor.

— Sunt de aceeaşi părere, domnule Muir şi am rupt această mică banderolă, socotind că ar putea constitui un semn care să trădeze prezenţa noastră duşmanului, chiar dacă cel ce a legat-o de creangă nu a făcut-o cu vreo intenţie. N-ar fi bine să fie informat şi unchiul meu de această circumstanţă?

— Nu văd de ce, încântătoare Mabel, fiindcă, după cum pe drept cuvânt ai spus, e vorba de o circumstanţă şi circumstanţele îl tulbură uneori pe valorosul marinar. Dar acest petic de pavilion, dacă poate fi numit pavilion, aparţine unei nave. Se poate vedea că este confecţionat dintr-un material folosit de ambarcaţiuni pentru asemenea

scopuri, fiindcă drapelele noastre sunt de mătase, ori, cum bine ştii, din pânză vopsită. Se aseamănă ca două picături de apă cu materialul din care era confecţionat pavilionul cuterului *Scud.* Şi am observat, după câte-mi amintesc, că o asemenea bucată a fost tăiată din acel pavilion.

Mabel încremeni, dar se putu stăpâni într-atâta încât să nu răspundă.

— Asta merită toată atenţia – continuă Muir – şi, la urma urmei, cred că ar fi bine să mă sfătuiesc repede cu meşterul Cap, fiindcă un alt supus mai loial decât el nu există în tot cuprinsul imperiului britanic.

— Avertismentul acesta mi s-a părut destul de serios – zise Mabel – aşa că m-am hotărât să mă mut în întăritură, luând-o şi pe cealaltă femeie cu mine.

— Nu cred că e prevăzător ceea ce vrei să faci Mabel. Dacă ne vor ataca întâi împotriva ei vor porni. Şi trebuie să recunoaştem că nu este destul de potrivită ca să reziste unui asediu. Dacă e vorba să-ţi dau un sfat în situaţia asta atât de delicată, ţi-aş propune să te refugiezi în luntrea care, după cum poţi să-ţi dai seama, se află în punctul cel mai favorabil pentru o retragere, pe canalul din faţă, de colo, unde în doua-trei minute vei fi ascunsă de insulele din jur. Apa nu lasă urme, aşa cum spune foarte bine Călăuză şi se pare că aici se încrucişează atât de multe canale, încât o salvare e mai mult decât probabilă. M-am gândit întotdeauna că Lundie şi-a luat asupra-şi un risc prea mare, ocupând un post atât de avansat şi atât de expus ca acesta.

— E prea târziu ca să mai regretăm acum, domnule Muir şi nu ne mai rămâne decât să ne gândim la siguranţa noastră.

— Şi la onoarea regelui, frumoasă Mabel. Da, nu trebuie să uităm niciodată onoarea armelor maiestăţii sale şi numele său glorios.

— Atunci cred că ar fi mai bine ca, în loc să ne gândim la barcă, să pornim împreună spre locul întărit ca să apărăm onoarea regelui şi insula – zise Mabel zâmbind – aşa că, domnule Muir, eu mă duc cât mai repede acolo, unde voi

aştepta întoarcerea tatălui meu şi a detaşamentului său. S-ar întrista nespus dacă atunci când s-ar întoarce victorios şi convins că ne-am făcut cu credinţă datoria, cum şi-a făcut-o el, ar vedea că am fugit.

— Nu, nu, în numele cerului, nu mă înţelege greşit, Mabel! o întrerupse Muir cu o oarecare teamă. Nu vreau să spun de loc că vreunul dintre noi, în afară de femei, trebuie să se refugieze în barcă. Datoria noastră, a bărbaţilor, este fără îndoială cât se poate de clară şi am luat hotărârea din primul moment să apăr fortul sau să cad o dată cu el.

— Şi crezi, domnule Muir, că două femei ar putea, în situaţia actuală, să conducă această barcă grea aşa încât să scape de urmărirea unei pirogi indiene?

— Ah, frumoasa mea Mabel, iubirea este arareori raţională; temerile şi îngrijorările sale ne întunecă oricând perspicacitatea. Eu m-am gândit numai că gingaşa dumitale persoană ar fi în posesia unui mijloc de a se pune în siguranţă, uitând că-ţi trebuie şi îndemânare ca să te foloseşti de el. Dar nu trebuie să fi atât de crudă, delicată făptură, să condamni o greşeală săvârşită numai din prea mare grijă pentru siguranţa dumitale.

Mabel auzise destule. Era prea preocupată de evenimentele din cursul dimineţii şi prea speriată ca să mai zăbovească, ascultând cuvinte de dragoste, care i-ar fi fost tot atât de neplăcute şi în momente mai pline de voioşie şi optimism ca acum. Ea îşi luă în grabă rămas bun de la însoţitorul ei şi tocmai voia să se îndrepte spre coliba celeilalte femei, când Muir o opri, punându-i o mână pe braţ.

— Un cuvânt, Mabel, înainte de a ne desparţi – zise el. Această bucată de pânză poate avea o semnificaţie sau niciuna; în primul caz, dându-ne seama că a fost pusă la vedere, nu ar fi mai bine s-o agăţăm din nou acolo, ca să putem urmări cu vigilenţă răspunsul care ar putea să trădeze complotul? În al doilea caz, dacă nu are nicio semnificaţie, nu va avea nicio consecinţă.

— Poate că ai dreptate, domnule Muir, deşi, chiar dacă a ajuns acolo accidental, ar putea să-i facă pe inamici să

descopere fortul.

Apoi, fără să mai piardă o clipă, fata porni în goană spre coliba către care se îndreptase de la început şi dispăru. Ofiţerul de intendenţă rămase vreme de un minut în acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie cum îl lăsase ea, uitându-se mai întâi la făptura zveltă a fetei, apoi la bucata de pânză pe care o ţinea încă în mână cu o oarecare nehotărâre. Dar nehotărârea lui nu dură mai mult de un minut; puţin după aceea se şi afla sub copacul indicat de Mabel, unde legă pânza din nou de o creangă, cu toate că, fără îndoială, necunoscând locul precis unde fusese găsită, o agăţă aşa încât să fluture într-o parte a stejarului unde putea fi văzută şi mai bine decât înainte de oricine ar fi navigat pe canale şi fiind, în schimb, mai greu de descoperit de pe insulă.

CAPITOLUL XXI

Pe rând şi-a primit cina fiecare,
Brânza e pusă-n farfuria mare;
Blide şi castroane opărite,
Pe zidul bucătăriei-s rânduite.

Cotton

În timp ce se îndepărta în căutarea singurei sale tovarăşe de pe insulă, lui Mabel Dunham i se păru ciudat că ceilalţi puteau fi atât de liniştiţi, în timp ce ea simţea greutatea răspunderii pentru viaţa şi moartea tuturor. E drept că presimţirile sale se născuseră sub influenţa unei oarecari neîncrederi în adevăratele intenţii ale soţiei lui Vârf-de-Săgeată, dar când îşi aminti de comportarea prietenoasă şi deschisă a tinerei indiene, precum şi de toate dovezile de sinceritate şi credinţă din timpul legăturii lor aproape familiale din cursul călătoriei, alungă orice teamă de înşelăciune cu rapiditatea cu care o inimă generoasă e gata să nu creadă nimic rău despre alţii. Îşi dădu totuşi seama că nu putea să-i prevină pe însoţitorii săi să ia măsuri de apărare, fără să le spună şi despre convorbirea tainică avută cu Roua-de-Iunie, aşa că se văzu silită să acţioneze cu prudenţă şi după un plan dinainte stabilit, deşi nu era obişnuită cu astfel de situaţii.

Soţia soldatului primi ordinul să ducă toate lucrurile necesare în întăritură, cu consemnul să nu se îndepărteze de acolo nicio clipă în cursul zilei. Mabel nu-i lămuri motivele care o făcuseră să ia această hotărâre, ci-i spuse numai că plimbându-se, descoperise anumite semne ce o făceau să creadă că inamicul cunoştea mai bine poziţia insulei decât crezuseră toţi până atunci şi că n-ar fi rău ca cel puţin ele două să aibă pregătit un loc unde să se refugieze la cel mai mic semnal. Nu era greu s-o sperie pe femeia aceasta, care, deşi era curajoasă ca o scoţiană, se

lăsa uşor influenţată de orice vorbă ce-i marca groaza faţă de cruzimile indienilor. După ce Mabel se asigură că tovarăşa ei era destul de speriată ca să fie prevăzătoare, o convinse că nu ar avea niciun rost să vorbească soldaţilor despre temeiurile îngrijorării lor. Asta, ca să preîntâmpine orice discuţii şi întrebări care ar fi putut-o stânjeni, fiind hotărâtă să-i facă prin alte mijloace, pe unchiul ei, pe caporal şi pe soldaţi să fie mai prevăzători. Din nefericire, armata britanică nu ar fi putut încredinţa sarcina de a apăra insula unei persoane mai puţin indicate decât caporalul McNab, căruia sergentul Dunham îi transmisese comanda pe timpul absenţei sale. Pe de o parte, era un om hotărât, care acţiona repede, familiarizat cu toate amănuntele vieţii de soldat şi hârşâit cu situaţiile născute din starea de război pe de altă parte, însă, era înfumurat cu locuitorii din regiune, fiind şi foarte încăpăţânat faţă de orice avea vreo legătură cu câmpul îngust de acţiune al profesiunii sale, foarte înclinat să privească imperiul britanic ca centru a tot ceea ce era perfect pe lume, iar Scoţia ca reprezentând cel puţin focarul moralei desăvârşite din fruntariile acestui imperiu. Pe scurt, era un fel de chintesenţă, deşi pe o scară potrivită cu rangul său, a tuturor trăsăturilor de caracter atât de specifice servitorilor coroanei trimişi în colonii. El îl privea pe american ca pe o vieţuitoare inferioară rasei originare, ca pe un om stăpânit de idei nesăbuite şi absurde, mai ales în privinţa serviciului militar. Braddock însuşi nu ar fi fost mai puţin dispus să primească sfaturi de la un provincial decât umilul său imitator; se ştia că amânase adesea executarea dispoziţiilor şi ordinelor primite de la vreo doi-trei ofiţeri ai unităţii numai fiindcă aceştia se născuseră întâmplător în America, având grijă, cu adevărata prudenţă a unui scoţian, să nu se expună pedepselor şi neajunsurilor provocate de o nesupunere făţişă.
Aşadar, nu ai fi putut găsi un om mai puţin potrivit pentru ceea ce urmărea Mabel; totuşi, ca se văzu silită să nu piardă nicio clipă şi să-şi pună planul în aplicare.

— Tatăl meu ţi-a lăsat o mare răspundere, caporal – îi

spuse ea imediat ce-l văzu răzleţindu-se de ceilalţi soldaţi – fiindcă, dacă insula aceasta ar fi cucerită de duşman, nu numai noi am cădea prizonieri, ci şi detaşamentul care se află acum în misiune.

— Nu trebuie să faci drumul din Scoţia încoace ca să înţelegi urmările unui astfel de eveniment – răspunse McNab cu un ton sec.

— Nu mă îndoiesc că-ţi dai seama de asta tot atât de bine ca mine, domnule McNab, însă mă tem că dumneavoastră, veteranii, datorită faptului că sunteţi obişnuiţi cu primejdiile şi bătăliile, sunteţi oarecum înclinaţi a neglija anumite măsuri de prevedere, care ar putea fi necesare într-o situaţie atât de deosebită ca a noastră.

— Se spune că Scoţia nu este o ţară cucerită, domnişoară, dar încep a crede că această afirmaţie e greşită, fiindcă noi, copiii ei, suntem atât de delăsători şi susceptibili de a fi surprinşi tocmai când ne aşteptăm mai puţin.

— Nu, bunul meu prieten, nu mă înţelegi. În primul rând, nu vorbesc despre Scoţia, ci despre această insulă, apoi, nu pun la îndoială vigilenţa dumitale, ci mă tem nespus să nu apară cumva vreo primejdie pe care curajul dumitale ar încerca s-o dispreţuiască.

— Curajul meu, domnişoara Dunham, este fără îndoială de o calitate inferioară, nefiind vorba decât de un curaj scoţian; tatăl dumitale este iancheu şi dacă ar fi aici, printre noi, desigur că am asista la nişte pregătiri foarte active. Au venit timpurile grele când străinii au grade şi poartă halebardă în unităţile scoţiene, aşa că nu mă mir că pierdem bătăliile şi multe campanii se termină dezastruos.

Mabel era pe cale să se descurajeze, însă avertismentul sigur primit de la Roua-de-Iunie era încă prea viu în mintea ei ca să-i îngăduie să renunţe la încercarea sa. Ea schimbă aşadar metoda, nădăjduind să atragă întregul grup în întăritură, fără să fie silită să spună de unde avea informaţiile care cereau atâta vigilenţă.

— Dă-mi voie să spun că ai dreptate, caporal McNab – zise ea – fiindcă am auzit adesea vorbindu-se că eroii din

ţara voastră se numără printre primii în lumea civilizată, dacă tot ce mi s-a povestit despre ei este adevărat.

— Aţi citit istoria Scoţiei, domnişoară Dunham? întrebă caporalul, uitându-se pentru prima oară la încântătoarea sa interlocutoare cu o mişcare a buzelor care era aproape un zâmbet pe chipul lui aspru şi respingător.

— Am citit ceva, caporal, dar şi mai multe am auzit. Doamna care m-a crescut avea sânge scoţian în vinele ei şi-i plăcea foarte mult istoria Scoţiei.

— Sunt sigur că sergentul nu s-a ostenit să se ocupe de faima ţării unde a fost înfiinţat regimentul său, nu-i aşa?

— Tatăl meu trebuie să se gândească şi la alte lucruri, aşa că puţinul ce-l ştiu l-am aflat de la doamna de care ţi-am vorbit.

— Cred că nu a uitat să vă vorbească despre S. Wallace!

— Am citit multe lucruri despre viaţa sa,

— Şi va vorbit de Bruce şi de bătălia de la Bannockburn?

— Desigur, ca şi despre evenimentele de la Cullonden-muir.

Ultima din aceste lupte se petrecuse de curând şi eroina noastră nu-şi amintea decât destul de vag de ea şi nu putea să-şi dea seama de efectul ce l-ar face această aluzie asupra interlocutorului său. Ştia că era vorba despre o victorie, auzise adesea pe musafirii protectoarei sale vorbind despre ea cu un aer de triumf şi-şi închipuia că simţământul acesta ar putea provoca un ecou de simpatie în inima oricărui soldat britanic. Din nefericire, însă, McNab luptase în ziua aceea nefastă pentru el de partea pretendentului, iar o cicatrice adâncă ce-i brăzda chipul fusese opera sabiei unui soldat german din serviciul casei de Hanovra. Şi i se păru că, auzind cuvintele lui Mabel, rana începe să-i sângereze din nou, fiind convins că sângele îi năvălea în obraz ca un torent ce tindea să se scurgă prin pielea subţire a cicatricei.

— Destul, destul! strigă el. Destul cu Cullonden şi Sheriffmuir-ul dumneavoastră, tânără doamnă! Habar n-aveţi de subiectul ăsta şi aţi fi nu numai înţeleaptă, dar şi modestă, vorbind de propria dumneavoastră ţară şi de

lipsurile ei. Regele George are fără îndoială câţiva supuşi loiali în colonii, dar va trece încă multă vreme înainte de a vedea sau auzi despre vreun lucru bun făcut de ei.

Pe Mabel o surprinse izbucnirea pătimaşă a caporalului, fiindcă nu avea nici cea mai mică idee ce anume îl jignise, însă era hotărâtă să nu cedeze.

— Am auzit întotdeauna spunându-se – urmă ea – că scoţienii au două calităţi foarte preţuite pentru a fi soldaţi: curaj şi prudenţă; şi sunt convinsă că nici caporalul McNab nu va dezminţi faima naţiunii sale.

— Întrebaţi-l pe tatăl dumneavoastră, domnişoară Dunham; el îl cunoaşte bine pe caporalul McNab şi nu va pregeta să vorbească despre defectele sale. Am fost în bătălii unul lângă altul şi el este superiorul meu, aşa că are tot dreptul să-şi judece subalternul.

— Tatăl meu are o foarte bună părere despre dumneata, McNab, fiindcă altfel nu ţi-ar fi încredinţat comanda acestei insule, împreună cu tot ceea ce se află pe ea şi cu propria sa fiică. Printre altele, ştiu foarte bine că preţuieşte foarte mult prudenţa dumitale. El nădăjduieşte că mai ales întăritura va fi păzită cu mare grijă.

— Dacă voia să apere onoarea regimentului 55 de după buşteni, ar fi făcut mai bine să rămână el aici; fiindcă, pentru a vorbi deschis, sângele şi mintea unui scoţian se scârbesc de o retragere de pe câmpul de luptă înainte de a fi atacat. Suntem oameni războinici şi ne place să ne luptăm piept la piept cu duşmanul. Metoda americană de luptă, de care vorbiţi dumneavoastră, e foarte la modă, însă ea va distruge faima armatelor maiestăţii sale, dacă nu va distruge chiar şi curajul ei.

— Niciun soldat adevărat nu dispreţuieşte prudenţa. Maiorul Dunham, cel mai curajos dintre toţi, este renumit pentru grija pe care o are de oamenii săi.

— Lundie are slăbiciunile sale şi a uitat repede paloşele şi câmpiile noastre deschise, acoperite cu buruieni, ca să se gândească la luptele în păduri şi cu flintele. Dar, domnişoară Mabel, vă rog să-l credeţi pe un bătrân soldat, care a împlinit cincizeci şi cinci de ani: nu e un alt mijloc

mai sigur de a-l încuraja pe duşman decât să arăţi că te temi de el şi că orice primejdie din acest război cu indienii, imaginaţia voastră, a americanilor, o exagerează şi o amplifică într-atât, încât aţi ajuns să credeţi că după fiecare tufiş se ascunde un sălbatic. Noi, scoţienii, venim dintr-o regiune deschisă şi nu simţim nevoia să ne adăpostim; vă veţi convinge de asta, domnişoară Dunham...

În clipa aceea, caporalul făcu un salt în aer. Căzu cu faţa la pământ şi se suci pe spate atât de neaşteptat, încât Mabel aproape că nu auzise şuierul ascuţit al glonţului care-i străpunsese trupul. Eroina noastră nu scoase un ţipăt, ba nici măcar nu apucă să tremure – nenorocirea venise prea pe negândite, era prea groaznică şi prea bruscă pentru ca să mai aibă vreme de un astfel de semn de slăbiciune – dimpotrivă, se aplecă, sub influenţa unui imbold natural, să-l ajute. McNab mai avea puterea să lase să se vadă că-şi dădea absolut seama de ceea ce se petrecuse. Pe chip i se aşternuse expresia feroce a omului surprins de moarte pe neaşteptate şi Mabel, când îşi aminti mai târziu, în clipe mai liniştite, de scena aceasta, crezu că văzuse pe faţa lui căinţa târzie a unui păcătos conştient şi încăpăţânat.

— Duceţi-vă cât mai iute în întăritură – zise McNab, cu vocea stinsă, când Mabel se aplecă să-i audă ultimele cuvinte.

Eroina noastră îşi dădu seama de situaţia desperată în care se afla şi de faptul că trebuia să acţioneze cât mai grabnic. Aruncă o privire fugară spre trupul de la picioarele sale, văzu că McNab nu mai respiră şi se îndepărtă în goană. După câteva minute, era la întăritură; dar abia se apropie de uşa, că Jenny o închise cu violenţă în nasul ei. Nevasta soldatului, înnebunită de spaimă, nu se mai gândea decât la siguranţa sa. În vreme ce Mabel striga s-o lase să intre, răsunară cinci-şase împuşcături, care întăriră şi mai mult groaza femeii dinăuntru, împiedicând-o să scoată repede drugii puşi mai înainte cu atâta îndemânare. După un minut, Mabel simţi totuşi că uşa cedează încet sub apăsarea ei şi în clipa când se întredeschise destul ca să-şi poată strecura înăuntru trupul zvelt, intră. Între timp,

bătăile inimii i se mai potoliseră şi se linişti destul ca să poată acţiona după un plan bine stabilit. În loc să cedeze stăruinţelor nestăpânite ale însoţitoarei sale să închidă uşa din nou, ea o lăsă deschisă destul timp ca să se asigure că nimeni din grupul lor nu se vedea sau nu era pe punctul de a intra în urma lor; după aceea, închise uşa şi instrucţiunile şi acţiunile ei erau acum mai liniştite şi judecate. Nu înţepenise uşa decât cu un singur drug şi-i spuse lui Jenny să rămână în preajma acesteia, ca să deschidă la primul strigăt al vreunui prieten. Apoi se urcă pe scară în camera de sus, unde putea să vadă bine prin ferestruică întreaga insulă, atât cât îi îngăduiau tufişurile din jur. După ce o sfătui pe însoţitoarea ei să-şi păstreze calmul şi să nu-şi piardă curajul, cercetă împrejurimile cu atenţie, pe cât îi îngăduia situaţia.

Spre marea ei uimire, ea nu zări mai întâi pe insulă nici duşmani nici prieteni. Nu văzu niciun francez şi niciun indian, deşi un mic nor alb, purtat de vânt, îi arăta în ce parte să-i caute. Trăseseră cu flintele din direcţia insulei de unde venise Roua-de-Iunie, cu toate că Mabel nu putea să spună dacă duşmanul se găsea încă pe insula aceea sau debarcase pe insula pe care se afla ea. Trecând la ferestruia dinspre locul unde zăcea McNab, sângele îi îngheţă în vine, văzându-i şi pe ceilalţi trei soldaţi întinşi parcă neînsufleţiţi lângă el. Aceştia veniseră acolo în fugă, la prima alarmă şi fuseseră împuşcaţi aproape în aceeaşi clipă de duşmanul nevăzut, pe care caporalul, în îngâmfarea lui, îl dispreţuise.

Nu-i zări nici pe Cap, nici pe locotenentul Muir. Cu inima bătându-i puternic, Mabel scotoci cu ochii spaţiile dintre copaci, urcând până la punctul cel mai înalt al întăriturii, ca să poată vedea şi mai bine insula, atât cât îi permiteau peticele de pădure, însă nu descoperi nimic. Se temuse că-l va zări pe unchiul său zăcând în iarbă ca şi soldaţii, însă nu-l descoperi nicăieri. Întorcându-şi privirea spre locul unde fusese ascunsă barca, băgă de seamă că era încă legată la ţărm şi presupuse că o întâmplare neprevăzută îl împiedicase pe Muir să se retragă în partea aceea. Pe scurt,

pe insulă domnea o tăcere mormântală şi trupurile neînsufleţite ale soldaţilor făceau ca scena să fie pe cât de înspăimântătoare, pe atât de stranie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnişoară Mabel! strigă femeia de la postul ei, fiindcă, deşi era atât de înfricoşată încât nu-şi dădea seama că nu trebuie să vorbească tare, superioritatea intelectuală a lui Mabel îi influenţa modul de a vorbi mai mult decât gradul tatălui acesteia – pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi dacă vreunul dintr-ai noştri mai e în viaţă! Cred că aud gemete tot mai slabe şi mă tem că i-au măcelărit pe toţi!

Mabel îşi aminti în clipa aceea că unul dintre soldaţi era soţul femeii şi se înfioră gândindu-se la ce urmări va avea durerea acesteia dacă ar afla prea brusc de moartea soţului ei. Pe de altă parte, gemetele îi luau aproape orice speranţă, fiindcă şi ea se temea să nu fie ale unchiului ei, rănit pe undeva, unde nu putea să-l vadă.

— Suntem în paza lui Dumnezeu, Jenny – răspunse ea. Trebuie să avem încredere în providenţă, folosind orice mijloace de apărare, pe care ea, în bunăvoinţa ei, ni le-a pus la îndemână. Atenţie la uşă: să n-o deschizi în niciun chip fără încuviinţarea mea!

— Oh. Spuneţi, domnişoară Mabel, dacă-l vedeţi pe undeva pe Sandy! Dac-aş putea măcar să-l anunţ că sunt în siguranţă, curajosul om, liber sau prizonier, ar fi cu sufletul mai împăcat!

Sandy. Soţul ei, zăcea neînsufleţit chiar sub ferestruia pe care se uita eroina noastră.

— Văd că nu-mi răspundeţi nimic despre Sandy – zise femeia, de jos, cuprinsă de nerăbdare din cauza tăcerii fetei.

— Câţiva dintr-ai noştri sunt strânşi în jurul corpului lui McNab – răspunse aceasta, o minciună părându-i-se pur şi simplu un sacrilegiu în situaţia îngrozitoare în care se găsea.

— Şi Sandy e printre dânşii? întrebă femeia, cu o voce care păru îngrozitoare prin violenţa şi spaima ei.

— Da, da, ar putea fi, deoarece văd unul, doi, trei patru…

şi toţi poartă uniforma roşie a regimentului.

— Sandy ! strigă femeia ca în delir. De ce n-ai grijă de viaţa ta, Sandy? Nu zăbovi o clipă, vino-ncoace, să fi lângă soţia ta, la bine şi la rău! Nu-i vreme de disciplina voastră neghioabă şi de gânduri deşarte, de onoare! Sandy! Sandy!

Mabel auzi drugul de la uşă dându-se deoparte şi uşa scârţâind în balamale. Aşteptarea, ca să nu spunem spaima, o ţintui locului, la fereastră şi o văzu numaidecât pe Jenny năpustindu-se printre tufişuri spre cei morţi. Aceasta nu avu nevoie de mai mult de o clipă să ajungă la locul nenorocirii. Şocul fu atât de neaşteptat şi violent, încât în groaza care o cuprinse, părea că nu-şi dă seama de toată gravitatea situaţiei.

Prin minte îi fulgeră gândul ciudat şi aproape nebunesc că oamenii întinşi în iarbă îşi băteau joc de spaima ei. Ea luă mâna soţului, călduţă încă şi crezu că distinge pe buzele lui un zâmbet zeflemisitor.

— De ce-ţi primejduieşti viaţa prosteşte, Sandy? strigă ea, trăgându-l de braţ. Blestemaţii ăştia de indieni or să vă măcelărească pe toţi, dacă nu veniţi în întăritură, ca nişte soldaţi adevăraţi! hai, hai, să nu pierdem nicio clipă!

Cu un efort deznădăjduit, femeia trase de corpul soţului ei. Capul acestuia se întoarse şi o gaură mică de la tâmplă, pricinuită de glonţ, precum şi câteva picături de sânge ce i se prelingeau pe faţă îi dezvăluiră cauza tăcerii lui. Când cuprinse cu mintea adevărul îngrozitor, nefericita femeie îşi împreună mâinile, scoţând un strigăt ce străbătu colinele insulelor învecinate şi se prăbuşi lângă trupul neînsufleţit. Strigătul ei sfâşietor, oricât de înspăimântător fusese, era totuşi o melodie faţă de răcnetele care urmară atât de repede, încât sunetele lor se împletiră. Din toate colţurile insulei izbucniră urlete înspăimântătoare de atac şi vreo douăzeci de sălbatici, cu trupurile boite, se năpustiră, arzând de nerăbdare să pună mâna pe scalpurile atât de râvnite. Vârf-de-Săgeată era în fruntea lor şi sparse cu tomahawk-ul ţeasta lui Jenny încă leşinată şi în mai puţin de două minute de când aceasta părăsise întăritura, scalpul ei aburind atârna ca trofeu la centura sălbaticului. Tovarăşii

lui nu se lăsau nici ei mai prejos şi curând McNab şi soldaţii nu mai aveau înfăţişarea unor oameni adormiţi; cadavrele măcelărite se scăldau în propriul lor sânge.

Toate acestea se petrecură într-un timp mai scurt decât a fost nevoie să fie aşternute pe hârtie. Mabel fiind martoră la tot ceea ce se întâmpla. Încremenită, privea scena oribilă, parcă ţintuită pe loc de o vrajă, fără să se gândească o clipă la siguranţa ei şi la primejdia în care se afla. Dar când zări sălbaticii, exaltaţi de succesul ambuscadei lor, adunaţi pe locul unde căzuseră soldaţii, îşi aminti că Jenny, când părăsise întăritura, lăsase uşa neferecată. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, fiindcă între ea şi moartea inevitabilă nu mai rămăsese decât această singură apărare şi sări spre scară cu gândul de a coborî ca să închidă uşa şi să pună drugul. Dar nu apucă să ajungă la palierul etajului al doilea, că auzi uşa scârţâind şi-şi dădu seama că este pierdută. Înspăimântată, dar curajoasă, fata căzu în genunchi şi începu să se roage, pregătindu-se de moarte.

Însă instinctul de conservare era prea puternic ca să-i îngăduie mult timp pentru rugăciuni şi în timp ce-şi mişca buzele, pândea încordată cel mai mic sunet ce s-ar fi putut auzi la etajul de jos. Când îşi dădu seama că drugii susţinuţi la un capăt pe pivoţi erau puşi de-a curmezişul uşii, la locurile lor, deci nu numai unul singur, cum îi spusese ea lui Jenny pe când îl aştepta pe unchiul ei să vină, ci toate trei, Mabel sări în picioare, uitând orice gânduri cucernice şi concentrându-şi parcă toate simţurile în auz.

În astfel de momente îngrozitoare, gândurile se precipită. Întâi, Mabel îşi închipui că unchiul ei pătrunsese în întăritură şi tocmai voia să coboare scara să se arunce în braţele acestuia, când îi răsări în minte ideea că poate un indian pusese drugii la uşă, spre a-i împiedica pe ceilalţi să intre, ca să jefuiască el în voie şi se opri. Liniştea adâncă de jos nu prea se asemăna cu mişcările bruşte ale unui om ca unchiul ei şi părea mai degrabă să se datoreze unei viclenii a duşmanilor decât precauţiei unui prieten, a unchiului ei sau a ofiţerului de intendenţă, fiindcă eroina noastră avea convingerea înspăimântătoare că numai ea şi ceilalţi doi

mai rămăseseră vii din tot grupul măcelărit atât de fulgerător – dacă şi cei doi mai erau în viaţă. Gândul acesta a făcu pe Mabel să şovăie şi în întăritură se lăsă pentru câteva minute o tăcere mormântală. În tot acest timp, tânăra fată rămase la picioarele scării, rezemată de trapa care ducea spre catul de jos. Mabel îşi ţinea ochii aţintiţi spre locul acela, fiindcă se aştepta să vadă apărând în fiecare clipă obrazul îngrozitor al unui sălbatic. Teama îi era atât de mare, încât îşi aruncă privirea în jur căutând un loc unde să se ascundă. Orice amânare a inevitabilei tragedii care o ameninţa, fie chiar şi numai de o clipă, îi provoca o uşurare. În încăpere se aflau mai multe butoaie şi Mabel se ghemui, ascunzându-se după două dintre ele, uitându-se fix printr-o deschizătură prin care putea să urmărească mai departe trapa. Se strădui din nou să se roage, dar clipele erau prea îngrozitoare ca să se poată reculege. I se păru că aude un freamăt uşor, de parcă cineva urca pe scara de jos foarte încet şi prevăzător, ca să nu se trădeze prin vreo mişcare mai bruscă; apoi desluşi un fel de trosnet, venind fără îndoială de la una din treptele scării şi asemănându-se aidoma cu zgomotul făcut de ea însăşi, care nu era prea grea, când urcase mai înainte scara. Mabel trecea prin una din acele clipe în care se concentrează senzaţiile mai multor ani de viaţă obişnuită. Viaţa, moartea, veşnicia, chinurile trupeşti, toate i se înfăţişau deodată, ca o consecinţă a întâmplărilor din acea singură zi şi ea putea fi privită în momentul acela ca o imagine frumoasă şi palidă a ei însăşi, încremenită şi lipsită de viaţă. Dar, deşi părea fără suflare, în scurta viaţă a fetei nu ai fi putut găsi un singur minut în care percepţiile vederii să fi fost mai rapide şi sensibilitatea mai vie. Deşi la trapă nu vedea pe nimeni, auzul ei, foarte sensibil acum datorită încordării, o înştiinţa fără nicio îndoială că cineva se găsea la numai câteva degete sub trapa etajului. Apoi zări părul negru al unui indian ridicându-se atât de încet prin deschizătură, încât mişcările capului puteau fi comparate cu mişcarea minutarului unei pendule; după aceea apăru pielea roşie cu trăsăturile sălbatice ale obrazului, până când fiinţa aceea

arămie se înfăţişă înaltă, întreagă, dinaintea ei. Mabel îşi închipui multe lucruri îngrozitoare când zări în prima clipă ochii negri, cercetători şi fizionomia sălbatică, în vreme ce chipul indianului se arăta, centimetru cu centimetru. Însă când capul apăru în întregime, o ultimă privire şi mai atentă o convinse că era vorba de chipul blând, îngrijorat şi chiar frumos al lui Rouă-de-Iunie.

CAPITOLUL XXII

> Cu toate că nălucă-ţi voi părea.
> N-am fost trimisă nici să te-nspăimânt, nici să te înşel;
> Ci doar să răsplătesc credinţa ta.
>
> Wordsworth

Ar fi greu de spus care din cele două fete fu mai mulţumită, când Mabel sări în picioare şi apăru în mijlocul camerei: eroina noastră, descoperind că musafirul era soţia lui Vârf-de-Săgeată şi nu chiar el, sau Roua-de-Iunie, că prietena ei îi urmase sfatul şi găsea în fort fiinţa pe care o căutase cu atâta îngrijorare şi aproape fără nădejde. Se îmbrăţişară şi indiana râse, plină de naturaleţe, cu tonul său liniştit, luându-şi prietena de talie, parcă voind să se convingă mai bine că e ea.

— Întăritură bună – zise tânăra indiană – nu luat scalp aici.

— Este bună, într-adevăr, Iunie – răspunse Mabel, tremurând şi acoperindu-şi ochii cu palmele, parcă încercând să alunge imaginea ororilor abia văzute. Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, dacă ştii ce s-a întâmplat cu unchiul meu! M-am uitat peste tot, dar nu l-am zărit.

— Nu aici, în întăritură? întrebă Roua-de-Iunie cu o oarecare curiozitate.

— Nu, nu este; sunt absolut singură aici. Jenny, femeia care era cu mine, a ieşit să se ducă la soţul ei. Şi nesocotinţa asta a costat-o viaţa.

— Roua-de-Iunie ştie, Iunie văzut tot. Foarte rău. Vârf-de-Săgeată n-are milă de nicio femeie. Nici de femeia lui.

— Ah, Iunie, cel puţin viaţa ta este în siguranţă!

— Nu ştiu. Vârf-de-Săgeată ucide pe mine dacă află ce-am făcut.

— Domnul să te binecuvânteze şi să te apere, Iunie; te va binecuvânta şi te va apăra pentru dovada asta de omenie!

Spune-mi ce să fac şi dacă sărmanul meu unchi mai trăieşte.

— Nu ştiu. Apă-Sărată are barcă, poate că merge pe lac.

— Barca este încă la ţărm şi nici unchiul meu, nici ofiţerul de intendenţă nu se văd nicăieri.

— Nu ucis. Iunie vedea. Se ascund departe ! Piei-roşii se ascund şi ele; nu trebuie avut ruşine pentru feţele-palide.

— Nu ruşinea mă face să mă tem pentru ei, ci situaţia în care se află. Atacul vostru a fost îngrozitor de neaşteptat, Iunie.

— Tuscarora! răspunse indiana, cu un surâs de triumf, gândindu-se la iscusinţa soţului ei. Vârf-de-Săgeată mare războinic!

— Eşti prea bună şi prea blândă pentru felul ăsta de viaţă, Iunie, nu poţi fi fericită văzând astfel de fapte.

Iunie se întunecă la faţă şi lui Mabel i se păru că în ochii ei surprinde lucirea sălbatică a unui şef indian, când răspunse:

— Yengeese prea lacomi… luat toate locuri de vânat… izgonit şase neamuri de dimineaţa până noaptea; rege rău, popor rău. Feţele-palide foarte răi.

Mabel ştia, chiar şi în ziua aceea de demult că fata spusese un mare adevăr, deşi era prea instruită să nu înţeleagă că în cazul de faţă, ca şi într-o mie de alte cazuri asemănătoare, monarhul era blamat pentru acte mai mult ca sigur necunoscute de el. Îşi dădea aşadar prea bine seama că învinuirea era îndreptăţită, ca să mai încerce să răspundă şi gândurile ei se întoarseră desigur în chip natural la propria ei situaţie.

— Şi eu ce trebuie să fac? întrebă ea. Curând, tribul tău va ataca şi această clădire.

— Întăritură bună… nu ia scalp.

— Dar ei o vor afla repede că aici nu mai există nicio garnizoană, dacă nu cumva au şi aflat. Chiar şi tu mi-ai spus exact câţi oameni rămăseseră pe insulă şi fără îndoială că ştii de la Vârf-de-Săgeată.

— Vârf-de-Săgeată ştie – răspunse Iunie, ridicând şase degete, ca să arate numărul oamenilor. Asta ştie toţi piele

roşie. Patru pierdut scalp … doi mai au încă!

— Nu mai vorbi de asta, Iunie; gândul acesta îngrozitor îmi îngheaţă sângele-n vine. Oamenii tăi poate nu ştiu că sunt singură în întăritură şi poate-şi închipuie că unchiul meu şi locotenentul se află cu mine şi vor da foc întăriturii, ca să-i silească să iasă afară. Ei mi-au spus că focul e foarte primejdios în astfel de locuri.

— Nu arde întăritură – zise Iunie, liniştită.

— Asta nu se poate şti, buna mea Iunie şi eu nu-i pot împiedica să se apropie.

— Nu arde întăritură. Întăritură bună; nu luat scalp.

— Dar de ce, Iunie? Tare mă tem că o vor incendia!

— Întăritură umed… multă ploaie… lemne verzi… nu arde uşor. Pieile-roşii ştiu asta… lucru bun. Ei nu dă foc, ca să arate yengeese că irochezii este aici. Tatăl tău vine îndărăt şi nu mai este întăritură. Nu, nu, indienii prea vicleni; nu atinge nimic.

— Te înţeleg, Rouă-de-Iunie şi nădăjduiesc că vorbele tale sunt justificate în ceea ce-l priveşte pe scumpul meu tată, de va fi să scape. Ori poate că a murit sau e prizonier? Spune-mi, Iunie!

— Nu atins tată de la tine. Nu ştiu unde mers… apa nu lasă urme şi pieile-roşii nu poate urmări. Întăritură nu arde… întăritură bună… nu ia scalp.

— Şi crezi că aş fi aici în siguranţă până la întoarcerea tatălui meu?

— Nu ştiu, fiica poate spune mai bine când vine tata îndărăt.

Mabel se nelinişti, când, spunând aceste cuvinte, ochii întunecaţi ai indienei se îndreptară spre ea, deoarece îi trezi bănuiala neplăcută că interlocutoarea ei se străduia să descopere un fapt care putea să fie folositor oamenilor ei, atrăgând după sine şi pieirea sergentului şi a însoţitorilor săi. Tocmai era pe punctul de a da un răspuns în doi peri, când o bătaie puternică în uşa de jos o făcu să se gândească numaidecât la primejdia inevitabilă.

— Vine! exclamă ea. Iunie, poate că este unchiul meu sau locotenentul: nu pot să-l las afară nici chiar pe domnul

Muir într-un moment ca acesta!

— De ce nu uiţi? Ferestre destule… făcute să priveşti.

Mabel îi urmă sfatul şi, ducându-se la una din ferestruile tăiate în buşteni, în partea de sus a întăriturii, ridică puţin oblonul îngust care astupa de obicei mica deschizătură şi aruncă o privire afară, să vadă ce se petrece la uşă. Expresia feţei sale o făcea pe tovarăşa ei să-şi dea seama că jos se aflau câţiva indieni.

— Oameni roşii – zise Iunie şi ridică un deget, prevenind-o.

— Patru şi sunt înspăimântători cu chipurile boite şi trofeele lor sângeroase! Vârf-de-Săgeată este printre ei.

Roua-de-Iunie se dusese într-un colţ a camerei, unde se aflau câteva flinte de rezervă şi luase în mână una din ele, când numele soţului ei o făcu să se oprească. Dar numai pentru o clipă, fiindcă porni totuşi spre ferestruie şi tocmai voia să bage ţeava puştii prin deschizătură, când o aversiune instinctivă o făcu pe Mabel s-o apuce de mâna.

— Nu, nu, Iunie! exclamă eroina noastră. Nu asupra propriului tău soţ, chiar dacă mi-ar fi viaţa în primejdie!

— Nu tras asupra Vârf-de-Săgeată – răspunse Iunie, cu o uşoară tresărire. Nu tras asupra om roşu… nu împuşcă la ei… numai sperie.

Mabel înţelese intenţia indienei şi nu se mai împotrivi. Roua-de-Iunie trecu ţeava flintei prin ferestruie şi, ferindu-se să facă vreun zgomot, ca să nu atragă atenţia, apăsă pe trăgaci. Arma se descarcă şi Mabel o dojeni pentru împuşcătura care urmărea să o apere.

— Ai spus că nu vrei să tragi – zise ea – poate că ţi-ai ucis soţul!

— Toţi fugit înainte ca eu tras – răspunse Iunie, râzând şi, ducându-se la altă ferestruie, urmări mişcările prietenilor ei izbucnind într-un râs şi mai puternic. Vezi? Ascuns pădure toţi războinicii. Ei crede că Apă-Sărată şi locotenent aici. Acum prevăzători.

— Cerul fie lăudat! Şi acum, Iunie, nădăjduiesc că voi avea timp să-mi adun gândurile şi să mă rog, ca să nu mor ca Jenny, gândindu-mă numai la viaţă şi la lucrurile din

această lume.

Iunie puse deoparte flinta şi se aşeză lângă Mabel, pe cufărul pe care se prăbuşise aceasta sub violenţa reacţiei care însoţeşte atât bucuria cât şi durerea. Se uită fix în ochii fetei sergentului, care crezu că vede pe faţa indienei o fulgerare de severitate şi îngrijorare.

— Vârf-de-Săgeată mare războinic – zise soţia indianului Tuscarora. Toate fetele din trib privesc mult la el. Frumoasa faţă-palidă are şi ea ochi?

— Iunie! Ce înseamnă vorbele şi privirile astea? Ce vrei să spui?

— De ce fost atât speriată că Iunie vrut împuşte Vârf-de-Săgeată?

— N-ar fi fost groaznic să vezi o soţie omorându-l pe propriul ei soţ? Nu, Iunie, mai bine aş muri eu!

— Cu adevărat, asta tot?

— Asta e tot, Rouă-de-Iunie, Dumnezeu mi-e martor şi nu mă îndoiesc că a fost un motiv întemeiat. Nu s-au petrecut destule fapte groaznice astăzi, ca să se mai adauge la ele şi o faptă ca asta? Dar ce alt motiv bănuieşti că aş fi avut?

— Nu ştiu. Sărmana femeie Tuscarora foarte nebună. Vârf-de-Săgeată mare şef şi priveşte în jur. Vorbeşte de frumoasa faţă-palidă în somn. Mare şef vrea multe neveste.

— Poate un şef din tribul vostru să aibă mai multe soţii, Rouă-de-Iunie?

— Poate cât poate da mâncare. Vânătorii mari se căsătoresc de multe ori. Vârf-de-Săgeată nu are acum decât pe Roua-de-Iunie, dar el privit prea mult… uitat prea mult… vorbit prea mult de fata frumoasă cu faţa palidă.

Mabel era convinsă de temeinicia acestui fapt, care îi fusese destul de neplăcut în timpul călătoriei lor, dar o contraria s-o audă chiar pe soţia lui Vârf-de-Săgeată vorbind despre el. Ea ştia că obiceiurile şi ideile în legătură cu acest subiect sunt foarte diferite, însă în afară de durerea şi umilinţa care o cuprinseră la gândul de a fi, fără să vrea, rivala unei femei căsătorite, se temea şi că gelozia acesteia ar putea constitui o garanţie destul de îndoielnică pentru siguranţa ei în situaţia de acum. Dar privind-o mai

atent pe Roua-de-Iunie se linişti, fiindcă, dacă pe faţa sinceră a acestei fiinţe cinstite se citea uşor durerea de a nu mai fi iubită, expresia deschisă a chipului ei omenos nu era chinuită de neîncrederea care ar fi putut s-o ducă la trădare sau ură.

— N-o să mă trădezi, Rouă-de-Iunie – zise ea, strângând mâna indienei, îndemnată de o încredere plină de generozitate. N-o să trimiţi o femeie ca tine sub loviturile tomahawk-ului, nu-i aşa?

— Niciun tomahawk nu atinge pe tine. Vârf-de-Săgeată nu lasă pe ei. Dacă Roua-de-Iunie trebuie să aibă o soţie-soră, vrea să aibă pe tine.

— Nu, Iunie şi religia şi simţămintele mele mă opresc de la un astfel de pas şi dacă aş putea fi vreodată soţia vreunui indian, n-aş lua niciodată locul tău într-un wigwam.

Roua-de-Iunie nu răspunse, dar privirea îi era plină de recunoştinţă. Ea ştia prea bine că nicio fată indiană din cele cunoscute de Vârf-de-Săgeată nu avea atâta farmec ca dânsa şi, cu toate că bărbatul ei ar fi putut să ia o duzină de femei, era convinsă că nu avea motiv să se teamă de influenţa nici uneia, în afară de aceea a lui Mabel. Dar frumuseţea, felul plăcut de a fi, blândeţea şi gingăşia feminină a eroinei noastre o atrăgeau atât demult, încât atunci când gelozia îngheţase simţământul ei de afecţiune, atracţia crescuse şi, sub influenţa capricioasă a acesteia, hotărâse să rişte totul, ca s-o salveze pe rivala ei închipuită de urmările unui atac despre care ea ştia că se va dezlănţui foarte curând. Într-un cuvânt, Roua-de-Iunie, cu percepţia rapidă a femeii, îşi dăduse seama curând de admiraţia lui Vârf-de-Săgeată pentru Mabel şi în loc să fie cuprinsă de o gelozie dureroasă, ce ar fi făcut-o s-o urască pe rivala ei – ceea ce s-ar fi întâmplat negreşit cu o femeie mai puţin obişnuită să respecte drepturile necontestate ale bărbatului stăpân – studiase felul de a fi şi caracterul frumuseţii cu pielea albă şi, deoarece nu descoperise nimic care să-i slăbească afecţiunea, ba dimpotrivă, totul ca s-o întărească – în sufletul ei se născuseră admiraţie şi iubire pentru fata albă, sentimente de o natură diferită, bineînţeles, dar tot

atât de vii ca acelea simţite de soţul ei. Chiar Vârf-de-Săgeată o trimisese la Mabel s-o anunţe că o pândeşte o primejdie inevitabilă, însă nu ştia că soţia lui se furişase pe insulă în urma atacatorilor şi se afla în întăritură, împreună cu aceea care-i preocupa pe amândoi. Dimpotrivă, el bănuia, după cum îi spusese nevasta lui, că Muir şi Cap erau în întăritură împreună cu Mabel şi credea că încercarea de a-i respinge pe el şi pe tovărăşii săi, trăgând focuri de armă, fusese opera unuia din cei doi bărbaţi.

— Roua-de-Iunie pare rău că Crinul – fiindcă aşa-i spunea indiana eroinei noastre în limbajul ei poetic – nu vrea căsătoreşte Vârf-de-Săgeată. Wigwam-ul său mare şi mare şef are nevoie de multe neveste ca să-l umple.

— Îţi mulţumesc, Iunie, pentru bunăvoinţa ta. Dar părerile tale nu se potrivesc cu ale noastre, ale femeilor albe – răspunse Mabel, zâmbind în ciuda situaţiei îngrozitoare în care se găsea – dar probabil că nu mă voi căsători niciodată.

— Trebuie luat soţ bun – zise Roua-de-Iunie – căsătorit cu Eau-douce, dacă nu iubeşte pe Vârf-de-Săgeată.

— Iunie, ăsta nu-i un subiect de conversaţie potrivit pentru un om care nu ştie dacă mai are o oră de trăit. Aş vrea, dacă e cu putinţă, să aflu dacă scumpul meu unchi mai trăieşte.

— Iunie duce să vadă.

— Poţi? Vrei? Nu e nicio primejdie pentru tine, dacă te văd pe insulă? Ştiu războinicii că te afli aici şi nu se vor mira că o femeie i-a urmat pe poteca războiului?

Mabel puse întrebările vorbind foarte repede, temându-se ca răspunsul să nu fie cumva contrariu dorinţelor ei. I se părea foarte ciudat că Roua-de-Iunie îi însoţise pe războinici şi, cu toate că ideea i se părea puţin probabilă, îşi închipui că indiana îi urmase pe irochezi pe furiş în propria ei pirogă, luându-le înainte ca s-o prevină de pericol, ceea ce-i salvase fără îndoială viaţa. Dar toate aceste presupuneri erau neîntemeiate, după cum Roua-de-Iunie se şi străduise s-o facă să înţeleagă în felul ei rudimentar de a se exprima.

Vârf-de-Săgeată, deşi era şef, se rupsese de tribul său şi

lupta deocamdată împreună cu irochezii, în deplină înţelegere cu ai lui. Avea într-adevăr un wigwam, dar îl locuia foarte rar; prefăcându-se prieten cu englezii, îşi petrecuse vara ostentativ în serviciul lor, în timp ce-i servea în realitate pe francezi şi soţia lui îl însoţea în numeroasele sale peregrinări, cele mai multe drumuri făcându-le cu piroga, într-un cuvânt, prezenţa ei nu apărea ca ceva surprinzător, fiindcă soţul său pleca arareori singur la drum. Toate acestea o încurajară pe Mabel în dorinţa ca Roua-de-Iunie să iasă din întăritură să afle de soarta unchiului ei, dacă ar izbuti să descopere ceva şi se înţeleseră curând ca indiana să părăsească fortul cu primul prilej.

Mai întâi, cercetară cu ochii insula atât de atent pe cât le îngăduia poziţia, uitându-se pe diferitele ferestrui şi descoperiră că învingătorii jeluiseră proviziile englezilor, devastaseră colibele; acum se pregăteau de ospăţ. Cele mai multe provizii se aflau în întăritură, dar erau destule şi prin colibe, ca să-i răsplătească pe indieni pentru un atac atât de puţin primejdios pentru ei. Câţiva dintre duşmani îndepărtaseră cadavrele şi Mabel descoperi armele lor stivuite în apropiere de locul ales pentru ospăţ. Roua-de-Iunie îi explică pe cât putu că, după anumite semne, înţelese de ea, cadavrele fuseseră târâte în tufişuri îngropate sau în orice caz ascunse de orice privire, totuşi, sălbaticii nu mişcaseră din loc nimic din ceea ce era mai bătător la ochi pe insulă, fiindcă voiau să-i atragă într-o cursă pe sergent şi pe oamenii lui, când se vor întoarce. Roua-de-Iunie îi arătă lui Mabel un om cocoţat într-un copac, pus să pândească, după cum spunea ea, ca să-i înştiinţeze la timp pe ceilalţi de apropierea vreunei bărci, deşi mica expediţie abia plecase, aşa că probabil numai un eveniment neaşteptat îi putea hotărî să se înapoieze atât de curând. Nu părea că se pregătesc să atace prea repede întăritura, ci, dimpotrivă, după semne înţelese de Roua-de-Iunie, indienii se gândeau mai degrabă să ţină întăritura sub stare de asediu până la întoarcerea soldaţilor conduşi de sergent, temându-se ca nu cumva semnele unui asalt să fie descoperite de un ochi atât de experimentat ca al lui

Călăuză, totuşi, puseseră în siguranţă barca cea mare, ascunzând-o în tufişuri, lângă pirogile indienilor.

Roua-de-Iunie o înştiinţă pe Mabel că e momentul foarte prielnic să iasă din fort, ca să se ducă la ai ei. În timp ce coborau scara, fiica sergentului fu cuprinsă iar de o uşoară neîncredere, dar în clipa următoare îi fu ruşine de acest sentiment atât de nedrept faţă de însoţitoarea sa şi nedemn pentru sine, aşa că atunci când ajunseră la ultima treaptă, îşi recăpătă încrederea de mai înainte. Împreună înlăturară foarte încet drugii şi în timp ce-l ridicau pe ultimul, indiana se aşeză chiar în dreptul unde uşa trebuia să se întredeschidă. În clipa când drugul fu dat deoparte – crăpară uşa numai atât cât să se poată strecura afară Roua-de-Iunie, care dispăru imediat. Mabel închise uşa din nou, foarte agitată şi când puse primul drug la locul lui, inima îi bătea atât de tare, că aproape şi-o auzea. Curând, se simţi mai în siguranţă şi ferecă uşa şi cu ceilalţi drugi, oarecum mai liniştită. După ce o văzu bine înţepenită, se urcă din nou la primul etaj, unde putea acum să urmărească singură ce se petrecea afară.

Trecură câteva ore îndelungate şi neplăcute, fără să mai aibă vreo ştire de la Rouă-de-Iunie. Strigătele sălbaticilor ajungeau până la ea, fiindcă rachiul îi făcea să uite de prudenţa lor obişnuită; din când în când, ea arunca pe ferestruie o privire asupra petrecerii lor dezlănţuite şi prezenţa lor înspăimântătoare se făcea simţită în orice clipă prin sunetele şi imaginile care i-ar fi îngheţat sângele în vine chiar şi unui om mai obişnuit cu aceste scene pline de cruzime decât ea, care le cunoştea numai de puţină vreme. Către amiază i se păru că zăreşte pe insulă un om alb, cu toate că îmbrăcămintea şi aspectul lui sălbatic o făcură în primul moment să creadă că e vorba de un indian nou sosit. Uitându-se mai atentă la chipul acestuia, descoperi că, deşi era oacheş, avea pielea arsă de soare; nu se înşelase şi-şi închipui că acum, când un om înrudit cu rasa ei se afla pe insulă, putea să-i ceară ajutor în caz de mare primejdie. Din păcate, ea nu ştia ce mică influenţă au albii asupra aliaţilor lor indieni când aceştia din urmă încep să simtă gustul

sângelui şi cât de mică era dorinţa pionierilor de a pune stavilă cruzimilor acestora.

Ziua i se păru lui Mabel lungă cât o lună şi singurele clipe de oarecare linişte erau cele petrecute în rugăciune. Se folosea din când în când de acest mijloc de uşurare, simţind că o ajută să fie de fiecare dată mult mai curajoasă, mai liniştită şi mai împăcată cu soarta sa. Înţelesese raţionamentul lui Roua-de-Iunie şi acum credea ca foarte probabilă ipoteza că sălbaticii nu se vor atinge de fort înainte de întoarcerea tatălui ei, ca să-i atragă într-o ambuscadă; ca urmare, primejdia nemaifiind iminentă i se mai potoli teama. Dar întrezărea în viitor prea puţine speranţe de salvare şi începu să se gândească la ceea ce va însemna captivitatea. În astfel de momente, Vârf-de-Săgeată şi admiraţia lui jignitoare ocupau un loc de frunte în preocuparea ei, fiindcă eroina noastră ştia că indienii îi duceau de obicei în satele lor pe captivii pe care nu-i măcelăreau, pentru a-i adopta şi, în multe cazuri, femeile îşi petrecuseră restul vieţii în wigwam-urile răpitorilor lor. Astfel de gânduri o făceau să îngenunche mereu şi să se roage.

În tot timpul zilei, primejdia care-o pândea pe eroina noastră fu destul de serioasă, dar când umbrele serii se lăsară peste insulă, ea deveni înfricoşătoare. Între timp, indienii, surescitaţi de rachiul englezilor, pe care-l băuseră până la ultima picătură, cuprinşi de furie, strigau şi gesticulau ca nişte apucaţi. Conducătorul lor francez se străduia zadarnic să-i stăpânească şi până la urmă se retrase într-o insulă vecină, unde avea un fel de bivuac, ca să se pună oarecum la adăpost de prietenii săi gata de orice violenţă. Dar înainte de a se retrage, ofiţerul izbutise, cu primejdia vieţii sale, să stingă focul şi să ia măsuri să nu mai poată fi aprins. Luase această măsură de prevedere ca nu cumva indienii să incendieze întăritura, absolut necesară pentru succesul planurilor sale viitoare. Ar fi luat bucuros şi toate armele cu el, dar nu era cu putinţă, fiindcă sălbaticii îşi păstrau cuţitele şi tomahawk-urile cu tenacitatea celor ce socotesc asta ca un punct de onoare, câtă vreme nu şi-

au pierdut judecata; or, să ia flintele, dar să le lase tocmai armele folosite de ei în astfel de ocazii n-ar fi avut niciun rost. Stingerea focului se dovedi a fi măsura cea mai nimerită, fiindcă de îndată ce ofiţerul întoarse spatele, unul din războinici propuse într-adevăr să se incendieze întăritura. Vârf-de-Săgeată, când îşi dăduse seama că beţivii îşi pierd controlul asupra faptelor lor, îi părăsise şi intrase într-o colibă, unde se aruncase pe culcuşul de paie, ca să se odihnească după două zile şi două nopţi de veghe istovitoare. Ca urmare, printre indieni nu se mai afla nimeni care să se gândească la Mabel, despre a cărei existenţă poate că nu ştia niciunul dintre ei, aşa că propunerea beţivului de a incendia întăritura fu primită cu urlete de încântare de opt sau zece din tovarăşii săi tot atât de beţi ca şi el şi tot atât de violenţi.

Aceasta fu clipa cea mai primejdioasă pentru Mabel. În starea în care se aflau, sălbaticii nu se mai temeau de nicio fiinţă ce s-ar fi găsit în întăritură, deşi îşi aminteau foarte vag că în fortăreaţă puteau să fie fiinţe vii, un motiv în plus ca să pornească la acţiune şi o luară în goană spre ea, urlând şi sărind ca nişte demoni. Deoarece erau mai mult surescitaţi decât moleşiţi de băutură, în primul rând se repeziră în goană asupra uşii, însă aceasta, construită solid din trunchiuri de copaci, rezista. Chiar de s-ar fi năpustit asupra ei şi o sută de oameni, rezultatul ar fi fost acelaşi. Dar Mabel nu ştia asta şi inima îi bătea să-i sară din piept ori de câte ori făceau o nouă încercare, izbind uşa cu violenţă. Până la urmă, când îşi dădu seama că uşa rezista de parc-ar fi fost de piatră, fără măcar să vibreze sau să cedeze cât de puţin, dovedindu-se a fi o uşă şi nu o parte din perete numai datorită slabului scârţâit al balamalelor puternice, îşi recăpăta curajul şi în primele clipe de acalmie se uită pe ferestruie să se convingă, dacă era posibil, de amploarea primejdiei care o ameninţa. O linişte greu de explicat îi aţâţă şi mai mult curiozitatea, fiindcă nimic nu este mai neliniştitor pentru cei conştienţi de prezenţa unei primejdii iminente decât imposibilitatea de a-şi da seama de rapiditatea cu care se apropie.

Mabel zări doi sau trei irochezi răscolind tăciunii aproape stinşi şi găsind câţiva cărbuni mici cu care se străduiau să aţâţe din nou focul. Însufleţirea lor, nădejdea distrugerii şi experienţa îi făceau să acţioneze în mod inteligent şi în deplină concordanţă unul cu altul pentru atingerea ţelului lor detestabil. Un alb ar fi renunţat, desperat, la încercarea de a aprinde un foc cu nişte cărbuni scoşi din cenuşă, care abia mai ardeau şi erau mai mult nişte tăciuni cu câteva scântei, însă copiii aceştia ai pădurii ştiau multe artificii necunoscute civilizaţiei. Cu ajutorul unor frunze uscate pe care numai ei ştiau unde să le găsească, făcură să izbucnească o flacără şi peste ea aruncată câteva crenguţe uscate, ca să întreţină focul aprins cu atâta greutate. Când Mabel se apropie de ferestruie, indienii tocmai aduceau nişte tufe uscate la uşa întăriturii, apoi văzu cum lemnele se aprind şi focul se întinde de la o creangă la alta, până când, cuprins de flăcări strălucitoare, toată grămada începu să trosnească şi să pocnească. Indienii izbucniră într-un urlet de triumf şi se întoarseră la tovarăşii lor, convinşi că opera de distrugere începuse. Mabel încremeni, uitându-se în jos, nemaiputându-se clinti din loc, stăpânită de o curiozitate tot mai puternică de a vedea cum se propagă focul. Deoarece mormanul de vreascuri ardea cu vâlvătăi, acestea se ridicară strălucind atât de viu aproape de faţa ei, încât fu silită să se retragă. În clipa când ajunse, cuprinsă de spaimă, în capătul opus al camerei, limbi de foc pătrunseră prin ferestruia unde stătuse mai înainte, al cărei oblon rămăsese deschis, luminând încăperea rudimentară, spre deznădejdea eroinei noastre. Mabel fu convinsă că-i sunase ceasul – fiindcă uşa, singura cale pe unde putea fugi, fusese blocată de arbuştii aprinşi chiar acolo, cu o iscusinţă drăcească – şi începu să se roage, crezând că-şi trăieşte ultimele clipe. Închise ochii şi se adânci în rugăciune mai bine de un minut, dar legăturile cu viaţa erau prea trainice ca să le uite şi să nu-i sfâşie inima şi când, fără să vrea, deschise din nou ochii, descoperi că snopul de flăcări nu mai luminau camera, deşi lemnul ferestruii luase foc, iar acesta se întindea, aţâţat de un

curent de aer de afară. Într-un colţ se afla un butoi plin cu apă şi Mabel, acţionând mai mult din instinct decât din judecată, luă un vas, îl umplu cu apă şi o zvârli peste lemnul aprins cu mână tremurândă, izbutind să stingă focul în locul acela. Câteva minute nu putu să se uite în jos din cauza fumului, dar când o făcu, inima începu să-i bată cu putere, plină de bucurie şi speranţă, fiindcă mormanul de tufişuri în flăcări fusese răvăşit şi împrăştiat şi pe buştenii uşii, care fumegau încă, dar nu mai ardeau, se turnase apă.

— Cine-i acolo? întrebă Mabel, apropiindu-şi gura de deschizătură. Cine este mâna prietenească, trimisă de binefăcătoarea providenţă?

Se auzi un pas uşor. Apoi câteva bătăi înăbuşite în uşă, care făcură trunchiurile masive să vibreze în balamalele lor.

— Cine vrea să între? Dumneata eşti, scumpul meu unchi?

— Apă-Sărată nu e aici, iar Eau-douce e pe Sfântul Laurenţiu – fu răspunsul. Deschide repede… eu sunt; trebuie să intru!

Mabel nu alergase niciodată mai repede şi nicicând gesturile ei nu fuseseră mai precise şi mai iuţi decât acum, când coborî şi desprinse drugii de la uşă. Gândindu-se de data aceasta la salvarea ei. Deschise uşa repede, fără să ia nicio măsură de prevedere. Primul ei gând fu să se năpustească în aerul liber. În dorinţa, oarbă de a părăsi întăritura, însă Roua-de-Iunie o opri cu forţa şi intrând înăuntru, puse din nou, calmă, barele la uşă, fără să ia în seamă strădaniile lui Mabel de a o îmbrăţişa.

— Fi binecuvântată… fi binecuvântată, Rouă-de-Iunie! strigă eroina noastră, plină de ardoare. Providenţa te-a trimis să fi îngerul meu păzitor!

— Nu ţine mâna lui Iunie – zise indiana. Femei albe ori plânge, ori râde. Lasă pe mine închid uşa.

Mabel se linişti şi după câteva minute se aflau amândouă în camera de la etaj; stăteau, ca mai înainte, mână în mână, simţind că pierise orice gând de neîncredere sau rivalitate dintre ele, datorită, pe de o parte, conştiinţei ajutorului primit, pe de altă parte, conştiinţei ajutorului dat.

— Acum spune, Rouă-de-Iunie – întrebă Mabel, după ce o îmbrăţişă pe indiană şi aceasta o strânse la rându-i în braţe cu căldură – l-ai văzut sau ai auzit ceva de sărmanul meu unchi?

— Nu ştie. Nimeni nu văzut pe el; nimeni nu auzit nimeni nu ştie nimic. Eu cred Apă-Sărată plecat pe lac, fiindcă nu găsit. Locotenent plecat şi el. Eu privit şi iar privit, dar nu văzut pe el nicio parte, nici pe unul, nici pe altul.

— Domnul fie binecuvântat! Nu ştiu cum, dar trebuie să fi scăpat. Mi s-a părut că am zărit un francez pe insulă, Iunie!

— Da, căpitan francez venit, dar plecat. Mulţi indieni pe insulă.

— Oh, Iunie, Iunie, nu se poate face nimic ca iubitul meu tată să nu cadă în mâinile duşmanilor săi?

— Eu nu ştie; cred că războinicii întins cursa şi englezii trebuie piardă scalp.

— Desigur, desigur, Rouă-de-Iunie, dar tu, care ai făcut atât de mult pentru fiica lui, n-o să-l părăseşti în nenorocire pe tatăl ei!

— Nu cunoaşte tată, nu iubeşte tată. Roua-de-Iunie serveşte neamul ei, serveşte Vârf-de-Săgeată… bărbat de la mine iubeşte scalp.

— Iunie, dar nu te mai recunosc ! Nu pot şi nu vreau să cred că doreşti ca prietenii noştri să fie masacraţi!

Iunie îşi întoarse liniştită, spre Mabel, ochii negri, cu privirea înăsprită, în care, însă, după o clipă, apăru un aer de compătimire plină de tristeţe.

— Crinul, fată de yengeese? întrebă ca.

— Desigur şi ca fată de yengeese vreau să-i scap pe compatrioţii mei de a fi măcelăriţi.

— Foarte bine, dacă poţi. Iunie nu este yengeese? Iunie Tuscarora… luat soţ Tuscarora… inimă Tuscarora… simţăminte Tuscarora, toate Tuscarora. Sunt sigură că Crinul nu vrea meargă şi să spună la francezi că tatăl ei soseşte vrea câştige bătălia?

— Poate că nu – răspunse Mabel, tulburată, apăsându-şi cu mâna ţeasta capului – poate că nu, dar m-ai ajutat, m-ai salvat; Iunie! De ce ai făcut asta, dacă tu simţi totul ca o

indiană Tuscarora?

— Eu nu simţit numai Tuscarora... simţit ca fată... ca femeie. Iubit frumoasa Lilly[23] şi purtat la sânul meu.

Mabel izbucni în lacrimi, strângând-o la piept pe fata aceasta atât de plină de simpatie pentru ea. Şi abia după mai bine de un minut, liniştindu-se puţin, izbuti să spună câteva cuvinte mai închegate.

— Arată-mi ce mă ameninţă, Rouă-de-Iunie – zise ea. Oamenii tăi se veselesc în seara asta; ce au de gând să facă mâine?

— Nu ştie... eu temut să văd pe Vârf-de-Săgeată... temut să întreb la el... cred că ei ascund până întorc englezii.

— Şi n-or să atace întăritura? Ai văzut ce sunt în stare să facă dacă vor.

— Prea mult rom. Vârf-de-Săgeată dormit, altfel ei nu îndrăznit. Căpitan francez plecat, altfel ei nu îndrăznit. Acum toţi dorm.

— Şi crezi că sunt în siguranţă cel puţin pentru noaptea asta?

— Prea mult rom. Dacă Lilly e ca Iunie, poate facă mult pentru neamul său.

— Sunt ca şi tine, Rouă-de-Iunie, dacă dorinţa de a-i ajuta pe compatrioţii mei mă poate face să mă asemăn cu o femeie atât de curajoasă ca tine.

— Nu, nu – murmură Iunie, liniştită. Tu nu are curaj şi Rouă-de-Iunie nu lasă pe tine chiar dacă are. Mama lu’ Iunie a fost o dată prizonieră şi războinicii îmbătat; mama ucis pe ei toţi cu tomahawk. Aşa fac femeile piele roşie când ai lor este în primejdie şi vrea scalp.

— Să fie adevărat?! răspunse Mabel, înfiorată, dând drumul, fără să vrea, mâinii lui Rouă-de-Iunie. Nu pot face asta. Nu am nici puterea, nici curajul, nici voinţa să-mi moi mâinile în sânge.

— Eu gândit la fel; aşa că stai aici... întăritură bună, nu luat scalp.

— Crezi, cel puţin, că sunt în siguranţă aici până când se întoarce tatăl meu cu detaşamentul său?

---

[23] Crin (în limba engleză).

— Cred. Nu îndrăzneşte atace întăritură până mâine dimineaţă. Ascultă! Toţi liniştiţi acum… băut rom până când capul căzut jos şi dorm ca buştenii.

— N-aş putea să fug? Nu sunt mai multe pirogi la malul insulei? Dacă aş lua una să mă duc să-l anunţ pe tatăl meu ce s-a întâmplat?

— Tu ştie vâsleşte? întrebă Rouă-de-Iunie, uitându-se pe furiş la interlocutoarea ei.

— Poate nu atât de bine ca tine, dar destul ca să dispar înaintea de ivirea zorilor.

— Şi după aia ce faci? Nu poate vâsli şase, zece, opt mile!

— Nu ştiu, dar aş face orice să-i pun în gardă pe tatăl meu, pe excelentul Călăuză şi pe toţi ceilalţi de primejdia care-i ameninţă.

— Tu iubeşte Călăuză?

— Toţi cei care-l cunosc îl iubesc; şi tu l-al iubi, dacă i-ai cunoaşte inima!

— Eu nu iubeşte de loc pe el. Flintă prea sigur… ochi prea bun… împuşcat prea mulţi irochezi şi indieni Tuscarora. Eu trebuie luat scalp la el, dacă poate.

— Şi eu trebuie să-l salvez, dacă pot, Rouă-de-Iunie. Aşa că în privinţa asta avem păreri contrarii. Voi lua o pirogă în timp ce toţi dorm şi voi părăsi insula.

— Tu nu poate… Rouă-de-Iunie nu lasă. Strigă Vârf-de-Săgeată!

— Iunie! Cum ai putea să mă trădezi… să mă părăseşti după tot ceea ce ai făcut pentru mine?!

— Da, da – răspunse Iunie, făcând un gest cu mâna spre spate şi vorbind cu o pasiune şi o dârzenie pe care Mabel nu le mai observase până atunci niciodată la ea – strigă Vârf-de-Săgeată, strigă tare. Strigăt de la femeie trezeşte războinic. Roua-de-Iunie nu lasă pe Lilly ajută pe duşman… nu lasă pe indieni face rău la Lilly.

— Te înţeleg, Rouă-de-Iunie, şi-mi dau seama de natura şi îndreptăţirea simţămintelor tale. Cred că până la urmă va fi totuşi mai bine să rămân aici, fiindcă, după toate probabilităţile, mi-am supraapreciat puterile. Dar spune-mi

un lucru... dacă unchiul meu vine în noaptea asta şi cere să-l adăpostesc aici, mă laşi să deschid uşa ca să poată intra?

— Da, da... el prizonier aici şi Iunie vrea să aibă prizonier mai bine decât scalp; scalp bun pentru cinste, prizonier bun pentru simţăminte. Dar Apă-Sărată ascuns atât de bine, că nici el nu ştie unde se află.

Aici, Roua-de-Iunie râse în felul ei vesel, copilăresc, fiind prea obişnuită cu scenele de violenţă, ca s-o impresioneze într-atât, încât să-i schimbe firea. După aceea, urmă o convorbire lungă şi serioasă, în decursul căreia Mabel se strădui să capete amănunte mai clare în legătură cu situaţia sa reală, cu slaba speranţă că ceea ce ar afla ar putea să-i fie de folos. Roua-de-Iunie răspunse cinstit la toate întrebările, dar cu o prudenţă care dovedea că ştie foarte bine să facă deosebire între ceea ce era fără importanţă şi ceea ce ar fi putut să pună în primejdie siguranţa prietenilor ei sau să le încurce planurile viitoare. Eroina noastră nu era în stare să încerce de a o atrage într-o cursa pe interlocutoarea sa, ceea ce, după câte-şi dădea seama, ar fi fost şi foarte greu, dacă ar fi avut micimea de suflet s-o facă. Aşa că Roua-de-Iunie, răspunzând la întrebările ei, nu fu nevoită decât să fie prudentă şi informaţiile sale pot fi rezumate în ceea ce urmează:

Vârf-de-Săgeată era de multă vreme în legătură cu francezii şi acum îşi scosese masca pentru prima oară. Nu mai voia să se mai prefacă faţă de englezi, fiindcă descoperise o oarecare neîncredere din partea lor, dar mai ales din partea lui Călăuză şi, împins de spiritul de bravadă al indienilor, acum voia mai curând să se împăuneze cu trădarea sa decât s-o ascundă. El comandase grupul de războinici care atacaseră insula, fiind totuşi supravegheat de francezul pe care l-am amintit, dar Roua-de-Iunie susţinea că nu ştie dacă el fusese cel care descoperise poziţia acestui loc socotit ca fiind foarte bine ascuns de duşmani. În legătură cu punctul acesta, indiana a refuzat orice informaţie, dar a recunoscut că ea şi soţul ei urmăriseră cuterul *Scud* de la plecarea lui până când

fuseseră prinşi şi duşi la bordul vasului. Francezii nu căpătaseră informaţii despre poziţia exactă a postului englez decât de foarte curând şi Mabel simţi o durere asemănătoare cu aceea provocată de un fier ascuţit împlântat în inimă când i se păru, din aluziile rezervate ale lui Roua-de-Iunie, că informaţiile fuseseră date de o faţă-palidă de sub ordinele lui Duncan de Lundie. Dar vorbele indienei fiind mai mult insinuante decât clare, Mabel, reflectând mai apoi la cuvintele prietenei sale şi amintindu-şi cât de scurte şi grave fuseseră frazele acesteia, găsi motive să spere că nu o înţelesese bine şi că Jasper Western ar fi putut fi încă absolvit de orice bănuială.

Roua-de-Iunie nu şovăi să mărturisească faptul că fusese trimisă pe insulă să cerceteze numărul precis şi rosturile celor ce fuseseră lăsaţi acolo, deşi ea se trădă în felul său naiv de a fi că acceptase misiunea mai ales din dorinţa de a o ajuta pe Mabel. Datorită relatărilor sale şi informaţiilor căpătate dintr-altă parte, duşmanii ajunseseră să cunoască exact forţa pe care trebuiau s-o înfrângă. Ei mai cunoşteau şi numărul oamenilor plecaţi cu sergentul Dunham, precum şi scopul incursiunii lor, cu toate că nu ştiau unde nădăjduiau aceştia să intercepteze bărcile francezilor. Un fin observator ar fi dorit mult să fie martor la această convorbire, ca să vadă cum aceste femei cinstite se străduiau să afle tot ceea ce ar fi putut fi de folos prietenilor lor, totuşi câtă delicateţe naturală o împiedica pe fiecare s-o asalteze cu insistenţă pe cealaltă pentru a o face să dezvăluie lucruri nepotrivite, precum şi sensibilitatea aproape instinctivă cu care fiecare se ferea de a spune ceva care ar fi putut dăuna propriului ei neam. Pe cât de încrezătoare erau una faţă de cealaltă în ceea ce priveşte propria lor persoană, pe atât de rezervate erau în privinţa prietenilor lor. Roua-de-Iunie, deşi tot atât de nerăbdătoare ca Mabel de a afla amănunte în legătură cu alte lucruri, de pildă cu locul unde plecase sergentul şi când urma să se întoarcă, se stăpânea să pună întrebări, cu o delicateţe ce i-ar fi făcut cinste oricărui om, cât de civilizat şi nu încerca să-şi atingă ţinta în niciun fel, dacă presupunea că va

ajunge la informaţiile atât de dorite printr-o trădare a celeilalte. Totuşi, când Mabel atingea din proprie iniţiativă vreun subiect care ar fi putut să-i aducă o lămurire cât de mică în privinţa asta, asculta cu o încordare atât de mare, că aproape îi tăia respiraţia.

Astfel, trecură orele fără ca ele să-şi dea seama, fiecare fiind prea interesată de ceea ce spunea cealaltă ca să se mai gândească la odihnă. Totuşi, înspre zori, natura îşi ceru drepturile: Roua-de-Iunie o convinse pe Mabel să se lungească pe unul din culcuşurile de paie pregătite pentru soldaţi şi aceasta căzu numaidecât într-un somn adânc. Indiana se culcă şi ea alături şi peste insulă se lăsă o linişte netulburată de nimic, de parcă acest imperiu al pădurii nu ar fi fost niciodată călcat de picior omenesc.

Când Mabel se deşteptă, razele soarelui pătrundeau prin ferestruile întăriturii şi văzu că era plină zi. Roua-de-Iunie dormea încă lângă ea, tot atât de comod de parcă s-ar fi odihnit – să nu spunem pe puf, fiindcă civilizaţia superioară a epocii noastre respinge comparaţia – ci pe o saltea franţuzească şi atât de adânc încât nu părea să fi fost cuprinsă vreodată de nelinişte. Mişcările fetei o deşteptară totuşi pe indiană, atât de obişnuită să aibă urechea trează chiar şi în somn, apoi se duseră amândouă la ferestruile atât de folositoare, ca să vadă ce se petrece în jurul lor.

CAPITOLUL XXIII

De ce-a avut nevoie de tine Creatorul
Să ţină Universul în cursa lui eternă.
Tu urâţind orice? Tu mustrătorul
Lucrului Său? Când fruntea-şi lasă pe pernă
Şi trupu-n somn scufundă trudite mădulare
Iar spiritul se-nneacă lipsit de cumpătare.
În smârcuri Scygiene ades s-aude gura
Chemându-te zeiţă în oarba-i adorare
Şi slujitoare Doamnei mari, Natura,
Încurajând universal făptura.

Crăiasa zânelor

Ziua următoare fu tot atât de liniştită ca şi noaptea. Deşi Mabel şi Roua-de-Iunie scrutară împrejurimile prin toate ferestruile, nu descoperiră pe insulă niciun semn al prezenţei vreunor fiinţe vii, în afară de ele două. Acolo unde McNab şi tovarăşii săi îşi pregătiseră cina se vedea un foc pe jumătate stins şi fumul care se înălţa în rotocoale părea a fi un fel de momeală pentru cei absenţi; în jurul colibelor totul fusese repus în ordine şi aranjat ca mai înainte. Mabel tresări fără să vrea când zări în cele din urmă un grup de trei oameni îmbrăcaţi în uniforma purpurie a regimentului 53, şezând pe iarbă în atitudini degajate, parcă pălăvrăgind în cea mai mare siguranţă. Şi sângele îi îngheţă în vine, când, uitându-se mai cu luare aminte, descoperi obrazul livid şi ochii ficşi ai celor morţi. Erau aşezaţi foarte aproape de întăritură – atât de aproape, încât privirea lui Mabel trecuse peste ei în primele clipe de investigare. Şedeau în atitudini parcă luate în batjocură, fiindcă aveau membrele înţepenite în diferite poziţii, ca să imite viaţa, ceea ce o revoltă cumplit. Oricât de hidoase erau trupurile acestea pentru cel ce se afla destul de aproape ca să-şi dea seama de contrastul îngrozitor între ceea ce erau în realitate şi

ceea ce păreau să fie, aranjamentul fusese făcut cu o artă care l-ar fi înşelat pe un observator neglijent aflat la o distanţă de o sută de paşi. După ce se uită cu atenţie la toate malurile insulei, Rouă-de-Iunie îi arătă lui Mabel pe al patrulea soldat, care fusese aşezat cu picioarele atârnând deasupra apei, sprijinindu-se de un lăstar şi ţinând în mână o undiţă. Pe capetele scalpate se puseseră bonetele şi de pe obraji fusese ştearsă cu grijă orice urmă de sânge.

Pe Mabel o dezgustă această scenă revoltătoare care dispreţuia orice sentiment de omenie. Se retrase şi se prăbuşi pe un scaun, rămânând aşa câteva minute, cu capul îngropat în şorţ, până când un strigăt înăbuşit al lui Roua-de-Iunie o aduse din nou la ferestruie. Indiana îi arătă trupul lui Jenny, care părea că stă în uşa unei colibe, aplecată înainte, privind grupul de oameni, cu boneta fluturând în vânt şi în mână cu o mătură. Distanţa era prea mare ca să poată distinge bine trăsăturile feţei, dar Mabel crezu că vede maxilarele îndepărtate forţat, ca să facă gura să schiţeze un surâs înspăimântător.

— Iunie! Iunie! exclamă ea. Asta e mai mult decât tot ceea ce am auzit sau mi-am închipuit vreodată că ar fi cu putinţă să facă cei din neamul tău cu viclenia şi trădarea lor!

— Tuscarora tare vicleni – zise Roua-de-Iunie cu un ton mai degrabă aprobator decât de condamnare al felului cum se purtaseră cu cadavrele. Acum soldaţi nu mai doare şi aduce folos la irochezi. Luat mai întâi scalp, acum cadavre lucrează. Apoi ars pe ele.

Aceste cuvinte o făcură pe Mabel să-şi dea seama ce mare deosebire era între firea ei şi a prietenei sale şi abia după câteva minute fu în stare să vorbească iar. Dar Iunie uită repede această încordare trecătoare dintre ele şi începu să pregătească micul lor dejun într-un fel care dovedea cât era de insensibilă faţă de sentimentele celorlalţi, pe care, datorită obiceiurilor sale, nu le putea înţelege. Mabel mâncă foarte puţin, dar tovarăşa ei se înfruptă din bucate cu o poftă atât de mare, de parcă nu se întâmplase nimic. După aceea, avură din nou răgazul să se

gândească şi să cerceteze insula. Cu toate că pe Mabel o mistuia dorinţa să nu se mai îndepărteze de ferestruie, se retrăgea cu dezgust şi nu se întorcea la ele decât când o nelinişte a foşnetul frunzelor sau şuierul vântului. Într-adevăr, locul acela părăsit, populat de cadavre simulând fiinţe vii, cu atitudini şi gesturi aparent vesele sau exprimând o bucurie grosolană, oferea o privelişte cutremurătoare. Eroinei noastre i se părea că asistă la o orgie a diavolilor.

În tot timpul acestei zile îndelungate nu se arătă nici un indian sau francez şi noaptea se aşternu din nou peste mascarada asta înspăimântătoare şi tăcută, în modul sigur şi invariabil cu care pământul este supus legilor sale, nepăsător la scenele şi actorii meschini ce se îmbulzesc, apărând zilnic pe suprafaţa lui. Noaptea următoare a fost şi mai paşnică decât cea precedentă şi Mabel dormi cu mult mai liniştită, acum fiind convinsă că nu i se va hotărî soarta înainte de întoarcerea tatălui ei. Îl aştepta să vină în ziua următoare şi când se trezi, alergă cu însufleţire la ferestruie, să vadă cum e vremea, dacă e înnorat şi ce se mai petrece pe insulă. Grupul înspăimântător al cadavrelor de pe iarbă se afla în acelaşi loc – pescarul ţinea şi acum undiţa deasupra apei, părând foarte atent la treaba lui şi Jenny se apleca tot ca înainte în afară din uşa colibei, cu o contorsiune îngrozitoare. Dar vremea se schimbase. Vântul sufla dinspre sud şi cu toate ca aerul era încă limpede, prevestea furtuna.

— Mi-e tot mai greu să îndur privelişte asta, Iunie – zise Mabel, îndepărtându-se de ferestruie. Aş prefera să-l văd mai bine pe duşman, decât să mă mai uit la mulţimea asta înspăimântătoare de morţi.

— Stt, uite că vin! şopti Roua-de-Iunie, crezând că aude un strigăt asemănător cu al unui războinic când ia un scalp.

— Cum! Nu mai e niciun măcel! Nu mai poate fi!

— Apă-Sărată! exclamă Roua-de-Iunie râzând, uitându-se prin deschizătura ferestruii.

— Scumpul meu unchi! Slavă Domnului! Trăieşte! Oh, Iunie, Iunie, cred că n-o să-i laşi să-i facă vreun rău!

— Eu nu este decât sărmană squaw. Care războinic ascultă ce spune ea? Vârf-de-Săgeată îl aduce aici.

Mabel tocmai se uita pe ferestruie şi se convinse că unchiul ei, Cap şi ofiţerul de intendenţă căzuseră în mâna duşmanilor; vreo opt-zece indieni îi conduceau spre baza întăriturii, deoarece, capturându-i, ştiau foarte bine că în mica fortăreaţă nu se mai afla niciun bărbat. Mabel abia mai respira; micul grup se rândui chiar în faţa intrării şi ea se bucură descoperindu-l pe ofiţerul francez printre indieni. Urmă o convorbire cu voce joasă, în cursul căreia conducătorul alb şi Vârf-de-Săgeată le vorbiră cu însufleţire prizonierilor lor, după care intendentul o strigă pe tânăra fată destul de tare ca să fie auzit:

— Frumoasă Mabel, frumoasă Mabel! zise el. Uită-te pe una din ferestrui şi fie-ţi milă de situaţia în care ne găsim! Vom fi ucişi fără întârziere, dacă nu deschizi uşa acestor învingători. Nu întârzia o clipă, altfel, într-o jumătate de oră ne vom pierde scalpurile!

Lui Mabel i se păru că tonul intendentului era uşuratic şi plin de batjocură, ceea ce o făcu să fie şi mai hotărâtă de a nu ceda cât mai mult cu putinţă.

— Vorbeşte-mi dumneata, unchiule – zise ea, punând gura ia o ferestruie – şi spune-mi ce trebuie să fac!

— Slavă Domnului, slavă Domnului! strigă Cap. Vocea ta dulce, Magnet, îmi uşurează inima de o grea povară, fiindcă mă temeam că ai avut aceeaşi soartă ca sărmana Jenny. De douăzeci şi patru de ore port pe piept o povară cât o tonă de somoni. Mă întrebi ce trebuie să faci, copila mea? Nu ştiu ce sfat să-ţi dau, deşi eşti fiica surorii mele. Tot ceea ce pot să-ţi spun acum, sărmană fată, e că blestem din suflet ziua când am văzut împreună peticul ăsta de apă dulce!

— Dar, unchiule, ţi-e viaţa în primejdie? Crezi că trebuie să deschid uşa?

— O voltă pe loc şi două noduri sunt o amarare solidă şi n-aş sfătui pe nimeni care nu se află în mâna acestor diavoli să tragă zăvoarele sau să deschidă vreo uşă, ca să fie prins de ei. În ceea ce mă priveşte, pe mine şi pe intendent, suntem amândoi în vârstă şi nu avem o prea

mare însemnătate pentru omenire în general… cum ar spune cinstitul Călăuză, iar pentru ofiţerul de intendenţă nu ar fi cine ştie ce lucru mare dacă face bilanţul registrelor anul acesta sau la anul; deci, dacă aş fi pe bordul unei nave, aş şti eu ce am de făcut, însă aici, în mlaştina asta pustie, pot doar să spun că dacă aş fi înăuntrul acestui mic bastion, nici toată logica indiană nu ar putea să mă hotărască să ies afară.

— Nu ţine seama de ceea ce îndrugă unchiul dumitale, gingaşă Mabel – începu iar Muir – fiindcă nenorocirea l-a făcut, vădit, să-şi piardă mintea şi nu mai e în stare nici pe departe să-şi dea seama cât de aproape este primejdia. Trebuie să recunosc că suntem prizonierii unor oameni onorabili şi demni de toată încrederea şi nu există niciun motiv să ne temem de violenţe supărătoare. Pierderile suferite sunt incidente obişnuite în timpul războiului şi nu pot să ne influenţeze sentimentele faţă de duşman, fiindcă pare absolut sigur că pe prizonieri nu-i ameninţă niciun pericol. Sunt convins că nici meşterul Cap şi nici eu însumi nu avem vreun motiv să ne plângem de când ne-am predat meşterului Vârf-de-Săgeată, care-mi aminteşte prin virtuţile şi moderaţia sa de romani sau de spartani; dar nu trebuie să uiţi că obiceiurile lor se deosebesc de ale noastre şi că scalpurile noastre ar putea fi privite ca sacrificii legale, pentru a potoli spiritele duşmanilor căzuţi, în afară de cazul că nu le vei salva printr-o capitulare.

— Cred că e mai înţelept să rămân în întăritură până când se va hotărî soarta insulei – răspunse Mabel. Duşmanii noştri n-au de ce se teme de o fată ca mine, fiindcă ştiu că nu le pot pricinui niciun rău; şi rămân mult mai bucuroasă aici, fiind lucrul cel mai potrivit pe care-l pot face, ţinând seama de sexul şi vârsta mea.

— Dacă n-ar fi vorba de nimic altceva decât de ceea ce-ţi convine dumitale, Mabel, am fi din toată inima de acord cu aceste dorinţe; dar gentilomii aici prezenţi îşi închipuie că fortul le-ar fi de folos pentru operaţiunile viitoare şi vor să pună mâna pe el cu orice preţ. Ca să fiu sincer, deoarece ne găsim, eu şi unchiul dumitale, într-o situaţie cu totul

specială, recunosc că pentru a evita orice consecinţă nefastă, m-am folosit de drepturile conferite oricărui ofiţer al maiestăţii sale şi am acceptat o capitulare verbală, în cadrul căreia m-am angajat să predau fortul şi întreaga insulă. Asta este soarta războiului şi trebuie să ne supunem ei, aşa că deschide uşa, frumoasă Mabel şi predă-te celor ce ştiu cum să se poarte cu virtutea şi frumseţea, când se află în nenorocire. Nu există în întreaga Scoţie un curtean mai amabil decât acest şef, sau care să cunoască mai bine legile bunei-cuviinţe.

— Nu ieşit întăritură – murmură Iunie, care stătea lângă Mabel, atentă la tot ceea ce se petrecea. Întăritură bună, nu luat scalp.

Poate că fără îndemnul indienei, eroina noastră ar fi cedat, fiindcă-i răsărise în minte gândul că cel mai înţelept lucru ar fi să-l împace pe duşman şi nu să-l întărite prin rezistenţă. Indienii erau absolut convinşi că locotenentul Muir şi unchiul ei, aflându-se în mâinile lor, nu se mai găsea niciun bărbat în întăritură; că îşi închipuia că ei puteau să spargă foarte uşor uşa, sau să-şi croiască drum cu securile printre buşteni, dacă se încăpăţâna să nu-i lase de bună voie să intre, ştiind că nu-i ameninţă nicio flintă. Dar cuvintele lui Iunie o făcură să şovăie şi faptul că aceasta îi strânse mâna semnificativ, aruncându-i o privire rugătoare, îi întări hotărârea de a rezista rugăminţilor lui Muir.

— Tu nu eşti încă prizonieră – şopti Roua-de-Iunie. Nu trebuie predat înainte de luat prizonier... vorbeşte fără frică; Iunie cunoaşte pe ei.

Atunci Mabel începu să vorbească mai hotărâtă cu Muir – fiindcă unchiul ei tăcea părând că vrea să fie cu conştiinţa împăcată – şi-i explică pe cât putu de clar că nici gând nu avea să predea întăritura.

— Ai uitat de capitulare, domnişoară Mabel! zise Muir. Este în joc onoarea unuia din servitorii maiestăţii sale, ba chiar şi aceea a maiestăţii sale, prin intermediul supusului său. Nu vrei să-ţi aminteşti de onoarea militară, atât de distinsă şi de aleasă?

— Ştiu destule, domnule Muir, ca să înţeleg că nu aveţi

nicio comandă în expediţia aceasta şi, prin urmare, nu sunteţi cu nimic îndreptăţit să predaţi întăritura; ba mai mult, îmi amintesc ca l-am auzit pe tatăl meu spunând că un prizonier pierde orice autoritate în timpul captivităţii sale.

— Pure sofisme, frumoasă Mabel; aici este vorba de trădarea regelui şi de necinstirea numelui său şi al ofiţerilor săi. N-ai mai stărui în intenţiile dumitale dacă ai judeca mai bine şi ţi-ai lua timp să meditezi, ca să ajungi la concluziile care se impun în legătură cu circumstanţele de faţă.

— Da – interveni Cap – este o circumstanţă, ba chiar o circumstanţă dată dracului!

— Nu luat seama la vorbe de la unchi – zise Roua-de-Iunie, care era ocupată într-un colţ al încăperii. Întăritură bună, nu luat scalp.

— Voi rămâne aici unde mă aflu, domnule Muir, până voi primi veşti din partea tatălui meu. Se va întoarce în următoarele zece zile.

— Ah, Mabel, acest artificiu nu-l va înşela pe duşman: prin mijloace care ar părea inexplicabile dacă nu l-am bănui pe bună dreptate pe un tânăr nefericit de trădare, el cunoaşte foarte bine toate acţiunile şi planurile noastre şi nu se îndoieşte că soarele nu va apune înainte ca valorosul sergent şi însoţitorii lui să fie prizonierii lor. Ascultă-mă! Supunerea faţă de providenţă e o adevărată virtute creştină.

— Domnule Muir, mi se pare că vă înşelaţi în privinţa capacităţii de rezistenţă a acestei întărituri şi o credeţi mai slabă decât e în realitate. Vreţi să vedeţi ce pot face, ca s-o apăr, dacă va fi nevoie?

— Vreau din toată inima – răspunse ofiţerul de intendenţă în dialectul scoţian, pe care-l folosea totdeauna când era foarte curios.

— Atunci, spuneţi, ce părere aveţi de asta? Uitaţi-vă la ferestruia de la etajul de sus.

Mabel nu apucă să termine, că toţi ochii se ridicară în sus şi zăriră ţeava unei flinte ieşind printr-o ferestruie – Roua-de-Iunie, folosindu-se din nou de şiretlicul care se dovedise

mai înainte atât de folositor. Şi rezultatul nu înşelă aşteptările. Indienii abia zăriră flinta ameninţătoare, că săriră în lături, luând-o la goană şi în mai puţin de un minut dispărură toţi în tufişuri. Ofiţerul francez se uită drept la ţeava flintei, ca să se asigure că nu era îndreptată spre el şi luă, calm, o priză de tutun. Deoarece nici Muir, nici Cap nu aveau de ce să se teamă de o flintă atât de ameninţătoare pentru ceilalţi, rămaseră la locurile lor.

— Fi prevăzătoare, frumoasa mea Mabel, fi prevăzătoare! exclamă ofiţerul de intendenţă. Şi nu provoca o luptă inutilă! În numele tuturor regilor Albionului, spune cine se află oare închis cu tine în turnul acesta de lemn, cu intenţii atât de sângeroase? Se pare că aici e vorba de un fel de magie şi pentru reputaţia noastră a tuturor se impune o lămurire.

— Ce-aţi zice dacă întăritura asta atât de puternică ar fi păzită de Călăuză? strigă Mabel, folosindu-se de un echivoc pe care împrejurările îl făceau să fie foarte scuzabil. Ce cred oare tovarăşii dumneavoastră francezi şi indieni de precizia flintei lui Călăuză?

— Fi mărinimoasă cu cei nefericiţi, frumoasa Mabel şi nu-i confunda pe servitorii regelui... Domnul să-l binecuvânteze... cu duşmanii lui! dacă prietenul Călăuză se află cu adevărat în întăritură, pune-l să vorbească şi vom duce tratative cu el. Ne cunoaşte ca prieteni şi nu ne e frică de dânsul, cel puţin eu nu mă tem, fiindcă pentru un om generos, rivalitatea în anumite interese înseamnă o garanţie sigură de respect şi prietenie, iar admiraţia pe care o ai pentru aceeaşi femeie e o dovadă a asemănării de gusturi şi simţăminte.

Cum nu era de aşteptat ca prietenia lui Călăuză să se extindă şi asupra altor persoane în afară de intendent şi Cap, ofiţerul francez, care până atunci rămăsese nemişcat, se dădu înapoi la auzul acestui nume atât de temut. Omul acesta cu nervi de fier, obişnuit de multă vreme cu primejdiile războiului special de la graniţă, fu cuprins de groază la gândul de a se afla în bătaia flintei Ucigătoarea-de-cerbi, cu faima tot atât de bine stabilită pe cuprinsul

întregii graniţe ca aceea a lui Mariborough în Europa şi nu dispreţui ideea de a căuta un adăpost, stăruind ca cei doi prizonieri să-l urmeze. Mabel se bucură prea mult că scăpa de duşmani, ca să mai deplângă plecarea prietenilor, deşi îi trimise o bezea lui Cap prin ferestruie, spunându-i cuvinte pline de afecţiune, în timp ce acesta se îndepărta încet şi amărât.

Deocamdată, duşmanii păreau hotărâţi să nu mai asalteze întăritura şi Roua-de-Iunie, care se urcase printr-o deschizătură pe acoperiş, de unde putea vedea o mare parte a regiunii, o înştiinţă pe Mabel că întregul grup se oprise să mănânce într-un punct îndepărtat şi adăpostit al insulei, unde Muir şi Cap păreau a se bucura şi ei de mâncarea împărţită tuturor, de parcă n-ar mai fi avut vreo altă preocupare. Ştirea aceasta o linişti mult pe Mabel şi începu să se gândească din nou la propria ei salvare sau cum să-l informeze pe tatăl ei de primejdia care-l ameninţa. Era de aşteptat ca sergentul să se înapoieze în cursul după-amiezii şi ea îşi dădea seama că un singur minut câştigat sau pierdut îi putea hotărî soarta.

Trecură astfel trei sau patru ore. Insula se scufundă iar într-o linişte adâncă, ziua se sfârşea şi Mabel încă nu luase nicio hotărâre. Roua-de-Iunie pregătea masa lor frugală la parterul întăriturii, în timp ce Mabel se urcase la rându-i pe acoperiş, printr-o deschizătură care-i îngăduia să ajungă până în vârful construcţiei, de unde avea cea mai bună vedere asupra insulei şi împrejurimilor ei. Numai pe alocurea priveliştea era întreruptă şi acoperită de vârfurile copacilor. Curajoasa fată avu grijă să nu se lase văzută de cei de jos, căci sălbaticii aceştia cruzi şi nestăpâniţi puteau foarte bine să-i trimită un glonţ în cap. Scoase aşadar puţin capul deasupra deschizăturii şi cercetă de nenumărate ori în după-amiaza aceea diferitele canale ce înconjurau insula, întocmai ca „Ana, sora Ana”, care cerceta împrejurimile castelului lui Barbă-Albastră.

Soarele apusese şi nimic nu anunţa apropierea bărcilor; atunci, Mabel se urcă pe acoperiş, ca să arunce o ultimă privire în jur, cu nădejdea că grupul condus de sergent ar

putea să sosească pe întuneric – ceea ce le-ar fi luat indienilor posibilitatea să organizeze o ambuscada atât de fatală ca în timpul zilei; se gândea că i-ar putea transmite, cu ajutorul focului, un semnal mai vizibil, decât în alte condiţii. Scrută cu luare aminte orizontul şi tocmai voia să se retragă, când un obiect pe care i se păru ca nu-l mai văzuse îi atrase atenţia. Insulele formau un grup compact şi printre ele se vedeau vreo şapte opt canale sau treceri diferite; pe unul din aceste canale, mai puţin vizibil decât toate celelalte şi ascuns în mare măsură de arbuştii de pe mal, Mabel crezu că zăreşte ceea ce la o privire mai stăruitoare se convinse că e o pirogă din scoarţă de copac. Înăuntru se afla, fără îndoială, o fiinţă omenească. Fiind convinsă că dacă era vorba de un duşman, semnalul ei nu putea pricinui niciun rău, dar dacă era vorba de un prieten semnalul l-ar putea ajuta, isteaţa noastră prietenă flutură spre străin un mic drapel, pe care-l pregătise pentru tatăl ei, având grijă să nu fie observat de pe insulă.

Fata repetă zadarnic semnalul de vreo opt zece ori şi începuse să-şi piardă speranţa de a se face observată, când zări că i se răspunde tot printr-un semnal, prin fluturarea unei vâsle şi omul se arătă numaidecât: era Chingachgook. În sfârşit, găsise un prieten, un prieten în stare şi, fără îndoială, dornic s-o ajute. Din clipa aceea, se însufleţi şi prinse curaj. Mohicanul o văzuse şi pesemne că o recunoscuse, deoarece ştia că Mabel face parte din grup şi de îndată ce se va lăsa noaptea, va lua desigur toate măsurile să-i vină în ajutor. Se vedea bine că mohicanul descoperise prezenţa duşmanilor pe insulă, fiindcă era foarte prevăzător şi Mabel avea o mare încredere în prudenţa şi îndemânarea lui. Cel mai mult o încurca acum Roua-de-Iunie, fiindcă eroina noastră văzuse cât de credincioasă era ea tribului ei, cu toată afecţiunea ce o purta frumoasei fete albe; Mabel nu putea crede că ea s-ar fi învoit ca un indian duşman tribului său să intre în întăritură sau ca ea să iasă din fort, pentru a zădărnici planurile lui Vârf-de-Săgeată. Jumătatea de oră ce se scurse după descoperirea prezenţei Marelui-Şarpe fu una din cele

mai chinuitoare din existenţa lui Mabel Dunham. Ea îşi dădea seama că acum ar avea posibilitatea să-şi realizeze planurile – era ca şi cum le-ar fi putut atinge cu mâna, dar în acelaşi timp totul putea fi compromis. Mabel cunoştea spiritul calculat şi dârzenia indiană, în ciuda simţămintelor ei delicate şi femeieşti şi ajunse până la urmă, cu părere de rău, la concluzia că nu-şi putea atinge scopul decât înşelând-o pe protectoarea şi însoţitoarea sa. Pentru o fire ca a lui Mabel, sinceră, cinstită şi curată, atât de înclinată să se poarte fără ascunzişuri, faptul de a înşela o astfel de prietenă i se părea respingător, dar ţelul urmărit era salvarea tatălui ei, fără ca indiana să sufere ceva de pe urma acestor proiecte; la urma urmei, avea şi dânsa simţăminte şi interese proprii, de natură să înlăture cele mai mari scrupule.

Pe măsură ce se apropia noaptea, inima lui Mabel bătea tot mai tare şi în decursul unei singure ore întocmi şi schimbă cel puţin de zece ori planurile făurite. Indiana constituia marea piedică, fiindcă, în primul rând, eroina noastră nu ştia cum să se asigure că Chingachgook va fi la uşă şi nu un altul, fiind convinsă că el va apărea de îndată şi în al doilea rând, cum să-i dea drumul în întăritură, fără s-o alarmeze pe însoţitoarea ei atât de vigilentă. Dar se cerea o hotărâre grabnică, fiindcă, dacă mohicanul venea şi ea nu-i dădea imediat drumul înăuntru, el putea să plece. Ar fi fost prea primejdios pentru indianul Delawar să rămână mai mult timp pe insulă şi trebuia ca ea să ia neapărat o hotărâre, chiar cu riscul de a alege una lipsită de chibzuinţă. După ce-i trecură prin minte proiectele de mai sus, Mabel se apropie de tovarăşa ei şi-i spuse cât putu de liniştită:

— Rouă-de-Iunie, acum, când oamenii tăi cred că viteazul Călăuză se află în întăritură, nu te mai temi că vor veni s-o incendieze?

— Nu cred. Nu arde întăritură. Întăritură bună, nu luat scalp.

— Iunie, nu putem fi sigure. S-au ascuns, deoarece au crezut că prietenul meu Călăuză este cu mine.

— Eu nu crede teama lor. Ea vine repede şi pleacă repede. Teama făcut să fuge; curaj aduce îndărăt. Teama face pe războinici smintiţi ca fetele tinere – zise indiana izbucnind în râs.

— Sunt îngrijorată, Iunie şi tare aş vrea să te urci pe acoperiş să cercetezi insula cu de-amănuntul, ca să te convingi că nu se urzeşte nimic împotriva noastră. Tu îţi dai seama mai bine decât mine ce au de gând să facă oamenii din tribul tău.

— Iunie pleacă, dacă Lilly vrea; dar ştie foarte bine că indieni dorm şi aşteaptă tata de la tine. Războinici mănâncă, bea, doarme tot timpul când nu luptă şi nu merge pe poteca războiului. Dar când merge, nu mai doarme, nu mai mănâncă, nu mai bea şi nu simte nimic. Războinici doarme acum.

— Dea Domnul să fie aşa, dar urcă-te sus, scumpa mea Iunie şi uită-te cu luare-aminte în jurul tău. Primejdia ne poate paşte tocmai când ne aşteptăm mai puţin.

Roua-de-Iunie se ridică şi se pregăti să se urce pe acoperiş, dar când puse piciorul pe prima treaptă a scării, se opri. Lui Mabel îi bătea inima atât de tare, că se temea să nu fie auzită de indiană, şi-şi închipui că adevăratele sale intenţii începuseră a fi înţelese de prietena sa. Şi avea oarecum dreptate, fiindcă indiana se oprise într-adevăr, ca să chibzuiască dacă nu era pe cale să comită vreo nesocotinţă. În primul rând, îi fulgeră prin minte gândul că Mabel voia să fugă; dar apoi se linişti în privinţa asta, deoarece feţele-palide nu aveau cum să părăsească insula şi întăritura era cel mai bun refugiu pe care-l putea găsi; în al doilea rând, se gândi că Mabel descoperise vreun semn al apropierii tatălui ei, care putea să apară în orice clipă. Această idee nu dură totuşi decât o clipă, fiindcă Roua-de-Iunie avea despre iscusinţa fetei sergentului aceeaşi părere pe care o are o doamnă din lumea mare despre talentele femeii sale de serviciu. Şi fiindcă nu-i mai răsări în minte nicio altă obiecţie, începu să urce scara.

În clipa când indiana ajunse la etajul superior, Mabel avu un gând fericit şi, exprimându-l repede, dar firesc, îi folosi

foarte mult la executarea planului său.

— Eu, Roua-de-Iunie, o să cobor – zise ea – ca să ascult la uşă, câtă vreme tu te afli pe acoperiş; în felul acesta vom urmări amândouă deodată tot ce se petrece, tu de sus şi eu de jos.

Indiana se gândi că măsura aceasta de prevedere nu-şi avea rostul, ştiind prea bine că nimeni nu putea intra în întăritură, în afară de cazul că era ajutat dinăuntru şi că, pe de altă parte, nicio primejdie nu le putea ameninţa din afară, fără ca ele să-şi dea seama de ea mai dinainte. Dar socoti că propunerea lui Mabel se datora spaimei şi lipsei sale de experienţă şi, fiindcă i se păruse sinceră, o acceptă fără nicio bănuială. Aşa că eroina noastră putea să coboare spre uşă, în timp ce prietena ei se urca pe acoperiş, fără ca indiana să se gândească o clipă s-o supravegheze. Acum erau prea departe una de alta ca să mai poată sta de vorbă. Timp de trei sau patru minute, una scrută întunericul să descopere ceva, iar cealaltă ascultă la uşă cu atâta încordare, de parcă toate simţurile ei se concentraseră în sus. De la înălţimea la care se afla, Roua-de-Iunie nu descoperi nimic, fiindcă întunericul nu-i dădea, într-adevăr, nicio posibilitate; însă ar fi greu de descris senzaţia pe care o avu Mabel, părându-i-se că percepe cum cineva împinge uşa uşor şi prudent. Temându-se ca nu cumva lucrurile să se petreacă altfel de cum voia şi nerăbdătoare să-l înştiinţeze pe Marele-Şarpe că e acolo, ea începu să cânte încet, cu voce tremurătoare. Dar liniştea nopţii era atât de adâncă, încât sunetele acestea disonante ajunseră până la vârful întăriturii şi Roua-de-Iunie începu să coboare imediat. Numaidecât după aceea, se auzi o bătaie slabă în uşa. Teama o zăpăci pe Mabel, fiindcă îşi dădea seama că nu trebuie să piardă nicio clipă. Speranţa se dovedi însă mai puternică decât frica şi începu să ridice drugii de la uşă cu mâini nesigure. Când ridică primul drug, auzi mocasinii lui Roua-de-Iunie la etajul superior. Al doilea îl înlătură tocmai când indiana ajunse la jumătatea ultimei scări.

— Ce faci! strigă Roua-de-Iunie înfuriată. Fugi… nebună… ieşi întăritură?! Întăritură bună!

Mâinile celor două prietene se încleştară în acelaşi timp pe ultimul drug, care ar fi cedat mai iute, dacă apăsarea puternică din afară nu l-ar fi înţepenit de uşă. Între cele două femei avu loc o luptă scurtă, însă fără niciun gest de violenţă. Probabil că Roua-de-Iunie ar fi învins, dacă o apăsare din afară şi mai viguroasă decât prima, nu ar fi făcut să sară drugul din lăcaşul lui – şi uşa se deschise. Silueta unui bărbat trecu pragul, iar cele două femei fugiră pe scară, parcă tot atât de înspăimântate de această apariţie.

Străinul închise uşa cu grijă, examină încăperea de la parter cu mare atenţie, apoi urcă scara foarte prudent. Roua-de-Iunie, când se lăsase noaptea, închisese ferestruile şi aprinsese o lumânare. La lumina aceasta slabă, cele două femei aşteptau nemişcate să vadă omul care intrase şi putea fi auzit bine cum urcă scara foarte încet. N-ar fi uşor de spus care dintre ele fu mai uimită când străinul apăru prin trapă şi descoperiră că era Călăuză.

— Domnul fie lăudat! exclamă Mabel, fulgerată de gândul că întăritura devenea inexpugnabilă cu o asemenea pază. Oh, Călăuză, ce s-a întâmplat cu scumpul meu tată?

— Până acum, sergentul este în siguranţă şi victorios, deşi nu stă în puterea omului să prevadă sfârşitul acestei lupte. Dar nu cumva în colţul de colo se ghemuieşte soţia lui Vârf-de-Săgeată?

— N-o învinui cu nimic, Călăuză, fiindcă-i datorez viaţa şi faptul că mă aflu acum la adăpost. Spune-mi ce s-a-ntâmplat cu detaşamentul tatălui meu, de ce eşti aici, apoi îţi voi povesti şi eu toate faptele îngrozitoare care s-au petrecut pe această insulă.

— N-o să ai nevoie decât de puţine cuvinte, Mabel, ca să-mi dezvălui ce s-a întâmplat, fiindcă celui învăţat cu mişeliile indienilor nu-i trebuie decât puţine lămuriri când e vorba de astfel de lucruri. În ceea ce priveşte incursiunea, ea a avut succesul aşteptat, fiindcă Marele-Şarpe a fost în recunoaştere şi ne-a dat toate informaţiile trebuitoare. Am prins în cursă trei ambarcaţiuni, i-am izgonit pe francezii de pe ele, le-am capturat şi le-am scufundat, potrivit ordinelor,

în partea cea mai adâncă a canalului. Aşa că sălbaticii din Canada de nord vor duce lipsă de mărfuri şi alimente în iarna asta; iar în ceea ce priveşte praful de puşcă şi gloanţele., va fi o lipsă atât de mare de ele, încât bunii vânători şi războinici vor fi lipsiţi de bucuria puştilor. N-am pierdut un singur om şi nimeni n-a fost scalpat şi cred că nici duşmanul nu a avut pierderi. Pe scurt, Mabel, incursiunea s-a desfăşurat pe placul lui Lundie; s-au pricinuit duşmanului multe pagube şi noi am avut puţin de suferit.

— Oh, Călăuză ! Mă tem că atunci când maiorul Duncan va afla de această tristă acţiune, va regreta că a întreprins-o.

— Ştiu ce vrei să spui... ştiu ce vrei să spui; dar dacă-ţi voi povesti amănunţit tot ce s-a petrecut, vei înţelege mai bine. De îndată ce sergentul a avut succesul amintit, ne-a trimis pe mine şi pe Marele-Şarpe în pirogi, să-ţi vestim izbânda şi vine în urma noastră cu cele două ambarcaţiuni, care, fiind mult mai grele, n-or să fie aici înainte de zorii zilei. M-am despărţit de Chingachgook în după-amiaza aceasta, fiindcă ne-am înţeles ca eu să merg pe unul din canalele care înconjoară insula şi el pe celălalt, ca să vedem dacă e drumul liber. Din clipa aceea nu l-am mai văzut pe şeful indian.

Mabel îi povesti cum ajunsese să-l descopere pe mohican şi-i vorbi de nădejdea pe care o avusese că acesta va încerca să intre în întăritură.

— El? Niciodată, oh, niciodată ! Un cercetaş adevărat nu intră în ruptul capului să se adăpostească după buşteni sau pereţi, atâta vreme cât poate să rămână în aer liber şi să se facă acolo folositor. Nici eu n-aş fi venit, Mabel, dar i-am făgăduit sergentului că te voi linişti aducându-ţi aceste veşti şi că voi veghea să nu ţi se întâmple nimic. Ah, Doamne, a îngheţat inima în mine când am văzut insula în după-amiaza asta şi m-a cuprins o întristare cumplită, gândindu-mă că ai putea fi printre cei morţi!

— Ce întâmplare norocoasă te-a făcut să vâsleşti drept spre insulă şi să nu cazi în mâinile duşmanilor?

— Una din acele întâmplări, Mabel, pe care le trimite providenţa ca să-i spună copoiului că cerbul nu este departe, iar cerbului cum să fugă din faţa copoiului. Nu, nu, şiretlicurile şi vicleniile lor drăceşti cu trupurile moarte îmbrăcate îi pot înşela pe soldaţii regimentului 55 şi pe ofiţerii regelui, dar nu prind la oameni care şi-au petrecut viaţa în pădure. M-am apropiat de insulă pe canal chiar în dreptul pretinsului pescar şi, cu toate că reptilele astea l-au aranjat pe sărmanul nefericit cu o oarecare dibăcie iscusinţa lor nu a fost destul de mare, ca să nu fie descoperită de un ochi experimentat. Undiţa era ţinuta prea sus. Pentru un soldat din regimentul 55, care a învăţat să pescuiască abia la Oswego, deoarece mai înainte nu se îndeletnicise cu aşa ceva, omul ţinea undiţa prea sus; apoi era prea liniştit pentru un pescar care vede că niciun peşte nu se atinge de momeala lui. Pe lângă faptul că noi nu ne apropiem niciodată orbeşte de un post; eu am stat o dată o noapte întreagă în afara unei garnizoane, fiindcă santinelele îşi schimbaseră locurile şi felul de a face paza. Nici pe mine, nici pe Marele-Şarpe nu ne puteau păcăli şiretlicurile astea stângace, care urmăreau probabil să-i înşele pe scoţieni, oameni destul de şireţi în anumite privinţe, dar care, atunci când este vorba de vicleniile indienilor, dau greş.

— Crezi oare că tatăl meu şi detaşamentul său ar putea fi înşelaţi? întrebă Mabel, cu însufleţire.

— Fireşte că nu, dacă-i pot preveni, Mabel. Am aflat de la tine că Marele-Şarpe stă la pândă; aşa că sergentul poate fi vestit din două părţi de primejdie, cu toate că n-ai cum să prevezi canalul pe care se va apropia detaşamentul.

— Călăuză – zise fata, cu voce gravă, fiindcă scenele îngrozitoare pe care le văzuse făcuseră să-i apară moartea însoţită de fapte îngrozitoare – Călăuză, mi-ai spus că mă iubeşti şi vrei să mă iei de soţie.

— Am îndrăznit, într-adevăr, s-o fac, Mabel şi sergentul a zis chiar acum, de curând, că ţi-ai da încuviinţarea; dar eu nu sunt omul în stare să se ţină scai de fiinţa iubită.

— Ascultă-mă, Călăuză, te respect… te preţuiesc şi te

cinstesc. Scapă-l pe tatăl meu de această moarte înfiorătoare şi te voi adora. Iată mâna mea, ca o garanţie solemnă a credinţei mele pentru clipa când vei veni s-o ceri.

— Domnul să te binecuvânteze şi să te aibă în paza lui, Mabel. Este mai mult decât merit şi mă tem că nu voi şti să trag folosul cuvenit dintr-un asemenea noroc. Totuşi, nu era nevoie să-mi făgăduieşti asta, ca să-l ajut pe sergent. Suntem vechi camarazi şi ne datorăm unul altuia viaţa, deşi mi-e teamă s-o spun, Mabel, că faptul de a fi camarad de luptă al tatălui nu e întotdeauna cea mai bună recomandare pentru fiica lui!

— N-ai nevoie de altă recomandaţie decât propriile tale fapte… curajul tău… fidelitatea ta şi tot ceea ce faci şi spui; aprob totul cu întreaga mea raţiune şi sunt convinsă că inima va urma calea acesteia.

— Iată o fericire la care nu mă gândeam în noaptea asta, dar ne aflăm în mâinile lui Dumnezeu şi El ne va apără cum ştie El. Cuvintele tale sunt dulci, Mabel, dar nu aveam nevoie de ele ca să fac tot ceea ce e omeneşte cu putinţă în aceste împrejurări, după cum nici nu vor micşora cu nimic străduinţele mele.

— Acum ne înţelegem unul pe altul, Călăuză – adăugă Mabel, cu vocea slabă. Să nu pierdem niciunul din aceste momente preţioase, care poate avea o valoare nespusă. N-am putea oare să pornim în piroga ta în întâmpinarea tatălui meu?

— Nu sunt de părere să facem asta! Nu ştiu pe care din canale va veni sergentul şi sunt nu mai puţin de douăzeci: să avem încredere în Marele-Şarpe, fiindcă el trece prin toate. Nu, nu, sfatul meu e să rămânem aici. Buştenii din care este clădită această întăritură sunt încă verzi şi nu le va fi uşor sa-i incendieze şi eu pot rezista aici; afară de cazul unui incendiu, pot să ţin piept unui trib întreg. Nu mă poate scoate din bastionul ăsta nici tot neamul irochez, câtă vreme nu ia foc. Sergentul se află în aşteptare pe vreo insulă şi n-o să sosească aici decât în zorii zilei. Dacă rămânem în întăritură, putem să-l prevenim la timp,

trăgând, de pildă, câteva focuri de flintă şi dacă se hotărăşte să-i atace pe sălbatici, aşa după cum fără îndoială va face un om cu firea sa, faptul de a stăpâni acest bastion va avea o mare însemnătate. Nu, nu, judecata mea îmi spune. Rămâi, dacă vrei să-l serveşti pe sergent, aşa că să rămânem aici, deşi n-ar fi prea greu să scăpăm şi tu şi eu.

— Rămâi – murmură Mabel – rămâi, pentru numele lui Dumnezeu, Călăuză. Trebuie făcut totul… totul ca să-l salvăm pe tata!

— Da, este firesc. Sunt fericit, Mabel, să te aud vorbind astfel, fiindcă şi eu vreau din toată inima ca sergentul să fie ajutat aşa cum trebuie. Până acum şi-a păstrat reputaţia şi dacă izbuteşte să-i izgonească pe mişei şi să se retragă în chip onorabil arzând până la pământ colibele şi întăritura, nici vorbă că Lundie îşi va aminti de asta şi-l va răsplăti după merit. Da, da, Mabel, noi trebuie să salvăm nu numai viaţa sergentului, ci şi reputaţia lui.

— Tatăl meu nu va putea fi niciodată răspunzător de atacul neaşteptat împotriva insulei.

— Nu se ştie… nu se ştie niciodată, gloria militară e adesea un lucru nesigur. Am văzut indienii Delawar învinuiţi pentru fapte care ar fi meritat mai mare laudă decât alte daţi când fuseseră victorioşi. Un om greşeşte mult când îşi făureşte gloria pe orice fel de succes, dar mai ales când şi-o făureşte pe un succes de război. Eu nu cunosc decât foarte puţin oraşele şi felul în care judecă oamenii de acolo, dar aici, indienii preţuiesc faima unui războinic după norocul său. Lucrul cel mai de seamă pentru un soldat e să nu fie niciodată bătut şi cu cred că nimeni nu se sinchiseşte de cum a fost lupta, câştigată sau pierdută. În ce mă priveşte pe mine, Mabel, când mă găsesc în faţa duşmanului, am un obicei: să-i trimit câte gloanţe pot şi să fiu omenos cu învinşii. Iar în privinţa omeniei de după înfrângere nu mai e nevoie să vorbim, fiindcă înfrângerea e una din situaţiile cele mai umilitoare din lumea asta. Predicatorii propovăduiesc umilinţa prin garnizoane, dar dacă aceasta ar fi în stare să facă din oameni creştini, soldaţii regelui ar

trebui să fie nişte sfinţi, fiindcă anul ăsta nu au făcut altceva în război decât să primească lecţii de umilinţă de la francezi, începând de la fortul Duquesne şi până la Ty.

— Tatăl meu nu avea cum să bănuiască faptul că poziţia insulei era cunoscută de duşman – începu din nou Mabel, preocupată numai de consecinţa probabilă a ultimelor evenimente asupra sergentului.

— Asta-i adevărat şi nu pot înţelege cum de-au izbutit francezii să dea de ea. Locul este bine ales.; nici cei care au fost o dată aici n-o găsesc a doua oară uşor. Mă tem că e vorba de o trădare; da, da, trebuie să fie o trădare la mijloc!

— Oh, Călăuză, s-ar putea să fie aşa?

— Nimic nu e mai uşor, Mabel, fiindcă trădarea este la anumiţi oameni tot atât de naturală ca foamea. Eu, când întâlnesc un om care vorbeşte mieros, îi urmăresc faptele cu mare luare aminte, fiindcă atunci când cineva are o inimă curată şi nu se gândeşte să facă decât fapte cinstite, el lasă faptele să vorbească, nu limba.

— Jasper Western nu este unul din aceştia – zise Mabel cu tărie. Nu-i pe lume un tânăr mai sincer ca el, care să fie atât de puţin în stare să lase limba să vorbească în locul inimii…

— Jasper Western! Şi limba şi inima sunt cinstite la flăcăul acesta, crede-mă pe mine; părerea lui Lundie, a intendentului, a sergentului şi chiar a unchiului dumitale e tot atât de greşită cum ar fi dacă ai crede că soarele străluceşte noaptea şi stelele licăresc ziua-n amiaza mare. Nu, nu, eu răspund de cinstea lui Eau-douce cu scalpul meu şi, dacă e nevoie, cu flinta!

— Domnul să te aibă în pază şi să te binecuvânteze, Călăuză; strigă Mabel, întinzând mâna şi strângând degetele ca de fier ale interlocutorului său, cuprinsă de un simţământ de a cărui forţă abia-şi dădea seama. Eşti foarte mărinimos şi nobil, Călăuză. Dumnezeu te va răsplăti!

— Ah, Mabel, dacă ar fi pe dreptate, poate că n-ar trebui să râvnesc la o nevastă ca tine, ci să te las să fi aleasa unui ofiţer din garnizoană, după cum meriţi.

— Să nu mai vorbim despre asta astă seară – zise Mabel,

atât de încet, încât abia se auzea. Acum trebuie să ne gândim mai puţin la noi şi mai mult la prietenii noştri. Dar mă bucur din tot sufletul că-l crezi pe Jasper nevinovat. Acum să vorbim de altceva. Nu crezi că ar trebui să-i dăm drumul lui Roua-de-Iunie?

— Socot ca n-ar fi bine ca noi să dormim şi s-o lăsăm pe ea trează în încăperea asta unde se află şi uşa întăriturii. Dacă am închide-o la etajul de sus şi am lua scara, ar fi ca o prizonieră.

— Nu mă pot purta astfel cu un om care mi-a salvat viaţa. Ar trebui s-o lăsăm să plece; sunt convinsă că mi-e prea prietenă ca să-mi vrea răul.

— Nu cunoşti rasa asta, Mabel. Nu cunoşti rasa asta. Este drept are sânge amestecat, nu e o Mingo sută la sută. Dar e legată de netrebnicii ăştia şi a învăţat fără îndoială câteva şiretlicuri de la ei. Dar ce se aude?

— Parc-ar fi plescăitul unei vâsle... o ambarcaţiune trece prin canal!

Călăuză închise trapa care comunica cu încăperea de jos ca să n-o lase pe Roua-de-Iunie să fugă, stinse lumânarea şi porni grăbit spre ferestruie. Mabel se uită peste umărul lui, cu respiraţia tăiată. După câteva minute, ochii lui Călăuză se obişnuiră cu întunericul şi desluşi două ambarcaţiuni care acostară la malul insulei, la vreo cincizeci de iarzi de întăritură, la locul obişnuit de debarcare. Obscuritatea nu-i îngăduia să vadă mai mult şi îi şopti lui Mabel că noii sosiţi puteau să fie tot atât de bine duşmani, ca şi prieteni, deoarece nu credea că sergentul putea să vină atât de curând. El mai văzu câţiva oameni părăsind ambarcaţiunile, apoi auzi trei exclamaţii vesele în limba engleză, care nu mai lăsau niciun fel de îndoială despre cei ce debarcau. Călăuză se năpusti la trapă, o ridică, alunecă până la picioarele scării şi începu să scoată barele de la uşă cu o însufleţire care arăta cât de critic i se părea momentul. Mabel îl urmase, dar mai mult îl încurca decât îl ajuta şi în clipa când abia un singur drug fusese înlăturat, se auzi o salvă de muschete. Când se dezlănţui şi strigătul de război al sălbaticilor de prin toate tufişurile din jur, încremeniră, cu

respiraţia tăiată. Apoi deschiseră uşa şi se năpustiră afară. Toate zgomotele provocate de oameni încetaseră. După ce Călăuză ascultă o jumătate de minut, crezu că aude nişte gemete surde în apropierea ambarcaţiunilor; dar gemetele se împleteau atât de bine cu vântul şi foşnetul frunzelor, încât nu ştia ce să creadă. Mabel, copleşită de îngrijorare, se smulse de lângă el, vrând să se năpustească spre ambarcaţiuni.

— Nu-i bine ce faci, Mabel! strigă Călăuză cu hotărâre, cu voce înăbuşită, apucând-o de braţ. Nu-i bine ce faci! Te duci la moarte sigură fără niciun folos. Trebuie să ne întoarcem în întăritură.

— Tatăl meu! Scumpul, sărmanul meu tată asasinat! strigă tânăra fată, deznădăjduită, cu toate că simţul de prevedere o făcea să vorbească încet, chiar şi într-un moment atât de critic. Călăuză, dacă mă iubeşti, lasă-mă să mă duc la tatăl meu!

— Nu, Mabel, asta nu se poate. Mi se pare foarte ciudat faptul că nimeni nu scoate o vorbă. Nimeni n-a răspuns cu focuri de armă dinspre bărci şi eu mi-am lăsat Ucigătoarea-de-cerbi în întăritură! Dar cum poţi folosi o carabină, când nu vezi pe nimeni?

Chiar în clipa aceea, Călăuză, care, ţinând strâns braţul lui Mabel, cerceta cu ochii săi ageri întunericul, observă, fără să desluşească decât siluetele, cinci sau şase oameni târându-se. Ca să se furişeze pe lângă el, fără îndoială cu intenţia de a le tăia retragerea spre fort. Ridicând-o pe Mabel şi luând-o sub braţ ca pe un copil, omul acesta musculos al pădurii izbuti printr-o sforţare supremă să intre în fortăreaţă. Imediat auzi în urma sa paşii urmăritorilor. Lăsându-şi jos povara, se întoarse, închise uşa şi abia o asigură cu un drug, că indienii se năpustiră cu toţii asupra ei, ameninţând s-o smulgă din ţâţâni. Într-o clipă, el puse şi ceilalţi drugi.

Mabel se urcă la primul etaj, în timp ce Călăuză rămase de gardă la parter. Fata se afla în starea în care trupul acţionează fără să pară călăuzit de raţiune. Aprinse lumânarea mecanic, aşa cum o rugase însoţitorul ei şi se

întoarse cu ea în camera unde se găsea Călăuză. De îndată ce acesta din urmă avu lumină, cercetă cu luare-aminte întăritura, ca să se convingă că nu se ascunsese nimeni înăuntru, urcând pe rând la fiecare etaj, după ce avea grijă de fiecare dată să se asigure că nu lasă vreun duşman în spatele său. Până la urmă se convinse că în fortăreaţă nu se mai aflau decât el şi Mabel, fiindcă Roua-de-Iunie fugise. După ce ajunse la concluzia asta, se întoarse lângă eroina noastră, în încăperea principală, stinse lumina şi, înainte de a se aşeza, examină cocoşul armei.

— Temerile noastre cele mai îngrozitoare s-au înfăptuit – zise Mabel, căreia i se părea că neliniştea şi spaima din ultimele cinci minute închideau în ele emoţiile unei vieţi întregi. Scumpul meu tată şi toţi însoţitorii săi sunt ucişi sau prizonieri!

— Nu ştiu încă nimic... numai la lumina zilei vom afla totul. Eu nu cred ca lupta să se fi terminat în felul ăsta, fiindcă i-am fi auzit pe netrebnicii de Mingo urlându-şi triumful în jurul fortului. Dar de un lucru putem fi convinşi: dacă duşmanii stau mai bine, n-or să aştepte prea mult ca să ne someze să ne predăm. Roua-de-Iunie le va spune care e situaţia noastră şi ei îşi vor da seama că nu pot incendia fortul în timpul zilei, câtă vreme Ucigătoarea-de-cerbi nu şi-a pierdut faima; şi fi aşadar sigură că vor încerca să-i dea foc când îi va ajuta întunericul.

— Aud un geamăt, da, e fără îndoiala un geamăt!

— E o pură închipuire, Mabel; unui spirit zbuciumat, mai ales când e vorba de o femeie, i se pare că vede sau aude lucruri care nu există. Am cunoscut oameni care-şi închipuiau că ceea ce se petrece în vis e realitate.

— Nu, nu mă înşel, jos e neapărat cineva care suferă!

Călăuză fu silit să recunoască faptul că Mabel nu se înşela.

Totuşi, o rugă stăruitor să-şi stăpânească emoţiile, amintindu-i că sălbaticii foloseau cele mai neînchipuite vicleşuguri ca să-şi atingă scopul şi era foarte probabil ca gemetele să fie simulate de cineva, pentru a-i ademeni să părăsească fortul sau cel puţin să deschidă uşa.

— Nu, nu – zise Mabel repede – nu-i niciun vicleşug; e un om care se chinuie şi suferă, afară numai dacă n-ar fi vorba de o suferinţă spirituală. Gemetele sunt înspăimântător de adevărate.

— Ei bine, vom afla numaidecât dacă e un duşman sau un prieten. Ascunde lumina, Mabel, ca să vorbesc cu cel din faţa uşii, de la ferestruie.

Chiar şi acest simplu act nu-l făcu decât cu foarte mare prudenţă, fiindcă prietenul nostru Călăuză era prevăzător şi un om cu experienţă; el cunoscuse multe situaţii în care cei delăsători plătiseră cu viaţa lipsa de atenţie pe care, în ignoranţa lor, o socotiseră ca o măsură de prisos. El nu puse gura chiar la ferestruie, ci atât de aproape, încât să poată fi auzit fără să ridice vocea, ferindu-şi tot atât de grijuliu şi urechile.

— Cine-i jos? întrebă el, după ce se pregăti cu toată scrupulozitatea. E cineva în suferinţă? Daca-i un prieten, să vorbească fără teamă şi să se bizuie pe ajutorul nostru.

— Călăuză! răspunse o voce, pe care şi Mabel şi ghidul o recunoscură ca fiind a sergentului. În numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat cu fiica mea?

— Tată, sunt aici… nevătămată… în siguranţă! Oh ! Cât aş vrea să fi şi tu la fel!

Exclamaţia acestuia de mulţumire către providenţă fu auzită de cei doi, cu toate că se împleti cu gemetele de durere.

— Mi s-au împlinit cele mai negre presimţiri, zise Mabel, cu calmul deznădejdii. Călăuză, tatăl meu trebuie adus în fort, orice s-ar întâmpla!

— E de la sine înţeles şi asta-i porunca Celui-de-sus. Dar, Mabel, linişteşte-te şi străduieşte-te să-ţi recapeţi sângele rece. Îl vom ajuta pe sergent atât cât e omeneşte posibil. Dar să fi calmă.

— Sunt, sunt, Călăuză ! Niciodată în viaţa mea n-am fost mai calmă şi mai reculeasă decât în clipa asta! Dar nu uita că fiecare clipă este primejdioasă şi hai, în numele cerului, să facem cât mai grabnic ce e de făcut!

Pe Călăuză îl surprinse dârzenia lui Mabel şi îl amăgi şi

liniştea forţată şi stăpânirea de sine de care dădea ea dovadă. Oricum, socotind că nu mai e nevoie de alte lămuriri, coborî şi începu să scoată drugii. Făcu treaba asta cu prevederea lui obişnuită şi când drugii cedară, simţi pe cineva împingând uşa, ca s-o deschidă, ceea ce-l ispiti să încerce s-o închidă iar. Dar, aruncându-şi privirea prin crăpătura uşii, o întredeschise şi corpul sergentului Dunham, care se sprijinea de ea, se prăbuşi în încăpere. Călăuză îl trase cu totul înăuntru cât ai clipi şi puse din nou drugii. Apoi se repezi să-i dea rănitului toate îngrijirile necesare.

Mabel se purtă în tot timpul acestei scene jalnice cu o energie supranaturală, de care dau dovadă femeile când sunt stăpânite de o adâncă frământare sufletească. Aduse lumina, umezi cu apă buzele arse ale tatălui ei şi-l ajută pe Călăuză să-i pregătească un culcuş de paie şi o pernă, făcută din nişte haine ghemuite. Toate astea se săvârşiră cu cea mai mare grijă şi fără un cuvânt. Mabel nu vărsă o singură lacrimă până când auzi binecuvântările tatălui său pentru dragostea şi grija ei. În timp ce Mabel bănuia mai degrabă decât ştia cât de gravă e starea tatălui ei, Călăuză cerceta rana sergentului cu cea mai mare atenţie. El descoperi că un glonţ îi străpunsese trupul şi, prea familiarizat cu răni de acest fel, cercetaşul ştia că nu mai e nicio nădejde.

CAPITOLUL XXIV

Ia lacrimile mele şi le bea!
O, dacă sângele-mi ar fi balsam, risipă
ar face atunci cu el inima mea,
Dându-ţi să guşti din linişte o clipă.

Moore

Sergentul Dunham, din clipa în care se făcu lumină, nu mai pierdu din ochi silueta frumoasei sale fete. Apoi examină uşa fortului, ca să se convingă de soliditatea ei, fiindcă fusese lăsat jos, neputând fi transportat sus. Apoi privirea i se opri din nou pe chipul fetei, deoarece, când viaţa se stinge, simţămintele de iubire îşi capătă întreaga lor putere şi începem să preţuim la adevărata lor valoare pe cei pe care suntem pe punctul de a-i pierde pentru totdeauna.

— Domnul fie lăudat, copila mea, că cel puţin ai scăpat tu de gloanţele lor ucigătoare! zise el. Vorbea cu glas tare, fără să mai pară că suferă. Povesteşte-mi toată întâmplarea asta tristă. Călăuză!

— Ah, sergent! E vorba, într-adevăr, de lucruri tare triste, după cum ai spus. Am fost vânduţi şi acum nu mai încape nicio îndoială că poziţia insulei a fost trădată: sunt tot atât de sigur de asta, pe cât sunt de sigur că fortul e încă în mâinile noastre. Dar…

— Maiorul Duncan a avut dreptare – îl întrerupse Dunham, punând o mână pe braţul celuilalt.

— Nu-i adevărat, sergent… nu-i adevărat; el n-a făcut-o nicidecum, cel puţin asta e părerea mea. Ştiu ca natura este slabă… vreau să spun, natura omenească şi că nu trebuie să ne îngâmfăm cu însuşirile noastre, fie că suntem roşii sau albi, dar sunt convins că nu găseşti la această graniţă un flăcău cu o inimă mai curajoasă şi mai credincioasă decât a lui Jasper Western!

— Domnul să te binecuvânteze… să te binecuvânteze pentru cuvintele astea, Călăuză! strigă Mabel, din fundul inimii, izbucnind într-un hohot de plâns provocat de emoţiile atât de felurite şi violente prin care trecuse. Oh! Domnul să te binecuvânteze, Călăuză! Cel brav nu trebuie niciodată să-l părăsească pe un alt brav, iar cei cinstiţi sunt datori să se sprijine unul pe altul.

Ochii tatălui zăboviră multă vreme pe chipul fiicei sale, plin de grijă, până când fata îşi ascunse faţa în şorţ, ca să nu i se vadă lacrimile.. Apoi sergentul îşi îndreptă privirea cercetătoare din nou spre Călăuză. Acesta îi apăru tot atât de sincer, loial şi cinstit ca totdeauna – şi-i făcu un semn să continue.

— Îţi aminteşti de locul unde eu şi Marele-Şarpe te-am lăsat, sergent – începu iar Călăuză – şi nu mai are niciun rost să-ţi vorbesc de tot ce s-a petrecut înainte. Acum e prea târziu să regretăm ceea ce a trecut, dar cred că dacă aş fi rămas cu bărcile, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea asta. Fără îndoială că mai sunt şi alte călăuze bune, însă darurile naturii ţi se dau după voia ei şi unii trebuie să fie mai dăruiţi decât alţii. Sunt sigur că sărmanul Gilbert, care mi-a luat locul, şi-a plătit greşeala.

— A căzut lângă mine – răspunse sergentul, cu vocea slabă, plină de tristeţe. Ne-am primit toţi pedeapsa greşelilor noastre.

— Nu, nu sergent, nu te condamna câtuşi de puţin; soldaţii nu au fost niciodată mai bine comandaţi într-o expediţie ca aceea de sub ordinele tale. Niciodată n-am văzut un flanc mai bine acoperit şi felul în care ţi-ai condus ambarcaţiunea împotriva obuzierului lor ar putea fi o lecţie chiar şi pentru Lundie.

Ochii sergentului străluciră şi chipul său se lumină la gândul victoriei pe câmpul de luptă, deşi totul se petrecea la nivelul evenimentelor modeste la care luase parte.

— N-a fost rău condus, prietene – zise el – ehe, cum le-am luat parapetul cu asalt!

— Ai arătat mult curaj, sergent, deşi mă tem că atunci când se va cunoaşte adevărul se va afla că netrebnicii ăştia

au pus din nou mâna pe obuzier. Bine, bine, trebuie să ai tăria să uiţi tot ceea ce a fost neplăcut şi să-ţi aminteşti numai de ceea ce-ţi face cinste. Asta este adevărata filosofie şi cea mai bună religie. Dacă duşmanii au pus mâna din nou pe obuzier, n-au făcut decât să ia ce era al lor, fără ca noi să-i putem împiedica. Dar n-au cucerit încă fortul şi nu-l pot cuceri, afară de cazul că-i vor da foc în timpul nopţii. Ei bine, sergent, m-am despărţit de Marele-Şarpe cam la zece mile în josul canalului, socotind că n-ar fi înţelept să ne apropiem chiar şi de o tabără prietenă fără măsurile de prevedere necesare. Nu pot spune ce s-a întâmplat cu Chingachgook, deşi am aflat de la Mabel că nu e departe şi nu mă îndoiesc că delawarul ăsta cu inimă nobilă îşi va face datoria, cu toate că nu-l vedem. Ţine minte vorbele mele, sergent, înainte ca această acţiune să se termine, vom auzi de el în clipe de mare primejdie şi va face totul fără larmă şi cu iscusinţă. Marele-Şarpe este într-adevăr un şef înţelept şi plin de virtuţi şi orice om alb i-ar putea invidia însuşirile, deşi trebuie să recunoaştem că flinta lui nu e chiar atât de sigură ca Ucigătoarea-de-cerbi. Ei bine, când m-am apropiat de insulă, n-am descoperit nicăieri fum şi asta m-a pus pe gânduri, fiindcă ştiam că soldaţii din regimentul 55 nu sunt destul de vicleni să ascundă semnul ăsta, cu toate că li s-a spus de nenumărate ori ce primejdie poate să provoace. Asta m-a făcut să fiu cu ochii în patru, până când l-am văzut pe pretinsul pescar... după cum i-am spus mai adineauri lui Mabel şi atunci toate vicleşugurile lor diavoleşti s-au desfăşurat în faţa mea ca şi cum le-aş fi văzut pe hartă. Nu e nevoie să-ţi spun, sergent, că primul meu gând a fost la Mabel şi că, aflând-o în acest fort, am venit să rămân în viaţă sau să mor alături de ea.

Tatăl întoarse o privire plină de recunoştinţă spre fiica sa şi Mabel simţi cum în clipa aceea i se opresc bătăile inimii, dându-şi seama de existenţa unor stări sufleteşti pe care nu le bănuia, adică altfel spus, că mai erau şi alte dureri decât cele provocate de starea tatălui său. Când acesta din urmă îi întinse mâna, ea o luă şi o sărută. Apoi îngenunche lângă el şi plânse cu nespusă amărăciune.

— Mabel – zise sergentul, calm – facă-se voia lui Dumnezeu! N-are rost să ne amăgim; mi-a sunat ceasul şi sunt împăcat că mor ca un soldat. Lundie îmi va face dreptate, fiindcă bunul nostru prieten, Călăuză, îi va povesti ce s-a făcut şi cum s-au petrecut toate. Cred că n-ai uitat ce-am vorbit ultima dată.

— Nu, tată. Şi poate că mi-a sunat şi mie ceasul! Exclamă Mabel, pentru care moartea părea să fie în clipa aceea o uşurare. Nu am nicio nădejde că voi scăpa de aici şi cred că bunul Călăuză va trebui să ne părăsească şi să se întoarcă la garnizoană, ca să ducă aceste veşti triste cât mai poate s-o facă.

— Mabel Dunham – zise Călăuză, mustrător, deşi luă mâna fetei cu multă tandreţe – cred că nu merit asemenea cuvinte! Ştiu că sunt un sălbatic necultivat şi stângaci…

— Călăuză!

— Bine, bine, să uitam ce-am zis, pesemne că nu te-ai gândit la asta şi nu asta ai vrut să spui. Să vorbim acum de salvare n-ar avea niciun rost, fiindcă sergentul nu poate fi transportat, iar fortul trebuie apărat cu orice preţ. Poate că Lundie va afla de nenorocirea noastră şi va trimite un detaşament să ne despresoare.

— Călăuză… Mabel! zise sergentul, care se străduia într-atât să-şi stăpâneasca durerile, încât o sudoare rece fi acoperise fruntea. Veniţi lângă mine! Vă veţi înţelege unul cu altul, nu-i aşa?

— Tată, nu mai vorbi de asta… totul va fi după voia ta!

— Domnul fie lăudat! Dă-mi mâna, Mabel! Călăuză, ia-o ! Mai mult decât să-ţi încredinţez fata astfel, nu pot face. Ştiu că vei fi un soţ bun. Şi nu amânaţi căsătoria din cauza morţii mele; înainte de sfârşitul acestui anotimp, va veni un capelan la Oswego; să vă cunune imediat. Fratele meu, dacă trăieşte, va vrea să se întoarcă la nava sa şi fiica mea va rămâne fără niciun protector. Mabel, soţul tău a fost prietenul meu. Şi nădăjduiesc că asta va fi pentru tine o consolare.

— Ai încredere, sergent – zise Călăuză. Bizuie-te pe mine, privesc vorbele tale ca pe o ultimă dorinţă a unui muribund

şi fi convins că totul se va înfăptui cum se cuvine.

— Da, am toată încrederea în tine, credinciosul meu prieten şi te împuternicesc să acţionezi în toate privinţele ca şi cum aş acţiona eu însumi. Mabel, copila mea… dă-mi puţină apă; n-o să vă pară niciodată rău de noaptea asta… Fi binecuvântată, fiica mea… Domnul să te binecuvânteze şi să te aibă în sfânta lui pază!

Dragostea lui plină de duioşie o mişcă nespus pe Mabel şi în clipa aceea i se păru că viitoarea sa unire cu prietenul tatălui ei, Călăuză, primise o confirmare pe care nicio ceremonie bisericească n-ar fi putut-o face mai sacră. Totuşi, o îngrozitoare povară îi apăsa inima şi se gândea că ar fi o fericire dac-ar muri. Apoi urmă un scurt răgaz în care sergentul povesti cum putu, cu fraze întretăiate, ce se petrecuse de când se despărţise de Călăuză şi de indianul Delawar. Vântul, era favorabil şi în loc să poposească într-o insulă, cum avusese de gând la început, se hotărâse să continue drumul şi să ajungă la fort chiar în noaptea aceea. Apropierea lor nu ar fi fost observată şi ar fi scăpat de o mare parte din nenorocire credea el, dacă n-ar fi debarcat pe promontoriul unei insule învecinate, de unde fără îndoială că zgomotul făcut de oamenii care părăseau barca alarmase duşmanul şi acesta se pregătise fără întârziere să-i întâmpine. Ei debarcaseră fără cea mai mică bănuială, deşi erau miraţi că nu găsiseră nicio santinelă, şi-şi lăsaseră armele în ambarcaţiune, ca să pună mai întâi în siguranţă raniţele şi proviziile. Duşmanii trăseseră o salvă de atât de aproape, încât, în ciuda întunericului, fiecare glonţ fusese mortal. Toţi soldaţii căzuseră; numai doi sau trei se ridicaseră după aceea şi dispăruseră, iar patru sau cinci fuseseră ucişi sau nu mai supravieţuiseră decât câteva minute; cu toate acestea, pentru motive necunoscute, duşmanii nu se năpustiseră ca de obicei să-i scalpeze. Sergentul Dunham căzuse ca şi ceilalţi şi o auzise pe Mabel strigând pe când ieşea în fugă din fort. Apelul ei sfâşietor îi trezise sentimentele părinteşti şi-i dăduse puterea să se târască până la uşa întăriturii, de care se sprijinise, aşa cum s-a arătat.

După ce sergentul dădu aceste lămuriri scurte, se simţi atât de slăbit, încât trebui să se odihnească, în timp ce Călăuză şi Mabel erau gata să-i aducă tot ce dorea, fără să scoată o vorbă. Călăuză folosi prilejul să facă o recunoaştere pe acoperiş, după care se uită pe ferestruie şi cercetă flintele, cam o duzină, deoarece soldaţii, luând cu ei în incursiune muschetele de la regiment, acestea rămăseseră în micul bastion. Dar Mabel nu se mişcă o clipă de la căpătâiul tatălui ei şi, închipuindu-şi după respiraţie că doarme, îngenunche şi se rugă.

Următoarea jumătate de oră fu de o solemnitate şi o linişte impresionante. Mocasinii lui Călăuză făceau ca abia să i se simtă pasul în catul de sus şi numai întâmplător se mai auzea patul unei flinte pocnind pe podea, fiindcă el examina toate piesele, ca să se convingă de existenţa încărcăturii şi a capselor. În afară de aceste zgomote, nu se mai desluşea decât respiraţia rănitului. Mabel se simţea mereu îndemnată să stea de vorbă cu tatăl ei, pe care se aştepta să-l piardă pentru totdeauna din clipă-n clipă, însă nu îndrăznea să-i tulbure odihna. Dar sergentul nu dormea. Se afla în starea în care viaţa îşi pierde brusc orice farmec, în care pier iluziile şi puterea lor de atracţie şi viitorul necunoscut copleşeşte mintea cu presupuneri, cu revelaţii şi cu imensitatea sa. Pentru un om care îmbrăţişase cariera armelor, fusese toată viaţa de o adâncă moralitate, dar nu se gândise niciodată la momentul atât de plin de semnificaţie de dinaintea morţii. Dacă zăngănitul armelor unei bătălii i-ar fi răsunat acum în urechi, şi-ar fi putut păstra înflăcărarea războinică până în ultima clipă; dar aici, în liniştea acestui mic bastion aproape pustiu, unde niciun sunet nu-i amintea viaţa, unde nicio chemare nu ţinea treze speranţe deşarte şi niciun gând de victorie nu-i fulgera prin minte, totul începea să-i apară în adevăratele culori, făcându-l să preţuiască existenţa la justa ei valoare. Dacă ar fi avut comori, le-ar fi dăruit în schimbul consolărilor religioase, pe care nu ştia unde să le caute. Se gândi să le caute la Călăuză, dar nu avea nicio încredere în cunoştinţele acestuia. Se gândi la Mabel, dar ca un părinte

să apeleze la copilul său pentru un astfel de ajutor, i se părea o inversare a ordinii naturale. Atunci el simţi toată greutatea răspunderii lui de tată şi începu să-şi pună întrebări în legătură cu felul în care se achitase de această sarcină faţă de copila sa.

În timp ce-l frământau gândurile acestea, Mabel, care-i urmărea respiraţia cu încordare, auzi o bătaie uşoară în uşă.

Bănuind că putea fi Chingachgook, se ridică, înlătura doi drugi şi, ţinând mâna pe al treilea, întrebă cine e. Îi răspunse unchiul său, care o imploră să-l lase cât mai repede să intre. În aceeaşi clipă, ea şi scoase ultimul drug şi Cap trecu pragul. De îndată ce acesta se strecură prin crăpătura uşii, fata o închise din nou, asigurând-o cu drugii, ca mai înainte, fiindcă experienţa o făcuse îndemânatică.

Când curajosul marinar văzu starea în care se găsea cumnatul său şi că Mabel era teafără ca şi el, se înduioşă până la lacrimi. Le povesti că paza lui şi a intendentului fusese foarte slabă, fiindcă duşmanii presupuseseră probabil că datorită marii cantităţi de rachiu pe care fuseseră siliţi s-o bea, vor dormi adânc în timpul luptei care urma să izbucnească. Atunci când îl părăsise pe Muir, acesta dormea sau se prefăcea că doarme; în timpul atacului, el se furişase în tufişuri, unde, găsind barca lui Călăuză, ajunsese la întăritură, la care venise cu gândul s-o ia pe nepoata lui şi să fugă împreuna pe apă. Nu este nevoie să spunem că-şi schimbă planul de îndată ce văzu starea în care se găsea sergentul şi securitatea cel puţin aparentă a situaţiei sale actuale.

— Dacă lucrurile se vor înrăutăţi, meştere Călăuză, trebuie să coborâm pavilionul, ceea ce ne va îndreptăţi să cerem cruţare. Dar ca bărbaţi care se respectă, suntem datori să rezistăm câtva timp şi să coborâm pavilionul numai după ce vom obţine condiţii favorabile de salvare. Aş fi vrut ca şi meşterul Muir să fi făcut asta înainte de a ne lăsa prinşi de oamenii cărora le spui netrebnici. Şi pe drept cuvânt le spui aşa, că alţi netrebnici mai mizerabili decât ei nu există.

— Te-ai convins şi dumneata cine sunt! îl întrerupse Călăuză, care era oricând gata să intre în corul celor ce-i condamnau pe indienii Mingo şi-i lăudau pe prietenii lui. Dac-ai fi căzut în mâinile indienilor Delawar, abia atunci ai fi văzut deosebirea.

— Oh… pentru mine par să fie plămădiţi din acelaşi aluat*;* ticăloşi şi unii şi alţii, în afară de prietenul nostru Marele-Şarpe, care este un gentilom printre indieni. Când sălbaticii ne-au atacat, ucigându-i pe caporalul McNab şi oamenii săi ca pe nişte iepuri, locotenentul Muir şi cu mine ne-am refugiat întruna din găurile atât de numeroase printre stâncile de pe insula asta, adevărate vizuini geologice subterane, scobite de apă, cum spune locotenentul şi am stat ghemuiţi acolo ca doi conspiratori în fundul unei cale până când ne-a scos afară foamea. Se poate spune că foamea e elementul principal al naturii omeneşti. I-am propus locotenentului Muir să intre în tratative cu sălbaticii, fiindcă am fi putut să ne apărăm timp de o oră sau două în refugiul nostru, oricât de rău era, dar a refuzat, zicând că ticăloşii ăştia n-or să se ţină de cuvânt, dacă vreunul dintre ei ar fi rănit, aşa că le-am cere zadarnic vreo favoare. Atunci am fost de acord să coborâm pavilionul pentru două motive: primul, deoarece se putea spune că am şi renunţat la rezistenţă, căci faptul de a te ascunde este considerat în general ca o renunţare la navă; şi al doilea, că aveam în stomacul nostru un duşman mai formidabil în atacurile sale decât cel ce se găsea pe punte. Foamea este o circumstanţă data dracului, după cum ar putea s-o recunoască oricine n-a mâncat patruzeci şi opt de ore.

— Unchiule! zise Mabel, tristă şi rugătoare. Tata este rănit, grav rănit!

— Ai dreptate. Magnet, ai dreptate… mă voi aşeza lângă el şi mă voi strădui să-l consolez. Oare drugii ăia or fi bine puşi, fetiţo? În clipe ca acestea trebuie să ai mintea clară şi liniştită.

— Cred că suntem în siguranţă, în afară de greaua lovitură cu care ne ameninţă providenţa.

— Ei bine, Magnet, urcă-te la etaj şi încearcă să te

linişteşti puţin, în timp ce Călăuză se va sui pe acoperiş, sus, la încrucişarea grinzilor, să arunce o privire în jur. Poate că tatăl tău vrea să-mi destăinuiască ceva între patru ochi, aşa că ar fi bine să ne laşi singuri. Acestea sunt momente solemne şi nu e bine să audă toată lumea ceea ce ar putea să spună un muribund.

Deşi gândul că unchiul ei ar fi în stare să consoleze pe cineva aflat pe patul de moarte nu-i trecuse niciodată prin minte, Mabel se gândi totuşi că cererea lui ar putea fi îndreptăţită şi se supuse. Călăuză se şi urcase pe acoperiş şi cei doi cumnaţi fură lăsaţi singuri. Cap trase un scaun la căpătâiul sergentului şi se gândi cu foarte mare seriozitate la greaua sa misiune. În timpul câtorva minute de tăcere, marinarul plămădi în linii mari discursul pe care avea de gând să-l rostească.

— Trebuie să spun, sergent Dunham – începu Cap în cele din urmă, cu tonul lui obişnuit – că în cursul acestei expediţii nefericite s-au comis câteva greşeli şi se impune ca în situaţia de faţă să spunem adevărul şi numai adevărul. De aceea socot că e de datoria mea să vorbesc cât se poate de deschis. Într-un cuvânt, sergent, asupra acestui punct nu pot fi două păreri: fiindcă un marinar ca mine, deşi nu este soldat, a putut să observe câteva greşeli, fără să fi avut nevoie de un mare talent ca să le descopere.

— Ce mai vrei acum, frate Cap? răspunse celălalt cu vocea stinsă. Ce s-a făcut, s-a făcut. Acum e prea târziu ca să mai îndreptăm ceva.

— Foarte adevărat, frate Dunham, dar e cazul să ne căim; biblia ne învaţă că nu este niciodată prea târziu să ne căim şi întotdeauna s-a spus că această clipă a căinţei e mai preţioasă decât toate. Dacă ai ceva pe inimă, sergent, destăinuie-mi totul fără şovăire, fiindcă ştii că poţi să ai încredere în mine ca într-un prieten. Ai fost soţul surorii mele, iar sărmana, micuţa Magnet este fiica ei şi, viu sau mort, te voi privi totdeauna ca pe un frate. A fost o mare nenorocire că n-ai rămas în larg cu bărcile şi n-ai trimis o pirogă înainte, în recunoaştere, în care caz reputaţia ta ar fi

fost salvată şi am fi scăpat de dezastrul abătut asupra noastră. În sfârşit, sergent, toţi suntem muritori, lucru care e, fără îndoială, o consolare; tu pleci doar cu câtva timp înaintea noastră şi noi te vom urma. Da. Asta poate fi pentru tine o oarecare mângâiere.

— Ştiu toate acestea, frate Cap şi nădăjduiesc că sunt pregătit să îndur soarta hărăzită unui soldat... dar sărmana Mabel...

— Da, da. Asta este o grea povară. Sunt de acord; dar cred că chiar de-ai putea, n-ai vrea s-o iei cu tine, sergent, aşa că cel mai bun lucru e să faci despărţirea cât mai uşoară. Mabel este o fată bună, după cum a fost şi mama ei; ea este fiica surorii mele şi va trebui să mă îngrijesc ca această fată să aibă un soţ bun dacă vom scăpa cu viaţă şi cu scalpurile pe cap; fiindcă presupun că nimeni nu va râvni să intre într-o familie fără scalp.

— Frate, fiica mea e făgăduită... va fi soţia lui Călăuză.

— Ei bine, frate Dunham, fiecare om are părerile şi felul lui de a vedea lucrurile şi mi se pare că unirea asta va fi pe placul fetei. N-am niciun argument împotriva vârstei viitorului său soţ. Nu sunt dintre cei ce cred că numai un băiat poate să facă o fată fericită, dar socot, în general, că vârsta potrivită pentru bărbat e cam de cincizeci de ani. Totuşi, între soţi nu trebuie să existe nicio circumstanţă care să-i facă nefericiţi. Circumstanţele sunt elementul diabolic dintr-o căsnicie şi una dintre ele ar fi că bunul nostru Călăuză e mult mai ignorant decât nepoata mea. Nu o cunoşti decât prea puţin pe tânăra fată, sergent şi n-ai putut să-ţi dai seama de mulţimea cunoştinţelor ei; dar dacă ar fi avut răgazul să-şi arate bagajul cunoştinţelor sale, aşa cum o face cu cei pe care-i cunoaşte bine, ai fi aflat că numai puţini sunt profesorii care să-şi poată păstra prestigiul în prezenţa ei.

— E o fată bună... o fată scumpă şi bună – murmură sergentul, cu ochii umezi de lacrimi. A fost o nefericire pentru mine că am cunoscut-o atât de puţin.

— Da, într-adevăr, este o fată bună şi prea instruită pentru sărmanul Călăuză, care e un om plin de judecată şi

experienţă pe tărâmul său de activitate, dar nu are experienţa vieţii, după cum habar n-ai tu, sergent, despre trigonometria sferică.

— Ah, frate Cap, de-ar fi fost Călăuză cu noi în barcă, nu s-ar fi petrecut nenorocirea asta!

— Tot ce se poate, deoarece chiar şi cel mai înverşunat duşman al lui trebuie să recunoască faptul că omul ăsta este o călăuză perfectă, dar, sergent, fiindcă sunt obligat să-ţi spun adevărul, trebuie să recunoaştem că ai condus această incursiune cu destulă neglijenţă. Se cerea să rămâi neapărat în largul portului şi să trimiţi o barcă în recunoaştere, după cum am spus mai înainte. Asta-i o greşeală de care trebuie să te căieşti şi ţi-o spun, fiindcă în situaţia noastră se cuvine să mărturisim adevărul.

— Îmi plătesc scump greşelile, frate şi mă tem ca Mabel să nu sufere de pe urma lor. Cred, totuşi, că nenorocirea nu s-ar fi întâmplat, dacă n-am fi fost trădaţi. Mă tem, frate, că trădătorul e Jasper Eau-douce!

— Asta e şi părerea mea! Viaţa petrecută pe apă dulce subminează până la urmă moralul unui om. Vorbeam cu locotenentul Muir despre asta, pe când ne aflam ascunşi într-o gaură de pe insulă şi am fost amândoi de părere că trădarea lui Jasper a făcut mai mult decât orice să cădem în capcana drăcească a indienilor. Ei bine, sergent, linişteşte-te şi gândeşte-te la altceva; fiindcă atunci când o navă se pregăteşte să intre într-un port străin, e mai prudent să te gândeşti la ancorare decât să te străduieşti să judeci din nou toate evenimentele petrecute în timpul călătoriei. Exista un jurnal de bord în care se înscriu toate întâmplările din timpul călătoriei, iar suma lor arată dacă ele vorbesc în favoarea sau împotriva noastră. Dar iată-l pe Călăuză! Hei, ai simţit oare ceva, de ai coborât scara ca un indian în urmărirea unui scalp?

Călăuză îi făcu un semn cu degetul să tacă, şi-l rugă pe Cap să urce scara, în timp ce Mabel îi lua locul la căpătâiul sergentului.

— Trebuie să fim prevăzători, dar şi îndrăzneţi – zise el în şoaptă. Reptilele astea şi-au pus în gând să incendieze

întăritura, fiindcă ştiu că acum nu mai au nimic de câştigat lăsând-o neatinsă. Aud printre ei vocea netrebnicului de Vârf-de-Săgeată cum îi aţâţă la săvârşirea mişeliei chiar în noaptea asta. Acum, Apă-Sărată, trebuie să pornim cu nădejde la treabă. Din fericire, în întăritură se află patru sau cinci butoaie cu apă şi e ceva pentru un asediu. Poate că mă înşel în socoteli, dar s-ar putea să ne fie de mare folos faptul că băiatul ăsta cinstit, Marele-Şarpe, este liber.

Cap nu mai aşteptă un al doilea îndemn şi se strecură numaidecât la etaj, împreună cu Călăuză, în timp ce Mabel îi luă locul la căpătâiul tatălui ei. Călăuză deschise o ferestruie, după ce mai întâi ascunsese lumina, ca să nu fie în primejdie de a primi un plumb în cap şi, aşteptând să fie chemat, îşi apropie gura de ferestruie, gata să răspundă. Tăcerea fu întreruptă până la urmă de vocea lui Muir.

— Meştere Călăuză – strigă scoţianul – un prieten te invită să stai de vorbă cu el. Vino fără frică la una din ferestrui, fiindcă atâta timp cât ai de-a face cu un ofiţer din regimentul 53 nu ai de ce să te temi.

— Ce doreşti, intendentule? Ce doreşti? Eu cunosc regimentul 55 şi cred că este un regiment brav, cu toate că-mi place mai mult regimentul 60, iar indienii Delawar îmi plac mai mult decât alţi indieni. Dar cu ce gânduri umbli, intendentule? Pesemne că te aduce un lucru deosebit de însemnat sub ferestruia fortului la ora asta din noapte, deşi ştii neîndoielnic că Ucigătoarea-de-cerbi e aici.

— Oh, dar sunt convins că n-o să-i faci niciun rău unui prieten, Călăuză, aşa că n-am de ce mă teme pentru siguranţa mea. Eşti un om cu judecată şi ţi-ai câştigat o prea mare faimă la graniţa aceasta, ca să încerci s-o mai întăreşti printr-o aventură temerară. Înţelege bine, bunul meu prieten, că vei câştiga mai mult dacă te supui de bună voie, când rezistenţa nu mai are niciun rost, decât să te aperi cu încăpăţânare împotriva tuturor regulilor războiului. Duşmanul e prea puternic pentru noi, curajosul meu camarad şi am venit să te sfătuiesc să predai întăritura, cu condiţia de a fi tratat ca prizonier de război.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, intendentule, care este cu

atât mai satisfăcător, cu cât nu costă nimic. Dar nu cred că-mi stă în fire să predau un loc ca acesta, atâta vreme cât avem hrană şi apă.

— Bine, Călăuză, eu aş fi ultimul care ar vrea să se împotrivească unei astfel de hotărâri curajoase, dacă aş vedea că s-ar putea înfăptui. Dar nu trebuie să uiţi că meşterul Cap a căzut şi el…

— Nu-i adevărat… nu-i adevărat! strigă cu voce tare, printr-alta ferestruie, persoana în chestiune. Mai mult decât atât, locotenente, s-a urcat până la înălţimea acestui fort şi nu vrea în ruptul capului să-şi lase scalpul pe mâna unor coafori ca ăştia, cât timp poate să se lipsească de ei. Fortul mi se pare a fi o circumstanţă şi nici nu-mi trece prin gând să n-o folosesc.

— Dacă e într-adevăr vocea unui om viu – răspunse Muir – mă bucur s-o aud, fiindcă am crezut toţi că ai căzut în ultima luptă; însă, meştere Călăuză, deşi te bucuri de compania prietenului nostru Cap, ceea ce e o mare plăcere, ştiu asta din propria-mi experienţă de două zile şi o noapte petrecute cu el pe uscat, l-am pierdut pe sergentul Dunham, care a pierit, împreună cu toţi soldaţii curajoşi comandaţi de el, în ultima incursiune. De vină e Lundie, fiindcă ar fi fost mult mai înţelept şi mai potrivit să dea comanda unui ofiţer. Cu toate acestea, Dunham a fost un om curajos şi se va face dreptate memoriei sale. Într-un cuvânt, toţi am făcut ce-am putut şi mai mult nu s-ar putea spune nici în favoarea prinţului Eugen, duce de Mariborough, sau chiar a marelui conte de Stair.

— Iar greşeşti, intendentule, iar greşeşti! răspunse Călăuză, folosindu-se de un vicleşug, ca să dea impresia ca apărătorii sunt mai mulţi. Sergentul e teafăr şi se află în acest mic bastion, aşa că s-ar putea spune că toată familia s-a adunat aici.

— Bine, mă bucur să aflu asta, fiindcă noi am crezut că a fost ucis. Dacă frumoasa Mabel se găseşte şi ea înăuntru, o rog, în numele cerului, să nu mai întârzie o clipă şi să-l părăsească, fiindcă duşmanii se pregătesc să-l supună probei focului. Cunoşti, fără îndoială, puterea acestui

element îngrozitor şi cred că te vei purta ca un războinic prevăzător, plin de experienţă, după cum eşti recunoscut de toţi, părăsind un loc pe care nu-l mai poţi apăra, decât să laşi ca dărâmăturile să te îngroape împreună cu tovarăşii dumitale.

— Ştiu ce-nseamnă focul, după cum spui, locotenente şi nu-i nevoie să mi se amintească faptul că la ora asta poate fi folosit şi pentru altceva decât pentru a pregăti o cină. Dar nu mă îndoiesc că ai auzit şi de puterea Ucigătoarei-de-cerbi şi omul care ar încerca să aducă un braţ de vreascuri lângă buştenii clădirii, ar gusta imediat din plumbii ei. În privinţa săgeţilor, ele nu vor putea să incendieze construcţia, fiindcă acoperişul nu e făcut din şindrilă, ci din buşteni solizi, acoperiţi cu scoarţă verde, iar alături avem şi destulă apă. Acoperişul mai e, pe lângă asta şi atât de drept, intendentule, după cum ştii şi dumneata, încât se poate umbla uşor pe el, aşa că nu ne pândeşte nicio primejdie câtă vreme ne ajunge apa. Sunt foarte paşnic din născare, dacă sunt lăsat în pace, dar cel care va încerca să dea foc bastionului contra voinţei mele va stinge focul cu propriul lui sânge.

— Vorbe, vorbe fără rost şi pline de romantism, Călăuză. Dacă ţi-ai da seama de realitate, sunt convins că n-ai vorbi aşa. Cred că nu tăgăduieşti loialitatea sau curajul regimentului 55 şi sunt convins că un consiliu de război va hotărî asupra oportunităţii de a preda de îndată fortul. Nu… nu, Călăuză, temeritatea este tot atât de îndepărtată de curajul lui Wallace sau Bruce, după cum Albany pe Hudson se deosebeşte de vechiul oraş Edinburgh.

— Fiindcă se pare că fiecare dintre noi a luat o hotărâre, locotenente, alte cuvinte sunt de prisos. Dacă reptilele din jurul dumitale vor să-şi pună în aplicare planul lor drăcesc, lasă-i s-o facă fără întârziere. Ei să ardă lemnul şi eu, praful de puşcă. Dac-aş fi un indian legat la stâlp, bănuiesc că m-aş lăuda după obiceiul lor, dar şi firea şi înclinaţiile mele sunt ale rasei albe şi-mi place mai mult să fac treabă decât să vorbesc. Mi-ai spus destule în calitatea dumitale de ofiţer al regelui şi nu te acuzăm, chiar dacă vom arde cu toţii.

— Călăuză, nu cred că vrei s-o expui pe Mabel, pe frumoasa Mabel Dunham, la o asemenea nenorocire!

— Mabel Dunham e la căpătâiul tatălui ei rănit şi Dumnezeu va avea grijă de viaţa unei fiice atât de credincioase. Din capul ei nu se va clinti niciun fir de păr cât timp ochiul şi braţul meu rămân sigure; şi cu toate că pari, meştere Muir, a avea încredere în indienii Mingo, nu te bizui prea mult pe ei. Aveţi acolo, cu voi, un ticălos de Tuscarora, care e destul de viclean şi prefăcut ca să păteze reputaţia întregului trib, deşi cred că la indienii Mingo a găsit totul gata pătat. Dar destulă vorbă! Acum să-şi folosească fiecare mijloacele şi îndemânarea lui.

În timpul acestui dialog, Călăuză nu se arătase în dreptul ferestruii, ca nu cumva puşca vreunui mişel s-o ia la ţintă; acum îi făcu semn lui Cap să se urce pe acoperiş, ca să întâmpine primul asalt. Deşi marinarul îl ascultă cu mare grabă, găsi pe acoperişul de scoarţă mai mult de zece săgeţi aprinse, în timp ce văzduhul se umplu de strigătele şi urletele de război ale duşmanului. După aceea urmă o salvă de muschete şi plumbii ce se înfipseră în buşteni arătară că asediul începuse cu furie.

Dar vacarmul acesta nu-i sperie nici pe Călăuză, nici pe Cap, iar în ceea ce o priveşte pe Mabel, era prea absorbită de durerea ei, ca să se mai înfricoşeze; îşi dădea foarte bine seama de felul mijloacelor de apărare şi de întreaga lor valoare. Lui Dunham, zgomotele familiare de luptă îi dădură parcă o viaţă nouă şi fiica lui văzu, îndurerată, cum în clipele acestea, ascultând cu atenţie hărmălaia războiului, sângele îi îmbujoră din nou obrajii palizi. Mabel îşi dădu cea dintâi seama că mintea tatălui ei începe să rătăcească.

— Ordonaţi să înainteze infanteria uşoară – murmură el – şi grenadirii să pornească la asalt. Cum de îndrăznesc să ne atace în fortăreaţă? De ce nu deschide artileria focul?

În clipa aceea, o bubuitură de tun sparse liniştea nopţii şi peretele de lemn trosni, lovit de o ghiulea care pătrunse prin buştenii de la etaj, făcând să se cutremure clădirea. Călăuză scăpă ca prin minune de ghiuleaua formidabilă,

însă în momentul exploziei, Mabel nu-şi putu înăbuşi un strigăt de spaimă, crezând că etajul fusese distrus, ucigând şi oamenii, iar vocea tunătoare a tatălui ei urlând „Trageţi!” îi mări şi mai mult spaima.

— Mabel – zise Călăuză, arătându-şi capul la trapă – după cum vezi, indienii Mingo fac mai mult zgomot decât treabă. Netrebnicii ăştia au luat obuzierul capturat de noi de la francezi şi au tras cu el asupra fortului, dar, din fericire, nu au avut decât o ghiulea, aşa că deocamdată nu mai au cu ce trage. Au făcut câteva stricăciuni aici, sus, dar n-a fost nimeni rănit. Unchiul tău e încă pe acoperiş, iar în ceea ce mă priveşte, am auzit în viaţa mea prea multe flinte trăgând ca să mă mai sperii de un obuzier, mai ales când îl mânuiesc indienii.

Mabel murmură câteva mulţumiri şi încercă să-şi concentreze iar atenţia asupra tatălui ei, care, sfârşit de puteri, se străduia zadarnic să se ridice. În clipele îngrozitoare care urmară, ea fu atât de preocupată să-l îngrijească pe rănit, încât abia mai auzea vacarmul din jurul ei. Într-adevăr, tumultul era atât de puternic, că dacă din cauza grijii pentru tatăl ei nu ar fi fost atât de absentă, mai degrabă s-ar fi zăpăcit decât s-ar fi speriat.

Cap era admirabil de calm. Respectul lui pentru sălbatici şi, trebuie s-o recunoaştem şi pentru măreţia apei dulci, era tot mai mare; dar groaza de cei dintâi izvora mai mult din teama de a nu fi scalpat şi torturat decât din teama morţii şi cum în clipa aceea se afla pe acoperişul unei case, chiar dacă nu era pe puntea unei nave, ştiind că există o primejdie de abordaj, se plimba pe el cu un curaj şi o nesocotinţă atât de mari, expunându-se într-atât primejdiei, încât chiar şi Călăuză, dacă l-ar fi văzut, ar fi fost primul să-l condamne. În loc să se ascundă în timpul luptei, după obiceiul indian, putea fi văzut când ici, când colo pe acoperiş, vărsând apă în dreapta şi în stânga, cu sângele rece şi abnegaţia pe care le-ar fi dovedit dacă ar fi fost însărcinat cu manevrarea pânzelor unei corăbii în timpul unei bătălii. Prezenţa sa acolo sus provocă o hărmălaie extraordinară printre asediatori, care, neobişnuiţi să-i vadă

pe duşmanii lor atât de liniştiţi, urlau la el ca o haită de câini pe urmele unei vulpi. Dar Cap părea fermecat, fiindcă gloanţele şuierau în jurul lui, sfâşiindu-i hainele de câteva ori, dar nu-l nimeri niciunul. Când obuzul trecu prin peretele de buşteni de la etajul de sub el, bătrânul marinar lăsă găleata din mâna, îşi scoase pălăria şi o flutură în aer, strigând de trei ori ura, fiind încă ocupat cu această manifestare eroică în clipa când primejdioasa bombă făcu explozie. Fapta aceasta ieşită din comun îi salvă probabil viaţa; din clipa aceea, indienii nu mai traseră asupra lui şi nici nu-şi mai trimiseră săgeţile aprinse împotriva întăriturii, fiindcă îi străfulgeră pe toţi ideea că Apă-Sărată era nebun; şi o ciudăţenie a acestor oameni era că nu ridicau niciodată mâna împotriva celor pe care-i credeau lipsiţi de raţiune.

Călăuză se purta cu totul altfel. Nu făcea nimic fără să fie bine gândit – purtarea lui fiind rezultatul unei îndelungi experienţe şi a unei chibzuinţe fireşti. Se ferea cu grijă să nu stea în dreptul ferestrelor şi-şi alesese un loc de observaţie asupra câmpului de bătaie unde nu-l păştea nicio primejdie. Faimosul ghid fusese adesea năpăstuit de soartă; o dată, pus la stâlp, suferise toate cruzimile şi torturile pe care le pot născoci geniul şi lipsa de milă a sălbaticilor, fără să scoată un geamăt – şi de-a lungul acestei imense frontiere, prin aşezări şi pe oriunde oamenii se luptau unii cu alţii, se auzeau tot felul de legende în legătură cu îndrăzneala, sângele rece şi isprăvile sale. Însă de data aceasta, cei ce nu cunoşteau nici trecutul şi nici firea lui, ar fi putut crede că măsurile de prevedere pe care le lua şi atenţia cu care-şi cruţa viaţa se datorau unei stări de spirit nedemne de el. Dar o astfel de părere despre Călăuză ar fi fost greşită. Ghidul se gândea la Mabel şi la tot ceea ce ar putea suferi sărmana fată dacă el ar fi rănit, ceea ce-l determina să fie atât de prudent. El făcea parte dintre cei ce nu ştiu ce e teama, aşa că nu se gândea niciodată la părerile altora despre dânsul. În clipele de primejdie acţiona cu înţelepciunea unui şarpe, dar în acelaşi timp îşi păstra simplitatea lui ca de copil.

În primele zece minute ale asaltului nu ridică un singur

moment ţeava carabinei sale de pe podea, afară de clipa când îşi schimba locul, fiindcă era sigur că gloanţele duşmanilor se iroseau în buştenii masivi ai întăriturii şi, deoarece fusese de faţă la capturarea obuzierului, ştia că sălbaticii nu aveau alt obuz decât cel pe care-l găsiseră când puseseră mâna pe această piesă. Aşa că nu avea de ce să se teamă de salvele trase de asediatori, afară numai dacă vreun glonţ ar fi trecut din întâmplare prin fereastră. De câteva ori se întâmplă şi asta, dar ele pătrunseră înăuntru sub un unghi care nu le dădea posibilitatea să rănească pe cineva atâta timp cât indienii trăgeau din apropierea întăriturii; iar dacă s-ar fi îndepărtat de ea, de la distanţă, şansa ca gloanţele să pătrundă prin fereastră erau de unu la sută. Dar când Călăuză auzi paşi de mocasini şi trosnet de vreascuri la picioarele construcţiei îşi dădu seama că încercau să incendieze din nou întăritura. Atunci îl chemă pe Cap de pe acoperiş, unde nu mai era nicio primejdie, cerându-i să fie gata să arunce apă prin fereastră, care se găsea chiar deasupra punctului de atac.

Un om cu mai puţină experienţă decât eroul nostru s-ar fi grăbit să-i alunge pe indieni, ca să-i împiedice să incendieze fortul, folosind poate prea devreme toate mijloacele de care dispunea. Dar Călăuză nu era omul acela. El urmărea nu numai să stingă focul, care nu-l speria de loc, ci voia să-i dea şi o lecţie duşmanului, ca să-l facă mai prevăzător pentru tot restul nopţii. Pentru a-şi înfăptui acest din urmă scop, trebuia să aştepte până când lumina incendiului îl va ajuta să descopere ţinta; ştia că în cazul acesta a-i nimeri pe duşmani era un fleac pentru un trăgător de talia lui. Irochezii fură deci lăsaţi să îngrămădească nestânjeniţi vreascuri uscate la picioarele construcţiei, să le aprindă şi să se întoarcă la adăposturile lor. În vremea asta, Călăuză îi îngădui lui Cap doar atât: să rostogolească un butoi plin cu apă la ferestruia de deasupra focului, ca să fie la îndemână la momentul potrivit. Şi moment potrivit fu atunci când flacăra lumină tufişurile din jur, dând destul timp ochilor săi ageri şi experimentaţi să desluşească siluetele a trei sau patru indieni ascunşi în tufişuri, care urmăreau înaintarea

flăcărilor cu nepăsarea oamenilor obişnuiţi să asiste insensibili la nenorocirile semenilor lor. În clipa aceea, Călăuză întrebă:

— Eşti gata, prietene Cap? Căldura începe să pătrundă prin crăpături şi chiar dacă buştenii ăştia verzi nu se aprind repede ca un om impulsiv, vor sfârşi prin a lua foc, dacă sunt prea mult provocaţi. Eşti gata cu butoiul? Mai uită-te o dată să vezi dacă e ferestruia potrivită, ca să nu risipim apa.

— Totu-i gata! răspunse Cap, ca un marinar la ordin.

— Atunci aşteaptă comanda. Să nu te grăbeşti niciodată prea tare într-un moment critic şi să nu ai un curaj prostesc într-o bătălie. Aşteaptă ordinul.

În timp ce Călăuză vorbea astfel, se pregătea şi el, fiindcă se apropia clipa acţiunii. Ridică încet Ucigătoarea-de-cerbi, ţinti şi trase. Totul dură o jumătate de minut; când îşi lăsă din nou carabina în jos, se uită pe fereastră cu ochii lui pătrunzători, de trăgător.

— O reptilă mai puţin – murmură el pentru sine. L-am mai văzut pe undeva pe netrebnicul ăsta şi ştiu că era un diavol nemilos. Ei bine, omul se purta potrivit cu firea lui şi şi-a primit răsplata potrivit firii lui. Încă un ticălos la pământ şi ceilalţi vor fi mulţumiţi pentru noaptea asta. În zori vom fi mult mai harnici.

În clipa aceasta, Călăuză îşi încarcă din nou carabina, tăcu, trase şi al doilea sălbatic căzu. Ceea ce fu de ajuns, fiindcă cei ce se ascunseseră în tufişurile din jurul fortului, neştiind care dintre ei putea fi văzut şi neavând nicio dorinţă să aştepte şi a treia dovadă de iscusinţă din partea trăgătorului, ieşiră în goană din adăposturile lor, luând-o care încotro, ca să se pună la adăpost.

— Acum toarnă apa, meştere Cap – zise Călăuză. Mi-am pus pecetea pe mişei; în noaptea asta n-or să mai încerce să dea foc întăriturii.

— Feriţi apa! strigă Cap, răsturnând butoiul cu o precizie atât de mare, încât focul se stinse imediat.

Aşa se sfârşi acest atac ieşit din comun şi în noaptea aceea nu se mai petrecu nimic deosebit. Călăuză şi Cap au

făcut de pază pe rând, deşi nu se poate spune că vreunul dintre ei a dormit. În realitate, nici nu aveau nevoie de somn, fiindcă erau amândoi obişnuiţi să vegheze ore în şir, iar în ceea ce-l priveşte pe Călăuză, în anumite perioade şi anotimpuri părea insensibil la chinurile foamei şi ale setei şi nu putea fi doborât de oboseală.

Mabel veghea lângă căpătâiul tatălui ei şi începea să-şi dea seama cât de mult depinde fericirea oamenilor din această lume de plăsmuirile imaginaţiei. Ea trăise până atunci numai cu închipuirea că are un tată, iar legăturile sale cu el erau mai mult rodul imaginaţiei, iar acum, când vedea că-l pierde, îşi închipuia că după moartea lui lumea se va transforma într-un pustiu şi că n-o să mai fie niciodată fericită.

CAPITOLUL XXV

Şi noaptea-ntreagă vântul sufla vijelios,
Iar ploaia cădea grea, curgând copleşitoare.
Dar soarele-n sfârşit a răsărit voios;
Şi iar e crângul plin de păsări cântătoare.

Wordsworth

În zori, Călăuză şi Cap se urcară din nou pe acoperiş, ca să-şi dea seama ce se petrecea pe insulă. Partea aceasta a micului bastion avea în jurul ei un parapet care-i apăra bine pe cei ce se aflau în mijlocul terasei, fiindcă fusese construit cu intenţia de a îngădui apărătorilor să tragă de sus, de la adăpostul lui. Folosindu-se aşadar de meterezul acesta, nu prea grozav ca înălţime, dar suficient de gros – cei doi prieteni cuprinseră cu priviri cercetătoare întreaga insulă, precum şi cele mai multe dintre canalele care duceau spre ea.

Vântul sufla încă dinspre sud, pe alocuri apa apărea verzuie şi agitată, deşi vântul nu avea destulă putere să provoace valuri înspumate. Mica insulă era aproape ovală şi era dispusă de la răsărit către apus. Navigând pe canalele care-i spălau malurile, în direcţia vântului, o ambarcaţiune ar fi putut, după câteva curse de cercetare, având vântul în coastă, să-şi dea seama de situaţia de pe insulă din cele două coturi principale ale sale. Cap observă cel dintâi lucrul acesta şi-i explică situaţia şi tovarăşului său, fiindcă acum speranţele amândurora se bizuiau pe un ajutor trimis de la Oswego. În momentul acela, în timp ce ei cercetau cu atenţie împrejurimile, Cap strigă cu vocea lui puternică, plină de elan: „Oho! O pânză!”

Călăuză se întoarse repede în direcţia spre care privea însoţitorul său şi descoperi ceea ce provocase exclamaţia bătrânului marinar. De la înălţimea la care se aflau puteau să zărească vreo câteva insule înconjurătoare şi pânzele

corăbiei apăreau printre tufişurile ce împodobeau ca un fel de ciucuri malurile uneia din aceste insule dinspre sud-vest. Corabia înainta având întinse numai ceea ce marinarii numesc „pânzele mici”, dar puterea vântului era atât de mare, încât silueta ei albă trecea parcă zburând prin golurile lăsate de frunziş cu iuţeala unui cal de curse, ori ca un nor alergând pe cer.

— Nu poate fi Jasper – zise Călăuză, dezamăgit, fiindcă nu-şi închipuia că nava prietenului său putea fi atât de rapidă. Nu, nu, lui i-a scăpat ceasul prielnic; asta-i ambarcaţiune trimisă de francezi ca să-i ajute pe blestemaţii lor de prieteni Mingo.

— Uite că o dată te înşeli şi dumneata, prietene Călăuză, dacă nu ţi s-a mai întâmplat cumva şi altă dată – zise Cap, cu tonul celui ce nu pierduse nimic din dogmatismul său datorită împrejurărilor critice în care se găseau. Pe apă dulce ori pe apă sărată, avem în faţă într-adevăr vela principală a cuterului *Scud,* fiindcă pânzele lui sunt mai mici decât se obişnuieşte şi mai are şi verga dublă, recunosc, bine făcută, dar dublă.

— Mărturisesc că nu pot vedea nimic din toate astea – răspunse Călăuză, pentru care denumirile folosite de însoţitorul său păreau a fi pe limba păsărească.

— Nu?! Ei bine, asta mă uimeşte, fiindcă eram convins că ochii dumitale pot zări orice! Acum, pentru mine nimic nu este mai clar decât vela şi verga dublă şi cred, cinstitul meu prieten, că în locul dumitale m-aş teme că a început să mă lase vederea.

— Dacă e într-adevăr Jasper, nu-mi mai e frică de nimic. Putem să apărăm fortul împotriva tuturor indienilor Mingo timp de cel puţin opt sau zece ore; şi dacă Eau-douce ne acoperă retragerea, nu avem de ce ne pierde speranţa. Dea Domnul ca flăcăul să poată amara fără să cadă în vreo ambuscadă, cum s-a întâmplat cu sergentul!

— Da, ăsta-i pericolul. Ar fi trebuit să ne înţelegem asupra unor semnale şi să se facă un ancoraj cu geamanduri, ba chiar să avem o carantină sau un lazaret, care ar fi fost foarte folositoare, dacă aceşti indieni Mingo

ar respecta legile. Dacă flăcăul nostru, după cum spui, amarează oriunde în jurul acestei insule, putem socoti cuterul pierdut. Şi, la urma urmei, meştere Călăuză, n-ar trebui să ne gândim că Jasper ar putea fi mai curând un aliat ascuns al francezilor decât prietenul nostru? Cunosc părerea sergentului în privinţa asta şi mă simt dator să spun că, aşa cum se desfăşoară evenimentele, miroase a trădare!

— Vom afla îndată, vom afla îndată, meştere Cap, fiindcă uite cuterul lăsând în urmă cealaltă insulă şi în cinci minute se va lămuri totul. Ar fi foarte simplu dacă i-am putea face băiatului un semnal, care să-l înştiinţeze de pericol. Nu e drept să-l lăsăm să cadă în capcană, fără să-i dăm de ştire că e pândit.

Nerăbdarea şi nesiguranţa îi împiedicau totuşi pe amândoi să facă vreun semnal. În realitate, nu era uşor să iei o hotărâre în legătură cu semnalul potrivit, fiindcă *Scud* se apropia, înspumând apa canalului în partea bătută de vânt a insulei cu o viteză care abia îngăduia timpul necesar să iei vreo hotărâre. De altfel, pe punte nu se vedea nimeni care să descopere semnalele; chiar şi cârma părea părăsită, cu toate că ambarcaţiunea aluneca pe apă cu o mare siguranţă, înaintând foarte repede.

Cap admira tăcut spectacolul acesta atât de neobişnuit. Dar când cuterul se apropie mai mult, ochiul său experimentat descoperi că timona era manevrată cu ajutorul unor odgoane, iar persoana care o manevra nu se vedea. Deoarece bastingajele cuterului nu erau prea înalte, misterul se lămuri. Nu mai încăpea nicio îndoiala că echipajul se ascunsese în spatele acestora, pentru a se feri de gloanţele duşmanilor, fiindcă faptul dovedea că la bordul navei nu se afla decât micul ei echipaj. Călăuză primi această lămurire din partea însoţitorului său dând din cap cu tristeţe.

— Asta înseamnă că Marele-Şarpe n-a ajuns la Oswego – zise el – şi că nu trebuie să ne aşteptăm la niciun ajutor din partea garnizoanei. Nădăjduiesc că lui Lundie nu i s-a năzărit să-i ia comanda flăcăului, fiindcă Jasper Western ar

valora el singur, în situaţia asta gravă, cât o armată întreagă.
Noi trei, meştere Cap, trebuie să ducem o luptă bărbătească; dumneata, ca marinar, păstrând comunicaţiile cu *Scud*, Jasper, ca un cunoscător ce e al lacurilor, acţionând pe apă aşa cum trebuie, iar eu, îndeplinindu-mi datoria, cu însuşirile mele ce se pot măsura cu ale oricărui Mingo, fără să-mi pese ce valoare am în alte privinţe; trebuie s-o apăram vitejeşte pe Mabel.

— Trebuie şi o vom face – răspunse cu însufleţire Cap, fiindcă, de când văzuse iar lumina soarelui, avea mai multă încredere că n-o să-şi piardă scalpul. Socot că sosirea lui *Scud* e o circumstanţă şi şansele sunt egale pentru şi contra sincerităţii lui Eau-douce. Jasper ăsta e un om prevăzător, după cum vezi şi rămâne la distanţă, părând hotărât să descopere mai întâi cum stau lucrurile pe insulă şi apoi să se aventureze să tragă la ţărm.

— Acum ştiu! Acum ştiu! strigă Călăuză cu entuziasm. Uite şi piroga Marelui-Şarpe pe puntea cuterului. Şeful se găseşte aşadar pe bord şi nu mă-ndoiesc că a povestit cu de-amănuntul situaţia în care ne aflăm, fiindcă, spre deosebire de un Mingo, un Delawar ori spune adevărul, ori tace.

Cititorul trebuie să fi băgat de seamă până acum că eroul nostru, Călăuză, era mereu gata să-i laude pe indienii Delawar şi să-i împroaşte cu acuzaţii pe indienii Mingo. El avea cea mai mare admiraţie pentru dragostea de adevăr a celor dintâi, pe când despre cei din urmă gândea întocmai cum gândeau în general oamenii inteligenţi, cu mintea mai pătrunzătoare, din ţara noastră despre anumiţi gazetăraşi ai epocii, cunoscuţi că minţiseră atât de multă vreme, încât nu-i mai credea nimeni nici chiar atunci când se străduiau din răsputeri să spună adevărul.

— Dar piroga asta n-o fi a cuterului? întrebă, neîncrezător marinarul. Ah, da! Jasper avea una pe bord când am pornit cu *Scud.*

— Foarte adevărat, prietene Cap, dar dacă dumneata cunoşti catargele, velele şi vergele dumitale, apoi şi eu

cunosc pirogile şi potecile mele de la graniţa asta. Dacă dumneata poţi deosebi o pânză nouă într-o întreagă velatură, apoi şi eu pot să observ dacă scoarţa unei pirogi este încă verde. Asta e piroga Marelui-Şarpe şi şeful acesta nobil, de îndată ce a văzut că fortul este asediat, s-a îndreptat spre garnizoană, a întâlnit probabil cuterul şi după ce a dat toate informaţiile, l-a însoţit încoace, să vadă ce s-ar putea face. Dea Domnul ca Jasper Western să fie încă la bordul lui!

— Da, da, asta n-ar fi rău, deoarece, credincios ori trădător, trebuie să recunoaştem că flăcăul ştie cum să se descurce pe timp de furtună.

— Şi să treacă prin cataracte! zise Călăuză, dând cu cotul însoţitorului său şi râzând încet, din toată inima, cum îi era obiceiul. Trebuie să-i facem dreptate, chiar de ne-ar scalpa pe toţi cu propria lui mână.

Cuterul era acum atât de aproape de insulă, încât Cap nu mai găsi de cuviinţă să răspundă. Întreaga scenă din momentul acela era prea neobişnuită, ca să nu merite o descriere care-l va ajuta pe cititor să-şi formeze o idee mai exactă a tabloului pe care încercăm să-l zugrăvim.

Vântul sufla încă violent; cei mai mulţi copăcei îşi aplecau coroana spre pământ de parc-ar fi vrut să-l sărute, în timp ce bătaia vântului prin tufişuri se asemăna cu zgomotul venit de departe al unor căruţe în mers.

Văzduhul era plin cu frunze, care, datorită anotimpului înaintat, se desprindeau uşor de ramuri, plutind de la o insulă la alta ca nişte stoluri de pasări. În rest, peste tot domnea o tăcere mormântală. Probabil că indienii nu plecaseră, fiindcă pirogile lor, împreună cu ambarcaţiunile regimentului 55, se aflau adunate laolaltă în golfuleţul folosit ca port. În afară de bărci, nu se mai vedea niciun alt semn al prezenţei lor; deşi surprinşi cu totul de apariţia cuterului, a cărui neaşteptată întoarcere nu o prevăzuseră câtuşi de puţin, obiceiul lor înnăscut de a fi prevăzători era atât de puternic, când se găseau pe poteci de război, încât în clipa când se dăduse alarma, fiecare se adăpostise cu instinctul şi viclenia unei vulpi care intră în vizuină. Aceeaşi

linişte adâncă domnea şi în întăritură, fiindcă, deşi Călăuză şi Cap nu pierdeau din ochi canalul de lângă insulă, erau destul de prudenţi să rămână ascunşi. Absenţa totală a oricărei mişcări pe bordul lui *Scud* era şi ea stranie. Când indienii zăriră cuterul înaintând repede, aparent necondus de nimeni, se neliniştiră şi chiar şi cei mai curajoşi dintre ei se temeau acum de sfârşitul acestei expediţii care începuse atât de favorabil. Chiar şi Vârf-de-Săgeată, atât de obişnuit cu albii de pe cele două părţi ale lacului, îşi închipui că apariţia acestui cuter fără echipaj era de rău augur şi se gândea cum să ajungă cât mai repede pe continent.

Între timp, cuterul înainta imperturbabil, la fel de uniform şi rapid. Aluneca prin mijlocul canalului, când înclinându-se sub o rafală de vânt, când ridicându-se din nou – întocmai ca filosoful care se încovoaie sub încercările vieţii, dar se îndreaptă iar pe măsură ce ele trec – şi înspumând apa la prora. Deşi era cu velele mari strânse, înainta cu mare iuţeală şi nu se scurseră mai mult de zece minute de când prietenii noştri descoperiseră pentru prima oară velele alunecând, la distanţă, pe după perdeaua de copaci şi arbuşti, că el şi ajunse în dreptul întăriturii. Când cuterul trecu pe sub ochii lor, Cap şi Călăuză se aplecară înainte, să prindă mai bine cu privirea orice mişcare de pe punte şi, spre marea lor bucurie, îl văzură pe Jasper Eau-douce sărind în picioare şi-l auziră strigând de trei ori ura din toată inima. Cap, fără să ţină seama de primejdie, sări la parapetul de lemn şi răspunse la salut cu acelaşi strigăt repetat de trei ori. Din fericire, scăpă de gloanţe numai datorită prudenţei duşmanilor, care, nevrând să se descopere, nu traseră niciun foc. Pe de altă parte, Călăuză, care nu făcea decât ceea ce era absolut necesar, fără să ia în seamă dramatismul luptei, în clipa când îl zări pe prietenul sau Jasper strigă cu voce de stentor:

— Ajută-ne, flăcăule şi ziua va fi a noastră! Împroaşcă-i cu gloanţe în tufişurile de colo şi-o să-i vezi cum se împrăştie ca potârnichile.

Câteva din cuvintele lui ajunseră la urechile lui Jasper, dar pe cele mai multe le luă vântul. În vremea asta, cuterul

alunecase mai departe şi, după un minut, fu ascuns de copacii care mascau în parte fortăreaţa.

După două minute de aşteptare plină de îngrijorare, velele apărură din nou, strălucind printre arbori, fiindcă Jasper virase cu vântul în spate, schimbase direcţia cuterului şi intrase cu ambarcaţiunea sub briza insulei. Briza era destul de puternică, după cum am mai spus, ca să îngăduie această manevră şi, datorită curentului care-l bătea la prora, era sigur că *Scud* va intra fără nicio greutate sub briza insulei în clipa ieşirii din canal. Toate astea se făcură cu mare uşurinţă, fără să fie necesară nicio mânuire a velelor, ele orientându-se de la sine, această admirabilă mişcare fiind condusă numai de timonă. Scopul manevrelor părea să fie o recunoaştere. După ce cuterul făcu ocolul insulei şi ajunse iar în poziţia sa de sub briză, în pasajul prin care înaintase la început, cârma fu înţepenită şi el viră de bord cu vântul în faţă. Zgomotul provocat de vântul ce suflă deodată în vela principală se asemănă cu cel al unei lovituri de tun şi Cap tremură de frică să nu se rupă cusăturile.

— Trebuie să recunoaştem că maiestatea sa ne dă pânze bune – murmură bătrânul marinar – şi trebuie să mai recunosc că băiatul ăsta îşi manevrează ambarcaţiunea de parc-ar fi fost născut să fie ofiţer de marină! Să mă ia dracu’, meştere Călăuză, dacă-mi vine a crede, după cum se spune, că meşterul Eau-douce a învăţat meseria pe peticul ăsta de apă dulce!

— Da, aici a învăţat-o. N-a văzut niciodată oceanul şi nu a navigat decât pe Ontario. M-am gândit întotdeauna că are un talent deosebit pentru goelete şi cutere şi l-am respectat. În ce priveşte trădarea, minciuna şi josnicia, prietene Cap, Jasper Western este incapabil să le săvârşească, ca şi cel mai virtuos dintre războinicii Delawar; dacă eşti curios să vezi cum arată un om adevărat şi cinstit, să te duci printre membrii acestui trib ca să-l găseşti.

— Iată că se întind pânzele! exclamă Cap, încântat, fiindcă vântul umfla în momentul acela velele cuterului. Şi acum să vedem ce are de gând băiatul ăsta; cred că n-o

vrea să meargă aşa înainte şi înapoi ca o tânără domnişoară la un cadril!

Pentru o clipă. *Scud* se îndepărtă atât demult, încât pe cei doi observatori îi cuprinse teama că Jasper nu are intenţia să acosteze şi sălbaticii ghemuiţi în ascunzişurile lor îl priviră cu bucuria crudă pe care o simte fără îndoială tigrul când de culcuşul lui se apropie o victimă fără să bănuiască nimic. Dar Jasper nici nu se gândea la aşa ceva. Cunoscând foarte bine malurile şi adâncimea apei din jurul insulei, ştia unde se putea apropia *Scud* de mal fără niciun pericol şi se aventură atât de aproape de el, că trecând prin golfuleţ, desprinse cele două bărci ale soldaţilor din amarajele lor şi le trase după el în canal, remorcându-le. Cum toate pirogile erau amarate şi legate de cele două bărci ale lui Dunham, prin această ispravă îndrăzneaţă şi izbutită sălbaticii se văzură lipsiţi de orice mijloc de a părăsi insula, afară de cazul că porneau înot, fapt de a cărui importanţă păreau că-şi dădură numaidecât seama. Ridicându-se cu toţii în picioare, cutremurară văzduhul cu strigătele lor şi traseră cu flintele, fără să rănească pe nimeni. La imprudenţa lor de a sta în picioare li se răspunse cu două focuri de armă: unul, din vârful întăriturii – irochezul lovit în creştet prăbuşindu-se mort la pământ – iar celălalt de pe bordul cuterului, tras de indianul Delawar, care, mai slab ochitor decât prietenul lui, Călăuză, îl mutilă pe unul dintre duşmani pentru tot restul vieţii. Echipajul de pe *Scud* scoase un strigăt de bucurie şi toţi indienii Mingo se ascunseră iar.

— Asta a fost vocea Marelui-Şarpe – zise Călăuză, când auzi împuşcătura de pe *Scud.* Cunosc sunetul flintei sale tot atât de bine ca pe acela al Ucigătoarei-de-cerbi. Are o armă bună, deşi nu aduce totdeauna moartea. Bine-bine, cu Chingachgook şi Jasper pe apă şi cu dumneata şi cu mine în întăritură, prietene Cap, nu va fi greu să le arătăm mişeilor ăstora de Mingo ce înseamnă o luptă bine gândită.

În toată vremea asta *Scud* era în mişcare. Când ajunse în partea cea mai îndepărtată a insulei, Jasper lăsă bărcile capturate să meargă în derivă şi acestea, împinse de vânt,

ajunseră pe plaja unei alte insule de la vreo jumătate de milă depărtare. Apoi viră din nou de bord, înfruntând curentul pe celălalt canal. Cei doi oameni de pe terasa micului bastion observară o oarecare mişcare pe puntea cuterului şi, spre marea lor mulţumire, când *Scud* ajunse în dreptul golfului principal, unde, dincolo de el, se ascunseseră cei mai mulţi duşmani, singura piesă de artilerie de pe cuter, obuzierul, fu demascat şi o ploaie de şrapnele se abătură şuierând asupra tufişurilor. Un stol de pitpalaci nu s-ar fi ridicat mai iute decât o făcură irochezii surprinşi de această neaşteptată grindină de plumbi. În clipa aceasta, un mesaj din partea Ucigătoarei-de-cerbi doborî la pământ încă un indian Mingo şi altul, atins de un plumb trimis de Chingachgook, fugi şchiopătând. Sălbaticii se ascunseră imediat în alte tufişuri, cele două tabere părând acum să pregătească alte mijloace de luptă. Însă apariţia lui Roua-de-Iunie, purtând un steag alb şi însoţită de ofiţerul francez şi de Muir, curmă intenţiile ostile, pregătind terenul pentru tratative.

Tratativele s-au dus sub zidurile întăriturii şi atât de aproape, încât duşmanii, care părăsiseră ascunzătorile erau acum descoperiţi, putând servi de ţintă sigură lui Călăuză. Jasper ancoră chiar în dreptul fortului, cu obuzierul îndreptat spre negociatori, aşa că asediaţii şi cei de pe cuter, în afară de omul care stătea la fitilul obuzierului, ieşiră fără şovăire la iveală. Numai Chingachgook rămase ascuns, mai degrabă din obişnuinţă decât din neîncredere.

— Aţi câştigat, Călăuză – strigă ofiţerul de intendenţă – şi căpitanul Sanglier a venit pentru tratative. Cred că veţi îngădui unui duşman curajos să se retragă onorabil după ce a luptat loial şi a făcut tot ceea ce poate aduce cinste regelui şi ţării sale. Dumneata eşti un supus prea loial ca să vrei să pedepseşti cu severitate loialitatea şi credinţa. Sunt autorizat să vă ofer din partea duşmanului evacuarea insulei, un schimb reciproc de prizonieri şi restituirea scalpurilor. Neavând nici bagaje, nici artilerie, ei nu pot face mai mult.

Deoarece, din cauza vântului şi a distanţei, convorbirea

se purta pe un ton destul de ridicat, ea se auzea bine şi în întăritură, cât şi pe bordul cuterului.

— Ce zici de propunerile astea, Jasper? strigă Călăuză. Ai auzit ce pretenţii au? Să-i lăsăm pe netrebnicii ăştia să plece, sau să-i însemnăm cum se înseamnă oile, la târlă, ca să-i recunoaştem oricând?

— Ce s-a întâmplat cu Mabel Dunham? întrebă tânărul, cu chipul lui frumos atât de încruntat, încât îl văzură şi cei de pe acoperişul bastionului. Dacă s-au atins măcar de un singur fir de păr din capul ei, tot tribul irochezilor va avea de ce să se căiască!

— Nu, nu, e în siguranţă, îl îngrijeşte pe tatăl ei muribund, aşa cum se cuvine. Nu trebuie să ne răzbunăm pentru rana primită de sergent, fiindcă a căpătat-o în luptă dreaptă; în ceea ce o priveşte pe Mabel…

— Sunt aici! strigă tânăra fată, care văzând ce întorsătură iau evenimentele, se urcase pe acoperiş. Sunt aici şi în numele sfintei noastre religii, în numele lui Dumnezeu pe care-l adorăm cu toţii, să se pună capăt vărsării de sânge! S-a vărsat destul până acum! Oh, dacă oamenii ăştia vor să părăsească insula în pace, Călăuză, dacă vor s-o părăsească astfel, Jasper, lăsaţi-i pe toţi să plece! Sărmanul meu tată îşi trăieşte ultimele clipe şi ar fi mai bine dacă i s-ar îngădui să-şi dea suflarea împăcat cu toată lumea. Plecaţi, plecaţi, francezi şi indieni, nu mai suntem duşmanii voştri şi nu vrem să vă facem niciun rău!

— Taci, taci, Magnet – strigă Cap – vorbele tale pot fi ale unui om credincios şi parcă scoase dintr-o carte de poezii, dar sunt nechibzuite. Duşmanul se pregăteşte să se dea bătut, Jasper e gata să mai tragă o salvă şi fără îndoială că mai are şi alte parâme sigure pe cablurile sale; ochiul şi mâna lui Călăuză sunt mai precise ca niciodată. Aşa că putem câştiga bani, datorită prizonierilor, pe fiecare cap de om, mai alegându-ne şi cu gloria pe deasupra, dacă nu te vei amesteca în tratative timp de o jumătate de oră!

— Ei bine – zise Călăuză – eu sunt de părerea lui Mabel. S-a vărsat destul sânge în îndeplinirea scopurilor noastre şi ca să-l servim pe rege. În ceea ce priveşte onoarea, cum o

priveşti dumneata, este mai mult pe gustul cadeţilor şi al tinerilor recruţi decât pe acela al creştinilor prevăzători şi cu capul limpede. Onoarea constă în ceea ce este drept şi necinstea în ceea ce este greşit şi cred că nu e drept să iei nici chiar viaţa unui Mingo, fără niciun rost, după cum este drept să asculţi de o judecată sănătoasă în orice clipă. Aşadar, locotenent Muir, ia să vedem ce vor să ne spună prietenii dumitale francezii şi indienii!

— Prietenii mei! zise Muir, tresărind. Oh, nu! Să nu spui în niciun caz, Călăuză, că duşmanii regelui sunt prietenii mei, fiindcă numai soarta războiului m-a aruncat în mâinile lor. Mulţi dintre cei mai mari războinici, din timpurile vechi şi moderne, au fost prizonieri de război şi meşterul Cap poate să confirme că am făcut tot ce-am putut ca să scăpăm de nenorocirea aceasta.

— Da, da – răspunse Cap, sec – a scăpa este tocmai cuvântul potrivit. Am fugit şi ne-am ascuns atât de bine, încât am fi putut să rămânem până acum în gaura aia, dacă n-ar fi trebuit să alimentăm mâncătorul de pâine. Ai intrat în vizuină cu ocazia asta, intendentule, cu iscusinţa unei vulpi şi mă întreb cum dracu’ ai ajuns să descoperi locul cu pricina?! E într-adevăr uimitor! Un leneş care se teme de muncă nu se strecoară cu mai multă pricepere la pupa bastimentului, când e vorba să strângă marele foc, decât cum ai făcut-o dumneata când te-ai băgat în gaura aia.

— Şi dumneata nu m-ai urmat? Sunt momente în viaţa omului când raţiunea ajunge la nivelul instinctului.

— Şi când oamenii se bagă în găuri – întrerupse Cap, râzând în felul său zgomotos, în timp ce Călăuză râdea înfundat, după obiceiul său. Chiar şi Jasper, îngrijorat încă de soarta lui Mabel, nu putu să nu zâmbească. Ehei, se zice că diavolul n-ar putea face un matelot dacă n-ar privi în sus şi mie mi se pare acum că n-ar putea face un soldat dacă n-ar privi în jos.

Izbucnirea aceasta de voioşie, deşi nu era pe placul lui Muir, contribui în mare măsură la menţinerea stării de pace. Cap, închipuindu-şi că făcuse o glumă cu mult peste nivelul obişnuit, se hotărî să cedeze asupra punctului principal, cu

condiţia ca tovarăşii săi să-i recunoască superioritatea de om spiritual.

După o scurtă discuţie, toţi indienii Mingo de pe insulă se adunară în faţa fortului, cam la vreo cincizeci de stânjeni depărtare, fără arme şi în bătaia obuzierului de pe *Scud* iar Călăuză ieşi pe uşa întăriturii şi stabili condiţiile în care insula trebuia să fie în sfârşit, evacuată de duşmani. Ţinând seama de situaţie în ansamblul ei, condiţiile nu erau dezavantajoase pentru niciuna din părţi. Indienii fură obligaţi să predea toate armele, chiar şi cuţitele şi tomahawk-urile, ca o măsură de prevedere, fiindcă erau de patru ori mai mulţi decât adversarii lor. Ofiţerul francez, domnul Sanglier, cum i se spunea de obicei şi se recomanda el însuşi, protestă împotriva acestei condiţii, care implica o discreditare a conducerii sale; dar Călăuză, care văzuse câteva masacre săvârşite de indieni şi ştia ce valoare au garanţiile acestora, rămase neînduplecat. A doua condiţie fu tot atât de însemnată. Ea impunea căpitanului Sanglier să predea toţi prizonierii pe care-i ţinuse sub pază bună chiar în mica peşteră în care se refugiaseră Cap şi Muir. Când captivii apărură, se dovedi că patru dintre dânşii erau nevătămaţi; se aruncaseră la pământ, făcând pe morţii, ca să-şi salveze viaţa, folosind un artificiu obişnuit în felul acesta de luptă şi ceilalţi doi erau atât de uşor răniţi, că puteau să-şi reia serviciul. Deoarece aduseseră cu ei şi muschetele, sporirea forţelor îl bucură foarte mult pe Călăuză, fiindcă îngrămădise toate armele duşmanilor în întăritură şi acum îi putu trimite pe noii veniţi să păzească micul bastion, dând ordin să se pună o santinelă la uşă. Ceilalţi soldaţi erau morţi; cei grav răniţi fuseseră ucişi numaidecât de indienii dornici să pună cât mai curând mâna pe mult râvnitele scalpuri.

După ce Jasper cunoscu toate condiţiile şi preliminariile tratativelor fură destul de avansate încât să se poată îndepărta fără pericol, el porni cu *Scud* spre punctul unde amaraseră bărcile, le luă, le remorcă şi, străbătând o mică distanţă, le aduse în canalul adăpostit de vânt. Acolo, toţi indienii fură îmbarcaţi, Jasper le remorcă bărcile pentru a

treia oară şi, mergând cu vântul în spate, lăsă pirogile în derivă, la o depărtare de o milă, sub bătaia brizei dinspre insulă.

În fiecare barcă a indienilor se afla doar o singură vâslă, ca să aibă cu ce cârmi şi tânărul marinar ştia că, navigând cu vântul în spate, vor ajunge pe coastele Canadei în cursul dimineţii.

Dintre atacatori, nu mai rămăseseră pe insulă decât căpitanul Sanglier, Vârf-de-Săgeată şi Iunie, primul având de semnat câteva hârtii cu locotenentul Muir, pe care-l socotea îndreptăţit, datorită gradului său de ofiţer, să încheie anumite acte, iar al doilea preferând, pentru motive personale, să nu-i însoţească pe amicii săi de ultimă oră, irochezii. Pentru plecarea lor la vremea cuvenită fuseseră oprite pirogile de care aveau nevoie.

Între timp, adică în vreme ce *Scud* cobora în josul canalului remorcând bărcile, Cap şi Călăuză, ajutaţi de alţi câţiva, pregăteau micul dejun, fiindcă cea mai mare parte dintre ei nu mâncaseră nimic de douăzeci şi patru de ore. În timpul scurt care se scurse până la întoarcerea cuterului, nu se schimbară decât cuvinte răzleţe, dar Călăuză găsi răgazul să se ducă să-l viziteze pe sergent, să-i spună câteva cuvinte prieteneşti lui Mabel şi să dea unele sfaturi care puteau, după părerea lui, să aline ultimele clipe ale muribundului. Pe Mabel o pofti stăruitor să ia o gustare. În sfârşit, nemaifiind necesar să ţină soldaţii în fort, îndepărtă garda, pentru ca Mabel să nu mai fie tulburată în niciun fel de îngrijirile pe care le dădea tatălui ei. După ce luă aceste măsuri, eroul nostru se întoarse lângă foc, în jurul căruia se adunase întreaga societate, împreună cu Jasper.

CAPITOLUL XXVI

N-aţi cunoscut decât plăpând necaz,
Ca marea potolită din talaz,
Ca valul în abise prăbuşit
Ce şi-a găsit culcuş şi-a adormit.

Dryden

Oamenii obişnuiţi cu un gen de război ca cel descris mai sus nu sunt supuşi simţămintelor de afecţiune cât timp se găsesc pe câmpul de luptă. Cu toate acestea, în timpul evenimentelor relatate, mai toţi participanţii fuseseră cu inima alături de Mabel.

Când Călăuză ieşi din întăritură, îl întâlni pe Muir, care-l luă deoparte ca să-i vorbească între patru ochi. Intendentul se purta cu un exces de curtoazie care mai totdeauna ascunde prefăcătoria, fiindcă noi credem că nu există o mărturie mai infailibilă a nesincerităţii – în afară de actele propriu-zise – decât un chip zâmbitor şi o limbă excesiv de mieroasă într-o clipă nepotrivită, or Muir era excesiv de mieros şi de zâmbitor şi încerca să pară sincer în tot ce spunea. El datora, în realitate, avansarea lui în grad excesivei deferenţe pe care o arătase lui Lundie şi familiei sale, fiindcă, deşi maiorul era prea inteligent ca să se lase înşelat de un subaltern atât de inferior ca talente şi cunoştinţe, mulţi oameni au obiceiul să fie foarte îngăduitori cu cel ce-i măguleşte, chiar şi atunci când nu au încredere în sinceritatea lui şi când ştiu foarte bine cauzele care-l determină să se poarte astfel. În cazul de faţă, se confruntau minţile agere a doi oameni cu caractere absolut diferite. Călăuză era pe atât de simplu, pe cât era intendentul de şiret; atât de sincer, pe cât era celălalt de fals şi drumul lui era tot atât de drept, pe cât era de sinuos drumul celuilalt. Amândoi erau oameni cu sânge rece şi calculaţi; amândoi erau curajoşi, însă fără a-şi manifesta

bravura în aceeaşi măsură şi Muir nu se expunea unei primejdii decât într-un anumit scop, în timp ce ghidul socotea că teama face parte din stările afective raţionale sau că e o senzaţie căreia nu trebuie să te supui decât dacă speri să ajungi la un rezultat bun.

— Prea scumpul meu amic – începu Muir – fiindcă, datorită ultimelor servicii şi după ce ţi-ai consolidat reputaţia cu ocazia acestor din urmă tratative, ne eşti tuturor de mii de ori mai scump decât înainte, desigur că n-or să te facă ofiţer, fiindcă nu se dau grade categoriei din care faci parte şi cred că nici n-o doreşti; dar în calitate de călăuză, sfătuitor şi supus loial, precum şi de trăgător fără egal, se poate spune că renumele dumitale a atins culmea. Mă îndoiesc că însuşi comandantul-şef ar duce cu el în America atâta glorie cât ai câştigat dumneata; acum trebuie să te linişteşti şi să-ţi trăieşti în pace restul zilelor. Căsătoreşte-te, omule, cât mai degrabă şi gândeşte-te numai la fericirea asta atât de preţioasă, fiindcă dacă o ai pe ea, n-ai de ce să mai râvneşti la glorie. Căsătoreşte-te cu Mabel Dunham, în numele cerului şi vei avea şi o bună soţie şi o bună reputaţie!

— Oare ce se-ntâmplă, intendentule? Aud un sfat nou şi ciudat din gura dumitale! Ştiam că eşti rivalul meu!

— Da, omule, pot să-ţi spun că am fost un rival de temut. Eu nu am făcut niciodată curte zadarnic, cu toate că am curtat cinci femei. Lundie nu vrea să numere decât patru, dar el nu-şi închipuie că în realitate calculele sale sunt depăşite. Da, da, ai avut în mine, Călăuză, un rival, însă nu-l mai ai; dimpotrivă, îţi urez cu toată sinceritatea să ai succes pe lângă Mabel şi dacă viteazul sergent va supravieţui, poţi să fi convins de vorbele bune pe care le voi pune pentru dumneata.

— Îţi sunt recunoscător pentru bunăvoinţă, intendentule, îţi sunt recunoscător, deşi nu prea am nevoie de laudă faţă de sergentul Dunham, care mi-e prieten de multă vreme. Cred că putem să vorbim de chestiunea asta ca fiind sigură, fiindcă dacă Mabel şi tatăl ei şi-au dat consimţământul, nici tot regimentul 55 n-ar mai putea împiedica înfăptuirea lui.

Păcat! Sărmanul tată nu va mai trăi destul ca să vadă înfăptuit ceea ce a dorit de atâta vreme!

— Dar va avea, murind, mângâierea să ştie că dorinţele lui se vor împlini. E o mare uşurare, Călăuză, pentru un suflet care părăseşte lumea aceasta să fie sigur că după dispariţia sa fiinţele iubite rămân în siguranţă. Toate soţiile mele şi-au exprimat acest simţământ înainte de a-şi da duhul.

— Toate soţiile dumitale, intendentule, să fi avut această mângâiere?

— Destul, omule, nu te credeam atât de meşter la vorbe! Bine, bine, glumele spuse între vechi prieteni nu jignesc. Dacă nu mă pot căsători cu Mabel, îmi va fi cel puţin îngăduit s-o apreciez şi să vorbesc frumos despre ea şi despre dumneata faţă de toţi şi cu orice prilej. Dar, Călăuză, e uşor de înţeles că un sărman om care pierde o astfel de femeie are nevoie, după toate probabilităţile, de anumite consolări.

— Foarte probabil… foarte probabil, intendentule – răspunse ghidul, cu simplitatea lui obişnuită. Eu ştiu că aş îndura foarte greu pierderea lui Mabel. Poate că vei suferi văzându-ne căsătoriţi, dar să ştii că moartea sergentului va amâna unirea noastră şi vei avea timp să te consolezi.

— Voi suporta şi această lovitură… da, o voi suporta, deşi mi se sfâşie inima; dar, ştii, ai putea să mă ajuţi, prietene, dându-mi ceva de făcut. Îţi dai seama foarte bine că această expediţie a avut o desfăşurare ciudată, fiindcă eu, un ofiţer al regelui, n-am făcut parte din ea decât ca voluntar, un simplu subofiţer având comanda. M-am supus din mai multe motive, deşi clocoteam de nerăbdare să mi se încredinţeze mie comanda, fiind vorba să luptăm pentru onoarea şi pentru drepturile maiestăţii sale.

— Intendentule – îl întrerupse ghidul – ai căzut atât de iute în mâinile inamicului, încât să nu te simţi cu conştiinţa încărcată din acest punct de vedere. Aşa că, ascultă-mă şi nu mai vorbi despre asta.

— Asta e şi părerea mea, Călăuză; să nu mai vorbim

despre asta. Sergentul Dunham este *„bors de combat*”[24]…

— Cum adică? zise ghidul.

— Da, deoarece sergentul nu mai poate comanda, va fi greu să încredinţezi comanda unui detaşament victorios ca acesta unui caporal; fiindcă florile dintr-o grădină mor înăbuşite de buruieni, tocmai mă gândeam să pretind autoritatea cuvenită unuia ca mine, care e locotenent. Soldaţii nu se vor împotrivi, iar în ceea ce te priveşte, scumpul meu prieten, acum, când eşti acoperit de atâta glorie şi o ai şi pe Mabel, la care se adaugă şi conştiinţa datoriei împlinite, mai preţioasă decât orice, mă aştept să găsesc în dumneata mai degrabă un aliat decât un adversar.

— Presupun, locotenente, că ai dreptul de a comanda soldaţii regimentului 55 şi că nimeni dintre noi nu se va împotrivi, cu toate că ai fost prizonier de război şi poate că unii ar şovăi să consimtă a se încredinţa comanda unui prizonier eliberat. Totuşi, cred că nimeni de pe insulă nu se va împotrivi dorinţelor dumitale.

— Foarte bine, Călăuză şi când voi da raportul despre succesul nostru împotriva ambarcaţiunilor duşmane, despre felul cum a fost apărat bastionul şi despre operaţiunile generale, inclusiv capitularea, vei vedea că nu voi uita să vorbesc de drepturile şi meritele dumitale.

— Lasă drepturile şi meritele mele deoparte, intendentule, Lundie ştie cine sunt eu, în pădure şi în fort, iar generalul o ştie şi mai bine. Nu-mi duce grija; povesteşte întâmplările prin care ai trecut dumneata şi nu uita să-i faci dreptate tatălui lui Mabel, care e încă ofiţer comandant.

Muir, în timp ce se apropiau de cei adunaţi în jurul focului, se arătă absolut mulţumit de această înţelegere, mai adăugând că e hotărât să facă dreptate tuturor. Aici, intendentul începu, pentru prima oară de când părăsiseră fortul Oswego, să-şi asume o parte din autoritatea ce datora gradului său. Luându-l deoparte pe singurul caporal care mai rămăsese în viaţă, îi spuse că din clipa aceea el,

[24] Scos din luptă (în limba franceză în text).

Muir, este comandantul lor, şi-i dădu ordin să-i înştiinţeze pe subalternii săi de noua stare de lucruri. Schimbarea de domnie se petrecu fără niciunul din simptomele obişnuite ale unei revoluţii, fiindcă toţi recunoşteau dreptul legal al locotenentului de a comanda şi nimeni nu părea dispus să-i conteste această calitate. Din motive cunoscute numai de ei, Lundie şi intendentul luaseră la început hotărâri diferite şi acum, din motive cunoscute numai de ofiţerul de intendenţă, acesta socoti că e bine să-şi schimbe hotărârea. Acest fel de a judeca părea îndestulător pentru soldaţi, deşi starea gravă a sergentului Dunham ar fi justificat îndeajuns această împrejurare, dacă o asemenea justificare ar fi fost necesară.

În acest timp, căpitanul Sanglier se ocupa de micul său dejun cu resemnarea unui filosof, cu sângele rece al unui veteran, cu nevinovăţia şi iscusinţa unui francez şi cu lăcomia unui struţ. El petrecuse treizeci de ani în colonii, părăsind Franţa pe când avea o funcţie în armata ţării sale aproape asemănătoare cu aceea deţinută de Muir în regimentul 55. Bucurându-se de o constituţie de fier, având o totală insensibilitate, o oarecare pricepere în a-i conduce pe indieni şi un curaj neînfrânt, toate aceste calităţi îl făcuseră de la început pe comandantul şef să-l socoată ca pe omul cel mai potrivit pentru conducerea operaţiilor militare ale aliaţilor săi indieni. Îndeplinind această funcţie, el ajunsese cu vremea căpitan şi, o dată cu promovarea sa, îşi însuşise o parte din obiceiurile şi felul de a gândi al celor pe care-i conducea, cu o uşurinţă şi o putere de adaptare privite în această parte a lumii ca specifice compatrioţilor săi. Comandase adesea grupurile de irochezi în incursiunile lor de jaf şi se purtase cu acest prilej în aşa fel, încât adusese şi uşurarea, dar şi agravarea nenorocirilor provocate de acest gen de război, folosind concepţiile mai largi şi mijloacele mai cuprinzătoare ale civilizaţiei. Cu alte cuvinte, întocmea întotdeauna planuri de acţiune, care prin însemnătatea şi urmările lor depăşeau cu mult politica obişnuită a indienilor şi atunci intervenea pentru a slăbi unele consecinţe nefaste ale acţiunilor sale. Pe scurt, era

un aventurier zvârlit de împrejurări într-o situaţie în care calităţile specifice oamenilor din categoria sa se puteau afirma cu promptitudine, pentru a face bine sau rău şi nu renunţa la posibilităţile de îmbogăţire ce i se ofereau, dar nici nu abuza de ele, atrăgându-şi dizgraţia printr-o cruzime zadarnică. Totuşi, deoarece numele său era în chip inevitabil asociat cu multe din excesele săvârşite de grupurile de sub comanda lui, era privit de cei mai mulţi locuitori din provinciile americane ca un mizer abil, care vărsa cu plăcere sângele semenilor săi şi căruia chinul unui om nevinovat, lipsit de apărare, îi dădea cea mai mare satisfacţie. Numele de *Sanglier*[25], o poreclă adoptată de el însuşi, sau *Flintheart*[26] sub care era cunoscut la această graniţă, se bucura printre femeile şi copiii din această parte a ţării de o faimă tot atât de îngrozitoare ca a lui Butler şi Brandt, care au apărut mai târziu.

Întâlnirea dintre Călăuză şi Sanglier se asemăna întrucâtva cu faimoasa întâlnire dintre Wellington şi Blücher, descrisă atât de des şi amănunţit. Ea se petrecu lângă foc şi cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul mai mult de un minut, fără să scoată o vorbă. Fiecare dintre ei ştia că celălalt e un duşman neînduplecat şi fiecare îşi dădea seama că trebuie să-şi trateze adversarul cu puterea de înţelegere bărbătească a unui războinic, simţind în acelaşi timp că atât caracterul cât şi interesele lor erau cu totul diferite. Unul slujea pentru bani şi avansare; celălalt, fiindcă viaţa îl aruncase în sălbăticie şi patria sa avea nevoie de braţul şi experienţa lui. Dorinţa de a se ridica deasupra situaţiei sale nu tulburase niciodată liniştea lui Călăuză şi ambiţia nu-l stăpânise nicicând, fiindcă ambiţia se descoperă de obicei repede – până în clipa când o cunoscuse pe Mabel. Începând de atunci, neîncrederea faţă de sine însuşi, veneraţia pentru fata aceasta şi dorinţa de a putea să ofere fetei o situaţie mai bună decât avea el îl făcuseră să treacă prin clipe chinuitoare, dar firea lui simplă şi naturală îi îngăduise să-şi regăsească echilibrul când

[25] Mistreţ (în limba franceză).
[26] Inimă de cremene (în limba engleză).

înţelese că femeia care nu ar şovăi să-l ia de soţ ar fi gata şi să-şi împartă soarta cu el, oricât de modestă ar fi. Îl stima pe Sanglier ca pe un războinic curajos şi era prea generos din fire ca să creadă numai jumătate din ceea ce auzise pe seama ofiţerului francez. Dar nu aproba egoismul lui Sanglier, calculele reci ale acestuia şi, mai ales, faptul că lepădând firea sa de om alb, adopta apucăturile unui indian piele roşie. Pe de altă parte, Călăuză era pentru căpitanul Sanglier o enigmă. Acesta din urmă nu putea înţelege motivele care determinau acţiunile celuilalt; auzise adesea vorbindu-se de dezinteresarea lui, de spiritul de dreptate şi de fidelitatea sa, din cauza cărora săvârşise de multe ori erori grave, bizuindu-se pe faptul că diplomatul deschis şi sincer îşi păstrează mai bine secretul decât cel taciturn şi viclean.

După ce aceşti doi eroi se contemplară în tăcere, cum s-a arătat mai sus, *Monsieur* Sanglier duse mâna la chipiu, fiindcă viaţa aspră de frontieră nu distrusese cu totul politeţea pe care o învăţase în tinereţe şi nu înlăturase nici aparenţa de bonomie pare-se înnăscută a francezului.

— *Monsieur* Călăuză – zise el, cu un accent foarte pronunţat, dar cu un zâmbet prietenos – *„un militaire”* cinsteşte *„le courage et la loyauté”*[27] Vorbiţi limba irocheză?

— Da, înţeleg limba reptilelor ăstora şi la nevoie o pot vorbi – răspunse ghidul cu aceeaşi naturaleţe şi sinceritate de totdeauna – dar nici limba, nici tribul ăsta nu sunt pe gustul meu. După mine, orişiunde dai de un om cu sânge Mingo în vinele lui, meştere Inimă-de-Cremene, înseamnă că dai de un ticălos. V-am văzut adesea, deşi numai în timpul luptelor şi, trebuie s-o recunosc, totdeauna în primele rânduri. Socot că dumneavoastră cunoaşteţi gloanţele noastre numai din vedere, nu-i aşa?

— Nu pe ale dumneavoastră, domnule, fiindcă *„une balle”*[28] trimisă de onorabila dumneavoastră mână e o

---

[27] Un militar cinsteşte curajul şi loialitatea (în limba franceză în text).

[28] Un glonţ (în limba franceză în text).

moarte sigură; aţi ucis în aceste insule pe cei mai buni războinici ai mei.

— Tot ce se poate, tot ce se poate, dar daţi-mi voi să vă spun că dacă s-ar cunoaşte adevărul, s-ar şti că toţi sunt nişte mari ticăloşi. Nu vreau să vă jignesc, meştere Inimă-de-Cremene, dar trăiţi în tovărăşia unor mizerabili.

— Da, domnule – răspunse francezul, care era hotărât să rămână curtenitor şi, înţelegând greu limba engleză, înclina să creadă că i se făcuse un compliment. Sunteţi prea bun, dar *„un brave*" e totdeauna *„comme ça"*[29]. Iată ce înseamnă asta… ha! Ce face *„le jeune homme"*[30]?

Călăuză, îndreptându-şi ochii în direcţia mâinii şi privirii căpitanului Sanglier, îl văzu dincolo de foc pe Jasper, pe care doi soldaţi tocmai îl înşfăcau cu brutalitate şi-i legau mâinile la spate din ordinul lui Muir.

— Într-adevăr, ce înseamnă asta? strigă ghidul, ducându-se spre cei doi soldaţi şi dându-i la o parte cu o forţă irezistibilă. Cine are inima să se poarte astfel cu Jasper Eau-douce şi cine îndrăzneşte s-o facă de faţă cu mine?

— Este ordinul meu, Călăuză – răspunse intendentul – şi l-am dat conştient de ceea ce fac. Cred că nu-ţi vei lua răspunderea să te opui legalităţii ordinelor date de un ofiţer al regelui soldaţilor maiestăţii sale, nu-i aşa?

— M-aş împotrivi ordinului regelui, chiar de-ar fi dat de el însuşi, dacă ar susţine că Jasper merită tratamentul ăsta! Oare băiatul acesta curajos nu ne-a salvat scalpurile, nu a luptat şi nu ne-a adus victoria? Nu, nu, locotenente, dacă acesta este primul act al autorităţii dumitale, declar că eu nu-l voi respecta.

— Asta cam miroase a nesupunere – răspunse Muir – dar noi putem suporta multe de la Călăuză. E adevărat că Jasper a „făcut impresia" că ne ajută în această acţiune, dar nu trebuie să uităm trecutul. Oare nu l-a denunţat chiar maiorul Duncan sergentului Dunham, înainte de a părăsi fortul Oswego? Oare n-am avut destule dovezi, văzute cu ochii noştri, ca să fim convinşi că am fost trădaţi? Şi nu este

---

[29] Un viteaz e totdeauna aşa (în limba franceză în text).
[30] Tânărul, acela? (în limba franceză în text).

firesc şi aproape necesar să credem că Jasper este trădătorul? Ah, Călăuză, nu vei fi niciodată un mare om de stat sau un mare căpitan, dacă ai o atât de mare încredere în aparenţă! Domnul să mă ierte! Domnul să mă ierte, dacă nu cred că în clipa descoperirii adevărului s-ar dovedi, aşa cum spui adesea, Călăuză, că ipocrizia e un viciu mai răspândit chiar şi decât invidia, fiind plaga naturii omeneşti!

Căpitanul Sanglier ridică din umeri, uitându-se la Jasper, apoi la locotenent şi din nou la Jasper.

— Puţin îmi pasă de invidia, ipocrizia sau chiar de natura omenească de care vorbiţi! răspunse Călăuză. Jasper Eau-douce este prietenul meu. Jasper Eau-douce este un flăcău curajos, cinstit şi loial şi niciun om din regimentul 55 să nu ridice mâna împotriva lui, cât voi fi eu de faţă ca să împiedic asta, afară numai dacă e un Ordin al lui Lundie. Dumneata poţi avea autoritate asupra soldaţilor, dar nu ai niciun fel de cădere să mă comanzi pe mine sau pe Jasper, domnule Muir!

— ”Bon”! făcu Sanglier, cu un accent nazal.

— Nu vrei să asculţi de raţiune, Călăuză? Nu se poate să fi uitat toate bănuielile şi părerile noastre! Iată aici o altă circumstanţă care le măreşte şi le agravează pe toate celelalte. Vezi fâşia asta de pânză? Ei bine, Mabel Dunham a găsit-o legată de ramura unui copac, chiar pe această insulă, cam cu o oră înainte de atacul duşmanului; şi daca-ţi vei lua osteneala să te uiţi la pavilionul cuterului, vei descoperi că este tocmai bucata care a fost tăiată din el. Poate fi vreo dovadă mai puternică decât asta?

— *”Ma foi, c’est un peu fort, ceci!”*[31] murmură Sanglier printre dinţi.

— Nu-mi vorbi de pavilioane şi de semnale, când eu îi cunosc inima – răspunse Călăuză. Jasper e cinstit şi cinstea este un dar prea rar ca să te joci cu ea de parc-ar fi conştiinţa unui Mingo. Nu, nu, lasă-l în pace, sau vom vedea cine luptă mai bine: dumneata şi soldaţii dumitale din regimentul 55, sau Marele-Şarpe, aici de faţă şi Ucigătoarea-de-cerbi cu Jasper şi echipajul său. Dumneata

[31] Pe legea mea, asta e prea de tot! (în limba franceză în text.)

îţi supraapreciezi puterea, locotenent Muir, în aceeaşi măsură în care subapreciezi fidelitatea lui Eau-douce.

— *"Très bien!"*[32]

— Ei bine, dacă trebuie să vorbesc deschis, Călăuză, o voi face. Căpitanul Sanglier, aici de faţă şi bravul Tuscarora Vârf-de-Săgeată m-au informat că acest nefericit de băiat este un trădător. După astfel de mărturii nu mai poţi contesta dreptul meu de a-l pedepsi şi necesitatea de a o face.

— *"Scélérat"!*[33] murmură francezul.

— Căpitanul Sanglier este un soldat brav şi nu poate să-l calomnieze pe un marinar cinstit – interveni Jasper. Este printre noi vreun trădător, căpitane Inimă-de-Cremene?

— Da – adaugă Muir – să vorbească fără ocolişuri, fiindcă tu o vrei, tinere nefericit, să se afle adevărul! Nu ţi-a mai rămas decât o singură speranţă: că vei putea scăpa de pedeapsa capitală când o curte marţială se va întruni ca să-ţi judece faptele. Ei, căpitane, este sau nu un trădător printre noi?

— Da, domnule, *„bien sûr"*[34].

— Prea mult minciună – zise Vârf-de-Săgeată cu o voce de tunet lovind pieptul lui Muir cu dosul mâinii, cu un gest nestăpânit. Unde sunt războinicii mei? Unde sunt scalpurile de la yengeese? Prea mult minciună!

Lui Muir nu-i lipsea curajul şi niciun anumit simţ al onoarei. Din greşeală, ceea ce nu fusese decât un simplu gest din partea lui Vârf-de-Săgeată, el îl privi ca un act de violenţă. Conştiinţa i se trezi, făcu un pas înapoi şi întinse mâna spre o flintă. Chipul îi era livid de furie şi expresia feţei sale îi trăda intenţiile. Dar indianul Tuscarora fu mai iute de mână; aruncă o privire sălbatică în jur, scoase un cuţit ascuns sub centură şi-l împlântă fulgerător până-n plăsele în trupul intendentului. Cum acesta din urmă căzu la picioarele sale, căpitanul Sanglier privi chipul omului pe care se aşternuse umbra de uimire a celui surprins de

---

[32] Foarte bine (în limba franceză în text).

[33] Ticălosul! (în limba franceză în text.)

[34] Desigur (în limba franceză în text).

moarte şi zise, calm, luând o priză de tabac şi dând din umeri:

— *”Voilà l’affaire finie, mais ce n’est qu’un scélérat de moins*”.[35]

Gestul fu prea neaşteptat ca să-l mai poată împiedica cineva: când Vârf-de-Săgeată se năpusti, cu un urlet, printre arbuşti, albii erau prea uimiţi ca să se gândească la o urmărire. Chingachgook îşi păstră totuşi sângele rece şi ramurile tufişurilor abia se închiseseră după indianul Tuscarora, că fură din nou îndepărtate de Marele-Şarpe, care se repezi în urmărirea lui.

Jasper Western vorbea franceza curgător şi atât cuvintele cât şi purtarea lui Sanglier îl uimiseră.

— Vorbiţi, domnule – zise el în limba franceză – sunt eu un trădător?

— *”Le voilà*” – răspunse francezul, rece – acesta e spionul nostru… agentul nostru… prietenul nostru… *„ma foi*, *c’était un grand scélérat*… *voici*”[36].

Rostind aceste cuvinte, Sanglier se aplecă şi băgă o mână într-unul din buzunarele intendentului din care scoase o pungă. Îi răsturnă conţinutul pe pământ şi un pumn de ludovici se rostogoliră spre soldaţii care-i ridicară fără întârziere.

Aruncând punga cu dispreţ, soldatul acesta aventurier se întoarse la supa sa, pe care o pregătise cu atâta grijă şi, găsind-o pe gustul lui, începu să mănânce cu o nepăsare pentru care l-ar fi invidiat cei mai stoici războinici indieni.

---

[35] Treaba s-a terminat, nu e vorba decât de un ticălos mai puţin. (în limba franceză în text).

[36] Iată-1... Pe legea mea, era un mare ticălos (în limba franceză în text).

CAPITOLUL XXVII

Pământul are o singură nemuritoare floare:
Virtutea, iar ca tezaur trainic: adevărul.

Cowper

Cititorul îşi poate închipui unele din evenimentele care s-au petrecut după moartea neaşteptată a lui Muir. În timp ce soldaţii duceau cadavrul deoparte şi-l acopereau decent cu o manta, Chingachgook veni şi se aşeză tăcut la locul său de lângă foc; Sanglier şi Călăuză observară că avea la centură un scalp încă sângerând şi proaspăt. Nimeni nu-i puse vreo întrebare şi ofiţerul francez, deşi era absolut convins că Vârf-de-Săgeată murise, nu-şi arăta nici curiozitatea, nici regretul. El îşi mâncă mai departe supa, liniştit de parcă era vorba de un prânz obişnuit. În atitudinea lui vedeai orgoliu şi o nepăsare simulată, învăţată de la indieni, dar ea se datora şi obişnuinţei de a se stăpâni, precum şi unei insensibilităţi naturale. În ceea ce-l priveşte pe Călăuză, sentimentele sale erau oarecum mai deosebite, deşi în aparenţă păreau foarte asemănătoare. El nu-l iubise pe Muir; limbajul curtenitor şi mieros al acestuia nu se potrivea cu firea sa cinstită şi atât de naturală, dar această moarte neaşteptată şi violentă îl tulburase, deşi era obişnuit cu astfel de scene şi era mai ales şi tare uimit descoperind că locotenentul fusese un trădător.

Voind să-şi dea seama de amploarea acestei trădări, de îndată ce soldaţii îndepărtară cadavrul, începu să-i pună întrebări căpitanului. Acesta, nemaiavând niciun motiv să păstreze secretul, acum când agentul său dispăruse, dezvălui, în timp ce mânca, următoarele fapte care vor lămuri unele din evenimentele mai neînsemnate ale povestirii noastre.

Muir îşi oferise din proprie iniţiativa serviciile sale

duşmanului chiar din clipa când regimentul 55 sosise la frontieră. Făcând această ofertă, el scosese în evidenţă relaţiile sale intime cu Lundie şi mijloacele de care dispunea ca să dea informaţii mai precise şi mai însemnate decât agenţii obişnuiţi. Condiţiile lui au fost primite şi Sanglier s-a întâlnit de câteva ori cu el în împrejurimile fortului Oswego, ba a petrecut chiar şi o noapte întreagă ascuns în fortul englez. Vârf-de-Săgeată ţinea legătura între cele două persoane şi scrisoarea anonimă către maiorul Duncan fusese aşternută pe hârtie de Muir, trimisă la Frontenac, unde fusese copiată şi expediată înapoi prin indianul Tuscarora, care tocmai se întorcea din această misiune când fusese prins de cei de pe *Scud.* Nu e nevoie să se mai adauge că Jasper trebuia să fie sacrificat, pentru a se masca astfel trădarea locotenentului în ceea ce priveşte poziţia insulei. O răsplată suplimentară, constând în aurul găsit în punga sa, îl hotărâse pe locotenent să însoţească detaşamentul de sub comanda sergentului Dunham, pentru ca să transmită semnalele cuvenite pentru începerea atacului. Înclinarea lui Muir pentru sexul frumos era o slăbiciune a sa şi s-ar fi căsătorit cu Mabel sau cu oricare alta care ar fi vrut să-l ia de bărbat, însă admiraţia pentru această fată frumoasă fusese în mare măsură pentru el un paravan, pentru a justifica faptul că însoţeşte detaşamentul, fără să împartă răspunderea înfrângerii lui, sau pentru a nu fi pus în situaţia primejdioasă de a nu putea invoca un motiv destul de verosimil pentru a-l însoţi. Căpitanul Sanglier era la curent cu toate acestea şi mai ales cu ceea ce se referea la Mabel şi nu şovăi să destăinuiască auditorilor săi multe secrete, ironizând adesea cu asprime, pe măsură ce le dezvăluia, diferitele expediente ale nefericitului ofiţer de intendenţă.

— ”*Touchez-là*”[37] – zise partizanul acesta cu sânge rece, întinzându-şi mâna nervoasă lui Călăuză, când îşi termină explicaţiile. Dumneata eşti *„honnête”*[38] şi asta este

[37] Dă-mi mâna. (în limba franceză în text).
[38] Cinstit (în limba franceză în text).

„*beaucoup*”[39]. Noi recrutăm spioni ca pe doctoriile pe care le luăm, ca să ne fie de folos; *„mais je les déteste. Tottchez-là”*[40].

— Îţi strâng mâna, căpitane, fiindcă eşti un duşman cinstit şi sincer – răspunse Călăuză – ba chiar unul curajos, dar leşul intendentului nu va face niciodată de ruşine pământul englezesc. Mă gândiserăm să-l duc lui Lundie, să cânte cu cimpoiul deasupra lui, dar mai bine să rămână aici, în locul unde şi-a săvârşit ticăloşiile şi va avea drept piatră de mormânt propria lui trădare. Căpitane Inimă-de-Cremene, bănuiesc că legăturile astea cu trădătorii fac parte în chip normal din activitatea unui soldat, dar mărturisesc deschis că mie aşa ceva nu-mi place şi prefer ca dumneata şi nu eu să ai afacerea asta pe conştiinţă. Ce păcătos înrăit! Să comploteze în dreapta şi în stânga împotriva ţării sale, a prietenilor săi şi a lui Dumnezeu! Jasper, flăcăule, am să-ţi spun ceva. Numai o clipă.

Călăuză îl luă pe tânărul marinar deoparte, îi strânse mâna şi urmă, cu lacrimi în ochi:

— Mă cunoşti, Eau-douce şi te cunosc – zise el – şi tot ce s-a petrecut n-a clintit de loc părerea mea despre tine. Nu le-am crezut scornelile nicio clipă, cu toate că la un moment dat bănuiala putea să pară serioasă; recunosc, mi s-a părut şi mie serioasă, însă tocmai asta m-a făcut s-o judec cu foarte mare seriozitate. Dar nicicând nu te-am bănuit nici măcar o clipă, fiindcă te cunoşteam şi ştiam că trădarea nu-i în firea ta, mărturisesc însă că nu l-am bănuit nici pe intendent!

— Şi avea un brevet de ofiţer al maiestăţii sale, Călăuză. Şi când te gândeşti că pretindea c-o iubeşte pe Mabel, deşi nu simţea nimic pentru ea!

— Şi asta-i, nici vorbă, un păcat; omul acesta a avut pesemne sânge de Mingo în vinele sale. Cel ce înşală o femeie nu poate fi decât o lichea, flăcăule, fiindcă Dumnezeu a creat aceste fiinţe plăpânde tocmai ca noi să le câştigăm iubirea prin afecţiunea şi serviciile noastre.

---

[39] Mult (în limba franceză în text).

[40] Dar îi dispreţuiesc, dă-mi mâna (în limba franceză în text).

Iată, bietul sergent, e acum pe patul de moarte; mi-a făgăduit-o pe fiica sa de soţie şi Mabel, ce fată scumpă! şi-a dat încuviinţarea. Acum port răspunderea a două fiinţe, două vieţi de care trebuie să am grijă şi două inimi, pe care să le înveselesc. Ah, Jasper! Mi se pare câteodată că nu sunt destul de bun pentru copila asta gingaşă!

Lui Eau-douce aproape că i se tăie răsuflarea când auzi vestea asta neaşteptată şi, deşi izbuti să-şi stăpânească orice semn exterior de frământare, obrajii lui căpătară paloarea morţii. Totuşi, găsi puterea să răspundă nu numai fără şovăire, dar şi cu energie:

— Nu vorbi aşa, Călăuză, eşti atât de valoros, că ai merita şi o regină!

— Da, da, flăcăule, potrivit cu ceea ce înţelegi tu despre valoarea mea; adică, la nevoie, eu pot să ucid un cerb sau un Mingo ca oricare alt om de pe frontieră, sau să urmăresc cu ochi sigur o potecă în pădure, ori să mă orientez după stele, pe când alţii n-o înţeleg aşa. Negreşit, negreşit, Mabel nu va duce lipsă de vânat, de peşte sau de porumbei, dar voi fi eu pentru ea un om în stare să ducă o conversaţie plăcută, un om cu idei şi cunoştinţe destule, cu care să-şi petreacă vremea când vom înainta în vârstă şi fiecare dintre noi va începe să fie preţuit de celălalt la dreapta lui valoare?

— Dacă e vorba să fi preţuit la dreapta ta valoare, Călăuză, apoi, chiar şi cea mai nobilă doamnă din lume ar fi fericită cu tine. În privinţa asta, n-ai de ce să te temi.

— Jasper, cred că numai tu ai părerea asta despre mine. Ştiu c-o ai, fiindcă este o părere firească, potrivită cu simţămintele de prietenie ce-l fac pe orice om să-i judece cu bunăvoinţă pe cei pe care-i iubeşte. Da, da, dacă ai fi, băiete, o fată şi m-aş cununa cu tine, aş fi liniştit, ştiind că înclini să mă priveşti cu bunăvoinţă, orice aş face. Dar, la urma urmei, o tânără fată îşi poate dori un bărbat mai apropiat de vârsta şi de gusturile ei decât unul atât de bătrân încât să-i poată fi tată şi atât de sălbatic, ca s-o sperie. Mă mir, Jasper, că Mabel nu s-a gândit mai degrabă la tine decât la mine.

— Să se gândească aşa, dintr-o toană, la mine, Călăuză: răspunse tânărul, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul vocii, pentru ca să nu se trădeze. Dar ce calităţi am eu ca să-i plac lui Mabel Dunham? Toate lipsurile tale le am şi eu şi nu mă bucur de niciuna din calităţile superioare care-i fac pe generali să te respecte, cum se întâmplă cu tine.

— Bine, bine, spune ce vrei, dar e numai o simplă întâmplare. Am călătorit şi am călăuzit prin pădure nenumărate femei; am petrecut cu ele mult timp în garnizoană, însă nu am simţit niciodată înclinaţie pentru vreuna, până când n-am văzut-o pe Mabel Dunham. E drept, sărmanul sergent m-a făcut să mă gândesc prima oară la fiica lui. Dar după ce am stat câteva zile în preajma ei, n-a mai fost nevoie de nimeni ca să mă gândesc la ea zi şi noapte. Sunt rezistent, Jasper, da, sunt foarte rezistent şi un om destul de hotărât. După cum ştii, dar când mă gândesc că aş putea s-o pierd pe Mabel Dunham, mi se pare că aş fi ca un brad lovit de trăsnet.

— Să nu mai vorbim de asta, Călăuză – zise Jasper, strângând la rându-i mâna prietenului şi îndreptându-se din nou spre foc, deşi încet şi ca un om căruia puţin îi pasă unde se duce. Să nu mai vorbim, eşti demn de Mabel şi Mabel este demnă de tine… o iubeşti pe Mabel şi Mabel te iubeşte… tatăl său te-a ales să fi soţul ei şi nimeni n-are dreptul să se împotrivească. În ce-l priveşte pe intendent, dragostea lui prefăcută pentru Mabel este chiar mai rea decât trădarea faţă de rege.

Între timp, ajunseră atât de aproape de foc, încât trebuiră să schimbe subiectul convorbirii. Din fericire, Cap, care fusese până atunci în întăritură, la căpătâiul cumnatului său pe moarte şi nu ştia nimic din tot ce se petrecuse de la capitulare încoace, apăru acum, apropiindu-se de ei gânditor şi trist. Îşi pierduse în foarte mare măsură acrul pedant care-l făcea să pară de obicei că dispreţuieşte tot ce-l înconjoară, acum având înfăţişarea unui om muncit de gânduri, dacă nu chiar a unui om umil.

— Moartea aceasta, domnilor – zise el, când fu destul de aproape – e o întâmplare tristă, din orice parte ai privi-o.

Iată-l acum pe sergentul Dunham, fără îndoială un foarte bun soldat, trăgând de cablul vieţii sale, dar agăţându-se de el ca şi cum s-ar fi hotărât să nu-l lase să scape prin nara ancorei şi asta numai din pricină, după câte mi se pare, c-o iubeşte mult pe fiica sa. În ce mă priveşte, când un prieten este într-adevăr gata de a porni la drum lung, îi doresc totdeauna noroc şi călătorie plăcută.

— Doar n-ai vrea să-l ucizi pe sergent înainte de a-i veni ceasul? zise Călăuză, mustrător. Viaţa este scumpă chiar şi pentru cei vârstnici şi am cunoscut unii oameni care păreau că ţin la ea cu atât mai mult, cu cât valoarea ei era mai mică.

Lui Cap nici pe departe nu-i trecea prin gând să grăbească sfârşitul cumnatului său. Datoria de a alina chinurile unui om pe patul de moarte i se păruse foarte apăsătoare şi nu voia decât să-şi exprime dorinţa sinceră ca sergentul să scape de toate grijile şi suferinţele.

Aşadar, puţin jignit de interpretarea dată cuvintelor sale, răspunse, în felul său muşcător, deşi se mustra că nu-şi exprimase limpede simţămintele.

— Eşti prea vârstnic şi prea sensibil, Călăuză – răspunse el – ca să jigneşti un om când acesta îşi deapănă gândurile triste. Sergentul Dunham este cumnatul şi prietenul meu, adică un prieten intim în măsura în care un soldat poate fi prieten cu un marinar, şi-l respect şi-l cinstesc cum se cuvine. Mai mult, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că a trăit aşa cum trebuie şi, la urma urmei, nu-i un lucru prea rău să doreşti cuiva să amareze bine în cer. Doar chiar şi cel mai bun dintre noi este muritor, ceea ce nu poţi nega şi asta ar trebui să fie o lecţie pentru orgoliul nostru când suntem viguroşi şi frumoşi. Dar unde este intendentul, Călăuză? Ar fi cazul să vină să-şi ia adio de la sărmanul sergent, care nu face decât să ne-o ia cu puţin înainte.

— Cuvintele dumitale cuprind mai mult adevăr decât crezi, meştere Cap, ceea ce nu prea e de mirare, fiindcă oamenii rostesc adesea adevăruri adânci fără să se gândească la ele şi în clipe cu totul nepotrivite. Dar ai fi putut să mergi mai departe şi să spui că „cei mai răi dintre

noi sunt muritorii”, ceea ce e adevărat şi mult mai folositor, decât să ne amintim că şi „cei mai buni” trebuie să moară. În privinţa bunului rămas, pe care intendentul ar trebui să şi-l ia de la sergent, nu mai poate fi vorba, deoarece i-a luat-o înainte, fără să se ocupe prea mult nici de sine, nici de alţii.

— Nu vorbeşti destul de clar, ca de obicei, Călăuză. Ştiu că în împrejurări de-astea trebuie să ne preocupe gânduri grave, dar nu văd folosul exprimării în parabole.

— Chiar dacă vorbele mele nu sunt limpezi, ideea este pe scurt, meştere Cap, în timp ce sergentul se pregăteşte de o călătorie lungă, domol şi cu chibzuinţă, ca un om conştiincios şi cinstit ce este, intendentul i-a luat-o grăbit înainte şi cu toate că e vorba de o chestiune în care-mi vine greu sa-mi spun cuvântul, socot că vor călători pe căi diferite, aşa că nu se vor mai întâlni niciodată.

— Vorbeşte mai clar, prietene – zise marinarul, uimit, uitându-se în jurul lui după Muir, a cărui absenţă începuse a-i trezi bănuieli. Nu-l văd pe intendent şi nu cred să fie omul care să fugă tocmai acum, când s-a dobândit victoria; desigur, dac-am fi pierdut lupta, cred că situaţia ar fi fost alta.

— Tot ce-a mai rămas din el se găseşte sub mantaua aia – răspunse Călăuză, care povesti, după aceea, pe scurt cum murise locotenentul. Lovitura indianului Tuscarora se poate asemăna cu muşcătura veninoasă a unui şarpe cu clopoţei, dar fără avertismentul dat de şarpe – continuă Călăuză. Am văzut multe lupte înverşunate şi multe răbufneli neaşteptate de furie sălbatică, dar niciodată n-am văzut duhul unui om părăsind trupul atât de neaşteptat sau într-o clipă mai critică pentru nădejdile unui muritor. Sufletul i s-a oprit pe buze o dată cu minciuna şi s-ar putea spune ca spiritul şi-a luat zborul în plină desfăşurare a răutăţii.

Cap asculta cu gura căscată de uimire şi când Călăuză termină, marinarul tuşi de două trei ori ca să-şi vină-n fire.

— Viaţa asta de aici, dintre apa dulce şi sălbăticie, e nesigură şi greu de îndurat, meştere Călăuză şi cu cât o voi părăsi mai devreme, cu atât mai bună va fi părerea pe care

o am despre mine. Acum, fiindcă veni vorba despre el, trebuie să spun că omul ăsta a dat fuga să se ascundă în gaura dintre stânci de îndată ce duşmanul ne-a atacat şi cu un fel de instinct uimitor pentru un ofiţer; dar, fiind prea grăbit să-l urmez, n-am avut vreme să înregistrez toate amănuntele astea în jurnalul meu de bord! Ai spus, un trădător, gata să-şi vândă ţara şi mai ales unui francez sângeros, nu-i aşa?

— Gata să-şi vândă tot... ţară, suflet, trup, pe Mabel şi toate scalpurile noastre şi te rog să crezi, fără să-i pese cine e cumpărătorul. De data asta, compatrioţii căpitanului Inimă-de-Cremene, aici de faţă, l-au plătit.

— Da, da, ei sunt întotdeauna gata să cumpere când nu pot învinge şi gata s-o şteargă în galop când nu pot face niciuna, nici alta.

Sanglier îşi scoase chipiul, cu o gravitate ironică, răspunzând la acest compliment cu o expresie politicoasă de dispreţ, care nu fu înţeleasă de bătrânul marinar. Însă Călăuză avea o curtoazie înnăscută şi un prea adânc simţ de dreptate, ca să nu răspundă la atac.

— Bine, bine – interveni el – după părerea mea, până la urmă nu e o prea mare diferenţă între un englez şi un francez. Recunosc că vorbesc limbi diferite şi au regi diferiţi, dar şi unul şi altul sunt oameni şi au simţăminte omeneşti când este cazul. Dacă un francez e uneori necuviincios, asta se întâmplă şi cu un englez, iar în privinţa fugii în galop, de ce nu s-ar folosi un om din când în când de ea, ca un cal, din orice ţară ar fi?

Căpitanul Inimă-de-Cremene, cum îi spunea Călăuză, salută din nou, acum însă cu un zâmbet prietenos, lipsit de ironie, fiindcă, independent de felul de a se exprima al acestuia, el simţea că era bine intenţionat. Fiind însă prea filosof ca să se sinchisească de ceea ce gândeşte sau spune un om ca marinarul Cap, îşi termină dejunul fără a se abate câtuşi de puţin de la această ocupaţie importanţă.

— Eu am venit aici în primul rând pentru intendent – continuă Cap, după ce-şi întoarse ochii de la pantomima căpitanului francez. Sergentul se apropie de capătul vieţii şi

m-am gândit că poate o avea să-i spună ceva celui care urma să-i ia locul la comandă, înainte de a se despărţi pentru totdeauna de lumea aceasta. Dar acum se pare că e prea târziu, după cum spui, Călăuză, fiindcă locotenentul i-a luat-o într-adevăr înainte.

— Fără îndoială că i-a luat-o, dar într-alt fel. În ceea ce priveşte succesiunea, presupun că tot ce-a mai rămas din detaşamentul regimentului 55, adică cei câţiva oameni foarte obosiţi, ca să nu zic înspăimântaţi, pot să intre sub comanda caporalului. Dar dac-o fi nevoie să se mai întreprindă ceva, cred că până la urmă eu o să fiu însărcinat cu asta. Presupun, totuşi, că nu ne mai rămâne decât să ne îngropăm morţii, să dăm foc fortăreţei şi colibelor, fiindcă sunt amplasate pe teritoriul duşmanului şi nu trebuie să le lăsăm la dispoziţia lui. Ca noi s-o folosim mai departe, nici nu mai poate fi vorba, fiindcă acum, când francezii cunosc poziţia insulei, ar însemna să ne lăsăm prinşi într-o capcană de lup. Eu şi Marele-Şarpe ne vom ocupa de toate astea, fiindcă ne pricepem tot atât de bine la retragere ca şi la înaintare.

— Totul e în cea mai deplină ordine, prietene. Acum să ne gândim la sărmanul meu frate. Cu toate că e soldat, cred că nu-l putem lăsa să plece fără un cuvânt de mângâiere şi o vorbă de rămas bun. Întâmplarea asta a fost tare nefericită din toate punctele de vedere, deşi presupun că trebuia să ne aşteptăm la ea, dacă ţinem seama de starea timpului şi de modul de navigaţie. Se cuvine să ne străduim să-l ajutăm pe omul ăsta demn să demareze, fără să-şi întindă prea mult cablurile. Moartea, la urma urmei, nu e decât o circumstanţă, meştere Călăuză şi una cu un caracter foarte general, fiindcă mai devreme ori mai târziu trebuie să i ne supunem toţi.

— Foarte adevărat, foarte, adevărat, din care cauză mi se pare că e înţelept să fim totdeauna pregătiţi. M-am gândit adesea, Apă-Sărată, că mai fericit decât toţi este cel care lasă în clipa despărţirii cât mai puţine lucruri în urma sa. Iată-mă pe mine, un vânător rătăcitor, un cercetaş, o călăuză, care nu am niciun petic de pământ al meu, totuşi

posed şi mă bucur de o întindere mai mare decât a puternicului senior din Albany. Cu cerul deasupra capului, ca să-mi amintesc de ultima mea vânătoare şi cu frunzele uscate sub picioare, păşesc pe pământ tot atât de uşor, de parc-aş fi proprietarul şi stăpânul lui; ce şi-ar putea oare dori inima mai mult? Nu pot să spun că nu iubesc nimic din tot ce se află pe pământ, fiindcă se găsesc câteva lucruri care-mi sunt destul de dragi, fără să vorbim de Mabel Dunham, pe care nu le pot lua cu mine. În fortul Oswego, am câţiva câini, pe care-i preţuiesc mult, dar sunt atât de zgomotoşi pe vreme de război, încât trebuie să mă despart de ei în timpul acesta. Apoi mă gândesc că mi-ar fi greu să mă despart de Ucigătoarea-de-cerbi, cu toate că nu văd niciun motiv să nu fim înmormântaţi împreună, fiindcă avem aproape aceeaşi înălţime: şase picioare, numai cu o diferenţă de un fir de păr; dar în afară de aceste lucruri şi o pipă dăruită de Marele-Şarpe şi câteva amintiri de la călători, pe care le pot pune toate într-un sac ce va fi aşezat sub capul meu când voi primi ordinul de plecare, nu mai am nimic şi pot fi gata într-un minut. Şi dă-mi voie să-ţi spun, meştere Cap, că asta e ceea ce şi eu numesc o circumstanţă.

— Tot aşa gândesc şi eu – zise marinarul şi amândoi se îndreptară spre fortăreaţă, preocupaţi prea mult de aceste idei morale, ca să-şi mai amintească în momentul acela de trista misiune ce o aveau de îndeplinit. Acesta este şi felul meu de a gândi şi simţi. De câte ori, în clipa unui naufragiu inevitabil, nu m-am simţit uşurat că nu eram proprietarul navei. Dacă se duce la fund, socoteam, mă înec şi eu, dar corabia nu e proprietatea mea, ceea ce e o mare uşurare. Am descoperit în timpul călătoriilor mele de la un capăt la altul al pământului, de la capul Horn la capul Nord, ca să nu mai vorbim de excursia pe băltoaca asta de apă dulce, că dacă un om are câţiva dolari, şi-i pune într-o ladă, este sigur că şi-a închis inima în lada aceea; eu port în centura petrecută în jurul corpului tot ce am, pentru ca să las, după cum spun, lucrurile de cea mai mare importanţă la locul lor potrivit. Să mă ia dracu', meştere Călăuză, dacă eu cred că

un om fără inimă preţuieşte mai mult decât un peşte cu băşica de aer găurită.

— Eu nu ştiu cum vine asta, meştere Cap, însă un om fără conştiinţă este o sărmană creatură, crede-mă şi oricine va avea de-a face cu un Mingo se va convinge de asta. Eu nu mă prea sinchisesc de dolari şi de jumătăţile de coroane, moneda preferată din această parte a lumii. Dar înţeleg foarte uşor ce se-ntâmplă, deoarece am cunoscut fel de fel de oameni; dacă un semen de-al nostru are o ladă plină cu bani sau cu cine ştie ce altceva, poţi spune fără teama de greşeală, că şi-a închis şi inima acolo. O dată, în ultima perioadă de pace, am vânat timp de două veri şi am adunat atâtea blănuri de credeam că pierduserăm tot ce era bun în mine, ca să facă loc lăcomiei! Căsătorindu-mă cu Mabel, numai de un lucru mă tem. Să nu cumva, de dragul de a-i face o viaţă mai uşoară, să sfârşesc prin a iubi prea mult lucrurile astea.

— Eşti un filosof, e clar, Călăuză şi cred că eşti şi un bun creştin.

— Dacă cineva ar tăgădui acest din urmă lucru, m-aş supăra pe el, meştere Cap. Nu m-au creştinat misionarii moravieni ca pe atât de mulţi indieni Delawar, asta-i adevărat, dar ţin la creştinism şi la firea omului alb. După părerea mea, a nu fi creştin e tot atât de puţin onorabil pentru un alb, precum ar fi pentru o piele roşie să nu creadă în veşnicele şi fericitele plaiuri ale vânătoarei. Este drept că, ţinând seama de tradiţiile deosebite şi de anumite diferenţe în părerile legate de ceea ce se petrece cu spiritele după moarte, eu susţin că un bun indian Delawar este şi un bun creştin, chiar dacă n-a văzut niciodată un călugăr moravian şi că un bun creştin este şi un indian Delawar, în măsura în care i-o îngăduie firea sa. Eu şi Marele-Şarpe aici de faţă am vorbit adesea despre asta, fiindcă el are o mare înclinare pentru religia creştină.

— Are pe dracu’! îl întrerupse Cap. N-o vrea cumva să intre în biserică cu toate scalpurile la centură?

— Ai grijă, prietene Cap, să nu-ţi faci o idee greşită. Toate acestea sunt doar lucruri de suprafaţă şi totul depinde de

educaţie şi de darurile naturale. Uită-te în jur, la tot ce se petrece pe lume şi spune-mi de ce vezi ici un războinic cu piele roşie, colo unul cu pielea neagră şi într-alt loc armate de oameni albi? Toate astea şi alte multe lucruri de acelaşi fel pe care le-aş putea arăta au fost hotărâte cu un anumit scop şi nu noi suntem cei care au dreptul să întoarcă spatele faptelor, negând adevărul. Nu, nu, fiecare rasă are legile, firea şi tradiţiile sale şi niciuna nu trebuie să fie condamnată din cauză că n-o înţelege.

— Cred că ai citit mult, Călăuză, ca să fi ajuns la idei atât de limpezi – răspunse Cap, destul de uimit de concepţia uşor de priceput a însoţitorului său. Toate astea sunt astăzi pentru mine clare ca lumina zilei, deşi mărturisesc că până acum nu aveam aceste păreri. De care grup de creştini ţii, prietene?

— Nu te înţeleg.

— Din ce sectă faci parte? Cărei biserici aparţii?

— Uită-te în jurul dumitale şi judecă. Acum sunt în biserică... mănânc, beau şi dorm în ea. Pământul este templul Domnului şi eu aştept cu umilinţă să-l servesc fără şovăire, la orice oră şi în orice zi. Nu, nu, nu-mi voi renega sângele şi culoarea pielii, dar m-am născut creştin şi voi muri în credinţa asta. Misionarii moravieni au încercat să mă câştige; m-a încercat şi unul din capelanii regelui, cu toate că nu era prea pregătit în astfel de probleme; şi un misionar de la Roma mi-a vorbit îndelung, în vreme ce-l călăuzeam prin pădure în ultima perioadă de pace. Dar le-am răspuns tuturor la fel: „Sunt creştin şi n-am nevoie să fiu nici moravian, nici anglican, nici papistaş. Nu, nu, nu-mi voi renega originea, nici sângele”.

— Cred că dacă i-ai spune dumneata un cuvânt sergentului, care se află pe pragul morţii, l-ar uşura, meştere Călăuză. În afară de sărmana Mabel, nu mai are pe nimeni lângă el şi după cum ştii, fiica lui e la urma urmei numai o copilă.

— Mabel e plăpândă, meştere Cap, însă nu ştiu dacă în astfel de împrejurări nu e mai rezistentă decât cei mai mulţi bărbaţi. Dar sergentul Dunham este prietenul meu şi

cumnatul dumitale, aşa că acum, când nu mai trebuie s-ă luptăm pentru drepturile noastre, se cade să mergem împreună la el şi să-l veghem până când părăseşte această lume. Oprindu-se şi apucându-l pe celălalt de un nasture al hainei, Călăuză, care simţea nevoia să vorbească mai ales despre ceea ce ştia din experienţă, continuă: am vegheat de multe ori oameni pe moarte, meştere Cap şi am fost martorul ultimei lor suflări şi al ultimului lor suspin, fiindcă de îndată ce frământarea şi zgomotul bătăliei se sfârşesc, e bine să ne îngrijim de cei nefericiţi şi e bine să vedem cât de felurite sunt simţămintele omeneşti în astfel de momente solemne. Unii părăsesc această lume tot atât de proşti şi neştiutori, de parcă Dumnezeu nu le-ar fi dat niciodată puterea de a judeca şi o viaţă despre care trebuie să dea socoteală, în timp ce alţii ne părăsesc, bucurându-se de parcă ar lăsa poveri grele în urma lor. Eu cred că în astfel de clipe mintea vede limpede, prietene şi în capul omului se îmbulzeşte amintirea a tot ceea ce a făcut.

— Nici vorbă că aşa este, Călăuză. Şi eu am fost martor la astfel de scene şi nădăjduiesc că m-au făcut mai bun. Îmi amintesc că o dată, când am crezut că mi-a sunat ceasul, am răsfoit jurnalul de bord cu o iuţeală de care nu mă crezuserăm în stare până în momentul acela. N-am fost un prea mare păcătos, prietene Călăuză, adică n-am păcătuit niciodată pe scară mare, deşi mărturisesc că dacă ar fi după adevăr, aş putea fi învinuit de o groază de lucruri mici, tot atât de bine ca oricare om. Dar nu m-am făcut vinovat de piraterie, înaltă trădare, incendiu sau de alte asemenea lucruri. În ceea ce priveşte contrabanda şi altele de felul ăsta, ca marinar presupun că toate îndeletnicirile au părţile lor slabe. Dă-mi voie să spun că poate nici ocupaţia dumitale nu este cu totul fără pată, deşi pare onorabilă şi folositoare.

— Mulţi ghizi şi cercetaşi sunt pur şi simplu nişte ticăloşi, lăsându-se plătiţi, ca şi intendentul, de ambele părţi. Eu nădăjduiesc să nu fiu niciodată asemenea lor, deşi orice ocupaţie te duce în ispită. În viaţa mea am fost pus la încercare de trei ori şi o dată am şovăit puţin; dar

nădăjduiesc că n-a fost vorba de ceva care să tulbure conştiinţa unui om în ultimele sale clipe. Prima încercare a fost atunci când am găsit în pădure o legătură de piei despre care ştiam că sunt ale unui francez care vâna fără niciun drept în partea aceasta a frontierei. Erau douăzeci şi şase de piei de castor, frumoase de puteau înveseli orice ochi omenesc! Ispita era mare, fiindcă ştiam că-i legea cu mine, cu toate că eram în timp de pace. Dar apoi mi-am adus aminte că legile astea n-au fost scrise pentru noi, vânătorii şi m-am gândit că sărmanul om, bizuindu-se pe vânzarea acestor piei, poate-şi făcuse cine ştie ce visuri pentru iarna următoare şi le-am lăsat acolo unde se aflau. Cei mai mulţi oameni mi-au spus că am făcut rău, dar somnul bun de care m-am bucurat în noaptea aceea m-a convins că am făcut bine. A doua încercare s-a petrecut atunci când am găsit o flintă, fără îndoială unică în această parte a lumii, pe care te puteai bizui tot atât de mult ca şi pe Ucigătoarea-de-cerbi şi mi-am dat seama că luând-o sau chiar ascunzând-o, aş putea să devin cel mai bun trăgător din această parte a lumii. Pe atunci eram tânăr şi, desigur, mai puţin iscusit decât mai târziu şi tinereţea e plină de ambiţie şi imbold. Însă, Domnul fie lăudat, m-am stăpânit şi, prietene Cap, l-am învins pe rivalul meu la cel mai frumos concurs de tir pe care l-a văzut vreodată o garnizoană… el cu flinta lui şi eu cu Ucigătoarea-de-cerbi şi asta chiar în faţa generalului. Aici, Călăuză se opri, ca să râdă în felul său obişnuit şi bucuria triumfului îi strălucea în ochi şi pe obrajii arşi de soare. Ei bine, următoarea luptă cu diavolul a fost cea mai grea dintre toate şi s-a petrecut atunci când am dat pe neaşteptate peste un grup de şase indieni Mingo adormiţi în pădure, cu flintele şi tomahawk-urile stivuite în aşa fel, încât puteam să pun mâna pe ele fără să-l trezesc pe niciunul din aceşti ticăloşi. Ce noroc ar fi fost pentru Marele-Şarpe, care i-ar fi ucis unul după altul cu cuţitul şi şi-ar fi atârnat cele şase scalpuri la centură într-un timp mai scurt decât cel care-mi trebuie mie ca să povestesc această întâmplare! Oh, Chingachgook este un războinic viteaz, tot atât de cinstit pe cât de curajos şi tot

atât de bun pe cât de cinstit!

— Şi ce-ai făcut, meştere Călăuză? întrebă Cap, curios să afle sfârşitul. Mi se pare că a fost o întâmplare, ori foarte norocoasă, ori foarte nefericită.

— A fost şi norocoasă şi nenorocoasă, dacă poţi pricepe aşa ceva. A fost nenorocoasă, fiindcă s-a dovedit a fi o încercare grea, dar a fost norocoasă dacă ţinem seama de ceea ce s-a petrecut mai departe. Nu m-am atins de un singur fir de păr din capul lor, fiindcă unui om alb nu-i place să ia scalpuri şi nici flintele lor nu le-am luat. N-am avut încredere în mine însumi, ştiind că nu-i privesc pe indienii Mingo cu ochi buni.

— În privinţa scalpurilor, cred că ai avut dreptate, preţiosul meu prieten, dar în ce priveşte armele şi proviziile, ar fi fost declarate drept captură legală de toate tribunalele creştinătăţii.

— Tot ce se poate… tot ce se poate. Dar atunci nu m-aş fi putut atinge de indienii Mingo, ţinând seamă de faptul că un om alb nu atacă niciodată un inamic dezarmat şi nici pe unul care doarme. Nu, nu, eu am făcut ceea ce se potrivea mai bine cu firea mea. Cu rasa şi religia mea. Am aşteptat să se trezească şi să pornească iar pe poteci de război. I-am atras în ambuscade, când într-o parte, când într-alta, i-am „pipărat” pe ticăloşii ăştia destul de bine – Călăuză întrebuinţa uneori cuvinte care-i plăceau, împrumutate de la tovarăşii săi, folosindu-le cam la întâmplare – aşa că numai unul singur – continuă el – din cei şase a putut să se întoarcă în satul său şi să intre în wigwam şchiopătând. Din fericire, Marele-Şarpe se oprise numai ca să vâneze ceva şi, mergând pe urmele mele, când a ajuns unde trebuie, a atârnat cele cinci scalpuri ale mişeilor la locul cuvenit; după cum vezi, făcând ceea ce era drept, nu s-a pierdut nimic, nici pentru onoare, nici pentru profit.

Cap mormăi un fel de încuviinţare, dar trebuie să recunoaştem că deosebirile de concepţie din morala tovarăşului său nu i se păruseră prea limpezi. Vorbind, cei doi se îndreptau spre fortăreaţă şi se opriră din nou, de parcă un subiect mai interesant decât de obicei îi oprise pe

loc. Se aflau atât de aproape de clădire, încât niciunul dintre ei nu se mai gândi să continue convorbirea, fiecare pregătindu-se pentru cea din urmă întrevedere cu sergentul Dunham.

CAPITOLUL XXVIII

Pământ golaş pe care l-a pustiit urgia,
Oglindă-n care-mi văd azi visele ucise.
Cândva, primăvăratic, tu înfloreai câmpia
Şi grabnic aduceai şi vara cu narcise.
Dar iată c-a venit şi iarna cea câinească,
Iar mantia ce-o porţi te-ascunde ca o mască.

Spencer

Deşi soldatul pe câmpul de bătaie poate privi primejdia şi chiar moartea cu nepăsare, după ce acest moment a trecut şi ultimul său ceas sună în împrejurări mai paşnice, îl însoţeşte de obicei cortegiul obişnuit al gândurilor grave sau al regretelor faţă de trecut, precum şi al temerilor şi îndoielilor în legătură cu viitorul. Mulţi oameni au murit cu un cuvânt eroic pe buze, în vreme ce îndoiala şi îngrijorarea le sfâşiau inima; fiindcă oricât de felurită ar fi credinţa noastră religioasă, fie că se întemeiază pe preceptele lui Cristos, pe dogmele lui Mahomed sau pe alte alegorii ingenioase ale Orientului – există o convingere comună tuturor oamenilor: că moartea nu este decât pragul dintre această lume şi o existenţă mai înaltă. Sergentul Dunham era un om curajos, dar pleca într-o lume unde nu avea nevoie de curaj. Şi pe măsură ce simţea că viaţa îl părăseşte, gândurile şi simţămintele sale se îndreptau, treptat, spre un făgaş natural. Dacă este adevărat că moartea înseamnă marea nivelare, nu este cu nimic mai puţin adevărat că ea reduce la aceleaşi puncte de vedere toate deşertăciunile vieţii.

Călăuză, deşi un om cu purtări şi păreri destul de ciudate, era întotdeauna chibzuit şi gata să privească lucrurile din jurul său prin prisma filosofiei şi cu multă seriozitate. Aşadar, lui scena din fort nu-i trezea senzaţii noi; dar nu acelaşi lucru se petrecea cu Cap. Incult, încăpăţânat,

pedant şi lăudăros, bătrânul marinar era prea puţin obişnuit să privească moartea cu gravitatea impusă de importanţa ei; şi, independent de ceea ce se petrecuse şi de marea lui afecţiune pentru cumnatul său, intră acum în camera muribundului cu o dură nepăsare, rod al unei lungi şederi într-o şcoală unde se învaţă multe lecţii despre adevărurile cele mai sublime, dar care, în general, se irosesc în faţa unor elevi puţin dispuşi să profite de ele.

Prima dovadă dată de Cap de la început, că nu se putea integra, la fel cu cei din jurul său, în solemnitatea momentului, fu că începu să povestească evenimentele care pricinuiseră moartea lui Muir şi a lui Vârf-de-Săgeată.

Amândoi au ridicat ancora într-o clipită, frate Dunham – zise el, terminând – şi ai mângâierea că alţii au pornit înaintea ta în această mare călătorie, oameni pe care nu aveai motive prea deosebite să-i iubeşti, fapt care mie, dacă aş fi în locul tău, mi-ar da o mare satisfacţie. Mama mi-a spus întotdeauna, meştere Călăuză, că nu trebuie să înduioşezi sufletul oamenilor pe moarte, ci să-i întăreşti, folosind orice mijloc şi această ştire îi va aduce sărmanului nostru camarad o mare uşurare, dacă are pentru sălbatici aceleaşi simţăminte ca mine.

La auzul acestor cuvinte, Roua-de-Iunie se ridică şi se furişă afară, pe nesimţite. Dunham ascultă, cu ochii în gol, fiindcă legăturile care-l mai uneau cu viaţa slăbiseră atât de mult, încât uitase cu totul de Vârf-de-Săgeată şi nu se mai sinchisea de Muir. Dar se interesă cu voce slabă de Eau-douce. Tânărul, înştiinţat imediat, apăru fără întârziere. Sergentul îl privi cu blândeţe şi în ochii lui se citea regretul pentru bănuielile nedrepte pe care le avusese împotriva lui. În fort se găseau atunci Călăuză, Cap, Mabel, Jasper şi sergentul pe moarte. Cu excepţia tinerei fete, toţi stăteau în jurul patului sergentului, aşteptând să-şi dea duhul. Mabel, îngenuncheată la căpătâiul lui, ba îi mângâia fruntea acoperită de sudoare, ba umezea burele arse ale tatălui ei.

— Vom ajunge şi noi curând în situaţia ta, sergent – zise Călăuză, care nu se putea spune că era înfricoşat de această scenă, deoarece văzuse apropierea şi victoria

morţii prea de multe ori ca să se mai tulbure, dar simţea ce diferenţă mare este s-o vezi în toiul luptei înflăcărate sau în liniştea căminului. Fără îndoială că ne vom întâlni cândva. E drept că a plecat şi Vârf-de-Săgeată, însă el n-a urmat calea unui indian cinstit; pe el nu-l vei mai vedea, fiindcă drumul lui nu poate fi cel al dreptăţii. Dreapta judecată nu-ţi îngăduie să crezi că va merge pe acelaşi drum, ceea ce gândesc şi despre locotenentul Muir. Dumneata ţi-ai făcut datoria în viaţă şi omul care a făcut asta poate pleca în lunga călătorie cu inima împăcată şi cu pasul uşor.

— Şi eu nădăjduiesc asta, prietene… m-am străduit să-mi fac datoria.

— Da, da – interveni Cap – intenţia e luptă câştigată pe jumătate şi cu toate că ai fi făcut mai bine să rămâi în larg şi să trimiţi o barcă pentru a vedea ce se petrece pe uscat, fapt care ar fi dat o altă întorsătură acestei întâmplări, nu e nicio îndoială că ai vrut să faci totul cât mai bine şi cred că, după câte am văzut pe această lume şi am citit despre viaţa viitoare, lucrurile se petrec pretutindeni la fel.

— Da, e adevărat, am urmărit întotdeauna să fac totul cât mai bine.

— Tată! Scumpul meu tată!

— Pe Mabel a sfărâmat-o această încercare, meştere Călăuză şi nu are putere nici să spună, nici să facă ceva, ca să-l mângâie pe tatăl ei în situaţia grea în care se află, aşa că rămâne să ne străduim noi să-l ajutăm să treacă prin această încercare.

— Ai spus ceva, Mabel? întrebă Dunham, întorcându-şi numai privirea spre fiica sa, fiind prea slăbit să-şi mai poată întoarce capul.

— Da, tată, nu te mai bizui pe nimic din ceea ce ai făcut tu ca să fi mântuit; încrede-te cu totul în mijlocirea binecuvântată a Fiului lui Dumnezeu.

— Capelanul mi-a spus ceva asemănător, frate… poate că scumpa mea copilă are dreptate.

— Da, da, asta e, nici vorbă, adevăratul leac. Dumnezeu e judecătorul nostru şi el are jurnalul de bord al tuturor acţiunilor noastre; el ni le va dezvălui pe toate în ziua de

apoi şi ne va spune care din faptele noastre sunt bune sau rele. Cred că Mabel are dreptate, aşa că n-ai de ce să fi îngrijorat, fiindcă nu încape nicio îndoială că înregistrarea a fost bine făcută.

— Unchiule! Prea scumpul meu tată! Astea sunt iluzii deşarte! Oh, puneţi-vă toată încrederea în mijlocirea Mântuitorului nostru! Nu v-aţi dat seama adesea de propria voastră neputinţă de a vă satisface chiar şi cele mai mărunte dorinţe? Cum puteţi crede că aţi fi în stare ca numai prin propriile voastre forţe să transformaţi un om păcătos şi firav într-o fiinţă demnă de a se înfăţişa dinaintea Celui Neîntinat? Numai o singură nădejde rămâne: mijlocirea Domnului nostru Iisus Cristos!

— Tot aşa vorbeau şi călugării moravieni – îi spuse Călăuză lui Cap, în şoaptă. Mabel are dreptate.

— Destulă dreptate în ceea ce priveşte fondul, prietene Călăuză, dar greşeşte în privinţa formei. Mă tem ca fata să nu-l lase pe sergent în derivă, tocmai când noi l-am călăuzit în cea mai bună parte a apei şi cea mai sigură parte a canalului.

— Las-o pe Mabel să facă ce vrea... las-o, ea ştie mai multe decât noi toţi şi nu poate săvârşi niciun rău.

— Am mai auzit asta şi înainte de tine – răspunse Dunham, cu greu. Ah, Mabel, ce ciudat e că un tată găseşte mângâiere la copilul său într-o clipă ca aceasta!

— Ai încredere în Dumnezeu, tată... bizuie-te pe Fiul lui sfânt şi milostiv. Roagă-te, scumpul, prea scumpul meu tată, roagă-te să-ţi dea Atotputernicul său ajutor!

— Nu prea sunt obişnuit să mă rog... frate, Călăuză, Jasper, îmi puteţi spune cuvintele?

Cap abia ştia ceea ce înseamnă cuvântul „rugăciune”, aşa că nu avu ce să spună. Călăuză se ruga deseori, în fiecare zi, dacă nu chiar şi în fiecare oră, dar o făcea în sinea sa. În simplitatea gândurilor sale, fără să aibă nevoie de cuvinte. Prin urmare, el era în această situaţie grea tot atât de nefolositor ca şi marinarul şi nu avu ce să spună. În privinţa lui Jasper Eau-douce, cu toate că ar fi fost gata să mişte un munte din loc pentru a o uşura pe Mabel, ceea ce i

se cerea era peste puterile sale şi se retrase cu simţământul de ruşine pe care îl au tinerii viguroşi când sunt chemaţi să îndeplinească un act care-i sileşte să-şi recunoască în mod tacit slăbiciunea şi dependenţa lor de o putere superioară.

— Tată – zise Mabel, ştergându-şi ochii şi străduindu-se să-şi stăpânească emoţia care o făcea să pălească şi să tremure – mă voi ruga împreună cu tine... pentru tine... pentru mine... şi pentru noi toţi. Chiar şi glasul cel mai slab şi mai umil este ascultat.

În acest act de pietate filială era ceva sublim şi mişcător. Liniştea şi seriozitatea cu care tânăra fată se pregătea să-şi îndeplinească pioasa îndatorire, neţărmuritul devotament care o făcuse să-şi piardă timiditatea şi rezerva ei de femeie pentru a-l susţine pe tatăl său în aceste clipe solemne, înălţarea sufletească cu care-şi îndrepta toată energia spre ţelul solemn ce şi-l propunea cu devotamentul şi superioritatea femeii faţă de lucrurile mărunte, când afecţiunea o cere şi resemnarea sfântă cu care-şi stăpânea durerea o făceau să fie în momentele acelea admirată şi venerată de cei din jurul său.

Mabel se bucurase de o educaţie şi religioasă şi raţionalistă, lipsită în măsură egală de exagerare şi îngâmfare. Credinţa ei în Dumnezeu era plină de însufleţire şi speranţă, fiind străbătută de modestia şi supunerea cea mai mare. Ea fusese obişnuită încă din copilărie să se roage, potrivit cu preceptul divin al lui Cristos, care predica discipolilor săi să se abţină de la repetări deşarte şi lăsând în urma lui o rugăciune inegalabilă prin sublimul şi precizia sa, prin care condamnă în mod clar tendinţa omului de a-şi oferi gândurile dezlânate şi întâmplătoare drept sacrificiul cel mai satisfăcător. Secta în învăţătura căreia fusese educată crease unele din cele mai frumoase rugăciuni, ca expresie a credinţei şi a dorinţei. Obişnuită cu acest fel de rugăciune publică şi chiar privată, inima eroinei noastre se îndreptase în chip firesc către gândurile cele mai înalte; studiul îi perfecţionase gustul şi vorbele ei erau pline de rafinament şi eleganţă. Într-un cuvânt, Mabel era în această

privinţă un exemplu al uşurinţei cu care pot ajunge la idei clare, la precizia expresiei şi la buna cuviinţă a manierelor şi a limbajului chiar şi aceia despre care s-ar putea presupune că nu sunt receptivi la asemenea influenţe. Când îngenunche la căpătâiul tatălui său. Atitudinea ei respectuoasă şi aerul recules îi pregătiră pe cei de faţă pentru ceea ce urma şi când îşi exprimă sentimentele de iubire prin cuvinte, iar memoria veni în ajutorul lor, rugăciunile şi laudele rostite de buzele ei puteau fi demne de orice cor de îngeri. Vorbele ei lipsite de umilinţa şi felul de a se exprima purtau pecetea demnităţii simple a liturghiei, cu care ea fusese obişnuită şi aveau, probabil, o valoare mai mare pentru cei cărora le erau adresate decât orice altceva le-ar fi putut oferi inteligenţa umană. Ele făcură o adâncă impresie asupra ascultătorilor, fiindcă trebuie să spunem că, în ciuda efectelor vătămătoare ale unei lungi obişnuinţe a prostului gust, sublimul şi frumuseţea adevărată sunt atât de strâns legate de natură, încât găsesc de obicei un ecou în orice inima.

Când eroina noastră ajunse să vorbească despre tatăl ei, fu şi mai convingătoare, fiindcă zelul şi naturaleţea sa crescură, îşi păstră frumuseţea limbajului, însă acum era stăpânită şi de forţa naturală a iubirii şi cuvintele ei înflăcărate de zelul său sfânt se apropiau de grandoarea adevăratei elocvenţe. Am fi putut aminti aici unele din expresiile sale, dacă nu ni s-ar fi părut nepotrivit să supunem termeni atât de sacri unor analize şi repetiţii prea familiare.

Scena aceasta solemnă, ieşită din comun, avu un efect diferit asupra persoanelor de faţă. Dunham era absorbit de rugăciune şi se bucura de uşurarea celui care, găsindu-se pe marginea unei prăpăstii se clatină sub o povară grea, când simte pe neaşteptate că povara îşi pierde din greutate şi o vede trecând pe umerii altuia mult mai capabil să o poarte. Cap era uimit, uluit, cu toate că impresiile lui nu aveau o prea mare adâncime şi trăinicie. Se mira oarecum de propriile-i simţăminte şi se îndoia că erau destul de bărbăteşti şi de eroice cum s-ar fi cuvenit, dar era prea

sensibil la adevăr, la umilinţă şi la supunerea faţă de religie, pentru a se mai gândi să intervină cu vreun argument nepotrivit. Jasper, în genunchi, în faţa lui Mabel, îi urmărea cuvintele cu obrazul în mâini, cu dorinţa sinceră de a însoţi rugăciunile ei cu ale lui, deşi ne întrebăm dacă nu cumva gândurile sale nu erau mai preocupate de vocea dulce a fetei care se ruga, decât de obiectul rugăciunii ei.

Efectul asupra lui Călăuză era izbitor şi vizibil – vizibil fiindcă omul stătea în picioare, în partea cealaltă, în faţa lui Mabel şi pe faţă i se vedea, ca de obicei, frământarea lăuntrică. Sprijinindu-se în flinta lui, degetele sale nervoase îi strângeau din când în când, ca într-un cleşte, ţeava, cu o forţă care părea că o va îndoi; de două sau de trei ori, când cuvintele fetei se identificau cu gândurile sale, ridică privirea în sus, parcă aşteptându-se să descopere fiinţa temută căreia i se adresau cuvintele. Apoi simţămintele lui se întorceau din nou spre gingaşa femeie care părea că-şi pune tot sufletul în rugăciunea înflăcărată dar blândă, pentru tatăl ei muribund, fiindcă obrajii acesteia nu mai erau palizi, ci îmbujoraţi de un entuziasm sacru, ochii ei albaştri şi întreaga sa înfăţişare dându-i aspectul unui tablou de Guido[41]. În clipele acelea obrazul cinstit al lui Călăuză era luminat de simţămintele lui adânci şi curate, iar privirea cu care o învăluia pe eroina noastră se asemăna cu aceea a celui mai iubitor dintre părinţi.

Când Mabel termină rugăciunea şi-şi ascunse faţa în aşternutul tatălui său, sergentul Dunham îi puse cu blândeţe mâna pe cap.

— Fi binecuvântată, copila mea scumpă, fi binecuvântată – şopti el – îmi aduci o adevărată mângâiere! Cât n-aş da să mă pot ruga şi eu!

— Tată, ştii rugăciunea Tatăl nostru, doar tu m-ai învăţat, când eram copilă!

Chipul sergentului se lumină de un zâmbet, deoarece-şi aminti că-şi îndeplinise măcar această îndatorire de părinte şi în momentul acela solemn simţi o mulţumire greu de

---

[41] Guido Reni (1575—1642) pictor italian. A pictat emfatic, în stil baroc numeroase tablouri cu subiect religios sau mitologic.

exprimat. Tăcu vreo câteva minute şi toţi erau convinşi că e în comuniune cu stăpânul ceresc.

— Mabel, copila mea – spuse el în cele din urmă cu un glas parcă mai puternic – Mabel, te părăsesc. În aceasta ultimă şi înspăimântătoare trecere ţi se pare că trupul nu mai are nicio importanţă. Te părăsesc, copila mea, unde ţi-e mâna?

— Aici, scumpul meu tată... aici sunt mâinile mele, strânge-le!

— Călăuză – urmă sergentul, pipăind partea opusă a patului unde stătea Jasper îngenuncheat şi luând din greşeală mâna acestuia – ţi-o încredinţez, ţi-o las ca unui tată... după cum doriţi amândoi... vă binecuvântez... vă binecuvântez!

Nimeni nu se încumetă în acel moment cutremurător să-i atragă atenţia sergentului că greşeşte şi el îşi dădu sufletul curând, ţinând mâinile fetei şi ale lui Jasper într-ale sale. Eroina noastră nu observă acest amănunt decât după ce Cap îi vesti cu o exclamaţie moartea tatălui ei; apoi, ridicându-şi privirea, văzu ochii lui Jasper fixaţi asupra ei şi simţi apăsarea caldă a mâinii sale. Dar numai un singur simţământ o stăpânea în clipa aceea şi ea îşi retrase mâinile, ca să plângă, parcă neştiind încă ce se petrecuse. Călăuză îl ridică pe Jasper de jos şi părăsiră împreună fortăreaţa.

Cei doi prieteni păşiră tăcuţi pe lângă fort, străbătură luminişul şi ajunseră în apropierea malului opus al insulei, într-o tăcere adâncă. Aici se opriră şi Călăuză vorbi:

— S-a sfârşit, Jasper – zise el – s-a sfârşit! Vai, sărmanul sergent Dunham a ajuns la capătul marşului său în viaţa asta din cauza unui Mingo veninos! Nici noi nu putem şti ce ni se poate întâmpla şi o soartă asemănătoare îl poate aştepta mâine sau poimâine pe oricare dintre noi.

— Şi Mabel? Ce se va întâmpla cu Mabel, Călăuză?

— Ai auzit ultimele cuvinte ale Sergentului; mi-a încredinţat-o pe fiica lui, Jasper şi este bunul cel mai sacru ce mi s-a dat vreodată în grijă.

— Este un bun, Călăuză, de care oricine te-ar uşura

bucuros – răspunse tânărul, cu un zâmbet amar.

— M-am gândit adesea că această comoară cade pe mâini rele. Nu sunt încrezut, Jasper, nu cred că sunt; dar dacă Mabel Dunham ar vrea să uite ignoranţa şi toate imperfecţiunile mele, aş greşi dacă m-aş împotrivi legăturii noastre.

— Nimeni nu te va condamna, Călăuză, că te căsătoreşti cu Mabel Dunham; ar fi ca şi cum ai fi învinuit că porţi la piept o piatră preţioasă, dăruită de un prieten.

— Dar pe Mabel crezi cumva că o vor învinui, flăcăule? Asta mă îngrijorează, fiindcă nu sunt toţi dispuşi să mă judece ca tine şi fiica sergentului. Jasper tresări, parcă străfulgerat de o durere neaşteptată, dar îşi căpătă numaidecât stăpânirea de sine. Şi oamenii – urmă ghidul – sunt invidioşi şi răi, mai ales prin garnizoane şi împrejurimi. Câteodată am dorit, Jasper, ca Mabel să te placă pe tine, da, da şi ca tu s-o placi la rându-ţi, fiindcă m-am gândit adesea că, la urma urmei, un tânăr ca tine ar putea s-o facă mai fericită decât mine.

— Să nu mai vorbim de asta, Călăuză ! strigă Jasper pe neaşteptate, cu un glas răguşit. Vei fi soţul lui Mabel şi nu se cuvine să presupui că vreun altul ţi-ar putea lua locul. În ceea ce mă priveşte, voi vorbi cu meşterul Cap şi voi vedea ce e de făcut ca să-mi creez o situaţie pe apa sărată.

— Tu, Jasper Western ! Tu vrei să părăseşti lacurile, pădurile şi graniţa asta? Ca să te duci în oraşe şi în aşezările omeneşti care ne-au devastat pădurile, numai pentru a vedea mica deosebire de gust dintre apa de aici şi cea de acolo? Nu avem noi, aici, lacuri sărate, dacă ai nevoie de sare? Şi omul nu trebuie să se simtă mulţumit cu ceea ce le mulţumeşte pe celelalte creaturi ale lui Dumnezeu? Eu mă bizuiam pe tine, Jasper... da, mă bizuiam... gândindu-mă că acum, când eu şi
Mabel ne-am hotărât să avem o colibă a noastră, într-o bună zi te-ai lăsa şi tu ispitit să-ţi alegi o tovarăşă de viaţă şi să vii să te statorniceşti aproape de noi. La vreo cincizeci de mile, în partea de apus a garnizoanei Oswego, e un loc minunat, pe care-l şi aleseserăm pentru gospodăriile

noastre, iar la vreo zece mile de acolo se află şi un port foarte bun unde ai putea să intri şi să ieşi cu *Scud* ori de câte ori vrei; şi mi-am închipuit că tu şi soţia ta v-aţi aciua într-o parte şi eu cu Mabel, într-alta. Nu ne-am despărţi decât când aş pleca la vânătoare şi dacă Dumnezeu a vrut vreodată ca una din creaturile sale să fie fericită pe pământ, niciuna nu ar putea fi mai fericită decât noi patru.

— Uiţi, prietene – răspunse Jasper, lăsând mâna ghidului şi străduindu-se să zâmbească afectuos – că a patra persoană pe care s-o iubesc nu există şi mă îndoiesc foarte mult că aş putea iubi vreodată pe cineva atât cât vă iubesc pe tine şi pe Mabel.

— Îţi mulţumesc, băiete… îţi mulţumesc din toată inima, dar ceea ce numeşti tu iubire pentru Mabel este numai prietenie şi e cu totul altceva decât ceea ce simt eu. Acum, la miezul nopţii, în loc să dorm tot atât de adânc ca întreaga natură, după cum eram obişnuit, o visez pe Mabel Dunham. Căprioarele zburdă pe dinaintea mea şi când ridic Ucigătoarea-de-cerbi, ca să dobor vreuna, se întorc, mă privesc, de mi se pare că seamănă cu Mabel, şi-mi zâmbesc parcă spunându-mi: „împuşcă-mă, dacă îndrăzneşti!” Şi-i aud vocea dulce împletindu-se cu cântecul păsărilor; şi nu mai departe decât noaptea trecută mi se părea că mai degrabă sunt gata să sar peste cataracta Niagara, cu Mabel în braţe, decât să mă despart de ea. Cele mai amare clipe prin care am trecut vreodată au fost acelea când diavolul sau pesemne vreun vrăjitor Mingo m-au făcut să îmi închipui în vis că am pierdut-o pe Mabel datorită unei nenorociri de neînţeles, sau cine ştie cărei întâmplări sau violenţe.

— Oh, Călăuză, dacă asta ţi se pare atât de chinuitor în vis, ce poate fi pentru unul care într-adevăr simte şi ştie că totul este adevărat… adevărat… adevărat! Atât de adevărat, încât nu-i mai rămâne nicio speranţă, ci doar deznădejdea!

Lui Jasper îi scăpară aceste cuvinte aşa cum lichidul se scurge dintr-un vas spart pe neaşteptate. Le spuse fără voia lui, aproape inconştient, dar cu o durere atât de

adevărată şi adâncă, încât nu te puteai îndoi nicio clipă de sinceritatea ei. Călăuză tresări, se uită la prietenul său timp de un minut, ca un om profund tulburat, ceea ce şi era, fiindcă, în ciuda simplităţii sale, înţelesese adevărul. Oricine ştie cât de repede se îmbulzesc dovezile în mintea aceluia care descoperă un fapt până atunci necunoscut; şi cât de iute se adună gândurile, iar premisele tind să ajungă la concluzii juste ale situaţiei. Eroul nostru era atât de încrezător din fire, atât de drept şi de dispus să-şi închipuie că toţi prietenii lui îi doreau aceeaşi fericire pe care le-o dorea el, încât până în clipa aceasta nefericită nu-i răsărise în minte niciodată nici cea mai mică bănuială că Jasper ar putea s-o iubească pe Mabel. Acum era însă un prea bun cunoscător al emoţiilor provocate de pasiune şi izbucnirea interlocutorului său fusese prea puternică şi adevărată ca să se mai îndoiască în privinţa ei. Descoperirea aceasta îl umplu mai întâi de o adâncă umilinţă şi de o durere cumplită. Se gândi la tinereţea lui Jasper, la marele lui farmec, precum şi la tot ceea ce l-ar face, probabil, pe un astfel de pretendent să fie mai agreat decât el de Mabel. Apoi, adâncul spirit de dreptate al acestui om nobil se făcu din nou simţit, fiind susţinut de severitatea cu care el se judeca pe sine însuşi şi de respectul obişnuit pentru drepturile şi simţămintele altora. Luându-l de braţ pe Jasper, îl duse până la un trunchi de copac, unde-l sili să se aşeze, folosind argumentul irezistibil al muşchilor săi de fier, apoi se aşeză şi el alături.

Când îşi dezvăluise adevăratele lui simţăminte, Eau-douce se ruşinase, dar se şi speriase de violenţa lor. Ar fi dat orice ca ultimele trei minute să nu fi existat, dar era prea sincer şi prea obişnuit să nu-i ascundă nimic prietenului său, ca să se gândească că ar putea să-l înşele sau să nu-i dea explicaţia pe care era pe punctul de a i-o cere. Deşi tremura gândindu-se la ceea ce va urma, nu căuta să scape printr-un şiretlic.

— Jasper – începu Călăuză atât de solemn încât acesta tresări. Sunt uimit! Simţămintele tale pentru Mabel sunt mai adânci decât credeam şi dacă nu cumva mândria şi

vanitatea mea m-au înşelat fără milă, te compătimesc din toată inima! Da, da. Ştiu cât de nenorocit poate fi omul care şi-a dăruit inima unei fiinţe ca Mabel, dacă nu are speranţa să fie pentru ea ceea ce este ea pentru el. Chestiunea asta trebuie lămurită în aşa fel, Eau-douce, încât după cum spun indienii Delawar, între noi să nu mai fie niciun nor.

— De ce să mai fie nevoie de o lămurire, Călăuză? O iubesc pe Mabel Dunham şi Mabel Dunham nu mă iubeşte... Ea te preferă pe tine ca soţ şi cel mai înţelept lucru pe care-l pot face este să mă duc pe apa sărată şi să încerc să vă uit pe amândoi.

— Să mă uiţi pe mine, Jasper? Asta ar fi o pedeapsă pe care nu o merit. Dar de unde ştii că Mabel mă preferă pe mine? De unde ştii asta, flăcăule? Nu-i cu putinţă s-o ştii!

— Nu se mărită oare cu tine? Şi s-ar căsători Mabel cu un bărbat pe care nu-l iubeşte?

— Sergentul i-a cerut-o stăruitor şi poate că fata, ascultătoare, a socotit că e greu să se împotrivească dorinţei unui tată pe moarte. I-ai spus vreodată lui Mabel c-o placi mai mult decât pe altele şi ce simţi pentru dânsa?

— Niciodată, Călăuză; cum să vreau să-ţi fac răul ăsta?

— Te cred, flăcăule, te cred şi sunt convins că ţi-ai pus în gând să te duci pe ocean, ca taina aceasta să moară o dată cu tine. Dar n-o să se întâmple aşa. Mabel va afla totul şi va hotărî potrivit dorinţelor sale; dacă-mi va sfâşia inima... asta e şi gata. Spune, Jasper, n-ai schimbat cu ea niciun cuvânt în privinţa asta?

— Nimic clar şi nimic direct. Totuşi, îţi voi mărturisi nebuniile mele, Călăuză, fiindcă ştiu c-o fac faţă de un prieten atât de generos ca tine, apoi totul se va sfârşi. Tu ştii cum tinerii se înţeleg unul pe altul, sau cred că se înţeleg, fără să-şi vorbească deschis şi cum ajung să-şi cunoască gândurile, sau cred că le cunosc, datorită unor lucruri mărunte, nu-i aşa?

— Nu, Jasper, nu ştiu nimic despre asta – răspunse cinstit ghidul fiindcă, pentru a spune adevărul, avansurile sale nu fuseseră niciodată întâmpinate de încurajări dulci şi preţioase, mărturii mute ale simpatici unite cu pasiunea –

nu, nu ştiu nimic despre asta. Mabel s-a purtat întotdeauna cu mine cu afecţiune, vorbindu-mi cât se poate de clar.

— Ai avut bucuria s-o auzi spunându-ţi că te iubeşte, Călăuză?

— Nu, Jasper, asta nu mi-a spus-o prin cuvinte. Mi-a spus că n-am putea... n-ar trebui să ne căsătorim; că ea nu e destul de bună pentru mine, deşi a adăugat că mă preţuieşte şi mă cinsteşte. Dar sergentul mi-a repetat mereu că aşa se petrec lucrurile cu fetele tinere şi sfioase, că şi mama ei a fost la fel, vorbind şi purtându-se la fel şi că ar trebui să fiu mulţumit dacă ea s-ar învoi să mă ia de bărbat în orice condiţii şi, ca urmare, eu am gândit că totul merge bine.

Nu am respecta adevărul dacă nu am adăuga că, în ciuda adâncii sale prietenii pentru fericitul ales, în ciuda urărilor sincere de fericire pe care le făcuse lui Călăuză, Jasper nu simţise o inexprimabilă desfătare auzindu-l pe prietenul său vorbind astfel. Nu pentru că descoperise ori simţise apariţia unei speranţe în legătură cu aceasta împrejurare, dar era plăcut pentru gelozia lacomă a unei iubiri fără margini să afle că nimeni nu auzise mărturisirile dulci de iubire de care el nu se bucurase.

— Spune-mi mai mult despre felul ăsta de a vorbi fără cuvinte – continuă Călăuză, grav, punându-i întrebări tovarăşului său cu aerul unui om care presupune că răspunsul ar putea să-l întristeze. Am vorbit astfel cu Chingachgook şi cu fiul său, Uncas, înaintea morţii acestuia din urmă. Dar nu ştiam că tinerele fete folosesc această artă şi cu atât mai puţin Mabel Dunham.

— Nu-i vorba de asta. Eu mă gândesc numai la un zâmbet, la o privire fugară, la un uşor tremur al mâinii sau al braţului când tânăra fată a avut prilejul să se apropie de mine! Şi fiindcă am fost destul de slab să mă înfior chiar şi numai când Mabel respira lângă mine, sau la foşnetul rochiei sale, aceste gânduri deşarte m-au înşelat. Nu i-am vorbit niciodată deschis şi acum aş face-o zadarnic, fiindcă se vede bine că nu mai e nicio speranţă.

— Jasper – răspunse Călăuză, simplu, dar cu o demnitate

care înlătura orice împotrivire – acum trebuie să ne îngrijim de înmormântarea sergentului şi de plecarea noastră de pe această insulă. După ce vom termina cu asta, vom avea timp destul să mai vorbim pe îndelete de fiica sergentului. Chestiunea asta trebuie s-o cercetăm cu atenţie, fiindcă mie mi-a încredinţat-o tatăl pe copila lui.

Jasper fu destul de bucuros să schimbe subiectul şi prietenii se despărţiră ca să-şi vadă fiecare de îndatoririle legate de funcţia şi obiceiurile sale.

În timpul după-amiezii, au fost îngropaţi toţi morţii. Mormântul sergentului Dunham, săpat în mijlocul luminişului, era umbrit de un ulm uriaş. Mabel plânse cu hohote la înmormântare şi lacrimile îi uşurară greaua durere. Noaptea şi ziua următoare se scurseră în linişte, deoarece Jasper spunea că uraganul care se dezlănţuise era prea puternic ca să se poată aventura cu vasul pe lac. Aceeaşi cauză îl împiedică şi pe căpitanul Sanglier să părăsească insula până în dimineaţa zilei a treia, după moartea lui Dunham, când vremea se făcu mai bună şi începu să bată un vânt favorabil. Abia atunci plecă, după ce îşi luă rămas bun de la Călăuză cu aerul unui om care e convins că se întâlneşte pentru ultima dată cu o fiinţă aleasă. Cei doi se despărţiră, părând că se stimează reciproc, simţind însă fiecare că celălalt era pentru el o enigmă.

CAPITOLUL XXIX

Ea s-a întors voioasă să-i arate
Surâsul ce pe buze i-a-nflorit:
Dar, întâlnind priviri întunecate,
Surâsul ei pe dată a pierit.

Lalla Raoklu

Întâmplările din ultimele zile fuseseră prea emoţionante şi ceruseră prea multe dovezi de curaj din partea eroinei noastre, ca să se mai simtă copleşită de deznădejde. Îl jelea pe tatăl ei şi se înfiora când îşi amintea uneori de moartea năprasnică a lui Jenny şi groaznicele întâmplări prin care trecuse, dar, străduindu-se din răsputeri, scăpă curând de adânca descurajare care însoţeşte de obicei o mare durere. Poate că durerea copleşitoare şi uluirea care o siliseră pe sărmana Rouă-de-Iunie să rămână aproape douăzeci şi patru de ore într-o stare de prostraţie o ajutară pe Mabel să-şi stăpânească propriile sentimente, socotind că trebuie s-o consoleze pe tânăra indiană. Îşi făcuse datoria, liniştită, cu blândeţea caracteristică sexului său, prin care femeile îşi exercită întotdeauna influenţa în astfel de ocazii.

Plecarea cuterului fusese hotărâtă pentru dimineaţa zilei a treia. Jasper făcuse toate pregătirile; efectele fuseseră îmbarcate şi Mabel îşi luase rămas bun de la Iunie – o despărţire dureroasă, plină de duioşie. Într-un cuvânt, totul era gata şi toţi părăsiseră insula, în afară de tânăra indiană, Călăuză, Jasper şi eroina noastră. Roua-de-Iunie plângea într-un tufiş, iar ceilalţi trei se apropiau de locul unde erau amarate pirogile; una era a lui Roua-de-Iunie, iar celelalte două aşteptau să-i transporte pe bordul lui *Scud* pe ceilalţi trei amintiţi mai sus. Călăuză mergea în frunte, dar când se apropie de mal, în loc să pornească spre bărci, făcu semn tovarăşilor săi să-l urmeze şi se îndreptă către un copac prăbuşit de la marginea luminişului, unde nu puteau fi

văzuţi de pe bordul cuterului. Aşezându-sc pe trunchiul copacului, le făcu semn lui Mabel şi lui Jasper să se aşeze şi ei în dreapta şi în stânga lui.

— Stai aici, Mabel, iar tu, Eau-douce, stai dincoace – începu el după ce se aşeză. Mi-e inima grea şi acum a venit clipa să mi-o uşurez. Stai jos, Mabel şi ajută-mă să-mi uşurez inima, dacă nu chiar conştiinţa, cât mai am puterea s-o fac.

Două sau trei minute se aşternu tăcerea şi cei doi tineri aşteptară, uimiţi, să vadă ce se va mai întâmplă, fiindcă nu-şi puteau închipui că ar exista ceva care să-i apese conştiinţa.

— Mabel – spuse în sfârşit eroul nostru – trebuie să avem o convorbire sinceră, înainte de a ne întâlni cu unchiul tău pe bordul cuterului, unde acesta şi-a petrecut nopţile de la ultimele întâmplări încoace, zicând că acolo este singurul loc în care un om poate fi sigur că nu-şi pierde părul din cap. Da, aşa spune el. Vai mie! Oare de ce m-oi ocupa eu cu aceste vorbe şi năzbâtii tocmai acum? Mă străduiesc să glumesc şi să-mi păstrez inima uşoară, dar un om nu-i în stare să întoarcă apa către izvorul ei. Mabel, după cum ştii, sergentul a hotărât, înainte de a ne părăsi, ca noi să ne căsătorim, să trăim împreună şi să ne iubim cât timp Dumnezeu ne va îngădui să ne petrecem viaţa pe acest pământ şi chiar după aceea.

Aerul proaspăt al dimineţii îmbujorase din nou în oarecare măsură obrajii lui Mabel, însă vorbele neaşteptate ale ghidului îi aşternură iar pe faţă paloarea durerii. Cu toate acestea, îl privea ca şi mai înainte pe Călăuză, cu bunăvoinţă, dar atentă, chiar străduindu-se să zâmbească.

— Ai foarte mare dreptate, minunatul meu prieten – răspunse ea – asta a fost dorinţa sărmanului meu tată şi o viaţă întreagă închinată fericirii tale abia va putea să răsplătească tot ce ai făcut pentru noi.

— Mă tem, Mabel, că soţul şi soţia ar trebui să fie uniţi printr-o legătură mai puternică decât simţămintele de care vorbeşti, da, aşa cred eu. Tu n-ai făcut nimic pentru mine, sau cel puţin nimic de seamă, cu toate acestea, inima mea

e plină de tine, da, e plină de tine, ceea ce mă face să cred că simţămintele astea nu se nasc numai din recunoştinţă că ai scăpat pe cineva de a fi scalpat sau că l-ai călăuzit prin pădure.

Mabel se înroşi din nou şi, cu toate că se străduia să zâmbească, răspunse cu un uşor tremur în glas:

— N-ar fi mai bine să amânăm convorbirea asta, Călăuză? Nu suntem singuri şi cred că nimic nu poate fi mai neplăcut pentru o a treia persoană decât să audă chestiuni familiale fără niciun interes pentru el.

— Tocmai fiindcă nu suntem singuri, Mabel, sau, mai bine zis, pentru că Jasper e de faţă, vreau să-ţi vorbesc despre chestiunea asta. Sergentul era convins că aş putea fi un bun tovarăş de viaţă pentru tine, deşi eu m-am îndoit… da… m-am îndoit… el m-a convins până la urmă şi s-a petrecut ceea ce ştii. Dar când i-ai promis tatălui tău să mă iei de bărbat şi mi-ai întins mâna, cu gingăşie şi plină de modestie, exista o circumstanţă, cum îi spune unchiul tău, pe care n-o ştiai şi am socotit că ar fi foarte nimerit s-o afli înainte ca această chestiune să fie rezolvată pentru totdeauna. M-am mulţumit adesea la cină, când nu se găsea un vânat mai bun, cu o bucată slabă de carne de cerb, dar este cât se poate de firesc să nu iei bucata cea mai rea când o poţi lua pe cea mai bună.

— Nu te înţeleg, Călăuză. Dacă această convorbire este într-adevăr necesară, te rog să vorbeşti mai clar.

— Ei bine, m-am gândit că s-ar putea ca atunci când ai consimţit să îndeplineşti dorinţa sergentului, să nu fi cunoscut simţămintele lui Jasper pentru tine…

— Călăuză!

Pe obrajii lui Mabel se aşternu parcă paloarea morţii, apoi se înroşiră până la purpuriu, în timp ce trupul îi era străbătut de un fior. Călăuză era prea absorbit de propriile sale sentimente ca să observe agitaţia fetei şi Eau-douce îşi ascunsese faţa în mâini când prietenul său îi rostise numele.

— Am vorbit cu tânărul Jasper – urmă Călăuză – şi punând faţă în faţă visurile mele cu ale lui, simţămintele

mele cu ale lui şi dorinţele sale cu ale mele, mă tem că gândurile noastre pentru tine sunt prea asemănătoare ca să putem fi amândoi fericiţi.

— Călăuză, uiţi... nu trebuie să uiţi că suntem ca şi logodiţi – zise Mabel, cu însufleţire, însă atât de încet, încât cei doi bărbaţi abia desluşiră cuvintele. Într-adevăr, ultimul cuvânt nu fusese înţeles bine de ghidul nostru şi el o spuse, prin obişnuinţă:

— Anan[42]?

— Uiţi că trebuie să ne căsătorim şi aluziile de felul acesta sunt şi nepotrivite şi stânjenitoare.

— Tot ceea ce este drept este şi adevărat, Mabel şi ceea ce este drept ne duce pe drumul omeniei, al sincerităţii, cu toate că, după cum zici, e într-adevăr destul de stânjenitor, fiindcă şi eu simt asta. Acum spune-mi, oare nu cumva dacă ai fi ştiut că Eau-douce are asemenea gânduri, nu ai fi primit niciodată să te căsătoreşti cu un bărbat atât de bătrân şi de puţin atrăgător ca mine?

— De ce mă pui la încercarea asta crudă, Călăuză? Unde o să ajungem? Jasper Western nu are asemenea gânduri; el nu spune nimic... nu simte nimic pentru mine.

— Mabel! izbucni tânărul marinar, trădându-şi fără să vrea emoţia, cu toate că nu mai rosti altă silabă.

Mabel îşi acoperi faţa cu mâinile; cei doi tineri tăceau ca doi vinovaţi surprinşi asupra unei crime îndreptate împotriva fericirii unui ocrotitor comun. În clipa aceea poate că Jasper era ispitit să-şi renege pasiunea, fiindcă se temea să nu-l îndurereze prea tare pe prietenul său, în timp ce pentru Mabel, siguranţa căpătată atât de neaşteptat a împlinirii mai repede decât crezuse a unei speranţe inconştiente o ului, neştiind dacă trebuie să plângă sau să se bucure. Totuşi, ea vorbi prima, fiindcă Jasper nu putea să se hotărască nici să mintă, nici să-l îndurereze pe prietenul său.

— Călăuză – zise ea – pentru ce-mi spui toate astea? Mi se par atât de ciudate!

— Mabel, îţi vorbesc ciudat, fiindcă sunt pe atât de

---

[42] Ce spui?

ciudat, după cum ştii, prin firea mea, pe cât de sălbatic prin natura şi apucăturile mele. Vorbind, se strădui să râdă în felul său obişnuit, fără zgomot, dar încercarea lui avu ca rezultat un sunet discordant, care păru că-l înăbuşă. Da – continuă el – pesemne că sunt sălbatic şi nu încerc să tăgăduiesc.

— Prea scumpul meu Călăuză, cel mai bun şi aproape singurul meu prieten, cum te poţi gândi că aş fi avut intenţia să spun asta?! îl întrerupse Mabel, cu respiraţia întretăiată de graba cu care voia să-i spulbere presupunerea acestei jigniri. Dacă bravura, fidelitatea, nobleţea sufletească şi a purtării, principiile cele mai frumoase şi alte sute de calităţi pot face ca un om să fie preţuit, cinstit sau iubit, drepturile tale nu sunt de loc mai prejos decât ale oricăruia.

— Ce dulci şi fermecătoare sunt cuvintele astea, Jasper! zise ghidul, de data aceasta râzând liber şi natural. Da, se pare că natura le-a creat anume ca să ne încânte urechile când muzica pădurii a amuţit. Dar trebuie să ne lămurim, trebuie cu orice preţ. Te întreb încă o dată, Mabel, dacă ai fi ştiut că Jasper Western te iubeşte tot atât de mult ca mine sau poate chiar mai mult, cu toate că asta nu-i cu putinţă, dacă ai fi ştiut că te vede în vis oglindindu-ţi chipul în lac, că vorbeşte în somn cu tine şi despre tine, că-şi închipuie că nimic nu este mai bun, mai virtuos şi mai frumos decât Mabel Dunham, că n-a cunoscut fericirea înainte de a-i fi ieşit tu în cale, că ar săruta pământul pe care calci, că ar părăsi toate bunurile date lui de îndeletnicirea sa, ca să se gândească numai la tine şi să-şi încânte privirile cu frumuseţea ta sau să asculte sunetul glasului tău… spune, atunci ai fi primit să mă iei de bărbat?

Mabel nu ar fi putut răspunde, chiar dac-ar fi voit; dar cu toate că-şi acoperise faţa cu mâinile, roşeaţa obrajilor i se întrezărea printre degetele care păreau că împrumută culoarea lor. Dar natura era mai puternică şi în clipa când, uluită şi aproape înspăimântată, fata se uită pe furiş la Jasper, de parcă nu-i venea să creadă vorbele lui Călăuză, această privire fugară îi dezvălui tot adevărul şi-şi ascunse

din nou chipul, ca nimeni să nu citească ce se petrece în inima ei.

— Gândeşte-te bine, Mabel – continuă ghidul – fiindcă este un fapt grav acela de a lua de soţ un bărbat, în timp ce gândurile şi dorinţele se îndreaptă spre altul. Am vorbit cu Jasper deschis de chestiunea asta şi ca vechi prieteni. Deşi ştiam că părerile noastre despre un lucru sunt întotdeauna aceleaşi, nu am presupus de loc că am putea vedea aceleaşi lucruri cu absolut aceiaşi ochi, până în clipa când ne-am explicat în legătură cu tine. Jasper mi-a mărturisit că din clipa în care te-a văzut te-a socotit ca pe cea mai dulce şi mai fermecătoare creatură pe care a întâlnit-o vreodată. Că vocea ta îi încântă urechile ca murmurul apei; că-şi închipuie că pânzele cuterului său foşnesc ca rochiile tale în bătaia vântului; că râsul tău îl urmăreşte în somn şi că adesea… foarte adesea… se trezeşte înspăimântat, închipuindu-şi că cineva vrea să te alunge de pe *Scud,* unde visează că-ţi ai locuinţa. Mai mult, flăcăul a recunoscut că a plâns de multe ori la gândul că s-ar putea să-ţi petreci viaţa lângă un altul şi nu lângă el.

— Jasper!

— Acesta este adevărul adevărat, Mabel şi sunt dator să ţi-l dezvălui. Acum, ridică-te şi alege-l pe unul din noi. Cred că Eau-douce te iubeşte tot atât de mult ca mine; a încercat să mă convingă că te iubeşte mai mult, dar nu cred, fiindcă asta nu e cu putinţă. Recunosc însă că băiatul te iubeşte cu toată puterea inimii şi sufletului său şi că are dreptul să fie ascultat. Sergentul a hotărât să-ţi fiu ocrotitor, nu tiran. I-am spus lui Jasper că voi fi pentru tine soţ şi tată şi mi se pare că niciun părinte care-şi iubeşte copilul nu ar putea să-i refuze această mică favoare. Aşa că, ridică-te, Mabel şi vorbeşte deschis, ca şi cum eu aş fi sergentul care-ţi doreşte fericirea.

Mabel îşi lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul trupului, se ridică şi stătu în picioare, în faţa celor doi pretendenţi, obrajii ei îmbujoraţi oglindind mai mult o stare de frământare decât de timiditate.

— Ce vrei de la mine, Călăuză? întrebă ea. Nu am

făgăduit oare sărmanului meu tată că voi face tot ceea ce doreşti?

— Atunci eu doresc următoarele: Sunt un om al pădurii, cu prea puţină educaţie, deşi cred că ambiţia mea e mai mare decât meritele pe care le am şi mă voi strădui din răsputeri să fac dreptate ambelor părţi. Mai întâi, se ştie până acum că amândoi simţim acelaşi lucru pentru tine, că te iubim la fel. Jasper crede că te iubeşte mai mult, dar asta nu se poate spune cu mâna pe conştiinţă, deoarece nu mi se pare că ar putea fi adevărat… fiindcă altfel aş recunoaşte asta deschis şi cinstit. Aşadar, în privinţa asta, Mabel, ne aflăm în faţa ta în condiţii egale. În ceea ce mă priveşte, fiind mai în vârstă, voi spune puţinul care poate fi în favoarea sau împotriva mea. Nu cred că pe această graniţă e un vânător mai bun decât mine. Dacă vânatul, carnea de urs sau chiar păsările şi peştii s-ar împuţina vreodată în cabana noastră, asta s-ar întâmplă mai mult din vina naturii şi a providenţei decât din vina mea. Pe scurt, cred că femeii care ar depinde de mine nu i-ar lipsi niciodată hrana. Dar sunt groaznic de neştiutor! E adevărat că vorbesc mai multe limbi, oricât de neînsemnate ar fi, dar nici propria mea limbă n-o cunosc prea bine. Sunt mai vârstnic decât tine, Mabel şi îndelungata mea prietenie cu sergentul nu poate fi un mare merit pentru tine. Aş vrea să fiu mai atrăgător, dar toţi suntem aşa cum ne-a făcut natura şi ultimul lucru de care ar trebui să se plângă un om ar fi de înfăţişarea sa. Dacă ţin seamă de toate: vârsta, fizicul, cunoştinţele şi apucăturile, conştiinţa mea îmi spune că ar trebui să recunosc că nu sunt un soţ potrivit pentru tine, ca să nu spun nedemn şi aş părăsi orice speranţă chiar în clipa asta, dacă n-aş simţi că în inima mea e ceva greu de înlăturat.

— Călăuză, nobile şi generosule Călăuză! strigă Mabel, apucându-i mâna şi sărutând-o cu un fel de respect religios. Eşti nedrept cu tine, uiţi de tatăl meu şi de promisiunea mea… şi nu mă cunoşti!

— Pe de altă parte, iată-l pe Jasper – continuă ghidul, neîngăduind ca dezmierdările tinerei fete să-l abată de la

intenţiile sale. La el e altă stare de lucruri. În privinţa iubirii şi a proviziilor nu e prea mare deosebire între noi, fiindcă e un tânăr cumpătat, plin de zel şi atent; dar este un om învăţat… cunoaşte limba francezilor, citeşte multe cărţi şi chiar unele despre care ştiu că-ţi plac şi ţie; te înţelege uşor în orice clipă, ceea ce e poate mai mult decât aş fi în stare să spun despre mine.

— Ce înseamnă toate astea? îl întrerupse Mabel, nerăbdătoare. Pentru ce le aminteşti acum? Merită să vorbim de ele cât de cât?

— Pe lângă toate astea, Jasper îşi exprimă gândurile aşa cum eu n-o voi putea face niciodată. Nimeni de pe pământul ăsta nu m-a făcut să vorbesc cu mai mare îndrăzneală şi convingere, Mabel, cum ai făcut-o tu; totuşi, în ultimele noastre convorbiri, Jasper m-a întrecut în privinţa asta, într-un fel care mă face să mă ruşinez. Mi-a spus cât eşti de naturală, de sinceră şi bună, cât de mult urăşti deşertăciunea, fiindcă, deşi ai putea să fi soţia unui om cu o situaţie mai bună decât a unui ofiţer, el crede că preferi să rămâi mai degrabă credincioasă firii şi simţămintelor tale, decât să iei de bărbat chiar şi un colonel. Mă înfioram auzindu-l spunând că eşti frumoasă fără să faci impresia c-o ştii; şi că te mişti ca un pui de căprioară, firesc şi cu o graţie de care nu-ţi dai seama. Mi-a vorbit de temeinicia ideilor tale, de căldura şi mărinimia ta…

— Jasper! strigă Mabel şi, biruită în sfârşit de simţămintele care, stăpânite vreme prea îndelungată, deveniseră atât de puternice că nu le mai putea rezista, căzu plângând în braţele deschise ale tânărului, neajutorată ca o copilă. Jasper! Jasper! Pentru ce nu mi-ai spus toate astea?

Eau-douce nu răspunse prea clar, după cum nici vorbele lor, şoptite pe jumătate, nu păreau să aibă vreo noimă. Dar vorbele iubirii sunt uşor de înţeles.

Se scurse o oră cu rapiditatea câtorva minute în măsura în care timpul putea să aibă vreo însemnătate şi când Mabel se trezi din vis şi se gândi şi la ceilalţi, îl văzu pe

unchiul ei plimbându-se în sus şi în jos pe bordul cuterului, tare neliniştit şi mirat că Jasper întârzie atât de mult şi nu se foloseşte de vântul favorabil. În prima clipă se gândi totuşi la acela care părea greu încercat prin dezvăluirea adevăratelor ei simţăminte.

— Oh, Jasper! exclamă ea, parcă trezindu-se dintr-un vis… Călăuză!

Eau-douce tresări, nu de teamă, ci de convingerea apăsătoare că-i pricinuise o durere sfâşietoare prietenului său şi se uită în jur, cu speranţa să-l zărească. Dar Călăuză se retrăsese cu un tact şi o delicateţe care ar fi putut să facă cinste sensibilităţii şi rafinamentului unui curtean. Câteva minute, cei doi îndrăgostiţi nu se mişcară din loc, stând jos, tăcuţi şi aşteptându-l să se întoarcă, neştiind ce să facă într-o situaţie atât de delicată. În cele din urmă, îl văzură pe prietenul lor apropiindu-se încet de ei, pe gânduri şi visător.

— Acum înţeleg ce voiai să zici, Jasper, când vorbeai despre conversaţii fără cuvinte şi de faptul că auzi, fără să fie nevoie de sunete – zise ghidul, când fu destul de aproape de copac, ca să fie înţeles. Da, acum înţeleg şi trebuie să fie tare plăcut să stai astfel de vorbă cu Mabel Dunham. Ah, i-am spus sergentului că nu sunt potrivit pentru ea, că sunt prea bătrân, prea ignorant şi prea sălbatic, însă el n-a vrut să mă creadă!

Jasper şi Mabel stăteau unul lângă altul, ca în tabloul descris de Milion[43], reprezentându-i pe cei dintâi oameni, când conştiinţa primului lor păcat s-a lăsat ca o povară grea pe sufletele lor. Niciunul dintre ei nu vorbea, niciunul nu făcea vreo mişcare şi amândoi se gândeau să renunţe la fericirea abia câştigată, ca să-i redea prietenului lor pacea sufletească. Jasper era palid ca moartea, dar lui Mabel, pudoarea feciorelnică îi îmbujorase obrajii, atribuindu-le o strălucire deosebită. Siguranţa iubirii împărtăşite îi dădea o expresie tandră şi galeşă, făcând-o mai frumoasă decât oricând. Călăuză o privi fix, cu o ardoare neascunsă, apoi începu să râdă prietenos, fără zgomot, dar cu un fel de

---

[43] Autorul epopeii „Paradisul pierdut”.

încântare primitivă, cum îşi exprimă de obicei bucuria oamenii care trăiesc la marginea civilizaţiei. Clipa asta de uitare o plăti totuşi cu durerea neaşteptată care-i urmă, stârnită de conştiinţa că tânăra şi frumoasa fiinţă din faţa lui era pierdută pentru el pentru totdeauna. Acestui om simplu îi trebui mai bine de un minut ca să-şi vină în fire din şocul pricinuit de aceasta convingere, apoi îşi recăpătă calmul şi demnitatea şi vorbi serios, aproape solemn:

— Am ştiut totdeauna, Mabel Dunham, că fiecare om are darurile lui, dar am uitat că eu nu am darul de a plăcea tinerelor fete, frumoase şi învăţate. Nădăjduiesc că greşeala asta nu-i un păcat prea mare, dar dacă a fost totuşi o mare greşeală, am primit o pedeapsă cumplită. Nu, Mabel, ştiu ce ai vrea să spui, dar nu e nevoie. O simt şi e ca şi cum aş auzi totul. Am trecut printr-o oră de amărăciune, Mabel; am trecut printr-o oră de mare amărăciune, flăcăule.

— O oră! zise Mabel, auzindu-l pe interlocutorul ei şi sângele îi îmbujoră chipul până la tâmple. Eşti sigur că e o oră, Călăuză?

— O oră! exclamă şi Jasper, o dată cu ea. Nu, nu, preţiosul meu prieten, nu sunt nici zece minute de când ne-ai părăsit!

— Da, poate că-i aşa, deşi mie mi s-a părut că a trecut o zi întreagă. Dar încep a crede că fericiţii numără timpul cu minutele şi nefericiţii cu lunile. Dar să nu mai vorbim de asta; totul s-a sfârşit şi dacă am vorbi mai mult, voi nu aţi fi mai fericiţi şi eu mi-aş da seama şi mai bine ce am pierdut şi, pesemne, cât de mult meritam să pierd. Nu, nu, Mabel, mă întrerupi zadarnic! Aş încuviinţa tot ce ai spune, dar tot ce ai susţine, deşi ar porni din cele mai bune intenţii, nu mi-ar schimba cu nimic hotărârea. Bine. Jasper, acum este a ta şi, cu toate că mă doare s-o spun, cred că o vei face mai fericită decât aş fi putut-o face eu, fiindcă eşti mai potrivit pentru asta decât mine, deşi sunt convins, după câte mă cunosc, că m-aş fi străduit din răsputeri s-o fac fericită. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta, în loc de a-l crede pe sergent şi ar fi trebuit să iau drept bun ceea ce mi-a spus

Mabel pe malul lacului, fiindcă dreapta judecată trebuia să-mi arate adevărul; dar este plăcut să crezi ceea ce doreşti şi oamenii ajung să ne convingă foarte uşor despre ceea ce încercăm să ne convingem pe noi înşine! Însă, aşa cum am spus mai înainte, la ce bun să mai vorbim de toate astea? Este adevărat că Mabel părea a fi de acord, însă o făcuse de teama sălbaticilor şi pentru că voia să asculte de tatăl ei.

— Călăuză!

— Te înţeleg, Mabel şi nu-ţi aduc nicio vină. Mă bate uneori gândul să trăiesc în apropierea voastră, ca să vă pot urmări fericirea; dar până la urmă cred că e mai bine să părăsesc regimentul 55 şi să mă întorc la regimentul 60, care, cum s-ar zice, e regimentul meu de origine. Poate că ar fi fost mult mai bine să nu-l fi părăsit niciodată, cu toate că serviciile mele au fost oarecum folositoare în această regiune. Am petrecut mulţi ani cu soldaţii regimentului 55, de pildă cu sergentul Dunham, pe când servea într-altă unitate. Totuşi, Jasper, nu-mi pare rău că te-am cunoscut.

— Dar pe mine, Călăuză – îl întrerupse Mabel cu impetuozitate – îţi pare rău că m-ai cunoscut? Dacă ar fi aşa, nu m-aş împăca niciodată cu gândul ăsta.

— Pe tine, Mabel! răspunse Călăuză, luând mâna fetei şi privind-o cu simplitate şi adâncă afecţiune. Cum aş putea fi supărat când o rază de soare străbate negura unei zile întunecate, risipind într-o clipă întunericul, deşi pentru puţin timp! Nu pot nădăjdui că voi fi în stare să cutreier pădurile cu inima tot atât de uşoară ca de obicei, sau că voi putea să dorm câtva timp tot atât de adânc ca înainte, dar nu voi uita niciodată cât de aproape am fost de o fericire pe care n-o meritam. Departe de a te condamna, Mabel, mă condamn pe mine însumi că am fost atât de îngâmfat ca să mă gândesc că ar fi cu putinţă să-i plac unei fiinţe ca tine, fiindcă, fără îndoială, mi-ai spus adevărul când am vorbit pe colină şi ar fi trebuit să te cred de pe atunci; deoarece era firesc să presupun că tinerele fete îşi cunosc mai bine sufletul decât tatăl lor. Ah, acum totul s-a sfârşit şi nu-mi rămâne decât să îmi iau rămas bun, ca să puteţi pleca! Ştiu

că meşterul Cap e nerăbdător şi ne paşte primejdia să vină pe uscat, ca să vadă ce s-a întâmplat.

— Să te desparţi de noi? exclamă Mabel.

— Să-ţi iei rămas bun? repetă Jasper. Doar nu vrei să ne părăseşti, prietene?!

— Cred că e cel mai bun lucru pe care-l am de făcut, Mabel şi cel mai înţelept, Eau-douce. Dacă m-aş lua numai după inima mea, aş trăi şi aş muri în preajma voastră, dar dacă vreau să mă las călăuzit de raţiune, trebuie să vă părăsesc acum. Vă veţi întoarce la fortăreaţa Oswego şi de îndată ce ajungeţi acolo, căsătoriţi-vă, fiindcă am pregătit totul cu meşterul Cap, care oftează din nou după ocean şi cine ştie ce se mai poate întâmpla. Eu mă voi întoarce în singurătatea mea şi mă las în grija Creatorului. Vino, Mabel – urmă el, ridicându-se şi înaintând, grav, spre eroina noastră. Sărută-mă; Jasper nu va fi gelos pentru un sărut dat în clipa despărţirii.

— Oh, Călăuză! strigă Mabel, aruncându-se în braţele ghidului şi sărutându-l de mai multe ori pe obraji, cu o sinceritate şi cu o căldură pe care nu le arătase nici când Jasper o strânsese la pieptul lui. Dumnezeu să te binecuvânteze, scumpul meu Călăuză! Te vei întoarce la noi, ne vom mai vedea. Când vei îmbătrâni, vei veni la noi şi eu voi fi ca o fiică pentru tine, nu-i aşa?

— Da, aşa este – răspunse ghidul, abia respirând. Mă voi gândi şi eu la tine astfel. Eşti mai potrivită să-mi fi fiică decât soţie. Adio, Jasper, acum trebuie să ne ducem la pirogă, e timpul să vă urcaţi la bordul navei.

Călăuză porni spre ţărm cu un aer afectuos şi solemn. Când ajunse la pirogă, luă din nou mâinile lui Mabel într-ale sale şi întinzând braţele, o ţinu la un pas depărtare, privind-o cu atenţie, pe când lacrimile începură să-i curgă şiroaie, fără voie, pe obrajii arşi de soare.

— Binecuvântează-mă, Călăuză – zise Mabel, îngenunchind cu respect la picioarele lui – dă-mi cel puţin binecuvântarea înainte de a ne despărţi.

Omul acesta fără învăţătură, cu sufletul nobil, îndeplini dorinţa fetei şi o ajută să se suie în pirogă, părând că se

smulge de lângă ea ca din nişte legături care nu vor să-i dea drumul. Înainte de a se retrage, el luă braţul lui Jasper şi trăgându-l puţin deoparte, îi spuse următoarele:

— Ai o inimă bună şi o fire blândă, Jasper, dar amândoi suntem aspri şi sălbatici în comparaţie cu această fiinţă scumpă. Fi atent cu ea, să nu-i răneşti niciodată firea gingaşă. O dată, cu timpul, vei ajunge s-o înţelegi bine şi Creatorul, stăpânul lacurilor şi al pădurilor, care priveşte virtutea zâmbind şi viciul încruntându-se, te va face fericit şi vrednic de a fi fericit!

Călăuză îl îndemnă pe prietenul său, cu un semn, să plece şi rămase nemişcat, sprijinindu-se în flintă până când piroga ajunse la cuter. Mabel plângea în hohote; ea nu părăsi din ochi luminişul unde-l vedea pe Călăuză decât atunci când cuterul trecu de un mic cap care ascunse cu totul insula. Silueta musculoasă, nemişcată, asemenea unei statui înălţate în locul acela singuratic în amintirea a ceea ce se petrecuse, fu ultima imagine a acestui om deosebit.

CAPITOLUL XXX

O, lasă-mă să sorb cu gura ta
Din binecuvântata răsuflare;
Şi tot ce-aripile spre mine vor purta
Îmi va fi dulce: moarte, vindecare.

Moore

Călăuză era obişnuit cu singurătatea, dar când cuterul dispăru cu totul, ea îl copleşi. Niciodată nu se mai simţise atât de singur pe lume, fiindcă se obişnuise, treptat, cu rafinamentele şi necesităţile vieţii sociale, mai ales când acestea din urmă erau legate de ideea întemeierii unui cămin. Acum se spulberase totul cât ai clipi; rămăsese singur, fără prieteni şi fără speranţe. Chiar şi Chingachgook îl părăsise; deşi indianul plecase numai vremelnic, îi lipsea lui Călăuză în clipa aceea care poate fi privită ca cea mai critică din viaţa lui.

Călăuză stătu nemişcat, sprijinindu-se în carabina sa, aşa cum s-a văzut în capitolul precedent, încă multă vreme după ce *Scud* dispăruse. Încordarea trupului său rămase aceeaşi şi numai un om obişnuit să-şi pună muşchii la cea mai grea încercare putea să stea încremenit, ca dăltuit în marmură, un timp atât de îndelungat. În cele din urmă se mişcă şi oftă din adâncul inimii.

Una din însuşirile fundamentale ale acestui om extraordinar era că simţurile şi puterile trupeşti nu cedau în nicio ocazie, oricât de tulburat ar fi fost. În această tristă împrejurare, niciunul din aceste două mari mijloace de rezistenţă nu-l părăsi. Deşi se gândea numai la Mabel, la frumuseţea ei, la faptul că-l preferase pe Jasper, la lacrimile şi plecarea ei, el porni spre locul unde Roua-de-Iunie plângea pe mormântul soţului său. Vorbi eu ea în dialectul Tuscarora, pe care el îl cunoştea bine, dar, deoarece această limbă n-o înţeleg decât eruditţii, o vom traduce

liber, păstrând, după putinţă, tonul fiecărui interlocutor.

Roua-de-Iunie stătea pe o piatră scoasă din pământ cu prilejul săpării mormântului; părul îi ascundea chipul, trupul îi era aplecat spre pământul care acoperise trupul lui Vârf-de-Săgeată şi nu-şi dădea seama că se mai afla cineva lângă ea.

Credea că rămăsese cu totul singură pe insulă şi zgomotul mocasinilor ghidului era prea înăbuşit ca să-i atragă atenţia.

Călăuză privi femeia tăcut, cu luare-aminte, vreme de câteva minute. Gândindu-se adânc la durerea ei, la pierderea ireparabilă pe care o suferise şi la deznădejdea acesteia, raţiunea îi spuse că izvoarele durerii erau mai adânci la tânăra femeie lipsită pe neaşteptate, prin violenţă, de soţul ei decât în inima lui; gândul acesta îi aduse liniştea în suflet.

— Roua-de-Iunie – zise el, grav, dar cu o însufleţire care dovedea adânca lui simpatie. Nu eşti singură în durerea ta. Întoarce-te şi odihneşte-ţi ochii pe un prieten!

— Roua-de-Iunie nu mai are prieten – răspunse femeia. Vârf-de-Săgeată dus la fericitele plaiuri de vânătoare şi nimeni nu mai îngrijeşte Iunie. Tuscarora o vor goni de la wigwam-urile lor şi pe irochezi urăşte atât că nu poate uita la ei. Nu, lasă Roua-de-Iunie moară de foame pe mormântul bărbatului.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, să ştii, niciodată! Este împotriva raţiunii şi a dreptăţii! Crezi în Manitu, Iunie?

— El întors faţa de la Iunie, fiindcă e furios. A lăsat pe ea singură, să moară.

— Ascultă-l pe omul care cunoaşte de multă vreme firea indienilor, cu toate că e un alb şi are firea albilor. Când Manitu al albilor vrea să facă un bine inimii unui om alb, o îndurerează, fiindcă numai prin durere pătrundem, Iunie, mai adânc în noi înşine şi ajungem să înţelegem mai bine adevăratele noastre îndatoriri. Marele Spirit îţi doreşte binele, de aceea l-a chemat la el pe şef ca să nu fi condusă pe un drum greşit de limba lui sălbatică şi să nu capeţi firea unui Mingo, întovărăşindu-i ca până acum pe cei în mijlocul

cărora te aflai.

— Vârf-de-Săgeată fost şef mare – răspunse tânăra femeie cu mândrie.

— Avea meritele sale, dar şi defecte. Însă tu nu eşti părăsită şi nu vei fi niciodată. Lasă-ţi mâhnirea să curgă, e firesc şi în clipe mai potrivite îţi voi spune mai multe.

Apoi vânătorul se întoarse la pirogă sa şi părăsi insula. În cursul zilei, Roua-de-Iunie auzi de câteva ori pocnetul carabinei lui şi când soarele apunea, apăru din nou, aducându-i păsări fripte, a căror mireasmă şi savoare ar fi ispitit pe oricine. Trecu astfel o lună, însă femeia se împotrivea cu încăpăţânare să părăsească măcar o clipă mormântul soţului ei, cu toate că primea darurile prieteneşti ale ocrotitorului său. Uneori se întâlneau şi stăteau de vorbă, cu care prilej Călăuză căuta să-şi dea seama de simţămintele tinerei indiene; dar convorbirile erau scurte şi destul de rare. Roua-de-Iunie dormea întruna din colibe şi-şi punea capul jos fără teamă, fiindcă se ştia protejată de un prieten, deşi Călăuză se retrăgea totdeauna pe o insulă vecină, unde-şi clădise o colibă.

Dar către sfârşitul lunii, vremea se înăspri prea tare ca Roua-de-Iunie să mai poată trăi în felul asta. Copacii îşi scuturaseră frunzele şi nopţile erau reci şi vântoase. Trebuiau să părăsească insula.

Atunci apăruse şi Chingachgook. El avusese o lungă convorbire între patru ochi cu prietenul său pe insulă. Indiana le urmărise de departe gesturile şi-şi dăduse seama că ocrotitorul ei era descurajat. Furişându-se lângă el, ea se strădui să-i aline mâhnirea cu instinctul şi blândeţea femeii.

— Mulţumesc, Iunie, mulţumesc – zise el. Eşti însufleţită de gânduri bune, dar e zadarnic. A venit vremea să plecăm. Mâine vom părăsi insula. Ne vei însoţi, fiindcă aşa este bine.

Femeia încuviinţă tăcută, în felul indienelor şi se retrase, ca să-şi petreacă restul timpului lângă mormântul lui Vârf-de-Săgeată. Fără să ia în seamă scurgerea timpului şi starea vremii, tânăra văduvă nu puse capul jos o singură clipă în noaptea aceea de toamnă. Se aşeză aproape de

locul cu rămăşiţele soţului ei şi se rugă, potrivit obiceiurilor tribului său, să aibă noroc în vânătoarea fără de sfârşit la care plecase de curând şi să se întâlnească din nou cu ea pe tărâmul dreptăţii.

În dimineaţa următoare, cei trei părăsiră insula. Călăuză se dovedi, ca de obicei, atent şi iscusit în tot ceea ce făcea. Marele-Şarpe, tăcut şi ascultător, iar Roua-de-Iunie, blândă, resemnată şi tristă. Plecaseră în două pirogi, fiindcă aceea a indienei fusese părăsită. Chingachgook deschidea drumul şi Călăuză îl urma mergând împotriva curentului. Timp de două zile vâsliră către vest, petrecându-şi nopţile pe insule. Din fericire, vremea se îmblânzise şi când intrară pe lac, îl găsiră neted şi lucitor ca un iaz. Era o toamnă târzie şi văzduhul ceţos parcă se umpluse de liniştea şi blândeţea lunii iunie.

În dimineaţa zilei a treia ajunseră la gura fluviului Oswego, unde fortul şi pavilionul îi invitară zadarnic să intre. Fără să arunce măcar o singură privire în partea aceea, Chingachgook străbătu apele întunecate ale fluviului şi Călăuză îl urmă în tăcere. Parapetele fortului erau pline de spectatori, dar Lundie, care-i recunoscuse pe vechii lui prieteni, nu îngădui nici măcar să fie strigaţi.

La amiază, Chingachgook intră în golfuleţul unde era ancorat cuterul, într-un fel de radă strâmtă. Pe mal se zărea un mic luminiş şi în apropierea lacului, o casă construită de curând din trunchiuri de copaci şi, cu toate că era lucrată primitiv, nu-i lipsea nimic. Părea că-ţi dă posibilitatea să te bucuri de belşugul şi comoditatea obişnuite la o frontieră, deşi locul era fără îndoială sălbatic şi izolat. Jasper stătea pe mal şi când Călăuză puse piciorul pe uscat, el fu primul care-l luă de mână.

Întâlnirea lor fu simplă, dar foarte afectuoasă. Nu întreba niciunul dintre ei nimic, fiindcă se vedea că aflaseră ceea ce-i interesa de la Chingachgook. Călăuză strânse mâna prietenului său mai sincer decât oricând şi chiar zâmbi plin de voioşie, spunându-i cât e de fericit şi cât de bine se simte.

— Dar unde-i ea, Jasper, unde e? întrebă vânătorul în

cele din urmă, în şoaptă, cu o oarecare teamă.

— Ne aşteaptă în casă, prietene şi după cum vezi, Roua-de-Iunie ne-a luat-o înainte.

— Ea poate că are un pas mai sprinten ducându-se s-o întâlnească pe Mabel, dar inima ei nu poate fi mai plină de bucurie decât a mea. Aţi găsit capelanul la garnizoană şi s-a făcut totul repede, nu-i aşa?

— Ne-am cununat la o săptămână după ce te-am părăsit şi meşterul Cap a plecat chiar a doua zi. Ai uitat să mă întrebi de prietenul nostru, Apă-Sărată.

— Nu, câtuşi de puţin. Şarpele mi-a povestit totul, dar sunt nerăbdător să aflu mai întâi veşti despre Mabel şi fericirea ei. Oare copila a zâmbit sau a plâns când s-a terminat ceremonia?

— Şi una şi alta, prietene, dar…

— Da, e firesc, sunt lacrimile bucuriei. Ah, pentru noi, oamenii pădurii, e foarte plăcut să auzi toate astea şi sunt convins că totdeauna aş fi socotit că e bun tot ceea ce face Mabel. Şi ce crezi, Jasper, s-a gândit la mine cu prilejul ăsta fericit?

— Sunt sigur că da, Călăuză, fiindcă se gândeşte la tine şi vorbeşte de tine în fiecare zi, ba aproape în fiecare oră. Nimeni nu te iubeşte mai mult decât noi.

— Ştiu că puţini mă iubesc mai mult decât tine, Jasper. Chingachgook este poate singura fiinţă despre care pot spune acelaşi lucru. Bine, hai, că n-are niciun rost să mai întârziem şi e bine s-o facem mai curând decât mai târziu. Aşa că ia-o înainte, Jasper, ca să încerc să mai privesc o dată chipul ei scump.

Jasper porni înainte şi se aflară curând în faţa lui Mabel. Când îl zări pe vechiul ei pretendent, fata se îmbujoră şi începu să tremure; tremura atât de tare, că abia se putea ţine pe picioare. Dar îl primi cu o mare afecţiune şi sinceritate. Vreme de o oră, cât a rămas Călăuză la prietenii lui – fiindcă vizita sa nu a durat mai mult, cu toate că au luat masa împreună – un observator priceput, care ar fi urmărit frământările sufletului omenesc poate că ar fi găsit semne neîndoielnice despre felul deosebit cum Mabel se

purta cu Călăuză şi cu soţul ei. Faţă de Jasper, ea păstrase încă rezerva obişnuită a femeii după o căsătorie recentă, dar vocea ei era mai melodioasa şi ochii mai plini de afecţiune decât de obicei şi numai arareori îl privea, fără să nu se îmbujoreze imediat, trădând un simţământ pe care obişnuinţa şi timpul nu-l alungaseră cu totul. Faţă de Călăuză se purta cu sinceritate, fără făţărnicie şi atentă, însă vocea ei nu tremura niciodată; nu-şi apleca ochii şi dacă se însufleţea şi se îmbujora, asta se întâmpla din cauza emoţiei.

Şi iată clipa în care Călăuză trebui să-şi părăsească prietenii. Chingachgook se îndepărtase de pirogi şi se aşezase la marginea pădurii, de unde pornea o potecă printre copaci. Acolo aştepta liniştit sosirea prietenului său. Când Călăuză îl descoperi, se ridică grav, ca să-şi ia rămas bun.

— M-am gândit uneori că am avut o soartă cam aspră, Mabel – zise el – dar soarta acestei indiene m-a făcut să mă ruşinez de gândurile mele şi să-mi redobândesc raţiunea.

— Roua-de-Iunie va rămâne la noi – îl întrerupse cu însufleţire eroina noastră.

— Văd şi dacă cineva este în stare să-i vindece durerea şi s-o facă să iubească din nou viaţa, apoi numai tu poţi fi aceea, Mabel, deşi mă îndoiesc că vei izbuti. Sărmana femeie a rămas fără trib şi fără soţ şi nu e uşor să-ţi alini durerea pricinuită de aceste pierderi. Oh, dar de ce m-oi interesa de nefericirile şi căsniciile altora? Nu-mi ajung supărările mele? Nu vorbi, Mabel, taci! Jasper, lasă-mă să plec împăcat cu mine însumi şi ca un bărbat. Am văzut că sunteţi fericiţi, ceea ce e mult pentru mine; acum voi putea să-mi îndur mai uşor mâhnirile. Nu, nu te voi mai săruta, Mabel, nu te voi mai săruta niciodată. Dă-mi mâna, Jasper. Strânge-o, băiete, strânge-o fără teamă că o vei simţi tremurând, e mâna unui bărbat; şi acum, Mabel, vrei s-o strângi şi tu? Nu, nu face asta – adăugă el, împiedicând-o să-i sărute mâna şi s-o acopere cu lacrimile ei – nu face asta!

— Călăuză – întrebă dânsa – când ne vom mai revedea?

— M-am gândit şi eu la asta, da, m-am gândit. Dacă va veni vreodată vremea s-o pot privi pe Mabel ca pe o soră sau ca pe o fiică, ar fi mai bine să spun numai fiică, pentru că eşti destul de tânără ca să poţi fi copilul meu, mă voi întoarce şi inima mea se va bucura şi va admira fericirea voastră. Dar dacă nu voi putea... îţi spun rămas-bun pentru totdeauna... pentru totdeauna... da, sergentul s-a înşelat... da, s-a înşelat!

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai spus Călăuză celor doi prieteni. Apoi, s-a întors pe loc, de parcă vorbele acestea îi tăiaseră răsuflarea şi s-a îndreptat grăbit spre prietenul său. Când acesta îl văzu apropiindu-se, îşi puse povara pe umeri şi porni, strecurându-se printre copaci, fără o vorbă. Mabel, soţul ei şi Roua-de-Iunie urmăriră silueta lui Călăuză, nădăjduind să-l mai vadă făcând vreun gest de despărţire sau aruncând vreo privire pe furiş, dar acesta nu se uită înapoi. De câteva ori, li se păru că-l văd dând din cap, ca un om cuprins de mâhnire şi altădată fluturând mâna, parcă răspunzând privirilor care-l urmăreau; dar pasul a cărui vigoare nu putea fi slăbită de niciun fel de întristare îl îndepărtă curând şi dispăru din ochii lor în adâncurile pădurii.

Jasper şi soţia lui nu l-au mai văzut niciodată de atunci. Tânărul marinar a mai rămas un an pe malurile lacului Ontario şi după aceea, la stăruinţele lui Cap, s-a mutat cu soţia lângă el, la New York, unde a ajuns un comerciant bogat şi respectat. De trei ori, la un interval de câţiva ani, Mabel a primit în dar blănuri preţioase şi inima i-a spus cine i le trimisese, cu toate că trimiţătorul nu-şi spunea numele. Mai târziu, peste ani, Mabel, acum mamă a câtorva copii, se afla pe malul râului Mohawk, însoţită de fiii săi, dintre care cel mai mare era în stare s-o ocrotească. În timpul acestei călătorii, observară un om, cu o siluetă deosebită, care o privea de la distanţă cu atenţie. Mabel se interesă cine era străinul. I se răspunse că este cel mai faimos vânător din partea aceea a Statelor Unite – era după revoluţie – un om cu o purtare exemplară şi foarte original, cunoscut în acea regiune a ţării sub porecla de Ciorap-de-Piele. Asta a fost

tot ceea ce a putut să afle doamna Western; totuşi, privirile aruncate de departe şi purtarea ciudată a acestui vânător necunoscut i-au pricinuit o noapte de insomnie, aşternând pe chipul ei încă gingaş o umbră de melancolie, care dură câteva zile.

În ceea ce o priveşte pe Roua-de-Iunie, pierderea bărbatului şi a tribului ei o făcuseră să ajungă acolo unde Călăuză prevăzuse. Murise în casa lui Mabel, pe malul lacului şi Jasper îi dusese trupul în insula unde se aflau rămăşiţele lui Vârf-de-Săgeată şi o îngropase lângă el.

Lundie a trăit destul ca să se poată căsători cu vechea lui iubire şi s-a retras, ca un veteran încercat şi călit în războaie, însă numele lui a căpătat o faimă şi mai mare în zilele noastre, datorită faptelor unui frate mai tânăr, care, moştenindu-i titlul de nobleţe pământeană, îl schimbase cu un altul, căpătat pentru meritele sale ca marinar.

Sfârşit

Cuprins